

nu există un loc sigur

TANA FRENCH

Autorul bestsellerului *Pădurea*

LINISTEA UMBRELOR

www.virtual-project.eu

O POVESTE EMOȚIONANTĂ ȘI TULBURĂTOARE
DESPRE DRAGOSTE, OBSESIE ȘI NEBUNIE

TANA FRENCH

LINIȘTEA UMBRELOR

Original: *Broken Harbour* (2012)

Traducerea:
GRAAL SOFT (BUCUREȘTI)

virtual-project.eu

Editura: RAO
2015

Pentru Darley, magician și gentleman

Să lămurim o chestie: eram omul perfect pentru cazul ăsta.

Ați fi uimiți cât de mulți dintre băieți ar fi dat bir cu fugiții dacă ar fi avut de ales – și eu am avut de ales, cel puțin la început. Câțiva dintre ei mi-au zis-o în față: *Mai bine tu decât eu, omule*. Nu m-a deranjat deloc, nicio secundă. N-am simțit decât părere de rău pentru ei.

Unii dintre ei nu se dau în vânt după chestiile de nivel înalt, cele cu miză mare – prea multe rahaturi de presă, spun ei, și prea multă împrôscare cu noroi dacă dai greș. Eu n-am treabă cu genul ăsta de negativitate. Dacă îți consumi energia gândindu-te ce rău doare bătaia, ești deja pe jumătate învins. Eu mă concentrez pe partea pozitivă, și sunt o grămadă de chestii pozitive acolo: poți să pretinzi că ești mai presus de asta, dar toată lumea știe cum cazurile mari aduc promovările mari. Dați-mi mie subiectele de prima pagină, și voi puteți să vă păstrați înjunghierile de vânzători de droguri. Dacă nu poți să sari în foc, rămâi polițist în uniformă.

Unii dintre băieți nu pot să se ocupe de copii, ceea ce pot să înțeleg, însă, iartă-mă că întreb, dacă nu poți să faci față la crimelor urâte, atunci ce dracu' cauți în Brigada Criminalistică? Pun pariu că agenților pentru drepturile de proprietate intelectuală le-ar plăcea să-ți aibă dosul sensibil la bord. Am avut de-a face cu bebeluși, înec, crimă cu viol și o decapitare cu pușca, fapt ce a lăsat bucăți de creier incrustate pe toți pereții, și dorm bine, cât timp merge treaba.

Cineva trebuie s-o facă. Dacă sunt eu ăla, atunci cel puțin merge cum trebuie.

Deoarece, haide să mai lămurim o chestie dacă tot suntem aici: sunt al naibii de bun la slujba mea. Eu încă mai cred asta. Am fost zece ani în Brigada Criminalistică, iar în șapte dintre aceștia, după ce am început să mă obișnuiesc, am avut cea mai mare rată de rezolvare a cazurilor. Anul ăsta am trecut al doilea, dar tipul de pe primul loc a primit o serie de ponturi la sigur, din interior, și suspectul, practic, și-a băgat singur încheieturile în cătușe și s-a predat ca pe farfurie, cu sos de mere. Eu am tras cu de-alea grele – nimeni-n-a-văzut-nimic, corvoada drogat-după-drogat, și tot am reușit. În cazul în care chestorul nostru ar fi avut vreo îndoială, una singură, ar fi putut să-mi ia cazul oricând. N-a făcut-o niciodată.

Asta încerc să vă spun: cazul ăsta ar fi trebuit să meargă ca uns. Detaliile investigației ar fi trebuit să ajungă în manuale ca exemplu strălucit de cum să faci totul cum trebuie. După toate regulile, ăsta ar fi fost cazul de vis.

În secunda în care mi-am dat seama despre ce era vorba, am știut după cum suna că era ceva măreț. Noi toți știam. Infracțiunea obișnuită vine direct în camera echipei și ajunge la cine urmează prin rotație sau, dacă cine urmează e plecat, la oricine se întâmplă să fie în jur. Numai cele mari, cele sensibile, care au nevoie de perechea potrivită de mâini, trec pe la superior, ca să poată să aleagă el omul. Așa că atunci când inspectorul O'Kelly și-a vârât capul pe ușă în camera echipei, a arătat spre mine, zicând scurt:

— Kennedy, în biroul meu, și a dispărut, cum îl știam.

Mi-am smuls geaca de pe spătarul scaunului și am tras-o pe mine. M-a apucat emoția. Trecuse o lungă perioadă, prea mult, de când nu-mi mai ieșise în cale un caz ca ăsta.

— Stai pe-aproape, i-am zis eu lui Richie, partenerul meu.

— Oooo, a strigat Quigley de la biroul lui, pretinzând că e îngrozit și agitând o mână durdulie. Iar e Extravagantul^[1] în rahat? Nu credeam să apuc ziua.

— Desfată-ți ochii, fiule.

M-am asigurat că aveam cravata dreaptă.

Quigley era un pic afurisit, fiindcă el trebuia să fie următorul în rotație. Dacă n-ar fi fost așa un bou, O’Kelly ar fi putut să lase cazul să ajungă la el.

— Ce-ai făcut?

— I-am tras-o soră-tii. Și am avut grijă să-mi iau pungi din hârtie, să-i acopăr fața.

Băieții au chicotit, ceea ce l-a determinat pe Quigley să strângă din buze ca o femeie bătrână.

— Nu e amuzant.

— Doare, ai?

Richie a rămas cu gura căscată și, practic, a Țopăit cu scaunul de curiozitate. Mi-am smuls pieptenele din buzunar și mi l-am trecut rapid prin păr.

— Sunt bun sau ce?

— Linge funduri, a replicat tăios Quigley în supărarea lui.

L-am ignorat.

— Da, a zis Richie. Ești colosal. Ce...?

— Stai pe-aproape, am repetat eu și am plecat după O’Kelly.

Al doilea indiciu pentru mine: stătea în picioare în spatele biroului său, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, legănându-se înainte și-napoi pe călcâie. Cazul de față îi pompase suficientă adrenalină ca să n-aibă răbdare să stea pe scaun.

— Nu prea te-ai grăbit.

— Scuze, domnule.

A rămas unde era, și-a supt dinții și a recitit programarea de pe birou.

— Cum merge dosarul Mullen?

Petrecusem ultimele câteva săptămâni întocmind un dosar pentru directorul Ministerului Public, axat pe una dintre mizeriile dificile cu vânzătorii de droguri, asigurându-mă că micul ticălos nu găsea în acesta nici cea mai mică fisură. Unii detectivi cred că treaba lor se sfârșește în secunda în care depun acuzațiile, dar eu o iau personal când una dintre capturile mele se zvârcolește să scape din cârlig, ceea ce se întâmplă rar.

— Misiune îndeplinită. Mai mult sau mai puțin.

— N-ar putea să-l termine altcineva?

— Nicio problemă.

A dat din cap și a continuat să citească. Lui O’Kelly îi place să întrebi tu – asta arată că știi cine e șeful –, și cum el chiar e șeful meu, n-am nicio problemă să mă gudur ca un cățeluș drăguț dacă asta face ca treaba să meargă mai bine.

— A apărut ceva, domnule?

— Ai auzit de Brianstown^[2]?

— Nu.

— Nici eu. E unul dintre locurile astea noi. Pe coastă în sus, pe lângă Balbriggan. I se spunea Golful Sfărâmat, ceva de genul ăsta.

— Portul Sfărâmat, am precizat eu. Da. Am auzit de Portul Sfărâmat.

— Îi zice Brianstown acum. Și în seara asta toată țara a auzit de el.

— Asta e de rău, am adăugat eu.

O'Kelly și-a pus o palmă grea pe foaia de programare, de parcă voia s-o țină să nu zboare. Apoi a zis:

— Soțul, soția și doi copii, înjunghiați în propria casă. Soția a fost dusă la spital. Starea ei este instabilă. Ceilalți sunt morți.

Am tăcut pentru un moment, ascultând mica vibrație generată de rezumat, pe urmă am întrebat:

— Cum s-a aflat?

— Sora soției. Vorbesc în fiecare dimineață, însă astăzi n-a mai putut să dea de ea. Asta a îngrijorat-o suficient ca să se urce în mașină și să se ducă la Brianstown. Mașina era pe alee, luminile erau aprinse ziua în amiaza mare, n-a răspuns nimeni la ușă, așa că a sunat polițiștii în uniformă. Ei au spart ușa și... surprize, surprize.

— Cine e acolo?

— Doar polițiștii în uniformă. Au aruncat o privire și și-au dat seama că îi depășea, deci au sunat aici.

— Frumos, am zis eu.

Erau acolo mai mulți cretini care s-ar fi jucat ore întregi de-a detectivii și ar fi băgat tot cazul în rahat, înainte să-și recunoască înfrângerea și să-i cheme pe cei care se pricep la asta.

Se părea că am avut noroc de o pereche cu creiere funcționale.

— Vreau să te ocupi tu. Poți să preiei cazul?

— Aș fi onorat.

— Dacă e ceva la care nu poți să renunți, spune-mi acum, și i-l dau lui Flaherty. ăsta are prioritate.

Flaherty e tipul cu ponturile la sigur și rata mare de rezolvare a cazurilor.

— Nu este necesar, domnule. Pot să-l preiau, am spus eu.

— Bine, a zis O'Kelly, dar n-a predat foaia de programare.

A înclinat-o spre lumină, inspectând-o și frecându-și maxilarul cu un deget.

— Curran e capabil pentru asta? a întrebat el.

Tânărul Richie era în echipă de două săptămâni. Multor băieți nu le place să-i formeze pe nou-veniți, așa că o fac eu. Dacă-ți știi meseria, ai responsabilitatea să transmiți mai departe cunoștințele.

— Are să fie, l-am asigurat eu.

— Pot să-l detașez în altă parte pentru un timp. Îți dau pe cineva care știe ce are de făcut.

— Am avea acum ocazia să aflăm dacă Richie se poate dovedi capabil.

Nu voiam pe cineva care știa ce avea de făcut. Bonusul la bătaia de cap cu novicii e că te scutesc de o grămadă de griji: toți care am fost pe-acolo o vreme avem propriile

moduri de a acționa, și prea mulți cu idei etc... Un pifan, dacă știi cum să-l iei, te încetinește mult mai puțin decât unul bătrân în meserie. Nu puteam să-mi permit să pierd timpul jucând după-dumneavoastră-nu-după-dumneavoastră, nu în cazul ăsta.

— Oricum, tu ai fi șeful.

— Crede-mă, domnule. Curran se descurcă.

— E un risc.

Pentru pifani, primul an e o perioadă de probă. Nu e oficial, însă asta nu înseamnă că nu e destul de serios. Dacă Richie făcea o greșală chiar în poartă, sub un reflector așa luminos, putea la fel de bine să înceapă să-și facă ordine pe birou.

— O să se descurce. Am să mă asigur de asta, am adăugat eu.

— Nu doar pentru Curran, a zis O’Kelly. De când n-ai mai avut un caz mare?

Mă fixa cu ochii lui mici și pătrunzători. Ultimul important mersese prost. Nu din vina mea – mă făcuse unul despre care credeam că mi-era prieten, căzusem în rahat și rămăsesem acolo –, totuși, oamenii își amintesc.

— De aproape doi ani, am răspuns eu.

— Așa e. Rezolvă-l pe ăsta, și te întorci pe pistă.

A lăsat nerostită cealaltă jumătate, ceva dens și greu pe biroul dintre noi.

— Am să-l rezolv, am spus eu.

O’Kelly a dat din cap.

— Așa m-am gândit și eu. Ține-mă la curent.

S-a aplecat în față, peste birou, și mi-a dat foaia de programare.

— Mulțumesc, domnule. N-am să te dezamăgesc.

— Cooper și Biroul Tehnic sunt pe drum.

Cooper e medicul legist.

— O să aveți nevoie de forță de muncă. O să cer la Unitatea Generală să trimită o echipă. Ajung șase oameni pentru moment?

— Șase e bine. Dacă am nevoie de mai mulți, o să solicit.

În timp ce plecam, O’Kelly a adăugat:

— Și, pentru Dumnezeu, fă ceva cu hainele lui Curran.

— Am avut o discuție săptămâna trecută.

— Pornește alta. Ieri purta un blestemat de *hanorac*, nu?

— L-am făcut să renunțe la trening. Pas cu pas.

— Dacă vrea să rămână în cazul ăsta, ar fi bine să facă vreo câțiva pași uriași înainte să ajungeți la locul faptei. Presa are să fie peste tot, ca niște muște pe rahat. Cel puțin pune-l să-și țină haina pe el, ca să acopere treningul sau cu ce ne-a onorat pe ziua de azi.

— Am o cravată de rezervă la birou. O să fie bine.

O’Kelly a murmurat ceva acru despre un porc în smoching.

Pe drumul spre camera echipei, am despăturit foaia de programare: doar ceea ce O’Kelly îmi spusese deja. Victimele erau Patrick Spain, soția lui, Jennifer, și copiii lor, Emma și Jack. Sora care sunase era Fiona Rafferty. Sub numele ei, expeditorul adăugase, cu litere mari de avertizare, NB: AGENTUL ADUCE LA CUNOȘTINȚĂ CĂ APELANTA E ISTERICĂ.

Richie s-a ridicat de pe scaun, oscilând de pe un picior pe altul, de parcă avea arcuri în genunchi.

— Ce...?

— Ia-ți haina. Plecăm.

— Ți-am spus eu, i-a zis Quigley lui Richie.

Richie l-a privit cu ochi larg deschiși și inocenți.

— Nu, zău? Îmi pare rău, omule, n-am fost atent. Am alte chestii în minte, înțelegi?

— Încerc să-ți fac o favoare, Curran. O accepți sau nu.

Quigley încă avea o privire rănită.

Am aruncat haina pe mine și am început să-mi verific servieta.

— Se pare că voi doi ați avut o discuție fascinantă. Vreți s-o împărtășiți?

— N-a fost nimic, a zis Richie prompt. Am trăncănit și noi.

— Doar l-am pus la curent pe tânărul Richie, mi-a precizat Quigley sigur pe el. N-a fost a bună să te cheme superiorul numai pe tine, singur. Să-ți dea informațiile pe la spatele lui Richie al nostru. Ce spune asta despre locul lui în echipă? M-am gândit că s-ar putea să vrea să se gândească un pic la asta.

Lui Quigley îi plăcea la nebunie să joace „Bate-ți joc de pifan”, așa cum îi plăcea și să pună presiune prea mare pe suspecti. Toți făceam așa, numai că el folosea asta mai mult decât majoritatea dintre noi. De obicei însă, avea suficient creier ca să-mi lase băieții în pace. Richie îl enervase cumva.

— O să aibă o grămadă de timp să se gândească după, am zis eu. Nu-și permite să fie distras de rahaturi inutile. Detectiv Curran, mergem?

— *Mă rog*, a zis Quigley îndesându-și bărbiile una în alta. Nu pe *mine* mă deranjează.

— Pe mine, niciodată, cumetre.

Am scos cravata din sertar și mi-am pus-o în buzunar protejat de birou. Nu era nevoie să-i dau muniție lui Quigley.

— Gata, detectiv Curran? Haide să mergem.

— Pe curând, i-a zis Quigley lui Richie, deloc agreabil, în timp ce ne îndreptam spre ieșire.

Richie i-a trimis o bezea pe care se presupunea că nu trebuia s-o văd, așa că n-am făcut-o.

Era luna octombrie, o dimineată de marți întunecată, rece și cenușie, ursuză și isterică precum martie. Am luat Beemerul argintiu, preferatul meu dintre mașinile folosite în comun – oficial, primul venit, primul servit, dar, în practică, niciun puști de la Departamentul Violența în familie n-are să meargă în cea mai bună mașină a unui detectiv de la Criminalistică, prin urmare, scaunul e reglat mereu așa cum îmi place și nimeni nu aruncă ambalaje de hamburger pe jos. Aș fi pariat că încă aș fi putut să conduc și în somn spre Portul Sfărâmat, însă nu era ziua cea mai nimerită în care să aflu că mă înșelam, așa că am instalat GPS-ul. Dispozitivul nu știa unde era Portul Sfărâmat. Voia să meargă la Brianstown.

Richie își petrecuse primele două săptămâni la echipă ajutându-mă să lucrez la dosarul cazului Mullen și la reintervievarea martorului ciudat. Aceasta era prima acțiune

adevărată de Criminalistică pe care o vedea și era, practic, pierit tot de emoție. A reușit să se stăpânească până ne-am pus în mișcare. Apoi a izbucnit cu o întrebare ce parcă-i stătea pe buze:

— Avem un caz?

— Da.

— Ce fel de caz?

— Omucidere.

Am oprit la semafor, la roșu, am scos cravata și i-am dat-o. Am avut noroc: purta o cămașă, chiar dacă era una ieftină albă, atât de subțire, că am putut să văd unde ar fi fost părul de pe piept, și o pereche de pantaloni cenușii care ar fi fost aproape OK dacă n-ar fi fost cu un număr prea mari.

— Pune-ți asta.

S-a uitat la ea ca și cum nu mai văzuse cravată în viața lui.

— Da?

— Da.

Pentru o clipă, am crezut că o să fie nevoie să i-o pun eu la gât – ultima oară purtase una, probabil, când fusese botezat –, însă a reușit, în cele din urmă, mai mult sau mai puțin. A înclinat parasolarul ca să se vadă în oglindă.

— E bine, da?

— Mai bine, am zis eu.

O'Kelly avea o teorie: cravata îl face pe om. Era una frumoasă, de mătase maronie, cu o dungă subtilă în țesătură, dar unii pot să poarte lucruri bune, iar alții, pur și simplu, nu. Richie are 1,80 m, numai coate, picioare slăbănoage și umeri înguști – pare cam de paisprezece ani, deși cartea lui de identitate indică negreșit că are treizeci și unu –, și ziceți-mi că sunt plin de prejudecăți. Oricum, aș putea să spun exact, doar după o privire, din ce fel de cartier provine. E totul acolo: părul ăla prea scurt și fără culoare, trăsăturile alea ascuțite, mersul ăla elastic, agitat, ca și cum cu un ochi ar pândi după vreun pericol și cu celălalt s-ar uita după ceva uitat descuiat. Pe el, cravata părea de căpătat.

A frecat-o experimental cu un deget.

— Îi frumoasă. Ți-o dau înapoi.

— Ține-o. Și ia-ți și tu vreo câteva când ai ocazia.

S-a uitat la mine și pentru o clipă am crezut că o să spună ceva, dar s-a oprit.

— Mulțumesc, a zis el în schimb.

Am ajuns pe chei și ne-am îndreptat spre autostrada M1. Vântul bătea în rafale dinspre mare peste Liffey, forțând pietonii să înainteze anevoie cu capul înainte. Când traficul s-a blocat – un onanist într-un 4x4 care nu observase, sau nu-i pășase, că nu poate să treacă prin intersecție – am căutat după Blackberry și i-am trimis un mesaj surorii mele, Geraldine.

Geri, favoare URGENTĂ. Poți s-o iei pe Dina de la muncă ASAP⁽³⁾? Dacă pomenește de orele pierdute, spune-i că-i dau eu banii pe ele. Nu-ți face griji, e bine după cum știu, dar ar trebui să stea cu tine pentru câteva zile. Te sun mai

târziu. Mersi.

Superiorul avea dreptate: aveam, poate, vreo câteva ore înainte ca presa să fie peste tot la Portul Sfărâmat, și viceversa. Dina e copilul. Geri și cu mine încă avem grijă de ea. Când avea să audă povestea asta, trebuia să fie undeva în siguranță.

Richie a ignorat scrierea mesajului, ceea ce a fost bine, și s-a uitat în schimb la GPS, întrebând:

— Afară din oraș, nu?

— Brianstown. Ai auzit de el?

A clătinat din cap.

— Cu un nume ca ăsta, trebuie că e una dintre proprietățile astea noi.

— Așa e. Pe coastă. A fost un sat, numit Portul Sfărâmat, însă se pare că cineva l-a dezvoltat.

Onanistul în 4x4 a reușit să se dea la o parte din calea tuturor și traficul s-a pus din nou în mișcare. Una dintre părțile bune ale recesiunii: în vreme ce jumătate din mașini sunt trase pe dreapta, aceia dintre noi care încă mai au unde să se ducă pot chiar să ajungă acolo.

— Spune-mi ceva. Care e cea mai nasoală chestie pe care ai văzut-o la muncă?

Richie a ridicat din umeri.

— Înainte de înmatriculări auto am lucrat o veșnicie la Circulație. Am văzut niște chestii îndeajuns de urâte. Accidente.

Toți cred asta. Sunt sigur că așa am gândit și eu, odată ca niciodată.

— Nu, fiule. N-ai văzut. Asta îmi spune doar cât ești de inocent. Nu e distractiv să vezi un copil cu capul crăpat fiindcă vreun cretin a luat o curbă cu viteză prea mare, dar nu se compară cu a vedea un copil cu capul crăpat fiindcă un idiot l-a izbit deliberat de un perete până n-a mai suflat. Până acum ai văzut numai ce poate să facă ghinionul pentru oameni. Ești pe cale să vezi, pentru prima dată, ce pot să-și facă oamenii unii altora. Crede-mă, nu e tot aia.

Richie a întrebat:

— E un copil unde ne ducem acum?

— O familie. Tatăl, mama și doi copii. Soția s-ar putea să scape. Ceilalți sunt morți.

Mâinile i-au rămas nemișcate pe genunchi. Era pentru prima dată când îl vedeam complet nemișcat.

— Of, dulce Jaysus. Cât de mari erau copiii?

— Nu știm încă.

— Ce li s-a întâmplat?

— Se pare că au fost înjunghiați. În casa lor, probabil cândva aseară.

— Ce porcărie mai e și asta! Ce porcăria dracului!

Richie a făcut o grimasă.

— Da, i-am zis eu. Așa e. Și când o să ajungem la locul faptei, tu trebuie să fi trecut peste asta. Regula Numărul 1, și poți s-o notezi: fără emoții la locul faptei. Numără până la zece, spune rugăciunea, fă bancuri proaste, fă tot ce vrei să faci. Dacă ai nevoie de câteva sfaturi ca să faci față situației, întreabă-mă acum.

— Sunt bine.

— Ai face bine să fii. Sora soției lui Spain e acolo și nu e interesată de cât de mult îți pasă. Vrea să știe doar că ești stăpân pe situație.

— Sunt stăpân pe situație.

— Bine. Citește asta.

I-am trecut foaia de programare și l-am lăsat treizeci de secunde s-o parcurgă. Expresia feței i s-a schimbat când s-a concentrat: părea mai în vârstă și mai inteligent.

— Când o să ajungem acolo, care e prima întrebare pe care ai de gând să le-o adresezi polițiștilor în uniformă? l-am întrebat eu când timpul i-a expirat.

— A fost găsită arma la locul faptei?

— De ce nu „Vreo urmă de intrare forțată”?

— Cineva ar fi putut să le falsifice.

— Haide să nu ne învârtim în jurul cozii, am zis eu. Prin „cineva” înțelegi Patrick sau Jennifer Spain.

Tresărirea a fost îndeajuns de mică, încât s-o ratez dacă nu m-aș fi așteptat la asta.

— Oricine a avut acces. O rudă sau un prieten. Pe oricine ar fi lăsat ei să intre.

— Însă nu asta ai avut în minte, nu? Te-ai gândit la familia Spain.

— Da. Cred că da.

— Se întâmplă, fiule. N-are rost să pretinzi că nu. Faptul că Jennifer Spain a supraviețuit o aduce în prim-plan. Pe de altă parte, când se întâmplă așa ceva, de obicei e tatăl. O femeie omoară copiii și pe urmă se sinucide, un bărbat ucide toată familia. În niciun caz însă nu se deranjează în mod normal să simuleze intrarea forțată. Nu le pasă de asta.

— Și totuși. Cred că putem să decidem noi înșine, din moment ce vine acolo Biroul. N-o să ne bazăm pe cuvântul polițiștilor în uniformă pentru asta. Oricum, aș vrea să știu despre armă imediat.

— Bravo. Asta e în capul listei polițiștilor în uniformă, bine. Și ce vrei s-o întrebi mai întâi pe soră?

— Dacă Jennifer Spain a avut vreun dușman. Sau Patrick Spain.

— Păi, sigur, asta îi întrebăm pe toți pe care-i găsim. Ce vrei s-o întrebi anume pe Fiona Rafferty?

Richie a clătinat din cap.

— Nu? Personal, aș fi foarte interesat să aflu ce face ea acolo.

— Se spune...

Richie a ridicat foaia de programare.

— Cele două vorbeau în fiecare zi. N-a putut să mai ia legătura.

— Și? Gândește-te la coordonarea în timp, Richie. Să spunem că în mod normal vorbeau la cât? Ora nouă, odată ce soțorii plecau la lucru și copiii erau la școală...

— Sau odată ce erau ele însele, femeile, la lucru. Poate aveau slujbe.

— Jennifer Spain n-avea, altfel problema surorii ei ar fi fost „Nu e la muncă”, nu varianta „Nu pot să iau legătura”. Deci Fiona o sună pe Jennifer la nouă, poate la opt și jumătate cel mai devreme – până atunci or fi fost încă ocupate cu pregătirea zilei în curs. Și la zece treizeci și șase – am lovit foaia de programare –, ea e în Briarstown,

sunând polițiștii în uniformă. Nu știu unde locuiește Fiona Rafferty sau unde lucrează, dar știu că Brianstown e la o oră bună de condus de aproape orice. Cu alte cuvinte, când Jennifer întârzie o oră trăncăneala lor de dimineată – și vorbim de *maximum* o oră, ar putea să fie mult mai puțin –, Fiona intră în panică suficient cât să lase totul baltă și să-și miște fundul la dracu-n praznic. Asta mi se pare mult prea exagerat. Nu știu tu, omule, însă mie mi-ar plăcea foarte mult să aflu ce-a apucat-o așa, din senin.

— S-ar putea să nu fie o oră distanță. Poate că locuiește alături, a sunat doar ca să vadă care era treaba.

— Atunci, de ce a venit cu mașina? Dacă e prea departe să meargă pe jos, înseamnă că e destul de departe ca mersul ei acolo să fie ciudat. Și uite regula Numărul 2: comportamentul ciudat al cuiva e un mic dar doar pentru tine, și nu-i dai drumul până nu-l dezambalezi. Aici nu e înmatriculări auto, Richie. În aranjamentul ăsta nu ajungi să spui: „A, sigur, probabil că nu e important, doar că a fost într-o stare de spirit ciudată în ziua aia, haide s-o lăsăm baltă”. Niciodată.

S-a așternut genul de tăcere care însemna că discuția nu se încheiase. În cele din urmă, Richie a zis:

— Sunt un detectiv bun.

— Sunt destul de sigur că într-o zi o să fii un detectiv excelent. Dar acum încă mai ai aproape tot de învățat.

— Fie că port cravată sau nu.

— N-ai cincisprezece ani, cumetre, am replicat eu. Dacă te îmbraci ca un bufon, nu înseamnă că ești o mare amenințare îndrăzneată pentru instituție. Ci doar tâmpit.

Richie și-a pipăit materialul subțire al pieptului cămășii. A spus, alegându-și cuvintele cu grijă:

— Știu că băieții de la Criminalistică nu sunt, de obicei, de unde sunt eu. Toată lumea se trage din fermieri, nu? Sau din dascăli. Eu nu sunt ce se așteaptă lumea. Înțeleg asta.

Ochii lui în oglinda retrovizoare erau verzi și netulburați.

— Nu contează de unde te tragi, am zis eu. Nu poți să faci nimic în legătură cu asta, așa că nu-ți consuma energia gândindu-te. Important e încotro te îndrepti. Și asta, amice, *poți* să controlezi.

— Știu. Sunt aici, nu?

— Și treaba mea e să te ajut să ajungi mai departe. Una dintre modalitățile de a lua în primire cazul spre care te îndrepti e să acționezi ca și cum ești deja acolo. Mă urmărești?

Se uita în gol.

— Ia-o așa. De ce crezi că mergem într-un Beemer?

Richie a ridicat din umeri.

— Mi-am imaginat că îți place mașina asta.

Mi-am luat o mână de pe volan ca să îndrept un deget spre el.

— Vrei să sugerezi că tu ți-ai imaginat că ego-ului meu i-a plăcut mașina asta. Nu te păcăli, nu e așa de simplu. Nu mergem după hoți din magazine, Richie. În cazul ăsta, ucigașii sunt peștii mari. Ce fac ei e o afacere mare. Dacă noi apărem la locul faptei într-o Toyota rablagită din '95, pare lipsă de respect. Ca și cum nu credem că victimele

merită să facem tot posibilul. Asta scoate lumea din sărite. Așa vrei să începi?

— Nu.

— Nu, evident. Și, pe deasupra, o Toyota rablagită ne-ar face să arătăm ca o pereche de ratați. Asta contează, omule. Nu doar pentru ego-ul meu. Dacă băieții răi văd o pereche de ratați, se simt ca și cum ar avea ouăle mai mari decât ale noastre, iar asta face să ne fie mai greu să-i înfrângem. Dacă băieții buni văd o pereche de ratați, își imaginează că n-o să rezolvăm cazul respectiv, așa că de ce ar trebui să se deranjeze să încerce să ne ajute? Și dacă *noi* vedem o pereche de ratați de fiecare dată când ne uităm în oglindă, ce crezi că se întâmplă cu cotele noastre de câștig?

— Scad. Presupun.

— Bingo. Dacă vrei să ai succes, Richie, nu poți să te duci acolo puțind a eșec. Înțelegi ce vreau să spun eu aici?

Și-a atins nodul de la noua cravată.

— Îmbrăcat mai bine. În principiu.

— Doar că nu în principiu, fiule. Nu e niciun în principiu aici. Regulile există pentru un motiv. Înainte să le încalci, ai face bine să te gândești care ar putea să fie motivul ăsta.

Am intrat pe autostrada M1 și am accelerat puternic, lăsând Beemerul să-și facă treaba. Richie s-a uitat la vitezometru, însă eu știam fără să mă uit că îl dusesem la limită, nici un singur kilometru peste, și el și-a ținut gura închisă. Probabil, s-a gândit ce ratat plictisitor eram. Mulți oameni cred asta. Toți sunt adolescenți, mintal, dacă nu fizic. Numai adolescenții consideră că plictiseala e ceva rău. Adulții, bărbați și femei care au fost de câteva ori aproape de eșafod, știu că plictiseala e un dar direct de la Dumnezeu. Viața are în mânecă mai mult decât suficient freamăt, gata să te lovească brusc atunci când nici nu te aștepti, fără să sporești drama. Dacă Richie nu știa asta deja, era pe cale să descopere.

Cred foarte mult în dezvoltare – dați vina pentru recesiunea asta pe dezvoltatorii imobiliari și pe bancherii, și politicienii lor de casă, dacă vreți, dar cert e că, dacă ei n-ar fi gândit la scară mare, n-am fi ieșit niciodată din ultima. Prefer un bloc de apartamente pline cu oameni care merg la muncă în fiecare dimineață și păstrează țara asta duduind și apoi vin acasă în locurile mici și frumoase pe care le-au câștigat decât o tarla care încurcă pe toată lumea în afară de câteva vaci. Locurile sunt ca oamenii, sunt ca rechinii: dacă se opresc din mișcare, mor. Dar toată lumea are un loc despre care îi place să creadă că n-are să se schimbe niciodată.

Când eram un tip mic și slăbănog, tuns acasă și cu blugi cârpiți, știam Portul Sfărâmat ca pe propria palmă.

În zilele noastre, copiii au avut parte de vacanțe însoțite în timpul boomului economic, două săptămâni pe Costa del Sol fiind doar minimum pentru ei. Numai că eu am patruzeci și doi de ani și generația mea a avut așteptări mici. Câteva zile lângă Marea Irlandei, într-o rulotă închiriată, te făceau cel mai șmecher. Pe atunci, Portul Sfărâmat nu exista. O duzină de case împrăștiate, pline cu familii purtând numele Whelan sau Lynch, aflate acolo de la începutul evoluției, un magazin numit La Lynch și

un pub numit La Whelan, și o mână de locuri pentru rulote, doar o fugă rapidă în picioarele goale peste dunele instabile de nisip și printre smocurile de iarbă uscată din întinderea plajei crem. Mergeam acolo două săptămâni în fiecare iunie, într-un buncăr ruginit pentru patru persoane pe care tata îl rezerva cu un an în avans.

Geri și cu mine luam paturile de sus. Dina era instalată jos, vizavi de părinții mei. Geri alegea prima, fiindcă era cea mai mare, dar ea voia întotdeauna partea cu vedere la uscat, ca să vadă poneii pe câmpul din spatele nostru. Asta însemna că în fiecare dimineață deschidem ochii pe liniile albe de spumă de mare și pe păsările cu picioare lungi mergând elegant prin nisip, totul sclipind în lumina zorilor.

Tustrei ne trezeam și ieșeam afară în zori, cu o felie de pâine și zahăr în fiecare mână. Ne jucam toată ziua de-a pirații cu copiii din alte rulote, deveneam pistruiați, ni se jupuia pielea de la sare și ne bronzam de la vânt și de la orele ciudate de stat în soare. La ceai, mama prăjea ouă și cârnați pe un aragaz de camping, și după aceea tata ne trimitea La Lynch după înghețată.

Când ne întorceam, o găseam pe mama stând în poala lui, sprijinindu-și capul în curba gâtului lui și zâmbind visătoare către apă. El îi încolăcea părul în jurul mâinii libere, astfel ca briza mării să nu i-l vâre în înghețată. Așteptam tot anul ca să-i văd așa.

După ce am scos Beemerul de pe drumurile principale, am început să-mi amintesc traseul, ca și cum aș fi știut că o s-o fac, doar o schiță palidă în ungherele minții: trec de pâlcul ăsta de copaci – mai înalți, acum – la stânga în cotul curbei zidului din piatră. Însă chiar în locul unde apa ar fi trebuit să apară la vedere peste un delușor verde, au răsărit de nicăieri proprietățile imobiliare și ne-au blocat drumul ca o baricadă: rânduri de acoperișuri de ardezie și frontoane albe se întindeau în toate direcțiile pe ceea ce păreau kilometri, în spatele unui zid înalt împotriva brizei. Pe panoul de la intrare scria, cu litere viu colorate și îmbârligate, cât capul meu de mari: BUN VENIT LA OCEAN VIEW, BRIANSTOWN. O NOUĂ REVELAȚIE ÎNTR-O REȘEDINȚĂ DE VIS. ACUM PENTRU VIZITARE, CASE LUXOASE.

Cineva pictase cu spray un cocoș mare și roșu și baloane deasupra.

La prima vedere, Ocean View arăta destul de elegant: case mari, comandate, care-ți ofereau ceva substanțial pentru banii tăi, benzi ornamentale de indicatoare verzi și bizare te îndreptau spre CREȘA MICA BIJUTERIE și CENTRUL DE RECREERE DIAMANTUL.

La a doua vedere, trebuia plivită iarba și erau găuri în poteci. La a treia vedere, ceva nu era în regulă. Casele erau prea asemănătoare. Chiar și la cele pe care un semn roșu-albastru striga triumfător VÂNDUTĂ, nimeni nu vopsise ușa din față cu o culoare aiurea, nu pusese ghivece cu flori pe pervazul ferestrelor sau nu aruncase pe gazon jucăriile din plastic ale copiilor. Erau mașini parcate pretutindeni, deși cele mai multe dintre drumurile de acces erau goale, și nu într-un fel care sugera că toată lumea aducea foloase economiei. În trei din patru case puteai să te uiți direct la ferestrele goale din spate și la peticele cenușii de cer.

O fată solidă, într-un hanorac roșu, împingea un cărucior pe o cărare, cu vântul răvășindu-i părul. Ea și copilul ei cu chipul ca luna ar fi putut să fie singurele persoane pe kilometri întregi.

— Jaysus, a exclamat Richie.

În liniște, vocea lui s-a auzit îndeajuns de tare ca să tresărim amândoi.

— Satul damnaților.

Pe foaia de programare fusese trecut Colina Ocean View 9, ceea ce ar fi avut mai mult sens dacă Marea Irlandei ar fi fost un ocean sau măcar dacă ar fi fost vizibilă, dar cred că trebuie să te mulțumești cu ce ai. GPS-ul își ieșise din drepturi: ne-a dus în jos, pe Aleea Ocean View, blocându-ne în fundătura Dumbrava Ocean View – care a făcut tripla, fiindcă nu se vedea niciunde neam de copaci – și ne-a informat: „Ați ajuns la destinație. La revedere”.

Am făcut o întoarcere în U și am căutat. Cu cât intram mai adânc pe proprietate, cu atât casele erau tot mai nefinisate, ca și cum vizionai un film de la coadă la cap.

Destul de curând au apărut grămezi haotice de ziduri și schele, cu găuri căscate bizar pentru o fereastră. Unde lipsea partea din față a casei, camerele erau pline cu scări rupte, țevi, saci putrezi de ciment. De câte ori dădeam un colț, mă așteptam să văd un roi de constructori la muncă, însă cel mai mult ne-am apropiat de un excavator galben ponosit, într-o parcelă goală, înclinat într-o parte printre movile de noroi frământat și dâmburi împrăștiate de murdărie.

Acolo nu locuia nimeni. Am încercat să ne întoarcem în direcția generală a intrării, dar proprietatea era construită ca unul dintre vechile labirinturi din gard viu, numai fundături și întoarceri în ac de păr, și ne-am rătăcit aproape imediat. Prin mine a trecut o mică săgeată de panică. Nu mi-a plăcut niciodată să-mi pierd orientarea.

M-am oprit la o intersecție – din reflex: nu era nimeni care să dea buzna în fața mea – și în liniștea prin care străbătea zgomotul motorului am auzit bubuitul adâncului mării. Atunci, Richie a ridicat capul și a întrebat:

— Ce-i asta?

S-a auzit un țipăt scurt, dubios, viguros și sfâșietor, repetat mereu și mereu, atât de regulat, că suna mecanic. Acesta s-a răspândit peste tot noroiul și betonul și s-a izbit de pereții nefinișați, și ar fi putut să vină de oriunde sau de peste tot. Din ce puteam să-mi dau seama, țipătul ciudat și marea erau singurele sunete de pe proprietate.

— Aș putea să pariez că e sora, am zis eu.

Richie mi-a aruncat o privire, de parcă ar fi crezut că-l hărțuiam.

— E o *vulpe* sau ceva. Poate călcată de mașină.

— Și eu care credeam că ești domnul Cunoscătorul străzii, care, pur și simplu, știe cât de rău are să fie. Trebuie să te ții bine, Richie. Acu-i acu’.

Am lăsat jos geamul și am urmat sunetul. Ecourile m-au dezorientat de câteva ori, dar am știut asta când am văzut-o. De-o parte a Colinei Ocean View erau case impecabile, albe, cu vedere spre golf, semidecomandate, aliniate în perechi, de bun-gust, ca piesele de domino. De cealaltă parte erau schele și moloz. Printre piesele de domino, peste zidul proprietății, se mișcau șuvițe cenușii de mare. Câteva case aveau în față o mașină sau două, însă o casă avea trei: un Volvo alb *hatchback*^[4] care avea Familie scris peste tot, un Fiat Seicento galben care văzuse și zile mai bune și o mașină cu însemne. De-a lungul zidului scund al grădinii se întindea banda alb-albastră pentru locul crimei.

Vorbisem serios cu ce-i spuseseam lui Richie: în slujba asta totul contează, până și

modul în care îți deschizi ușa mașinii. Cu mult timp înainte să adresez primul cuvânt unui martor sau unui suspect, el trebuie să știe că a venit Mick Kennedy și că am primit cazul ăsta fiindcă am ouă.

Am și noroc – sunt înalt, am capul plin de păr și încă e nouăzeci și nouă la sută castaniu închis, arăt decent, dacă pot să spun asta despre mine, și toate astea ajută –, dar pentru celelalte trăsături fizice am recurs la antrenament și multe ore pe banda de alergare.

Am păstrat viteza până în ultima secundă, am frânat puternic, m-am extras pe mine și servieta mea din mașină într-o singură mișcare lină și m-am îndreptat spre casă într-un ritm rapid și eficient.

Richie trebuia să învețe să țină pasul.

Unul dintre polițiștii în uniformă era ghemuit neîndemânatic lângă autovehiculul lui, mângâind pe cineva de pe bancheta din spate, care era destul de clar sursa țipătului. Celălalt se plimba în fața porții, prea repede, cu mâinile împreunate la spate. Aerul mirosea proaspăt, dulce și sărat: mare și câmpuri. Era mai frig acolo decât fusese în Dublin. Vântul fluiera șovăielnic printre schelăriile și grinzile expuse.

Tipul care se plimba era de vârsta mea, cu burtă și cocoasă: era, evident, de douăzeci de ani în forța de intervenție, fără să fi văzut așa ceva, și se așteptase să reziste încă douăzeci. El s-a prezentat:

— Garda⁽⁵⁾ Wall. Acolo, lângă mașină, e garda Mallon.

Richie a ridicat o mână. Parcă aveam un cățeluș. Am zis înainte să înceapă să se împrietenească:

— Detectiv sergent Kennedy și detectiv gardă Curran. Ați fost în casă?

— Numai când am ajuns aici. De cum am putut, am ieșit și v-am sunat pe voi.

— Bună treabă. Spune-mi exact ce-ai făcut de când ai intrat până ai ieșit.

Ochii polițistului în uniformă s-au îndreptat spre casă, ca și cum nu-i venea să creadă că era același loc în care ajunsese cu doar câteva ore mai devreme. A zis:

— Am fost chemați pentru o verificare – sora ocupantei era îngrijorată. Am ajuns la sediu chiar după ora unsprezece și am încercat să luăm legătura cu rezidenții sunând la ușă și pe telefon, dar n-am primit niciun răspuns. N-am văzut niciun indiciu că ar fi avut loc o intrare forțată, însă când ne-am uitat pe fereastra din față, luminile de la parter erau aprinse și camera de zi părea în dezordine. Pereții...

— O să vedem singuri dezordinea într-un minut. Continuă. Nu lăsa pe nimeni să-ți descrie detaliile înainte să ajungi la locul faptei, altfel o să vezi ce-au văzut ei.

— Bun.

Polițistul în uniformă a clipit, apoi a revenit la subiect:

— Așa. Am încercat să ne ducem în spatele casei, dar, după cum vedeți, niciun copil n-ar putea să treacă pe-acolo.

Avea dreptate: distanța dintre case era exact de lărgimea zidului lateral.

— Am simțit că tulburarea și îngrijorările surorii îndreptățeau faptul că am forțat intrarea pe ușa din față. Am găsit...

S-a întors, încercând să vorbească în timp ce vedea casa, ca și cum reședința ar fi fost un animal încolăcit care putea să se năpustească în orice secundă.

— Am intrat în camera de zi, n-am găsit nimic demn de menționat – dezordine, însă... Am continuat apoi spre bucătărie, unde am găsit un bărbat și o femeie pe podea. Ambii înjunghiați, după cum arătau. O rană de pe chipul femeii era vizibilă clar pentru mine și garda Mallon. Părea o rană de cuțit. E...

— Medicii legiști au să decidă asta. Ce-ați făcut în continuare?

— Am crezut că erau morți amândoi. Eram siguri. Era o grămadă de sânge. O grămadă de...

A făcut un gest vag spre propriul corp, o mișcare de scobire diformă.

Există un motiv pentru care unii băieți rămân polițiști în uniformă.

— Garda Mallon le-a verificat totuși pulsurile. Femeia, care era chiar peste bărbat, ca și cum se ghemuise pe el – capul ei era pe brațul lui, ca și cum dormea... Când garda Mallon a verificat, avea puls. A avut parte de șocul vieții lui. Nu ne așteptam... Nu i-a venit să creadă până nu s-a aplecat și i-a auzit respirația. Atunci am chemat ambulanța.

— Și în timp ce ați așteptat?

— Garda Mallon a rămas cu femeia. A vorbit cu ea. Era inconștientă, dar... doar îi spunea că era în regulă, că eram gărzile, că era o ambulanță pe drum și îi spunea să reziste... Eu m-am dus la etaj. În dormitoarele din spate... Acolo erau doi copii mici, detectivi. Un băiețel și o fetiță, în paturile lor. Am încercat REP^[6]. Erau... erau reci, rigizi, însă am încercat oricum. După ce se întâmplase cu mama, m-am gândit, nu se știe niciodată, poate că totuși ar fi putut...

Și-a frecat mâinile de pieptul hainei, inconștient, ca și cum încerca să îndepărteze simțământul. Nu l-am dojenit pentru distrugerea de probe: făcuse doar ce crezuse de cuviință.

— Nicio plăcere. Când am știut că nu se mai poate face nimic, m-am întors lângă garda Mallon în bucătărie și am sunat după voi.

— Femeia și-a revenit? A spus ceva? am întrebat eu.

A clătinat din cap.

— Nu se mișca. Ne-am tot gândit că o să moară, a trebuit să continuăm să verificăm, ca să ne asigurăm că încă era...

Și-a șters din nou mâinile.

— Avem pe cineva cu ea la spital?

— Am sunat la secție, au trimis ei pe cineva. Poate că ar fi trebuit să mergă cu ea unul dintre noi, dar trebuia asigurat locul faptei, iar sora – ea era... Sigur, poți să auzi.

— I-ai dat vestea, am zis eu.

Asta trebuie să fac eu, când pot. Poți să spui multe după acea primă reacție.

Polițistul în uniformă a adăugat defensiv:

— Înainte să intrăm i-am zis să stea pe loc, însă n-am avut pe cine să lăsăm cu ea. A așteptat o grămadă și abia apoi a venit înăuntru. În casă. Noi eram cu victima, vă așteptam pe voi. Sora a ajuns la ușa bucătăriei înainte s-o vedem. A început să țipe. Am scos-o din nou afară, dar s-a luptat... A trebuit să-i spun, detectivi. Era singurul mod în care puteam s-o opresc să intre înapoi, în afară de a o încătușa.

— Bine. N-o să plângem pentru laptele vărsat. Și pe urmă?

— Eu am stat afară, cu sora. Garda Mallon a așteptat lângă victimă până la sosirea

ambulanței. Apoi a ieșit din casă.

— Fără să faceți o căutare?

— M-am dus eu înapoi, de îndată ce a ieșit el să stea cu sora. Garda Mallon e plin tot de sânge, domnule, n-a vrut să lase urme în toată casa. Am făcut o căutare elementară de siguranță, doar ca să confirm că nu era nimeni la fața locului. Nimeni în viață, cum ar veni. Am lăsat pentru voi și pentru Birou căutarea amănunțită.

— Asta-mi place să aud.

Am ridicat o sprânceană la Richie. Puștiul era pe fază. A întrebat, prompt:

— Ați găsit vreo armă?

Polițistul în uniformă a clătinat din cap.

— Dar s-ar putea să fie acolo. În corpul bărbatului sau... oriunde. Cum am zis, am încercat să nu deranjăm locul faptei mai mult decât a trebuit.

— Vreun bilet?

Altă clătinare din cap.

Am dat din cap spre mașina cu însemne.

— Ce făcea sora?

— Din timp în timp, am reușit s-o calmăm un pic, însă de fiecare dată...

Polițistul în uniformă a aruncat o privire supărată peste umăr, la mașină.

— Paramedicii au vrut să-i dea un sedativ, dar ea n-a acceptat. Putem să-i chemăm înapoi dacă...

— Lasă. N-o vreau sedată, dacă se poate, înainte să vorbim cu ea. O să aruncăm o privire asupra locului faptei. Restul echipei e pe drum. Dacă ajunge medicul legist, spuneți-i să aștepte aici, dar asigurați-vă că băieții de la morgă și de la Biroul Tehnic stau feriți până o verificăm pe soră – numai să-i vadă, și o s-o dea peste cap cu adevărat. În afară de asta, țineți-o unde e, țineți vecinii la distanță și dacă se întâmplă să se rătăcească pe-aici cineva, ține-l și pe el la distanță. Clar?

— Bine, a zis polițistul în uniformă.

Ar fi executat dansul puiului dacă l-aș fi pus, atât de ușurat era că îi lua cineva asta de pe cap. Vedeam ce poftă avea să ajungă la localul lui și să dea peste cap un whisky dublu dintr-o singură înghițitură.

Eu nu voiam să fiu nicăieri în altă parte decât în casă.

— Mănuși, i-am zis eu lui Richie. Protecții pentru încălțăminte.

Deja le scosesem pe ale mele din buzunar. El a scotocit după ale lui și am pornit amândoi la treabă. Bubuitul prelung și tăcerea mării năvăleau și ne loveau frontal, ca un bun venit sau ca o provocare. În spatele nostru, țipetele alea continuau să cadă ca loviturile de ciocan.

Locul faptei nu e doar pentru noi. Există limite, chiar și pentru noi, până ne dă undă verde Biroul Tehnic. Până atunci, sunt tot timpul altele de făcut – martori care trebuie intervievați, supraviețuitori care trebuie anunțați – și tu faci astea, uitându-te la ceas la fiecare treizeci de secunde și silindu-te să ignori teribila atracție din spatele benzii de la locul faptei.

De data asta era altceva. Polițiștii în uniformă și paramedicii călcaseră deja în picioare fiecare centimetru din casa familiei Spain. Eu și Richie n-aveam ce să stricăm dacă aruncam o privire rapidă. Era convenabil – dacă Richie nu putea să facă operațiunile urâte, ar fi fost frumos să descopăr fără audiență –, însă era mai mult decât. Când ai o ocazie să vezi așa locul faptei, profiți de ea. Acolo te așteaptă crima în sine, fiecare secundă urlătoare a acesteia, prinsă și păstrată pentru tine în chihlimbar. Nu contează dacă cineva a făcut curățenie, a ascuns dovezi, a încercat să simuleze o sinucidere: chihlimbarul păstrează și toate astea. Odată prelucrarea începută, asta dispare pentru totdeauna. Nu rămân decât oamenii tăi roind la locul faptei, dezmembrând de zor amprentă cu amprentă și fibră cu fibră.

Ocazia în speță am simți-o ca pe un cadou în cazul asta în care aveam cel mai mult nevoie de ea. Ca un semn *bun*. Mi-am setat telefonul pe modul *silent*. Mulți oameni ar fi vrut să dea de mine în perioada următoare. Toți puteau să aștepte până îmi vizitam locul faptei.

Ușa casei era deschisă câțiva centimetri, legănându-se ușor la adierea brizei. Când fusese dintr-o singură bucată, arătase a stejar masiv, dar în locul în care o spărseseră polițiștii în uniformă se vedea porcăria sub formă de pulbere de dedesubt. Avuseseră nevoie, probabil, doar de un brânci. Prin fisură se vedea un covor cu model geometric alb-negru, foarte la modă, cu un foarte mare adaos de preț, ca să se asorteze.

— Asta e doar o plimbare preliminară, i-am zis eu lui Richie. Chestiile serioase pot să aștepte până când băieții de la Birou înregistrează totul oficial. Deocamdată nu atingem nimic, încercăm să nu călcăm pe nimic, să nu suflăm pe nimic, ne formăm o impresie cu ce avem de-a face și ieșim. Gata?

A dat din cap. Am împins ușa cu un deget în marginea fragmentată.

Primul meu gând a fost că, dacă garda Cum-îl-cheamă numea asta dezordine, atunci suferea de OCD^[7]. Holul era întunecat și perfect: oglindă strălucitoare, cuier pentru haine organizat, miros de lămâie de la odorizantul de cameră. Pereții erau curați. Pe unul fusese pictată o acuarelă, ceva verde și liniștitor, cu vaci.

Al doilea meu gând: familia Spain avusese un sistem de alarmă. Panoul era unul modern și luxos, discret ascuns în spatele ușii. Lumina pentru *OFF*^[8] era constant galbenă.

Apoi am văzut gaura din perete. Cineva pusese măsuta telefonului în fața acesteia, dar era suficient de mare ca o spărtură în formă de semilună să rămână vizibilă. Atunci am simțit acea vibrație ca de ac fin, care-mi pleca de la tâmpile și-mi cobora prin oase în timpane. Unii detectivi o simt în ceafă, alții în părul de pe brațe – știu un biet nătărău care o simte în vezică, ceea ce poate fi incomod –, însă toți detectivii buni o simt

undeva. Mă cuprinde la nivelul oaselor capului. Spuneți-i cum vreți – devianță socială, tulburare psihologică, animalul din mine, diavolul, în cazul în care credeți în asta. E chestia pentru care ne petrecem viața vânând-o. Toată pregătirea din lume nu te ajută când se apropie. Înțelegeți sau nu.

M-am uitat scurt la Richie. Făcea grimase și-și lungea buzele, ca un animal care pusese gura pe ceva putred. El o simțea în gură, și ar fi trebuit să învețe să ascundă asta, dar cel puțin o simțea.

În stânga noastră era o ușă deschisă pe jumătate: camera de zi. Drept înainte, scările și bucătăria.

Cineva se îndeletnicise cu punerea la punct a camerei de zi. Canapele din piele maronie, măsuță de cafea elegantă, din crom și sticlă, un perete vopsit în culoarea untului pentru unul dintre motivele pe care doar femeile și designerii de interior le înțeleg. Aspectul de cameră locuită îl dădea un televizor mare și de ultimă tehnologie, o consolă pentru jocuri Nintendo Wii, o grămadă de gadgeturi sclipitoare, un mic raft pentru cărți cu coperte moi și altul pentru DVD-uri și jocuri, lumânările și fotografiile decolorate deasupra căminului cu ardere pe gaz. Ar fi trebuit ca locul să fie primitor, numai că igrasia umflase podeaua și pătase un perete, iar tavanul jos și proporțiile, pur și simplu, greșite erau amuzante. Copleșeau toată purtarea de grijă plină de iubire și transformau camera înghesuită și întunecoasă într-un loc în care nimeni n-ar fi putut să se simtă confortabil pentru mult timp.

Draperiile erau aproape trase. Doar o crăpătură prin care se uitaseră polițiștii în uniformă. Lămpile de podea erau aprinse. Indiferent ce se întâmplase, avusese loc noaptea, sau cineva voia ca eu să cred asta.

Deasupra șemineului era o altă gaură în perete, cam de mărimea unei farfurii. Lângă canapea se zărea una mai mare. În interiorul întunecat se vedeau pe jumătate țevi și fire răsucite.

Lângă mine, Richie încerca să-și mențină neastâmpărul la un nivel minim, dar am simțit un genunchi tremurând. Voia să treacă peste momentele rele și să termine cu asta.

— Bucătăria, am zis eu.

Era greu de crezut că același tip care proiectase camera de zi reușise asta. Era o bucătărie mare combinată cu sufragerie și cu loc de joacă, desfășurată pe toată lungimea spatelui casei și făcută în mare parte din sticlă. Afară, ziua era încă cenușie, însă camera era luminată din plin și atât de orbitor, că te făcea să clipești cu o forță și o claritate care-ți spuneau că marea era foarte aproape. N-am reușit niciodată să înțeleg de ce trebuie să plusezi când vecinii pot să vadă ce mănânci la micul dejun – dă-mi oricând intimitatea draperiilor, *trendy* sau nu –, dar lumina aia aproape m-a făcut să înțeleg.

În spatele micii grădini ornamentale existau două rânduri de case terminate pe jumătate, îngrămădite dezolant și urât pe cer, un banner lung din plastic fluturând violent pe un stâlp gol. În spatele lor era zidul proprietății, iar apoi, când terenul cobora, iată, prin unghiurile brute din lemn și beton: imaginea pe care ochii mei o așteptaseră toată ziua, de când mă auzisem rostind *Portul Sfărâmat*. Curba rotunjită a

golfului, curată ca un C de mână, dealurile joase prinzând-o ca într-un căuș la fiecare capăt, nisipul moale și cenușiu, iarba uscată aplecându-se sub vântul inofensiv, mici păsări împrăștiate de-a lungul liniei orizontului. Și marea, furioasă în acea zi, ridicându-se spre mine verde și înșelătoare.

Greutatea a tot ce era cu noi în bucătărie înclina partea ca o sferă a golfului, bascula apa spre partea de sus, ca și cum se pregătea să treacă prin toată sticla aia strălucitoare și s-o zdrobească.

Aceeași grijă care făcuse camera de zi *trendy* reușise să-i confere și o atmosferă veselă și îmbietoare. Masă lungă din lemn deschis la culoare, scaune galben floarea-soarelui, un calculator pe un birou din lemn vopsit în aceeași nuanță, ca să se asorteze, chestii din plastic colorat pentru copii, saci cu fasole^[9], o tablă cu cretă. Pe pereți erau pasteluri înrămate. Camera era curată, mai ales în locul în care se jucau copiii. Cineva făcuse curat când tuspătru se îndreptaseră spre sfârșitul ultimei lor zile în viață. Măcar atât reușiseră să facă.

Odaia mare constituia visul unui agent imobiliar, doar că era imposibil de imaginat să mai locuiască cineva vreodată acolo. O luptă frenetică răsturnase masa, trântind-o cu un colț într-o fereastră și făcând o stea mare în sticlă. Mai multe găuri în pereți: una sus, deasupra mesei, una mare în spatele unui castel Lego răsturnat. Un sac cu fasole plesnise și se răspândiseră peste tot mici ghemotoace albe de hârtie; pe jos era împrăștiat un șir de cărți de bucate, cioburi de sticlă străluceau unde fusese spartă o ramă foto. Era sânge peste tot. Evantaie de stropi răsfirați în sus pe pereți, fragmente neregulate de urme de picături și contururi de pași intersectându-se pe pardoseala din gresie, pete mari la ferestre, altele groase impregnate în țesătura galbenă a scaunelor. La câțiva centimetri de picioarele mele se aflau o jumătate sfâșiată dintr-o hartă maritimă, frunze mari de vrej de fasole și un desen cu un copil care se cățara, *Emma* 17/06/09, aproape șters de sângele roșu coagulat.

În celălalt capăt al camerei, în ceea ce fusese zona de joacă pentru copii, printre saci cu fasole, creioane colorate și cărți cu poze, se afla Patrick Spain. Era în pijama – bluză bleumarin, pantaloni cu dungi albe și bleumarin, împroșcate cu cruste de culoare închisă. Zăcea cu fața în jos pe pardoseală, cu un braț îndoit sub el, iar celălalt întins deasupra capului, ca și cum se străduise chiar până în ultima secundă să se târască. Avea capul orientat spre noi. Poate încercase să ajungă la copiii lui, din orice motiv vreți. Era blond, un tip înalt, cu umeri largi. Constituția sugera că, poate, jucase rugby, cu mult timp în urmă, ramolit însă în ultima vreme. Trebuia să fii îndeajuns de puternic, de supărat sau de nebun ca să te iei de el. În balta răspândită de sub pieptul lui, sângele devenise lipicios și întunecat.

Pretutindeni în jur era un amestec murdar, extrem de neplăcut, de băuturi alcoolice pregătite acasă, amprente, urme provocate de ceva ce fusese târât. Din mizerie ieșea și se îndrepta spre noi o încâlceală de urme de sânge amestecate, decolorându-se până la dispariție la jumătatea gresiei, ca și cum cei care le lăsaseră se evaporaseră.

În stânga lui, balta de sânge se întindea larg, gros, cu un luciu bogat. Trebuia să verificăm încă o dată cu polițiștii în uniformă, dar era un pariu destul de sigur că în partea aceea o găsiseră pe Jennifer Spain. Fie se târâse să moară ghemuită pe soțul ei,

fie el rămăsese aproape după ce terminase cu ea, fie cineva îi lăsase să facă împreună acest ultim gest.

Am stat în prag mai mult decât era nevoie. Durează ceva ca să-ți fixezi în cap o scenă ca asta, pentru prima dată. Lumea ta interioară se ține departe de cea exterioară, ca să se protejeze. Deschizi ochii larg, dar în minte îți ajung dungile roșii și un mesaj de eroare. Nu era nimeni cu ochii pe noi. Richie putea să aștepte cât voia ca să se obișnuiască. Mi-am luat ochii de pe el.

O rafală de vânt a lovit spatele casei și a continuat să intre printr-o crăpătură, potopindu-ne ca apa rece.

— *Jaysus*, a exclamat Richie.

Rafala l-a făcut să sară, și era cu o nuanță mai palid ca de obicei, dar avea vocea destul de stabilă. Era bine până în momentul ăla.

— Pune mâna. Din ce e făcută casa asta? Din carton presat?

— Nu-l dărâma. Cu cât sunt mai subțiri pereții, cu atât mai probabil ca vecinii să fi auzit ceva.

— Dacă există vecini.

— Să ne rugăm pentru asta. Ești gata să mergem mai departe?

A dat din cap. L-am lăsat pe Patrick Spain în bucătăria lui luminoasă, cu ușoare vârtejuri de vânt în jurul lui, și ne-am dus la etaj.

Etajul era întunecat. Mi-am deschis servieta și am scos lanterna – polițiștii în uniformă murdăriseră, probabil, totul cu etichetele lor grase, totuși nu atingi niciodată întrerupătoarele de lumină: era posibil ca altcineva să fi vrut lumina asta aprinsă sau stinsă. Am aprins lanterna și am împins cu un deget de la picior cea mai apropiată ușă deschisă.

Trebuie că mesajul fusese deformat undeva pe drum, fiindcă nimeni nu-l înjunghiasse pe Jack Spain. După mizeria coagulată roșie de la parter, camera asta era aproape odihnitoare. Nimic nu era însângerat, nimic nu fusese stricat sau smuls. Jack Spain avea un nas cârn și păr blond, lăsat să crească în bucle. Era pe spate, cu brațele aruncate în sus, deasupra capului, cu fața spre tavan, ca și cum se prăbușise adormit după o zi lungă de fotbal. Aproape îți venea să asculți, să-l auzi respirând, doar că fața lui îți spunea ceva. Avea calmul secret pe care doar copiii morți îl au, pleoape subțiri ca de hârtie, închise strâns ca la copiii nenăscuți, ca și cum când lumea devine ucigașă se întorc spre interior și invers, înapoi în acel prim loc sigur.

Richie a scos un sunet mic, ca o pisică jucându-se cu un ghem de păr^[10]. Am plimbat lanterna prin cameră, să-i dau timp să se adune. Erau câteva crăpături în pereți, dar fără găuri, cu excepția cazului în care erau ascunse de postere – Jack fusese fan Manchester United.

— Ai copii? l-am întrebat eu.

— Nu. Nu încă.

Și-a păstrat vocea joasă, ca și cum încă ar fi putut să-l trezească pe Jack Spain sau să-l facă să viseze urât.

— Nici eu, am spus eu. În zile ca asta, e bine. Copiii te înmoaie. Ai un detectiv în formă care poate să se uite la o autopsie și să comande o friptură crudă pentru masa de

prânz. Apoi nevastă-sa îi toarnă un plod și următoarea chestie pe care o afli e că s-a pierdut cu firea dacă o victimă are sub optsprezece ani. Am văzut asta de zeci de ori. De fiecare dată, îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru contracepție.

Am întors lanterna înapoi spre pat.

Sora mea, Geri, are copii, iar eu petrec destul timp cu ei ca să-mi dau seama că au vârsta lui Jack Spain: în jur de patru ani, poate trei, dacă fusese prea mare pentru vârsta lui.

Plapuma fusese trasă înapoi unde polițistul în uniformă încercase resuscitarea lui inutilă: pijama roșie ridicată în sus, coaste delicate dedesubt.

Am văzut chiar locul unde resuscitarea, sau speram că fusese resuscitare, îi rupsesse vreo două coaste.

Era albastru în jurul buzelor.

— Sufocat? a întrebat Richie.

Se străduia din greu să-și țină vocea sub control.

— Va trebui să așteptăm autopsia, dar e posibil, i-am răspuns eu. Dacă avem asta, îi bănuim pe părinți. De cele mai multe ori, în general, încearcă ceva delicat. Dacă ăsta e cuvântul pe care-l caut.

Încă nu mă uitam la el, însă l-am simțit încordându-se să-și înfrâneze o tresărire.

— Haide să găsim fiica, am adăugat eu.

Nici aici nu erau găuri în pereți, nici luptă. Când se dăduse bătut, polițistul în uniformă trăsesse plapuma roz înapoi peste Emma Spain – îi protejase castitatea, fiindcă era fată. Avea același nas cârn ca fratele ei, dar bucele ei erau ca ghimbirul de nisip și avea fața plină de pistrui care ieșeau în evidență pe alb-albastrul de dedesubt. Ea era cea mare, șase-șapte ani. Avea gura puțin deschisă și am văzut locul gol de unde căzuse un dinte din față. Camera era roz-prințesă, plină de funde și volane. Patul era înțesat cu perne brodate, pisoai cu ochi mari și căței care se uitau la noi. Apărând din întuneric în lumina lanternei, lângă fețișoara aia goală, arătau ca niște necrofagi.

Nu m-am uitat la Richie până ne-am întors pe palier. Apoi am întrebat:

— Ai observat ceva ciudat în cele două camere?

Chiar și în acea lumină arăta ca și cum făcuse toxiinfecție alimentară gravă. A trebuit să înghită în sec de încă două ori înainte să poată să răspundă:

— Nu există sânge.

— Bingo.

Am împins cu lanterna ușa de la baie.

Prosoape aranjate pe culori, jucării de baie din plastic, șampoanele și gelurile de duș obișnuite, accesorii de un alb sclipitor. Dacă cineva s-ar fi spălat aici, ar fi știut cum să fie atent.

— O să punem Biroul să dea cu luminol pe parchetul ăsta, ca să verificăm urmele, însă, dacă nu cumva ne scapă ceva, fie au fost mai mulți criminali, fie s-a dus întâi după copii. N-a venit nimeni din mizeria aia – am arătat eu din cap spre bucătărie – și n-a atins nimic aici.

— Pare o treabă din interior, nu? m-a iscodit Richie.

— Cum așa?

— Dacă sunt un psihopat care vrea să elimine o întreagă familie, nu încep cu copiii. Dacă unul dintre părinți aude ceva și vine să-i verifice când eu sunt în toiul trezii? În secunda următoare, mămică și tăticul mă ciomăgesc de-mi merg fulgii. Nu. Aștept până adoarme bine toată lumea, apoi încep prin a elimina cele mai mari amenințări. Singurul motiv pentru care aș începe aici – gura i-a zvâcnit, dar s-a ținut bine – e dacă știu că n-am să fiu întrerupt. Adică de unul dintre părinți.

— Corect, am zis eu. E departe de a fi definitiv, dar asta pare la prima vedere. Ai observat altceva care să indice asta?

A clătinat din cap. Am precizat:

— Ușa de la intrare. Are două încuietori, una model Chubb și o yală, și înainte ca polițiștii în uniformă să forțeze intrarea, ambele erau închise. Ușa n-a fost doar trasă ca și cum cineva a plecat, a fost încuiată cu cheia. Și n-am văzut nicio fereastră deschisă sau spartă. Deci, dacă a intrat cineva de afară sau familia Spain a lăsa pe cineva înăuntru, cum a ieșit înapoi? Din nou, nu e definitiv – una dintre ferestre ar putea să fie deblocată, cheile ar fi putut să fie luate, un prieten sau asociat ar putea să aibă un set. O să fim nevoiți să verificăm toate astea. Însă e orientativ. Pe de altă parte...

Am arătat cu lanterna: altă gaură, poate de mărimea unei cărți, era decupată deasupra plintei de pe palier.

— Cum or fi ajuns pereții la genul ăsta de stricăciuni?

— O luptă. După...

Richie s-a frecat din nou la gură.

— După ce copiii au adormit sau i-or fi trezit. Mi se pare că cineva a dat o luptă bună, ca pe vremuri.

— Probabil că a făcut cineva asta, dar nu așa a distrus pereții. Limpezește-ți mintea și uită-te din nou. Stricăciunea asta n-a fost făcută noaptea trecută. Poți să-mi spui de ce?

Ușor, privirea verde a început să fie înlocuită de concentrarea pe care o văzusem în mașină. După o clipă, Richie a răspuns:

— Nu e sânge în preajma găurilor. Și nu e moloz dedesubt. Nici măcar praf. Cineva a făcut curat.

— Ai dreptate. E posibil ca ucigașul sau ucigașii blocați aici să fi dat bine cu aspiratorul, treaba lor de ce. Dar dacă nu găsim ceva care să arate că s-a întâmplat așa, explicația cea mai probabilă e că găurile au fost făcute cu cel puțin câteva zile în urmă, s-ar putea să fie mult mai mult. Ai vreo idee de unde ar putea să provină?

Arăta mai bine în clipa aia, că lucra.

— Probleme cu structura? Umezeală, tasări, poate cineva lucrând la cabluri defecte... În camera de zi e umezeală – ai văzut parchetul, da? Și pata de pe perete? Și sunt fisuri peste tot. N-aș fi surprins dacă și cablajul ar fi distrus. Întregul imobil e o groapă de gunoi.

— Poate. O să chemăm un inspector de clădiri să arunce o privire. Dar să fim sinceri, înseamnă că e un electrician de rahat dacă a lăsat locul în starea asta. La ce altă explicație te gândești?

Richie și-a supt dinții și s-a uitat lung și gânditor la gaură.

— Dacă ar fi să nu mă gândesc prea mult, aș zice că cineva a căutat ceva, a răspuns

el.

— Și eu la fel. Ar putea să fie arme sau obiecte de valoare, dar, de obicei, e vorba de vechile chestii serioase: droguri sau bani. Biroul o să caute reziduuri de droguri.

— Totuși, a zis Richie.

Și-a smucit bărbia spre ușa camerei Emmei.

— Copiii. Părinții dețineau ceva pentru care puteau să fie uciși? Cu *copiii* în casă?

— Credeam că familia Spain e în capul listei tale de suspecți.

— Asta-i altceva. Lumea face tâmpenii, chestii nebunești. Asta se poate întâmpla oricui. Un kilogram de droguri în spatele tapetului, unde copiii ar putea să-l găsească: asta nu se întâmplă niciodată, pur și simplu.

S-a auzit un scârțâit sub noi și ne-am întors amândoi, însă era doar ușa din față, zgâlțâită de vânt.

— Haide, fiule. Am văzut asta de sute de ori. Pun pariu că și tu.

— Nu cu oameni ca ăștia.

Am ridicat din sprâncene.

— N-aș fi zis că ești snob.

— Nu, nu vorbesc de clasa socială. Vreau să spun că oamenii ăștia *au încercat*. Uită-te la locul ăsta: totul e corect, înțelegi ce vreau să spun? Totul e curat. E curat chiar și în spatele geamurilor. Totul se asortează. Chiar și condimentele de pe raft sunt în termenul de garanție, toate dintre cele mai bune. Familia asta a încercat să facă totul *corect*. Pur și simplu, nu mi se pare stilul lor să se încurce cu chestii dubioase.

— Acum nu pare, nu, am replicat eu. Dar ține minte, în clipa asta nu știm absolut nimic despre oamenii ăștia. Și-au păstrat casa în bune condiții, cel puțin ocazional, și au fost omorâți. Crede-mă, a doua chestie înseamnă mult mai mult decât prima. Oricine poate să dea cu aspiratorul. Nu toată lumea e omorâtă.

Grație inimii lui nevinovate, Richie mi-a aruncat o privire în care era scepticism pur, cu un dram de ultraj moral în el.

— O grămadă de victime ucise și care n-au făcut nimic periculos în viața lor.

— Unii n-au făcut, nu. Dar o grămadă? Uite secretul murdar al noului tău loc de muncă, Richie, prietene. Aici e partea pe care n-o vezi niciodată în interviuri sau documentare, fiindcă o ținem pentru noi. Cele mai multe victime își caută exact ce primesc.

Gura lui a început să se deschidă. Am continuat:

— Evident, nu copiii. Nu vorbim aici despre copii. Însă adulții... Dacă încerci să vinzi droguri pe teritoriul altui nemernic sau te duci și te măriți cu Făt-Frumos după ce te trimite la CPU^[11] de patru ori la rând, sau dacă înjunghii un tip fiindcă frate-său ți-a înjunghiat prietenul deoarece i-a înjunghiat vărul, atunci iartă-mă dacă asta e incorect politic, dar tocmai ți-ai cerut exact ce ai primit, în cele din urmă. Știu că nu asta ne predau la cursul de detectivi, însă aici, în lumea reală, omule, ai fi uimit de cât de rar pătrunde crima în viața oamenilor. În nouăzeci și nouă la sută din cazuri se ajunge acolo întrucât ei deschid ușa și o invită înăuntru.

Richie s-a foit pe picioare – curentul de aer a cuprins scările și ni s-a învolburat în jurul gleznelor, zăngănind mânerul ușii Emmei.

— Nu văd cum cineva ar fi putut să și-o ceară aici, a zis el.

— Nici eu, cel puțin nu încă. Dar dacă familia Spain trăia ca familia Walton^[12], atunci cine le-a găurit pereții? Și de ce n-au sunat pe cineva și să repare locul – asta dacă nu cumva nu voiau ca să nu știe nimeni în ce erau implicați? Sau în ce era implicat cel puțin unul dintre ei?

A ridicat din umeri. Am continuat:

— Ai dreptate. Țsta ar putea să fie acel unu la sută. O să ne păstrăm mintea deschisă. Și dacă e așa, o să fie doar un alt motiv pentru care nu putem să dăm greș.

Camera lui Patrick și Jennifer Spain era imaginea perfectă, la fel ca restul casei. Fusesse zugrăvită în stil bombastic roz, crem și auriu, ca să arate retro. Nu era sânge, nici vreun semn de luptă, nici vreun fir de praf pe undeva. O găurică unde peretele întâlnea tavanul, deasupra patului.

Două detalii ieșeau în evidență. Primul: plapuma și cearșafurile erau mototolite și date peste cap, ca și cum cineva tocmai plecase brusc. Restul casei arăta că patul nu fusese lăsat nefăcut de mult timp. Cel puțin unul dintre ei fusese învelit când începuse.

Al doilea: noptierele. Pe fiecare dintre ele era o mică lampă cu ciucure în nuanță crem. Ambele erau stinse. Pe masa îndepărtată se aflau câteva borcane ce păreau destinate femeilor, cremă de față sau, mă rog, un telefon mobil roz și o carte cu copertă de aceeași culoare și litere ciudate. Cea mai apropiată era presărată cu gadgeturi: ceva ce semăna cu două walkie-talkie albe și două telefoane mobile argintii, toate puse la încărcat, și trei încărcătoare goale, toate argintii. Nu eram sigur ce era cu walkie-talkie-urile, dar singurii care aveau cinci telefoane mobile erau marii brokeri și traficanții de droguri, iar ăsta nu mi se părea că arăta ca un loc pentru brokeri mari. Pentru o secundă, m-am gândit că lucrurile începeau să se lege.

Apoi Richie a exclamat, ridicând din sprâncene:

— Jaysus! S-au întrecut cu firea, nu?

— Cum așa?

— Monitorizarea copilului.

A arătat din cap spre noptiera lui Patrick.

— Țsta?

— Da. A luat sora mea pentru copii. La astea albe ascuți. Alea care arată a telefoane sunt video. Supraveghezi somnul copilului.

— Gen *Big Brother*.

Am mutat fascicolul lanternei pe gadgeturi. Cele albe erau aprinse, cu ecranele slab iluminate din spate, cele argintii, stinse.

— Câte au oamenii în mod normal? Câte una pentru fiecare copil?

— Nu știu alții. Sora mea are trei copii și un singur monitor. E în camera copilului, pentru când doarme. Când fetele erau mici, a avut doar audio, ca astea – walkie-talkie –, însă micuțul a fost prematur, așa că a luat video, ca să stea cu ochii pe el.

— Deci familia Spain era genul exagerat de protector. Un monitor în fiecare cameră.

Unde ar fi trebuit să le reperez. Una era ca Richie să fie distras de lucrurile mari și să scape detaliile. Dar eu nu eram virgin.

Richie a clătinat din cap.

— Dar de ce? Erau suficient de mari ca s-o strige pe mămica dacă aveau nevoie de ea.

Și nu e ca și cum ăsta e un conac imens și masiv. Dacă pățesc ceva, îi auzi țipând.

— Recunoști celelalte jumătăți de la chestiile astea dacă le vezi? am întrebat eu.

— Probabil.

— Bine. Atunci, haide să le găsim.

Pe dulapul roz cu sertare al Emmei am văzut o chestie rotundă și albă ca un radio cu ceas, care, potrivit lui Richie, era un monitor audio.

— E un pic cam mare pentru asta, dar poate că părinții aveau somnul greu și voiau să fie siguri c-o aud dacă strigă...

Celălalt monitor audio l-am descoperit pe dulapul cu sertare al lui Jack. Nici urmă de camere video până ne-am întors pe palier.

— O să-i cerem Biroului să verifice podul, am continuat eu, pentru orice eventualitate, fiindcă ceea ce căutăm...

Și apoi am mutat fascicolul lanternei spre tavan și m-am oprit din vorbit.

Trapa pentru pod era acolo, da, deschisă spre întuneric – lumina a dezvăluit capacul, sprijinit de ceva, și a permis o otheadă spre grinzile acoperișului de deasupra. Cineva trăsese plasă de sârmă peste deschidere, de dedesubt, fără să se preocupe prea mult de estetică: margini zdrențuite ale sârmei, capete de cuie mari ieșite în unghiuri ascuțite. În colțul opus al palierului, sus pe perete, se zărea ceva argintiu și prost montat, că n-am avut nevoie să-mi spună Richie că era un monitor video. Camera de supraveghere era îndreptată direct spre trapă.

— Ce dracu' e asta? am întrebat eu mirat.

— Șobolani? Găurile...

— Nu configurezi blestemata *de supraveghere* pentru șobolani. Ții trapa lăsată și suni la deratizare.

— Atunci ce?

— Nu știu. O capcană, poate, în caz că cine a găurit pereții se întoarce pentru runda a doua. O să vrem ca Biroul să se uite cu atenție acolo.

Am ținut lanterna ridicată și am mutat-o în jur, încercând să arunc o privire la ce era în pod. Cutii din carton, o valiză neagră prăfuită.

— Să vedem dacă restul camerelor video ne sugerează ceva.

A doua cameră de supraveghere era în sufragerie, pe o măsuță din crom și sticlă de lângă canapea. Era îndreptată spre gaura de deasupra căminului și o luminiță roșie indica faptul că era pornită. A treia rula într-un colț al bucătăriei, înconjurată de saci cu fasole, și era orientată spre pardoseală; și ea conectată, deci în funcțiune. Un vizualizator era pe jumătate sub aragaz – îl remarcasem de la primul tur, luându-l drept telefon – și altul, sub masa din bucătărie. Nici urmă de ultimul sau de celelalte două camere video.

— O să avertizăm Biroul, să stea cu un ochi pe astea, am zis eu. Vrei să te mai uiți la ceva înainte să-i chemăm înăuntru?

Richie părea nesigur.

— Nu e o întrebare-capcană, fiule.

— A, bine. Atunci, nu. Sunt impresionat.

— Și eu, Haide să mergem.

O altă rafală de vânt a trecut prin casă și de data asta am tresărit amândoi. Aș fi făcut orice ca să nu-l las pe tânărul Richie să vadă asta, dar locul începuse să pună stăpânire pe mine. Nu erau copiii sau sângele – așa cum am zis, pot să mă descurc cu ambele, nicio problemă. Poate ceva legat de găurile din perete sau de camerele care clilesc. Sau de toată sticla aia, toate casele alea scheletice cu ochii pe noi ca niște animalele înfometate dând ocol căldurii unui foc. Mi-am reamintit că m-am descurcat cu scene mai rele și nu m-au trecut sudorile, însă vibrația aia care-mi trecea prin oasele capului a zis: *Asta e altceva.*

Un mic secret romantic: jumătate din a fi detectiv criminalist ține de competența managerială. Stagiarii își imaginează lupul singuratic îndreptându-se spre sălbăcie după umbra bănuiei, dar în practică cei care nu relaționează bine cu alții ajung la Agenți sub acoperire. Chiar și o mică investigație – iar asta n-avea să fie mică – implică salahori, legături cu presa, cu Biroul Tehnic, cu medicul legist, cu lumea și cu mătușa, și trebuie să te asiguri că în orice secundă toate astea te țin la curent, că nimeni nu stă în calea nimănui și toată lumea lucrează la planul tău măreț, fiindcă răspunderea e a ta. Pacea aia cu încetinitorul din interiorul chihlimbarului se încheiase. În clipa în care am ieșit din casă, chiar înainte să ne oprim din mersul nostru liniștit, sosise timpul să începem încăierările.

Cooper, medicul legist, era la poartă, bătând darabana pe servietă și arătând nefericit. Nu că n-ar fi fost oricum: în cel mai bun caz, Cooper e un mic ticălos negativist și nu se simte în largul lui în preajma mea. Nu i-am făcut niciodată nimic, însă pentru un motiv oarecare, numai de el știut, nu mă place, și când un ratat arogant precum Cooper nu te place, nu se încurcă el cu unul ca tine. O greșală de scriere într-un formular de cerere, și îl trimite înapoi și mă face s-o iau de la început, și să uit de grabă: chestiile mele, urgente sau nu, își așteaptă rândul.

— Detectiv Kennedy, a zis el strâmbând din nas ca și cum puteam. Pot să te întreb dacă semăn cu un chelner?

— Deloc. Dr. Cooper, el e detectivul Curran, partenerul meu.

L-a ignorat pe Richie.

— Sunt ușurat să aud asta. În cazul ăsta, de ce stau și aștept?

Pesemne că-și petrecuse timpul de așteptare descoperind asta.

— Îmi cer scuze, am zis eu. Trebuie că a fost o neînțelegere. Evident că nu ți-aș irosi timpul. O să lăsăm asta în seama ta.

Cooper mi-a aruncat o privire nimicitoare, care spunea că nu se lăsa dus de nas așa.

— Nu putem decât să sperăm că ai reușit să nu contaminezi prea mult locul faptei, a adăugat el și s-a frecat de mine în trecere, trăgându-și mânușile mai ferm și intrând în casă.

Nici urmă de salahorii mei deocamdată. Unul dintre polițiștii în uniformă încă se învârtea în jurul mașinii și al surorii femeii rănite. Cel de-al doilea era în capătul drumului, vorbind cu o mână de băieți între două dube albe: Biroul Tehnic, morga.

— Ce facem acum? l-am întrebat eu pe Richie.

De îndată ce am ieșit, a început să se legene din nou. Răsucindu-și capul înainte și-napoi, ca să verifice drumul, cerul, celelalte case, bătând ușor cu două degete micul tatuaj de pe coapse. Întrebarea l-a oprit.

— Îi trimitem pe cei de la Birou înăuntru?

— Sigur, dar tu ce ai de gând să faci cât timp ei lucrează? Dacă atârnăm pe-aici întrebând „N-ați terminat?”, doar le consumăm și timpul lor, și pe-al nostru.

Richie a dat din cap.

— Dacă ar fi după mine, aș vorbi cu sora.

— Nu vrei să te duci să vezi dacă Jenny Spain poate să ne spună ceva?

— Cred că o să mai treacă un timp înainte să poată să discute cu noi. Chiar dacă...

— Chiar dacă scapă cu viață. Probabil că ai dreptate, însă putem să considerăm asta de la sine înțelese. Trebuie să rămânem pe poziție.

Deja formam numărul pe telefon. Legătura se simțea ca și cum am fi fost în Mongolia – a trebuit să ne ducem la baza drumului, unde nu erau case, ca să am semnal – și a fost nevoie de o grămadă de apeluri efectuate și primite, înainte să dau de medicul care o avea în grijă pe Jennifer Spain și să-l conving că nu eram un reporter. Părea tânăr și obosit rău.

— Oricum, e încă în viață, dar nu pot să promit nimic. E în operație acum. Dacă scapă din asta, o să știm mai bine.

Am pus pe difuzor, ca Richie să audă asta.

— Poți să-mi descrii rănila?

— N-am examinat-o decât în treacăt. Nu sunt sigur...

Briza mării îi acoperea vocea. Eu și Richie a trebuit să ne aplecăm peste telefon.

— Vreau doar o imagine de ansamblu preliminară, am zis eu. O s-o examineze mai târziu medicul nostru legist, într-un fel sau altul. Pentru moment, am nevoie doar de o idee generală dacă a fost împușcată, strangulată, înecată sau altceva.

Oftat.

— Înțelegi că asta e provizoriu. S-ar putea să greșesc.

— Am înțelese.

— OK. Practic, a fost norocoasă să supraviețuiască până acum. Are patru leziuni abdominale care mi se pare că arată a răni de cuțit, însă asta o să decidă medicul vostru legist. Două dintre astea sunt profunde, dar se pare că au ratat toate organele și arterele importante, altfel ar fi sângerat de moarte înainte să ajungă aici. Mai e o rană pe obrazul drept, care arată ca o creștătură de cuțit, direct prin gură – dacă scapă cu viață, o să aibă nevoie de o grămadă de intervenții de chirurgie plastică. Are și un fel de tăietură la cap, în partea din spate a craniului. Razele X au arătat o fractură pe linia părului și un hematom subdural, însă judecând după reflexele ei, există o șansă decentă să fi scăpat fără leziuni ale creierului. Din nou, a fost foarte norocoasă.

Asta era, probabil, ultima dată când cineva folosea vreodată cuvântul ăsta în legătură cu Jennifer Spain.

— Altceva?

L-am auzit sorbind ceva, probabil cafea, și luând o înghițitură uriașă.

— Îmi pare rău. S-ar putea să mai fie răni minore – nu m-am uitat după așa ceva, prioritatea mea a fost s-o operezi înainte de a o pierde, și e posibil ca sângele să fi acoperit unele tăieturi și contuzii. Nimic altceva major, totuși.

— Vreun semn de agresiune sexuală?

— Cum am zis, asta nu s-a aflat printre prioritățile mele. Din ce am văzut, nimic nu indică asta.

— Cu ce era îmbrăcată?

O clipă de tăcere, în timp ce se întreba dacă nu cumva greșise, și eu eram vreun pervers.

— Pijama galbenă. Nimic altceva.

— Ar trebui să fie un polițist la spital. Aș vrea să pui pijama într-o pungă din hârtie și să i le predai lui. Fă o listă cu toți cei care le-au atins, dacă poți.

Am mai înregistrat încă două motive pentru care Jennifer Spain era victimă. Femeile nu-și distrug fața și e sigur ca dracu' că nu se duc să moară în pijamale. Îmbracă cele mai bune rochii ale lor, își iau timp să se dea cu mascara și aleg o metodă prin care cred – și aproape întotdeauna greșesc – că o să moară în liniște și grațios, fără durere și nimic altceva decât pace rece și palidă. Undeva, în ceea ce rămâne din mintea lor stinsă, ele au convingerea că o să le deranjeze dacă sunt surprinse arătând mai rău ca de obicei. Cei mai mulți sinucigași nu prea cred că mor până la capăt. Poate că niciunul dintre noi nu crede.

— I-am dat pijama. O să fac lista de îndată ce pot.

— Și-a recăpătat vreun pic conștiința?

— Nu. Cum am zis, există o mare posibilitate ca asta să nu se întâmple niciodată. O să știm mai multe după operație.

— Dacă o face, când crezi că o să putem să vorbim cu ea?

Oftat.

— Presupunerea ta e la fel de bună ca a mea. Cu răni la cap, nimic nu e previzibil.

— Mulțumesc, doctore. Poți să mă anunți imediat dacă apar schimbări?

— O să fac tot posibilul. Te rog să mă scuzi, trebuie să...

Și a închis. Am format un apel rapid către Bernadette, administratorul echipei, ca s-o informez că am nevoie de cineva care să înceapă să scoată înregistrările financiare și telefonice ale familiei Spain, și asta rapid. Închideam, când telefonul mi-a vibrat: trei noi mesaje vocale, de la apelurile pe care nu le promisem din cauza recepției de rahat. O'Kelly, care mă informa că-mi făcuse rost de alți câțiva salahori, un jurnalist de contact, cerșind un pont pe care n-avea să-l primească de data asta, și Geri. Se auzeau numai fragmente din mesageria vocală: „... nu pot, Mick... îi e rău la fiecare cinci minute... nu pot să ies din casă, nici chiar pentru... e totul OK? Dă-mi un telefon când...”

— *Rahat*, am zis eu înainte să pot replica.

Dina lucrează în oraș, într-un magazin de delicatese. Am încercat să calculez în câte ore aș fi putut să ajung din nou undeva aproape de oraș și care erau șansele să nu pornească cineva pentru atât de mult timp un radio în prezența ei.

Richie și-a înclinat capul întrebător.

— Nimic, am zis eu.

Mi se părea inutil s-o sun pe Dina – ea urăște telefoanele – și n-aveam pe cine altcineva să sun. Am respirat rapid și mi-am scos asta din minte.

— Haide să mergem. I-am lăsat destul să aștepte pe băieții de la Birou.

Richie a dat din cap. Am pus telefonul în buzunar și ne-am îndreptat spre capătul drumului, ca să vorbim cu oamenii în alb.

Superiorul se descurcase să mă ajute: făcuse Biroul Tehnic să-l trimită pe Larry Boyle cu un fotograf și un cartograf al locului faptei și încă vreo câțiva la remorcă. Boyle e un trăsnet rotofei, cu fața ca o clătită, care-ți dă impresia că are acasă o cameră plină cu

reviste stânjenitoare, aranjate în ordine alfabetică, dar se descurcă impecabil la locul faptei și e cel mai bun pe care îl avem pentru stropii de sânge. Aveam nevoie de ambele.

— Păi, era și *timpul*, mi-a zis el.

Era deja în costumul alb cu glugă, cu mănușile și șoșonii atârându-i pregătiți într-o mână.

— Ce avem aici?

— Noul meu partener, Richie Curran. Richie, el e Larry Boyle, de la Birou. Fii drăguț cu el. Îl plăcem.

— Lasă agitația până vedem dacă-ți sunt de vreun folos, a zis Larry bătându-mă ușor cu o mână. Ce e acolo?

— Tată și doi copii, morți. Mama, internată la spital. Copiii erau la etaj și se pare că au fost sufocați, adulții erau jos și e posibil să fi fost înjunghiați. Avem destui stropi de sânge ca să te țină fericit săptămâni la rând.

— Oh, minunat!

— Să nu zici niciodată că n-am făcut nimic pentru tine. În afară de ce facem de obicei, vreau să-mi spui tot ce se poate despre progresia evenimentelor – cine a fost atacat primul, unde, cât de mult s-au deplasat pe-acolo după aceea, cum e posibil să fi arătat lupta. Din câte am văzut, nu există sânge la etaj, ceea ce ar putea fi important. Poți să verifici pentru noi?

— Nicio problemă pentru mine. Alte solicitări mai speciale?

— În casa aia s-a întâmplat ceva foarte ciudat, am zis eu, și vorbesc despre cu mult înainte de noaptea trecută. Avem o grămadă de găuri în pereți și niciun indiciu cine le-a făcut sau de ce – dacă poți să găsești vreun detaliu, amprente sau altceva, ți-am fi foarte recunoscători. Avem și o grămadă de monitoare pentru copii – cel puțin două audio și cinci video, dacă judecăm după încărcătoarele de pe noptieră, deși s-ar putea să existe mai multe. Încă nu suntem siguri la ce foloseau și am localizat doar trei camere video: pe palierul de la etaj, pe masa laterală din camera de zi, pe jos în bucătărie. Aș vrea fotografii pentru toate *in situ*^[13]. Și trebuie să găsim celelalte două camere video, sau câte mai sunt. La fel pentru vizualizatoare: avem două la încărcat, două pe jos în bucătărie, așa că ne lipsește cel puțin unul.

— Mmm, a zis Larry pofticios. *Interesant*. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru tine, Extravagantule. Încă un supradozaj într-o garsonieră și cred că aș fi murit de plictiseală.

— Cred că, de fapt, e posibil să avem și aici o legătură cu drogurile. Nimic clar, însă mi-ar plăcea foarte mult să știu dacă există droguri în casa aia, sau dacă au fost înainte.

— Of, Doamne, nu droguri *din nou*. O să iau la mână orice arată promițător, dar am să fiu, pur și simplu, încântat dacă se dovedește negativ.

— Am nevoie de telefoanele lor mobile, de orice document financiar peste care dai, și în bucătărie e un calculator pe care vreau să-l examinez. Și aruncă o privire în pod pentru mine, da? Noi n-am fost acolo, însă tot ce e ciudat implică oarecum podul. O să vezi ce vreau să spun.

— Păi, așa mai vii de-acasă, a spus Larry fericit. Îmi place la nebunie un pic de ciudat. Păi, nu?

— În mașina polițiștilor în uniformă, am zis eu, e sora femeii vătămate. Ne pregătim să ne ducem să discutăm cu ea. Poți să mai aștepti un minut, până o scoatem din zona unde poate să vă vadă? Nu vreau să vă zărească ducându-vă într-acolo, ca să nu se piardă cu firea.

— Am efectul ăsta asupra femeilor. Niciun deranj. O să atârnăm pe-aici până ne faci semn din cap. Distracție plăcută, băieți.

Ne-a făcut semn de la revedere cu mâna în care ținea șoșonii.

Richie a rostit încruntat, în timp ce ne întorceam pe drumul spre soră:

— N-are să mai fie așa de vesel odată ce intră în casa aia.

— Și totuși are să fie, fiule. Are să fie, am replicat eu.

Nu simt părere de rău pentru nimeni când sunt la muncă. Mila e distractivă. Te face să te exciți rău când vezi ce tip minunat ești și nu le e de absolut niciun folos celor pentru care îți pare rău. În clipa în care începi să devii excesiv de sentimental în legătură cu cele prin care au trecut, îți iei ochiul de pe minge. Devii slab. Următorul pas e că nu mai poți să te dai jos din pat dimineața, fiindcă nu poți să faci față ideii de a merge la muncă, și-mi pare rău să văd cum asta nu face nimănui niciun bine. Eu îmi dedic timpul și energia să găsesc răspunsuri, nu îmbrățișări și ciocolată caldă.

Dacă e să-mi pară rău pentru cineva totuși, atunci, pentru familiile victimelor. Cum i-am zis lui Richie, nouăzeci și nouă la sută din victime n-au motive să se plângă: primesc exact ce au căutat. Familiile, cam în același procent de timp, n-au cerut deloc genul ăla de iad. Nu împărtășesc ideea că e numai vina lui mami dacă micul Jimmy se transformă într-un dealer de heroină drogat, îndeajuns de prost ca să-și jupoaie propriul furnizor. Poate că nu l-a ajutat concret să se autorealizeze, dar și copilăria mea m-a lăsat cu câteva probleme mari, și nu aș fi sfârșit, oare, cu două gloanțe în ceafă de la un baron al drogurilor supărat? Am petrecut câțiva ani mergând la un consilier, ca să mă asigur că problemele alea n-au să mă tragă înapoi, și între timp m-am împăcat cu lucrurile, fiindcă sunt om mare acum, și asta înseamnă că-mi croiesc singur viața. Dacă mă întorc într-o dimineață cu fața tumefiată, asta e numai vina mea. Și familia mea n-ar fi lăsată pentru nimic în lume să adune schije, metaforic vorbind.

Am grijă ce fac mai ales când sunt în preajma familiilor. Nimic nu te poate prinde pe picior greșit mai rău decât compasiunea.

Când plecase de-acasă în dimineața aia, Fiona Rafferty fusese, probabil, o fată arătoasă – mie îmi plac mai înalte și mult mai îngrijite, însă în blugii ăștia decolorați erau o pereche de picioare frumoase și avea un cap atrăgător cu păr lucios, chiar dacă nu-și dăduse osteneala să-l îndrepte sau să-l coloreze cu ceva mai modern decât simplul castaniu-șoarece. Atunci însă era un dezastru. Avea fața roșie și umflată, și acoperită cu dungii mari de muci și fard pentru gene, ochii i se făcuseră ca de porc din cauza plânsului și își ștersese fața pe mânecile hainei de sibir^[14] roșu. Cel puțin se oprise din țipăt. Pentru moment, oricum.

Și polițistul în uniformă începea să arate cam pleoștit.

— Trebuie să schimbăm o vorbă cu doamna Rafferty, am zis eu. Ce-ar fi să te duci la stație, să ceri să trimită pe cineva ca să o ia să o ducă la spital când terminăm?

El a dat din cap și s-a retras. Am auzit oftatul de ușurare.

Richie s-a așezat într-un genunchi lângă mașină.

— Doamna Rafferty? a întrebat el cu blândețe.

Puștiul avea maniere de medic la căpătâiul bolnavului. Poate un pic exagerat: genunchiul lui plescăise într-un șanț plin cu noroi și avea să-și petreacă restul zilei arătând ca și cum luase o trântă, deși el nu părea să observe.

Capul Fionei Rafferty s-a ridicat încet și ezitant. Părea oarbă.

— Îmi pare foarte rău pentru necazul tău.

După o clipă, bărbia ei s-a înclinat în jos, un mic semn din cap.

— Vrei să-ți aducem ceva? Apă?

— Trebuie s-o sun pe mama. Cum să... Of, Doamne, *copiii*, nu pot să-i spun...

— Aducem pe cineva să te însoțească la spital, am adăugat eu. Au s-o anunțe ei pe mama ta să vină să te vadă acolo, și au să te ajute să vorbești cu ea.

Nu m-a auzit. Mintea deja îi fugise și ricoșase în altă parte.

— Jenny e bine? O să fie OK, nu?

— Așa sperăm. Te anunțăm de cum auzim ceva.

— Nu m-au lăsat să plec cu ea în ambulanță – trebuia să fiu *cu* ea, dacă ea, trebuie să...

— Știu, a intervenit Richie. Dar medicii îi poartă de grijă. Băieții ăștia știu ce au de făcut. Doar le-ai fi stat în drum. Nu vrei asta, nu?

A scuturat capul dintr-o parte în alta în semn de nu.

— Nu. Și, oricum, avem nevoie de tine să ne ajuți aici. O să vrem să-ți punem câteva întrebări. Crezi că ești în stare să răspunzi acum?

A deschis gura și a icnit după aer.

— *Nu.* Întrebări, iisuse, nu pot... Vreau să merg acasă. *Vreau la mama. Of, Doamne, vreau...*

Era pe punctul să izbucnească din nou. L-am văzut pe Richie începând să se retragă, cu mâinile ridicate liniștitor. Am zis blând, înainte ca el s-o lase să-i scape:

— Doamnă Rafferty, dacă vrei să te duci acasă pentru un timp și să vii înapoi mai târziu, nu te oprim. E alegerea ta. Dar cu fiecare minut pierdut șansele să-l prindem pe cel care a făcut asta scad cu încă un grad. Se distrug probele, amintirile martorilor se estompează, poate criminalul se îndepărtează. Cred că ar trebui să știi asta înainte să iei decizia.

Ochii Fionei au început să se focalizeze.

— Dacă eu... Ați putea să-l pierdeți? Dacă mă întorc mai târziu, ar putea *dispărea*?

L-am tras pe Richie din raza ei vizuală cu o prindere fermă de umăr, și el s-a rezemat de portiera mașinii.

— Corect. Cum am zis, e alegerea ta, însă eu, personal, nu vreau să am asta pe conștiință.

Fața i s-a contorsionat și pentru o clipă am crezut că plecase, dar s-a mușcat tare de interiorul obrazilor și s-a adunat.

— OK. OK. Pot... OK. Eu doar... Poți să mă lași doar două minute, să fumez o țigară? apoi am să răspund la tot ce vrei.

— Cred că ai luat decizia corectă. Nu te grăbi, doamnă Rafferty. O să fim aici.

A ieșit din mașină – stângace, ca un pacient care se ridică în picioare pentru prima dată după o intervenție chirurgicală – și a mers clătinându-se pe drum, printre casele scheletice. Am stat cu ochii pe ea. A găsit un zid înălțat pe jumătate, să se așeze pe el, și a reușit să-și aprindă țigara.

Stătea cu spatele la noi, mai mult sau mai puțin. I-am făcut semn lui Larry cu degetul mare ridicat. El a fluturat mâna bucuros și a venit rostogolindu-se spre casă, trăgându-și mănușile, cu restul tehnicienilor după el.

Sacoul de proastă calitate al lui Richie nu fusese făcut pentru vremea de la țară. El topăia viguros în sus și-n jos cu mâinile la subțiori, încercând să nu arate înghețat. I-am zis, menținându-mi vocea scăzută:

— Era cât pe ce s-o trimiți acasă. Este?

Și-a mișcat repede capul în jur, speriat și precaut.

— Așa e, da. Am crezut...

— Nu crezi. Nu despre ceva de genul ăsta. E treaba mea, nu a ta, să dau drumul unui martor. Înțelege?

— Arăta de parcă era pe cale să-și piardă capul.

— Și? ăsta nu e un motiv s-o lași să plece, detectiv Curran, ci un pretext s-o faci să se adune. Aproape ai renunțat la un interviu pe care nu putem să ne permitem să-l pierdem.

— Am încercat să *nu* renunț la el. Mai bine să-l luăm după câteva ore decât s-o supărăm atât de tare, că s-ar putea să n-o avem înapoi până mâine.

— Nu așa merg lucrurile. Dacă vrei ca un martor să vorbească, găsești o modalitate să-l faci s-o facă, și cu asta basta. N-o trimiți *acasă*, la o blestemată de ceașcă de ceai și un biscuit și să vină înapoi când îi convine.

— Am crezut că ar trebui s-o las să aleagă. Tocmai și-a pierdut...

— M-ai văzut pe mine punându-i cătușe fetei? Las-o să aleagă tot ce vrea din lume. Doar asigură-te naibii că alege ce vrei tu de la ea. Regula numărul trei și patru, și cinci, și cam încă o duzină: nu te lași dus de val în meseria asta. Faci ca valul să meargă cu *tine*. M-am făcut înțeles?

— Da. Îmi pare rău, detectiv. Domnule, a răspuns Richie după o clipă.

Probabil că m-a urât atunci, însă aș putea să trăiesc cu asta. Nu-mi pasă dacă pifanii mei iau acasă poze cu mine să joace darts cu ele, cât timp când se liniștesc apele n-au făcut nicio pagubă nici cazului, nici propriei cariere.

— N-o să se mai întâmple. Am dreptate?

— Nu. Adică, da, ai dreptate. N-o să se mai întâmple.

— Bine. Atunci, haide să luăm interviul ăla.

Richie și-a ascuns bărbia în gulerul sacoului și a privit-o pe Fiona Rafferty cu îndoială. Stătea încovoiată pe zidul ei, cu capul aproape între genunchi, cu țigara atârână uitată într-o mână. La distanța aia arăta ca un obiect aruncat, doar o pânză stacojie deformată azvârlită în moloz.

— Crezi că e în stare?

— N-am nicio idee. Nu e problema noastră, cât timp face căderea nervoasă în afara

orelor noastre de program. Acum, haide.

Am traversat drumul fără să mă uit înapoi, ca să văd dacă venea și el. După o clipă i-am auzit pantofii prin murdărie și pietriș, grăbindu-se în spatele meu.

Fiona era un pic mai adunată. Încă o mai străbăteau ocazional fiori, dar mâinile i se opriseră din tremurat și-și ștersese rimelul de pe față, chiar dacă o făcuse cu partea din față a cămășii. Am dus-o într-una dintre casele pe jumătate construite, ferită de vântul aspru și de vederea a orice Larry și prietenii lui făceau în continuare, i-am găsit o grămadă drăguță de bolțari pe care să stea și i-am mai dat o țigară – eu nu fumez, n-am fumat niciodată, însă țin un pachet în servietă. Fumătorii sunt ca oricare alt dependent, cel mai bun mod de-a te pune bine cu ei e propria lor monedă. M-am așezat lângă ea pe bolțari. Richie a găsit un pervaz la nivelul umărului meu, de unde putea să privească, să învețe și să ia notițe, fără să facă mare caz. Nu era situația ideală de interviu, dar am văzut și mai rău.

— Deci, am zis eu, când i-am aprins țigara. Putem să-ți mai oferim ceva? Un pulover în plus? Un pahar cu apă?

Fiona s-a holbat la țigară, învârtind-o între degete și trăgând din ea cu icneli mici și rapide. Fiecare mușchi din trupul ei era încordat. Până la sfârșitul zilei avea să se simtă de parcă ar fi alergat un maraton.

— Sunt bine. Putem să terminăm cu asta? Vă rog?

— Nicio problemă, doamnă Rafferty. Înțelegem. Ce-ar fi să începi prin a-mi spune despre Jennifer?

— Jenny. Nu-i place Jennifer – zice că e pedant sau ceva... Mereu a fost Jenny. De când eram mici.

— Cine e mai mare?

— Ea. Eu am douăzeci și șapte, ea douăzeci și nouă.

Îmi imaginasem că Fiona era mai tânără de-atât. Parțial din cauza fizicului – era scundă, fragilă, cu o față ascuțită și trăsături mici și neregulate sub toată murdăria –, dar parțial erau hainele, toată acea dezordine de școlăriță. Când eram tânăr, fetele obișnuiau să se îmbrace așa chiar și după facultate, dar în zilele noastre se îmbracă mai bine. Mergând către casă, eram gata să pariez că Jenny depusese mai mult efort.

— Cu ce se ocupă? am continuat eu.

— Lucrează în PR. Adică a lucrat, până s-a născut Jack. De-atunci stă acasă cu copiii.

— Fairplay din partea ei. Nu-i e dor de serviciu?

Ceva ce ar fi putut să fie o clătinare din cap, doar că Fiona era atât de încordată, că a arătat mai mult ca un spasm.

— Nu cred. Îi plăcea slujba ei, deși nu e superambicioasă sau ceva. Știa că n-avea să poată să se întoarcă dacă mai făcea un copil – cu banii plătiți cuiva ca să stea cu doi copii, i-ar mai fi rămas, să zicem, douăzeci de euro pe săptămână din salariu –, dar tot l-au vrut pe Jack.

— Vreo problemă la slujbă? Cineva cu care nu se înțelegea?

— Nu. Celelalte fete din companie mi se păreau niște ticăloase totale – toate observațiile alea meschine dacă una dintre ele nu-și reface bronzul fals pentru câteva zile, însă când Jenny era însărcinată o porecleau *Titanicul* și-i spuneau că ar trebui să

țină o *dietă*, pentru Dumnezeu dar Jenny nu credea că era cine știe ce. Ea... Lui Jenny nu-i place să pună piciorul în prag, înțelegi? Ea merge mai degrabă cu valul. Și-a imaginat mereu...

Un șuierat printre dinți, ca și cum simțea o durere fizică.

— Și-a imaginat mereu că totul se rezolva, în cele din urmă.

— Și Patrick? El cum se înțelegea cu lumea?

Ține-i în mișcare, fă-i să sară de la un subiect la altul, nu le da timp să-și plece privirea. Dacă se prăbușesc, s-ar putea să nu mai fii în stare să-i pui din nou pe picioare.

Fața i-a săltat brusc spre mine, cu ochii albastru-cenușiu umflați și larg deschiși.

— Pat... Iisuse, doar nu crezi că el *a făcut* asta! Pat n-ar fi, el n-ar fi *niciodată*...

— Știu. Spune-mi...

— *De unde știi?*

— Doamnă Rafferty, am zis eu punându-mi ceva asprime în voce. Vrei să ne ajuți aici?

— *Desigur*, eu...

— Bine. Atunci, trebuie să te concentrezi pe ce te întrebăm. Cu cât mai repede primim niște răspunsuri, cu atât mai repede primești și tu niște răspunsuri. OK?

Fiona s-a uitat în jur sperioasă, de parcă încăperea avea să dispară în orice clipă și ea urma să se trezească. Era beton gol și mortar făcut de mântuială, cu o pereche de grinzi din lemn sprijinite de un perete ca și cum îl propteau. O stivă de balustrade din stejar fals, acoperită cu un strat gros de funingine, turtea calotele de polistiren de pe jos, un tricou albastru murdar era făcut ghem într-un colț: arăta ca un sit arheologic înghețat în momentul în care locuitorii lăsaseră tot și fugiseră din cauza vreunei catastrofe naturale sau a vreunei forțe invadatoare. Fiona nu putea să vadă locul în clipa aia, dar avea să i se întipărească în minte pentru tot restul vieții. Țasta e unul dintre micile suplimente pe care criminalul le aruncă asupra familiilor: mult timp după ce ai uitat chipul victimei sau ultimele cuvinte pe care ți le-a spus, îți amintești fiecare detaliu al coșmarului din pragul iadului, când asta îți intră în viață sfâșiind cu unghiile.

— Doamnă Rafferty, am spus eu. Nu ne permitem să pierdem timpul.

— Da. Sunt OK.

A stins țigara de bolțari și s-a holbat la chiștoc de parcă i s-ar fi materializat în mână de nicăieri. Richie s-a aplecat în față, ținând un pahar cu spumă, și a zis încet:

— Uite.

Fiona a dat din cap sacadat. A lăsat țigara să cadă și a păstrat paharul, apucându-l cu ambele mâini.

— Deci, cum e Patrick? am întrebat eu.

— E *minunat*.

Sclipire sfidătoare în ochii tiviți cu roșu. Sub epavă era plin de încăpățănare.

— Îl cunoaștem dintotdeauna – suntem toți din Monkstown, ne-am învățat mereu în aceleași cercuri, de când eram copii. El și Jenny sunt împreună de la șaisprezece ani.

— Ce fel de relație a fost?

— Erau nebuni unul după altul. Restul găștii credeam că era lucru mare dacă ieșeam cu cineva pentru mai mult de câteva săptămâni, dar Pat și Jenny au fost...

Fiona a respirat adânc și și-a dat capul pe spate, holbându-se la cerul cenușiu prin golul casei scărilor și printre grinzile aranjate la întâmplare.

— Au știut imediat că asta era. Asta îi făcea să pară mai în vârstă, mari. Restul doar frecam menta, doar ne jucam, înțelegi? Pat și Jenny făceau ceva real. Dragoste.

Chestiile reale au omorât mai mulți oameni decât, practic, orice altceva la care pot să mă gândesc.

— Când s-au logodit?

— La nouăsprezece ani. De Sfântul Valentin.

— Cam tineri, în zilele astea. Ce-au zis părinții voștri?

— Au fost încântați! Și ei îl iubesc pe Pat. Au zis doar să aștepte până când termină facultatea, iar Pat și Jenny au fost de acord. S-au căsătorit când aveau douăzeci și doi de ani. Jenny a spus că n-avea niciun rost să mai amâne, că, oricum, n-aveau să se răzgândească.

— Și cum a mers?

— A mers *grozav*. Felul în care o tratează Pat pe Jenny – încă ia foc când descoperă că ea vrea ceva, fiindcă abia așteptă să-i aducă. Pe vremea când eram adolescentă, obișnuiam să *mă rog* să întâlnesc pe cineva care să mă iubească așa cum Pat o iubește pe Jenny. OK?

Timpul prezent are nevoie de o lungă perioadă ca să dispară.

Mama mea a murit când eram adolescent, dar, când și când, Dina încă vorbește despre parfumul cu care se dădea mami sau ce fel de înghețată îi plăcea. Asta o înnebunește pe Geri. Am întrebat, nu prea sceptic:

— Nicio ceartă? În treisprezece ani?

— N-am spus asta. Toată lumea se ceartă. Numai că ei nu făceau prea mult caz de asta.

— De ce se certau?

Fiona s-a uitat la mine, cu un strat subțire de circumspecție solidificat pe toată fața.

— La fel ca orice cuplu. Chestii cum ar fi, pe când eram copii, că Pat se supăra dacă alt tip o plăcea pe Jenny. Sau, când făceau economii pentru casă, Pat a vrut să meargă în vacanță și Jenny a considerat că trebuia economisit tot. Totuși, aplanau de fiecare dată.

Banii: singurii care ucid mai multă lume decât iubirea.

— Cu ce se ocupă Patrick?

— Lucrează în recrutare – lucra. A fost angajat de Nolan & Roberts – căutau oameni pentru servicii financiare. L-au concediat în februarie.

— Vreun motiv anume?

Umerii Fionei au început să se încordeze din nou.

— El n-a făcut nimic rău. Au mai concediat câțiva în același timp, nu doar pe el. Companiile de servicii financiare nu prea recrutează zilele astea, înțelegi? Recesiunea...

— Avea probleme la muncă? Își făcea sânge rău când se ducea la slujbă?

— *Nu!* Tot încerci să faci să pară că... că Pat și Jenny au toți *dușmanii*ăștia peste tot, că se *încaieră* tot timpul... Ei nu sunt așa.

S-a tras înapoi de lângă mine, cu paharul în ambele mâini încleștate ca un scut.

— Uite, ăsta e genul de informație care-mi trebuie, am rostit eu liniștitor. Nu-i cunosc pe Pat și Jenny. Tocmai încerc să-mi fac o idee despre ei.

— Sunt *minunați*. Lumea îi place. Se iubesc. Iubesc copiii. OK? Te-a ajutat asta îndeajuns ca să-ți faci o *idee*?

De fapt, asta nu mi-a dat niciun rahat de idee despre nimic, însă era, în mod evident, maximum din ce aveam să am parte.

— Absolut, am răspuns eu. Îți mulțumesc. Familia lui Patrick încă locuiește în Monkstown?

— Părinții lui nu mai trăiesc – tatăl lui a murit când eram copii, mama lui, în urmă cu câțiva ani. Are un frate mai mic, Ian, care e în Chicago... Sună-l pe Ian. Întreabă-l despre Pat și Jenny. O să-ți spună fix același lucru.

— Sunt sigur de asta. Pat și Jenny țineau în casă lucruri de valoare? Bani, bijuterii, ceva de genul ăsta?

Umerii Fionei au căzut din nou, un pic, în timp ce s-a gândit la asta.

— Inelul de logodnă al lui Jenny – Pat a plătit câțiva mii de euro pe el – și inelul cu smarald pe care bunica noastră i l-a lăsat Emmei. Iar Pat are un calculator. E destul de nou, și l-a luat cu banii de concediere, s-ar putea ca încă să valoreze ceva... Mai sunt acolo toate astea? Sau au fost luate?

— O să verificăm. Astea sunt obiecte de valoare?

— Ei nu *au* nimic de valoare. Aveau un SUV mare, dar a trebuit să-l dea înapoi. N-au putut să plătească ratele. Și cred că hainele lui Jenny – a cheltuit o grămadă pe ele până și-a pierdut Pat locul de muncă –, însă cine să facă *asta* pentru un morman de haine second-hand?

Există oameni care ar face-o și pentru mult mai puțin, dar n-aveam sentimentul că asta au căutat.

— Când i-ai văzut ultima oară?

A trebuit să se gândească la asta.

— M-am întâlnit cu Jenny în Dublin, la o cafea. În vara asta, poate cu trei sau patru luni în urmă? Pe Pat nu l-am mai văzut de multă vreme – din aprilie, cred. Doamne, nu știu cum de-a trecut atât de mult...

— Și copiii?

— Din aprilie, la fel ca Pat. Am fost aici de ziua Emmei – a împlinit șase ani.

— Ai observat ceva ieșit din comun?

— *Cum ar fi?*

Capul sus, bărbia în afară, direct în defensivă.

— Orice, am precizat eu. Un oaspete care părea nelalocul lui, poate. O conversație care suna ciudat.

— Nu. N-a fost nimic *ciudat*. Au fost o mulțime de copii din clasa Emmei, iar Jenny a făcut rost de un castel gonflabil... Of, Doamne, Emma și Jack... Amândoi, ești *sigur* că sunt amândoi...? Nu s-ar putea ca unul dintre ei să fie doar rănit, doar, doar...

— Doamnă Rafferty, am zis cu cel mai bun ton al meu blând-dar-ferm. Sunt absolut sigur că nu sunt doar răniți. O să te anunțăm imediat dacă se schimbă ceva, însă acum trebuie să stai cu mine. Fiecare clipă contează, îți amintești?

Fiona și-a apăsât o mână peste gură și a înghițit greu.

— Da.

— Bravo.

I-am întins altă țigară și am aprins bricheta.

— Când ai vorbit ultima dată cu Jenny?

— Ieri-dimineată.

N-a trebuit să stea să se gândească la asta.

— O sun în fiecare dimineată la opt și jumătate, când ajung la lucru. Ne bem cafeaua împreună și verificăm ce face cealaltă, doar pentru câteva minute. Ca un început pentru acea zi, înțelegi?

— Sună drăguț. Cum era ieri?

— *Normal!* A fost absolut *normală!* N-a fost nimic, jur pe Dumnezeu, mi-am recapitulat în cap și n-a fost *nimic...*

— Sunt sigur că n-a fost, am spus eu liniștitor. Despre ce ați vorbit?

— Chestii mărunte, nu mai știu. Una dintre colegele mele de apartament cântă la bas, trupa ei o să aibă un concert, i-am povestit lui Jenny despre asta. Ea mi-a spus cum a căutat on-line un stegozaur de jucărie, fiindcă Jack a adus vineri acasă niște prieteni de la grădiniță și s-au dus în grădină să vâneze un stegozaur... Părea *în regulă*. Perfect *în regulă*.

— Ți-ar fi spus dacă era ceva în neregulă?

— Da, cred că da. Mi-ar fi spus. Sunt sigură că mi-ar fi spus.

Asta nu suna sigur.

— Sunteți apropiate? am întrebat eu.

— Nu suntem decât noi două, a răspuns Fiona.

S-a auzit ce zicea și și-a dat seama că nu era un răspuns.

— Da. Suntem apropiate. Adică, am fost mai apropiate când eram mai tinere, adolescente, după aceea am mers cumva pe drumuri diferite. Și nu mai e așa ușor acum, de când Jenny e aici.

— De când e asta?

— Au cumpărat casa cam în urmă cu trei ani.

2006: în toiul boomului. Oricât au plătit, zilele astea prosta valorează jumătate.

— Pe-atunci însă nu era nimic aici, doar câmpuri. Au cumpărat planurile. Am crezut că erau țicniți, dar Jenny era în al nouălea cer, era atât de *entuziasmată* – locul lor...

Fiona a strâmbat din gură, apoi s-a adunat din nou.

— S-au mutat aici poate un an mai târziu. De îndată ce a fost gata casa.

— Și tu? Unde stai? am întrebat eu.

— În Dublin. Ranelagh.

— Ai zis că împărți un apartament cu cineva?

— Da. Cu două fete.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt fotograf. Încerc să deschid o expoziție comună, dar între timp lucrez la Studio Pierre – știi, Keith, care a fost la emisiunea aia la televizor despre nunțile din elita irlandeză? Eu pozez mai mult copii, sau dacă Pierre – Keith – are în program două nunți

în aceeași zi, fac eu una.

— În dimineața asta aveai o ședință foto cu un copil?

A trebuit să se străduiască să-și amintească. Era atât de departe.

— Nu. Răsfoiam prin fotografii, cele de săptămâna trecută – mama vine azi să ia albumul.

— La ce oră ai plecat?

— Cam la nouă și-un sfert. Unul dintre băieți a zis că mă ajută el cu albumul.

— Unde e Studio Pierre?

— Lângă parcul Phoenix.

La o oră de Portul Sfărâmat, minimum, cu traficul de dimineață și în mașinuța aia de rahat.

— Erai îngrijorată pentru Jenny? am întrebat eu.

Acel clătinat din cap ca un șoc electric.

— Ești sigură? Trebuie să-ți faci o grămadă de griji ca să te duci acolo fiindcă cineva nu răspunde la telefon.

O ridicare tensionată din umeri. Fiona a echilibrat cu grijă lângă ea paharul cu spumă, scuturând scrumul.

— Am vrut să mă asigur că era OK.

— De ce n-ar fi fost?

— *De-aia*. Vorbim mereu. În fiecare zi, de ani de zile. Și am avut dreptate, nu? N-a fost OK.

I s-a bălăbănit bărbia. M-am aplecat aproape, ca să-i dau o batistă. Nu s-a lăsat pe spate.

— Doamnă Rafferty, am zis eu. Știm amândoi că a fost mult mai mult de-atât. Nu ți-ai abandonat munca, să enervezi eventual un client, și n-ai condus timp de o oră doar fiindcă n-ai fost în contact cu sora ta pentru patruzeci și cinci de minute. Ai fi putut să presupui că s-a dus la culcare cu o migrenă sau că și-a pierdut telefonul, sau că s-au îmbolnăvit copiii de gripă, sau oricare dintre mai multe sute de chestii, toate mult mai probabile decât asta. În schimb, ai sărit direct la concluzia că era ceva în neregulă. Trebuie să-mi spui de ce.

Fiona și-a mușcat buza de jos. Aerul împutit de fum de țigară și lână pârlită – îi căzuse scrum fierbinte pe haină, pe undeva – și dinspre ea venea un miros umed și înțepător, răspândindu-se din respirația ei și prelingându-i-se din toți porii.

Fapt interesant din primele linii: supărarea pură miroase a frunze rupte și ramuri despicate, un țipăt verde zimțat.

— N-a fost nimic, a spus ea, într-un sfârșit. A fost cu mult timp în urmă – luni. Practic, am și uitat de asta, până...

Am așteptat.

— A fost doar... M-a sunat într-o seară. Zicea că fusese cineva în casă.

L-am simțit pe Richie devenind mai atent lângă umărul meu, ca un terrier gata să se repeadă după băț.

— A raportat asta? am întrebat eu.

Fiona a stins țigara și a aruncat chiștocul în cupă.

— N-a fost așa. Nu era nimic de raportat. N-a fost, să zicem, un geam spart sau o încuietoare distrusă sau orice altceva, și nu lipsea nimic.

— Atunci, ce-a făcut-o să creadă că fusese cineva în casă?

Ridicatul din umeri din nou, chiar încordat de data asta. A lăsat capul în jos.

— A crezut, pur și simplu. Nu știu.

Am zis, lăsând începutul ferm să înlăture blândețea:

— Asta ar putea să fie important, doamnă Rafferty. Ce-a spus mai exact?

Fiona a inspirat o dată adânc, cutremurându-se, și și-a dat părul după urechi.

— OK! a exclamat ea. OK. OK. Deci, Jenny mă sună, așa, și zice: „Ai făcut tu o dublură după cheile noastre?” Am avut cheile cam două *secunde* iarna trecută, când Jenny și Pat au dus copiii în Insulele Canare pentru o săptămână și au vrut să aibă pe cineva care să ajungă aici dacă era vreun incendiu sau ceva. Așa că am răspuns nu, sigur că nu...

— Ai făcut? a întrebat Richie. Ai făcut o dublură?

A câștigat – a reușit să facă să sune, pur și simplu, interesat, fără cea mai infimă acuzație. Ceea ce era drăguț: însemna că nu mai trebuia să-l iau peste picior, sau cel puțin nu prea rău, fiindcă vorbea.

— Nu! De ce aş face așa ceva?

A sărit în picioare. Richie a ridicat din umeri și i-a zâmbit ușor dezaprobator.

— Doar verificam. Trebuie să întreb, știi, da?

Fiona s-a așezat la loc.

— Da. Bine.

— Și nimeni altcineva n-ar fi putut să facă dubluri în săptămâna aia? N-ai lăsat cheile undeva de unde colegele tale de apartament ar fi putut să le ia, sau cineva de la muncă – nimic de genul ăsta? Cum am zis, trebuie să întrebăm.

— Le-am avut pe inelul de chei. N-au fost în vreun *seif* sau ceva – când sunt la lucru, am cheile în geantă, iar când sunt acasă, le țin pe un cârlig în bucătărie. Dar nu că ar fi știut cineva unde erau, în caz că i-ar fi păsat. Cred că nici măcar n-am spus cuiva că *le-am avut*.

Colegele ei de apartament și colegii ei de muncă aveau să fie audiați în detaliu, ca să nu mai vorbim de verificarea trecutului lor.

— Să ne întoarcem la convorbirea telefonică, am zis eu. I-ai spus lui Jenny că n-ai duplicat cheile...

— Da. Jenny a zis: „Păi, le are cineva, iar tu ești singura căreia i le-am dat”. Mi-a luat cam o jumătate de oră s-o conving că habar n-aveam despre ce vorbea, așa că mi-a spus care era treaba. În cele din urmă, mi-a mărturisit că ea și copiii s-au dus după-amiază la cumpărături sau ceva, iar când s-au înapoiat, cineva fusese prin casă.

Fiona a început să rupă batista de hârtie în bucăți, mănunchiuri albe așternându-se pe haina ei roșie. Avea mâini mici, degete subțiri, cu unghii roase.

— Am întrebat-o de unde știa și la început n-a spus, dar, în final, am înțeles de la ea: draperiile erau prinse greșit și dispăruse o jumătate de pachet de șuncă și pixul pe care-l ținea pe frigider ca să facă listele de cumpărături. Zic: „Ești *pusă* pe glume”, și a fost cât pe ce să-mi închidă. Așa că am făcut-o să tacă, și de cum a încetat să mă facă să mă

îngrijorez, a părut chiar speriată, înțelege? Cu adevărat *speriată*. Și Jenny nu e vreo lașă.

— Asta fusese unul dintre motivele pentru care îmi picase necazul pe Richie că încercase să amâne interviul ăsta. Dacă ai pe cineva care vorbește chiar după ce se sfârșește lumea lui, există o șansă bună să nu fie capabil să se oprească. Așteaptă până a două zi, și deja o să înceapă să-și reconstruiască scuturile pulverizate – oamenii lucrează repede când miza e mare –, dar prinde-l imediat după ce se arată norul-ciupercă și o să verse tot, de la preferințele lui porno la porecla lui secretă pentru șef.

— Destul de natural, am zis eu. Asta ar fi îndeajuns de tulburător.

Felii de șuncă și un pix! am reflectat eu. Dacă ți-ar fi dispărut bijuteriile sau jumătate din chiloți sau ceva, atunci da, sigur, ți-ai fi pierdut capul. Însă chestia asta...

— OK, să admitem că cineva, cumva, pentru un motiv ciudat, intră în casă, i-am zis eu. N-a fost tocmai Hannibal Lecter^[15], nu?

Am întrebat înainte să-și dea seama ce tocmai zisese:

— Ce-a spus Jenny despre asta?

— S-a înfuriat pe mine din nou. A explicat că nu era mare lucru ce-a *făcut* acesta de fapt. Era vorba de toate chestiile de care nu putea să fie sigură. Cum ar fi dacă fusese în camerele copiilor, dacă le umblase prin lucruri – Jenny a zis că dacă și-ar fi permis, ar fi aruncat tot ce aveau copiii, s-o ia de la început, pentru orice eventualitate. Ce atinsese el – a spus că totul arăta dintr-odată mișcat din loc, doar un centimetru, sau ca și cum fusese mânjit. Cum intrase. *De ce* intrase – asta chiar o înfuria. Zicea: „De ce noi? Ce-a vrut de la noi? Părem noi o țintă? Ce fel?”

Fiona tremura, un spasm brusc care aproape a făcut-o să se îndoiaie.

— E o întrebare bună, am conchis eu cu voce joasă. Au sistem de alarmă. Știi cumva dacă era pornit în ziua aia?

A clătinat din cap.

— Am întrebat. Jenny a răspuns că nu. Nu-și bătea niciodată capul în timpul zilei – cred că-l porneau noaptea, când se duceau la culcare, și asta fiindcă puștii din zonă dădeau petreceri și făceau chestii în casele goale, și uneori puteau să mai scape frâiele. Jenny zicea că proprietatea era, practic, moartă în timpul zilei – mă rog, puteți să vedeți și singuri –, așa că nu-și bătea capul. Dar spunea că avea să înceapă s-o facă. Zicea: „Dacă ai cheile alea, ai face bine să nu le folosești. Schimb *acum* codul de alarmă și după asta rămâne activă zi și noapte, și cu asta basta”. Cum am menționat, părea foarte speriată.

Dar când polițiștii în uniformă au dărâmat ușa și noi, tuspătru, am umblat creanga peste tot prin preaiubita casă a lui Jenny, alarma era oprită. Explicația evidentă era că, dacă cineva venise de-afară, îi deschiseseră ușa cei din familia Spain. Că Jenny, speriată cum era, nu fusese speriată de acea persoană.

— A schimbat yalele?

— Am întrebat și asta – dacă avea de gând. A oscilat, însă, în cele din urmă, a zis nu, probabil că nu, că ar fi costat câțiva sute de euro și bugetul nu-i permitea să se întindă. Alarma avea să fie suficientă. A zis: „Nici nu mă deranjează atât de mult dacă încercă să intre din nou. Aproape că aș vrea s-o facă. Cel puțin atunci am *ști*”. Ți-am spus: nu e vreo lașă.

— Pat unde a fost în ziua aia? S-a întâmplat înainte să-și piardă locul de muncă?

— Nu, după. Era la Athlone, pentru un interviu de angajare, asta era pe când el și Jenny încă aveau două mașini.

— El ce a zis despre posibila intrare prin efracție?

— Nu știu. Ea n-a spus niciodată. M-am gândit... ca să fiu sinceră, m-am gândit că nu i-a zis. Vorbea încet la telefon – ceea ce ar fi putut să fie doar fiindcă dormeau copiii, însă într-o casă așa mare? Și continua să se refere doar la ea – „Eu schimb codul de alarmă, eu nu pot să intru în buget, eu îl aranjez pe tip dacă pun mâna pe el”. Nu utiliza pronumele „noi”.

Și uite din nou: micul lucru nelalocul lui, cadoul în legătură cu care îi zisesem lui Richie să fie numai ochi.

— De ce să nu-i spună lui Pat? N-ar fi trebuit ca asta să facă mai întâi dacă ea credea că aveau intruși?

Altă ridicare din umeri. Fiona și-a lăsat bărbia în piept.

— Fiindcă n-a vrut să-l îngrijoreze, cred. El avea destule pe cap. M-am gândit că de-asta nu planifica, probabil, să schimbe și yalele. Nu putea să facă asta fără să știe Pat.

— Nu crezi că a fost un pic ciudat – chiar riscant? N-avea dreptul să știe dacă dădea cineva buzna în casa lui?

— Poate, mă rog, dar eu nu credeam că *a fost*, într-adevăr, cineva acolo. Mă rog, care e cea mai simplă explicație? A luat Pat pixul și a mâncat blestemata de șuncă, iar unul dintre copii a încurcat draperiile, sau au avut un hoț-fantomă care putea să treacă prin pereți și să-și facă un sandvici?

Vocea i s-a înăsprit, devenind defensivă.

— I-ai spus asta lui Jenny? am întrebat-o eu.

— Da, mai mult sau mai puțin. Doar a înrăutățit situația. A explodat că pixul era de la hotelul unde au stat în luna de miere și era special, iar Pat știa să nu-l miște de-acolo, și ea știa exact câtă șuncă fusese în pachet...

— E tipul de persoană care ar ști genul ăsta de lucruri?

După o clipă, Fiona a răspuns, cam cu durere:

— Într-un fel, da. Cred că da. Lui Jenny... îi place să facă lucrurile cum trebuie. Deci, când a renunțat la serviciu, a devenit foarte serioasă în legătură cu statul ei acasă ca mamă, înțelegi? Locul era fără pată, hrănea copiii cu chestii organice pe care le prepara ea de la zero, făcea zilnic antrenament de pe DVD-uri, ca să-și recapete silueta... Ce avea exact în frigider – da, s-ar putea să fi știut.

— Știi de la ce hotel era pixul? a întrebat Richie.

— Golden Bay Resort, din Maldive...

A ridicat din nou capul și s-a uitat la el.

— Crezi serios că...? Crezi că cineva chiar l-a luat? Crezi că e persoana care... crezi că s-au întors și...

Vocea a început să-i urce periculos în spirală.

Am întrebat, înainte să-și piardă controlul:

— Când a avut loc incidentul ăsta, doamnă Rafferty?

M-a privit crunt, smulgând tare din bucata de batistă zdrențuită, și s-a tras înapoi.

— În urmă cu vreo trei luni?

— Iulie.

— Sau poate mai devreme. În timpul verii, oricum.

Am făcut o notă mentală: verifică înregistrările telefoanelor lui Jenny pentru apelurile de seară către Fiona, cât și datele tuturor hoților raportați la Ocean View.

— Și de-atunci n-au mai avut probleme de genul ăsta? Fiona a respirat rapid și am auzit scrâșnetul dureros la baza gâtului...

— S-ar putea să se mai fi întâmplat. N-am de unde să știu. Jenny nu mi-ar mai fi zis nimic după ce s-a întâmplat când mi-a spus prima dată.

Vocea a început să-i șovăie.

— I-am zis să-și vină în fire. Să nu mai vorbească prostii. Am crezut...

A scos un sunet de cățeluș lovit, s-a bătut cu mâinile peste gură și a început din nou să plângă tare. Mi-a luat ceva timp să înțeleg ce spunea, prin batistă și muci.

— Am crezut că era nebună, a suspinat ea iar și iar. Am crezut că își ieșise din minți. Of, Doamne, am crezut că era nebună.

Și cam asta a fost tot ce aveam să scoatem de la Fiona în acea zi. Ne-ar fi luat mai mult timp s-o calmăm decât aveam la dispoziție. Sosise încă un polițist în uniformă. I-am zis să ia nume și numere de telefon – familie, prieteni, locuri de muncă, colegi de serviciu, de pe vremea când Fiona, Jenny și Pat erau în scutece –, s-o ducă pe Fiona la spital și să se asigure că știe să nu deschidă gura în prezența presei. Apoi i-am predat-o.

Încă plângea.

Am scos mobilul și am format chiar înainte să ne despărțim de ea – cu o stație radio ar fi fost mai simplu, dar în zilele noastre prea mulți jurnaliști și prea mulți ciudați au scanere. L-am apucat pe Richie de cot și l-am tras pe drum. Încă bătea vântul dinspre mare, pretutindeni și înghețat, formând smocuri din părul lui Richie. Aveam gust de sare în gură. Unde ar fi trebuit să fie potecile, erau cărări înguste de pământ în iarba necosită.

Bernadette mi-a făcut legătura cu polițistul în uniformă aflat la spital cu Jenny Spain. Avea vreo doisprezece ani vechime în meserie, era de la vreo fermă de undeva și era genul analitic de care aveam nevoie. I-am transmis ordinele: de cum ieșea Jennifer Spain din operație, dacă supraviețuia atât de mult, trebuia dusă într-un salon privat, iar el trebuia să păzească ușa ca un rottweiler. În salonul respectiv n-avea voie să intre nimeni fără să se legitimeze, nimeni n-avea voie să intre neînsoțit, iar familia n-avea voie deloc.

— Sora victimei o să plece într-acolo dintr-o clipă-n alta, iar mai devreme sau mai târziu o să apară mama lor. Ele n-au voie în salon.

Richie aștepta și-și rodea un deget, cu capul aplecat pe telefon, dar asta l-a făcut să ridice privirea la mine.

— Dacă vor o explicație, și au să vrea, nu le spui că sunt ordinele mele. Te scuzi, explici că asta e procedura standard și că nu ești autorizat s-o încalci și continui să spui asta din nou și din nou până când se lasă păgubașe. Și ia-ți un scaun confortabil, fiule. S-ar putea să stai acolo o vreme.

Am închis.

Richie a mijit ochii la mine din cauza luminii puternice.

— Crezi că asta e nejustificat? am întrebat eu.

A ridicat din umeri.

— Dacă ce a zis sora e adevărat – despre intrarea prin efracție –, e destul de înfiorător, da.

— Crezi că de asta vreau securitate sporită? am întrebat eu. Fiindcă e *înfiorătoare* povestea surorii?

S-a tras înapoi, înălțând mâinile, și mi-am dat seama că ridicasem vocea.

— Voiam doar...

— În ce mă privește, cumetre, nimic nu e înfiorător. Înfiorător e de Halloween, pentru copii. Eu mă asigur că am tot terenul acoperit. Cât de prost crezi că ieșim dacă cineva intră frumos în spitalul ăla și termină treaba? Vrei să explici tu asta presei? Sau, fiindcă veni vorba, vrei să-i explici tu superiorului dacă un prim-plan cu rănile lui Jenny

Spain apare pe prima pagină mâine?

— Nu.

— Nu. Nici eu. Și dacă e nevoie de un pic de exagerare ca să evităm asta, atunci așa să fie. Acum, haide să intrăm înainte ca vântul ăsta puternic și rău să-ți înghețe puțulica, da?

Richie și-a ținut gura închisă până ne-am întors pe strada familiei Spain. Apoi a zis cu grijă:

— Familia.

— Ce-i cu familia?

— Nu vrei s-o vadă?

— Nu, nu vreau. Ai remarcat un fragment important de informație concretă pe care ni l-a dat Fiona în toată chestia ta *înfiorătoare*?

A răspuns fără chef:

— Avea cheile.

— Da, am confirmat eu. Avea cheile.

— E dărmată. Oi fi eu fraier, însă asta mi se pare sincer.

— Poate că e și poate că nu e. Știu doar că avea cheile.

— Sunt grozavi, se iubesc unul pe celălalt, iubesc copiii... Vorbea ca și cum ei încă erau în viață.

— Și? Dacă poate să falsifice celelalte amănunte ale declarației sale, poate să falsifice și asta. Și relația cu sora ei n-a fost așa simplă cum încearcă ea să facă să pară. O să mai petrecem mult mai mult timp cu Fiona Rafferty.

— Corect, a zis Richie, dar când am împins ușa s-o deschid, a șovăit, foindu-se pe preșul de la intrare și scărpinându-se în ceafă.

Am întrebat, asigurându-mă că mi-a dispărut asprimea din voce:

— Care-i treaba?

— Cealaltă chestie pe care a spus-o.

— Care?

— Castelele gonflabile nu sunt ieftine. Sora mea a vrut să închirieze unul pentru ritualul cuminecturii în cazul nepotei mele. Câțiva sute de euro.

— Ce vrei să sugerezi?

— Situația lor financiară. Patrick a fost concediat în februarie, da? În aprilie, încă erau suficient de bogați ca să-i ia Emmei un castel gonflabil pentru petrecerea de ziua ei. Dar undeva cam prin iulie, sunt prea lefteri ca să schimbe yalele, chiar dacă Jenny crede că a fost cineva în casă.

— Și? Patrick primea banii de șomaj.

— Da, probabil. Asta vreau să spun. Și-i cheltuia mai repede decât ar fi trebuit. Am câțiva prieteni buni care și-au pierdut slujba. Toți cei care au lucrat în același loc destul de mult au primit suficient ca să se întrețină o perioadă bună, dacă erau grijulii.

— La ce te gândești? Jocuri de noroc? Droguri? Șantaj? În liga viciilor țării ăsteia, băutura e de departe pe primul loc, dar asta nu-ți curăță cu desăvârșire contul bancar în câteva luni.

Richie a ridicat din umeri.

— Poate, da. Sau poate doar au continuat să cheltuiască la fel ca atunci când el încă mai câștiga bani. Așa au făcut și vreo doi prieteni de-ai mei.

— Așa e generația ta, am zis eu. Generația lui Pat și Jenny. Niciodată lefteri, fără să vedeți niciodată țara asta falită, așa că nu puteți să vă imaginați asta nici chiar când începe să se întâmple sub ochii voștri. E bine să fii așa – mult mai bine decât generația mea: jumătate din noi ar putea să se lăfăiască, și tot devenim paranoici că avem două perechi de pantofi dacă ne trezim pe marginea drumului. Oricum, asta are dezavantajele ei.

În casă, tehnicienii continuau să lucreze intens: cineva striga ceva care se încheia cu: „...Ai vreunul în plus?”, iar Larry răspundea bucuros: „Sigur că am, vezi în...”

Richie a dat din cap.

— Pat Spain nu se aștepta să ajungă falit, a zis el. Altfel n-ar fi risipit banii pe castelul gonflabil. Sau era sigur că până la sfârșitul verii avea să aibă un nou loc de muncă, sau era sigur că avea să aibă alt mod de a face bani. Dacă ar fi crezut că asta n-are să se întâmple, iar banii se topeau...

A întins mâna să atingă muchia ruptă a ușii cu un deget, totuși și-a retras-o la timp.

— Astea sunt presiuni serioase pentru un bărbat, să știe că nu poate să aibă grijă de familie.

— Deci, banii tăi sunt încă pe Patrick, am concluzionat eu.

Richie a spus cu grijă:

— Banii mei nu sunt nicăieri până nu vedem ce crede dr. Cooper. Ziceam și eu.

— Bine. Patrick favoritul, bine, dar mai avem o grămadă de dezbătut, o grămadă de șanse ca un străin să apară și să revendice poziția. Deci, următoarea chestie pe care vrem s-o facem e să vedem dacă putem să găsim pe cineva care să restrângă aria. Sugerez să începem cu o discuție rapidă cu Cooper, înainte să plece, apoi mergem să vedem dacă vecinii au ceva bun pentru noi. Până terminăm acolo, Larry și oamenii lui veseli ar trebui să poată să ne facă un soi de actualizare, și ar trebui să fi curățat etajul suficient de bine ca să putem să mergem să scormonim pe-acolo, să încercăm să culegem câteva indicii pe ce s-ar fi putut duce banii. Cum ți se pare?

A dat din cap.

— Bună șmecheria cu castelul gonflabil, am zis eu bătându-l pe umăr. Acum, haide să vedem ce poate să facă dr. Cooper cu ciudățeniile.

Casa arăta diferit: dispăruse liniștea aia de kilometri adâncime, risipită precum ceața, iar aerul era luminos și zumzăia de eficiență și încredere. Doi oameni din echipa lui Larry lucrau metodic printre stropii de sânge, unul dintre ei punând tampoane în eprubete, în timp ce celălalt făcea poze cu Polaroidul, ca să indice de unde provenea fiecare tampon. O fată slabă, cu nas prea mare, se mișca în jur cu o cameră video. Tipul cu probele jupuia fâșii de pe mânerul unei ferestre. Cartograful fluiera printre dinți în timp ce făcea schițe. Toată lumea avea un ritm constant, care denota că aveau vechime în asta.

Larry era în bucătărie, ghemuit peste un grup de markeri galbeni pentru probe.

— Ce *mizerie*, a zis el cu poftă când ne-a văzut. Nu mai plecăm de-aici *niciodată*. Ați

intrat în bucătăria asta când ați fost aici înainte?

— Ne-am oprit la ușă, am răspuns eu. Dar au fost înăuntru polițiștii în uniformă.

— Normal c-au fost. Nu-i lăsa să plece de la datorie fără să ne dea urmele încălțărilor, pentru eliminare din cercul suspectilor.

S-a îndreptat de șale, apăsându-și o mână mică pe spate.

— Au, rahat, devin prea bătrân pentru slujba asta. Cooper e la etaj, cu copiii, dacă ai nevoie de el.

— Nu-l întrerupem. Vreo urmă de armă?

Larry a clătinat din cap.

— Nada^{16}.

— Vreun bilet?

— Țsta cu „ouă, ceai, gel de duș” se pune? Fiindcă altfel nu. Dacă te gândești la tipul ăsta de-aici, totuși – un semn din cap spre Patrick – știi la fel de bine ca mine că o mulțime de bărbați nu lasă. Genul puternic și tăcut până la sfârșitul zilelor.

Cineva îl întorsese pe Patrick pe spate. Era alb și cu gura deschisă, însă aveai ocazia să vezi dincolo de asta: fusese un tip arătos, cu bărbie pătrată și sprâncene drepte, genul după care se dau în vânt fetele.

— Nu știm ce să credem, am zis eu. Ați găsit ceva descuiat? Ușa din spate, o fereastră?

— Nu, până acum. Securitatea n-a fost rea, să știi. Încuietori puternice la ferestre, geam termopan, încuietore corespunzătoare pe ușa din spate – nu genul de care poți să treci cu un card de credit. Nu încerc să vă fac eu treaba sau ceva, dar zic și eu: nu e o casă în care să se pătrundă cel mai ușor din lume, mai ales fără să lași urme.

Și banii lui Larry erau pe Patrick.

— Că veni vorba de chei, am continuat eu. Anunță-mă dacă găsești vreuna. Ar trebui să avem cel puțin trei seturi de chei de la casă. Și uită-te după un pix pe care scrie „Golden Bay Resort”. Nu te lăsa...

Cooper își alegea drumul pe hol ca și cum era murdar, ținându-și termometrul într-o mână și servieta în cealaltă.

— Detectiv Kennedy, a zis el resemnat, ca și cum până atunci nu-și pierduse speranța că dispărusem cumva din caz. Și detectiv Curran.

— Dr. Cooper, am spus eu. Sper că nu întrerupem.

— Tocmai mi-am încheiat examenele preliminare. Cadavrele pot fi mutate.

— Poți să ne oferi vreo noutate?

Una dintre chestiile care mă enervează la Cooper e că atunci când e prin preajmă, sfârșesc prin a vorbi ca el.

Cooper și-a ridicat servieta și a înălțat din sprâncene la Larry, care a rostit vesel:

— Poți să agăți aia de ușa de la bucătărie, nu se întâmplă nimic interesant acolo.

Apoi a pus servieta jos delicat și s-a aplecat să poziționeze bine termometrul.

— Amândoi copiii par să fi fost sufocați, a precizat el.

Am simțit lângă umăr cum neastâmpărul lui Richie creștea cu o treaptă de viteză.

— Asta e, practic, imposibil de diagnosticat irevocabil, iar lipsa oricăror leziuni evidente sau simptome de intoxicație mă face să înclin spre privarea de oxigen drept

cauză a decesului, și nu arată nicio dovadă de sufocare, nicio urmă de strangulare a ligaturii și nicio congestie și hemoragie conjunctivală, de obicei asociate cu strangularea manuală. Biroul Tehnic va trebui să caute urme de salivă sau mucus pe perne, semne care indică faptul că au fost presate pe fețele victimelor – Cooper s-a uitat la Larry, care a ridicat degetul mare –, deși, având în vedere că pernele în cauză erau pe paturile victimelor, prezența fluidelor corporale ar constitui cu greu o armă care scoate fum, ca să spunem așa, ad literam, mai exact o probă. În urma unei examinări la autopsie – care va începe mâine-dimineață la șase fix –, am să încerc să restrâng și mai mult posibilele mecanisme ale morții.

— Vreun semn de agresiune sexuală? am întrebat eu.

Richie a tresărit de parcă l-aș fi curentat.

Ochii lui Cooper au alunecat pentru o clipă peste umărul meu la el, amuzați și disprețuitori.

— În urma examinării prealabile, nu par să existe semne de abuz sexual, nici recente, nici cronice, a răspuns el. Desigur, la autopsie o să explorez în profunzime posibilitatea asta.

— Firește, am zis eu. Și victima de-aici? Poți să ne dai ceva?

Cooper a scos o foaie de hârtie din servietă și a inspectat-o până când eu și Richie ne-am dus la el. Pe hârtie erau tipărite două contururi de corp generic de bărbat, față și spate.

Primul era însemnat cu un cod Morse precis și teribil de puncte și linii roșii făcute cu pixul.

— Bărbatul adult are patru răni în piept, de la ceea ce pare a fi o lamă cu un singur tăiș, a explicat Cooper. Una – a arătat o linie roșie orizontală la jumătatea părții stângi a conturului pieptului – e o creștătură relativ superficială: lama a lovit o nervură din apropierea liniei mediane și a alunecat cam cinci centimetri de-a lungul osului, spre exterior, dar nu pare să fi pătruns mai departe. Dacă n-ar fi cauzat sângerări considerabile, n-ar fi fost fatală, nici chiar fără tratament medical.

Degetul lui s-a mutat în sus, la trei pete roșii în formă de frunză, care formau în linii mari un arc, de sub clavicula stângă a conturului, până jos, în mijlocul pieptului victimei.

— Celelalte leziuni majore sunt răni înțepate, tot de la o lamă cu un singur tăiș. Asta a pătruns între coastele din stânga sus, a lovit sternul și a intrat în țesutul moale de la marginea sternului. Până nu închei autopsia, sigur că nu pot să precizez adâncimile sau traiectoriile rănilor, sau să descriu daunele cauzate de acestea, însă dacă agresorul n-a fost deosebit de puternic, lovirea directă a sternului e puțin probabil să fi făcut mai mult decât să ciobească o așchie din os. Cred că putem să susținem, cu siguranță, că moartea a fost cauzată fie de prima, fie de a treia leziune.

S-a aprins blițul fotografului, lăsându-mi o imagine persistentă în fața ochilor: mângălituri de sânge pe pereți, strălucitoare și încolăcite. Pentru o clipă, am fost sigur că le simțeam mirosul.

— Vreo leziune de apărare? am mai întrebat eu.

Cooper a arătat cu degetul către difuzia de roșu de pe conturul brațelor.

— În palma dreaptă are o creastă superficială de zece centimetri și alta mai profundă la mușchiul antebrațului stâng – m-aș aventura să presupun că rana asta e sursa celei mai mari părți a sângelui de la locul faptei. Trebuie că a sângerat abundant. Victima prezintă și o serie de leziuni minore – mici tăieturi, zgârieturi și contuzii la ambele antebrațe –, care sunt în concordanță cu o luptă.

Patrick ar fi putut să fie de orice parte a acestei lupte, și tăietura din palmă ar fi putut să însemne fie o rană de apărare, fie alunecarea mâinii pe lamă în timp ce înjunghia.

— Ar fi posibil ca rănilor de cuțit să fi fost autoprovocate? am întrebat eu.

Cooper a ridicat sprâncenele, de parcă aș fi fost un copil prost care reușise cumva să spună ceva interesant.

— Ai dreptate, detectiv Kennedy. Asta chiar e o posibilitate. Ar necesita o voință considerabilă, desigur, dar da: e, cu siguranță, o posibilitate. Crestătura superficială ar fi putut să fie o rană datorată ezitării – o tentativă preliminară, urmată de cele profunde, de succes. Modelul e destul de comun în sinuciderile prin tăierea venelor. Nu văd niciun motiv pentru care n-ar trebui să fie găsit și în alte metode. Presupunând că victima era dreptăce – ceea ce ar trebui stabilit înainte să ne aventurăm chiar și să teoretizăm poziționarea rănilor pe partea stângă a corpului ar fi în concordanță cu autoprovocarea.

Încetul cu încetul, intrusul înfiorător al Fionei și al lui Richie ieșea din cursă, dispărând dincolo de orizontul din spatele nostru. Nu se estompase încă, dar Patrick Spain era în față și în centru și venea rapid liniar. Asta așteptasem tot timpul, totuși de nicăieri a apărut o mică sclipire de dezamăgire.

Detectivii criminaliști sunt vânători. Vrei să aduci acasă un leu alb pe care l-ai urmărit în întunericul junglei fremătătoare, nu o pisicuță turbată. Și în toate astea, o parte slabă din mine simțea ceva asemănător cu mila pentru Pat Spain. Cum zicea Richie, tipul încercase.

— Poți să ne indici o oră a morții? am întrebat eu.

Cooper a ridicat din umeri.

— Ca de obicei, în cel mai bun caz o estimare, iar întârzierea cu care am examinat corpurile nu îmbunătățește acuratețea. Cu toate astea, e de ajutor faptul că termostatul e setat să mențină temperatura casei la douăzeci și unu de grade. Sunt sigur că toate cele trei victime au murit nu mai devreme de ora trei în dimineața asta și nu mai târziu de ora cinci, cu balanța probabilității înclinând spre ora mai timpurie.

— Vreun indiciu despre cine a murit mai întâi?

Cooper a răspuns, silabisind ca și cum vorbea cu un idiot:

— Au murit între trei și cinci dimineața. Dacă probele ar fi furnizat alte detalii, aș fi spus.

La fiecare caz, doar de-al dracului, Cooper găsește scuze ca să mă insulte în fața oamenilor cu care trebuie să lucrez. Mai devreme sau mai târziu, am să descopăr ce fel de plângere să-i fac ca să scap de el, dar până atunci – și el știe asta – am s-o las așa, fiindcă la momentul ales de el am chestii mai importante în minte.

— Sunt sigur de asta, am zis eu. Și arma? Poți să ne spui ceva despre asta?

— O lamă cu un singur tăiş. Aşa cum am zis.

Cooper s-a aplecat din nou peste servietă, punând la loc foaia de hârtie. Nici măcar nu s-a deranjat să-mi arunce privirea nimicitoare.

— Şi aici intervenim noi, evident, *dacă* nu te superi, dr. Cooper, a spus Larry.

Cooper a fluturat graţios o mână – el şi Larry se împăcau cumva.

— Ia vino, măi, Extravagantule. Uite ce-a găsit mica mea prietenă Maureen doar pentru tine. Sau n-a găsit, mai bine zis.

Fata cu camera video şi nasul prea mare a plecat de lângă sertarele de bucătărie şi a arătat într-acolo. Toate sertarele aveau gadgeturi complicate care le făceau sigure pentru copii şi am văzut de ce: în partea de sus era o carcasă turnată, de-a curmezişul interiorului capacului căreia cobora cu litere fanteziste înscrisul „Cuisine Bleu”^[17]. Era gândită să conţină cinci cuţite. Patru erau la locul lor, de la un cuţit lung, sculptat, la o cheştiuţă nostimă mai scurtă decât palma mea: strălucitoare, ascuţită de tăia firul de păr, periculoasă. Al doilea cuţit ca mărime lipsea.

— Sertarul ăsta era deschis, a precizat Larry. De-asta l-am ochit aşa de repede.

— Şi nicio urmă de al cincilea cuţit, am adăugat eu.

Clătinări din cap pretutindeni în jur.

Cooper era ocupat să-şi scoată delicat mânuşile, deget cu deget.

— Dr. Cooper, ai putea să arunci o privire şi să ne spui dacă nu cumva cuţitul ăsta ar putea să fie în concordanţă cu rănilor victimei? am întrebat eu.

Nu s-a întors.

— O opinie informată ar necesita o examinare completă a rănilor, atât la nivelul suprafeţei, cât şi în secţiune transversală, de preferinţă cu cuţitul în cauză disponibil pentru comparaţie. Pare că am efectuat o astfel de examinare?

Când eram copil, mi-aş fi ieşit de fiecare dată din fire cu Cooper, dar în momentul acela am ştiut să mă stăpânesc, şi o să îngheţe iadul înainte să-i dau satisfacţie.

— Dacă poţi să excluzi cuţitul ăsta cumva – dimensiunea lamei, poate, sau forma mânerului –, atunci trebuie să ştim acum, înainte să trimitem o duzină de salahori după cai verzi pe pereţi, am zis eu.

Cooper a oftat şi a aruncat cutiei o privire de o jumătate de secundă.

— Nu văd niciun motiv pentru care să fie exclus din calcul.

— Perfect. Larry, putem să luăm unul dintre celelalte cuţite cu noi, să arătăm echipei de căutare după ce ne uităm?

— N-ai decât. Ce zici de ăsta? Dacă ne luăm după găurile din cutie, e, practic, la fel ca şi cel pe care-l cauţi, doar că mai mic.

Larry a scos cuţitul din mijloc, l-a pus abil într-o pungă din plastic transparentă pentru probe şi mi l-a predat.

— Adu-l înapoi când termini cu el.

— Aşa o să fac. Dr. Cooper, poţi să-mi dai o idee cât de departe ar fi putut să ajungă victima după ce s-a ales cu rănilor? Cât de mult ar fi putut să fi rămas în picioare?

Cooper s-a uitat iar urât la mine.

— Mai puţin de un minut, a răspuns el. Sau, eventual, mai multe ore. Doi metri sau, de presupus, un kilometru. Alege tu, detectiv Kennedy, fiindcă mi-e teamă că eu sunt în

imposibilitatea de a-ți furniza genul de răspuns pe care-l dorești. Sunt implicate mult prea multe variabile ca să permită o presupunere inteligentă și, indiferent ce ai face în locul meu, refuz să fac una neinteligentă.

— Dacă vrei să știi dacă victima ar fi putut să scape de armă, Extravagantule, pot să-ți spun eu că n-a ieșit de-aici, oricum, a zis Larry util. Nu e strop de sânge pe hol sau pe ușa din față. Are tălpile pantofilor *acoperite*, și la fel și mâinile, și ar fi trebuit să se sprijine de ceva, nu?, fiindcă devenea din ce în ce mai slăbit.

Cooper a ridicat din umeri.

— Oh, ar fi trebuit. În plus, uită-te în jurul tău: bietul de el era ca un aspersor. Ar fi lăsat pete *peste tot*, ca să nu mai vorbim de un minunat traseu Hansel și Gretel. Nu. Odată drama începută, tipul ăsta n-a mai ieșit în fața casei și nu s-a mai dus la etaj.

— Corect, am confirmat eu. Dacă apare cuțitul ăla, anunță-mă imediat. Până atunci, nu te mai sâcâim. Mulțumesc, băieți.

Blițul s-a aprins din nou. De data asta m-a plesnit peste ochi silueta lui Patrick Spain: strălucind alb, cu brațele desfăcute larg în lături, de parcă se lansa într-un placaj ca la fotbalul american sau ca și cum cădea.

— Așa, a zis Richie când eram pe drum. Nu e treabă din interior, la urma urmelor.

— Nu e așa simplu, fiule. S-ar putea ca Patrick Spain să fi ieșit în grădina din spate, poate chiar peste zid – sau ar fi putut doar să deschidă o fereastră și să arunce cuțitul cât de departe putea. Și amintește-ți, Patrick nu e singurul suspect aici. Nu uita de Jenny Spain. Cooper n-a examinat-o încă. Din câte știm, ea ar fi putut să fie în stare să iasă din casă, să ascundă cuțitul, să se întoarcă înăuntru și să se așeze frumos lângă soțul ei. Ar putea să fie un pact de sinucidere, sau ea ar fi putut să-l protejeze pe Patrick – pare genul care ar putea foarte bine să-și dedice ultimele câteva minute din viață protejării reputației familiei. Sau ăsta ar putea să fie aranjamentul ei, de la un capăt la altul.

Fiatul galben plecase. Fiona se îndrepta spre spital, ca să încerce s-o vadă pe Jenny – speram să conducă polițiștii în uniformă, ca să nu încolăcească mașina în jurul unui copac în timpul unei crize de plâns. În schimb, aveam un grup de mașini noi sus, la capătul drumului, lângă furgoneta de la morgă. Ar fi putut să fie jurnaliști sau rezidenți pe care polițiștii în uniformă îi țineau departe de locul faptei, dar puteam să pariez că erau salahorii mei. M-am dus la ei.

— Și gândește-te la asta, am continuat eu. Un străin nu se duce acolo neînarmat și sperând să aibă șansa să caute prin sertarele din bucătărie și să găsească ceva bun. Își aduce propria armă.

— Poate că așa a făcut, apoi a zărit cuțitele alea și s-a gândit că ar fi mai bun ceva care nu conduce la el. Sau poate că nu plănuia să omoare pe nimeni. Sau poate cuțitul ăla nu e armă deloc. L-a sustras ca să-i pierdem noi urma.

— Posibil. ăsta e un motiv pentru care trebuie să-l găsim repede: ca să ne asigurăm că nu ne conduce pe o cale greșită. Ai tu altul?

— Înainte să scape de ăsta, a răspuns Richie.

— Corect. Să spunem că e opera cuiva din afară: omul nostru – sau femeia – a aruncat, probabil, arma în apă aseară, dacă are un pic de minte, însă dacă e cumva

prea prost să se fi gândit la asta din proprie inițiativă, toată activitatea asta l-a obligat să se informeze că ar putea să fie o idee să nu aibă un cuțit însângerat prin preajmă. Dacă l-a abandonat undeva pe proprietate, vrem să-l săltăm când se întoarce după el. Dacă l-a luat acasă, vrem să-l prindem când îl aruncă la gunoi. Toate astea presupunând că e încă în zonă, evident.

Doi pescăruși s-au înălțat rapid în zbor de pe un morman de moloz, țipând unul la altul, și Richie a întors repede capul.

— N-a dat peste familia Spain din întâmplare, a zis Richie. Țăsta nu e genul de loc unde cineva ar putea să fie doar în trecere și să se întâmple să ochească un grup de victime care-l ațâță.

— Nu, am replicat eu. Nu e deloc genul ăla de loc. Dacă nu e prost sau localnic, atunci a venit aici căutând ceva.

Salahorii erau șapte băieți și o fată, toți undeva spre treizeci de ani, atârând pe lângă mașinile lor și încercând să pară șmecheri și profesioniști, și gata de orice. Când ne-au văzut venind spre ei, s-au îndreptat, și-au tras în jos jachetele, iar tipul cel mai barosan și-a aruncat țigara. Am arătat din cap spre chiștoc și am întrebat:

— Ce-ai de gând cu ăsta?

A părut descumpănit.

— Ai de gând să-l lași acolo, nu? am întrebat eu. Pe jos, să-l găsească Biroul, să-l înregistreze și să-l trimită mai departe, pentru testarea ADN-ului. Ce sperai? Să ajungi în capul listei noastre de suspecți sau în fruntea celei de leneși?

A ridicat chiștocul și l-a înghesuit înapoi în pachetul cu țigări și, rapid, toți cei opt au înregistrat: cât timp ești în ancheta mea, nu dai cu mucii-n fasole. Marlboro Man s-a făcut stacojiu, totuși cineva trebuia să și-o ia pentru binele echipei.

— Mult mai bine, am continuat eu. Sunt detectivul Kennedy și el e detectivul Curran.

Nu i-am întrebat cum îi cheamă. Nu era vreme pentru străngeri de mâini și conversație și, oricum, le-aș fi uitat numele. Nu țin evidența sandviciurilor preferate ale salahoriilor mei și a aniversărilor copiilor lor, urmăresc ce fac și dacă o fac bine.

— O să primiți un instructaj complet mai târziu, însă deocamdată asta e tot ce trebuie să știți: căutăm un cuțit de bucătărie model „Cuisine Bleu”, cu lamă curbată de cincisprezece centimetri, cu mâner din plastic negru, care face parte dintr-un set, seamănă foarte mult ca ăsta, dar e puțin mai mare.

Am ridicat punga din plastic pentru probe.

— Ați primit toți telefoane cu cameră foto? Faceți o poză, ca să vă amintiți exact ce căutați. Ștergeți poza diseară, înainte să plecați de la locul faptei. Nu uitați.

Au scos repede telefoanele și au trecut punga de probe de la unul la altul, manipulând-o ca și cum ar fi fost făcută din bule de săpun.

— Cuțitul pe care l-am descris, am explicat eu, e un pariu bun pentru arma crimei, dar în jocul ăsta nu primim garanții, așa că dacă dați peste altă lamă prin tufișuri, pentru numele lui Dumnezeu, n-o ignorați într-o veselie doar fiindcă nu se potrivește cu descrierea. Ne uităm și după îmbrăcăminte plină de sânge, urme de pași, chei și orice altceva pare nelalocul lui. Încăzul în care găsești ceva care are potențial, ce faci?

Am dat din cap spre Marlboro Man – dacă răstorni cuierul cuiva, dă-i mereu o șansă

să-l ridice înapoi.

— Nu-l atingi, a răspuns el. Nu-l lași nesupravegheat. Suni băieții de la Birou ca să-l fotografieze și să-l ridice.

— Exact. Și mă suni și pe mine. Orice găsiți, vreau să văd. Eu și detectivul Curran o să interviewăm vecinii, deci o să aveți nevoie de numerele noastre de mobil, și viceversa – o să evităm stația radio deocamdată. Recepția aici e de rahat, așa că dacă nu puteți să sunați, trimiteți SMS. Nu lăsați mesaje vocale. A înțeles toată lumea?

Pe drum, prima noastră reporteriță se urcase pe niște schele pitorești și făcea o transmisie în direct, încercând să-și țină haina umflată de vânt. În vreo două ore urmau să fie câteva zeci ca ea. Mulți dintre ei n-aveau să se gândească de două ori înainte să uzeze de mesageria vocală a unui detectiv.

Am făcut schimb de numere cu toată lumea.

— În curând au să mai vină căutători, am zis eu. Și când au să ni se alăture, o să am alte misiuni pentru voi, însă acum trebuie să ne mișcăm. Pornim din spatele casei. Începeți cu zidul grădinii, vă îndreptați spre exterior, vă asigurați că nu lăsați nicio lacună în zonele voastre de căutare. Știți procedura. Duceți-vă.

Casa semidecomandată prevăzută cu un perete comun cu reședința familiei Spain era goală, fără nimic în camera din față, cu excepția unei mingi stricate de ziare și a unei pânze de păianjen de nivel arhitectural care era o hidoșenie. Cele mai apropiate semne de viață omenească erau la două uși mai jos, pe cealaltă parte, la numărul 5: gazonul era uscat, dar la ferestre erau perdele de dantelă și în drum era culcată într-o parte o bicicletă de copil.

Mișcare în spatele plasei, în timp ce veneam pe potecă. Cineva era cu ochii pe noi.

Femeia care a răspuns la ușă era corpolentă, cu o față suspicioasă și părul negru strâns la spate într-o coadă subțire de cal. Purta un hanorac roz supradimensionat, colanți gri subdimensionați, o alegere proastă, și o grămadă de bronz fals care într-un fel o împiedica să arate bolnăvicioasă.

— Da?

— Poliția, am zis eu arătându-i legitimația. Putem să intrăm și să schimbăm o vorbă?

S-a uitat la legitimație ca și cum poza mea nu corespundea standardelor ei înalte.

— Am fost mai devreme și am întrebat gărzile alea ce se întâmplă. Mi-au spus să mă întorc înapoi. Am dreptul să fiu pe propriul drum. Nu puteți să-mi spuneți că nu.

Avea să fie o adevărată plimbare în parc.

— Înțeleg, am spus eu. Poți să părăsești incinta când vrei, n-au să te împiedice.

— Mai bine nu. Și, oricum, nu încercam să *părăsesc incinta*. Doar voiam să știu ce se întâmplă.

— A avut loc o crimă. Ne-ar plăcea să schimbăm câteva cuvinte cu tine.

Privirea i-a trecut de mine și de Richie spre acțiune, și indiscreția bate neîncrederea. De obicei. S-a dat la o parte din ușă.

Casa fusese la început exact ca a familiei Spain, însă nu rămăsese așa. Holul se îngusta din cauza unei grămezi de obiecte pe jos – Richie și-a prins glezna în roata unui cărucior, lăsând să-i scape ceva neprofesionist – și camera de zi era supraîncălzită și

murdară, cu tapet încărcat și un miros intens de supă și haine ude. Pe jos stătea cocoșat, cu gura deschisă, un copil grăsan de vreo zece ani, jucând pe PlayStation un joc care era, evident, evaluat pentru peste optsprezece ani.

— E bolnav, a precizat femeia și și-a încrucișat brațele defensiv.

— Norocul nostru, am zis eu arătând din cap spre copil, care ne ignora și continua să butoneze. El ar putea să ne ajute. Sunt detectivul Kennedy și el e detectivul Curran. Tu cine ești...?

— Sinéad Gogan. Doamna Sinéad Gogan. Jayden, termină cu chestia aia.

Accentul ei era ceva semihuliganic de la periferia Dublinului.

— Doamnă Gogan, am continuat eu așezându-mă pe canapeaua înflorată și scoțând agenda. De când îți cunoști vecinii?

A scuturat din cap spre casa familiei Spain.

— Pe ăștia?

— Familia Spain, da.

Richie m-a urmat pe canapea. Ochii mici și pătrunzători ai lui Sinéad Gogan s-au mutat la noi, dar după o clipă a ridicat din umeri și s-a plantat într-un fotoliu.

— Ne salutăm. N-am fost prieteni.

— Ziceai că ea era o vacă snoabă, a intervenit Jayden fără să rateze deloc să omoare zombi.

Mama lui l-a săgetat cu o privire pe care el n-a văzut-o.

— Tu să taci.

— Sau?

— Sau vezi tu.

— Era o vacă snoabă? am întrebat eu mirat.

— N-am zis asta, a răspuns femeia. Am văzut o ambulanță acolo. Ce s-a întâmplat?

— A avut loc o crimă. Ce poți să-mi spui despre familia Spain?

— I-a împușcat cineva? a vrut Jayden să știe.

Copilul putea să îndeplinească sarcini multiple în același timp.

— Nu. Ce era snob la familia Spain?

Sinéad a ridicat din umeri.

— Nimic. Sunt în regulă.

Richie s-a scărpinat cu pixul la rădăcina nasului.

— Serios? a întrebat el un pic sfios. Fiindcă – adică n-am nicio idee, nu i-am cunoscut însă casa lor mi s-a părut destul de pretențioasă. Se vede întotdeauna când cineva se dă mare.

— Să fi văzut înainte. Un SUV mare afară, pe care el îl spăla și-l lustruia în fiecare weekend, dându-și aere. N-a durat, nu?

Sinéad încă era prăbușită în fotoliu, cu brațele încrucișate și picioarele groase întinse în afară, dar în voce i se citea satisfacția.

În mod normal, nu-i las pe băieții cei noi să facă interogarea în prima lor zi, totuși abordarea lui Richie era bună și accentul lui ne dusesse mai departe decât ne-ar fi dus al meu. Am lăsat asta în seama lui.

— Nu atât de mult cât să-și mai dea aere, a fost el de acord.

— Asta nu-i oprește. Tot cred că sunt încrezuți. Jayden i-a zis ceva celei mici...

— I-am zis cățea proastă, a completat Jayden.

— ... și femeia a venit aici și și-a vărsat sacul, despre cum copiii nu se *împacă* și dacă nu există vreo posibilitate să-i facem să *coopereze*. Ceva atât de fals, înțelegi? Se pretindea atât de drăguță. Am zis că băieții sunt băieți, să se împace cu gândul. N-a fost fericită când a auzit asta. Acum și-o ține pe mica prințesă departe de noi. Ca și cum nu suntem destul de buni pentru ei. E doar geloasă.

— Pe ce? am întrebat eu.

Sinéad m-a privit cu acreală.

— Pe noi. Pe mine.

Nu puteam să-mi imaginez un singur motiv pentru care Jenny Spain ar fi fost geloasă pe oamenii ăștia, cert e că asta părea irelevant. Sinéad a noastră credea, probabil, că nu fusese invitată la petrecerea pentru femei a lui Beyonce, fiindcă Beyonce era geloasă.

— Corect, am zis eu. Când a fost asta, mai exact?

— În primăvară. Aprilie, poate. De ce? Zice că le-a făcut Jayden ceva? Fiindcă el niciodată...

S-a ridicat pe jumătate din fotoliu, corpolentă și amenințătoare.

— Nu, nu, nu, am liniștit-o eu. Când a fost ultima dată când ai văzut familia Spain?

După o clipă, a decis să mă creadă și s-a așezat înapoi.

— De vorbit, asta a fost tot. Îi văd pe-aici, însă n-am nimic de vorbit cu ei, nu după toate astea. Ieri după-amiază am văzut-o intrând în casă cu copiii.

— La ce oră?

— Pe la cinci fără un sfert, poate. Aș spune că era după ce o luase pe cea mică de la școală și se dusesse la cumpărături – avea câteva pungi. Micuțul arăta, într-un fel, înfumurat. Făcea crize, fiindcă voia chipsuri. Răsfățat.

— Tu și soțul tău ați fost acasă aseară? am întrebat eu.

— Da. Unde era să ne ducem? N-ai unde. Cel mai apropiat bar din oraș e la douăzeci de kilometri de-aici.

La Whelan și La Lynch sunt, probabil, în betoane și schele acum, distruse ca să facă loc pentru noile versiuni strălucitoare, care nu sunt gata încă. Am simțit pentru o clipă mirosul prânzului de duminică de la La Whelan: *nuggets*^[18] de pui și cartofi congelați bine prăjiți, fum de țigară, Cidona^[19].

— Să faci tot drumul ăsta și pe urmă să nu poți să bei, fiindcă trebuie să conduci pe drumul spre casă – nu sunt autobuze într-acolo. Ce rost ar avea?

— Ați auzit ceva ieșit din comun?

Altă holbare, de data asta mai ostilă, ca și cum aș fi acuzat-o de ceva și se gândea să-mi dea cu o sticlă-n cap.

— Ce-ar fi trebuit să auzim?

Jayden a chicotit brusc.

— Tu ai auzit ceva, Jayden? l-am iscodit eu.

— Ce, *țipete*? a întrebat Jayden.

Chiar s-a întors spre noi.

— Ai auzit țipete?

Grimasă de enervare.

— Nu.

Mai devreme sau mai târziu, alt detectiv are să dea peste Jayden într-un context cu totul diferit.

— Atunci, ce-ai auzit? Ar putea să ne fie de folos orice.

Pe chipul lui Sinéad încă era privirea aia, ostilitate amestecată cu ceva asemănător cu prudența.

— N-am auzit nimic, a răspuns ea. Am avut televizorul deschis.

— Da, a intervenit Jayden. Nimic. A explodat ceva pe ecran. *La naiba!* a exclamat el și s-a cufundat înapoi în joc.

— Dar soțul tău, doamnă Gogan? am întrebat eu.

— Nici el n-a auzit nimic.

— Ar putea să ne confirme chiar el?

— E plecat.

— Când se întoarce?

Ridicat din umeri.

— Și dup-aia ce mai vrei?

— Poți să ne spui dacă ai văzut recent pe cineva intrând sau ieșind din casa familiei Spain?

Gura lui Sinéad s-a strâns.

— Eu nu-mi spionez vecinii, a răspuns ea repede, ceea ce însemna că o făcea.

Nu că aş fi avut vreun dubiu.

— Sunt sigur că nu, am zis eu. Dar ăsta nu e spionaj. Nu ești oarbă și surdă, n-ai cum să te împiedici să vezi dacă vine și pleacă lume, sau dacă le auzi mașinile. Câte case sunt locuite pe strada asta?

— Patru. Noi și ei, și două în celălalt capăt. Și ce?

— Deci, dacă vezi pe cineva în capătul ăsta, știi sigur că a venit la familia Spain. Așadar, au avut recent vreun vizitator?

Și-a dat ochii peste cap.

— Dacă au avut, nu l-am văzut. Bine?

— Nu sunt așa de populari cum se cred, a spus Richie cu un mic zâmbet.

Sinéad a zâmbit și ea.

— Exact.

El s-a aplecat în față.

— Confidențial: își mai bate cineva capul să vină în vizită la ei?

— Nu mai vine nimeni. Când ne-am mutat aici, aveau musafiri duminica: la fel ca ei, care conduceau SUV-uri mari și chestii, se învârteau pe-aici cu sticle cu vin – niște cutii nu erau destul de bune pentru ei. Făceau grătare. Se dădeau grozavi din nou.

— Nu și de curând?

Zâmbetul s-a lărgit.

— Nu de când și-a pierdut el locul de muncă. Au organizat o petrecere de ziua de naștere a unuia dintre copii, prin primăvară, însă asta a fost ultima dată când am văzut pe cineva intrând acolo. Cum am zis totuși, nu pândeam. Dar vezi fără să vrei, nu?

— Așa e, da. Spune-ne ceva: ați avut vreo problemă cu șoareci, șobolani, ceva de genul ăsta?

Asta i-a atras atenția lui Jayden. Chiar a pus pauză.

— Iisuse! I-au *mâncat* șobolanii?

— Nu, am răspuns eu.

— Ahhh, a zis el dezamăgit, continuând să stea cu ochii pe noi.

Puștiul era enervant. Avea ochi lipsiți de viață și incolori, ca de calmar.

— N-am avut niciodată șobolani, a precizat mama băiatului. N-aș fi fost surprinsă, la cum e canalizarea aici, dar nu. Nu încă, oricum.

— Nu e cine știe ce aici, nu? a întrebat Richie.

— E o groapă de gunoi, a răspuns Jayden.

— Da? De ce?

A ridicat din umeri. Sinéad a zis:

— Te-ai uitat în jur?

— Mie mi se pare în regulă, a spus Richie surprins. Case drăguțe, o grămadă de spațiu, ați transformat minunat locul...

— Da, așa credeam și noi. Arăta grozav pe planuri. Stai așa...

S-a ridicat de pe fotoliu cu un mormăit și s-a aplecat – aș fi putut să trăiesc fără imaginea asta – să scotocească prin dezordinea de pe o masă dintr-o parte: reviste cu celebrități, zahăr vărsat, un monitor pentru copil, o jumătate de rulou cu cârnat pe o farfurie unsuroasă.

— Uite, a zis ea împingând o broșură spre Richie. Asta am crezut că o să cumpărăm.

Pe fața broșurii se vedea OCEAN VIEW cu același scris îmbârligat ca pe panoul din afara proprietății, peste o poză a unui cuplu care râdea și îmbrățișa doi copii de catalog în fața unei case albe ca zăpada și a valurilor albastru mediteraneean. În interior era meniul: patru-cinci dormitoare, decomandată, duplex, orice-ți pofteste inima, toate strălucind de curățenie și atât de bine prelucrate în Photoshop, că abia dacă ai fi zis că erau miniaturi. Casele purtau nume: Diamant avea cinci camere decomandate și garaj, Topaz era un duplex cu două dormitoare, Smarald, Perla și restul erau undeva între – părea că noi eram în Safir. Mai multe litere îmbârligate gângureau emoționate despre plajă, creșă, centru de agrement, un magazin în colț, un loc de joacă: un paradis de sine stătător, cu toate facilitățile unei reședințe de lux, modernă, pe preșul de la ușa ta.

Trebuie că arătase destul de al naibii de sexy – așa cum am menționat mai înainte, alții pot să-și ia un șut în fund fiind snobi în legătură cu noile dezvoltări dacă doresc, dar mie îmi plac la nebunie. Par pozitive, ca marile pariuri plasate în viitor. Din anumite motive totuși – poate fiindcă am văzut ce era afară –, broșura asta mi s-a părut ceea ce Richie ar fi numit înfiorătoare.

Sinéad a lovit cu un deget butucănos în broșură.

— Asta au promis. Toate astea. Scrie în contract și așa mai departe.

— Și nu asta ați primit? a întrebat Richie.

— Pare să arate ca în broșură? a pufnit ea.

El a ridicat din umeri.

— Nu e gata încă. Ar putea să fie grozav când o să fie gata.

— O să *fie* gata pe dracu'. Lumea a încetat să cumpere, cu recesiunea, și constructorii s-au oprit din cauza asta din treabă. Am ieșit într-o dimineață, cu câteva luni în urmă, și plecaseră. Tot, excavatoarele și toate. Nu s-au mai întors.

— Jaysus, a exclamat Richie clătinând din cap.

— Da, Jaysus. Toaleta noastră de la parter e stricată, dar instalatorul care a montat-o n-are să vină s-o repare, fiindcă n-a fost plătit niciodată. Toată lumea spune că ar trebui să mergem la tribunal și să cerem despăgubiri, însă pe cine să dăm în judecată?

— Constructorii? am sugerat eu.

Ea mi-a aruncat din nou privirea aia lipsită de viață, ca și cum lua în considerare să mă pocnească fiindcă eram așa de prost.

— Hm, da, ne-am gândit la asta, de fapt. Nu putem să dăm de ei. La început se țineau ca scaiul de noi, acum și-au schimbat numărul de telefon. Ne-am dus chiar și la ai voștri, dar au zis că toaleta noastră nu e *treaba poliției*.

Richie a ridicat broșura ca să-i atragă din nou atenția.

— Și toate chestiile astea, creșa și asta?

— Asta, a zis Sinéad.

Gura i s-a închis cu dezgust. Grimasa a făcut-o chiar urâtă.

— Acolo e singurul loc unde n-o să vezi vreodată asta. Ne-am plâns de o grămadă de ori în legătură cu creșa, care a fost unul dintre motivele pentru care am cumpărat aici, și apoi salut, nimic. S-a deschis, în cele din urmă. S-a închis după o lună, fiindcă nu mergeau acolo decât cinci copii. Unde ar fi trebuit să fie locul de joacă, e ca în Bagdad. Puștii își riscă viața jucându-se acolo. Centrul de agrement nici măcar nu s-a construit. Ne-am plâns și în legătură cu asta. Au pus o bicicletă medicală într-o casă goală și au zis: Uite centrul. Bicicleta a fost furată.

— Și magazinul?

Un pufnit în răs lipsit de umor.

— Da, cum să nu? Am de mers opt kilometri ca să cumpăr lapte, la stația de benzină de pe autostradă. N-avem *iluminat stradal*. Mă tem pentru viața mea ca să ies singură după lăsarea întinericului, ar putea să fie violatori sau ceva – sunt o grămadă de străini care închiriază o casă în Complexul Ocean View. Și dacă se întâmplă ceva cu mine, vin ai voștri să facă ceva în legătură cu asta? Soțul meu i-a sunat pe ai voștri cu câteva luni în urmă, când o grămadă de țigani au dat o petrecere într-una dintre casele de peste drum. Ai voștri nu s-au arătat până dimineața. Am fi putut să luăm foc aici, dacă vreți să știți.

Cu alte cuvinte, să scoatem ceva de la Sinéad era întotdeauna atât de distractiv.

— Știi cumva dacă familia Spain o fi avut probleme similare – cu compania de dezvoltare, cu petrecăreții de peste drum, cu oricine? am întrebat-o eu.

Ridicat din umeri.

— N-aș ști să-ți răspund. Cum am zis, n-am fost prieteni, dacă înțelegi ce vreau să spun. Ce s-a întâmplat cu ei, oricum? Sunt morți sau ce?

În curând, băieții de la morgă urmau să scoată corpurile.

— Poate că Jayden ar trebui să aștepte în altă cameră, am sugerat eu.

Sinéad s-a uitat la el.

— N-are rost. O să asculte la uşă.

Jayden a dat din cap.

— A fost un atac violent, am explicat eu. Nu sunt în măsură să-ţi ofer detalii, dar infracţiunea în cauză e crimă.

— Jaysus, a oftat Sinéad, balansându-se în faţă, şi a rămas cu gura deschisă, umedă şi avidă. Cine a fost omorât?

— Nu putem să-ţi dăm informaţia asta.

— A atacat-o el pe ea, nu?

Jayden uitase de joc. Pe ecran, un zombi îngheţase strâmb în mijlocul căderii, cu resturi din capul lui ca o ciupercă împrăştiate pretutindeni.

— Ai vreun motiv să crezi că el ar fi putut s-o atace pe ea? am întrebat-o eu.

Acea tresărire precaută a pleoapelor ei. A căzut înapoi pe fotoliu şi şi-a încrucişat din nou braţele.

— Întrebam şi eu.

— Dacă ai, trebuie să ne spui, doamnă Gogan.

— Nu ştiu şi nu-mi pasă.

Rahat! Oricum, ştiu încăpăţânarea asta groasă, plină de cocoloaşe: de ce forţezi mai tare, de-aia se întăreşte.

— Bine, am zis eu. În ultimele luni ai văzut vreun necunoscut pe proprietate?

Jayden a lăsat să-i scape un nechezat tare şi ascuţit.

— Nu văd niciodată pe nimeni, mai deloc, a răspuns Sinéad. Şi, oricum, nu i-aş recunoaşte pe cei mai mulţi dintre ei. Nu suntem, cum ar fi, toţi excesiv de prietenoşi aici. Am prietenii mei, nu trebuie să mă agăţ de vecini.

În traducere, n-aveai cu ce să plăteşti vecinii suficient ca să stea cu familia Gogan. Erau, probabil, toţi doar geloşi.

— Atunci, ai văzut cumva pe cineva care nu părea de-aici? Oricine care te-a făcut să te îngrijorezi pentru vreun motiv sau altul?

— Doar străinii din Complex. Sunt cu zecile în casa aia. Aş spune că mulţi dintre ei sunt ilegali. Dar n-o să verificaţi nici asta, nu?

— O să comunicăm departamentului corespunzător. A sunat cineva la uşă? Vânzând ceva, poate? Solicitând să verifice conductele sau cablurile?

— Da, cum să nu? De parcă îi pasă cuiva de cablurile noastre... *Jaysus!*

Sinéad a sărit în picioare.

— A fost, cum ar fi, un psihopat care a intrat peste ei? Cum arată în emisiunea aia la televizor, vreun criminal *în serie*?

Dintr-odată s-a umplut de viaţă. Frica i-a îndepărtat paloarea de pe faţă.

— Nu putem să dăm detalii cu privire la...

— Fiindcă dacă e așa, mai bine îmi spui *acum*, da? Nu stau aici să aştept ca vreun ticălos bolnav să vină şi să ne tortureze, şi ai voştri să stea acolo şi să se uite la el cum ne-o trage, înainte să faceţi dracului ceva...

Era prima emoţie reală pe care o vedeam la ea. Copiii fantomă-albastră din vecini: nimic altceva decât sursă de bârfă, deloc mai reală decât unele emisiuni televizate, dar asta doar până când pericolul ar putea să fie personal.

— Pot să-ți promit că n-o să stăm acolo să ne uităm, am asigurat-o eu.

— Nu fi impertinent cu mine! O să sun la radio, zău, o să sun la Joe Duffy Show...

Și ne-am petrece restul anchetei trecând printr-un ciclon de presă de genul polițiștilor-nu-le-pasă-de-isteria-cetățeanului. Am trecut prin asta. E ca atunci când cineva folosește o mașină care azvârle mopși hămesiți în loc de mingi de tenis. Înainte să pot să vin cu ceva liniștitor, Richie s-a aplecat în față și a rostit cu sinceritate:

— Doamnă Gogan, ai tot dreptul să fii îngrijorată. Sigur, ești mamă.

— Exact. Am copii la care să mă gândesc. N-am să...

— A fost un pedofil? a vrut Jayden să știe. Ce le-a făcut?

Începeam să văd de ce-l ignora Sinéad.

— Acum, știi că sunt o grămadă de chestii pe care nu putem să ți le spunem, a zis Richie. Dar nu pot să las o mamă să-și facă griji, așa că am încredere că n-o să mai spui la nimeni. Pot să fac asta, da?

Aproape l-am oprit, deși până atunci lucrase bine la interviu. Și Sinéad s-a calmat, privirea-i avidă devenind din nou înfricoșată.

— Da. Bine.

— Facem așa, a zis Richie.

S-a aplecat mai aproape.

— N-are de ce să-ți fie teamă. Dacă e cineva periculos acolo, și zic doar *dacă*, facem tot ce trebuie în legătură cu asta.

A lăsat o pauză impresionantă și a făcut un semn cu subînțeleles din sprâncene.

— Mă înțelegi, da?

Tăcere confuză.

— Da, a zis Sinéad, în cele din urmă. Firește.

— Sigur că mă înțelegi. Acum, amintește-ți: nicio vorbă.

— N-am să spun nimic, a zis ea afectat.

Urma să povestească la toată lumea pe care o cunoștea, evident, însă n-avea niciun rahat de relatat: trebuia să păstreze un aspect infatuit și să sugereze vag că deținea informații secrete pe care nu putea să le divulge. Era un truc drăguț. Richie urcase o treaptă pe scara mea.

— Și nu mai ești îngrijorată, sigur nu mai ești, da? Acum, că știi.

— A, nu. Sunt tare.

Monitorul de copil a scos un țipăt furios.

— *La naiba!* a exclamat Jayden apăsând tasta *play* și dând mai tare volumul la zombi.

— S-a trezit copilul, a zis Sinéad fără să se miște. Trebuie să plec.

— Mai poți să ne spui ceva despre familia Spain? Orice? am întrebat-o eu.

Alt ridicat din umeri. Fața aia lipsită de viață nu s-a schimbat, dar în ochi i-a lucit ceva. Aveam să ne întoarcem la familia Gogan.

Pe drum în jos i-am zis lui Richie:

— Vrei să vorbim despre înfiorător? Uită-te la copilul ăla.

— Da, a zis Richie.

Și-a pipăit urechea și s-a uitat peste umăr la familia Gogan.

— E ceva ce nu ne spune.

— El? Mama, sigur. Dar copilul?

— Categorie.

— Corect. Când ne întoarcem la ei, poți să-ți încerci puterile cu el.

— Da? Eu?

— Ai făcut treabă bună acolo. Gândește-te cum ai să procedezi.

Mi-am ascuns agenda în buzunar.

— Între timp, pe cine altcineva vrei să întrebi despre familia Spain?

Richie s-a întors spre mine.

— Știi ceva? a zis el. N-am nicio idee. În mod normal, aș propune să vorbim cu familiile, cu vecinii, cu prietenii victimelor, cu oamenii cu care lucrează, cu băieții de la barul unde bea el, cu oamenii care i-au văzut ultima oară. Dar ei n-aveau niciunul loc de muncă. Nu există bar la care să meargă el. Nimeni nu trece pe-aici, nici chiar familiile lor, fiindcă ar însemna să bată tot drumul ăsta. Ar fi putut să treacă săptămâni până măcar să-i vadă cineva, în afară, poate, de la porțile școlii. Și *ăștia* sunt vecinii.

Și-a smucit capul pe spate. Jayden își lipise fața de fereastra camerei de zi, cu *controller*-ul într-o mână, cu gura încă atârând deschisă. M-a văzut că l-am prins uitându-se, dar nici măcar n-a clipit.

— Bieții ticăloși, a zis Richie încet. N-au pe nimeni.

Cele două seturi de vecini de la celălalt capăt al drumului erau la muncă sau în altă parte. Cooper se dusesese, probabil, la spital, ca să arunce o privire la ce mai rămăsese din Jenny Spain. Furgoneta de la morgă plecase. Cadavrele aveau să fie transportate la același spital, să-și aștepte rândul să le acorde Cooper atenție, la doar un etaj sau două de Jenny, dacă ea supraviețuia până atunci.

Echipa Biroului încă lucra din greu. Larry a fluturat o mână la mine din bucătărie.

— Vino încoace, măi, tinere. Aruncă o privire la astea.

„Astea” erau vizualizatoarele monitorului pentru copil, cinci la număr, puse frumos în pungile transparente pentru dovezi de pe bufet, toate acoperite cu praf negru pentru amprente.

— Pe al cincilea l-au găsit în colțul de colo, sub o grămadă de cărți pentru copii, a zis Larry triumfător. Înălțimea Sa vrea camere video, Înălțimea Sa primește camere video. Și sunt și de-alea bune. Nu sunt expert în echipamente pentru copil, însă aş spune că sunt de elită. Se mișcă, fac zoom, filmează în culori în timpul zilei și alb-negru pe infraroșu automat în întuneric, probabil fac și ouă fierte dimineața...

A plimbat două degetele de-a lungul liniei monitoarelor, plescăind fericit din limbă pentru sine, a ales unul și a apăsat cu putere butonul prin pungă.

— Ghici ce e asta? Dă-i drumul, ghici.

Ecranul s-a aprins în alb-negru: cilindri și dreptunghiuri cenușii s-au înghesuit pe fiecare latură, făcând să plutească fire albe de praf, cu o pată informă de întuneric zăbovind în mijloc.

— BLOB-ul^{20}? am întrebat eu.

— Așa am crezut și eu. Dar apoi Declan – el e Declan, cel de acolo; fă-i cu mâna unui om drăguț, Declan – a observat că dulapul ăsta de-aici era ușor crăpat, așa că a aruncat o privire înăuntru. Și ghici ce-a găsit?

Larry a deschis dulapul cu o mișcare teatrală.

— Ta-naaam.

Un inel de lumini roșii s-a uitat la noi pentru o clipă, apoi s-a stins și a dispărut. Camera era prinsă de interiorul ușii dulapului cu ceea ce părea o rolă întreagă de bandă adezivă.

Cutiile de cereale și conservele de mazăre fuseseră împinse în părți pe rafturi. În spatele lor, cineva făcuse în perete o gaură de mărimea unei farfurii.

— Ce *naiba!* am exclamat eu.

— Stai așa. Înainte să zici ceva, aruncă o privire la asta.

Alt monitor. Aceleași nuanțe estompate de televizor alb-negru: bare înclinate, cutii cu vopsea, un talmeș-balmeș de chestii mecanice ascuțite despre care n-am descoperit ce reprezentau.

— Podul? am mai întrebat eu.

— Fiecare colțișor.

— Și năzbâția aia de pe jos?

— E o *capcană*, una pentru animale. Și nu ca să prindă vreun șoricel drăgălaș. Nu

sunt vreun expert în sălbăticie, n-am de unde să știu, însă năzbâția aia arată de parcă ar putea să pună jos o *pumă*.

— Are momeală în ea? a întrebat Richie.

— Îmi place de el, a zis Larry către mine. Flăcău tânăr și deștept. Merge direct la rădăcina lucrurilor. O să ajungă departe. Nu, detectiv Curran, din păcate, nu era momeală, așa că n-avem cum să ghicim ce dracu' încercau să prindă. E o gaură sub streășină prin care s-ar putea să fi intrat ceva – acum nu te entuziasma, Extravagantule, nu vorbim despre o persoană aici. Poate o vulpe la dietă s-ar putea să se fi strecurat pe-acolo, oricum, nu ceva care să aibă nevoie de o capcană de *urs*. Am căutat în pod urme de labe și excremente, să vedem dacă așa am putea să obținem un indiciu, dar acolo nu e nimic mai mult decât caca de păianjen. Dacă victimele voastre au avut paraziți, sunt niște paraziți foarte, foarte *discreți*.

— S-au găsit amprente? am întrebat eu.

— Of, Doamne, da, amprente cu duzina. Amprente pe toate camerele și pe capcană, și pe aranjamentul de pe trapa podului. Iar tânărul Gerry zice să nu-l cităm cu asta, deși la o ochire foarte preliminară nu există niciun motiv să credem că nu sunt ale victimelor voastre – victimele astea de-aici, evident, nu copiii. La fel pentru urmele din pod: mascul adult, dimensiunea pantofilor se potrivește cu a flăcăului ăstuia.

— Și găurile din pereți – ceva pe-acolo?

— Din nou, găleți de amprente – nu glumeai când ziceai că ne dai de lucru, nu? Multe dintre ele, după mărime, sunt ale copiilor, care au explorat. Despre cele mai multe dintre celelalte, Gerry spune din nou la fel: niciun motiv să credem că nu sunt ale victimei voastre, dar o să fie nevoie să le ducă la laborator ca să confirme. Pe nepregătite, aș zice că victimele au făcut chiar ele găurile, că n-au legătură cu noaptea trecută.

— Uită-te la locul ăsta, Larry, am spus eu. De felul meu, sunt genul de om ordonat, însă casa mea n-a mai fost în forma asta bună din ziua în care m-am mutat în ea. Oamenii ăștia erau mai mult decât preocupați de casă. Aliniau sticlele de *șampon*. Îți dau cincizeci de euro dacă găsești un fir de praf. De ce să-ți bați capul să-ți păstrezi casa în condiții perfecte, apoi să faci găuri în pereți? Și dacă trebuie să faci găuri, de ce nu le reperi? Sau cel puțin să le acoperi?

— Oamenii sunt nebuni, a zis Larry.

Își pierduse interesul. Lui îi păsa ce se întâmpla, nu de ce.

— Toți. Ar trebui să știi asta, Extravagantule. Spun doar că, *dacă* cineva din afară a făcut găurile astea, se pare că fie pereții au fost curățați între timp, fie a purtat mănuși.

— Altceva în jurul găurilor? Sânge, urme de droguri, ceva?

Larry a clătinat din cap.

— Sânge nu, nici în găuri, nici în jurul lor, în afară de cazul în care stropii au ajuns acolo din mizeria asta. N-am găsit urme de droguri, dar dacă tu crezi că am fi putut să le ratăm, o să aduc un câine pentru droguri.

— Lasă asta acum, dacă nu apare ceva care să indice asta. Și aici, în sânge? Nicio amprentă care n-ar proveni de la victimele noastre?

— Ai *văzut* locul? De când crezi că suntem aici? Întreabă-mă din nou peste o

săptămână. Poți să vezi și singur. Sunt suficiente urme de sânge pentru fanfara lui Dracula, însă pun pariu că cele mai multe dintre ele sunt ale polițiștilor în uniformă, ale paramedicilor și ale picioarelor lor grozave, mari și neîndemânaticе. Nu putem decât să sperăm că vreo câteva amprente de la *crima* propriu-zisă s-au uscat suficient ca să-și păstreze forma, cu toată grămada asta care a hălăduit peste tot, înainte și-napoi. La fel și cu blestematele de amprente: avem o grămadă, dar nimeni nu poate să spună dacă rămâne vreuna bună.

Era în elementul lui. Larry adoră la nebunie complicațiile și îi place la nebunie să se vaite.

— Și dacă cineva poate să le recupereze, tu ești ăla, Lar. Vreo urmă de telefoanele victimelor?

— Dorința ta e ordin pentru mine. Mobilul femeii era pe noptiera ei, al lui, pe masa de pe hol, și am pus în pungă, doar de chichi, telefonul fix. Am găsit și calculatorul.

— Frumos, am zis eu. Trimite totul la Infrațiuni informatice. Cheile?

— Un set complet în poșeta ei, pe masa de pe hol: două chei de la ușa din față, cheia de la ușa din spate, cheia mașinii. Alt set complet în buzunarul hainei lui. Un set de rezervă pentru casă în sertarul mesei de pe hol. Niciun pix Golden Bay Resort până acum, dar te ținem la curent.

— Mulțumesc, Larry. Ne ducem să dăm o raită la etaj, dacă e OK.

— Și eu care îmi făceam griji că are să fie doar alt caz de supradozaj plictisitor, a spus Larry fericit când am plecat. Îți *mulțumesc*, Extravagantule. Îți rămân dator.

Dormitorul familiei Spain strălucea într-un auriu cald, estompat – draperiile erau încă trase, ca să nu saliveze vecinii și jurnaliștii cu lentile cu zoom, însă Larry lăsase luminile aprinse pentru noi când terminaseră cu prelevarea de amprente de pe întrerupătoare. Aerul avea acel miros intim de spațiu locuit: o foarte ușoară nuanță de șampon, after-shave, piele.

De-a lungul unui perete era montat un dulap, și în colțuri două comode crem, genul cu margini curbate, pe care cineva le dăduse cu șmirghel ca să le facă să arate vechi și interesante. Pe dulap, în partea lui Jenny, erau trei rame douăzeci pe douăzeci și cinci centimetri. În două erau câțiva bebeluși ca niște dovlecei, cu obraji moi și roșii, în cea din mijloc era o poză de nuntă făcută pe scara unui hotel de lux rustic. Patrick – în smoching, cu cravată și un trandafir de culoare roz la butonieră, Jenny – într-o rochie mulată cu o trenă care se revărsa pe scări, buchet de trandafiri roz, o grămadă de lemn în nuanță închisă, sulite de lumină solară prin ferestrele ornamentate ale palierului. Jenny era drăguță, sau fusese. Înălțime medie, siluetă frumoasă și subțire, cu părul lung, pe care-l purta drept și blond, și răsucit în ceva complicat în vârful capului. Patrick era pe-atunci într-o formă mai bună, cu pieptul larg și stomacul plat. Ținea un braț în jurul lui Jenny și amândoi aveau un zâmbet până la urechi.

— Să începem cu comodele, am zis eu.

Și m-am îndreptat spre a lui Jenny. Dacă în perechea asta cineva avea secrete, ea era aia. Lumea ar fi un loc diferit, mult mai dificil pentru noi și mult mai binecuvântat de neașteptat pentru soți dacă femeile ar arunca, pur și simplu, lucruri.

În sertarul de sus erau mai ales articole de machiaj, plus un pachet cu pilule – pilula de luni dispăruse, era la zi – și o casetă cu bijuterii, din catifea albastră. Avea de toate printre bijuterii, de la unele ostentative ieftine la piese drăguțe, de bun-gust, care mi s-au părut destul de luxoase – fostei mele soții îi plăceau pietrele, mă pricep la carate. Inelul cu smarald menționat de Fiona era acolo încă, într-o cutie neagră care arăta ponosită, așteptând-o pe Emma să crească.

— Uită-te la asta, am spus eu.

Richie examina sertarul de lenjerie al lui Patrick – lucra repede și frumos, scuturând rapid fiecare pereche de boxeri și aruncând-o într-un morman pe jos.

— Deci, n-a fost jaf, a conchis el.

— Probabil că nu. Nu unul profesionist, oricum. Dacă lucrurile au mers prost, un amator ar fi putut să se sperie și să fugă, însă un profesionist – sau un recuperator – n-ar fi plecat fără să ia pentru ce venise.

— Nu pare amator. Cum ziceam mai înainte, n-a fost întâmplător.

— E adevărat. Ai o teorie despre ce avem?

Richie derula perechile de șosete și le arunca în morman, punându-și ideile în ordine.

— Intrusul despre care a vorbit Jenny, a zis el după o clipă. Să spunem că a găsit o modalitate să intre din nou, de mai multe ori, poate. Fiona a menționat și ea că Jenny nu i-ar fi spus.

Nu erau prezervative clandestine pe fundul casetei de bijuterii, nici vreun Mic Ajutor al lui Mami ascuns între pensulele de machiaj.

— Dar Jenny i-a zis Fionei că are să înceapă să utilizeze alarma, am adăugat eu. Cum să treacă de asta?

— A spart încuietorile mai întâi. Parcă Patrick se gândea să intre în casă prin pod. S-ar putea să fi avut dreptate. Din casa de alături, probabil.

— Dacă Larry și echipa lui ar fi găsit vreun punct de acces în pod, ne-ar fi anunțat. Și ai auzit: au cercetat.

Richie a început să pună șosetele și boxerii înapoi în sertar, cu grijă. În general, nu ne deranjăm să lăsăm lucrurile în perfectă stare. Nu puteam să spun dacă el se gândea la Jenny, care trebuia să vină acasă în locul ăsta – ceea ce, având în vedere șansele să-l cumpere cineva, era, de fapt, o posibilitate – sau la Fiona, care trebuia să facă deci curățenie.

Oricum, trebuia să aibă grijă cu empatia.

— OK, poate că omul tău a găsit o modalitate să ocolească sistemul de alarmă, a replicat Richie. S-ar putea ca așa să-și câștige existența. S-ar putea chiar ca așa să fi ales familia Spain: le-a instalat sistemul, s-a încurcat cu ei...

— Sistemul a venit odată cu casa, conform broșurii. Era aici dinainte să se mute ei. Sună-l iar pe *Tipu' de la cablu*^[21], fiule.

Sertarul de lenjerie al lui Jenny era împărțit cu grijă în vestimentații speciale sexy, echipament alb de sport și ceea ce am presupus că erau chestii cu volănașe roz și albe de zi cu zi. Nimic pervers, nici jucării. Se părea că familia Spain era una tradiționalistă.

— Dar haide să presupunem, doar pentru o clipă, că omul nostru a găsit o modalitate să intre. Și apoi?

— Devine tot mai agresiv, face toate găurile alea în pereți. Nici vorbă să-l împiedice pe Patrick să descopere atunci. Poate Patrick gândea ca Jenny: voia să știe care era treaba și mai degrabă ar fi pus mâna pe el decât să-l împuște sau să-l sperie. Așa că a instalat camere de supraveghere în locurile unde știa sau credea că a fost omul tău.

— Deci, asta din pod e o capcană pentru oameni. Ca să-l prindă pe tip în flagrant și să-l țină acolo până ajungem noi.

— Sau până când termină Patrick cu el. Depinde, completă Richie.
Am ridicat din sprâncene.

— Ai o minte creată, fiule. Asta e bine. Însă n-o lăsa s-o ia razna.

— Dacă cineva îți sperie nevasta, îți amenință copiii...

Richie a scuturat o pereche de pantaloni. Păreau uriași pe lângă fundul lui sfrijit, ca și cum ar fi aparținut unui supererou.

— S-ar putea să vrei să faci niște daune, a spus el.

— Pare destul de logic. E logic.

Am închis sertarul de lenjerie al lui Jenny.

— Exceptând o singură chestie: de ce?

— Vrei să spui de ce umblă omul tău după familia Spain, sau ceva în genul ăsta?

— De ce ar face toate astea? Vorbim despre luni de urmărire, încheiate cu crime în masă. De ce a ales familia asta? De ce intră și nu face nimic altceva decât să mănânce felii de șuncă? De ce intră din nou și sparge pereții? De ce ajunge la crimă? De ce își asumă riscul să înceapă cu copiii? De ce pe ei îi sufocă, dar pe adulți îi înjunghie? De ce toate astea?

Richie a pescuit cincizeci de cenți din buzunarul de la spate al pantalonilor și a ridicat din umeri – a făcut asta ca un copil, umerii săltându-i pe lângă urechi.

— Poate că e nebun.

M-am oprit din ce făceam.

— Asta ai de gând să pui în dosarul pentru șeful procuraturii? Știu și eu? Poate că e, într-un fel, total *nebun*?

Richie a roșit, însă n-a dat înapoi.

— Nu știu cum o numesc medicii. Oricum, știi ce vreau să spun.

— De fapt, fiule, nu știu. „Nebun” nu e un motiv. Asta presupune o grămadă de caracteristici, cele mai multe dintre ele sunt nonviolente și fiecare prezintă un fel de logică aparte, chiar dacă are sau nu sens pentru tine și pentru mine. Nimeni nu omoară o familie fiindcă, hei, s-a simțit cam nebun într-o anumită zi.

— Ai cerut o teorie care acoperă ce avem. Doar atât am putut.

— O teorie care e construită pe „fiindcă e nebun” nu e o teorie. E o eschivare ieftină. Și e o gândire leneșă. Mă aștept la chestii mai bune de la tine, detectiv.

M-am întors cu spatele la el și am revenit la sertare, totuși l-am simțit nemișcat în spatele meu.

— Scuipă tot, am adăugat eu.

— Ce i-am zis femeii ăleia, Gogan. Că nu trebuie să-și facă griji cu privire la vreun țicnit. Am vrut doar s-o fac să nu sune din goarnă pe-acolo, și chestia e că are dreptate să fie speriată. Nu știu ce cuvânt vrei să folosesc, dar dacă tipul ăsta e nebun, atunci

nimeni nu trebuie să caute probleme. Le aduce el.

Am închis sertarul și m-am lăsat pe spate, sprijinit de dulap și cu mâinile în buzunare.

— Un filosof, în urmă cu câteva sute de ani, a zis că ar trebuie să cauți întotdeauna soluția cea mai simplă, am continuat eu. Și nu vorbea despre răspunsul mai facil. Se gândea la soluția care implică adăugarea a cât mai puține chestii suplimentare peste ce ai, de fapt, în mână. Cât mai puține „dacă” și „poate”, cât mai puțini necunoscuți care ar fi putut să se nimerească, eventual, acolo în mijlocul acțiunii. Înțelegi unde bat cu asta?

— Tu nu crezi că a fost vreun intrus, a replicat Richie.

— Greșit. Cred că îi avem în mână pe Patrick și pe Jennifer Spain, și orice soluție care-i implică are nevoie de mai puține chestii suplimentare decât una care nu-i implică. Ce s-a întâmplat aici provine din unul dintre cele două locuri: interiorul casei ăsteia sau exteriorul ei. Nu spun că n-a fost niciun intrus, ci chiar dacă ucigașul a venit din afară, cea mai simplă soluție e că *motivul* se găsește în interior.

— Stai, a zis Richie. Ai spus la un moment dat: liniștită cameră pentru cineva venit din afară. Și chestia aia cu trapa podului, ai zis: construită, poate, ca să-l prindă pe cel care a făcut găurile. Ce...?

Am oftat.

— Richie. Când am zis *din afară*, vorbeam despre cel care i-a împrumutat lui Patrick Spain bani pentru jocuri de noroc. Tipul cu care și-o trage Jenny. Fiona Rafferty. Nu vorbeam despre afurisitul de Freddy Krueger^[22]. Înțelegi diferența?

— Da, a răspuns Richie, înțeleg.

Avea vocea calmă, dar postura fălcii arăta că începea să se enerveze.

— Știu, cazul ăsta pare – care e cuvântul pe care l-ai folosit? – *înfrigorător*. Știu că e genul care face imaginația s-o ia razna. ăsta e un motiv în plus să te menții cu picioarele pe pământ. Cea mai probabilă soluție aici e încă cea de când am venit: caz obișnuit de crimă urmată de sinucidere.

— Asta nu e o chestie obișnuită, a spus Richie arătând spre gaura de deasupra patului. Doar pentru *începători*.

— De unde știi? Poate că tot timpul ăla liber l-a scos din sărite pe Patrick Spain și a decis să aducă îmbunătățiri casei, sau poate e ceva slăbit în sistemul electric, cum ai sugerat, și a încercat să repare singur în loc să plătească un electrician – asta ar putea să explice și de ce alarma nu era pornită. Poate că familia Spain avea un șobolan, la urma urmelor, l-au prins și au pus din nou capcana, în caz că veneau prietenii lui să adulmece. Poate găurile se lărgeau de fiecare dată când trecea o mașină pe lângă casă și au vrut o înregistrare video pentru tribunal, când aveau să dea în judecată constructorii. Din câte știm, tot ce e ciudat în cazul ăsta e legat de clădirea de proastă calitate.

— Așa crezi? Serios?

— Eu cred, Richie, prietene, că imaginația e periculoasă. Regula numărul șase, sau la cât am mai ajuns acum: rămâi credincios soluției drăguțe și plictisitoare, care solicită cel mai puțin imaginația, și are să fie bine.

Și m-am întors să cotrobăi printre tricourile lui Jenny Spain. Am recunoscut unele dintre mărci: avea aceleași gusturi ca fosta mea.

După un minut, Richie a clătinat din cap, a aruncat moneda de cincizeci de cenți pe dulap și a început să plieze pantalonii lui Patrick. Ne-am lăsat reciproc în pace pentru o vreme.

Secretul pe care-l așteptam era pe fundul sertarului de jos al lui Jenny, și anume un ghemotoc ascuns în mâneca unui cardigan roz de cașmir. Când am scuturat mâneca, s-a prelinș ceva pe covorul gros: ceva mic și tare, împachetat strâns într-o bucată de hârtie.

— Richie, am zis eu, dar el deja pusese jos un pulover și venise să vadă.

Era o insignă rotundă cu ac, genul de metal ieftin, pe care poți s-o cumperi de la tarabele de pe stradă dacă ai chef să porți o efigie cu frunză de hașiș sau cu numele unei formații muzicale. Vopsea de pe ea era sărită pe alocuri, dar fusese bleu. Într-o parte era un soare galben zâmbitor, în cealaltă ceva alb, care ar fi putut să fie un balon cu aer cald, sau, poate, un zmeu. În mijloc era scris, cu litere galbene spumoase, „MĂ DUC LA JOJO!”

— Ce părere ai de asta? am întrebat eu.

— Mi se pare ceva obișnuit, a răspuns Richie și mi-a aruncat o privire directă.

— Și mie la fel, dar nu și locul unde am găsit-o. Chiar pe nepregătite, poți să-mi dai un motiv obișnuit pentru asta?

— Poate că unul dintre copii a ascuns-o acolo. Unii copii ascund chestii.

— Poate.

Am răsucit insigna în palmă. Pe ac erau două benzi înguste de rugină, semn că stătuse o lungă perioadă agățat de aceeași bucată de material.

— Aș vrea să știu totuși ce e. „Jojo” te face să-ți sune vreun clopoțel?

A clătinat din cap.

— Cocktail-bar? Restaurant? Grădiniță?

— S-ar putea. N-am auzit de asta, însă e posibil să se fi desființat de mult. N-ar fi o noutate pentru mine. Sau ar putea să fie în Maldive, sau undeva unde pleacă ei în vacanță. Nu văd totuși de ce Jenny Spain ar fi trebuit să ascundă ceva de genul ăsta. Dacă ar fi fost ceva scump, m-aș fi gândit la un cadou de la iubit, dar asta?

— Dacă se trezește...

— O s-o întrebăm care-i povestea. Asta nu înseamnă totuși că o să ne spună.

Am înfășurat insigna înapoi în batista ei de hârtie și am luat o pungă pentru probe. Din dulapul cu sertare mi-a zâmbit Jenny, ascunsă în curba brațului lui Patrick. Sub părul capricios și toate straturile de machiaj, era ridicol de tânără. Triumful simplu și strălucitor de pe fața ei îmi spunea că totul de după acea zi era doar un abur aurit în mintea ei: *Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.*

Starea de spirit a lui Cooper s-a îmbunătățit, probabil întrucât cazul ăsta era la celălalt capăt al disperării. M-a sunat de la spital după ce a aruncat o privire la Jenny Spain. Până în acel moment, eu și Richie trecuserăm la șifonierul familiei Spain, care era în cea mai mare parte la fel: de regulă nu chestii de designer, ci partea de vârf a tendinței, și o grămadă – Jenny avea trei perechi de cizme model UGG^{23}. Nu droguri, nu bani, nu latură întunecată. Într-o cutie veche de biscuiți, de pe raftul de sus al lui Patrick, se găseau un pumn de tulpini uscate, o bucată de lemn adusă de mare, pătată

cu vopsea verde exfoliată, o grămadă de pietricele, scoici albite: cadouri de la copii, culese la plimbarea pe plajă ca să-i ureze tatei bun venit acasă.

— Detectiv Kennedy, a zis Cooper. Vei fi încântat să afli că victima în viață rămâne în viață.

— Dr. Cooper, am spus eu.

Am dat pe difuzor și am întins Blackberry-ul între mine și Richie, care a lăsat jos o mână de cravate – o grămadă de Hugo Boss – ca să asculte.

— Îți mulțumesc că ne ții la curent. Ce face?

— Starea încă e critică, dar medicul ei crede că are o șansă excelentă de supraviețuire.

Am murmurat „*Da!*” către Richie, care a făcut o grimasă neutră: ar fi fost drăguț pentru noi, însă nu atât de mult pentru ea, ca Jenny Spain să supraviețuiască.

— Aș putea spune că sunt de acord, deși supraviețuirea pacienților nu prea e specialitatea mea.

— Poți să ne spui ceva despre leziunile ei?

A fost o pauză, timp în care Cooper a evaluat dacă să mă facă să-i aștept raportul, dar starea bună de spirit a prevalat.

— A suferit mai multe răni, dintre care multe sunt importante. O tăietură începând de la maxilarul drept la colțul din dreapta al gurii. O rană de cuțit pornind de la stern și încheindu-se în lateralul sânelui drept. O rană adâncă exact sub omoplatul drept, plus o alta, la fel de profundă, la nivelul abdomenului, chiar în dreapta ombilicului. Există și o serie de mici tăieturi pe față, gât, piept și brațe – astea au să fie detaliate și cartografiate în raportul meu. Înjunghierea s-a făcut cu o lamă sau cu mai multe, cu un singur tăiș, în concordanță cu cea utilizată în cazul lui Patrick Spain.

Când cineva distruge chipul unei femei, în special al unei femei tinere și frumoase, e aproape întotdeauna o răzbunare personală. Am prins din nou, cu coada ochiului, zâmbetul ăla și trandafirii ăia roz, și m-am întors cu spatele la ei.

— A fost lovită și în ceafă, chiar în stânga liniei mediane, cu un obiect greu a cărui suprafață de lovire are aproximativ forma și mărimea unei mingi de golf. Sunt vânătăi proaspete la ambele încheieturi și antebrațe. Formele și pozițiile sunt în concordanță cu imobilizarea manuală în timpul unei lupte. Nu există niciun semn de vreo agresiune sexuală și n-a avut recent contact sexual.

Cineva o terminase pe Jenny Spain.

— Cât de puternic ar fi trebuit să fie atacatorul sau atacatorii? am întrebat eu.

— Judecând după marginile rănilor, arma cu lamă pare să fi fost extrem de ascuțită, ceea ce înseamnă că n-ar fi fost nevoie de o forță deosebită ca să aplice lovituri cu cuțitul și să provoace răni și tăieturi. Traumatismul provocat de un corp contondent la cap ar depinde de natura armei: dacă, într-adevăr, a fost provocat de o minge de golf ținută în mână de atacator, de exemplu, ar cere o forță considerabilă, în timp ce dacă a fost provocat de, să zicem, o minge de golf plasată în vârful unui ciorap lung, impulsul ar substitui forța, ceea ce înseamnă că ar fi putut s-o facă și un copil. Vânătăile de la încheieturi implică faptul că n-a fost un copil, de fapt: degetele atacatorului au alunecat în timpul luptei, ceea ce a făcut imposibil să măsoar mâinile care au imobilizat-o pe

doamna Spain, dar pot să spun că nu aparțin unui copil.

— Există vreo posibilitate ca leziunile să fi fost autoprovocate?

Verifică de două ori totul, chiar și lucrurile care par evidente, altfel vreun avocat al apărării o să facă asta pentru tine.

— Ar necesita un extrem de talentat așa-zis sinucigaș, a răspuns Cooper folosindu-și din nou vocea de Idiot Clevetitor. Să se înjunghie singură sub omoplat, să se lovească în spatele capului și apoi, în fracțiunea de clipă dinainte să survină inconștiența, să ascundă atât de bine ambele arme, cât să nu fie descoperite timp de cel puțin câteva ore. În absența unei dovezi că doamna Spain nu e un contorsionist instruit și un magician, cred că putem să excludem, probabil, autoprovocarea.

— Probabil? Sau definitiv?

— Dacă te îndoiești de ce zic, detectiv Kennedy, nu ezita să încerci chiar tu isprava, a zis Cooper dulce și a închis.

Richie s-a scărpinat după ureche cum face un câine, gândindu-se din greu.

— Și așa iese Jenny din calcul, a conchis el.

Mi-am pus telefonul înapoi în buzunarul sacoului.

— Dar nu și Fiona. Și dacă a țintit-o pe Jenny, indiferent din ce motiv, s-ar putea, la fel de bine, să-i fi țintit chipul. Să fii cea antipatică ar putea să te sece de puteri după o viață întreagă. Adio, soră mai mare, fără sicriu deschis, nu mai ești preferata familiei.

Richie a examinat poza de nuntă.

— Jenny nu e, de fapt, mai drăguță. Doar mai îngrijită.

— Concluzia ta duce la același rezultat. Dacă se duc împreună în club, pun pariu că pot să-ți spun cine atrage toată atenția bărbaților și cine e premiu de consolare.

— Totuși, asta a fost nunta lui Jenny. S-ar putea să nu fie așa în mod normal.

— Pun pariu pe ce vrei că e așa. E mai mult machiaj în sertar decât a folosit Fiona toată viața ei, și cam fiecare piesă de îmbrăcăminte de aici valorează mai mult decât toate hainele Fionei la un loc – și ea știa asta: îți amintești comentariul ăla despre hainele scumpe ale lui Jenny? Jenny e o frumusețe de fată, Fiona nu e. Simplu. Și dacă tot suntem la atenția bărbaților, gândește-te la asta: Fiona a fost foarte, foarte protectoare cu Patrick. A zis că ei trei se știu de o bună bucată de vreme. Aș vrea să știu un pic mai mult despre povestea asta. Am văzut la vremea mea triumphiuri amoroase ciudate.

Richie a dat din cap, încă examinând fotografia.

— Fiona doar e mai mică de înălțime. Crezi că ar fi putut să elimine un tip mare ca Patrick?

— Cu o lamă ascuțită și elementul-surpriză? Da, cred că ea, probabil, ar fi putut. Nu spun că e în capul listei, dar încă nu putem s-o excludem.

Când ne-am întors la căutare, Fiona a urcat încă vreo două poziții pe listă. Ascuns în partea de jos a șifonierului lui Patrick, în spatele raftului de pantofi, era jackpotul: o cartotecă scundă și cenușie. În afara vederii – nu se potrivea cu decorul –, însă nu dată uitării: păstrasera evidența timp de trei ani pentru aproape tot, îndosariat în perfectă ordine. Îmi venea să pup cutia. Dacă am de ales doar un singur unghi de vedere asupra vieții victimei, dă-mi oricând partea financiară. Oameni își înfășoară e-mailurile și

prieteniiile și chiar jurnalele intime în mai multe straturi de rahaturi, dar extrasele lor de cont pentru cardurile de credit nu mint niciodată.

Toate astea aveau să fie duse la sediu, ca să ne familiarizăm mult mai bine cu ele, însă voiam o imagine de ansamblu imediat.

Ne-am așezat pe pat – Richie a ezitat pentru o clipă, ca și cum ar fi putut să-l contamineze, sau poate viceversa – și am întins hârtiile.

Documentele importante, în primul rând: patru certificate de naștere, patru pașapoarte, certificatul de căsătorie. Aveau o poliță de asigurare de viață, la zi, care le plătea ipoteca dacă vreunul dintre ei murea. Mai era o poliță, de două sute de mii pentru Patrick și o sută de mii pentru Jenny, numai că expirase în cursul verii. Testamentul lor, în care lăsau totul unul celuilalt. Dacă mureau amândoi, totul, inclusiv custodia copiilor, ajungea la Fiona. Există mulți oameni cărora le-ar plăcea câteva sute de mii și o casă nouă, și cui nu i-ar plăcea chiar mai mult dacă astea n-ar veni cu o pereche de copii atașați.

Și apoi am găsit documentele financiare, și Fiona Rafferty a căzut atât de mult pe listă, că abia se mai vedea. Familia Spain păstra lucrurile simplu, totul într-un cont comun, care a fost un bonus pentru noi. Și, așa cum ne-am așteptat, erau lefteri. Patrick primise o grămadă frumoasă de bani când fusese concediat de la fostul loc de muncă, pe urmă singurul numerar care venise fuseseră ajutorul lui de șomaj și alocația pentru copii. Și continuaseră să cheltuiască. Februarie, martie, aprilie, banii continuaseră să iasă din cont în același ritm ca de obicei. În mai începuseră să economisească. Până în august, întreaga familie trăise cu mai puțin decât mine. Mult prea târziu. Ipoteca era neplătită de trei luni și existau două scrisori de la creditor – unul cu nume cu sonoritate de marcă de îmbrăcăminte pentru cowboy, HomeTime –, a doua mult mai obraznică decât prima. În iunie, familia Spain înlocuise factura la telefoanele mobile cu cartele preplătite, și amândoi încetaseră, mai mult sau mai puțin, să mai sune. Facturile pentru convorbirile telefonice pe patru luni erau prinse cu agrafa împreună, și consumaseră abia cât o adolescentă într-o săptămână. La sfârșitul lunii iulie, SUV-ul se întorsese de unde venise. Erau cu o lună în întârziere pentru Volvo, cu patru luni în întârziere la cardul de credit și cincizeci de euro restanță la energia electrică. În ultimul lor extras de cont existau 314 euro și cincizeci și șapte de centime într-un cont curent. Dacă familia Spain ar fi fost implicată în ceva dubios, ori erau foarte proști, ori foarte, foarte buni.

Chiar și când au ajuns să fie grijulii, și-au păstrat wirelessul în bandă largă. Trebuia să le cer celor de la Infracțiuni informatice să considere acel calculator o prioritate. Poate că Patrick și Jenny n-aveau pe nimeni în carne și oase, dar avuseseră tot internetul cu care să vorbească, și unii spun în spațiul virtual chestii pe care nu le-ar spune celor mai buni prieteni.

Într-un fel, s-ar fi putut zice că fuseseră lefteri chiar dinainte ca Patrick să-și fi pierdut locul de muncă. El făcuse bani buni, însă cardul lor de credit avea o limită de șase mii de euro, și cea mai mare parte a timpului o folosiseră pe toată – erau o grămadă de sume cu trei cifre pentru Brown Thomas, Debenhams, câteva forumuri cu nume pentru fete vag familiare –, și apoi erau cele două credite auto și ipoteca.

Dar numainavii cred că falimentul e făcut din cât câștigi și cât datorezi. Întrebați

orice economist: falimentul e făcut din cum te simți. Criza creditelor nu s-a întâmplat fiindcă oamenii s-au trezit mai săraci decât cu o zi înainte. S-a întâmplat fiindcă oamenii s-au trezit speriați.

În ianuarie, când Jenny cheltuisese 270 de euro pe un forum numit Shoes2You^{24}, familia Spain fusese foarte bine. Până în iulie, când fusese prea speriată să schimbe încuietorile de frica unui intrus, erau lefteri ca dracu’.

Unii sunt loviți de val, scurmă cu unghiile și se țin bine. Stau concentrați pe partea pozitivă, continuă să vizualizeze drumul prin asta până când se deschide în fața lor. Unii scapă prinderea, ca la fotbalul american. Falimentul îi duce pe oameni în locuri unde nu și-ar fi imaginat niciodată. Se poate da un ghiont unui cetățean care respectă legea de pe acea margine încețoșată și fărâmițată, unde o duzină de tipuri de infracțiuni pare la doar o lungime de braț. Poți să duci o viață de o decență blândă și pașnică până nu-ți mai rămân decât dinți, gheare și teroare. Aproape puteai să simți mirosul de frică, umed ca algele marine putrede, venind din spațiul închis din spatele dulapului unde familia Spain își ținea încuiați monștrii.

— Se pare că n-o să fie nevoie să alergăm după povestea surorii, la urma urmelor, am zis eu.

Richie și-a trecut din nou un deget peste extrasele de cont, oprindu-l pe acea jalnică ultimă pagină.

— Iisuse, a exclamat el clătinând din cap.

— Om cinstit, cu soție și copii, loc de muncă bun, și-a luat casa lui și are o viață exact cum și-a dorit. Apoi din senin, *presto*^{25}, totul i se prăbușește în cap. Nu tu loc de muncă, nu tu mașină, casa o pierde – din câte știm, Jenny s-ar fi putut să planifice să-l părăsească, de vreme ce nu mai era bun de nimic, și să ia copiii cu ea. S-ar putea ca asta să-l fi făcut să-și piardă mințile.

— Toate în mai puțin de un an, a spus Richie.

A pus extrasele de cont pe pat, lângă scrisorile de la HomeTime, ținându-le între degete ca și cum erau radioactive.

— Da. Asta ar putea să se întâmple, nu-i așa?

— Încă mai avem o grămadă dintr-astea pe masă. Oricum, dacă băieții lui Larry nu găsesc nicio dovadă că cineva a venit din afară, și dacă arma apare într-un loc accesibil, și dacă Jenny Spain nu se trezește și nu ne relatează o poveste foarte plauzibilă despre cum altcineva decât soțul ei a făcut-o... Cazul ăsta s-ar putea să se termine mult mai repede decât ne-am aștepta.

Și atunci, telefonul mi-a sunat din nou.

— Începe, am zis eu scoțându-l din buzunar. Cât vrei să pariezi că e unul dintre salahori, care vrea să ne spună că avem arma, undeva destul de aproape?

Era Marlboro Man, și atât de entuziasmat, că vocea îi era spartă, ca de adolescent.

— Domnule, a spus el. Domnule, trebuie să vezi asta.

Era pe Alea Ocean View, o linie dublă de case – n-ai fi putut să-i zici chiar stradă – între Colina Ocean View și apă. Când am trecut, capetele celorlalți salahori au ieșit prin găurile din pereți, ca ale unor animale curioase. Marlboro Man a fluturat mâna către

noi de la o fereastră de la primul etaj.

Casa avea pereți și acoperiș, blocuri cenușii și grele, cu liane verzi încurcate. În grădina din față, buruienile și orzul sălbatic erau înalte până la piept, năpădind aleea și spațiul gol al ușii. Am fost nevoiți să urcăm pe schele ruginite, scuturându-ne lianele de pe picioare și strecurându-ne prin gaura unei ferestre.

Marlboro Man a zis:

— N-am fost sigur dacă să... Adică, știu că ești ocupat, domnule, dar ai zis să te sunăm dacă găsim ceva care ar putea fi interesant. Și asta...

Cineva transformase cu grijă și în timp berechet etajul de sus al casei într-o vizuină privată. Pe jos, la baza unei bucăți dure din beton, era împăturit un sac de dormit, unul dintre cele serioase, destinate expedițiilor naturale semiprofesionale. Peste găurile ferestrei fuseseră prinse foi groase din plastic, ca să nu lase vântul să intre. Trei sticle de doi litri cu apă, frumos aliniate lângă un perete. O cutie transparentă din plastic, doar suficient de mare pentru un deodorant stick Right Guard, un săpun, un prosop, o periuță de dinți și un tub de pastă de dinți. Un fâraș și o perie într-un colț curat: nici urmă de pânze de păianjen aici. O pungă de supermarket în care era o altă bucată de ceva solid, câteva sticle goale de Lucozade, un ambalaj mototolit de ciocolată și o crustă de sandvici ieșind din staniolul strivit. De un cui bătut într-o grindă atârna una dintre glugile de ploaie, din plastic, pe care le poartă femeile în vârstă. Și, pe sacul de dormit, un binoclu negru, lângă tocul lui ponosit. Nu părea chiar ultima modă, dar nici nu era nevoie. Găurile din ferestrele din spate dădeau drept spre minunata bucătărie de sticlă a lui Patrick și Jenny Spain, la doar zece-doisprezece metri distanță. Larry și gașca lui discutau ceva în legătură cu unul dintre sacii cu fasole.

— Dulce Jaysus, a zis Richie încet.

Eu n-am suflat o vorbă. Eram atât de furios, că totul ar fi sunat ca un urlet. Tot ce știam despre cazul ăsta se ridicase în sus, se agitase acolo și mi se prăbușise în cap. ăsta nu era un post de veghe pentru vreun asasin angajat să recupereze bani sau droguri – un profesionist ar fi făcut curat înainte să-și facă treaba, n-am fi aflat niciodată că a fost acolo. ăsta era nebunul lui Richie, aducând cu el toate problemele proprii.

Patrick Spain era unul dintr-o sută, la urma urmelor. El făcuse totul cum trebuie. Se însurase cu iubita din copilărie, făcuseră doi copii sănătoși, cumpăraseră o casă frumoasă și își rupea oasele plătind pentru ea și agitându-se să aibă toate chestiile care ar fi făcut-o locuința perfectă. Făcuse fiecare blestemat de lucru pe care trebuise să-l facă. Apoi rahatul ăsta venise tacticos cu binoclul lui ieftin, transformase în cenușă fiecare atom din asta și-l lăsase pe Patrick cu nimic altceva decât învinuirea.

Marlboro Man mă privea temător, îngrijorat că o dăduse iar în bară.

— Bun, bun, bun, am zis eu cu răceală. Se pare că ia o parte din necaz de pe Patrick.

— Parcă ar fi un cuib de lunetist, a opinat Richie.

— E fix ca un cuib de lunetist. Bine. Toată lumea afară. Detectiv, cheamă-ți colegii și spune-le să se retragă de la locul faptei. Și să se comporte firesc, nu ca și cum s-a întâmplat ceva important, dar du-te *acum*.

Richie a ridicat din sprâncene. Marlboro Man a deschis gura, însă ceva de pe chipul meu l-a făcut s-o închidă din nou.

— Tipul ăsta s-ar putea să fie chiar acum cu ochii pe noi, am continuat eu. ăsta e singurul lucru pe care îl știm despre el, nu? Îi place să se uite. Ți garantez că a zăbovit ascuns pe undeva pe-aici toată dimineața, așteptând să vadă cum ne place lucrarea lui.

Rândurile de case pe jumătate ridicate, în dreapta, în stânga și drept înainte, înghesuindu-se să se holbeze la noi. Plaja din spatele nostru, toate dunele de nisip și marile aglomerări de iarbă șuierătoare. Dealurile din fiecare capăt, cu liniile zimțate ale stâncilor la poale. Ar fi putut să intre oriunde în pământ. Oricum mă întorceam, simțeam cătarea lunetistului în frunte.

— S-ar putea ca toată activitatea asta să-l fi speriat și să-l fi făcut să se țină departe pentru un timp – dacă avem noroc, n-a descoperit că am găsit asta, am adăugat eu. Dar are să se întoarcă. Și când o să apară, vrem să-l facem să se gândească dacă găurica lui ascunsă e încă un loc sigur. Deoarece, cu prima ocazie, o să fie nevoit să vină aici. După asta.

Am dat din cap în jos, la Larry și la echipa lui, care se învâртеau prin bucătăria luminoasă.

— Aș paria fiecare cent pe care-l am: n-are să poată să se țină departe.

Oricum ai lua-o, crima înseamnă haos. Treaba noastră e simplă, dacă stai bine să te gândești: îi ținem piept, pentru început.

Îmi amintesc țara asta pe vremea când eram în creștere. Ne duceam la biserică, luam cinele în familie în jurul mesei, și unui copil nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte să-i spună unui adult să se ducă la dracu’.

Erau și o grămadă de rele acolo, nu uit asta, dar știam cu toții exact cum stăteam și nu încălcăm regulile una-două. Dacă asta ți se pare neînsemnat, dacă ți se pare plictisitor sau de modă veche, sau nasol, gândește-te la asta: oamenii le zâmbeau străinilor, oamenii își salutau vecinii, oamenii își lăsau ușile neîncuiate și ajutau bătrânele la pungile de cumpărături, și rata criminalității tindea spre zero.

La un moment dat, am început să devenim necivilizați. Violența planează în aer ca un virus și se propagă. Uită-te la grupurile de puști răspândite în orașe. Ei sunt lipsiți de rațiune și neînfrânați ca babuinii, în căutarea a ceva sau cineva de distrus. Uită-te la oamenii de afaceri care îmbrâncesc femeile gravide când trec pe lângă ele, pentru un loc în tren, folosindu-și mașinile 4x4 ca să facă să se dea la o parte din calea lor automobilele mai mici, înroșindu-se și indignându-se când lumea îndrăznește să-i contrazică.

Uită-te la adolescenții care țipă isteric bătând din picior când, o dată în viață, nu pot să aibă ce-și doresc. Tot ce ne oprește să fim animale se erodează, se scurge ca nisipul, venind și plecând. Pasul final e crima violentă. Noi stăm între asta și tine. Noi spunem, când nimeni altcineva n-o face: *Aici sunt reguli. Sunt limite. Există granițe care nu se clintesc.*

Eu sunt cel mai puțin visător tip din lume, dar în nopțile în care mă întreb dacă viața mea are vreun rost, mă gândesc la asta: primul lucru pe care l-am făcut vreodată, când am început să ne transformăm în oameni, a fost să tragem o linie în gura peșterii și să spunem: *Violența rămâne afară.* Acum fac ce au făcut primii oameni. Au construit diguri ca să împiedice marea să avanseze. S-au luptat cu lupii pentru focul din vatră.

Am adunat toată lumea în camera de zi a familiei Spain – era mult prea mică, dar nici vorbă să purtăm discuția asta în bucătăria-acvariu. Salahorii s-au grupat umăr lângă umăr, încercând să nu stea pe covor sau să se frece de televizor, ca și cum familia Spain încă voia ca oaspeții lor să aibă bune maniere. Le-am spus ce era în spatele zidului grădinii. Unul dintre tehnicieni a fluierat, un sunet lung și molatic.

— Uite ce e, Extravagantule, a zis Larry.

Se așezase comod pe canapea.

— Acum, nu mă îndoiesc de ce spui, amândoi știm bine asta, însă nu e nicio șansă să fie doar un tip fără adăpost care și-a găsit un loc frumos și confortabil unde să tragă pentru o vreme?

— Cu un binoclu și un sac de dormit scump, și absolut nimic altceva? Nicio șansă, Lar. Cuibul ăla a fost înființat pentru un motiv: cineva să spioneze familia Spain.

— Și nu e persoană fără adăpost, a zis Richie. Sau, dacă e, se duce undeva să se spele și să spele și sacul de dormit. Nici urmă de miros.

Am spus către cel mai apropiat salahor:

— Du-te la Poliția Canină și spune-le să trimită aici un câine pentru uz general, ASAP. Spune-le că suntem în căutarea unui suspect de crimă și avem nevoie de cel mai bun câine de luat urma pe care-l au.

El a dat din cap și a ieșit pe hol, deja scoțându-și telefonul.

— Nu intră nimeni în casa aia până nu ia câinele mirosul. Voi toți – am făcut semn din cap spre salahori – puteți să reluați căutarea armei, dar de data asta țineți-vă departe de ascunzătoarea aia, duceți-vă în față, prin ambele părți și luați-o în jos spre plajă. Când sosește supraveghetorul câinelui, vă trimit câte un SMS și vă întoarceți fuga aici. Vreau să am haos în fața locului ăstuia: oameni alergând, strigând, pornind lumini de zi și sirene, înghesuindu-se să se uite la ceva – faceți cât de mult spectacol puteți. Apoi alegeți-vă un sfânt, sau fiecare ce are, și spune-ți o rugăciune ca, dacă omul nostru se uită, haosul să-l scoată în față, să vadă ce se întâmplă.

Richie stătea rezemat de un perete, cu mâinile în buzunare.

— Cel puțin și-a lăsat binoclul în urmă, a adăugat el. Dacă vrea să vadă care-i treaba, nu poate să stea undeva în spate și să verifice de la distanță. Va trebui să vină în față, să se apropie.

— N-avem nicio garanție că nu mai are unul, dar să sperăm. Dacă vine destul de aproape, s-ar putea chiar să punem mâna pe el, deși, probabil, cerem prea mult. Toată proprietatea asta e un labirint, are destule locuri unde să se ascundă cu lunile. Între timp, câinele dă ocol cuibului ăluia, adu-mecă sacul de dormit – supraveghetorul poate să-l pună jos, pe pământ, dacă nu poate să meargă acolo cu câinele – și pornește la treabă. *Un* tehnician se duce acolo cu ei, extrem de *discret*, face o înregistrare video, ia amprente și pleacă. Orice altceva poate să aștepte.

— Gerry, a zis Larry arătând spre un tânăr greoi, care a dat din cap. Cel mai rapid prelevator de amprente din Occident.

— Bravo, Gerry. Dacă ai amprente, te duci direct la laborator și faci ce ai de făcut. Noi, ceilalți, continuăm acțiunea în față cât timp ai nevoie, apoi ne întoarcem la ce făceam. Lucrăm până la ora șase fix. Pe urmă, părăsim zona. Oricine lucrează încă în reședința familiei Spain poate să continue, însă afară trebuie să arate ca și cum am împachetat și am plecat acasă peste noapte. Vreau coasta liberă – literalmente – pentru omul nostru.

Larry își ridică, practic, sprâncenele până la baza frunții. Era un joc de noroc, mizând toată munca de seară pe șansa asta unică – amintirile martorilor pot să se schimbe chiar peste noapte, aversele de ploaie pot să spele sângele și urmele, valurile pot duce în mare, pentru totdeauna, armele sau hainele însângerate –, și jocurile de noroc nu erau genul meu, dar cazul de față nu era ceva ce mai întâlнисem.

— De cum se întunecă, relocăm, am zis eu.

— Presupui că, mă rog, câinele n-o să-l găsească, a subliniat Larry.

— Crezi că tipul ăsta știe ce are de gând?

I-am văzut pe salahori foindu-se, ca și cum presupusele intenții ale ucigașului trimiseseră, prin eter, telepatic, o undă de atenționare asupra lor.

— Asta vrem să descoperim, am răspuns tot eu. Probabil nu, altfel ar fi făcut curat

după el, însă nu-mi asum niciun risc. Apusul e cam la șapte și jumătate, poate un pic mai târziu. Cam la opt și jumătate, de îndată ce nu se mai vede, eu și detectivul Curran o să ne ducem la cuibul ăla, unde o să ne petrecem noaptea.

I-am atras atenția lui Richie. A dat din cap.

— Între timp, doi detectivi au să patruleze pe proprietate – din nou, discret –, păstrându-se vigilenți pentru orice acțiune, în special orice acțiune care se îndreaptă încoace. Voluntari?

Toate mâinile salahorilor au țâșnit în sus. I-am ales pe Marlboro Man – și-o câștigase – și pe un puști care arăta destul de tânăr ca o noapte fără somn să nu-l epuizeze pentru restul săptămânii.

— Țineți minte că ar putea să vină din afara proprietății sau din interior, e posibil să se fi ascuns într-o casă abandonată sau chiar să locuiască aici, și așa să fi ochit familia Spain. Dacă reparați ceva interesant, sunați-mă imediat, încă nu folosim stațiile de emisie-recepție. Trebuie să presupunem că tipul ăsta are un echipament de supraveghere suficient de șmecher ca să conțină un scanner. Dacă cineva arată promițător, țineți-vă după el pe cât posibil, dar prioritatea voastră principală e să vă asigurați că nu vă vede. Dacă aveți chiar cea mai vagă senzație că vă urmărește, vă întoarceți imediat și-mi raportați. Ați înțeles?

Au dat din cap.

— Am nevoie și de o pereche de tehnicieni care să-și petreacă noaptea aici, am adăugat eu.

— Eu nu, s-a eschivat Larry. Știi că te iubesc, Extravagantule, însă mi-am făcut deja program și sunt prea bătrân ca să trag toată noaptea. Dublul înțeles n-a fost intenționat.

— Nicio problemă. Sunt sigur că cineva poate să facă ore suplimentare, am dreptate?

Larry a mimat că lasă bărbia în piept – aveam reputația că nu autorizam orele suplimentare. Câțiva dintre tehnicieni au dat din cap.

— Puteți să aduceți saci de dormit și să trageți pe rând câte un pui de somn în camera de zi, dacă doriți. Vreau doar un fel de activitate în curs de desfășurare vizibilă. Duceți și aduceți lucrurile din mașină, tamponați în bucătărie, luați un laptop acolo și editați un grafic care arată profesionist... Treaba voastră e să-l faceți pe omul nostru suficient de interesat ca să nu poată să reziste tentației de a se duce la cuibul lui, ca să-și ia binoclul și să verifice cu ce vă îndeletniciți.

— Momeală, a intuit cu voce tare Gerry, technicianul cu amprente.

— Exact. Avem momeli, copoi, vânători și nu putem decât să sperăm că omul nostru o să cadă în capcană. O să dispunem de un răgaz de câteva ceasuri între ora șase și căderea nopții. Luați ceva de mâncare, duceți-vă înapoi la birou dacă trebuie să verificați ceva, procurați-vă tot ce vreți pentru filaj. Deocamdată vă las să vă întoarceți la ce faceați. Mulțumesc, băieți și doamnelor.

S-au pus în mișcare – doi dintre tehnicienii au dat cu banul pentru orele suplimentare, alți doi salahori au încercat să mă impresioneze pe mine sau unul pe altul luând notițe. Schela îmi lăsase dâre de rugină pe mânecile paltonului. Am găsit o batistă în buzunar și m-am dus în bucătărie s-o umezesc.

Richie a venit după mine.

— Dacă vrei ceva de mâncare, poți să iei mașina și să găsești benzinăria de care vorbea femeia aia, Gogan, am zi eu.

— Sunt bine, a spus el clătinând din cap.

— Bun. Și ești OK pentru diseară?

— Da. Nicio problemă.

— La șase revenim la sediu, să-l informăm pe superior, să luăm tot ce avem nevoie, apoi ne întâlnim din nou și ne întoarcem aici.

Dacă eu și Richie puteam să ajungem în oraș destul de repede și discuția nu dura prea mult, exista, pur și simplu, o șansă să am timp s-o iau pe Dina și s-o urc într-un taxi spre Geri.

— Poți să te treci la ore suplimentare, dacă vrei. Eu n-am de gând.

— De ce nu?

— Nu cred în orele suplimentare.

Băieții lui Larry opriseră apa și scosese rășina de la chiuvetă, în caz că omul nostru se spălase, dar din robinet s-a mai scurs un firicel rămas pe țeavă. L-am prins pe batistă și mi-am frecat mâneca.

— Am auzit, da. Cum așa?

— Nu sunt dădacă sau chelner. Nu sunt plătit cu ora. Și nu sunt vreun politician care caută modalități să fie plătit de trei ori mai mult pentru fiecare treabă pe care o face. Mi se plătește salariul ca să-mi fac treaba, indiferent ce se întâmplă să însemne asta.

Richie n-a comentat.

— Ți-e destul de clar că tipul ăsta e cu ochii pe noi, da? a spus el vizavi de acțiunea de supraveghere.

— Dimpotrivă: e, probabil, la kilometri distanță, la serviciu, dacă are un loc de muncă la care să meargă și a avut sângele-rece să se ducă azi. Dar, cum i-am zis lui Larry, nu-mi asum niciun risc.

Cu coada ochiului, am văzut ceva alb. Eram cu fața la fereastră, pregătit să mă năpustesc la ușa din spate, înainte să știu că m-am mișcat. În grădină se afla unul dintre tehnicieni, ghemuit pe o piatră de pavaj, tamponând.

Richie a lăsat asta să vorbească de la sine, în timp ce eu m-am ridicat și mi-am pus batista în servietă.

— Deci, poate „clar” nu e cuvântul potrivit, a zis el. Însă crezi că e.

Marea pată Rorschach^[26] de pe jos, acolo unde fusese întinsă familia Spain, se întunecase, uscată pe margini. Deasupra acesteia, ferestrele făceau ca lumina după-amiezii cenușii să ricoșeze înainte și înapoi, aruncând reflexii răsucite, neregulate: frunze involburate, o bucată de zid, plonjonul de infarct al unei păsări pe fundalul unui nor.

— Da, am zis eu. Cred. Cred că se uită.

Și asta ne-a lăsat timp să ne gândim tot restul după-amiezii, până spre seară.

Presa începuse să roiască – mai târziu decât mă așteptasem. Clar, nici GPS-urilor lor nu le plăcea locul mai mult decât la al meu – și-și făcea treaba atârnată de banda de la

locul crimei, ca să le facă poze tehnicienilor care intrau și ieșeau, vorbind la cameră cu cele mai bune vocile solemne ale lor. În cartea mea, presa e un rău necesar. Reporterii trăiesc de pe urma animalului din noi, momesc pe primele pagini cu sânge la mâna a doua hienele care adulmecă, dar devin utili destul de des ca să vrei să te pui bine cu ei. Am verificat în oglinda din baia familiei Spain cum îmi stătea părul și am ieșit să le dau o declarație. Pentru o clipă, m-am gândit, de fapt, să-l trimit pe Richie. Gândul că Dina o să-mi audă vocea vorbind despre Portul Sfârâmat îmi provoca arsuri la stomac.

Erau acolo vreo duzină, toți, de la foi volante la tabloide și de la televiziunea națională la radioul local.

Am dat o declarație cât mai scurtă și mai monotună cu putință, în eventualitatea că au să mă citeze în loc să folosească înregistrările actuale, și m-am asigurat că trăiam cu impresia că toți cei patru membri ai familiei Spain dispăruseră complet. Omul meu se uita la știri, iar eu îl voiam îngâmfat și sigur pe el: niciun martor în viață, crima perfectă, bată-te singur pe spate fiindcă ești un așa câștigător, și apoi haide să arunci o privire la premiul pentru care ai muncit.

Nu la mult timp după aceea au sosit echipa de căutare și supraveghetorul câinelui, ceea ce însemna că aveam o grămadă de membri ai distribuției pentru piesa de teatru din grădina din față – femeia Gogan și copilul au încetat să pretindă că nu se uitau și au scos capetele afară pe ușă, iar reporterii, practic, au rupt banda de la locul faptei încercând să vadă ce se întâmpla, ceea ce am luat ca semn bun. M-am aplecat peste ceva imaginar pe hol, cu restul găștii, am strigat în jargon afară pe ușă, am alergat în sus și-n jos pe cărare, ca să iau lucruri din mașină. A fost nevoie de toată voința ca să nu cercetez talmeș-balmeșul de case după o licărire de mișcare, un bliț de lumină în lentile, însă nu m-am uitat nici măcar o dată.

Câinele era un alsacian cu blana strălucitoare și musculos care a luat mirosul sacului de dormit într-o fracțiune de secundă, l-a urmărit până la capătul drumului și apoi l-a pierdut. I-am spus supraveghetorului să plimbe câinele prin casă – în caz că omul nostru privea, trebuia să creadă că de-asta îi chemasem. Pe urmă am cerut echipei de căutare să preia operațiunea de găsire a armei, și le-am dat salahoriilor sarcini noi. Să meargă până la școala Emmei – rapid, înainte să le dau drumul pe ziua respectivă –, să discute cu învățătoarea ei, cu prietenii copilei și cu părinții lor. Să se ducă la grădinița lui Jack, idem. Să meargă la fiecare magazin de lângă școli, să afle de unde a luat Jenny pungile cu care a văzut-o Sinéad Gogan, și dacă cineva a văzut pe cineva urmărind-o, dacă cineva are imagini CCTV^[27]. Să se ducă la spital, unde era Jenny, să discute cu orice rude apar, să dea de urma oricăreia nu apare, să se asigure că știu toți să-și țină gura închisă și să stea departe de presă. Să meargă la fiecare spital pe o rază de șaiszeci de kilometri, să întrebe despre răni de cuțit apărute noaptea trecută, și să spere că băiatul nostru a fost tăiat în luptă. Să sune la sediu și să afle dacă familia Spain a telefonat la poliție în ultimele șase luni, apoi la departamentul de poliție din Chicago și să le ceară să trimită pe cineva să-i spună veștile fratelui lui Pat, Ian. Să se ducă să găsească pe cine stă în locul ăsta uitat de Dumnezeu, să-i amenințe cu totul până și cu închisoarea dacă relatează presei ceva ce nu ne declară mai întâi nouă. Să afle dacă au văzut familia Spain, dacă au zărit ceva ciudat, dacă n-au văzut absolut nimic.

Eu și Richie ne-am întors la căutarea în casă. Era altceva, odată ce familia Spain se transformase pe jumătate în mit, rară ca o pasăre ascunsă cu voce dulce pe care nimeni n-o vedea niciodată în viață: victime autentice, complet nevinovate. Căutasem ce greșiseră. În momentul acela, căutam ceva ce ei n-ar fi ghicit că greșiseră. Facturile care ar fi demonstrat cine le vânduse alimente, benzină, haine pentru copii. Carduri de ziua de naștere, care să ne indice cine venise la petrecerea Emmei. Broșura în care erau menționate persoanele care au participat la vreo reuniune a locuitorilor. Eram în căutarea nadei strălucite care prinsese ceva cu gheare și semănând cu o maimuță, și pe care o făcuse să-i urmărească apoi acasă.

Primul s-a întors salahorul pe care îl trimiseseam la grădinița lui Jack.

— Domnule, a zis el. Jack Spain nu mergea aici.

Luasem numărul dintr-o listă cu scris de mână spumos, de fată, fixată deasupra măsutei telefonului: doctor, cameră de gardă, serviciu – tăiat –, școală E, grădiniță J.

— Niciodată?

— Nu, a fost acolo până-n iunie, când au intrat în vacanța de vară. Era pe listă să revină anul ăsta, dar în august Jennifer Spain a sunat și i-a anulat rezervarea. A zis că aveau de gând să-l țină acasă în schimb. Doamna care conduce locul crede că problema au fost banii.

Richie s-a aplecat mai aproape de telefon – încă eram așezați pe patul familiei Spain, adânciți în hârtii.

— James, ce faci? Sunt Richie Curran. Ai vreun nume de-al copiilor cu care a fost prieten Jack?

— Da. Mai ales trei băieței.

— Bine, am zis eu. Du-te și vorbește cu ei și cu părinții lor. Apoi întoarce-te la noi.

— Poți să-i întrebi pe părinți când l-au văzut ultima dată pe Jack? l-a întrebat Richie. Și când și-au adus micuții ultima dată la familia Spain să se joace?

— Se face. Vă contactez ASAP, a spus James.

— Așa să faci.

Am închis.

— Care-i treaba?

— Fiona a zis că ieri-dimineată, când vorbea cu Jenny, ea i-a spus că Jack a adus acasă un coleg de grădiniță. Dar dacă Jack n-a fost la grădiniță...

— O fi vrut să spună un prieten pe care și l-a făcut anul trecut.

— N-a prea sunat așa totuși, nu? S-ar putea să fi fost o neînțelegere, dar cum ai zis: altceva care nu se pupă. Nu înțeleg de ce ne-ar fi mințit Fiona cu privire la asta, sau de ce Jenny ar fi mințit-o pe Fiona, însă...

Oricum, dacă vreuna dintre ele mințise, ar fi fost frumos să știm.

— Fiona ar fi putut să născocească, fiindcă ea și Jenny s-au certat rău ieri-dimineată și se simte vinovată, am zis eu. Jenny ar fi putut să născocească, fiindcă nu voia ca Fiona să știe cât de lefteri erau. Regula numărul șapte, cred: toată lumea minte, Richie. Ucigașii, martorii, persoanele din jur, victimele. Toată lumea.

Ceilalți salahori s-au întors unul câte unul. Potrivit băieților din Chicago, reacția lui

Ian Spain fusese „în regulă” – amestecul obișnuit de șoc și durere, fără să fie nevoie să fie ridicate steaguri roșii. A zis că el și Pat nu făcuseră prea mult schimb de e-mailuri, însă Pat nu vorbise despre niciun următor, despre nicio confruntare, de nimeni care îl îngrijora.

Jenny abia dacă avea mai mulți membri de familie decât el – venise la spital mama ei, precum și niște veri de la Liverpool, și asta era tot.

Și reacția mamei fusese în regulă, completată cu o garnitură de isterie gata să izbucnească fiindcă nu era lăsată să se apropie de Jenny. Într-un final, salahorul reușise să obțină o declarație de bază despre ce era important. Jenny și mama ei nu erau apropiate, și doamna Rafferty știa mai puțin decât Fiona despre viața familiei Spain. Salahorul încercase s-o facă să meargă acasă, dar ea și Fiona își stabiliseră tabăra la spital, ceea ce însemna că cel puțin știam de unde să le luăm.

Emma mersese, într-adevăr, la școala primară, unde profesorii ziceau că fusese un copil drăguț dintr-o familie bună: populară, bine-crescută, plăcută, nu un geniu, însă capabilă să țină pasul. Salahorul avea o listă cu profesori și prieteni.

Nicio rană de cuțit suspectă la departamentele A&E^[28] din apropiere, niciun apel telefonic către noi de la familia Spain.

Demersul din ușă-n ușă nu adusesese nimic: dintre două sute cincizeci de case, probabil cincizeci sau șaiszeci nu prezentau niciun semn că ar fi fost ocupate oficial, cam în jumătate fusese cineva acasă, și nimeni din cele câteva zeci nu știa prea multe despre familia Spain. Niciunul dintre ei nu credea că văzuse sau auzise ceva neobișnuit, însă nu erau siguri. Erau tot timpul curse de mașini, mai mereu adolescenți pe jumătate nebuni care se plimbau pe străzile goale, făcând focuri în aer liber și găcind ceva de spart.

Cumpărăturile lui Jenny fuseseră făcute la supermarketul din cel mai apropiat oraș de dimensiuni decente, unde, cam la ora patru în după-amiaza precedentă, cumpărase lapte, carne tocată, chipsuri și alte câteva lucruri pe care fata de la casă nu și le mai amintea – magazinul se ocupa cu eliberarea bonului și cu înregistrările CCTV. Jenny părea în regulă, zicea fata, grăbită și un pic stresată, dar politicoasă. Nimeni nu vorbise cu familia, nimeni nu-i urmărise afară, cel puțin nu din câte văzuse fata. Ea și-a amintit de ei doar fiindcă Jack împingea viguros căruciorul în sus și-n jos, cântând, și, în timp ce ea le scana cumpărăturile, îi zisese că de Halloween avea să fie un animal mare și înfricoșător.

Căutarea scosese la iveală mărunțișuri.

Albume foto, agende, felicitări pentru familia Spain de la logodna lor, de la nuntă, pentru copii. Rețete de la un dentist, de la un medic, de la un farmacist. Fiecare nume și fiecare număr au fost trecute în agenda mea. Încet, se scurta lista cu semne de întrebare și se lungea cea cu posibile puncte de contact.

Mai târziu în acea după-amiază m-au sunat cei de la Infracțiuni informatice ca să-mi spună că aruncaseră o privire preliminară la ce le trimisesem. Eram în camera Emmei: îi căutasem prin ghiozdan (o grămadă de pasteluri roz, ASTĂZI SUNT O PRINȚESĂ cu majuscule atente și șovăielnice), Richie stătuse pe vine pe jos, scotocind printre basmele de pe raftul ei. Cu ea plecată și patul dezgolit – băieții de la morgă o înfășuraseră în cearșafuri și o luaseră cu totul, în caz că omului nostru îi căzuseră fire păr sau fibre în

timp ce făcea ce făcea –, camera era atât de goală, încât îți tăia răsuflarea, ca și cum fusese abandonată cu mii de ani în urmă, și de-atunci nu mai intrase nimeni aici.

Pe tehnician îl chema Kieran sau Cian, sau așa ceva. Era tânăr, vorbea repede și se simțea bine. Asta era, în mod evident, mai aproape de treaba pentru care se angajase decât studierea de hard disk-uri pentru pornografie infantilă, sau ce făcea el, de obicei, toată ziua. În telefoane nu găsisese nimic remarcabil, și nimic interesant despre monitoarele de copii, dar cu calculatorul era altă poveste. Cineva îl curățase.

— Deci, n-o să pornesc mașinăria și n-o să aflu toate orele de accesare a fișierelor, bine? În plus, din câte știu, cineva a pus un comutator care șterge totul când începe să fie alimentat. Așadar, prima dată fac o copie după hard disk.

L-am pus pe difuzor. Deasupra noastră se învârtea la o înălțime prea joasă, insistentă și nesuferită, drona unui elicopter – presa.

Unul dintre salahori ar fi trebuit să afle a cui era și să-i alunge, ca să nu dea imagini cu ascunzătoarea.

— O să conectez copia la propria mașinărie și o să aflu istoricul browser-ului – dacă e ceva bun, acolo găsești. Exceptând cazul în care calculatorul nu *are* un istoric al browser-ului. Adică nimic. Nici o singură pagină.

— Deci, îl foloseau doar pentru e-mail.

Știam deja că mă înșelam: cumpărăturile on-line ale lui Jenny.

— Ei, na. Nimeni nu folosește internetul doar pentru e-mail. Chiar și *bunică-mea* a reușit să găsească un forum al fanilor lui Val Doonican^[29], și are calculator doar fiindcă i l-am luat eu, ca să n-o las să fie deprimată după ce a murit bunicul. Poți să-ți setezi browser-ul să șteargă istoricul de fiecare dată când închizi calculatorul, însă cei mai mulți nu fac asta. Vezi setarea asta pe calculatoarele publice, în internet cafe-uri sau, mă rog, însă nu pe mașinăriile de-acasă. Am verificat, oricum, și, *nope*, browser-ul nu e setat să șteargă istoricul. Așa că am verificat ștergerile din istoricul browser-ului și al fișierelor temporare, și *voilà*^[30]: la patru zero opt în dimineața asta, cineva a șters totul manual.

Richie, încă în genunchi pe podea, mi-a prins privirea. Fusesem foarte concentrați pe postul de veghe și intrarea prin efracție. Nu ne trecuse deloc prin minte că omul nostru ar fi putut să aibă moduri subtile să vină și să plece, cum ar fi o ușiță pentru pisică, mai puțin vizibilă, care îi permiteau să cutreiere prin viața familiei Spain.

A trebuit să mă abțin să mă uit peste umăr, ca să mă asigur că nu mă urmărea nimeni din șifonierul Emmei.

— Bravo! am exclamat eu.

— Acum aș vrea să știu ce altceva a mai făcut gagiul în timp ce pierdea vremea pe-acolo, da? a continuat tehnicianul. Așa că am scanat orice alte chestii șterse cam în același timp. Și ghici ce apare? Toate fișierele Outlook PST. Distruse. La patru și unsprezece minute dimineața.

Richie și-a proptit agenda de pat și a luat notițe.

— Țsta e e-mailul lor? am întrebat eu.

— Oh, da. *Toate* e-mailurile, tot ce-au trimis și ce-au primit vreodată. Și adresele de e-mail.

— Altceva șters?

— Nu, asta-i tot. Există o grămadă de alte chestii în mașinărie – toate elementele de bază, cum ar fi fotografii, documente și muzică, dar niciunul n-a fost accesat sau modificat în ultimele douăzeci și patru de ore. Gagiul vostru a intrat acolo, s-a dus direct la cheștiile on-line și a ieșit.

— „Gagiul nostru”, am zis eu. Ești sigur că n-au făcut-o chiar proprietarii?

Kieran sau Cian a pufnit.

— Nicio șansă.

— De ce nu?

— Fiindcă ei nu sunt tocmai genii ale calculatorului. Tu știi ce e în mașinăria aia, chiar pe desktop? Un fișier numit, n-aș fi putut să scornesc eu asta, „Parole”. În care sunt, n-ai să ghicești, *toate* parolele oamenilor ăstora. E-mailuri, banking on-line, tot. Însă asta nu e partea cea mai bună. Au folosit aceeași parolă pentru o grămadă de chestii, precum o serie de forumuri, eBay, calculatorul actual: „EmmaJack”. Am avut o presimțire rea cu privire la linia asta dreaptă, dar sunt pentru acordarea prezumției de nevinovăție, așa că, înainte să încep să mă dau cu capul de tastatură, îl sun pe Larry și-l întreb dacă proprietarii au copii și cum îi cheamă. El zice – țineți-vă bine – Emma și Jack.

— Probabil, au presupus că dacă va fi atacat calculatorul, urma să o facă cineva care nu știa numele copiilor, așa că n-avea să fie capabil să-l pornească, și deci să nu citească fișierul care să-i permită introducerea parolei, am spus eu.

Tehnicianul a oftat furtunos, ceea ce-mi sugera că tocmai mă aruncase și pe mine în aceeași categorie cu familia Spain.

— Hm, nu e asta. Pe prietena mea o cheamă Adrienne și mi-aș scoate ochii cu o lingură înainte să-i folosesc prenumele ca parolă la *orice*, fiindcă am *standarde*. Ascultă ce-ți spun: cineva suficient de stupid ca să utilizeze afurisitele de *nume* ale copiilor săi ca parolă nu poate să se șteargă singur la fund, ce să mai vorbim de hard disk. Altcineva a făcut asta.

— Cineva care are cunoștințe informatice.

— Mă rog, ceva cunoștințe, da. Mai multe decât proprietarii, oricum. Nu e vorba neapărat despre un profesionist, cert e că știa să umble cu așa ceva.

— Cât timp i-ar fi luat?

— Toată treaba? Nu mult. A oprit mașinăria la patru și șaptesprezece minute. Intrat și ieșit în mai puțin de zece minute.

— Ar fi știut tipul ăsta că ai să descoperi ce-a făcut? a întrebat Richie. Sau își imaginează că și-a șters urmele?

Tehnicianul a scos un sunet neutru.

— Depinde. Mulți tipi cred că suntem o adunătură de sălbatici îngălați cu abia suficient creier ca să găsim butonul de pornire. Și la fel de mulți tipi se pricep la calculator doar cât să se bage singuri în rahat, mai ales dacă sunt pe grabă, care ar fi putut să fie și gagiul vostru, nu? Dacă voia, într-adevăr, să distrugă prostiile din fișierele alea sau să-și șteargă urmele în așa fel ca eu să nu știu niciodată că s-a atins cineva de mașinărie, există modalități – un program de ștergere –, însă asta necesită mai mult

timp și mai multă inteligență. Gagiul vostru n-avea fie una, fie cealaltă, fie pe ambele. În general, aş paria că ştia că o să fim capabili să vedem ştersăturile.

Dar le făcuse oricum. Nu era ceva important acolo.

— Spune-mi că poţi să le recuperezi, am zis eu.

— Unele dintre ele, cu siguranță. Întrebarea e cât de multe. Am să încerc programul de recuperare pe care-l avem, dar dacă gagiul ăsta a suprascris de câteva ori fişierele eliminate – şi eu aşa aş fi făcut dacă aş fi fost în locul lui –, atunci au să fie cam terminate, sau exact corupte în limbaj informatic. Şi-aşa blestematele se strică repede, doar prin utilizare normală. Aruncă-le într-o mică ştersătură ostilă, şi dai de dracu'. Dar lăsaţi asta pe mine.

Suna ca şi cum îl mânca să se pună pe treabă.

— Fă tot ce poţi, am zis eu. Îţi ţinem pumnii.

— Nu vă deranjaţi. Dacă nu pot să bat un amator cam prost şi butonul lui de ştergere, aş putea la fel de bine să-mi pun în cui chinga de jocheu şi să-mi găsesc un loc de muncă în infernul suportului tehnic. O să vin cu ceva. Crede-mă.

— „Amator cam prost”, a spus Richie când mi-am pus telefonul deoparte.

Încă era în genunchi pe jos, pipăind absent o fotografie înrămată pe raft: Fiona şi un tip cu păr castaniu în dezordine, care o ţinea pe micuţa Emma agăţată de dantela rochiei ei de botez, toţi trei zâmbind.

— Cert e că a reuşit să treacă de parola de autentificare.

— Da, am zis eu. Fie calculatorul era deja pornit când a ajuns el aici, în mijlocul nopţii, fie ştia numele copiilor.

— *Extravagantule!* a exclamat Larry fericit sărind peste pervazul ferestrei de la bucătărie când ne-a văzut în uşă. Exact omul la care mă gândeam. Vino încoace şi adu-l şi pe tânărul ăla cu tine. O să fiţi foarte, foarte fericiţi cu mine.

— N-ar fi rău să fiu foarte fericit cu ceva chiar acum. Ce ai?

— Ce ţi-ar face ziua frumoasă?

— Nu mă mai fierbe, Lar. N-am energie. Ce magie ai făcut?

— Nicio magie. A fost doar noroc de modă veche. Ştii cum au trecut pe-aici poliţiştii tăi în uniformă, ca o turmă de bivoli în sezonul de împerechere?

Am agitat un deget spre el.

— Nu sunt poliţiştii *mei* în uniformă, prietene. Dacă aş fi avut poliţiştii în uniformă, s-ar fi strecurat pe vârful picioarelor la locul faptei. Nici n-ai fi ştiut măcar că au fost acolo.

— Păi, am ştiut că ăştia au fost aici, da. *Evident*, au trebuit să salveze victima în viaţă, dar, pe cuvânt, cred că s-au întins pe jos şi *s-au zvârcolit*, sau cam aşa ceva. Mă rog. M-am gândit că o să avem nevoie de o minune ca să obţinem ceva care să nu provină de la uriaşii, grozavii lor bocanci, însă într-un fel, crezi sau nu, au reuşit să nu distrugă tot locul faptei. Băieţii mei minunaţi au găsit amprente. Trei. În sânge.

— *Bengosule*, am zis eu.

Vreo doi tehnicieni au dat din cap la mine. Ritmul lor de muncă începea să încetinească. Se apropiau de final, schimbând viteza într-o treaptă inferioară ca să se

asigure că n-au ratat nimic. Toți arătau obosiți.

— Fii pe fază, mi-a zis Larry. Nu asta e partea care o să-ți placă cel mai mult. Nu-mi place să te dezamăgesc, dar amicul tău a purtat mănuși.

— *Rahat!* am exclamat eu.

Chiar și cel mai cretin criminal știe că trebuie să poarte mănuși, însă te rogi mereu pentru o excepție, aceea că s-a lăsat dus de valul dorinței și i-a ieșit din minte.

— Nu te plânge, măi. Cel puțin v-am găsit dovezi că aseară a fost altcineva în casa asta. Stau și mă gândesc dacă asta contează.

— Contează foarte mult.

Rememorarea imaginii cu mine la etaj, în dormitorul lui Pat, aruncând într-o voioșie totul pe umerii acestuia, m-a lovit cu un val de dezgust.

— N-o să dăm vina pe tine pentru mănuși, Lar. Îmi mențin versiunea: ești un giuvaer.

— Păi, sigur că sunt. Vino aici și aruncă o privire.

Prima amprentă era o palmă și cinci degete, la înălțimea umărului, pe una dintre ferestrele cu geam cu vedere la grădina din spate.

— Vezi textura, punctele alea mici? Piele, a explicat Larry.

— Și mâini mari. N-a fost vreun pipernicit.

A doua amprentă era înfășurată în jurul marginii de sus a bibliotecii copiilor, ca și cum omul nostru se apucase cu mâna de ea ca să-și păstreze echilibrul. A treia era exact pe vopseaua galbenă a biroului pentru calculator, alături de conturul vag unde fusese computerul, ca și cum își odihnise acolo o mână în timp ce citea pe îndelete ce era pe ecran.

— Și tocmai pentru asta coborâsem să întrebăm, am spus eu. Ați găsit vreo amprentă pe calculatorul ăla înainte să-l trimiteți la laborator?

— Am încercat. Ai crede că o tastatură ar fi suprafața de vis, nu? Ai greși enorm. Oamenii nu-și folosesc tot degetul ca să lovească tasta, ci doar o mică parte din suprafață, apoi lovesc mereu și mereu, în unghiuri ușor diferite... E ca și cum ai lua o bucată de hârtie și ai tipări o sută de cuvinte diferite pe ea, unul peste altul, iar pe urmă te-ai aștepta ca noi să descoperim ce scrie acolo. Cel mai bun pariu e mouse-ul – avem o pereche de amprente parțiale care s-ar putea să fie utilizabile. În afară de asta, nimic suficient de mare sau suficient de clar ca să fie demn de luat în considerare.

— Și sânge? Pe tastatură sau pe mouse, mai precis?

Larry a clătinat din cap.

— Au fost niște stropi pe monitor, câteva picături pe lateralul tastaturii. N-au fost pete pe taste sau pe mouse totuși. Nu le-a folosit nimeni cu sânge pe degete, dacă asta întrebi.

— Deci, aparent, calculatorul a fost înaintea crimelor – înainte de adulți, oricum, am conchis eu. Trebuie că a avut ceva tupeu, dacă el stătea aici și le accesa istoricul pe internet în timp ce ei dormeau la etaj.

— Nu e nevoie să vină calculatorul mai întâi, a intervenit Richie. Mănușile alea erau din piele, au fost rigide, mai ales dacă erau complet însângerate. Poate că n-a putut să scrie cu ele, și le-a scos, i s-a luat sânge pe degete...

La primele lor ieșiri, cei mai mulți pifani își țin gura închisă și dau din cap la tot ce

spun. De obicei, asta e atitudinea corectă, dar, din când în când, văzând cum alți parteneri susțin și încearcă teorii încolo și-ncoace și se fac unii pe alții cum le vine la gură, îmi vine în gând ideea singurătății. Începusem să mă simt bine să lucrez cu Richie.

— Apoi a stat acolo jucându-se cu istoricul pe internet al lui Pat și Jenny, în timp ce aceștia sângerau la un metru de el.

— Ceva tupeu, oricum, am reiterat eu ideea acelei cutezante.

— Alo? ne-a atenționat Larry fluturând mâna spre noi. Mă țineți minte? Vă amintiți cum v-am spus că nu amprente sunt partea bună a poveștii?

— Îmi place să păstrez desertul la urmă, am zis eu. Când ești pregătit, Larry, ne-ar plăcea să aflăm subiectul adevărat.

Ne-a luat pe fiecare de câte un cot și ne-a întors spre întinderea de sânge coagulat.

— Aici a fost victima de sex masculin, am dreptate? Cu fața în jos, cu capul spre ușa de la hol, cu picioarele spre fereastră. Potrivit bivoliilor tăi, femeia era în stânga lui, culcată pe partea stângă, cu fața la el, sprijinită de corpul lui, cu capul pe partea de sus a brațului lui. Și aici, la doar vreo jumătate de metru de unde a fost spatele ei, avem *asta*.

A arătat la pardoseală, la bolboroseala de sânge gen Jackson Pollock^{31} care radia în jurul bălții.

— O urmă de încălțăminte? am întrebat eu.

— De fapt, câteva *sute* de urme de pași, Dumnezeu să ne ajute. Doar aruncați o privire la asta de-aici.

Eu și Richie ne-am aplecat mai aproape. Urma era atât de slabă, că abia am văzut-o pe modelul marmorean al plăcilor, însă Larry și băieții lui vedeau chestii pe care noi, ceilalți, nu le vedeam.

— Asta e specială, a zis Larry. E o amprentă de la pantoful sport stâng al unui bărbat, mărimea zece sau unsprezece, lăsată în sânge. Și fii atent: nu le aparține nici polițiștilor în uniformă, nici paramedicilor – *unii* oameni au destul creier ca să poarte pantofi acoperiți – și nu le aparține nici victimelor voastre.

Satisfacția i-a izbucnit, practic, prin costumul de protecție. Avea tot dreptul să fie mulțumit.

— Larry, am spus eu. Cred că te iubesc.

— Ia un număr de ordine. Nu vreau să vă faceți speranțe prea mari totuși. În primul rând, e doar o jumătate de amprentă – unul dintre bivoliile tăi a șters cealaltă jumătate –, apoi, dacă amicul tău nu e un idiot total, pantoful ăla este deja pe fundul Mării Irlandei. Dar *dacă* ajungeți să puneți cumva mâna pe el, aici intervine norocul: urma asta e perfectă. Nici eu n-aș fi putut să preleviez una mai bună. Când luăm pozele de la laborator, o să putem să vă spunem mărimea și, dacă ne dați destul timp, foarte probabil și marca, și modelul. Găsește-mi pantoful cu pricina și ți-l potrivesc într-o clipă.

— Mulțumesc, Larry, am spus eu. Ai avut dreptate, ca întotdeauna: asta e adevăratul subiect.

Am prins privirea lui Richie și am pornit spre ușă, dar Larry m-a bătut pe braț.

— Am zis eu că am terminat? Țasta e doar începutul, Extravagantule, știi manevra. Nu spune nimănui ce-am zis, altfel s-ar putea să divorțez de tine. Dar ai zis că vrei să-ți

spun tot ce știu despre cum ar fi putut să arate lupta.

— Nu așa vreau mereu? Accept cu recunoștință orice ajutor.

— Se pare că lupta s-a limitat la camera asta, așa cum te-ai gândit. Aici, cel puțin, a fost în toi. S-a desfășurat pe toată lățimea camerei – mă rog, poți să vezi și singur după cum e distrus locul, însă vreau să detaliez partea de după înjunghiere. Avem un sac cu fasole tăiat cu un cuțit însângerat chiar acolo, în cealaltă parte, o grămadă de stropi de sânge pe peretele din partea asta, deasupra mesei, și am numărat cel puțin nouă pete separate de stropi între cele două locuri.

Larry a arătat, și petele de stropi mi-au sărit în ochi de pe perete, dintr-odată, vii ca un tablou.

— Unele dintre astea provin, probabil, din brațul victimei de sex masculin – l-ai auzit pe Cooper, a sângerat peste tot. Dacă își scutura brațul ca să se apere, stropea cu sânge – și unele provin, probabil, de la arma scuturată de omul vostru. Între cele două, oricum, au fost o grămadă de scuturări. Și petele de stropi sunt la niveluri distincte, în unghiuri diferite: omul vostru a înjunghiat în timp ce victimele se luptau cu el, pe când erau la pământ...

Umărul lui Richie a săltat. A încercat să mascheze asta scărpinându-se ca și cum îl mușcase ceva.

— De fapt, e un mare plus, a continuat Larry aproape cu blândețe. Cu cât lupta e mai dezordonată, cu atât mai multe probe rămân în urmă: amprente, fire de păr, fibre... Dă-mi oricând un loc al faptei însângerat.

— Și acolo? S-au apropiat de acolo? am întrebat eu arătând spre ușa de pe hol.

Larry a clătinat din cap.

— Nu pare să fi ajuns acolo. Nimic până la vreun metru jumate de ușa aia: nu stropi, nu urme însângerate de pași, în afară de cele ale polițiștilor în uniformă și ale paramedecilor, nimic nelalocul lui. Totul doar cum au venit Dumnezeu și decoratorii.

— E vreun telefon aici? Unul fără fir, poate?

— Noi n-am găsit niciunul.

— Vezi că am ajuns la asta, m-am adresat eu lui Richie.

— Da. Telefonul fix era pe masa de pe hol.

— Corect. De ce Patrick sau Jennifer nu s-au dus spre el și n-au format 999, sau cel puțin să încerce? Cum i-a împiedicat pe amândoi deodată?

Richie a ridicat din umeri. Încă își rotea privirea de-a lungul peretelui din spatele bucătăriei, de la o pată de stropi de sânge la alta.

— Ai auzit-o pe femeia aia, Gogan, a zis Richie. Proprietatea asta n-are o reputație grozavă. S-ar putea să fi crezut că n-are rost.

Imaginea îmi stătea pe creier: Pat și Jenny Spain terorizați, crezând că noi eram prea departe și prea indiferenți chiar ca să merite să sune, că toată protecția din lume îi părăsise, că erau singuri, doar ei doi, cu întunericul și marea urlând din toate părțile, la ei acasă, împotriva unui bărbat cu un cuțit într-o mână și cu perspectiva iminentă a uciderii copiilor lor în cealaltă.

Judecând după mișcarea maxilarului strâns al lui Richie, și el își imagina la fel.

— O altă posibilitate e să fi fost două lupte separate, am emis eu o ipoteză. Omul

nostru își face treaba la etaj, apoi fie Pat, fie Jenny se trezesc și-l aud plecând – Pat ar avea mai multă noimă, ar fi mai puțin probabil ca Jenny să se ducă să investigheze pe cont propriu. El se duce după tip, îl prinde aici, încearcă să-l rețină. Asta ar explica arma de ocazie, precum și amploarea luptei: omul nostru încearcă să scape de un tip mare, puternic, furios pe el. Lupta o trezește pe Jenny, dar când ajunge ea aici, omul nostru îl pusese jos pe Pat, și e liber să se ocupe de ea. S-ar putea ca totul să fi mers foarte repede. Nu ia prea mult să faci genul ăsta de mizerie când ai un cuțit ascuțit.

— Asta face din copii principalele ținte, a concluzionat Richie.

— Oricum, așa pare. Uciderea copiilor e organizată, curată. A fost un fel de plan acolo, și totul a mers conform planului respectiv. Adulții au creat o blestemată de harababură scăpată de sub control, care s-ar fi putut încheia cu ușurință foarte diferit. Fie n-a plănuit să se intersecteze cu adulții deloc, fie a avut un plan și pentru ei, și ceva a mers prost. Oricum, a început cu copiii. Asta îmi spune că ei au fost, probabil, prioritatea lui.

— Sau ar fi putut să fie invers, a zis Richie luându-și din nou ochii de la mine, ca să se uite la haos, apoi a continuat: Adulții au fost ținta principală, sau unul dintre ei, blestemata de harababură a fost tot timpul în plan. Asta a căutat. De copii trebuia să scape doar ca să nu se trezească și să-l împiedice de la ce voia să facă.

Larry și-a vârât delicat un deget sub glugă și s-a scărpinat unde ar fi trebuit să fie linia părului. Se plictisise – numai pălăvrăgeală psihologică.

— Indiferent cum a început, așa spune că a sfârșit plecând pe ușa din spate, nu pe cea din față. Holul e curat, la fel și poteca, dar am găsit trei pete de sânge pe pietrele pavajului din grădina din spate.

Ne-a indicat fereastra și a arătat: benzi galbene ordonate, una chiar în afara ușii, două la marginea ierbii.

— Suprafața nu e plană, așa că n-o să fim capabili să vă spunem ce fel de pete – ar putea să fie urme de pași sau o urmă unde cineva a scăpat un obiect însângerat, sau ar putea să fie picături care au pătat cumva, ca și cum cineva ar fi sângerat și apoi ar fi călcat în sânge. S-ar putea ca unul dintre copii să-și fi julit genunchii în urmă cu câteva zile, din ce știm în stadiul ăsta. Nu putem să spunem decât că sunt acolo.

— Deci, are o cheie de la ușa din spate, am zis eu.

— Asta sau un sistem de teleportare. Și am mai găsit ceva în grădină despre care am crezut că s-ar putea să vreți să știți. Ceva în legătură cu capcana din pod și restul.

Larry i-a făcut semn cu degetele unuia dintre băieții lui, care a ales o pungă pentru probe dintr-un morman și a scos-o afară.

— Dacă nu sunteți interesați, o aruncăm la gunoi, a zis el. Dezgustătoare chestie.

Era un prigor, sau cea mai mare parte din el. Ceva îl lăsase fără cap cu câteva zile în urmă. În gaura zdrențuită și întunecată se încolăceau niște chestii de culoare deschisă.

— Suntem interesați, am zis eu. Ați putea cumva să descoperiți ce l-a ucis?

— Țsta chiar nu e domeniul meu, însă unul dintre băieții de la laborator face ieșiri în natură la sfârșit de săptămână. Caută viezuri încălțați în mocasini, sau cam așa ceva, mă rog. O să văd ce zice el.

Richie s-a aplecat să se uite mai atent la biata pasăre cântătoare: gheruțe încleștate,

fragmente de pământ agățate de penele strălucitoare de pe piept. Începuse să pută, dar el nu părea să observe.

— Cele mai multe animale îl mănâncă dacă-l omoară, a spus Richie, pisicile, vulpile... I-ar fi scos mațele. Ele nu omoară de dragul de a omorî.

— N-aș fi zis că ești genul de om al pădurii, a replicat Larry arcuind o sprânceană.

Richie a ridicat din umeri.

— Nu sunt. Am stat o vreme la țară, în Galway. Am învățat ascultându-i pe localnici.

— Continuă, atunci, *Crocodile Dundee*^[32]. Ce vietate i-o fi luat capul prigorului și a lăsat trupul?

— O nurcă, poate? Un jder de pin?

— Sau un om, am completat eu.

Nu capcana din pod m-a făcut să mă gândesc la asta în clipa în care am văzut ce a mai rămas din prigorul ăla. Ci Emma și Jack, țopăind prin grădină să se joace, dimineața devreme, și găsind asta prin iarbă și rouă. Din acea ascunzătoare, cineva ar fi avut o vedere perfectă.

— Țștia omoară tot timpul de dragul de a omorî.

La douăzeci și șase minute, am trecut prin zona locului de joacă, și lumina care pătrundea de-afară prin ferestrele bucătăriei începuse să se îmblânzească odată cu venirea serii.

— Poți să termini tu aici? l-am întrebat eu pe Richie.

A ridicat privirea, fără să aibă ceva obiecții.

— Nicio problemă.

— Revin într-un sfert de oră. Fii gata să ne întoarcem la sediu.

M-am ridicat în picioare – genunchii mi s-au destins și au trosnit; deveneam prea bătrân pentru asta – și l-am lăsat ghemuit acolo pe Richie, scotocind printre cărți cu poze și tuburi din plastic cu creioane colorate, înconjurat de stropii de sânge care lui Larry și echipei lui nu le mai erau de niciun folos. Când am plecat, am dat cu piciorul într-un fel de animal albastru și pufos, care a scos un chicotit ascuțit și a început să cânte. Cântul lui subțire, dulce și neomenesc m-a urmărit pe hol și pe ușă afară.

Pe măsură ce lumina zilei începea să scadă, proprietatea prindea viață. Presa împachetase și plecase acasă, luându-și și elicopterul cu ei, dar din reședința în care vorbisem cu Fiona Rafferty au ieșit câțiva băieței, zgâlțâind schelele și prefăcându-se că-și dădeau brânci unul altuia de la ferestrele mari, siluete negre dansând pe cerul aprins. În capătul străzii, mai mulți adolescenți atârnav pe zidul unei grădini năpădite de buruieni, fără ca măcar să se ascundă că fumau sau beau, sau că se uitau la mine. Cineva se învărtea undeva, în cercuri urlătoare și furioase, pe o motocicletă mare, fără tobă de eșapament. Mai departe, bârfa continua neîncetat. Păsările intrau și ieșeau prin găurile goale ale ferestrelor, și ceva a zbughit-o dintr-o grămadă de cărămizi și sârmă ghimpată abandonată pe marginea drumului, stârnind o mică avalanșă de praf.

Intrarea din spate a proprietății era formată din doi stâlpi mari de poartă, din piatră, și se deschidea spre o întindere de iarbă înaltă și unduitoare, care crescuse compact în spațiul în care fusese poarta. În timp ce coboram panta blândă spre dunele de nisip,

iarba șoptea liniștitor și mi se prindea strâns în jurul gleznelor, trăgându-mă înapoi.

Echipa de căutare era la marginea apei, scotocind printre algele marine și prin găurile cu bulbuci în care erau diferite specii de melci de mare. Când m-au văzut venind, membrii ei s-au îndreptat de spate, unul câte unul.

— Vreo șansă? am întrebat eu.

Mi-au arătat captura de saci cu dovezi la fel cum se împrăștie înghețați copiii acasă cu tot ce-au găsit în vreo ciudată vânătoare de ciudățenii, la sfârșitul unei zile lungi. Mucuri de țigară, cutii de cidru, prezervative folosite, căști stricate, tricouri rupte, pachete de alimente, pantofi vechi. Fiecare casă goală avusese ceva de oferit, fusese revendicată și colonizată de cineva – puși în căutare de locuri în care să se provoace reciproc, cupluri în căutare de intimitate sau de emoții, adolescenți în căutare de ceva de distrus, creaturi în căutare de loc unde să se împerecheze și să crească, șoareci, șobolani, păsări, buruieni, insecte mici și harnice. Natura nu lasă nimic gol ori să se irosească. În clipa în care constructorii, dezvoltatorii și agenții imobiliari ieșiseră de-acolo, intraseră alte chestii.

Erau puține descoperiri de folos: două lame – un briceag rupt, probabil prea mic pentru a fi cel pe care-l căutam noi, și un cuțit de buzunar cu arc ce ar fi fost interesant dacă n-ar fi fost pe jumătate ruginit –, trei chei de uși care trebuiau să fie verificate în broaștele familiei Spain, o eșarfă cu un plasture rigid, închis la culoare, care s-ar fi putut dovedi a fi sânge.

— Lucruri bune, am zis eu. Dați-i-le lui Boyle, de la Birou, și duceți-vă acasă. La opt dimineața fix, reluați de unde ați rămas. Eu o să fiu la morgă, dar am să mă alătur vouă cât de repede pot. Mulțumesc, doamnelor și domnilor. Bună treabă.

S-au târât în sus, prin dunele de nisip, spre proprietate, scoțându-și mânușile și frecându-și gâturile înțepenite. Eu am rămas unde eram. Echipa avea să presupună că profitam de o clipă de liniște ca să mă gândesc la caz, să trec prin matematica întunecată a probabilităților sau să las timp micilor fețe moarte să-mi iasă din minte. Dacă omul nostru ar fi fost cu ochii pe mine, și-ar fi imaginat la fel. Nu asta făceam. Îmi rezervasem cele zece minute în programul zilei ca să mă testez pe plaja aia.

Am continuat să stau cu spatele la proprietate, cu toată speranța distrusă, unde odată fuseseră costume de baie strălucitoare fluturând pe culmile de rufe improvizate între rulote. Era Lună Nouă, palidă pe cerul palid, licărind în spatele norilor subțiri de fum. Sub astrul nopții, marea era cenușie și agitată, imperioasă. Păsările marine recuperaseră marginea apei imediat ce plecaseră căutătorii. Am rămas nemișcat, și după câteva minute au uitat de mine și s-au întors la căutarea lor grăbită de hrană și la țiپetele lor ascuțite și curate ca vântul în stânca tocită. Odată, când țiپătul ascuțit și apropiat al unei păsări de noapte de la fereastra rulotei a speriat-o pe Dina și a trezit-o, mama i-a citat din Shakespeare: *Nu te teme. Insula e plină de zgomote: sunete și ifose dulci care te umplu de plăcere și nu rănesc.*

Vântul a devenit rece. Mi-am ridicat gulerul de la palton și mi-am vârât mâinile în buzunare. Ultima dată când pusesem piciorul pe plaja asta avusesem cincisprezece ani. Abia începusem să mă bărbieresc așa cum voiam, abia începeam să mă obișnuiesc cu umerii mei nou-nouți, la doar o săptămână după ce ieșisem pentru prima dată cu

cineva, o fată de aur din Newry, pe nume Amelia, care râdea la toate glumele mele și avea gust de căpșuni. Eram diferit pe vremea aia: electrizant și nesăbuit, aruncându-mă cu capul înainte în orice oferea o șansă de râs sau de provocare, cu suficient impuls cât să trec direct prin ziduri din piatră. Când noi, băieții, făceam skandenberg ca să impresionăm fetele, acceptasem provocarea îngâmfatului de Dean Gorry și-l bătusem de trei ori la rând, chiar dacă era de două ori cât mine, fiindcă îmi doream atât de mult s-o fac pe Amelia să mă aplaude.

M-am uitat peste apă, în noaptea care venea pe val, și n-am simțit absolut nimic. Parcă văzusem plaja într-un film vechi, odată ca niciodată. Băiatul ăla înfierbântat părea un personaj dintr-o carte pe care o citisem în copilărie și o dădusem mai departe. Numai că, undeva, în depărtare, în coloana mea vertebrală și adânc în palmele mele, murmura ceva. Ca un sunet prea jos ca să-l auzi, ca un avertisment, ca un acord de violoncel când un diapazon găsește tonul perfect ca să-l trezească la viață.

Și, bineînțeles, dracu' să-l ia de *bineînțeles*, Dina mă aștepta.

Primul lucru pe care-l observi la sora mea mai mică, Dina, e că e genul de frumusețe care, când apare, face lumea, bărbați și femei deopotrivă, să uite despre ce vorbește. Arată ca una dintre schițele alea vechi cu zâne, în cerneală: ușoare ca o dansatoare, cu piele care nu se bronzază niciodată, cu buze palide și pline și ochi mari și albaștri. Merge de parcă ar pluti trei centimetri deasupra solului.

Artistul ăla cu care ieșise îi zisese odată că era „Pre-Rafaelită^{33} pură”, ceea ce ar fi fost mai drăguț dacă două săptămâni mai târziu n-ar fi dat-o cu fundul de pământ. Nu că fusese vreo surpriză.

A doua chestie care iese în evidență la Dina e că e nebună ca un sac cu pisici. Diverși terapeuți și psihiatri i-au diagnosticat diverse chestii de-a lungul timpului, dar s-a ajuns la concluzia că Dina face degeaba umbră pământului. E nevoie de un talent pe care ea n-a reușit niciodată să și-l dezvolte. Poate să se prefacă luni de-a rândul, uneori chiar un an, dar e nevoie de concentrare ca pentru a merge pe sârmă și, în cele din urmă, se clatină mereu și ajunge să-și ia zborul. Atunci fuge de McJob-ul ei *du jour*^{34} prost, prietenul ei *du jour* prost fuge de ea – bărbații cărora le plac femeile vulnerabile o iubesc pe Dina, până când ea le arată ce înseamnă, de fapt, vulnerabilitatea –, și ea vine la ușa mea sau la cea a lui Geri, în general, la o oră scandalosă a dimineții, fără absolut niciun sens.

În acea noapte, ca să evite să devină previzibilă, a apărut, în schimb, la locul meu de muncă. Lucram în Castelul Dublin, și cum e o atracție turistică – 800 de ani în care construcțiile au apărut orașul ăsta, într-un fel sau altul –, oricine poate să intre direct de pe stradă. Traversam pavajul împreună cu Richie, îndreptându-ne cu pas rapid spre clădirea în care era sediul și îmi ordonam faptele în cap, pregătindu-mă să i le expun lui O'Kelly, când o umbră s-a desprins din colțul întunecat al unui zid și a zburat spre noi. Am tresărit amândoi.

— *Mikey*, a zis Dina într-o șoaptă teribilă, prinzându-mă de încheietura mâinii cu degetele strânse ca niște fire. Trebuie să vii să mă iei *acum*. Toată lumea continuă să mă împingă.

Ultima dată când o văzusem, poate cu o lună înainte, avea părul lung, blond și ondulat și un fel de rochie înflorată cu volane. De atunci se degradase: avea părul vopsit negru lucios și tăiat într-un stil Bob Flapper – bretonul părea că și-l ajustase singură – și purta un cardigan cenușiu imens și zdrențăros peste un furou alb și cizme motociclist. Întotdeauna e semn rău când Dina își schimbă lookul. Îmi venea să-mi dau una-n cap că trecuse atât de mult fără să verific.

Am tras-o de lângă Richie, care încerca să-și țină maxilarul să nu-i cadă pe caldarâm. Arăta de parcă mă vedea într-o lumină cu totul nouă.

— Am înțeles, scumpo. Care-i treaba?

— Nu pot, *Mikey*. Simt chestii în păr, știi, vântul luptându-se în părul meu? Doare, continuă să doară, nu pot să-l găsesc, nu pot să comut butonul ca să-l opresc.

Stomacul mi-a devenit un bulgăre dur și greu.

— OK, am zis eu. OK. Vrei să vii înapoi la mine pentru o vreme, da?

— Trebuie să *plecăm*. Trebuie să ascuți.

— Plecăm, scumpo. Așteaptă doar o clipă, bine?

Am condus-o pe treptele uneia dintre clădirile castelului, închisă pentru noapte după seria de turiști de peste zi.

— Fă-mi plăcerea și ia un loc.

— *De ce?* Unde te duci?

Era gata să intre în panică.

— Uite colo, am zis eu arătând în direcția aceea. Trebuie să scap de partenerul meu, astfel încât noi doi să putem merge acasă. O să-mi ia două secunde.

— Nu-l vreau pe partenerul tău, Mikey. N-are să fie loc, cum o să ne înghesuim ca să încăpem?

— Exact. Nici eu nu-l vreau. O să-l trimit pe drumul lui, apoi o să putem pleca.

Am așezat-o pe trepte.

— OK?

Dina și-a ridicat genunchii și și-a vârât gura în scobitura propriului cot.

— OK, a răspuns ea înăbușit.

— Haide zău, OK?

Richie s-a prefăcut că-și verifică mesajele pe telefon, ca să-mi lase puțină intimitate. Am continuat să țin ochii pe Dina.

— Ascultă, Richie. S-ar putea să nu pot în seara asta. Tu ești încă disponibil?

Am văzut semnele de întrebare sărind viguros în sus și-n jos în capul lui, dar știa când să-și țină gura.

— Sigur.

— Bine. Ia un salahor. El – sau ea, dacă o vrei pe Cumocheamă – poate să se treacă la ore suplimentare, deși ai putea să încerci să-i explici că renunțarea la asta ar putea să fie un pas mai bun în carieră. În cazul în care se întâmplă ceva acolo, mă suni *imediat*. Nu contează dacă ai impresia că e lipsit de importanță sau crezi că poți să te descurci cu asta, mă suni. Ai înțeles?

— Am înțeles.

— De fapt, sună-mă oricum, chiar dacă nu se întâmplă nimic, ca să fiu la curent. În fiecare oră, oră de oră. Dacă nu răspund, continuă să suni până răspund. Ai înțeles?

— Am înțeles.

— Spune-i superiorului că am avut o urgență și să nu-și facă griji, am totul sub control și o să vin din nou la serviciu cel târziu mâine-dimineață. Informează-l despre ziua de azi și planurile noastre pentru diseară – poți să faci asta?

— Probabil că pot să mă descurc, da.

Strâmbătura din colțul gurii lui Richie sugera că nu aprecia întrebarea, însă în clipa aia ego-ul lui era ultimul pe lista mea de priorități.

— Nu „probabil”, fiule. Descurcă-te. Zi-i că salahorii au misiuni pentru mâine, la fel și căutătorii, și ne trebuie o echipă subacvatică pentru a începe cât mai curând posibil munca în golf. De cum termini cu el, pleci. O să ai nevoie de hrană, haine groase, un pachet cu tablete de cafeină – cafeaua nu e bună, nu vrei să faci pipi la fiecare jumătate

de oră – și o pereche de ochelari cu imagine termică. Trebuie să presupunem că tipul ăsta are vreun fel de echipament cu viziune de noapte și nu vreau să sară pe tine. Și verifică-ți pistolul.

Cei mai mulți dintre noi încheiem cariera fără să scoatem vreodată pistolul din toc. Unii o iau ca pe o permisiune să devină neglijenți.

— Da, am mai făcut niște filaje înainte, a zis Richie destul de uniform, încât n-aș putea să afirm dacă îmi înșela așteptările. Ne vedem aici mâine-dimineață?

Dina devenise neliniștită, mușca din firele mânecii pulovărului.

— Nu, am răspuns eu. Nu aici. O să încerc să vin la Briantown la un moment dat diseară, dar asta se poate întâmpla sau nu. Dacă nu, ne întâlnim la spital pentru autopsii. La șase dimineața. Și, pentru numele lui Dumnezeu, să nu întârzii, altfel ne petrecem restul dimineții deznodându-i chiloții lui Cooper.

— Nicio problemă.

Richie și-a pus telefonul în buzunar.

— Putem să ne întâlnim acolo. Altfel, o să fie nevoie să facem tot posibilul să n-o zbârcim, da?

— Să n-o zbârcim, i-am confirmat eu.

— Nu, a zis Richie mai blând și a sunat aproape ca și cum mă liniștea.

— Succes.

A dat din cap spre mine și s-a îndreptat spre ușa sediului. A fost destul de deștept să nu se uite înapoi.

— *Mikey*, a șuierat Dina apucându-mă cu toată mâna de spatele paltonului. *Mergem?*

M-am oprit o fracțiune de secundă ca să ridic ochii la cer și să înalț o rugăciune puternică și urgentă către orice era acolo sus: „*Fă ca omul meu să aibă mai multă cumpătare decât cred eu că are. Nu-l lăsa să alerge în brațele lui Richie. Fă-l să mă aștepte pe mine*”.

— Haide, am zis eu punând o mână pe umărul Dinei, care s-a înghesuit în mine, toată numai coate ascuțite și găfâit, ca un animal speriat. Haide să mergem.

În zile ca asta, prima chestie pe care trebuie s-o faci cu Dina e s-o ții înăuntru. O mare parte din ce arată a nebunie e, de fapt, doar tensiune, teroare plutind liber, care crește atunci când pe unde trece e lovită de șuvoaie și capcane. Sfârșește prin a fi încordată din cauza imensității și imprevizibilității lumii, ca un animal de pradă prins într-un perimetru deschis. Du-o într-un spațiu închis familiar, fără străini, fără zgomote puternice și fără mișcări bruște, și se calmează, are chiar perioade de luciditate, în timp ce așteptați amândoi să treacă.

Dina a fost unul dintre factorii pe care i-am avut în minte când mi-am cumpărat apartamentul după ce eu și fosta mea ne-am vândut casa. Am ales un moment bun pentru despărțire, sau așa îmi tot spun eu: piața imobiliară era pe o curbă ascendentă și cu jumătatea mea din împărțire m-am ales cu un apartament cu două dormitoare, la etajul patru, în Centrul de Servicii Financiare. E îndeajuns de central ca să pot să mă duc pe jos la serviciu, îndeajuns de *trendy* ca să mă facă să mă nu simt ca un ratat fiindcă am datgreș în căsnicie și îndeajuns de sus ca Dina să nu fie speriată de zgomotul

străzii.

— *Da, slavă Domnului că nu ți-a luat mult*, a zis ea, cu mare ușurare, când am descuiat apartamentul.

A trecut tumultuos pe lângă mine și s-a proptit cu spatele de peretele de lângă ușă, cu ochii închiși, respirând adânc.

— Mike, poți să-mi dai un prosop de baie?

I-am găsit un prosop. Și-a aruncat poșeta pe jos, a dispărut în baie și a trântit ușa în urma ei.

Într-o zi proastă, Dina ar putea să stea la duș toată noaptea, cât timp are apă caldă și știe că ești dincolo de ușă. Spune că se simte mai bine în apă, fiindcă îi golește mintea de gânduri, ceea ce e presărat cu atât de multe tipologii din Jung, că nici măcar nu știu de unde să încep. De îndată ce am auzit apa curgând și pe ea începând să cânte pentru sine, am închis ușa camerei de zi și am sunat-o pe Geri.

Urăsc să dau astfel de telefoane aproape mai mult decât orice pe lume. Geri are trei copii, de zece, unsprezece și cincisprezece ani, un loc de muncă unde face broșuri pentru compania de design interior a celei mai bune prietene de-a ei și un soț cu care nu stă suficient. Toți oamenii ăia au nevoie de ea. De la mine n-are nevoie de nimic nimeni în viață, cu excepția Dinei, a lui Geri și a tatei, și pe Geri o ajut cel mai mult când nu dau telefonul ăsta. Fac tot ce-mi stă în puteri. Trecuseră ani de când n-o mai dezamăgisem.

— Mick! Stai o clipă până pornesc mașina asta de spălat...

Bang, clic pe butoane, zumzet mecanic.

— Gata. E totul OK? Ai primit mesajul meu?

— Da, l-am primit. Geri...

— Andrea! Te-am văzut! Dă-i-l înapoi imediat, altfel i-l dau lui pe-al tău, și nu vrei asta, nu? Nu, nu.

— *Geri*. Ascultă-mă. Mintea Dinei rătăcește iar. Am adus-o la mine, face un duș, dar eu am treabă. Pot s-o las la tine?

— Of, Doamne...

Am auzit-o oftând. Geri e optimista noastră. Ea încă mai speră, după douăzeci de ani de așa ceva, că de fiecare dată va fi pentru ultima oară, că, într-o dimineață, Dina are să se trezească vindecată.

— Of, Doamne, biata de ea. Mi-ar plăcea s-o iau, însă nu în seara asta. Poate în câteva zile, dacă tot mai e...

— Nu pot să aștept câteva zile, Geri. Am un caz mare, se pare că o să lucrez ture de optsprezece ore și n-am cum s-o iau cu mine la lucru.

— Oh, Mick, *nu pot*. Sheila are gastroenterită virală, cum îți spuneam, i-a dat-o și lui taică-su – le-a fost rău amândurora toată noaptea, când la unul, când la celălalt – și așa spune că și Colm, și Andrea pot s-o ia în orice clipă. Fac curățenie după bolnavi, spăl și răcesc 7-UP^[35] toată ziua, și se pare că la noapte o să fac asta din nou. N-aș putea să mă descurc și cu Dina. Nici vorbă.

Episoadele Dinei durau între trei zile și două săptămâni. Pentru orice eventualitate, îmi păstrez o parte din zilele de concediu anual, și O'Kelly nu întreabă nimic, dar de data asta n-avea să meargă.

— Și tata? Măcar de data asta. N-ar putea...? am încercat eu.

La propunerea asta, Geri a tăcut. Când eram copil, tata avea spatele drept și era uscățiv, înclinat spre enunțuri clare și directe, fără loc de manevră: „*Femeile pot să fie atrase de un bețiv, însă n-au să-l respecte niciodată. Nu există proastă dispoziție pe care aerul curat și exercițiile fizice să n-o poată îndrepta. Plătește-ți întotdeauna o datorie înainte de scadență și n-ai să flămânzești niciodată*”. Putea să repare orice, să crească orice, să gătească, să facă curat și să calce ca un profesionist, când trebuia. Moartea mamei îl dărmase complet.

Încă locuiește în casa din Terenure unde am crescut noi. Eu și Geri îl sunăm pe rând la sfârșit de săptămână, să facă ordine în baie, să pună șapte meniuri echilibrate în congelator și să verifice dacă încă funcționează televizorul și telefonul. Tapetul din bucătărie e cel cu vârtej portocaliu pe care mama l-a ales în anii '70. În camera mea, pe raftul făcut de tata pentru mine, sunt manualele mele școlare, având colțuri îndoite și pline de pânze de păianjen. Du-te în camera de zi și întreabă-l ceva. După câteva secunde o să-și mute privirea la televizor, o să clipească la tine, zicând: „Fiule, mă bucur să te văd”, și o să se întoarcă la vizionarea cu sonorul oprit a serialelor australiene. Ocazional, când devine neliniștit, se ridică de pe canapea și-și târșăie picioarele încălțate în papuci prin grădina din spate.

— Geri, te rog, am insistat eu. Doar pentru o noapte. Măine o să doarmă toată ziua și sper ca până mâine-seară să am treburile rezolvate la lucru. Te rog.

— Aș accepta dacă aș putea, Mick. Nu pentru că sunt prea ocupată, știi că nu m-ar deranja asta...

Zgomotul de fond a dispărut: s-a îndepărtat de copii, pentru intimitate. Mi-am imaginat-o în sufrageria lor presărată cu pulovere strălucitoare și masa plină cu teme pentru acasă, trăgând o șuviță blondă din coafura făcută cu grijă săptămânal. Amândoi știam că nu l-aș fi sugerat pe tatăl nostru dacă nu eram disperat.

— Dar știi ce face dacă nu stai tot timpul cu ea, iar eu trebuie să am grijă de Sheila și Phil... Ce mă fac dacă unuia dintre ei începe să-i fie rău în mijlocul nopții? Să-i las să-și curețe singuri mizeria? Sau s-o las pe ea, și să înceapă să se agite, să trezească toată casa?

M-am lăsat cu umerii de perete și mi-am trecut o mână peste față. Parcă n-aveam aer în apartament, era plin de duhoarea chimicalelor cu miros fals de lămâie folosite de cei de la curățenie.

— Da, am zis eu. Știu. Lasă.

— Mick. Dacă nu putem să facem față... Poate ar trebui să ne gândim s-o ducem undeva unde pot să se ocupe de ea.

— Nu, am spus eu.

A ieșit destul de tăios cât să tresar, dar Dina nu s-a întrerupt din cântat.

— Pot să fac față. O să fie bine.

— O să fii bine? Poți să găsești pe cineva să te înlocuiască?

— Nu așa merge. Mă gândesc eu la ceva.

— Oh, Mick, îmi pare rău. Chiar îmi pare foarte rău. De îndată ce ei au să fie un pic mai bine...

— E OK. Transmite-le la amândoi că am întrebat de ei, iar tu încearcă să nu te molipsești de la ei. Pe curând.

Un strigăt îndepărtat de furie, undeva la celălalt capăt al legăturii telefonice cu Geri.

— Andrea! Ce-am zis?... Sigur, Mick, s-ar putea ca Dina să fie mai bine până dimineață, nu? Nu știi niciodată norocul.

— S-ar putea, da. Să sperăm.

Dina a scâncit, și dușul s-a oprit. Se terminase apa caldă.

— Trebuie să închid, am zis eu. Ai grijă.

Și am ascuns telefonul, iar în momentul în care s-a deschis ușa de la baie stăteam frumos în bucătărie, mărunțind legume.

Mi-am preparat singur o friptură de vită *stir-fry*^[36] – Dinei nu-i era foame.

Dușul o liniștise. S-a ghemuit pe canapea; purta un tricou și pantaloni de trening pe care le luase din șifonierul meu, uitându-se în gol și frecându-și visătoare părul cu un prosop.

— Ssst, a zis ea când am început să întreb delicat cum și-a petrecut ziua. Nu vorbi. Ascultă. Nu e frumos?

Nu auzeam decât murmurul traficului, patru etaje mai jos, și clinchetul sintetizat al muzicii pe care o puneă în fiecare seară cuplul de la etajul de mai jos, ca să-și adoarmă copilul. Am presupus că era pașnic în felul lui și, după o zi întreagă de discuții complicate, cărora trebuia să le acorzi toată atenția, era bine să gătești și să mănânci în tăcere. Mi-ar fi plăcut să mă uit la știri, să văd cum prezentaseră reporterii lucrurile, însă asta era exclus.

După cină am făcut o cană mare. Sunetul boabelor măcinate a oprit-o pe Dina din noul neastâmpăr: mersul neliniștit în cerc, în picioarele goale, prin camera de zi, luând cărțile de pe rafturi, răsfoindu-le și punându-le înapoi în locuri greșite.

— Unde trebuia să te duci în seara asta? a întrebat ea cu spatele la mine. Aveai o întâlnire amoroasă sau ceva în genul ăsta?

— E marți. Nimeni nu se duce marțea la întâlniri amoroase.

— Doamne, Mikey, fii mai spontan. Du-te la cursurile serale. Fii nebun.

Mi-am turnat o cană de espresso tare și m-am îndreptat spre fotoliul meu.

— Nu cred că sunt genul spontan.

— Păi, asta înseamnă că te duci la întâlniri amoroase la sfârșit de săptămână? Că ai o prietenă?

— Nu cred că am mai considerat pe cineva prietena mea de când aveam douăzeci de ani. Adulții au partenere.

Dina a mimat că-și vârstă două degete pe gât, cu efecte sonore.

— Băieții gay de vârstă medie din 1995 aveau parteneri. Ieși cu cineva? I-o tragi cuiva? Bombardezi pe cineva cu o bazooka și cu iaurt ca muniție? Ești...

— Nu, Dina, nu sunt. Am ieșit cu cineva până de curând, ne-am despărțit, n-am de gând să mă întorc în șa pentru o vreme. OK?

— N-am știut, a zis Dina mult mai liniștită. Scuze.

S-a lăsat pe un braț al canapelei.

— Mai vorbești cu Laura? a întrebat ea după o clipă.

— Câteodată.

Auzind numele Laurei, încăperea s-a umplut cu parfumul ei fin și dulce. Am luat o înghițitură mare de cafea ca să mi-l scot din nări.

— Aveți de gând să vă împăcați?

— Nu. Iese cu cineva. Un doctor. Mă aștept să mă sune în orice zi și să-mi spună că s-au logodit.

— Ahhh, a zis Dina dezamăgită. Mi-a plăcut de Laura.

— Și mie. De asta m-am însurat cu ea.

— Atunci, de ce ai divorțat?

— N-am divorțat eu de ea, ci ea de mine. Eu și Laura am făcut mereu chestii civilizate și am spus lumii că a fost de comun acord, n-a fost vina nimănui, că aveam drumuri diferite și toate porcăriile obișnuite, dar eram prea obosit.

— Serios? De ce?

— De-aia. N-am energie în seara asta, Dina.

— Mă rog, a opinat Dina dându-și ochii peste cap.

A alunecat sinuos de pe canapea și s-a dus în bucătărie, unde am auzit-o cotrobăind prin frigider.

— De ce n-ai nimic de *mâncare*? *Mor de foame*.

— E o grămadă de mâncare. Frigiderul e plin. Aș putea să-ți fac o *stir-fry*, sau e tocană de miel în congelator, sau dacă vrei ceva mai ușor, poți să mănânci terci, sau...

— Oh, te rog. Nu vorbesc despre chestii banale. La naiba cu cele cinci grupe de alimente și antioxidanți bla, bla, bla. Vreau înghețată sau un burger de-ăsta de rahat pe care-l bagi în cuptorul cu microunde.

A trântit ușa de la un dulap și s-a întors în camera de zi întinzând la o lungime de braț un baton de granola^[37].

— *Granola*? Ce, ești copil mic? Nu te obligă nimeni să mănânci.

A ridicat din umeri, s-a aruncat pe canapea și a început să muște din baton, făcând o față de parcă ar fi putut s-o otrăvească.

— Atunci când erai cu Laura, erai fericit, a zis ea. Era cam ciudat, fiindcă nu ești unul dintre oamenii ăia fericiți în mod natural, așa că nu eram obișnuită să te văd așa. De fapt, mi-a luat ceva timp să-mi dau seama ce se întâmpla. Însă era drăguț.

— Da, era, am confirmat eu.

Laura e același gen elegant care iese în evidență, drăguță prin muncă intensivă ca Jennifer Spain. Era la dietă în fiecare zi de când o știam, cu excepția zilelor de naștere și a Crăciunurilor. Își refăcea bronzul fals la fiecare trei zile, își îndrepta părul în fiecare dimineață a vieții ei și nu ieșea din casă fără machiaj complet. Știu că unora dintre bărbați le place ca femeile să se păstreze naturale, sau cel puțin să pretindă că o fac, dar vitejia cu care Laura încerca să se lupte corp la corp cu natura reprezenta unul dintre multele lucruri care-mi erau dragi la ea. Obișnuiam să mă trezesc dimineața cu cincisprezece-douăzeci de minute mai devreme, ca să pot să-mi petrec acel timp doar privind-o cum se pregătea.

Chiar și în zilele în care era în întârziere, scăpând lucrurile din mână și bombănindu-se, pentru mine era cel mai odihnitor lucru pe care viața mi-l putea oferi, ca și cum mă

uitam cum o pisică pune lumea în ordine spălându-se.

Întotdeauna mi s-a părut că o fată ca asta, care lucra din greu ca să fie ce credea ea că trebuia să fie, avea toate șansele să vrea ce credea ea că trebuia să vrea: flori, bijuterii bune, o casă frumoasă, vacanțe însoțite și un bărbat care s-o iubească și să-și propună să aibă grijă de ea pentru tot restul vieții lor. Fetele ca Fiona Rafferty sunt mistere complete pentru mine. Nu pot să-mi imaginez de unde să începi să încerci să le descoperi, și asta mă face nervos. În cazul Laurei, mi se părea că aveam o șansă s-o fac fericită. Mi s-a părut cretin să fiu luat prin surprindere când ea, cu care mă simțeam în siguranță fix din motivul ăsta, ajunsese să-și dorească exact ce ar trebui să-și dorească femeile.

— Din cauza mea? De-asta te-a părăsit Laura? a întrebat Dina fără să se uite la mine.

— Nu, am răspuns eu imediat.

Era adevărat. Laura aflase de timpuriu despre Dina, cam cum era de așteptat. N-a zis sau n-a lăsat niciodată să se înțeleagă, cred că nici nu s-a gândit vreodată, că Dina nu era responsabilitatea mea, că ar fi trebuit să-i țin nebunia afară din casa noastră. Când mă duceam în pat, târziu, în nopțile în care Dina adormea, în sfârșit, în camera noastră de rezervă, Laura mă trăgea de păr. Asta era tot.

— Nu vrea nimeni să aibă de-a face cu porcăria asta, a adăugat Dina. *Eu* nu vreau să am de-a face cu porcăria asta.

— Poate că unele femei nu. Nu m-aș însura cu genul ăsta de femei.

— Am zis că *mi-a plăcut* Laura, nu că o credeam o *sfântă*, a pufnit ea. Cât de proastă mă crezi? *Știu* că n-a vrut să apară la ușa ei vreo cățea nebună și să-i strice toată săptămâna. Singura aia dată, lumânări, muzică, pahare cu vin, părul vostru, al amândurora, ciufulit? Trebuie că m-a urât din rărunchi.

— Nu. Nu te-a urât niciodată.

— Nu mi-ai fi spus dacă ar fi fost așa. De ce altceva să te fi părăsit? Laura era nebună după tine. Și n-a fost vina ta, că ai fi lovit-o sau ai fi făcut-o târfă. *Știu* cum te-ai purtat cu ea, de parcă era o prințesă. I-ai fi adus Luna de pe cer. „*Ea sau eu*”, așa ți-a zis, nu? „*Îmi vreau viața înapoi, alung-o pe țăcănita aia de-aici?*”

A început să se încovrighe strâns, cu spatele lipit de brațul canapelei. Avea în ochi o sclipire de teamă.

— Laura m-a părăsit fiindcă voia copii, am precizat eu.

Dina s-a oprit la jumătatea respirației și s-a holbat cu gura căscată.

— Oh, rahat, Mikey. Nu poți să ai copii?

— Nu știu. N-am încercat.

— Atunci...?

— Nu vreau să am copii. N-am vrut niciodată.

Dina s-a gândit la asta în tăcere, sugându-și absentă batonul de granola. După un timp, a replicat:

— Poate că Laura s-ar fi calmat dacă ar fi avut copii.

— Poate. Sper să aibă șansa să descopere. Însă nu cu mine. Laura știa asta când s-a măritat cu mine. M-am asigurat că știa. N-am indus-o niciodată în eroare.

— De ce nu vrei copii?

— Unii nu vor. Nu sunt vreun ciudat.

— N-am zis că ești ciudat. Te-am făcut eu ciudat? Doar am întrebat de ce.

— Nu cred în detectivii criminaliști cu copii, am explicat eu. Se înmoaie. Nu mai poți să-ți faci treaba și sfârșești prin a da greș și la slujbă și, probabil, și cu copiii. Nu poți să le ai pe amândouă. Eu aleg slujba.

— Of, Doamne, mare rahat mare. Nimeni nu refuză să aibă copii fiindcă nu *crede* în asta. Mereu dai vina pe munca ta. E așa de *plictisitor*, nici n-ai idee. De ce nu vrei copii?

— Nu *dau* vina pe munca mea. O iau în serios. Dacă e plictisitor, îmi cer scuze.

Dina și-a dat ochii peste cap și a scos un oftat uriaș de falsă îngăduință.

— OK, a zis ea lăsând-o mai moale, în așa fel ca idiotul de mine să poată să țină pasul. Aș paria tot ce am, care e zero, dar lasă așa, că echipa ta n-a fost toată *sterilizată* în prima zi de muncă. Lucrezi cu tipi care au copii. Ei fac exact ce faci și tu. Nu se poate să lase tot timpul criminalii să scape, altfel ar fi dați afară. Corect? Am dreptate?

— Unii dintre ei au familii. Da.

— Atunci, tu de ce nu vrei copii?

Cafeaua mi-a venit înapoi pe gât. Apartamentul părea mic și urât, respingător, cu lumină artificială. Nevoia de a ieși, de a conduce cu viteză prea mare înapoi la Portul Sfârâmat aproape m-a făcut să sar în sus de pe fotoliu.

— Fiindcă riscul e prea mare, am răspuns eu. E atât de mare, că doar gândindu-mă la asta, și-mi vine să-mi vomit măruntaiele. Uite de-aia.

— Riscul, a zis Dina după un moment de tăcere.

A întors, cu grijă, ambalajul batonului de granola și a examinat partea lucioasă.

— Nu e vorba de locul de muncă. Te referi la mine. Că ar putea să iasă ca mine.

— Nu de tine îmi fac griji, am spus eu.

— Atunci, de cine?

— De mine.

Dina m-a privit și am observat cum becul reflecta mici flăcărui gemene în ochii ăia misterioși, de un albastru lăptos.

— Ai fi un tată bun, a conchis ea.

— Cred că, probabil, aș fi. Dar, probabil, nu destul de bun. Fiindcă dacă greșim amândoi și mă dovedesc un tată teribil, ce ne facem? N-aș putea să fac absolut *nimic*. Descoperi când e prea târziu. Copiii sunt acolo, nu poți să-i trimiți înapoi. Ci doar să-i păstrezi naibii, zi după zi, și să te uiți cum copiii ăștia perfecți se transformă în epave în fața ochilor tăi. Nu pot să fac asta, Dina. Ori nu sunt suficient de prost, ori nu sunt suficient de curajos, cert e că nu pot să-mi asum riscul ăsta.

— Geri o face OK.

— Geri o face grozav, am zis eu. Geri e veselă, relaxată și o mamă naturală. După ce s-a născut fiecare dintre copiii ei, am sunat-o în fiecare zi, timp de un an – filaj, interogatorii, certuri cu Laura, orice altceva pe lume era pus pe așteptare pentru telefonul ăla ca să mă asigur că era bine. Odată a părut răgușită și suficient de abătută cât să-l fac pe Phil să plece de la muncă și să vadă cum se simțea. Era răcită și, evident, a crezut că trebuia că mă simt ca un idiot, dar nu era așa. Întotdeauna e mai bine să fii sigur.

— Eu îmi doresc copii într-o zi, a zis Dina.

A făcut ghem ambalajul, l-a aruncat în direcția vagă a coșului de gunoi și a ratat.

— Pun pariu că tu crezi că e o idee de tot rahatul.

Gândul la ea apărând gravidă data viitoare mi-a făcut scalpul să înghețe.

— N-ai nevoie de permisiunea mea.

— Dar, oricum, așa crezi.

— Ce face Fabio? am întrebat eu.

— Îl cheamă Francesco. Nu am convingerea că are să meargă. Nu știu.

— Cred că ar fi o idee bună să aștepți să ai copii până când o să fii cu cineva în care poți să ai încredere. Consideră-mă de modă veche.

— Vrei să spui, în cazul în care-l pierd. În eventualitatea că am copilașul ăsta mic de trei săptămâni și capul începe să-mi explodeze. Ar trebui să fie acolo cineva, să mă supravegheze.

— Nu asta am zis.

Dina și-a întins picioarele pe canapea și și-a inspectat oja de pe unghiile de la picioare, care era bleu perlat.

— Știu când începe, să știi, a zis ea. Vrei să știi de unde?

Nu vreau să știu nimic, niciodată, despre mecanismele interne ale minții Dinei.

— De unde? am iscodit-o eu.

— Lucrurile încep să sune greșit.

O privire rapidă la mine, de sub părul care-i acoperea ochii.

— Ca și cum mi-aș scoate tricoul noaptea și l-aș arunca pe jos, și ar face *plop*, ca o piatră care cade într-un iaz. Sau odată am mers pe jos acasă de la muncă, și de fiecare dată când atingeau pământul, cizmele mele *țipau*, ca un șoarece într-o capcană. A fost oribil. În final, a trebuit să mă așez jos pe alee și să le scot, ca să mă asigur că nu era vreun șoarece prins înăuntru – știam că nu era, nu sunt proastă, însă am vrut doar să fiu sigură. Atunci mi-am dat seama. Ce se întâmpla, vreau să spun. Însă tot am fost nevoită să iau un taxi spre casă. Nu mai suportam să aud, tot drumul. Se auzea de parcă era în *agonie*.

— Dina. Ar trebui să te duci la cineva în legătură cu asta. De îndată ce se întâmplă.

— Mă duc la cineva. Azi am fost la muncă și am deschis unul dintre congelatoarele mari ca să iau mai mulți covrigi, și a trosnit. Ca un foc, de parcă era acolo o pădure în flăcări. Așa că am ieșit și am venit la tine.

— Asta e minunat. Sunt încântat că ai făcut-o. Dar eu vorbesc de un profesionist.

— Medicii, a zis Dina încrețindu-și buzele. Le-am pierdut numărul. Și cât de folositori mi-au fost vreodată?

Era în viață, ceea ce conta mult pentru mine și ceea ce am simțit că ar trebui să conteze măcar un pic și pentru ea. Dar înainte să punctez asta, mi-a sunat mobilul. Când l-am scos, mi-am verificat ceasul: nouă punct. Bravo, Richie.

— Kennedy, am zis eu ridicându-mă și îndepărtându-mă de Dina.

— Suntem la obiectiv, a spus Richie așa de încet, încât a trebuit să-mi apăs urechea de telefon. Nicio mișcare.

— Tehnicienii și salahorii își fac treaba?

— Da.

— Vreo problemă? Ai dat peste cineva pe drum? Ceva ce ar trebui să știu?

— Ne. Suntem bine.

— Atunci, vorbim într-o oră, sau mai devreme dacă apare vreo acțiune. Succes.

Am închis. Dina își răsucea prosopul într-un nod strâns și mă privea intens printre suvițele părului ei lucios.

— Cine a fost?

— De la muncă.

Mi-am pus mobilul în buzunar. Mintea Dinei avea unghere paranoice. Nu voiam să-mi ascundă telefonul, ca să nu pot să vorbesc cu spitale imaginare, sau, și mai bine, să răspundă ea și să-i spună lui Richie că știa ce avea el de gând și că spera să moară de cancer.

— Am crezut că ești liber.

— Sunt. Mai mult sau mai puțin.

— Ce înseamnă „mai mult sau mai puțin”?

Mâinile au început să i se tensioneze pe prosop. Am răspuns, menținându-mi vocea calmă:

— Înseamnă că uneori oamenii vor să mă întrebe ceva. În Criminalistică nu există „liber”. Era partenerul meu. Probabil că are să mai sune de câteva ori în seara asta.

— De ce?

Mi-am luat cana cu cafea și m-am îndreptat spre bucătărie ca s-o umplu.

— L-ai văzut. E pifan. Trebuie să discute cu mine înainte să ia vreo decizie importantă.

— Decizie importantă despre ce?

— Despre orice.

Dina a început să-și folosească unghia de la degetul mare de la mână ca să-și ia o crustă de pe dosul mâinii, cu scărpinături tari și scurte.

— Cineva asculta la radio azi după-amiază, a zis ea. La muncă.

Of, rahat.

— Și?

— Și. Ziceau că s-a găsit un cadavru, iar poliția consideră moartea suspectă. Ziceau Portul Sfărâmat. Vorbea un tip, un polițist. Parcă erai tu.

Și atunci congelatorul a început să scoată zgomote de pădure în flăcări.

— OK, am rostit eu cu grijă, așezându-mă din nou în fotoliul meu.

Scărpinatul a devenit mai viguros.

— Nu *face* asta. Nu mai *face* asta, fir-ar să fie.

— Ce să nu fac?

— Să nu mai afișezi fața aia, fața aia proastă de polițist încrezut. Vorbești de parcă sunt vreun idiot de martor cu care poți să joci joculețe fiindcă sunt prea intimidată ca să-ți întorc privirea. Nu mă intimidezi tu pe mine. Ai înțeles?

N-avea niciun rost să ne certăm.

— Am înțeles, am spus eu calm. N-am de gând să încerc să te intimidez.

— Atunci, termină cu prostea și *spune-mi*.

— Știi că nu pot să vorbesc despre muncă. Nu e personal.

— *Iisuse*, cum naiba să nu fie personal? Sunt *soră-ta*. Se poate mai personal *de-atât*?

S-a înghesuit tare în colțul ei de canapea, cu picioarele fixate ca și cum se pregătea să se catapulteze spre mine, ceea ce era puțin probabil, dar nu imposibil.

— Adevărat, am răspuns eu. Am vrut să spun că nu ascund nimic de tine personal. Trebuie să fiu discret cu toată lumea.

Dina mesteca în spatele propriului antebraț și mă privea ca și cum eram dușmanul ei, mijind ochii aprinși cu viclenie de animal neprietenos.

— OK, a zis ea. Atunci, haide doar să ne uităm la știri.

Sperasem să nu-i vină ideea asta.

— Am crezut că-ți place liniștea și pacea.

— Dacă e îndeajuns de publică încât s-o vadă toată afurisita de țară, cu siguranță, fir-ar să fie, nu poate să fie prea confidențială ca să mă uit eu. Corect? Având în vedere că nu e *personal*.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dina. Am muncit toată ziua. Ultima chestie pe care vreau s-o fac e să vin acasă și să mă uit la munca mea la televizor.

— Atunci, spune-mi odată *ce naiba se întâmplă*. Sau dau pe știri, și va trebui să mă pui jos ca să mă oprești. Asta vrei?

— Bine, am cedat eu ridicând mâinile. OK. Îți spun povestea dacă te calmezi. Asta înseamnă că trebuie să te oprești să te muști de braț.

— E afurisitul meu de braț. Ce-ți pasă ție a cui e treaba?

— Nu pot să mă concentrez când faci asta. Și dacă nu pot să mă concentrez, nu pot să-ți spun ce se întâmplă. Depinde de tine.

M-a săgetat cu o privire sfidătoare, și-a dezgolit dinții mici și albi și a mușcat din nou, tare, dar cum n-am reacționat, și-a șters brațul de tricou și s-a așezat pe mâini.

— Uite. Fericit?

— N-a fost un singur cadavru, am început eu să-i relatez, ci o familie compusă din patru membri. Locuiau în Portul Sfărâmat – se numește Brianstown acum. Aseară, cineva le-a intrat în casă prin efracție.

— Cum i-a omorât?

— N-o să fim siguri până la autopsie. Se pare că a folosit un cuțit.

În timp ce reflecta la asta, Dina se holba în gol și nu se mișca, nici nu respira.

— Brianstown, a zis ea, într-un final, abstract. Ce nume cretin, nenorocit, prost. Oricine a avut ideea asta ar trebui împins cu capul sub o mașină de tuns iarba și ținut acolo. Ești sigur?

— Despre nume?

— Nu! *Iisuse*. Despre *cei morți* în Brianstown.

Mi-am frecat articulația fălcii, încercând să elimin o parte din tensiunea de-acolo.

— Da. Sunt sigur.

În ochi i-a revenit concentrarea. Erau pe mine, fără să clipească.

— Ești sigur fiindcă lucrezi la asta.

N-am răspuns.

— Ai zis că nu vrei să te uiți la asta la știri, deoarece la asta ai lucrat toată ziua. Așa

ai zis.

— Să te uiți la un caz de crimă e muncă. La orice caz de crimă. Asta *fac* eu.

— Bla, bla, bla, mă rog, cazul *ăsta* de crimă e munca *ta*. Corect?

— Ce mai contează?

— Contează, fiindcă, dacă-mi spui, te las să schimbi subiectul.

— Da. E cazul meu. Al meu și al unei grămezi de alți detectivi, am continuat eu.

— Hmm! a exclamat Dina.

A aruncat prosopul în direcția vagă a ușii de la baie, a alunecat de pe canapea și a început să se învârtă din nou prin cameră, în cercuri automate și viguroase. Aproape auzeam zumzetul a ceea ce trăia în interiorul ei, începând să construiască, un bâzâit subțire de țânțar.

— Și acum o să schimbăm subiectul, am punctat eu.

— Da, a zis Dina.

A luat un mic elefant din steatit pe care eu și Laura îl adusesem din vacanța în Kenya dintr-un an, l-a strâns tare în mână și a examinat cu interes urmele roșii rămase în palmă.

— Mă gândeam înainte. Când te așteptam. Vreau să-mi schimb apartamentul.

— Bine, am zis eu. Putem să începem chiar acum să căutăm ceva on-line.

Apartamentul Dinei era o cocină. Și-ar fi putut permite un loc absolut decent, eu aș fi ajutat-o cu chiria, însă ea e de părere că blocurile de apartamente construite cu un anume scop o fac să vrea să se dea cu capul de pereți, așa că sfârșește întotdeauna în vreo casă georgiană decrepită, care a fost transformată în garsoniere în anii '60, cu baie comună cu vreun ratat păros care își zice muzician și are nevoie să i se reamintească regulat că ea are un frate polițist.

— Nu, a spus Dina. *Ascultă*, pentru numele lui Dumnezeu. Vreau să-l schimb ca *schimbare*. Îl urăsc, fiindcă-mi produce mâncărimi. Am încercat deja să mă mut, m-am dus la fetele de sus să le cer să facem schimb. Vreau să spun că lor n-o să le provoace mâncărime pe interiorul coatelor și până la unghii, ca mie. Nu e greșeală. N-am păduchi. Ar trebui să arunci o privire la cât de curată sunt. Cred că e doar modelul de rahat al covorului ăluia. Le-am zis asta, însă târfele nu m-au ascultat. Au toate ochelari ca o gură de pește mare și prost. Mă întreb dacă au pești ca animale de companie. Deci, din moment ce nu pot să mă mut, am să *schimb* lucrurile. Vreau să mut camerele. Cred că le-am lovit cu ciocanul înainte, dar nu-mi amintesc. Tu îți amintești, Mikey?

Richie a sunat din oră-n oră, așa cum promisese, să mă anunțe că nu s-a întâmplat mai nimic. Dina mă lăsa uneori să răspund la primul apel, mestecându-și un deget în timp ce eu vorbeam, și aștepta până închideam înainte să înceapă iar mecanic: „*Cine a fost, ce-a vrut, ce i-ai zis despre mine...*” Alteori trebuia să-l las să sune de două-trei ori, în timp ce ea se învârtea mai repede în cerc și vorbea mai tare, ca să-l acopere, până se extenua și cădea pe canapea sau pe covor, și eu puteam să răspund. La ora unu m-a pocnit peste mână în care țineam telefonul, iar vocea i s-a transformat într-un țipăt când am vrut să răspund: „*Nu dai o ceapă degerată că încerc să-ți spun ceva, că încerc să vorbesc cu tine, nu mă ignora pentru oricine ăla, ascultă, ascultă, ascultă...*”

Imediat după ora trei, în mijlocul unei fraze, s-a făcut ghem, cu capul ascuns între

perne, și a adormit pe canapea. Avea tivul tricoului meu înfășurat în jurul pumnului și sugea materialul.

Am luat plapuma din camera de rezervă și am învelit-o. Apoi am făcut lumina mai mică, am luat o cană cu cafea rece și m-am așezat la masă, jucând Solitaire pe telefon. Departe, mai jos de noi, un camion a piuit ritmic, dând cu spatele. Pe coridor s-a trântit o ușă, înăbușită de covorul greu. Dina șoptea în somn. O vreme a plouat, un foșnet moale și un răpăit la ferestre, care și-a potolit intensitatea până s-a lăsat din nou tăcerea.

Eu aveam cincisprezece ani, Geri – șaisprezece ani și Dina – aproape șase când s-a sinucis mama noastră. De când mă știu, o parte din mine așteptase ziua în care avea să se întâmple. Cu abilitatea celor ale căror minți au fost dezarmate de o dorință, ea alesese singura zi în care nu ne așteptam. Un an întreg, tata, Geri și cu mine o supravegheasem non-stop, urmărind primele semne, ca agenții sub acoperire, convingând-o să mănânce când nu se dădea jos din pat, ascunzându-i analgezicele, ziua, când se învârtea prin casă ca o pată rece^[38] în aer, ținând-o de mână toată noaptea, când nu putea să se oprească din plâns, mințind strălucit și abil, ca niște impostori, vecini, rude, pe oricine întreba. Dar timp de două săptămâni, în vară, fusesem liberi toți cinci. Ceva din Portul Sfărâmat – aerul, schimbarea de peisaj, determinarea pură să nu ne strice vacanța – o schimbase pe mama într-o fată care râdea ridicându-și palmele spre soare, nesigură și uimită, ca și cum nu-i venea să creadă că-i mângâia pielea cu tandrețe. Alerga cu noi pe nisip, îl săruta pe tata pe ceafă, când îi aplica pe corp crema de protecție solară. În acele două săptămâni, n-am numărat cuțitele ascuțite și n-am sărit în picioare la cele mai mici zgomote peste noapte, fiindcă era fericită.

În vara în care aveam cincisprezece ani, ea a fost cea mai fericită dintre toți. N-am înțeles de ce, până după aceea. A așteptat ultima noapte a vacanței noastre ca să intre în apă.

Până în acea noapte, Dina era o mică scânteie de încăpățănare și de neastâmpăr, mereu gata să explodeze în chicotitul ei ascuțit și spumos, mereu capabilă să te atragă în asta și pe tine. Ulterior, medicii ne-au avertizat să stăm cu ochii pe ea pentru „consecințe emoționale” – în zilele noastre, ar fi fost trimisă direct la terapie, probabil și noi toți, însă erau anii '80, și țara asta încă mai credea că terapia era pentru cei bogați, care aveau nevoie de un șut bun în fund.

Am stat cu ochii pe ea – eram buni la asta. La început am urmărit-o douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână, dormind cu schimbul în pat cu Dina, în timp ce ea zvâcnea și murmură în somn –, dar nu părea să fie într-o formă mai rea decât mine sau Geri și, cu siguranță, arăta mult mai bine decât tatăl nostru. Își sugea degetul mare, plângea mult. După un timp îndelungat, a revenit la normal, cel puțin așa ni s-a părut. În ziua în care m-a trezit împungându-mă cu un burete ud pe spate și a fugit râzând și țipând, Geri a aprins o lumânare la Fecioara Maria, în semn de mulțumire că Dina își revenise.

Și eu am aprins una. M-am păstrat cât de pozitiv am putut și mi-am zis să cred în asta. Însă am știut: o noapte ca asta nu dispare, pur și simplu. Am avut dreptate. Acea noapte s-a ascuns adânc în interiorul fragil al Dinei și a rămas ghemuită, așteptându-și

timpul, ani de-a rândul. Când s-a îngrășat suficient, s-a agitat, s-a trezit și și-a făcut, rozând, drum înapoi la suprafață.

N-am părăsit-o niciodată pe Dina în timpul vreunui episod critic al stării ei.

Ocazional, e cumva abătută înainte să ajungă la mine sau la Geri. Într-o zi, a venit la noi drogată, cu fața vânătă, odată cu un smoc de păr de vreo trei centimetri scos din rădăcină. De fiecare dată, eu și Geri încercam să aflăm ce se întâmplase, dar nu ne așteptam niciodată să ne spună.

M-am gândit să sun și să anunț că sunt bolnav. Aproape am făcut-o. Am avut telefonul în mână, gata să sun la camera echipei și să le spun că am luat o doză urâtă de gastroenterită virală de la nepoata mea și că va trebui să preia altcineva cazul până reușesc să ies din baie. Nu ratarea instantanee a carierei m-a oprit, indiferent ce ar crede cineva despre mine. Ci imaginea lui Pat și a lui Jenny Spain luptându-se până la moarte numai fiindcă au crezut că noi i-am abandonat. Nu puteam să trăiesc făcând asta să se adeverească.

La câteva minute după patru, m-am dus în dormitor, mi-am pus mobilul pe modul silențios și am privit ecranul până când s-a luminat cu numele lui Richie. Tot nimic. Începuse să pară somnoros.

— Dacă nu se întâmplă nimic până la cinci, puteți să încheiați, i-am zis eu. Spune-le lui Cumîlcheamă și celorlalți salahori să se ducă să tragă un pui de somn și să se întoarcă la prânz. Tu poți să stai fără somn alte câteva ore, corect?

— Nu mă deranjează. Mi-au mai rămas niște tablete cu cafeină.

A fost un moment de pauză, timp în care a căutat modul corect în care să formuleze.

— Ne vedem la spital, da? Sau...?

— Da, fiule, ne vedem. La șase punct. Să te lase Cumîlcheamă în drum spre casă. Și asigură-te că iei micul dejun, fiindcă, odată ce ne punem în mișcare, n-o să ne oprim pentru ceai și pâine prăjită. Pe curând.

M-am spălat, m-am bărbierit, am găsit haine curate și am mâncat rapid un castron cu fulgi de cereale cât de în liniște am putut. Apoi i-am scris Dinei un bilet:

Bună dimineța, alunarule¹³⁹ – a trebuit să plec la treabă, dar mă întorc ASAP. Între timp, mănâncă tot ce găsești în bucătărie, citește/privește/ascultă la tot ce găsești pe rafturi, mai fă un duș – locul e numai al tău. Sună-mă pe mine/sun-o pe Geri oricând dacă ai vreo problemă sau dacă, pur și simplu, simți nevoia să sporovăiești. M.

L-am lăsat pe măsuta de cafea, pe un prosop curat și un alt baton de granola. Chei nu. Am petrecut o grămadă de timp gândindu-mă la asta, însă, în cele din urmă, am ajuns să aleg între riscul ca apartamentul să ardă cu ea închisă acolo și riscul ca ea să rățăcească pe niscai străzi dubioase și să dea peste cine nu trebuie. Era o săptămână proastă pentru a fi fost nevoit să am încredere fie în noroc, fie în umanitate, dar dacă sunt înghesuit în colțul ăsta, am să merg de fiecare dată pe noroc.

Dina s-a răsucit pe canapea și pentru o clipă am înghețat, însă doar a oftat și și-a vârât capul adânc în perne. Un braț subțire atârna în afara plăpumii, alb ca laptele,

imprimat cu semicercurile ordonate și palide ale urmelor roșii de dinți. Am ridicat plapuma să-l acopăr.

Apoi mi-am îmbrăcat paltonul, m-am strecurat afară din apartament și am închis ușa după mine.

La șase fără un sfert, Richie aștepta în fața spitalului, în mod normal, aș fi trimis unul dintre polițiștii în uniformă – oficial, nu eram acolo decât pentru identificarea cadavrelor, și am mai multe moduri productive de a-mi petrece timpul, dar ăsta era primul caz al lui Richie și trebuia să se uite la autopsie. Dacă n-ar fi făcut asta, s-ar fi dus vorba. Ca bonus, lui Cooper îi place să te uiți, iar dacă Richie reușea să se pună bine cu el, am fi încercat să obținem ceva rapid, în caz că era nevoie.

Era încă întuneric, chiar frigul ăla dinaintea zorilor care se extrage din noapte, ce-ți scoate ultimul rest de vigoare din oase, iar aerul mușcă din asta. Lumina de la intrarea în spital era lipsită de căldură, tremurând în volute diafane. Richie stătea rezemat de balustradă, cu câte un pahar din hârtie de dimensiuni industriale în fiecare mână, lovind cu piciorul înainte și-napoi o bucată de staniol mototolit. Arăta palid și avea ochii umflați, însă era treaz și purta o cămașă curată – la fel de ieftină precum cea dinainte, dar i-am dat puncte chiar și pentru faptul că se gândise la asta. Mai mult, purta și cravata mea.

— Ce faci? m-a întrebat el predându-mi unul dintre pahare. M-am gândit că s-ar putea să vrei. Are gust de detergent lichid, dar totuși. Cantina spitalului.

— Mulțumesc, am zis eu. Cred.

Era cafea, mai mult sau mai puțin.

— Cum a fost aseară?

A ridicat din umeri.

— Ar fi fost mai bine dacă omul nostru ar fi apărut.

— Răbdare, fiule. Roma n-a fost construită într-o singură zi.

Alt ridicat din umeri, uitându-se la staniolul pe care-l lovea mai tare. Mi-am dat seama că ar fi vrut să-l aibă pe omul nostru, ca să mi-l prezinte ca pe un prim trofeu în dimineața respectivă, legat cu mâinile la spate și gata de treabă, cu dorința arzătoare să dovedească faptul că era bărbat.

— Tehnicienii spun că ei au încheiat, oricum, cercetarea amănunțită, m-a înștiințat el.

— Bine.

M-am aplecat pe balustradă lângă el și am încercat să sorb cafeaua. Un indiciu de căscat, și Cooper m-ar fi dat pe ușă afară în șuturi.

— Cum au patrule salahorii?

— Bine, cred. Au verificat câteva mașini care au intrat pe proprietate, dar toate erau înregistrate la adrese din Ocean View. Oamenii doar se duceau acasă. Într-una dintre casele de la celălalt capăt față de noi s-au întâlnit cu un grup de adolescenți, care au adus câteva sticle cu ei, au pus muzica tare. Pe la două jumătate, s-a tot învârtit pe-acolo o mașină, lent, însă la volan era o femeie și avea pe bancheta din spate un copil care plângea, așa că băieții s-au gândit că încerca să-l adoarmă. Asta a fost tot.

— Crezi că dacă cineva dubios s-ar fi învârtit pe-acolo... l-ar fi reperat?

— Dacă n-ar fi chiar norocos, da. Așa aș presupune.

— Presă a mai fost acolo?

Richie a clătinat din cap.

— Am crezut că au să se ducă după vecini, dar... ne.

— Probabil se uită după cei dragi, să-i ia la frecuş. Acolo sunt chestii suculente. Se pare că biroul de presă îi ține sub control. Cel puțin deocamdată, oricum. Am aruncat o privire rapidă la primele ediții. Nimic din ce nu știm deja și nimic despre Jenny Spain, că ar fi în viață. N-o să fim capabili să ținem asta prea mult pentru noi, totuși. Trebuie să punem mâna rapid pe tipul ăsta.

Pe fiecare primă pagină era un titlu cu litere ți pătoare și o poză angelică a Emmei și a lui Jack. Aveam o săptămână, două cel mult, ca să-l prindem pe tip înainte să ne transformăm în incompetenți lipsiți de valoare și să-l facem pe superior extrem de nefericit.

Richie a început să răspundă, însă l-a întrerupt un căscat.

— Ai dormit vreun pic? l-am întrebat eu.

— Ne^{40}. Am vorbit să facem cu schimbul, dar la țară e al naibii de *gălăgie*, știai asta? Toată lumea o tot dă cu liniștea și pacea, numai că asta e o tâmpenie. Marea, cu vuietul ei, și parcă o sută de lilieci dădeau o petrecere, și șoareci sau ceva alegând în jur prin case. Și ceva rățăcea pe drum. Parcă era un tanc, atacând prin toate plantele alea. Am încercat să verific cu ochelarii, dar a dispărut în jos, între case, înainte să văd ce era. Ceva masiv, oricum.

— Prea înfiorător pentru tine?

Richie mi-a oferit un zâmbet strâmb.

— Am reușit să nu fac pe mine. Chiar dacă ar fi fost liniște, voiam să stau treaz. Pentru orice eventualitate.

— Așa aș fi făcut și eu. Cum ești?

— În regulă. Un pic cam avariat, totuși n-am să mă prăbușesc în toiul autopsiei.

— Dacă tragi un pui de somn de câteva ore la un moment dat, poți să mai stai încă o noapte?

— Fii sigur – a înclinat paharul cu cafea – și, da, sigur că pot. La fel ca noaptea trecută, da?

— Nu, am răspuns eu. Una dintre definițiile nebuniei, prietene, e să faci ceva din nou și din nou și să speri că vei obține rezultate diferite. Dacă omul nostru a putut să reziste să nu muște momeala aseară, poate să reziste și diseară. Ne trebuie o momeală mai bună.

Capul lui Richie s-a întors spre mine.

— Da? Am crezut că a noastră a fost destul de decentă. Încă o noapte sau două, și aș spune că o să punem mâna pe el.

Mi-am ridicat paharul la el.

— Votul de încredere e apreciat. Numai că treaba e că l-am judecat greșit pe omul nostru. Nu e interesat de noi. Unii dintre ei nu pot să stea departe de polițiști. Se vâra singuri în anchetă în orice fel pot. Nu poți să te întorci fără să te împiedici de domnul Serviabil. Omul nostru nu e așa, altfel l-am fi prins până acum. Lui nu-i pasă ce facem noi sau ce fac băieții de la Birou. Dar știi de ce e *foarte* interesat, nu?

— De familia Spain?

— Zece puncte pentru tine. De familia Spain.

— Însă noi n-am ajuns la familia Spain. Adică, la Jenny, da, dar...

— Dar chiar dacă Jenny ar fi capabilă să ne ajute, vreau s-o țin în secret cât de mult pot. E adevărat. O avem însă pe Cumocheamă, salahorul – chiar, *cum* o cheamă?

— Oates. Detectiv Janine Oates.

— Ea. E posibil ca tu să nu fi observat asta, dar de la distanță, în contextul potrivit, detectivul Oates ar putea, destul de probabil, să treacă drept Fiona Rafferty. Aceeași înălțime, constituție fizică similară, același păr – detectivul Oates e mult mai îngrijită, din fericire, însă sunt sigur că s-ar lăsa în dezordine dacă i-am cere. Ia-i o haină roșie de sibir, și s-a rezolvat. Nu că ar semăna, de fapt, dar ca să-ți dai seama de asta, trebuie să te uiți cu atenție, și pentru asta o să ai nevoie de un punct de observare decent și de un binoclu.

— Plecăm la ora șase din nou – ea conduce – să luăm un Fiat galben din parcul de autovehicule, da? a întrebat Richie.

— Nu sunt sigur. Oricum, dacă nu facem așa, am putea doar să o lăsăm cu o mașină cu însemne. Intră în casă și își petrece noaptea făcând orice crede ea că ar face Fiona Rafferty, cât mai evident posibil – se învârte pe-acolo cu draperiile trase, părând înnebunită de durere, citind hârtiile lui Pat și Jenny, genul ăsta de chestii. Și noi așteptăm.

Richie a băut din cafea cu o grimasă inconștientă la fiecare înghițitură și a reflectat la asta.

— Crezi că știe cine e Fiona?

— Există o șansă al naibii de bună să cunoască amănuntul ăsta, da. Adu-ți aminte că nu am aflat până acum cum a intrat în contact cu familia Spain. Cumva, s-ar putea s-o fi implicat și pe Fiona. Chiar dacă nu, poate că ea n-a fost aici de câteva luni, însă, din ce știm, el îi urmărește de mult mai mult timp de-atât.

La orizont începeau să prindă contur dealurile joase, mai închise la culoare pe fundalul întunericului. Undeva dincolo de acestea, prima lumină urca prin nisipul din Portul Sfărâmat, infiltrându-se prin toate casele alea goale, prin cea mai pustie dintre toate. Era șase fără cinci.

— Ai mai fost vreodată la o autopsie? l-am iscodit eu.

— Există o primă dată pentru toate, a răspuns Richie clătinând din cap.

— Există, da, dar, de obicei, nu e ca asta. Are să fie rău. Ar trebui să fii acolo, și dacă nu ești pregătit serios, ăsta e momentul să spui. Putem să zicem că tragi un pui de somn după filaj și nu poți deci participa.

A zdrobit paharul din hârtie într-un ghemotoc și l-a aruncat la coșul de gunoi cu o mișcare destoinică din încheietura mâinii.

— Haide să mergem, a zis el.

Morga era la subsolul spitalului, mică și cu tavanul jos, cu murdărie și, probabil, lucruri mai rele în chitul dintre dalele pardoselii. Aerul era rece și umed, nemișcat.

— Detectivi, a zis Cooper uitându-se la Richie cu un zâmbet slab, anticipativ.

Cooper are, poate, cincizeci de ani, dar în lumina neoanelor, pe fundalul faianței și al

metalului alb, arăta mai bătrân: cenușiu și zbârcit, ca un extraterestru ieșit din vreo halucinație, cu catherinele la îndemână.

— Cât mă bucur să vă văd! O să începem, cred, cu masculul adult. Vârsta primează înaintea frumuseții.

În spatele său, asistentul lui – construcție solidă, privire grea – a tras un sertar de depozitare, cu un scârțâit oribil de grilaj. L-am simțit pe Richie strângându-și umerii lângă mine, cu un mic spasm.

Au rupt sigiliile de pe sacul cu cadavrul și au deschis fermoarul să-l descopere pe Pat Spain în pijamaua pe care se închegase sângele. L-au fotografiat îmbrăcat și dezbrăcat, i-au luat sânge și l-au amprentat, aplecați peste el în timp ce-i prelevau piele cu ajutorul unei pensete și-i tăiau unghii pentru ADN. Apoi asistentul a tras tava cu instrumente lângă cotul lui Cooper.

Autopsiile sunt chestii brutale. Asta e partea care îi prinde mereu cu garda jos pe pifani: ei se așteaptă la delicatețe, la bisturie mici și tăieri efectuate cu precizie, și primesc, în schimb, cuțite de pâine care taie mecanic, rapid și neglijent, piele jupuită ca hârtia adezivă. La locul de muncă, legistul Cooper arată mai mult a măcelar decât a chirurg. Nu trebuie să aibă grijă să minimizeze cicatricile, să-și țină respirația ca să se asigure că nu secționează o arteră. Carnea cu care lucrează el nu mai e prețioasă. Când termină Cooper cu un corp, nimeni altcineva n-are să mai aibă vreodată nevoie de el acel trup.

Richie s-a ținut bine. Nu s-a clintit când foarfeca de tăiat a despiciat coastele lui Pat sau când Cooper i-a întors pe dos fața lui Pat, sau când craniul tăiat cu fierăstrăul a emanat un ușor miros acru de os ars. L-a făcut să tresară la sunetul silențios care s-a auzit când asistentul a aruncat ficatul pe cântar, și asta a fost tot.

Cooper se mișca abil și eficient, dictând în microfonul aparatului de înregistrare agățat la piept și ignorându-ne. Cu trei-patru ore înainte să moară, Pat mâncase un sandwich cu brânză și niște chipsuri. Urmele de grăsime din arterele lui și din jurul ficatului arătau că ar fi trebuit să consume mai puține chipsuri și să facă mai mult exercițiu, însă, în general, era în formă bună. N-avea boli vizibile, nici anomalii, doar o fractură de claviculă întâmplată cu mult timp în urmă și urechi îngroșate, care era posibil să fi fost de la accidentări la rugby.

— Cicatrice de om sănătos, am zis eu liniștit către Richie.

Într-un sfârșit, Cooper și-a îndreptat spatele și s-a întors spre noi.

— În rezumat, sentința mea preliminară de la locul faptei a fost corectă, ne-a informat el cu satisfacție. După cum vă amintiți, am postulat drept cauză a decesului rana asta – a arătat cu bisturiul tăietura din mijlocul pieptului lui Pat Spain – sau asta – o despicătură sub clavicula lui Pat. Într-adevăr, fiecare dintre astea are potențial letal. În prima, lama a alunecat dincolo de marginea centrală a sternului și a secționat vena pulmonară.

A tras la loc pielea lui Pat – delicat, ținând bucata de țesut între degetul mare și arătător – și a arătat cu bisturiul, ca să se asigure că eu și Richie am văzut amândoi exact ce voia să spună.

— Lipsesc orice alte răni sau orice tratament medical. Rănile astea ar fi dus la deces

în aproximativ douăzeci de minute, în condițiile în care subiectul ar fi sângerat treptat în cavitatea toracică. Din întâmplare totuși, succesiunea asta de evenimente a fost întreruptă.

A lăsat pielea să cadă la loc și a întins mâna să o tragă în sus pe cea de sub claviculă.

— Asta e rana care s-a dovedit fatală. Lama a intrat între a treia și a patra coastă, pe linia mediană a claviculei, provocând o sfâșiere de un centimetru în ventriculul drept al inimii. Pierderea de sânge a fost rapidă și masivă. Scăderea tensiunii arteriale a dus la pierderea conștienței în cincisprezece-douăzeci de secunde și la moarte, probabil, două minute mai târziu. Cauza decesului a fost sângerarea.

Deci, nicio șansă ca Pat să fi fost cel care a scăpat de arme. Nu că m-aș fi gândit că fusese el, nu mai credeam asta.

Cooper a aruncat bisturiul în tava de instrumente și a dat din cap spre asistent, care a pus ață într-un ac gros, curbat, fredonând încetișor pentru sine.

— Și maniera decesului? am întrebat eu.

— Înțeleg că la ora asta crezi că o a cincea parte a fost prezentă în casă în momentul decesului, a zis Cooper nu înainte de a ofta.

— Asta ne arată probele.

— Hmm! a exclamat Cooper.

Și-a îndepărtat de pe haina de protecție ceva de neconceput, jos, pe pardoseală.

— Și eu sunt sigur că asta te-a făcut să presupui că subiectul nostru – un semn spre Pat Spain – a fost victima unei omucideri. Din păcate, unii dintre noi nu ne permitem luxul să facem presupuneri. Toate rănilor sunt în concordanță și cu un atac, și cu autoprovocarea. Maniera decesului a fost fie omucidere, fie sinucidere: nedeterminată.

Unor avocați ai apărării avea să le placă asta la nebunie.

— Atunci, să lăsăm deocamdată necompletat în acte și revino la asta când avem mai multe probe, am spus eu. Dacă laboratorul îi găsește ADN sub unghii...

Cooper s-a aplecat spre microfonul agățat și a repetat, fără ca măcar să se uite la mine:

— Maniera decesului: nedeterminată.

Acel mic rânjel a alunecat peste mine, spre Richie.

— Înveselește-te, detectiv Kennedy. Mă îndoiesc că au să mai fie ambiguități cu privire la maniera decesului următorului subiect.

Emma Spain a ieșit din sertarul frigorific cu lenjeria de pat pliată perfect în jurul ei, ca un giulgiu. Lângă umărul meu, Richie a zvâcnit și am auzit zgâriatul rapid din buzunarul lui. Era ghemuită confortabil în aceleași cearșafuri ca în urmă cu două nopți, cu un sărut de noapte bună. Dacă începea să se gândească la destinele lor, de Crăciun aveam să am un partener nou. M-am foit, înghiontindu-l și mi-am dres vocea. Cooper s-a holbat lung la mine peste silueta aia mică și albă, dar Richie a recepționat mesajul și s-a liniștit.

Asistentul a desfăcut cearșafurile.

Știu detectivi care învață să nu-și concentreze privirea pe părțile rele ale autopsiilor. Cooper viola copii morți în căutarea de semne de agresiune sexuală, și ofițerul investigator se uita atent la nimic altceva decât la o pată neclară. Eu mă uit. Nu clipeșc.

Victimele n-au de ales dacă să îndure sau nuce li se face. Sunt destul de răsfățat, alături de ele, și n-am pretenția că sunt prea delicat chiar să îndur să mă uit.

Emma era mai rău decât Patrick nu doar fiindcă era atât de tânără, ci fiindcă ea era atât de fără cusur. Poate că sună aiurea, dar cu cât mai urâte sunt leziunile, cu atât e mai ușoară autopsia. Când un corp vine măcelărit ca de la abator, incizia în Y și desprinderea scrâșnită a vârfului craniului nu sunt de efect. Leziunile îi dau polițistului din tine ceva pe care să se concentreze, transformă victima dintr-o ființă omenească într-un specimen, scot la suprafață întrebări urgente și indicii proaspete. Emma era doar o fetiță, cu tălpi delicate la picioarele goale și nas cârn, cu pistrui, cu buricul ieșindu-i unde se desfăcuse pijama roz. Ai fi jurat că era la un fir de păr să învie, că, dacă ai fi știut cuvintele potrivite pe care să i le spui la ureche, locul potrivit pe care să-l atingi, ai fi putut s-o trezești. Ce se pregătea Cooper să-i facă în numele nostru era de zeci de ori mai brutal decât îi făcuse vreun criminal.

Asistentul i-a scos pungile de hârtie legate pe mâini pentru conservarea probelor și Cooper s-a aplecat peste ea cu un șpaclu ca să-i ia resturi de sub unghii.

— Aha, a exclamat el deodată. Interesant.

A întins mâna după pensete, i-a făcut ceva amănunțit la mâna dreaptă și s-a îndreptat ținând sus o pensetă mare. Patru fire de păr fin, blond. Un bărbat blond aplecat peste patul roz cu volănașe, cu care micuța se luptase...

— ADN, am precizat eu. E suficient acolo pentru o șansă la un test ADN?

Cooper m-a săgetat cu un zâmbet subțire.

— Ține-ți entuziasmul sub control, detectiv. Va fi, desigur, necesară comparația microscopică, însă judecând după culoare și textură, se pare că există o probabilitate mare ca firele de păr să provină din capul victimei însăși.

Le-a pus într-o pungă de probe, și-a scos stiloul și s-a aplecat să scrie ceva pe etichetă.

— Presupunând că probele confirmă teoria preliminară de sufocare, aş avansa teoria că a avut mâinile prinse lângă cap, asfixiată cu perna sau prin alte metode, și că, în imposibilitatea de a-l apuca pe atacator, s-a tras singură de păr în ultimele ei momente de conștiență.

Atunci, Richie a plecat. Cel puțin a reușit să nu-și treacă pumnul prin perete sau să nu-și vomite mâțele pe pardoseală. Doar s-a întors pe călcâie, a ieșit și a închis ușa după el.

Asistentul a chicotit. Cooper s-a uitat spre ușă lung și deprimant.

— Îmi cer scuze pentru detectivul Curran, am zis eu.

— Nu sunt obișnuit să fiu întrerupt la autopsiile mele fără un motiv excelent, mi-a replicat legistul întorcându-și privirea spre mine. Ai sau are colegul tău un motiv excelent?

Cam atât reușise Richie să se pună bine cu Cooper. Și asta era cea mai mică dintre problemele noastre. Cum îl criticase Quigley pe Richie până atunci în camera echipei era nimic față de ce s-ar fi putut să-l aștepte de-acum înainte dacă nu-și mișca fundul înapoi în morgă și nu vedea totul până la capăt. Vorbim aici de o poreclă pe viață. Probabil, Cooper n-ar fi răspândit vorba – lui îi place să fie mai presus de bârfă –, dar sclipirea din ochii asistentului sugera clar că el abia aștepta.

Mi-am ținut gura cât Cooper a făcut examinarea externă. Fără alte surprize neplăcute în acest demers, slavă Domnului.

Emma avea un pic peste înălțimea medie pentru șase ani, greutate medie, era sănătoasă din toate punctele de vedere, din câte a observat Cooper. N-avea fracturi vindecate, nici urme de arsură sau cicatrice, nici vreo urmă hidoasă de abuz fizic sau sexual. Avea dinți curați și sănătoși, fără plombe, unghii curate și tăiate, păr tuns nu cu mult timp în urmă. Își petrecuse bine îngrijită scurta viață. Fără hemoragii conjunctivale în ochi, fără echimoze la buze, unde îi fusese presat ceva peste gură, nimic care să ne indice ce-i făcuse asasinul. Apoi Cooper, punând lanterna-creion în gura Emmei, de parcă era medicul ei, a mai exclamat o dată:

— Hm!

A întins din nou mâna după pensete, i-a înclinat capul mai mult pe spate și le-a manevrat adânc în gâtul ei.

— Dacă-mi amintesc bine, pe patul victimei erau mai multe perne ornamentale, brodate cu animale antropomorfe de lână multicoloră, a spus el.

Pisoi și căței holbându-se în lumina lanternelor.

— Corect, am zis eu.

Cu un gest teatral, Cooper a tras penseta din gură.

— În cazul ăsta, cred că avem dovada cauzei morții, a conchis el.

O bucățică de lână. Era udă și întunecată la culoare, dar când urma să se usuce, avea să fie roz trandafiriu. M-am gândit la urechile șmechere ale pisoiului, la limba atârnată a cățelului.

— După cum vezi, sufocarea lasă de multe ori atât de puține semne, că e imposibil să dai diagnosticul definitiv, a zis Cooper. În cazul de față totuși, dacă lâna asta se potrivește cu cea utilizată în perne, n-o să am nicio dificultate să afirm că victima a fost sufocată cu una dintre pernele de pe pat – Biroul ar putea să fie în măsură să identifice cu care anume. A murit fie din cauza anoxiei^[41], fie a stopului cardiac provocat de anoxie. Maniera decesului a fost omucidere.

A pus bucata de lână într-o pungă de probe. În timp ce o sigila, a dat din cap către aceasta și i-a zâmbit scurt, satisfăcut.

Examenul intern ne-a relevat mai multe de aceeași fel: o fetiță sănătoasă, nimic care să arate că fusese bolnavă sau rănită vreodată în viața ei. Stomacul Emmei conținea o masă parțial digerată de carne de vită tocată, piure de cartofi, legume și fructe: musaca de cartofi, cu salată de fructe la desert, consumate cu vreo opt ore înainte să moară. Familia Spain părea genul care lua cina împreună și m-am întrebat de ce Pat și Emma nu mâncaseră aceeași mâncare în acea seară, însă ăsta era un detaliu destul de mic ca să rămână cu ușurință neexplicat vreodată. Un stomac delicat care nu tolera musacaua de cartofi, un copil primind mâncarea pe care o refuzase la prânz. Crimă înseamnă să treci peste mărunțișuri, să le pierzi pentru totdeauna în refluxul aceluia tsunami roșu.

Când asistentul a început s-o coasă, am zis:

— Dr. Cooper, ai putea să-mi dai două minute ca să mă duc să-l aduc pe detectivul Curran? Va dori să vadă continuarea.

Cooper și-a scos mânușile însângerate.

— Nu știu ce ți-a creat impresia asta. Detectivul Curran a avut toate șansele să vadă *continuarea*, așa cum spui. Aparent, se simte mai presus de aceste banalități.

— Detectivul Curran a venit aici direct de la un filaj care a durat toată noaptea. Natura și-a cerut drepturile, ca de obicei, și n-a vrut să te întrerupă din nou din lucru venind înapoi. Nu cred că ar trebui sancționat fiindcă și-a petrecut douăsprezece ore la rând la serviciu.

Cooper mi-a aruncat o privire dezgustată, care arăta că cel puțin aș fi putut să vin cu ceva mai creativ.

— Măruntaiele teoretice ale detectivului Curran nu sunt problema mea.

S-a întors să arunce mânușile în coșul de gunoi cu risc biologic. Zăngănitul capacului mi-a indicat că discuția se încheiase.

— Detectivul Curran va dori să fie aici pentru autopsia lui Jack Spain, am adăugat eu calm. Și cred că e important să fie. Sunt dispus să mă dau peste cap ca să mă asigur că ancheta asta primește toată atenția de care are nevoie, și aș vrea să cred că toți cei implicați au să facă la fel.

Cooper s-a întors, fără să se grăbească, și s-a holbat la mine cu ochi de rechin.

— Pur și simplu, fără niciun interes, dă-mi voie să întreb: încerci să-mi spui cum să-mi desfășor autopsiile? m-a întrebat el.

— Nu, am răspuns eu cu blândețe și fără să clilesc. Ți spun cum îmi desfășor eu investigațiile.

Gura i s-a țuguat mai tare decât fundul unei pisici, dar, în cele din urmă, a ridicat din umeri.

— Am de gând să-mi petrec următoarele cincisprezece minute dictându-mi notițele despre Emma Spain. Apoi am să trec la Jack Spain. Oricine e în cameră când încep procesul poate să rămână. Cine nu e prezent în acel moment să se abțină să tulbure din nou autopsia intrând.

Am înțeles amândoi că, mai devreme sau mai târziu, aveam să plătesc pentru asta.

— Mulțumesc, doctore, am zis eu. Ți sunt recunoscător.

— Crede-mă, detectiv, n-ai niciun motiv să-mi mulțumești. Nu intenționez să mă abat nicio secundă de la rutina mea nici de dragul tău, nici de al detectivului Curran. În aceste condiții, simt că ar trebui să te informez că rutina mea nu include mici discuții între autopsii.

Și mi-a întors spatele și a început să vorbească din nou în microfonul agățat.

Înainte să ies, am prins privirea asistentului, în spatele lui Cooper, și am îndreptat un deget spre el. A încercat să facă pe nevinovatul nedumerit, ceea ce nu i s-a potrivit, totuși am menținut contactul vizual până a clipit. Dacă povestea asta se răspândea, știa unde aveam să vin să caut.

Încă era chiciură pe iarbă și lumina o făcea să strălucească într-un cenușiu pal perlat: dimineața. Spitalul începuse să se trezească pentru noua zi. Două femei în vârstă în cele mai bune haine ale lor se sprijineau reciproc să urce treptele, vorbind tare despre chestii pe care aș fi fost mai fericit să nu le aud, și un tânăr într-un halat stătea rezemat de ușă și fuma o țigară.

Richie era așezat pe un zid jos, lângă intrare, cu ochii în vârful pantofilor, cu mâinile

înfipte adânc în buzunarele sacoului. De fapt, era un sacou destul de decent, cenușiu, cu o croială bună.

Reușise să-l facă să arate ca dintr-o reclamă pentru un after-shave Denim.

N-a ridicat privirea când umbra mea a căzut peste el.

— Îmi pare rău, s-a scuzat el.

— N-ai de ce să te scuzi. Nu în fața mea.

— A terminat?

— A terminat cu Emma. Se pregătește să treacă la Jack.

— *Iisuse Hristoase*, a invocat Richie încet spre cer.

N-am putut să spun dacă înjura sau se ruga.

— Copiii sunt ca naiba, am spus eu. N-ai ce face. Ne purtăm cu toții ca și cum nu e nicio problemă, dar, de fapt, e. Ne ucide pe fiecare în parte, de fiecare dată. Nu ești singurul.

— Eram sigur că aveam să mă descurc. Clar!

— Și asta e gândirea corectă. Gândește întotdeauna pozitiv. În jocul ăsta, îndoielile te omoară.

— Nu m-am mai pierdut niciodată așa cu firea. Jur. Nici chiar la locul faptei: am fost *bine*. Nicio problemă.

— Da, ai fost. Locul faptei e diferit. Prima privire e rea, apoi se termină ce e mai rău. Nu mai continuă să te bântuie.

I-am văzut mărul lui Adam tresăltând când a înghițit în sec.

— Poate că nu sunt făcut pentru asta, a zis el după o clipă.

Cuvintele au sunat ca și cum i-au rănit gâtul.

— Ești sigur că vrei să fii? I-am iscodit eu.

— Asta am vrut dintotdeauna. De când eram mic. Am văzut un program la televizor – documentar, nu rahaturi inventate.

O privire crucișă rapid la mine, ca să vadă dacă râdeam de el.

— Un caz vechi, o fată omorâtă la țară. Detectivul vorbea despre cum îl rezolvase. M-am gândit că era cel mai deștept tip pe care l-am văzut vreodată, știi? Mai deștept decât colegiul profesorilor și oameni de genul asta, fiindcă el *rezolvase* chestii. Chestii care contau. M-am gândit, pur și simplu... „*Asta. Asta vreau să fac.*”

— Și acum înveți să faci asta. Cum ți-am zis ieri, e nevoie de timp. Nu poți să te aștepți să rezolvi totul din prima ta zi.

— Da, a replicat Richie. Altfel, omul tău, Quigley, are dreptate, și ar trebui să dispar înapoi la înmatriculări auto și să-mi mai petrec ceva timp arestându-mi verii.

— Asta îți spunea ieri? Când eram cu superiorul?

Richie și-a trecut o mână peste păr.

— Nu contează, a rostit el obosit. Nu-mi pasă ce zice Quigley. Îmi pasă doar dacă are dreptate.

Am înlăturat praful de pe o bucată de zid și m-am așezat lângă el.

— Richie, fiule, dă-mi voie să te întreb ceva.

A întors capul spre mine. Avea din nou privirea aia ca după o mâncare otrăvită. Contam pe faptul că n-o să vomite pe costumul meu.

— Pun pariu că știi că am cea mai mare rată de rezolvare globală din echipa asta.

— Da. Știu de când am venit. Când mi-a zis superiorul că voi fi partenerul tău, am fost încântat.

— Și acum, că ai avut o șansă să mă vezi la lucru, de unde crezi că vine rata aia de rezolvare?

Richie a părut stânjenit. În mod evident, își pusese el însuși aceeași întrebare, dar la fel de evident, nu reușise să găsească un răspuns.

— Fiindcă sunt cel mai deștept tip din camera echipei?

El a schițat ceva între o ridicare din umeri și o contorsiune.

— De unde să știu eu?

— Cu alte cuvinte, nu. Fiindcă sunt un fel de băiat minune transcendental, cum vezi la televizor?

— Cum am zis. De unde să știu...

— N-ai de unde să știi. Corect. Atunci, lasă-mă să-ți spun eu. Creierul și instinctele mele nu sunt mai bune decât ale altcuiva.

— N-am afirmat asta.

În lumina slabă a dimineții, chipul lui părea chinuit și încordat, teribil de tânăr.

— Știu eu. E la fel de adevărat că nu sunt geniu. Mi-ar fi plăcut să fiu. Când am început, o vreme am fost sigur că eram special. N-aveam nicio îndoială în minte.

Richie mă privea, precaut, încercând să descopere dacă găsisse aici ce căuta.

— Când...? a întrebat el.

— Când mi-am dat seama că nu eram Superboy^{42}?

— Da.

Dealurile erau ascunse în ceață, doar frânturi de verde apăreau și dispăreau. N-aveai nicio șansă să ghicești unde se încheia pământul și unde începea cerul.

— Probabil mult mai târziu decât ar fi trebuit, am adăugat eu. N-a fost un moment anume. Să spunem doar că am mai îmbătrânit și m-am mai înțeleptit, și a devenit evident. Am făcut câteva greșeli pe care n-ar fi trebuit să le fac, am ratat câteva chestii pe care Superboy le-ar fi reperat. Mai ales, am lucrat de-a lungul timpului cu câțiva tipi autentici, cum voiam eu să fiu. Și se pare că sunt doar destul de deștept ca să văd diferența când e chiar sub nasul meu. Destul de deștept ca să văd cât de deștept nu sunt, cred.

Richie n-a zis nimic, dar a fost atent. Vigilența aia îi creștea pe față, înlăturând treptat celelalte stări. Aproape arăta din nou a polițist.

— A fost o surpriză neplăcută să descopăr că nu eram cu nimic deosebit, am continuat eu. Dar, cum am menționat mai înainte, lucrezi cu ce ai. Altfel, s-ar putea la fel de bine să-ți cumperi singur un bilet doar dus la trenul spre eșec.

— Atunci, rata de rezolvare...? m-a iscodit el.

— Rata de rezolvare, am spus eu. Rata mea de rezolvare e o consecință a două motive: fiindcă-mi pun fundul la treabă și fiindcă păstrez controlul. Dincolo de situații, dincolo de martori, dincolo de suspecti și, mai presus de toate, dincolo de mine. Dacă ești destul de bun la asta, poți să compensezi aproape orice altceva. Dacă nu ești, Richie, dacă pierzi controlul, atunci nu contează cât de geniu ești. Ai putea la fel de bine

să te duci acasă. Uită cravata, uită interogarea tehnică, uită de tot ce am vorbit în ultimele săptămâni. Sunt doar simptome. Du-te în miez, și absolut orice ți-am zis să se reducă la control. Înțelege ce-ți spun?

Gura lui Richie a devenit o linie încăpățânată, exact ce voiam să văd.

— Am controlul, domnule. Cooper m-a prins cu garda jos, asta-i tot.

— Atunci, nu ține garda jos.

S-a mușcat de interiorul obrazului.

— Da. Corect. N-o să se mai întâmple.

— Te cred.

L-am bătut rapid pe umăr.

— Concentrează-te pe pozitiv aici, Richie. Există o șansă decentă ca asta să fie cel mai rău mod de ați petrece vreodată o dimineață, și încă ești în picioare. Și dacă după doar trei săptămâni la locul de muncă descoperi că nu ești Superboy, ești un om norocos.

— Poate.

— Crede-mă. Ai toată cariera înaintea ta să te pui în concordanță cu obiectivele tale. Asta-i un dat, prietene. Nu-l disprețui.

Norma de vătămări a zilei începuse să se desfășoare în spital. Un tip într-o salopetă presându-și o cârpă îmbibată în sânge peste mână, o fată cu o față slabă, tensionată, cărând un copil care arăta amețit.

Ceasul lui Cooper ticăia, însă asta trebuia să vină de la Richie, nu de la mine.

— N-am să mai trăiesc asta în echipă, nu? a întrebat partenerul meu.

— Nu-ți face griji cu privire la asta. Sunt eu acolo.

S-a uitat la mine cu toată fața, pentru prima oară de când ieșisem acolo.

— Nu vreau să-mi porți de grijă. Nu sunt copil. Pot să-mi duc luptele proprii.

— Ești partenerul meu, l-am îmbărbătat eu. E treaba mea să le duc cu tine.

Asta l-a luat prin surprindere. Am văzut ceva schimbat pe chipul lui când asta își făcea efectul. După o clipă, a dat din cap.

— Mai pot să...? Adică, dr. Cooper mă mai lasă înăuntru? m-a întrebat el.

Mi-am verificat ceasul.

— Dacă ne mișcăm repede, da.

— Bine, a zis Richie.

A expirat lung, și-a trecut mâinile peste păr și s-a ridicat.

— Haide să mergem.

— Bravo. Și, Richie...

— Da.

— Nu lăsa asta să te copleșească. Asta e doar un impuls scurt. Ai tot ce-ți trebuie ca să fii detectiv criminalist.

A dat din cap.

— Oricum, am de gând să mă ocup de asta serios. Mulțumesc, detectiv Kennedy. Mulțumesc.

Apoi și-a îndreptat cravata și ne-am dus amândoi înapoi în spital, unul lângă altul.

Richie a făcut față autopsiei lui Jack. A fost una neplăcută. Cooper nu s-a grăbit, s-a asigurat că vedeam foarte bine fiecare detaliu, iar dacă Richie și-ar fi ferit vreodată privirea, ar fi fost mâncat. N-a făcut-o. A privit constant, fără convulsii, abia clipind chiar. Jack fusese sănătos, bine hrănit, mare pentru vârsta lui, activ, judecând după toate crustele din genunchi și coate. Mâncase musaca de cartofi și salată de fructe cam în același timp cu Emma.

Reziduurile din spatele urechilor arătau că făcuse o baie cu prea mult șampon ca să fi fost clătit corespunzător. Apoi se dusesse la culcare și în puterea nopții cineva îl omorâse – probabil sufocându-l cu o pernă, dar de data asta nu puteam să fim siguri. El n-avea leziuni de apărare, însă Cooper a avut grijă să sublinieze că asta nu însemna nimic. Era posibil să fi murit în somn sau s-ar fi putut să fi țipat în ultimele secunde în perna care-l oprise să se zbată. Chipul lui Richie căzuse în jurul gurii și al nasului, de parcă pierduse cinci kilograme de când intrasem în morga aia.

Când am ieșit, se făcuse ora prânzului, nu că vreunul dintre noi s-ar fi simțit ca și cum ar fi vrut să mănânce. Ceața dispăruse, totuși încă era întuneric ca în amurg. Cerul atârna greu de nori reci, iar la orizont dealurile erau de un verde fumuriu, ursuz. Traficul din spital se revigorase. Oameni intrând și ieșind, o ambulanță descărnând un tânăr motociclist îmbrăcat în costum din piele, cu un picior într-un unghi prost, un grup de fete insignifiante râzând de ceva de pe unul dintre telefoanele lor.

— Te-ai descurcat bine, i-am zis eu. Bravo, detectiv.

Richie a scos un sunet răgușit, la jumătatea distanței dintre o tuse și un râgâit, și mi-am tras haina din drumul lui, dar și-a pus mâna la gură și și-a venit în fire.

— Cam așa. Da.

— Te gândești că data viitoare când o să ai șansa la un somn o să ai nevoie de câteva pahare cu whisky mai întâi. Nu face asta. Ultimul lucru pe care ți-l dorești e să visezi și să nu fii în stare să te trezești.

— Iisuse, a spus Richie încet, nu pentru mine.

— Fii cu ochii pe premiu. În ziua în care omul nostru își găsește rostul, va fi cireașa de pe tort, știind că ai bifat fiecare căsuță de-a lungul drumului.

— Asta dacă-l prindem. Dacă nu...

— Fără dacă, prietene. Eu nu procedez așa. E al nostru.

Richie încă privea în gol. M-am așezat din nou confortabil pe zid și am scos mobilul, ca să-i dau o șansă să respire adânc de câteva ori.

— Haide să ne punem la curent, am zis eu când telefonul a sunat. Să vedem ce se petrece în lumea reală.

Și el s-a trezit și a venit să stea lângă mine.

Trebuia să trec mai întâi pe la sediu. O’Kelly voia, desigur, o informare completă, cu ultimele noutăți, și odată cu astea avea și o șansă să-mi spună să nu mai tândălesc și să prind pe cineva, și așa fi fost fericit să le fac pe amândouă pentru el, iar eu chiar doream să mă pun la curent. Căutătorii scosese ră la iveală un mic talmeș-balmeș, un aparat de ras pentru femei și o tavă de prăjituri. Echipa subacvatică găsisse o bicicletă ruginită de tot și o grămadă de moloz de clădire. Ei încă mai căutau, dar curenții erau puternici și nu prea sperauca vreun obiect mic să fi stat pe loc mai mult de o oră-două. Bernadette

ne repartizase o sală de protocol – una dintre cele bune, cu o grămadă de birouri –, o tablă de dimensiuni decente și un DVD player combinat cu VCR player, astfel că cineva putea să urmărească imagini CCTV și filmele de acasă ale familiei Spain –, iar câțiva salahori o pregăteau, acoperind pereții cu fotografii de la locul crimei, hărți, liste, organizând un registru pentru linia telefonică dedicată. Ceilalți erau afară, pe teren, începând lungul proces de a sta de vorbă cu oricine trecuse vreodată pe la familia Spain. Unul dintre ei îi depistase pe prietenii de la grădiniță ai lui Jack. Cei mai mulți dintre micuți nu auziseră de familia Spain din iunie, când școala se închisese pentru vacanța de vară. O mamă declarase că Jack venise pe-acolo de câteva ori de-atunci, să se joace cu fiul ei, însă, la un moment dat, prin august, Jenny încetase s-o mai sune. Femeia adăugase ceva despre faptul că ea nu era defel ca Jenny.

— Deci, am zis eu în timp ce închideam. Una dintre surori e o mincinoasă: Fiona sau Jenny, alege. Evident. Și, începând din vară, Jenny s-a purtat ciudat în legătură cu micii prieteni ai lui Jack. Asta o să aibă nevoie de explicații.

Richie arăta mai sănătos în clipa aia, că avea la ce să se concentreze.

— Poate că femeia aia a făcut ceva care a supărat-o pe Jenny. Simplu.

— Sau poate că Jenny era doar jenată să spună că trebuia să-l retragă pe Jack de la grădiniță. Dar s-ar fi putut să fie altceva care o deranja. Poate că soțul femeii ăsteia era un pic prea prietenos sau poate unul dintre angajații de la grădiniță făcuse ceva ce-l speriase pe Jack, și Jenny nu era sigură cum să procedeze... Trebuie să aflăm, oricum. Amintește-ți Regula numărul doi sau cât era: un comportament ciudat e un dar doar pentru noi.

Îmi apelam avertizorul de mesaje, când a sunat mobilul. Era expertul în calculatoare, Kieran sau cum îl chema, și a început să vorbească înainte să-mi spun numele.

— Așa că am încercat să recuperez istoricul browser-ului, să văd ce mare lucru fusese, de ce îl voia cineva dispărut. Până acum, o să fiu sincer cu tine, a cam fost o dezamăgire.

— Stai, am zis eu.

Nu era nimeni în raza auditivă. Am pus telefonul pe speaker.

— Continuă.

— Am câteva adrese URL sau URL-uri parțiale, dar vorbim despre eBay, niște forumuri mămici-copii, niște forumuri de sport, un forum Casa și grădina și despre un forum care vinde lenjerie de damă. A fost distractiv pentru mine, dar de niciun ajutor pentru tine. Mă așteptam, nu știu, la o operațiune de contrabandă sau la un ring pentru lupte de *câini* sau cam așa ceva. Nu văd niciun motiv pentru care gagiul tău să fi vrut să șteargă numărul la sutien al victimei.

Părea mai mult intrigat decât dezamăgit.

— Poate nu numărul la sutien, am sugerat eu. Forumurile sunt altă poveste. Vreun semn că familia Spain a avut probleme în spațiul virtual? Au enervat pe cineva, i-a frecat cineva?

— De unde să știu? Chiar dacă ajung pe un forum, nu pot să verific tot ce-au *făcut* pe-acolo. Fiecare forum are minimum câteva mii de membri. Chiar dacă presupunem că victimele tale erau membri, nu doar spectatori, nu știu după cine ar trebui să mă fi uitat.

— Au un fișier cu toate parolele lor, da? Nu poți să le folosești? a întrebat Richie.

Kieran începea să-și piardă răbdarea cu laicii idioți. Puștiul avea un prag scăzut de plictiseală.

— Să le întrebuițez cum? Să introduc parolele la fiecare ID, pe fiecare forum din lume până ajung să mă loghez la ceva? N-au trecut și ID-urile de pe forum în fișierul cu parole. În jumătate din cazuri, n-au trecut nici măcar numele forumului, doar inițiale. Deci, cum ar fi, am un rând aici pe care scrie „WW – Emmajack”, însă n-am idee dacă WW e Weight Watchers sau World of Warcraft, sau ce ID au folosit pe forumul despre care vorbim. Am ID-ul ei de pe eBay, fiindcă am găsit câteva hit-uri pe pagina de feedback pentru „sclipitoareajenny”, așa că am încercat logarea și, bum, am intrat. Haine pentru copii și fard de pleoape, dacă sunteți interesați. N-am mai reușit să intru așa pe niciun alt forum totuși, sau nu încă.

Richie și-a scos agenda și a început să-și noteze.

— Verifică toate forumurile cu „sclipitoareajenny”, sau variante la asta – „jennysclipitoarea”, chestii de genul ăsta, am spus eu. Dacă n-au fost deștepți cu parolele, e ciudat că n-au devenit deștepți cu ID-urile lor.

Aproape că-l vedeam pe Kieran dându-și ochii peste cap.

— Hm, da, de fapt, m-am gândit la asta. Nicio altă „sclipitoareajenny” încă, însă o să căutăm în continuare. Vreo șansă să facem rost de ID-urile victimelor? Ne-ar scuti o grămadă de timp.

— Ea nu și-a revenit încă, am zis eu. Omul nostru a șters istoricul ăla cu un motiv. Mă gândesc că poate îi urmărea on-line pe Pat sau Jenny. Verifică postările care merită din ultimele zile, pe fiecare forum. Dacă a fost vreo dramă în ultimul timp, n-ar trebui să fie greu de găsit.

— Cine, *eu*? Vorbești serios? Pune orice copil de *opt* ani să citească pe forumuri până i se sinucid în masă celulele creierului. Ca la cimpanzei.

— Ai văzut câtă atenție acordă presa cazului ăstuia, fiule? Trebuie să facem tot posibilul și mai mult de-atât în asta, la fiecare pas. Fără cimpanzei aici.

Kieran a oftat lung, exasperat, dar n-a mai continuat cearta.

— Atenție maximă pe ultima săptămână, pentru început. Dacă trebuie să sondăm mai adânc, putem.

— Cine e acest „noi”, Kemosabe^[43]? Adică n-oi fi eu deștept, dar adu-ți aminte că, probabil, o să intru pe mai multe forumuri decât software-ul de recuperare, ca să-și facă treaba. Dacă victimele voastre au intrat pe o grămadă de forumuri, eu și băieții mei putem să le verificăm rapid sau chiar în detaliu. Alegeți.

— Rapid ar trebui să fie pentru forumurile de sport, dacă nu găsești ceva bun. Doar o trecere în revistă rapidă pentru orice acțiune recentă. Pe mămici și copii, și Casa și grădina, du-te în profunzime.

On-line, ca și off-line, femeile sunt cele care vorbesc.

Kieran a gemut.

— Mi-era teamă că ai să spui asta. Forumul mămicilor e ca Armageddonul. E un fel de război nuclear acolo, pe tema „controlul plânsului”. Aș fi putut să trăiesc foarte bine tot restul vieții mele fără să aflu ce e asta.

— Cum se spune, cumetre, educația nu strică niciodată. Strânge din dinți și rabdă. Cauți o mamă care stă acasă, cu un trecut în PR, o fiică în vârstă de șase ani, un fiu de trei ani, un credit ipotecar restant, un soț concediat în februarie și un set complet de probleme financiare. Sau asta presupunem. Am putea să greșim foarte rău, însă o să mergem pe varianta asta deocamdată.

Richie a ridicat privirea din agendă.

— Ce vrei să spui?

— On-line, Jenny ar putea să fi avut șapte copii, o firmă de brokeraj și un conac în Hampton, am răspuns eu. Sau să trăiască într-o comunitate hippie din Goa. Oamenii mint pe net. Cu siguranță, nu e vreo surpriză.

— Mint cu nerușinare, a fost Kieran de acord. Tot timpul.

Richie m-a privit cu scepticism.

— Pe forumurile de matrimoniale, da, așa fac. Adaugă câțiva centimetri la înălțime, scapă de câteva kilograme, se dau mari și îți spun că au un doctorat, ceea ce înseamnă că-ți faci cumpărăturile în secțiunea de lux. Dar să mănânci rahat cu o grămadă de alte femei cu care n-o să te întâlnești niciodată? Care e câștigul în asta?

— Am să întreb, Kemosabe. Jumătatea ta *a fost* vreodată on-line? a pufnit Kieran.

— Dacă nu-ți place propria viață, zilele astea te duci on-line și-ți iei una nouă, am replicat eu. Dacă toată lumea cu care vorbești crede că ești star rock bogat și în pas cu moda, atunci se poartă cu tine de parcă ai fi unul. Și dacă toată lumea te tratează așa, atunci așa te simți. Când ajungi la asta, care mai e diferența față de a fi, de fapt, un star rock bogat și în pas cu moda, cel puțin part-time?

Privirea sceptică a partenerului meu s-a întetit.

— Fiindcă *nu* ești un afurisit de star rock bogat și în pas cu moda, a spus Richie. Ești tot Bobby Ratatul de la contabilitate. Stai tot în garsoniera ta din Blanchardstown, mâncând Scooby Snax, chiar dacă lumea crede că bei șampanie într-un hotel de cinci stele din Monaco.

— Da și nu, Richie. Ființele omenești sunt cam complicate. Viața ar fi mult mai simplă dacă n-ar conta decât ceea ce suntem de fapt, niște animale sociale. Ce cred alții că ești, ce crezi *tu* că ești, și astea contează. Astea fac o diferență.

— Practic, oamenii vorbesc rahaturi ca să se impresioneze reciproc, a zis Kieran vesel. Nimic nou. Au făcut-o dintotdeauna în viața reală. În spațiul cibernetic e doar mai simplu.

— Forumurile astea s-ar putea să fi fost locul unde Jenny scăpa de tot ce era rău în viața ei, am adăugat eu. Acolo putea să fie oricine.

Richie a clătinat din cap, trecând de la neîncredere la nedumerire.

— Deci, după ce vrei să mă uit? a întrebat Kieran.

— Stai cu ochii pe oricine se potrivește cu descrierile ei, și dacă nimeni nu se potrivește, asta nu înseamnă că nu e acolo. Uită-te după oricine are probleme serioase cu altcineva care postează, oricine menționează că e urmărit sau hărțuit – on-line sau off-line –, oricine postează că soțul sau copilul ei e urmărit sau hărțuit. Dacă găsești ceva bun, sună-ne. Vreo șansă cu e-mailurile?

Taste lovite în fundal.

— Până în prezent, doar o grămadă de fragmente. Am un e-mail de la cineva pe nume Fi, din martie, care vrea să știe dacă Emma are Trusa în ediția limitată *Dora the Explorer*, și am pe cineva din casă care și-a depus un CV pentru un loc de muncă în iunie, dar în afară de asta e, practic, spam, spam, spam. Dacă „Fă-ți toiagul tare pentru plăcerea ei” nu e vreun cod secret, n-avem nimic.

— Atunci, continuă să cauți, am spus eu.

— Ia-o încet și calmează-te, a opinat Kieran. Cum ai zis, gagiul vostru n-a curățat mașinăria doar ca să-și exhibe abilitățile de nebun. Mai devreme sau mai târziu, o să apară ceva.

A închis.

— Să stai acolo, în mijlocul a nimic, jucându-te de-a starul rock cu oameni pe care n-ai să-i întâlnești niciodată, a zis Richie încet. Cât de al naibii de *singur* ar trebui să fii?

Mi-am comutat mobilul de pe difuzor în timp ce mi-am verificat căsuța vocală, pentru orice eventualitate – Richie s-a prins și s-a îndepărtat de mine pe zid, căutând în propria agendă ca și cum adresa de domiciliu a criminalului era undeva acolo. Aveam cinci mesaje. Primul era de la O’Kelly, de dis-de-dimineată, dorind să știe unde eram, de ce Richie n-a reușit să pună mâna pe omul nostru aseară, dacă purta altceva, și nu un trening lucios, și dacă voiam să mă răzgândesc și să-mi iau ca partener la asta un detectiv criminalist adevărat. Al doilea era de la Geri, care-și cerea scuze din nou pentru noaptea trecută și spera că totul era bine la muncă și că Dina se simțea mai bine: „Și ascultă la mine, Mick. Dacă tot nu e bine, pot s-o iau în seara asta, niciun deranj – Sheila e în curs de normalizare și Phil e, practic, bine, nu i-a mai fost rău decât o dată după miezul nopții, așa că adu-o la noi când poți. Vorbesc serios, zău”. Am încercat să nu mă gândesc dacă Dina s-a trezit deja și ce-a crezut despre faptul că era încuiată în casă.

Al treilea mesaj era de la Larry. El și băieții lui rulasera pe calculator amprente din cuibul lunetistului și nu obținuseră nimic. Omul nostru nu era în sistem. Al patrulea era de la O’Kelly, din nou. Același mesaj ca mai înainte, de data asta cu bonus de înjurături. Al cincilea intrase cu doar douăzeci de minute mai devreme, de la un doctor de la etaj. Jenny Spain se trezise.

Unul dintre motivele pentru care îmi place la nebunie Criminalistica e faptul că victimele sunt, în general, moarte. Prietenii și rubedeniile sunt în viață, evident, dar, după un interviu sau două, putem să-i băgăm pe gâtul celor de la Ajutorul victimelor, dacă nu sunt suspecti, caz în care să vorbești cu ei nu seamănă cu a-ți trece mintea printr-un tocător. Nu obișnuiesc să împărtășesc asta, altfel aș fi luat de bolnav mintal sau – mai rău – de pămpălău, însă dă-mi oricând un copil mort în loc de unul care plânge din toți plămânii în timp ce-l convingi să-ți spună ce-a mai făcut apoi omul rău. Victimele moarte nu apar plângând în fața sediului să te implore să le dai răspunsuri, nu trebuie să le înghiontești niciodată să re trăiască fiecare clipă hidoasă și nici să-ți faci griji vreodată cu privire la ce-o să se întâmple cu viața lor dacă o dai tu în bară. Ele stau întinse la morgă, la ani-lumină distanță de orice aș putea să fac eu, bine sau rău, și mă lasă în pace să mă concentrez asupra celor care le-au trimis acolo.

Am vorbit despre asta fiindcă, ducându-mă s-o văd pe Jenny Spain la spital, cel mai

rău coșmar al meu la locul de muncă devenea realitate. O parte din mine se ruga să primesc celălalt apel telefonic, cel care mă anunța că plecase în lumea de dincolo să-și recapete conștiința, că durerea ei se sfârșise.

Richie și-a întors capul spre mine, moment în care mi-am dat seama că strângeam telefonul în mână.

— Noutăți, nu? a presupus el.

— Se pare că putem s-o întrebăm pe Jenny Spain despre ID-urile alea, la urma urmelor, am răspuns eu. S-a trezit. Mergem sus.

Medicul din fața salonului lui Jenny era atrăgător și slab, încercând din greu să se prefacă mai bătrân cu o cărare de vârsta a doua și un început de barbă. În spatele lui, polițistul în uniformă de la ușă – poate fiindcă eram obosit, toată lumea arăta de doisprezece ani – ne-a aruncat o privire, mie și lui Richie, și a luat poziția de drepti, cu bărbia în piept.

Am arătat legitimația.

— Detectiv Kennedy. E încă trează?

Medicul s-a uitat atent la legitimație, în sus și-n jos, ceea ce era bine.

— Este, da. Mă îndoiesc totuși că puteți să stați mult cu ea. E pe analgezice puternice, iar leziunile la gradul ăsta sunt obositoare în sine. Aș spune că are să adoarmă în curând.

— Dar e în afara oricărui pericol?

El a ridicat din umeri.

— Nu există garanții. Prognosticul ei e mai bun decât cu câteva ore în urmă și păstrăm un optimism moderat cu privire la funcția ei neurologică, deși există încă un risc masiv de infecție. O să avem o idee mai bună în câteva zile.

— A zis ceva?

— Știți despre leziunile faciale, nu? Vorbește greu. I-a spus uneia dintre asistente că-i e sete. M-a întrebat cine sunt. Și a zis „doare” de două-trei ori înainte să-i mărim doza de analgezice. Asta-i tot.

Polițistul în uniformă ar fi trebuit să fi fost lângă ea, în caz că starea ei se schimba, dar el s-a conformat exact cu ceea ce-i zisesem, să păzească ușa – și, pe Dumnezeu, o păzea –, fără să se gândească la faptul că putea intra în rezervă și să-i dea bieteii femeii niște apă. Ar fi trebuit să-mi trag șuturi că nu folosisem un detectiv adevărat, cu creier funcțional, în loc de o dronă puberă.

— Știe? Despre familia ei? a întrebat Richie.

Medicul a clătinat din cap.

— Nu, din câte știu eu. Cred că are o anumită amnezie retrogradă. E ceva destul de obișnuit după un traumatism cranian. De obicei, e tranzitoriu, însă, din nou, n-avem garanții.

— Și nu i-ai spus, nu?

— M-am gândit că poate vreți s-o faceți voi. Și ea n-a întrebat. Ea... mă rog, o să vedeți ce vreau să spun. Nu e în mare formă.

Își păstrase vocea joasă și, la o imagine anume, ochii i-au alunecat brusc peste

umărul meu. N-o remarcasem până atunci: o femeie, adormită pe un scaun din plastic tare lângă perete, pe coridor, cu o geantă mare, înflorată, strânsă în poală și cu capul înclinat pe spate, într-un unghi dureros. Nu arăta de doisprezece ani, ci de cel puțin o sută – părul alb îi cădea din coc, fața era umflată și decolorată de la plâns și epuizare –, totuși putea să fi avut peste șaptezeci. Am recunoscut-o din albumele foto ale familiei Spain: mama lui Jenny.

Salahorii îi luaseră o declarație cu o zi înainte. Trebuia să ne întoarcem la ea, mai devreme sau mai târziu, dar în acel moment ne aștepta mai mult decât suficientă agonie în salonul lui Jenny și fără să ne facem provizii pe coridor.

— Mulțumesc, am zis eu mult mai liniștit. Dacă se schimbă ceva, să ne anunți.

I-am dat legitimațiile noastre dronei, care le-a examinat din toate unghiurile timp de vreo săptămână. Doamna Rafferty și-a mișcat picioarele și a gemut în somn, și aproape că l-am luat de umeri pe polițistul în uniformă, să-l dau din drum, însă, din fericire, el alesese acel moment ca să decidă că eram în regulă.

— Domnule, a zis el prompt, înapoindu-ne legitimațiile și dându-se la o parte din ușă.

Apoi ne-am trezit în salonul lui Jenny Spain. Nimeni n-ar fi recunoscut vreodată fata platinată care strălucea în acele fotografii de nuntă. Avea ochii închiși, pleoapele umflate și vinete. Părul, răspândit pe pernă de sub un bandaj mare și alb, era cleios și brun șoarece după zile de nespălare. Cineva încercase să-i curețe sângele din el, dar încă existau aglomerări mate, șuvițe fixate în puncte întărite.

Un strat de tifon, ținut în loc de bandaje neglijente, îi acoperea obrazul drept. Măinile, mici și fine ca ale Fionei, erau căzute moi pe pătura bleu pătată, un tub subțire intrând într-o vânătaie mare și pestriță. Avea unghii perfecte, pilite delicat și vopsite într-un roz-bej dulce, cu excepția a două sau trei, care fuseseră rupte din carne. Din nas îi ieșeau mai multe tuburi și-i înconjurau urechile, șerpuindu-i în jos, pe piept. În jurul ei piuiau aparate, din pungi transparente picurau lichide, lumina strălucea metalic.

Richie a închis ușa în urma noastră, și ochii ei s-au deschis.

S-a uitat la noi, amețită și cu privirea lipsită de strălucire, încercând să-și dea seama dacă eram reali. Era sedată la greu.

— Doamnă Spain, am zis eu cu blândețe, dar ea tot a tresărit, mișcând din mâini să se apere. Sunt detectivul Michael Kennedy, iar el e detectivul Richard Curran. Te simți în stare să vorbești cu noi câteva minute?

Încet, ochii lui Jenny s-au focalizat într-ai mei. A șoptit – cuvintele au fost rostite cu glas gros și întrerupt, prin leziuni și bandaj:

— S-a întâmplat ceva.

— Da. Mă tem că da.

Am tras un scaun la marginea patului și m-am așezat. Richie a făcut la fel vizavi de mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Ați fost atacați, în casa voastră, în urmă cu două nopți, am răspuns eu. Ai fost rănită grav, dar medicii te-au îngrijit bine și ei spun că are să fie bine. Ți amintești ceva despre atac?

— Atac.

S-a luptat să înoate la suprafață, prin dozajul mare al medicamentelor care-i guvernau mintea.

— Nu. Cum... ce...

Apoi ochii i-au revenit la viață, arzând albastru incandescent cu o teroare pură.

— *Copiii. Pat.*

Fiecare mușchi din corpul meu voia să mă zvârle pe ușă afară.

— Îmi pare rău, am consolat-o eu.

— *Nu.* Sunt – unde...

S-a luptat să se ridice. Era mult prea slăbită ca să facă asta, dar nu prea vlăguită ca să rupă cusături încercând.

— Îmi pare rău, am repetat eu.

I-am prins umărul în căușul palmei și am apăsat cât de delicat am putut.

— Nu mai putem să facem nimic.

Momentul de după vorbele astea are un milion de forme. Am văzut oameni urlând până rămâneau fără voce, sau înghețând ca și cum sperau că țipătul lor deznădăjduit avea să treacă peste ei, ajungând să rupă altcuiva coastele, dacă ei, pur și simplu, rămâneau suficient de liniștiți. I-am ținut să nu-și zdrobească fețele de pereți, în încercarea de a amorti durerea.

Jenny Spain era dincolo de orice de genul ăsta. Ea făcuse totul ca să se apere cu două nopți înainte. Nu-i mai rămăsese nimic pentru asta. A căzut înapoi pe perna uzată și a plâns, constant și în tăcere, din nou și din nou.

Fața îi era roșie și contorsionată, însă nu s-a mișcat s-o acopere.

Richie s-a aplecat și și-a pus o mână pe a ei, pe cea fără tubul IV^{44}, iar ea a strâns-o până i s-au albit degetele. În spatele ei piuia un aparat, slab și constant. M-am concentrat pe numărarea bipurilor și mi-am dorit să fi adus cu mine apă, gumă, bomboane mentolate, ceva care să mă ajute să înghit.

După o lungă perioadă de timp, plânsul a dispărut de la sine și Jenny a rămas întinsă nemișcată, cu ochii roșii încețoșați holbându-se la vopseaua cojită de pe perete.

— Doamnă Spain, o să facem tot ce putem, am adăugat eu.

Nu s-a uitat la mine. Șoapta aia groasă, aspră:

— Sunteți siguri? Ați... i-ați văzut voi înșivă?

— Mi-e teamă că suntem siguri.

— Copiii tăi n-au suferit, doamnă Spain, a zis Richie cu blândețe. N-au știut ce se întâmpla.

Gura ei a început să i se convulsioneze. Am spus repede, înainte să se piardă din nou:

— Doamnă Spain, poți să ne relatezi pe scurt ce-ți amintești despre noaptea aia?

A clătinat din cap.

— Nu știu.

— E OK. Înțelegem. Ai putea să stai un moment să te gândești, să vezi dacă-ți vine vreo frântură de amintire?

— Eu nu... Nu e nimic. Nu pot...

S-a tensionat, mâna ei strângând-o din nou pe-a lui Richie.

— E-n regulă. Care e ultimul lucru pe care ți-l amintești? am continuat eu.

Jenny s-a uitat în gol și pentru o clipă amcrezut că s-a pierdut, dar apoi a șoptit:

— Baia copiilor. Emma i-a spălat părul lui Jack. I-a băgat șampon în ochi. El a început să plângă. Pat... cu mâinile în mânecile rochiei Emmei, ca și cum dansa, ca să-l facă pe Jack să râdă...

— Bine, am zis eu, și Richie a strâns-o de mână încurajator. Grozav. Orice mic detaliu ar putea să ne ajute. Și după baia copiilor...?

— Nu știu. Nu știu. Următorul lucru a fost aici, medicul ăla...

— OK. S-ar putea să ne întoarcem la tine. Între timp, poți să-mi spui dacă te-a deranjat cineva în ultimele luni? Te-a îngrijorat? Poate cineva cunoscut a acționat un pic ciudat, sau ai văzut pe cineva în jur care te-a făcut să te agiți?

— Nimeni. Nimic. Totul a fost *în regulă*.

— Sora ta, Fiona, a menționat că ai avut o intrare prin efracție în timpul verii. Poți să ne spui despre asta?

Capul lui Jenny s-a agitat pe pernă, de parcă o durea ceva.

— N-a fost nimic. Nu mare lucru.

— Din ce zicea Fiona, suna ca și cum a fost o faptă destul de gravă la momentul respectiv.

— Fiona exagerează. Eram doar stresată în ziua aia. M-am îngrijorat degeaba.

Ochii lui Richie i-au întâlnit pe-ai mei, peste pat. Cumva, Jenny reușea să mintă.

— În pereții casei tale sunt o serie de găuri, am precizat eu. Au ceva de-a face cu intrarea prin efracție?

— *Nu*. Sunt... Sunt nimic. Sunt doar chestii DIY^{45}.

— Doamnă Spain, a zis Richie. Ești sigură?

— Da. Sunt sigură.

Prin toată ceața medicamentelor și a leziunilor, ceva de pe fața ei strălucea dens și greu ca oțelul. Mi-am amintit ce zisese Fiona: „*Jenny nu e lășă*”.

— Ce fel de chestii DIY? am întrebat-o eu.

Am așteptat, însă ochii lui Jenny s-au umbrat din nou. Respirația ei era atât de superficială, că abia puteam să-i văd pieptul ridicându-se și lăsându-se.

— Obosită, a șoptit ea.

M-am gândit la Kieran și la vânătoarea lui de ID-uri, dar nu era nicio șansă să găsească toate astea în epava minții ei.

— Doar câteva întrebări și te lăsăm să te odihnești, am rostit eu cu blândețe. O femeie pe nume Aisling Rooney – fiul ei, Karl, era un prieten de-al lui Jack de la grădiniță – a menționat că a încercat să ia legătura cu tine peste vară, însă n-ai mai sunat-o. Îți amintești asta?

— Aisling. Da.

— De ce nu i-ai mai telefonat?

Ridicat din umeri. Abia un spasm, dar a făcut-o să tresară.

— Pur și simplu.

— Ai avut probleme cu ea? Cu cineva din familia aia?

— Nu. Sunt în regulă. Doar am uitat s-o sun.

Acea sclipire de oțel din nou. M-am prefăcut că n-am văzut.

— I-ai zis surorii tale, Fiona, că săptămâna trecută Jack a adus acasă un prieten de la grădiniță? am întrebat-o eu în continuare.

După un moment lung, Jenny a dat din cap. Bărbia a început să-i tremure.

— A adus?

A clătinat din cap. A strâns tare din ochi și din buze.

— Poți să-mi spui de ce i-ai zis Fionei că băiatul tău l-a adus?

Pe obrazii lui Jenny s-au scurs lacrimi.

A reușit un „...*Ar trebui să am...*” înainte ca un suspin s-o încovoieze ca în urma unei lovituri de pumn.

— Atât de obosită... vă rog...

A împins deoparte mâna lui Richie și și-a acoperit chipul cu brațul.

— O să te lăsăm să te odihnești, a spus Richie. O să trimitem pe cineva de la Sprijinul victimelor să stea de vorbă cu tine, OK?

Jenny a clătinat din cap, trăgându-și respirația. Sângele i se uscaseră în cutelele degetelor.

— Nu. Te rog... nu... doar... singură.

— Promit, sunt buni. Știu că nimic n-o să îmbunătățească lucrurile, totuși ei pot să te ajute să depășești momentul. Au sprijinit mulți oameni cărora li s-a întâmplat asta. Nu vrei să le dai o șansă?

— Eu nu...

A reușit să-și tragă sufletul, cu un efort extraordinar, lipsit de vlagă. După o clipă, a întrebat amețită:

— Ce?

Analgezicele îi încheștau din nou mintea, făcând-o incoerentă și confuză.

— Lasă, a zis Richie cu blândețe. Putem să facem ceva pentru tine?

— Eu nu...

I se închideau ochii. Aluneca în somn, care era cel mai bun loc pentru ea.

— O să ne întoarcem când o să te simți mai puternică, am adăugat eu. Pentru moment, o să-ți lăsăm aici cărțile de vizită. Dacă-ți amintești ceva, orice, sună-l, te rog, pe unul dintre noi.

Jenny a scos un sunet între geamăt și suspin. A adormit cu lacrimile încă alunecându-i pe față. Ne-am pus cărțile de vizită pe noptiera ei și am plecat.

Pe coridor, totul era neschimbat. Polițistul în uniformă stătea drept, iar mama lui Jenny încă dormea pe scaunul ei. Capul îi căzuse într-o parte și degetele i se slăbiseră pe poșetă, tresărind pe toarta uzată. L-am trimis pe polițistul în uniformă în salon cât de în liniște am putut și am cotit după colț, mergând repede, înainte să mă opresc ca să-mi pun agenda deoparte.

— A fost interesant, nu? și-a dat cu părerea Richie.

Părea abătut, însă nu zguduit. Cei vii nu-l deranjau. Odată dispărută empatia aia a lui, avea să fie în regulă. Dacă mi-aș fi căutat un partener pe termen lung, am fi fost perfecți unul pentru celălalt.

— O grămadă de minciuni, în doar câteva minute.

— Deci, ai observat. Ar putea să fie relevante sau nu – cum ți-am zis, toată lumea

mintă –, dar va trebui să aflăm. O să ne întoarcem la Jenny.

Am avut nevoie de trei încercări ca să-mi pun agenda în buzunarul hainei. M-am întors cu spatele la Richie, ca să maschez asta.

S-a aplecat, privind pe furiș la mine.

— Ești în regulă?

— Sunt bine. De ce întrebi?

— Arăți un pic...

A fluturat o mână.

— A fost destul de neplăcut acolo. M-am gândit că poate...

— De ce nu continui și să presupui că tot ce poți tu să duci pot și eu. N-a fost neplăcut. Asta a fost doar o altă zi la locul de muncă – așa cum ai să vezi, odată ce o să ai un pic de experiență la activ. Și chiar dacă ar fi fost neplăcut ca dracu', aş fi în regulă. Pălăvrăgeala noastră despre control de mai devreme, Richie, nu ți-a intrat în cap?

A dat înapoi și mi-am dat seama că tonul meu fusese cu o treaptă mai tăios decât intenționasem.

— Doar întrebam.

A fost nevoie de o clipă ca să pricep. Chiar îi intrase în cap. Nu scormonea după puncte slabe și nu încerca să echilibreze lucrurile după incidentul cu autopsia. Doar își făcea griji pentru partenerul lui.

— Și îți mulțumesc, am zis eu mai blând. Scuze că m-am dat la tine. Dar tu? Ești bine?

— Sunt bine, da.

Și-a flexat mâna, înfiorându-se – am văzut urmele adânci, purpurii pe care unghiile lui Jenny le săpaseră în aceasta – și s-a uitat peste umăr.

— Mama. Suntem... când o lăsăm să intre?

Am mers pe coridor spre scările de la ieșire.

— Când vrea, cât timp e supravegheată. O să-l sun pe polițistul în uniformă să-l anunț.

— Și Fiona?

— Asta e valabil și pentru ea. E mai mult decât bine-venită, cât timp n-o deranjează că are companie. Poate că o să reușească s-o facă pe Jenny să se adune un pic, să scoată de la ea mai mult decât am putut noi.

Richie a ținut pasul și n-a zis nimic, însă începusem să mă obișnuiesc cu tăcerile lui.

— Crezi, din câte intuiesc, că ar trebui să mă concentrez pe cum ar putea ele s-o ajute pe Jenny, nu la cum pot să ne ajute pe noi, am adăugat eu. Și mai crezi că ar fi trebuit să le las să intre de ieri.

— Ea e în iad. Ele sunt *familia*.

Am pornit repede pe scări.

— Exact, fiule. Al naibii de exact. Ele sunt familia, ceea ce înseamnă că n-avem speranța să înțelegem dinamica de-acolo. Deocamdată. Nu știu cum ar fi contribuit la povestea lui Jenny câteva ore cu mama și sora, și n-am vrut să aflăm. Poate că mama declanșează vinovăția, o face pe Jenny să se simtă chiar mai prost că l-a ignorat pe intrus, așa că atunci când Jenny vorbește cu noi, sare peste faptul că el a intrat prin

efracție de alte câteva ori de-a lungul timpului. Poate Fiona o avertizează că-l avem în vizor pe Pat, și la momentul când ajungem la Jenny, ea nu vorbește deloc cu noi. Și nu uita: poate că Fiona nu e în capul listei noastre de suspecti, dar nu e exclusă de pe aceasta – nu până nu aflăm cum a ales omul nostru familia Spain și ea încă e cea care ar fi moștenit tot dacă ar fi murit Jenny. Nu-mi pasă cât de mult are victima nevoie de o îmbrățișare. Nu-i las moștenitorii să discute cu ea înaintea mea.

— Cred, a zis Richie.

La baza scărilor s-a dat deoparte ca să lase să treacă o asistentă medicală împingând un cărucior din plastic încolăcit și metal sclipitor, și a privit-o fâțându-se pe coridor.

— Probabil că ai dreptate.

— Crezi că sunt un ticălos insensibil, nu? l-am iscodit eu.

A ridicat din umeri.

— Nu pot să mă pronunț.

— Poate că sunt. Asta depinde de definiția ta. Deoarece, vezi tu, Richie, pentru mine, un ticălos insensibil e cineva care ar putea s-o privească pe Jenny Spain în ochi și să-i spună: „*Ne pare rău, doamnă, n-o să-l prindem pe cel care ți-a măcelărit familia, fiindcă am fost prea ocupat să mă asigur că mă place toată lumea, la revedere*”, apoi să valsez spre casă pentru o cină drăguță și un somn bun. Așa ceva nu pot să fac. Deci, dacă am să fac vreun rahat minor și insensibil de-a lungul timpului, ca să fiu sigur că asta n-o să se întâmple, așa să fie.

Ușile de la ieșire au trepidat deschizându-se și un val de aer rece, scăldat de ploaie, a năvălit peste noi. Am înghesuit în plămâni cât de mult am putut.

— Haide să vorbim acum cu polițistul în uniformă, a propus Richie. Înainte să se trezească mama Fionei.

În lumina grea și cenușie, arăta groaznic, cu ochii congestionați, tras la față și descompus. Dacă n-ar fi fost hainele pe jumătate decente, cei de la securitate l-ar fi luat de drogat. Puștiul era epuizat.

Era aproape ora trei. Schimbul nostru de noapte începea în cinci ore.

— Dă-i drumul, am zis eu. Dă-i un țâr.

Fața lui Richie mi-a sugerat instinctiv că și eu arătam la fel de rău ca el. Cu fiecare respirație, simțeam un miros de dezinfectant și sânge, de parcă aerul spitalului se închisese în jurul meu și-mi intrase în pori. Aproape mi-am dorit să fi fumat.

— Și apoi putem să plecăm de-aici. E timpul să mergem acasă.

L-am lăsat pe Richie în fața casei sale, un duplex bej din Crumlin – vopseaua cojită arăta că era închiriată, iar bicicletele legate de balustrade, că era împărțită cu niște colegi.

— Du-te și te culcă, am zis eu. Și amintește-ți ce-am spus: fără băutură. Trebuie să fim vigilenți diseară. Ne vedem în fața sediului la șapte fără un sfert.

Când a introdus cheia în yală, i-am văzut capul picându-i înaintea ca și cum nu mai avea de ce să-l țină sus.

Dina nu mă sunase. Am încercat să iau asta ca pe un semn că citea sau se uita la televizor pașnic, sau poate încă dormea, oricum, știam că n-avea să sune chiar dacă s-ar fi urcat pe pereți. Când Dina e bine, răspunde prin SMS și ocazional sună. Când nu e, n-are suficientă încredere în mobil ca să-l atingă. Cu cât mă apropiam de casă, cu atât mai mult tăcerea devenea mai densă și mai volatilă, o ceață acră cu care a trebuit să mă lupt ca să ajung la ușă.

Dina stătea pe jos, cu picioarele încrucișate, în camera mea de zi, cu cărțile mele aruncate în jurul ei ca și cum un uragan le azvârlise de pe rafturi, rupând o pagină din *Moby Dick*. M-a privit în ochi, a aruncat foaia în mormanul din fața ei, l-a azvârlit pe Melville de peretele opus, cu un bang, și s-a întins după altă carte.

— Ce *dracu'*...

Am lăsat servieta să cadă și i-am luat cartea din mână. Mi-a tras un șut în fluierul piciorului și am sărit înapoi.

— Ce *naiba*, Dina?

— *Mă*, mă ticălosul dracului nenorocit, m-ai *încuiat*, ce-ar fi trebuit să fac? Să stau aici, fată bună, de parcă aș fi *cățelul* tău? Nu sunt *proprietatea* ta, nu poți să mă obligi!

S-a aplecat după altă carte. M-am lăsat în genunchi și am prins-o de încheieturi.

— Dina. Ascultă-mă. Ascultă. N-am putut să-ți las cheile. N-am un set de rezervă.

Dina a râs, un scheunat ascuțit care i-a dezgolit dinții.

— Da, da, da, cum să nu, n-ai *tu*, domnul Chițibușar, cu cărțile lui. E *alfabetizat*, însă n-are chei de rezervă? Știi ce aveam de gând? Să dau *foc* la astea.

Și-a smucit bărbia cu înverșunare spre grămada de pagini rupte din fața ei.

— Atunci să vedem dacă cineva nu mă lasă să ies. Alarma de fum sună bine și tare. Vecinii tăi snobi și pricopsiți n-ar fi fericiți atunci, nu? Oooo, drăguțele de *zgomote* într-o zonă rezidențială...

Ar fi făcut-o. Gândul la o asemenea perspectivă sumbră mi-a făcut stomacul să se strângă.

Poate că asta mi-a slăbit strânsoarea. Dina s-a repezit în lături, aproape eliberându-și încheieturile, întinzându-se din nou la cărți. Am strâns-o de mâini și mai tare și am împins-o în perete. A încercat să mă scuie, dar n-a ieșit nimic.

— *Dina*. Dina. Uită-te la mine.

S-a luptat, răsucindu-se și lovind, și scoțând un bâzâit furios printre dinții încleștați, însă am ținut-o până a înțepenit cu ochii într-ai mei, albaștri și sălbatici ca de pisică siameză.

— Ascultă-mă, am zis eu aproape de fața ei. Am fost nevoit să mă duc la muncă. Am crezut că încă o să dormi când o să ajung acasă. N-am vrut să te trezesc ca să mă lași să intru. Așa că am luat cheile cu mine. Asta-i tot. Și cu asta basta. OK?

Dina s-a gândit la asta. Treptat, fracțiune cu fracțiune, încheieturile i s-au relaxat în mâinile mele.

— Să nu mai faci asta niciodată, a spus ea cu răceală. Niciodată. O să-i sun pe polițiștii tăi și-am să le spun că mă ții închisă aici și mă violezi în fiecare zi, în toate felurile. Să vezi atunci cum e cu *locul tău de muncă*. Detectiv sergent.

— Christoase, Dina.

— Așa am să fac.

— Știu că așa ai să faci.

— Oh, nu te uita așa la mine. Dacă mă închizi ca pe un animal, ca pe o nebună, atunci e vina ta dacă vreau să ies cumva. Nu e vina mea. E a ta.

Lupta se terminase. Mi-a dat mâinile deoparte de pe ea ca și cum alunga musculițe și a început să-și pieptene părul cu degetele.

— Bine, am zis eu.

Inima îmi bătea tare.

— Bine. Îmi pare rău.

— Serios, Mikey. A fost o tâmpenie.

— Se pare că da.

— Nu se pare. *Evident*.

Dina s-a ridicat de pe jos și a trecut peste mine, scuturându-și mâinile de praf și încrețindu-și nasul a dezgust în timp ce-și făcea drum printre cărțile împrăștiate.

— Doamne, ce *dezordine*.

— Am să lucrez și mâine, și n-am avut cum să fac chei de rezervă, am explicat eu. Cred că s-ar putea să vrei să stai cu Geri până fac.

Dina a gemut.

— Of, Doamne, Geri. O să-mi spună despre copii. Adică, îi iubesc și mă rog, dar, cum ar fi, ciclul Sheilei și coșurile lui Colm? TMI^[46], ceva de genul ăsta.

S-a aruncat pe canapea cu o săritură și a început să-și înghesuie picioarele în cizmele de motociclist.

— Nu stau aici dacă tu chiar ai doar un singur set de chei. Aș putea să mă duc la Jezzer. Pot să folosesc telefonul tău? Eu am rămas fără credit.

Habar n-aveam cine sau ce era Jezzer, însă nu părea să fie om.

— Scumpo, vreau să-mi faci o favoare, am spus eu. Serios. Am multe pe cap acum și m-aș simți mult mai bine dacă aș ști că ești la Geri. Știu că e o prostie și știu că o să te plictisești de mutatul de colo-colo, dar e important pentru mine. Te rog.

Dina a ridicat capul și s-a uitat la mine, cu o uitătură de siameză, fără să clipească, ținând șiretul încolăcit în jurul mâinilor.

— Cazul ăsta, cu Portul Sfărâmat, te prinde, a zis ea.

La naiba, prost, prost, prost. Ultimul lucru pe care-l voiam era să se gândească la cazul ăsta.

— Nu chiar, am spus eu păstrându-mi vocea naturală. Mai mult Richie stă cu ochii pe

el – partenerul meu, pifanul. Ți-am povestit despre el? E treabă grea.

— De ce? E prost?

M-am ridicat de pe jos. Undeva în timpul luptei mă lovisem la genunchi și cred că ar fi fost o idee proastă s-o las pe Dina să vadă.

— Nu e prost deloc, doar nou. E un puști bun, o să ajungă un detectiv bun, dar are multe de învățat. Treaba mea e să-l învăț. Pune la socoteală și niște schimburi de optsprezece ore, și are să fie o săptămână lungă.

— Schimburi de optsprezece ore în Portul Sfărâmat. Cred că ar trebui să dai altcuiva cazul.

Am ieșit din harababură, încercând să nu șchiopătez. Trebuie că în morman erau vreo sută de pagini rupte, probabil fiecare din câte o altă carte. Am încercat să nu mă gândesc la asta.

— Nu merge așa. Sunt bine, scumpo. Serios.

— Hmm.

Dina s-a întors la șiretul ei, strângându-l cu mișcări rapide și bruște.

— Îmi fac griji pentru tine, a zise ea. Știi asta?

— Nu-ți face. Dacă vrei să mă ajuți, cea mai bună chestie pe care poți s-o faci e să mă așculți și să petreci o noapte, două la Geri. OK?

Dina și-a legat șiretul într-un fel de dublu arc fantezist și s-a tras înapoi să-l examineze.

— OK, a spus ea cu un oftat lung de suferință. Însă trebuie să mă duci acolo. Autobuzele sunt prea nesuferite. Și fă mai repede rezervele alea de chei.

Am lăsat-o pe Dina la Geri și m-am scuzat că nu intram – Geri voia să rămân la cină, pe motiv că „nu te molipsești, cu siguranță, Colm și Andrea nu s-au molipsit. Mai devreme am crezut că și Colm are probleme cu intestinele, dar el zice că e bine – Pookie, jos! Nu știu ce-a făcut în toaletă tot timpul ăsta, dar e treaba lui...”

Dina s-a uitat peste umăr și mi-a arătat o față pe care se citea un urlet tăcut, și a murmurat: „*Îmi ești dator*”, în timp ce Geri o conducea în casă, încă vorbind, cu câinele topăind și scheunând în jurul lor.

M-am dus acasă din nou, am aruncat câteva lucruri într-o geantă de voiaj, am făcut un duș rapid și am dormit o oră. M-am îmbrăcat ca un puști pentru o primă întâlnire, neîndemânatic și plin de emoții, concentrându-se doar asupra lui: cămașă și cravată, pentru cazul în care aveam ocazia să-l interoghez, două pulovere groase, să mă protejeze în paltonul răcoros, masiv, închis la culoare, ca să pot să-l aștept până la momentul potrivit. Mi l-am imaginat undeva, îmbrăcat pentru mine și gândindu-se la Portul Sfărâmat. M-am întrebat dacă încă se mai credea urmăritor sau înțelesese că se transformase în pradă.

La șapte fără un sfert, Richie era în fața porții din spate a Castelului Dublin, cărând un sac de sport și purtând o jachetă căptușită, o căciulă de lână și, judecând după siluetă, toate chestiile de lână pe care le deținea. Am condus cu limita de viteză tot drumul spre Portul Sfărâmat, în timp ce câmpurile se estompau în jurul nostru și aerul se îndulcea de adierea pajiștii și a arăturii. Se întunecase când am parcat în Promenada

Ocean View – pe proprietatea familiei Spain, nimic altceva decât schele, nimeni la fața locului să identifice o mașină necunoscută – și am luat-o pe jos.

Memorasem traseul de pe o hartă a proprietății, însă când am coborât din mașină, tot m-am simțit ca și cum ne-am rătăcit.

Se apropia amurgul: norii de peste zi se împrăștiaseră și cerul era de un turcoaz intens, cu o ușoară strălucire albă peste acoperișurile unde se ridica luna, dar străzile erau întunecate. Deschideri în zidurile grădinilor, lămpi stradale stinse și garduri de sârmă împletită apăreau din senin și dispăreau câțiva pași mai târziu. Când umbrele noastre se arătau palide, erau contorsionate și nefamiliare, cocoșate din cauza genților de voiaj atârinate de umeri. Urmele de pași se întorceau la noi ca ale unor urmăritori, vibrând în zidurile goale și peste întinderile de noroi frământat. Nu vorbeam. Amurgul care ne proteja pe noi ar fi putut să protejeze și pe altcineva, oriunde.

Aproape pe întuneric, sunetul mării era mai intens, mai puternic, dezorientând, ajungându-ne la urechi simultan din toate direcțiile. În spatele nostru s-a materializat, ca o mașină-fantomă, cu zgomotul motorului ascuns în acel urlet monoton, vechiul Peugeot bleumarin de patrulare al salahorilor, atât de aproape, că am tresărit amândoi. Până ne-am dat seama cine era, plecaseră, alunecând printre casele prin ale căror găuri de ferestre se vedeau stelele.

Pe Colina Ocean View, dincolo de drum, erau dreptunghiuri de lumină. Unul dintre acestea lumina un Fiat galben parcat în fața casei familiei Spain. Falsa noastră Fiona era acolo.

În capătul Aleii Ocean View, l-am dus pe Richie în umbra unei case de pe colț, mi-am apropiat gura de urechea lui și am șopti:

— Ochelarii.

El s-a lăsat pe vine peste geanta lui de voiaj și a scos o pereche de ochelari cu imagine termică. Aprovizionarea i-i dăduse pe cei buni, chiar dacă era începător.

Stelele au dispărut și strada întunecată a căpătat brusc o viață pe jumătate fantomatică, liane agățându-se difuz pe blocuri înalte cu pereți cenușii, plante sălbatice intersectându-se albe și dantelate unde ar fi trebuit să fie trotuarele. În câteva grădini, siluete mici și strălucitoare se ghemuiau în colțuri sau alergau prin buruieni, și trei turturele-fantomă dormeau sus într-un copac, cu capetele ascunse sub aripi. Nimic cald mai mare de-atât, nicăieri la vedere.

Strada era tăcută, doar sunetele mării și vântul pipăind lianele, și o pasăre singuratică țipând pe plajă, dincolo de zid.

— Pare liber, am zis eu în urechea lui Richie. Haide să mergem. Cu atenție.

Ochelarii arătau că nu era nimic viu în vizuina omului nostru, cel puțin nu în colțurile pe care am putut să le văd. Schela era rugoasă de rugină și am simțit-o clătinându-se sub greutatea noastră. La etaj, printr-o gaură de fereastră intra lumina lunii, unde plasticul fusese prins ca o draperie. Camera fusese golită. Echipa Biroului luase tot, ca să caute amprente, fibre, fire de păr, fluide. Pe pereți și pervazuri erau urme negre de praf de amprente.

Toate luminile din casa familiei Spain erau aprinse, transformând locul într-un mare far de semnalizare pentru omul nostru. Fiona cea falsă era în bucătărie, încă îmbrăcată

în haina ei roșie de sibir. Umplea ceainicul familiei Spain și se sprijinea de bufet așteptând ca apa să fiarbă, ținându-și cana cu ambele mâini și uitându-se în gol la picturile cu degetele lipite de frigider. În grădină, lumina lunii cădea pe frunze lucioase, făcându-le să arate albe și tremurătoare, astfel că părea că toți copacii și gardurile vii înfloriseră dintr-odată.

Ne-am pus lucrurile unde și le pusese și omul nostru pe-ale lui: lângă peretele din spate al ascunzătorii, pentru o vedere clară atât a bucătăriei familiei Spain – pentru orice eventualitate cât și a găurii de fereastră din față, cu vedere la plajă, pe care el o folosisese ca ușă. Foile din plastic de pe celelalte găuri ne ascundeau de un observator ascuns în jungla dimprejur. Noaptea cobora rece. Avea să dea înghețul înainte de ivirea zorilor. Mi-am întins sacul de dormit, ca să stau pe el, și am mai îmbrăcat un pulovăr pe sub haină. Richie a îngenuncheat pe jos, trăgând chestii din geanta lui de voiaj, ca un copil într-o excursie de camping: un termos, un pachet de Hobnob^{47} cu ciocolată, un turn ușor strivit de sandviciuri împachetate în staniol.

— *Mor de foame*, a zis el. Sandvici, da? Am adus destule pentru amândoi, în caz că n-ai avut ocazia să iei.

Eram pe cale să spun nu în mod automat, când mi-am dat seama că avea dreptate, nu-mi amintisem să aduc mâncare – Dina –, iar adevărul era că și eu muream de foame.

— Mulțumesc, am spus eu. Vreau.

Richie a dat din cap și a împins spre mine turnul de sandviciuri.

— Brânză și roșii, curcan sau șuncă. Ia câteva.

Am luat brânză și roșii. Richie a turnat ceai tare în capacul termosului și l-a înclinat spre mine. Când mi-am ținut sus sticla de apă, a turnat ceaiul brusc și apoi și-a luat și pentru el un capac plin. Pe urmă s-a așezat confortabil cu spatele la perete și s-a pus pe treabă cu sandviciul.

Nu părea să trăiască deloc cu impresia că seara aceea implica, într-un fel, conversație profundă și semnificativă, ceea ce era bine. Știu că alți detectivi ajung intimi la filaje. Eu nu. Au încercat vreo doi începători, fie întrucât chiar mă plăceau, fie fiindcă voiau să-și frece nasul de șef. Nu m-am deranjat să aflu de ce înainte să curm asta din fașă.

— Sunt bune, am zis eu luând alt sandvici. Mulțumesc.

Înainte să se întunece suficient pentru echipele de acțiune, i-am verificat pe salahori. Vocea Fionei noastre false era calmă, poate prea calmă, dar a zis că era bine mersi, n-avea nevoie de întăriri. Marlboro Man și prietenul lui au spus că noi am fost cele mai interesante chestii pe care le-au văzut toată seara.

Richie muncea metodic la sandviciuri, contemplând ultimul rând de case spre plaja întunecată.

Parfumul reconfortant al ceaiului său făcea camera să pară mai caldă.

— Mă întreb dacă a fost, de fapt, port, a zis el după o vreme.

— A fost, am răspuns eu.

Avea să plece de la premisa că făcusem cercetări, domnul Plictisitor folosindu-și fărâmele de timp liber ca să caute pe internet.

— A fost un sat de pescari, cu mult timp în urmă. Dacă te duci să te uiți, s-ar putea ca în capătul de sud al plajei să se vadă ce a mai rămas din dig.

— De asta Portul Sfărâmat, da? Din cauza digului rupt?

— Nu. E de la *breacadh*: crăpat de ziuă. Întrucât ar fi fost un loc bun de privit zorii, presupun eu.

Richie a dat din cap.

— Aș spune că înainte de toate astea a fost minunat aici, replică Richie.

— Probabil că da, am zis eu.

Mirosul mării trecea peste zid și intra prin găurile goale ale ferestrei, șerpuitor și sălbatic, cu un milion de secrete îmbătătoare. N-am încredere în mirosul ăla. Ne trage undeva mai adânc decât rațiunea sau civilizația, în fragmente ale celulelor noastre care au vibrat în oceane înainte ca noi să avem minte, și ne trage până îl urmăm descreierați, ca în rutul animalelor. Când eram adolescent, mirosul ăla mă făcea să fierb, îmi curența mușchii precum electricitatea, mă făcea să sar pe pereții caravanei până când părinții mei mă eliberau să mă supun chemării, tresărind după orice ispită promisă o-dată-n-viață. Acum știu mai bine. Mirosul ăsta e medicament rău. Ne atrage să sărim de pe stânci înalte, ne face să ne aruncăm în valuri falnice, să-i lăsăm în urmă pe toți cei iubiți și să sfidăm mii de kilometri de apă deschisă de dragul a ceva ce ar putea să fie pe țărmul celălalt. Fusesse în nasul omului nostru, cu două nopți înainte, când coborâse schelele și trecuse peste zidul familiei Spain.

— Se spune că e bântuit acum, a adăugat Richie. Copiii.

— Probabil.

— Se împing unul pe altul să alerge și să atingă ușa casei. Să intre.

Mai jos de noi, abajururile pe care Jenny le cumpăraseră pentru bucătăria confortabilă a familiei sale erau strălucitoare, cu fluturi galbeni. Unul dintre ei lipsea: ajunsese în laboratorul lui Larry.

— Vorbești ca și cum are să fie abandonată pentru totdeauna, am zis eu. Renunță la negativism, fiule. Jenny o să fie nevoită să vândă, de îndată ce va fi în stare. Urează-i noroc. Ar putea s-o facă.

— Încă vreo câteva luni, și toată proprietatea o să fie abandonată, a spus răspicat Richie. E moartă în apă. Nimeni nu cumpără aici, și chiar dacă ar face-o, sunt sute de case de unde să aleagă. Vrei să spuică tu ai alege-o pe asta?

Și-a smucit bărbia spre fereastră.

— Nu cred în fantome, am răspuns eu. Și nici tu, nu-i așa? Nu cât timp ești de serviciu, oricum.

Nu i-am zis că fantelele în care cred eu n-au fost prinse în petele de sânge ale familiei Spain. Ele s-au îmbulzit pe toată proprietatea, învolburate ca niște molii mari care intră și ies prin ușile goale și se răspândesc peste întinderile de pământ crăpat, bătând la rarele ferestre luminate, cu gurile larg deschise în urlete tăcute: toți cei care fi trebuit să trăiască aici. Tinerii care au visat să-și treacă soțiile peste pragurile astea, copiii care ar fi trebuit aduși acasă de la maternitate la creșele liniștite din locurile astea, adolescenții care ar fi trebuit să trăiască primele săruturi rezemați de felinarele stradale care n-au să fie aprinse niciodată.

În timp, fantelele lucrurilor care s-au întâmplat încep să se îndepărteze. Odată ce te-au tăiat de câteva milioane de ori, cu marginile lor boante pe țesutul tău cicatrizat, se

subțiază. Cele care feliază ca aparatele de ras, pentru totdeauna, sunt fantomele lucrurilor care n-au avut niciodată șansa să se întâmple.

Richie a demolat jumătate din sandviciuri și făcea ghemotoc între palme o bucată de staniol.

— Pot să întreb ceva? a zis Richie.

A ridicat, practic, mâna. Asta m-a făcut să mă simt ca și cum îmi ieșise păr cărunt și purtam și lentile bifocale. Am răspuns, auzind nota arțăgoasă din vocea mea:

— Nu trebuie să-mi ceri permisiunea, Richie. Asta e parte din treaba mea, să răspund la orice întrebări ai.

— Corect, a zis Richie. Atunci, mă întrebam cum de suntem aici.

— Pe acest pământ?

N-a știut dacă ar fi trebuit să râdă.

— Nu, vreau să spun... Aici. Făcând filaj.

— Ai fi preferat să fii acasă, în pat?

— Nu! Sunt mulțumit unde sunt. N-aș vrea să fiu nicăieri în altă parte. Doar mă întrebam. Oricum... n-are importanță cine e aici, nu? Dacă tipul nostru se arată, se arată. Oricine poate să-l preia. M-aș fi așteptat ca tu să... nu știu. Să delegi.

— Probabil, n-ar face nicio diferență la arestare, nu, am spus eu. Dar ar putea să facă o diferență pentru ce urmează. Dacă tu ești cel care îi pune cătușe omului tău, asta pornește relația cu dreptul. Îi arată cine e acum tatăl lui, fix de la început. Într-o lume ideală, eu aș fi mereu cel care face arestarea.

— Însă nu ești. Nu de fiecare dată.

— Nu sunt magician, prietene. Nu pot să fiu peste tot. Uneori, trebuie să dau altcuiva o șansă.

— Dar nu de data asta. Nimeni altcineva nu aruncă o privire la asta până nu obosim suficient și cădem amândoi. Am dreptate?

Zâmbetul din vocea lui mi-a prins bine, o solidă luare de bună a ideii că eram împreună în asta.

— Corect, am zis eu. Și am luat destule tablete de cafeină ca asta să dureze o vreme.

— Asta fiindcă sunt copii la mijloc?

Zâmbetul se stinsese.

— Nu, am răspuns eu. Dacă ar fi fost doar copiii, atunci n-ar fi fost mare lucru să le permit unor salahori să pună mâna pe omul nostru. Dar vreau să fiu eu cel care pune mâna pe omul care l-a ucis pe Pat Spain.

Richie a așteptat, privindu-mă. Când m-am oprit acolo, a întrebat:

— Cum așa?

Poate erau genunchii mei trosnitori și gâtul înțepenit când am urcat schela, senzația sâcăitoare că înaintez în vârstă și obosesc. Poate că asta m-a făcut să vreau dintr-odată să știu despre ce vorbesc ceilalți băieți în nopțile lungi și plictisitoare, care îi face ca a doua zi să vină în camera echipei mergând în cadență, luând decizii comune cu doar o înclinare a capului sau o ridicare de sprânceană. Poate că erau momentele alea, din ultimele zile, când mă surprinsesem simțindu-mă că nu doar puneam în temă un pifan, când păruse că eu și Richie lucram împreună, cot la cot. Poate că era mirosul înșelător

al mării, erodându-mi toate de-ce-nu-urile cunisip mișcător. Poate era doar oboseala.

— Spune-mi, am zis eu. Ce crezi că s-ar fi întâmplat dacă omul nostru ar fi fost doar un pic mai bun la ce-a făcut? Dacă ar fi curățat locul ăsta înainte să plece la vânătoare, și-ar fi acoperit urmele, ar fi lăsat armele la locul faptei?

— Am fi rămas fixați pe Pat Spain.

Abia îl vedeam în întuneric, doar unghiul capului său în fereastră, înclinarea bărbiei spre mine.

— Da. Probabil așa am fi făcut. Și chiar dacă am fi avut o bănuială că era implicat altcineva... Ce crezi că ar fi crezut ceilalți dacă n-am fi venit cu o descriere, n-am fi putut să aducem o dovadă că făptașul chiar a existat? Femeia aia, Gogan, tot Brianstownul, omul de pe stradă uitându-se la cazul ăsta la știri. Familiile lui Pat și Jenny. Ce-ar fi presupus?

— Pat, a răspuns Richie sec.

— Exact ca noi.

— Și adevăratul tip încă ar fi fost acolo. Poate pregătindu-se s-o facă din nou.

— Poate că da. Dar nu asta vreau să spun. Chiar dacă s-a dus acasă noaptea trecută și a găsit un loc drăguț să se spânzure, tipul ăsta ar fi făcut din Pat Spain un criminal. În ochii tuturor celor care au auzit vreodată de numele lui, Pat ar fi fost un bărbat care a ucis-o pe femeia cu care se culca. Și pe copiii pe care i-au făcut împreună.

Și numai spunând cuvintele, zumzetul ascuțit mi s-a mișcat prin cap: răul.

— E mort, a rostit Richie cu blândețe. N-ar fi putut să-l afecteze.

— Da, e mort. Douăzeci și nouă ani de viață sunt tot ce are să aibă vreodată. Ar fi trebuit să mai aibă încă cincizeci, șaiszeci, însă tipul ăsta a decis să i-i ia. Și nici chiar asta nu i-a fost de-ajuns. A vrut să se întoarcă în timp și să-i ia și jalnicii ăștia de douăzeci și nouă de ani. Să ia tot ce Pat a fost vreodată. Să nu-l lase cu nimic.

Am văzut răul ăla ca un norișor de praf negru lipicios răspândindu-se încet din camera în care stăteam, să acopere casele, câmpurile, să estompeze lumina lunii.

— E aiurea, am zis eu. E atât de aiurea, că nici n-am cuvinte pentru asta.

Ne-am așezat acolo, fără să vorbim, în timp ce Fiona noastră a găsit fărașul și a măturat cioburile unei farfurii sparte într-un colț al bucătăriei. După un timp, Richie și-a deschis pachetul de Hobnob, mi-a oferit și mie un biscuit și, când am clătinat din cap, a ronțăit fără ezitare jumătate de pachet.

— Pot să întreb ceva? a zis el.

— Pe bune, Richie, las-o baltă. N-are să-i inspire încredere omului nostru dacă ridici mâna în mijlocul unui interogatoriu și mă întrebi dacă ai voie să vorbești.

De data asta a zâmbit.

— Dar e ceva personal.

Nu răspund la întrebări personale, nu la ale stagiatorilor, pentru că nu era genul de conversație pe care s-o port cu stagiarii. M-a luat prin surprindere cât de bine mă simțeam și cât de confortabil să las deoparte chestia cu veteranul și pifanul, și toate limitările care decurg din asta, să devin doar unul dintre cei doi oameni stând de vorbă.

— Zi, l-am îndemnat eu. Dacă întreci măsura, îți spun.

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

— E pensionar. A fost agent civil de circulație.

Richie a scos un sforăit de râs.

— Ce e amuzant în asta?

— Nimic. Doar... Mi-am imaginat ceva un pic mai șic. Profesor la o școală privată, ceva asemănător, de geografie, poate. Acum, că mi-ai spus totuși, e de înțeles.

— Ar trebui s-o iau ca pe un compliment?

Richie n-a răspuns. Și-a vârât alt Hobnob în gură și și-a scuturat firimiturile de pe degete; am simțit că se gândea.

— Ce-ai spus la locul faptei alaltăieri, cum că nu ești omorât dacă nu ți-o cauți, a zis el după o vreme. Că lucrurile rele li se întâmplă mai ales oamenilor răi. E un lux să gândești așa. Știi ce vreau să spun?

Am respins împunsătura a ceva mai dureros decât iritarea.

— Nu pot să afirm că știu, fiule. Din experiența mea – și nu vreau să uzez de asta în fața ta, deși am mai multă ca tine –, de la viațaiei în mare parte ce ai sădit. Nu întotdeauna, nu, dar de cele mai multe ori. Dacă ai convingerea că ești de succes, ești de succes, sau dacă tu crezi că nu meriți nimic altceva decât rahat, n-ai să primești nimic altceva decât rahat. Realitatea ta interioară o modelează pe cea exterioară, în fiecare zi a vieții tale. Mă urmărești?

Richie se uita la luminile calde, galbene, din bucătăria de mai jos de noi.

— Eu nu știu ce face tatăl meu. N-a fost în preajmă.

A zis-o firesc, ca și cum era ceva ce fusese nevoit să spună de prea multe ori înainte.

— Am crescut în apartamente – probabil știai asta deja. Am văzut întâmplându-se o grămadă de chestii rele unora care n-au cerut-o niciodată. O grămadă.

— Și iată-te. Detectiv într-o echipă de top, lucrând unde ți-ai dorit mereu, la cel mai mare caz al anului și al naibii de aproape de a-l rezolva. De oriunde ai fi venit, asta se pune ca succes. Cred că mi-am probat punctul de vedere cu asta.

Richie n-a întors capul.

— Aș zice că Pat Spain gândea la fel ca tine.

— Poate că da. Și?

— Și tot și-a pierdut slujba. Și-a pus fundul la treabă, a gândit pozitiv, a făcut totul bine, a terminat în șomaj. Cum a sădit asta?

— Asta a fost al dracului de nedrept, iar eu am să fiu primul care zice că n-ar fi trebuit să se fi întâmplat. Însă, zău, e recesiune. Împrejurări excepționale.

Richie a clătinat din cap.

— Uneori, lucrurile rele se întâmplă, pur și simplu, a zis el.

Cerul era bogat de stele. Trebuie că trecuseră ani de când nu mai văzusem atât de multe. În spatele nostru, sunetul mării și sunetul vântului periind iarba lungă fuzionau în întunericul nopții, într-o mângâiere lungă, liniștitoare.

— Nu poți să gândești așa, am continuat eu. Fie că e adevărat sau nu. Trebuie să crezi că undeva pe drum, cumva, cei mai mulți oameni primesc ce merită.

— Sau...?

— Sau cum te trezești dimineața? Crezând că relația cauză – efect nu e un lux. Reprezintă un element esențial, cum ar fi calciul sau fierul. Poți să trăiești o vreme fără

el, dar, în cele din urmă, ai să începi să te consumi din interior. Ai dreptate. Din când în când, viața nu e corectă. Aici intervenim noi. *Pentru* asta suntem noi. Intrăm acolo și rezolvăm.

Sub noi, s-a aprins lumina în camera Emmei – Fiona noastră, continuând să mențină lucrurile interesante. Asta a făcut ca draperiile să devină de un roz translucid blând și a luminat siluetele animăluțelor care se lăfăiau peste țesătură.

Richie a dat din cap în jos, spre fereastră.

— N-avem cum să rezolvăm asta.

Dimineața aia în morgă i-a umplut vocea.

— Nu, am zis eu. Nu poate fi rezolvat. Putem doar să ne asigurăm că plătește cine trebuie și tot primește șansa să meargă mai departe cine trebuie. Măcar putem să gestionăm asta. Știu că nu salvăm lumea. Dar o facem mai bună.

— Așa crezi?

Și-a înălțat fața albă și tânără în lumina lunii. Își dorea atât de mult să am dreptate.

— Da, am răspuns eu. Așa cred. Poate sunt naiv – am fost acuzat de asta de câteva ori –, însă așa cred. O să vezi ce vreau să spun. Așteaptă până punem mâna pe tipul ăsta. Și până o să te duci acasă în noaptea aia și o să intri în pat, știind că el e în spatele gratiilor și are să stea acolo cu trei condamnări pe viață. O să-ți dai seama dacă lumea în care o să fii atunci n-o să pară mai bună decât asta de-acum.

Fiona noastră a tras draperiile Emmei și s-a uitat afară, în grădină, o siluetă ușor întunecată având pe fundal tapet roz. Richie a privit-o.

— Sper, a spus el.

Rețeaua fragilă de lumini întinsă peste proprietate a început să se estompeze, șirurile luminoase de străzi locuite întunecându-se brusc. Richie și-a frecat una de alta mâinile înmănușate și a suflat în ele. Fiona noastră se plimba înainte și-napoi prin camerele goale. Aprindea și stinge lumini, trăgea și deschidea draperii. În betonul ascunzătorii pătrunsese frigul, intrându-mi pe șira spinării prin spatele paltonului. Noaptea se scurgea mereu și mereu. De câteva ori, un zgomot – o alunecare lungă prin tufișurile de sub noi, o cascadă de zgârieri și încăierări în casa de peste drum, un țipăt ascuțit, sălbatic și strident – ne-a făcut să sărim în picioare și să ne lipim cu spatele de pereți, gata de acțiune, înainte ca mintea noastră să înțeleagă că am auzit ceva. Odată, ochelarii termici au identificat o vulpe, strălucitoare și pregătită de drum, cu capul sus, cu ceva mic atârându-i din gură. Altă dată am sesizat o dungă sinuoasă de lumină îndepărtându-se prin grădini, printre cărămizi și buruieni. De câteva ori am fost prea lenți, n-am prins nimic în afară de un ultim zăngănit de pietricele, de liane legănându-se împreună, un licărit alb dispărând în noapte. De fiecare dată ne-a luat mai mult înainte ca bătăile inimilor noastre să revină la normal și să putem să ne așezăm din nou. Se făcea târziu. Omul nostru era în apropiere, indecis și concentrându-se, căutând o cale.

— Uitasem, a zis Richie brusc, după ora unu. Am adus ăsta.

S-a aplecat peste sacul sport și a scos un binoclu dintr-o cutie din plastic neagră.

— Binoclu?

Am întins mâna după el, deschizând cutia ca să arunc o privire. Arăta ieftin și nu era

de la aprovizionare. Cutia mirosea totuși a plastic nou.

— Te-ai dus să-l cumperi special?

— Este același model cu al tipului nostru, a răspuns Richie ușor sfios. Mi-am imaginat că ar trebui să avem și noi. Să vezi ce-a văzut el, da?

— Of, Iisuse. Spune-mi că nu ești tipul de onanist care și-o freacă având impresia ca intuiește ceva, care ajunge de fiecare dată la ideea de a vedea prin ochii criminalului în timp ce-și folosește din plin intuiția.

— Nu, nici vorbă. Vreau să spun literalmente. Să identifici expresiile faciale, să vezi ceva pe calculator – numele forumurile pe care erau ei, sau mă rog. Genul ăsta de lucruri.

Chiar și în lumina lunii, am putut să-i disting teribila roșeață din obraz. Asta m-a impresionat. Nu doar ideea că-și cheltuisese banii și timpul ca să aleagă binoclul potrivit, dar și cum îi păsa în mod deschis de ce credeam eu.

— E o idee bună. Aruncă o privire. Nu știi niciodată ce-ar putea să iasă la iveală, am zis eu mai blând întinzându-i binoclul.

Arăta ca și cum și-ar fi dorit ca respectivul binoclu să dispară, dar l-a ajustat și s-a aplecat cu coatele pe pervazul ferestrei să se concentreze asupra casei familiei Spain. Fiona noastră era la chiuvetă, clătindu-și cana.

— Ce vezi? am întrebat eu.

— Chipul lui Janine, chiar clar. Ca și cum dacă i-aș citi pe buze, aș afla tot ce zice. N-aș fi putut să văd ecranul calculatorului dacă ar fi fost acolo – unghi prost –, însă pot să citesc titlurile de pe raftul de cărți și tabla aia micuță cu lista de cumpărături: ouă, ceai, gel de duș. Ar putea să fie ceva, nu? Dacă a putut să citească lista de cumpărături a lui Jenny în fiecare seară, atunci a știut unde o să fie ea a doua zi...

— Merită verificat. O să acordăm o atenție deosebită CCTV-urilor de pe ruta ei de cumpărături, să observăm dacă apare cineva în mod constant.

La chiuvetă, Fiona noastră a ridicat brusc capul, ca și cum simțise ochii noștri pe ea. Chiar și fără binoclu, am văzut-o înfiorându-se.

— Nene, a zis Richie brusc, destul de tare cât să mă facă să sar. La naiba, scuze. Dar uită-te la asta.

Mi-a pasat binoclul. L-am îndreptat spre bucătărie și l-am ajustat pentru vederea mea, care era cu o treaptă deprimantă mai rea decât a lui Richie.

— La ce să mă uit?

— Nu în bucătărie. Treci acolo, pe hol. Poți să vezi ușa din față.

— Și?

— Și chiar în stânga ușii din față, a precizat Richie.

Am mutat binoclul spre stânga, și era acolo: panoul de alarmă. Am fluierat încet. N-am văzut numerele, dar nu era nevoie: mișcarea degetelor cuiva mi-ar fi indicat tot ce trebuia să știu. Jenny Spain ar fi putut să schimbe codul în fiecare zi, dacă voia, și la doar câteva minute după ce ea sau Patrick încuiau, toată prudența ei ar fi fost în zadar.

— Măi, măi, măi, am spus eu. Richie, prietene, îmi cer scuze că ți-am disprețuit binoclul. Cred că știm cum ar putea cineva să treacă de sistemul de alarmă. Bună treabă. Chiar dacă omul nostru nu apare, seara asta n-a fost pierdere de timp.

Richie și-a lăsat capul în jos și s-a frecat la nas, arătând undeva între jenat și mulțumit.

— Încă nu știm, sigur, cum a făcut rost de chei. Fără ele n-ai ce face cu codul de alarmă.

Și atunci, telefonul mi-a vibrat în buzunarul de la haină: Marlboro Man.

— Kennedy, am zis eu.

Vocea lui era o umbră care depășea o șoaptă.

— Domnule, avem ceva. Am văzut un tip ieșind din Aleea Ocean View. E o fundătură care dă în zidul de nord al proprietății, nimic altceva decât șantiere de construcții. Singurul motiv pentru ca să fie acolo cineva e dacă a intrat venind peste zid. Înalt, îmbrăcăminte de culoare închisă, dar n-am vrut să ne apropiem prea mult, așa că asta e tot ce avem. L-am urmărit de la distanță până a luat-o peste Peluzele Ocean View. Din nou, e o fundătură, niciuna dintre case nu e terminată, nu există niciun motiv legitim ca vreo persoană să vrea să meargă acolo. N-am vrut să-l urmărim în zona aia, în mod evident, însă menținem supravegherea în capătul Peluzelor Ocean View. Până în prezent, niciun semn că iese cineva, dar s-ar putea să fi plecat din nou peste zid. O să facem un tur și o să vedem dacă putem să-l găsim din nou.

Richie s-a întors și s-a uitat la mine, cu binoclul atârându-i uitat în mâini.

— Bună treabă, detectiv, am spus eu. Da, rămâneți pe poziție și faceți un tur rapid al zonei. Dacă puteți să vă uitați mai bine la om și să ne dați o descriere, ar fi grozav, însă, pentru numele lui Dumnezeu, nu riscați să-l speriați. Dacă reperați pe cineva, nu încetiniți, nu arătați că-l verificați, doar continuați să mergeți cu mașina, discutați mai departe între voi și aflați ce puteți. Duceți-vă.

N-am putut să pun telefonul pe speaker, nu cu omul nostru liber și oriunde, pretutindeni, ascuns, poate, chiar printre plantele agățătoare agitate de vânt. Am arătat spre el și i-am făcut semn lui Richie să se apropie. El s-a ghemuit lângă mine, cu urechea ciulită.

Murmure dinspre salahori, unul dintre ei foșnind o hartă și elaborând traseul, celălalt băgând mașina în viteză. Toarcerea lentă a motorului. Cineva bătea toba cu degetele pe bord. Apoi, un minut mai târziu, izbucnirea unei pălăvrăgeli tari, confuze: „Și soția mea mi-a zis: Dă-i înainte, poți s-o ții în coșul de gunoi cu resturile!” Și o explozie de râs fals.

Eu și Richie, cu capetele aproape atingându-se deasupra telefonului, nu respiram. Pălăvrăgeala s-a încheiat, s-a stins. După o pauză care a părut de o săptămână, Marlboro Man a rostit, chiar mai încet, dar cu o nuanță de emoție în creștere în voce:

— Domnule. Tocmai am trecut de un bărbat, 1,75-1,80 m, constituție zveltă, îndreptându-se spre est pe Aleea Ocean View – asta e chiar peste zidul de la Peluzele Ocean View. Nu e niciun fel de iluminat stradal, așa că n-am văzut prea bine, dar poartă o haină de culoare închisă, de lungime medie, blugi negri, căciulă de lână de culoare închisă. După mers, aș spune că are între douăzeci și treizeci de ani.

Am auzit șuieratul rapid de respirație al lui Richie.

— Te-a mirosit? am întrebat eu tot în liniște.

— Nu, domnule. Adică, nu pot să jur, însă, sincer, nu cred. S-a uitat repede în spatele lui când ne-a auzit, apoi și-a pus capul în jos, dar n-a luat-o la sănătoasa, și cât timp l-

am avut la vedere în spate a fost liniștit, doar a mers de-a lungul străzii, în același ritm, în aceeași direcție.

— Aleea Ocean View e locuită?

— Nu, domnule. Doar ziduri.

Deci nimeni n-ar fi putut să spună că puneam locuitorii în pericol lăsând ființa asta să treacă nestingherită prin noapte ca să-și găsească propriul drum spre noi. Și nu mi-aș fi făcut griji nici în condițiile în care Aleea Ocean View ar fi fost plină de familii sănătoase și uși neîncuiate. Nu era un criminal în serie care se dădea la orice îi ieșea în cale. Pentru tipul ăsta, nu conta nimeni, nu exista nimeni, cu excepția familiei Spain.

Richie s-a dus la geanta lui de voiaj, chircindu-se jos ca să nu i se vadă silueta în gaura ferestrei, și a scos o hârtie pliată. A întins-o pe jos în fața noastră, într-un dreptunghi palid de lumină a Lunii: o hartă a proprietății.

— Bine, am zis eu. Du-te la detectiv...

Am pocnit din degete la Richie și i-am arătat în jos, spre bucătăria familiei Spain. El a murmurat: *Oates*.

— La detectiv Oates. Spune-i că e pe cale să înceapă acțiunea, să se asigure că ușile sunt încuiate, ferestrele blocate și arma ei încărcată. Apoi trebuie să înceapă să miște chestii – hârtii, cărți, DVD-uri, nu-mi pasă – din partea din față a casei în bucătărie, cât de vizibil posibil. Voi doi duceți-vă înapoi în punctul unde l-ați observat prima dată pe tipul ăsta. Dacă fuge și încearcă să se întoarcă și să treacă pe lângă voi, saltă-l. Nu mă mai sunați dacă nu e urgent. Altfel, vă anunțăm dacă se întâmplă ceva.

Mi-am pus telefonul în buzunar. Richie a pus un deget pe hartă: Aleea Ocean View, în colțul de nord-vest al proprietății.

— Aici, a zis el foarte încet, doar un murmur sub vuietul intens al mării. Dacă se îndreaptă spre noi și se menține pe străzile goale și trece peste ziduri ca să scurteze drumul, o să-i ia zece, poate cincisprezece minute.

— Sună corect. Nu-l văd venind direct aici. Înseamnă că e îngrijorat că am găsit locul ăsta. O să examineze mai întâi împrejurimile, să decidă dacă să riște să vină aici. Se va uita după polițiști, mașini nefamiliare, să vadă dacă e vreo activitate... Să spunem douăzeci și cinci de minute cu totul.

Richie m-a privit și a spus:

— Dacă decide că e prea riscant, o ia la sănătoasa, și atunci trebuie să-l înhațe salahorii. Nu noi.

— N-am nimic împotriva. Dacă nu vine încoace, e doar un tip ieșit la o plimbare de noapte în mijlocul pustietății. Putem să aflăm cine e și să avem o discuție drăguță cu el, dar dacă nu e chiar atât de prost încât să poarte tenișii însângerați sau să facă o mărturisire completă, n-o să putem să-l reținem. Și eu sunt fericit să las pe altcineva să fie cel care-l umflă și trebuie să-l elibereze câteva ore mai târziu. Nu vrem să se simtă că ar fi câștigat în fața ta și a mea.

Nu contează ce-am fi făcut dacă ar fi fugit. Știam că venea la noi, știam la fel de sigur ca și cum aș fi putut să-l miros, un mosc fierbinte și iute fumegând peste acoperișuri și miros de moloz, vâlvurindu-se mai aproape. Din momentul în care văzusem acel bârlog, știusem că avea să revină acolo. Mai devreme sau mai târziu, un animal hăituit fuge

acasă.

Mintea lui Richie se mișca în aceeași direcție.

— O să vină, a zis Richie. E deja mai aproape decât a ajuns vreodată noaptea trecută. Moare să afle care-i povestea. De cum o vede pe Janine...

— De-asta i-am spus să mute lucrurile în bucătărie, am precizat eu. Pariez că mai întâi verifică partea din față a casei familiei Spain, din casele în construcție de peste drum. Ideea e că o va observa de-acolo, are să vrea să știe ce face cu toate lucrurile, dar ca să afle va trebui să vină înapoi aici. Casele sunt prea apropiate una de alta ca să se strecoare printre ele, așa că nu poate să vină peste zid și prin spate. Va trebui să coboare pe Alea Ocean View.

În vârful drumului era întuneric cu umbre de case. La bază, întinderea curbată a luminii lunii.

— Eu iau capătul drumului și ochelarii termovizuali. Tu iei baza. La orice mișcare, absolut orice, mă anunți. Dacă vine aici, sus, am să fac tot posibilul să mențin totul în liniște – ar fi frumos să nu alertăm rezidenții că se întâmplă ceva –, însă s-ar putea să nu ne dea de ales. Nu trebuie să uităm nicio clipă că tipul ăsta e periculos. Mergând pe elemente din trecut, nu există niciun motiv să credem că e înarmat, dar vom acționa ca și cum ar fi. Înarmat sau nu, e un animal turbat, și noi suntem în vizuina lui. Amintește-ți exact ce-a făcut acolo, și ia-o ca de la sine înțeles că, dacă are ocazia, ne-ar face la fel ție și mie.

Richie a dat din cap. Mi-a dat ochelarii termovizuali și a început să-și arunce lucrurile înapoi în geanta de voiaj, rapid și eficient.

Am pliat harta, am îndesat ambalajele alimentare ale lui Richie într-o pungă din plastic și am ascuns-o. Câteva secunde mai târziu, în cameră nu mai era nimic, din nou, pe jos și pe bolțari, ca și cum nu fusesem niciodată acolo. Am aruncat gențile noastre de voiaj într-un colț întunecat, la o parte din drum.

Richie s-a așezat în gaura ferestrei care dădea spre baza drumului, ghemuit într-o pantă umbrită de lângă prag, și a tras deoparte un colț al plasticului, ca să poată să vadă afară.

Am verificat casa familiei Spain. Fiona noastră a venit în bucătărie cărând un braț de haine, le-a pus pe masă și a plecat din nou. La etaj am putut să disting vag, prin fereastra lui Jack, strălucirea unei lumini din dormitorul lui Pat și Jenny. M-am lipit de peretele de lângă fereastra cu vedere spre vârful drumului și mi-am ridicat ochelarii la ochi. Aceștia au făcut marea invizibilă, un întuneric fără sfârșit. În capătul străzii, încrucișarea cenușie a schelelor se întindea până în depărtare. O bufniță a plutit peste drum, în derivă în curenții de aer, ca o foaie de hârtie arzând. Liniștea a continuat și a tot continuat.

Am crezut că pleoapele mi-au înghețat larg deschise, însă trebuie că am clipit. Nu se auzea niciun sunet. Într-un moment, capătul străzii era gol, în următorul ținta noastră stătea acolo, strălucind alb și cumplit ca un înger între ruinele umbrite de pe fiecare latură. Fața îi era aproape prea luminoasă ca s-o privești. S-a oprit, ascultând, ca un gladiator la intrarea în arenă: capul sus, brațele atârând în părți, cu pumnii pe jumătate strânși, pregătit.

N-am respirat. Am ținut un ochi pe el și am ridicat o mână, ca să-i atrag atenția lui Richie. Când acesta a întors capul spre mine, am arătat spre fereastră și am făcut semn cu mâna.

Richie s-a chircit jos și a traversat planșeul, ca și cum n-avea greutate, spre cealaltă parte a ferestrei mele. Când s-a lipit cu spatele de perete, i-am văzut mâna încleștată pe patul pistolului.

Omul nostru a venit lent pe drum, pășind cu grijă, cu capul întorcându-se la fiecare mic sunet. Avea mâinile goale, niciun dispozitiv cu viziune de noapte pe față. Doar el. În grădini, animăluțele strălucitoare s-au descolăcit și s-au îndepărtat ținându-și la distanță apropierea lui. Radiant pe fundalul rețelei din metal și beton, arăta ca ultimul om rămas pe Pământ.

Când era la o casă depărtare, mi-am scos ochelarii și acea siluetă înaltă, strălucitoare, a proiectat o masă confuză de negru, ca o piază rea în noapte, care-ți ajunge pe prispă. L-am atenționat pe Richie și m-am tras departe de gaura ferestrei, în umbră. El s-a lăsat în jos în colțul îndepărtat opus mie. Pentru o clipă, i-am auzit respirația rapidă, până și-a recăpătat-o și s-a liniștit. Prima apăsare a mâinii omului nostru pe bara din metal a trimis un fior vibrant prin toată schela, încercuind casa ca o strălucire întunecată. Aceasta a crescut cât el a urcat, a zăcșit grav ca pulsul unui tambur și apoi s-a stins în tăcere. Capul și umerii i-au apărut în fereastră, mai întunecați pe fundalul întunericului. I-am văzut chipul întorcându-se spre colțuri, dar camera era mare și umbrele ne ascundeau.

S-a avântat spre fereastră cu o ușurință care sugera că o făcuse de o mie de ori. În clipa în care picioarele i-au atins planșeul și trupul i s-a întors spre fereastra de supraveghere, am ieșit din colțul meu și m-am izbit în el din spate. A lăsat să iasă o respirație răgușită și s-a clătinat în față. Mi-am pus o mână în jurul gâtului său, i-am răsucit cu cealaltă brațul sus la spate și l-am izbit de un zid. Aerul a ieșit din el într-un mormăit aprig. Când a deschis ochii, s-a uitat la pistolul lui Richie.

— Poliția. Nu mișca, am zis eu.

Fiecare mușchi din corpul lui era rigid. Parcă era făcut din bare de oțel.

— Pentru siguranța tuturor, o să te încătușez, am adăugat eu și vocea mi-a sunat rece și tăioasă ca a altcuiva. Ai ceva la tine despre care ar trebui să știm?

N-a părut să mă audă. Mi-am luat mâinile de pe el, fără să-l scap din priviri. Nu s-a mișcat, nici măcar nu s-a clintit când i-am smucit încheieturile la spate și i-am pus repede cătușele strâns. Richie l-a percheziționat rapid și destoinic, lăsând să cadă ce-a găsit într-un mic morman: o lanternă, un pachet de batiste, o lamă de mentă. Oriunde își ascunsese mașina, își lăsase actele, banii și cheile înăuntru. Călătorise ușor, asigurându-se că nu-l dădea nimic de gol, nici măcar cu un clinchet.

— O să-ți scot cătușele, ca să poți coborî pe schele, i-am spus eu. Nu mă aștept să încerci ceva stupid. Dacă o faci, n-o să se întâmple nimic altceva în afară de a ne crea mie și partenerului meu o stare foarte proastă. Ne întoarcem la sediu pentru o discuție. Acolo au să-ți fie returnate bunurile. Ai vreo problemă cu oricare dintre astea?

El era în altă parte sau se lupta din greu să fie. Ochii lui, mijiți în lumina lunii, s-au fixat undeva pe cer în afara ferestrei, peste acoperișul familiei Spain.

— Grozav, am zis eu când a fost evident că n-am să obțin un răspuns. Am să înțeleg din asta că nu e nicio problemă. Dacă se schimbă ceva, ai cale liberă să-mi spui. Acum, haide să mergem.

Richie a coborât primul, cu greutate, cu câte una dintre gențile de voiaj atârându-i de fiecare umăr. Am așteptat, ținând de lanțul cătușelor dintre încheieturile omului nostru, până când Richie mi-a arătat de jos degetul mare. Apoi am desfăcut cătușele și am zis:

— Du-te. Fără mișcări bruște.

Când l-am apucat de umăr și i-am arătat direcția corectă, s-a trezit și s-a poticnit pe planșeul gol. În gaura ferestrei a rămas nemișcat pentru o clipă. Am intuit gândul care i-a trecut prin minte, însă înainte să pot să spun ceva, și-a dat seama că de la înălțimea aia ar fi fost norocos să-și rupă doar gleznela. S-a legănat afară pe fereastră și a început să coboare, docil ca un cățel.

Am cunoscut mai demult un tip care îmi dăduse porecla în facultate, când reușisem să înscriu un gol extravagant într-un meci de fotbal. Am lăsat-o să se lipească fiindcă am crezut că avea să-mi ofere ceva ca să fiu vrednic de ea. În clipa în care am fost singur, în acea cameră cumplită umplută de lumina lunii și de urletele mării, și după luni de așteptare și urmărire, o părticică din spatele minții mele s-a gândit: *„Patruzeci și opt de ore, patru soluționări. Asta înseamnă extravagant”*. Înțeleg cât de mulți ar numi asta boală, și înțeleg de ce, însă asta nu schimbă faptul că ai nevoie de mine.

Am mers pe străzi nelocuite, eu și Richie, cu mâinile pe sub coatele omului nostru, ca și cum ne ajutam amicul să ajungă acasă după o noapte lungă de mare beție. Niciunul dintre noi n-a scos o vorbă – mai toți oamenii ar avea cel puțin câteva întrebări dacă le pui cătușe și-i înghesui într-o mașină de poliție, dar nu și tipul ăsta.

Încet, sunetul mării s-a diminuat și a ieșit din actualitate pentru restul nopții. Lilioci gălăgioși, vânt izbind în resturi uitate de pânză, strigăte ascuțite de adolescenți, o vreme au ajuns la noi, slabe și îndepărtate, trimise înainte și-napoi de beton și cărămidă. O dată am auzit o înghițitură aspră, care m-a făcut să mă gândesc că era posibil ca omul nostru să plângă, dar n-am întors capul să mă uit.

L-am pus în spate în mașină și Richie s-a aplecat pe capotă în timp ce eu m-am mutat din aria auditivă ca să dau telefoane. I-am trimis pe salahorii care patrulau să găsească o mașină parcată undeva, nu departe de proprietate, i-am spus salahorului-momeală că poate să meargă acasă, l-am anunțat pe administratorul de noapte că o să avem nevoie de o cameră de interviu pregătită. Pe urmă ne-am întors la Dublin în tăcere. Negura bântuia proprietatea, contururile schelelor se prefigurau din senin, rigide, pe fundalul stelelor. Apoi, viteza constantă de pe autostradă, ochii de pisică ai mașinilor stingându-se și aprinzându-se și luna ținând pasul într-o parte, uriașă și vigilentă. După aceea, treptat, am fost înconjurați de culorile și circulația din oraș, de locuri de băut și fast fooduri, de lumea revenind la viață dincolo de geamurile noastre etanșe.

Camera echipei era liniștită, cei doi tipi de gardă doar au ridicat privirile de la cafelele lor când am trecut prin fața ușii, ca să vadă cine fusese noaptea la vânătoare și dacă adusesse ceva acasă. L-am dus pe omul nostru în camera de interviu. Richie i-a desfăcut cătușele și eu l-am trecut pe tip prin foaia cu drepturile, mecanic și plictisit, ca și cum erau doar hârtii fără sens. Cuvântul „avocat” a atras din partea lui un scuturat violent din cap. Când i-am pus pixul în mână, a semnat fără o singură întrebare. Semnătura a fost un cârlionț sacadat care nu trăda nimic altceva decât o inițială C. Am luat foaia și am plecat.

L-am privit din camera de observație printr-un geam cu vedere unilaterală. Era prima dată când mă uitam cum trebuia la el. Păr șaten tuns scurt, pomeți înalți, o bărbie proeminentă, cu o miriște roșiatică de câteva zile. Avea o haină neagră de lână cam ponosită, un pulover pe gât greoi, cenușiu, și blugi decolorați, echipat complet pentru o urmărire de noapte. Era încălțat cu bocanci, tenișii dispăruseră. Era mai în vârstă decât crezusem, și mai înalt – spre treizeci de ani și vreo 1,80 m –, dar era atât de slab, că arăta ca în ultimele faze de greva foamei. Subțirimea îl făcea să pară mai tânăr, mai mic, inofensiv. Iluzia aia l-ar fi putut duce la ușa familiei Spain.

N-avea tăieturi sau lovituri vizibile, dar sub toate hainele alea se putea ascunde orice. Am răsucit butonul termostatlui din camera de interviu pe o treaptă superioară.

M-am simțit bine văzându-l în camera aia. Cele mai multe dintre sălile noastre de interviu ar avea nevoie de un duș, un bărbierit și un machiaj complet, însă mie îmi place la nebunie fiecare centimetru din ele. Teritoriul nostru luptă de partea noastră. În Portul Sfărâmat, el fusese o umbră care se mișca prin pereți, un miros de iod, de sânge și

apă de mare, cu cioburi de lumina lunii prinse în ochi. În acele momente, era doar un tip. Așa sunt toți când îi bagi între cei patru pereți.

Stătea cocoșat rigid în scaunul incomod, cu ochii în jos, holbându-se la propriii pumni de pe masă ca și cum își aduna puterile pentru tortură. Nici măcar nu se uita prin cameră – linoleum ciupit de arsuri vechi de țigară și bucăți de gumă de mestecat, pereți mângăliți cu graffiti, masă cu șuruburi lipsă și dulap de acte, lumina roșie monotonă a camerei video urmărindu-l de sus, dintr-un colț, ca să-și dea seama ce era cu el.

— Ce știm despre el? am întrebat eu.

Richie se uita atât de intens, încât nasul lui, practic, atinge geamul.

— Nu e drogat cu nimic. La început mă gândeam că ar putea să fie pe heroină, fiindcă e atât de slab, dar nu e.

— Nu acum, oricum. Asta e bine pentru noi. Dacă obținem ceva, nu vrem să spună că au vorbit drogurile. Ce altceva?

— Singuratic. Nocturn.

— Corect. Totul spune că se simte mai confortabil păstrând distanța față de oameni decât să fie în contact strâns – și-a făcut damblaua privind, a intrat prin efracție mai degrabă când familia Spain era plecată decât când dormeau. Deci, când vine momentul să-l presăm, ne apropiem, ajungem în fața lui amândoi odată. Și din moment ce e nocturn, îl încolțim spre zori, când începe să obosească. Altceva?

— N-are verighetă. Mai mult ca sigur că trăiește singur. N-a observat nimeni c-a fost plecat toată noaptea, să-l tragă la răspundere.

— Ceea ce ar trebui să aibă avantajele și dezavantajele sale, în ceea ce ne privește. Niciun coleg de apartament care să depună mărturie că marți dimineața s-a întors la șase și a programat mașina de spălat pentru patru ore, însă, pe de altă parte, nimeni de care să ascundă lucruri. Când îi vom găsi casa, există o șansă să ne fi lăsat un mic dar – hainele pătate de sânge, pixul din luna de miere. Poate un trofeu pe care l-a luat în urmă cu două nopți.

Tipul s-a agitat, și-a pipăit fața, și-a frecat stângaci gura. Buzele îi erau umflate și crăpate, ca și cum nu băuse apă mult timp.

— Nu lucrează de la nouă la cinci, a spus Richie. Ar putea să fie șomer sau să desfășoare activități independente, sau poate că își schimbă munca sau are un aranjament part-time – ceea ce înseamnă că poate să-și petreacă noaptea sus, în cuib, când vrea, fără să fie dărâmat a două zi la muncă. Doar după haine, aș sugera clasa de mijloc.

— Și eu la fel. Și n-a fost niciodată în sistem – după amprente, e curat, adu-ți aminte. Probabil că nici măcar nu știe pe nimeni care a fost vreodată în sistem. Are să fie dezorientat și speriat. Asta e treabă bună, dar trebuie s-o păstrăm pentru când vom avea nevoie de ea. Vrem să fie cât de relaxat posibil, să vedem cât de departe ne duce asta, apoi să-l facem să-i meargă fulgii când vine vorba de încolțitul puternic. E bine că nu ne lasă cu buza umflată până atunci. Tip din clasa de mijloc, probabil cu respect pentru autoritate, nu știe sistemul... O să stea până-l dăm noi afară.

— Da. Probabil așa o să facă.

Richie desena absent modele abstracte în aburul lăsat de răsuflare pe geam.

— Și asta e tot ce pot să-mi imaginez despre el. Înțelegi? Tipul e suficient de organizat ca să înființeze cuibul ăla, suficient de dezorganizat ca nici măcar să nu se deranjeze să-l strice. Destul de isteț ca să ajungă în casa aia, destul de prost ca să ia armele cu el. Are destul autocontrol ca să aștepte cu lunile, însă nu poate să aștepte nici măcar două nopți după crimă înainte să se întoarcă în ascunzătoare – și ar fi trebuit să știe că o să fim cu ochii în patru. Nu pot să-l înțeleg.

Și peste toate astea, tipul părea mult prea fragil ca să fi făcut asta. Nu m-am lăsat păcălit. Mulți prădători dintre cei mai brutali pe care i-am prins arătau moi ca niște pisoi, și după ce termină de vânat, sunt mereu cei mai blânzi, obosiți și sătui.

— N-are mai mult autocontrol decât un babuin, am continuat eu. Niciunul dintre ei n-are. Noi toți vrem să omorâm pe cineva la un moment dat în viața noastră – nu-mi spune că nu. Băieții ăștia sunt diferiți de noi, fiindcă ei nu se opresc, de fapt, s-o facă. Zgârie-le pojghița de deasupra, și sunt animale. Țipând, aruncând cu rahat, animale care sar la gât. Cu asta avem de-a face. Să nu uiți niciodată.

Richie nu părea convins.

— Crezi că sunt dur cu ei? am adăugat eu. Societatea le oferă un tratament aspru, și ar trebui să fiu un pic mai empatic?

— Nu chiar. Doar că... dacă n-are niciun fel de control, atunci cum de-a reușit să se abțină atât de mult timp?

— Nu s-a abținut. Ne scapă ceva.

— Ce vrei să spui?

— Cum ai zis, tipul ăsta a petrecut cel puțin câteva luni, probabil mai mult, doar uitându-se la familia Spain, poate uneori strecurându-se în casă când aceștia nu erau în preajmă. ăsta n-a fost uimitorul lui autocontrol în acțiune, fiindcă n-avea nevoie decât să se drogheze. Și apoi, dintr-odată, iese *vijelios* din zona lui de confort, sare de la binoclu direct la *full-contact*^[48]. Asta n-a apărut din senin. S-a întâmplat ceva săptămâna trecută sau așa ceva. Ceva important. O să fim nevoiți să aflăm ce.

În camera de interviu, omul nostru își freca ochii cu încheietura degetului, își privea mâinile ca și cum ar fi căutat sânge sau lacrimi.

— Și să-ți mai spun ceva, am zis eu. Se simte foarte conectat emoțional cu familia Spain.

Richie s-a oprit din desenat.

— Crezi? M-am gândit că n-a fost personal. Modul în care a păstrat distanța...

— Nu. Dacă ar fi fost profesionist, ar fi fost acasă până acum, ar fi considerat că nu e în stare de arest și nici măcar n-ar fi ajuns în mașina noastră. Și nici nu e vreun sociopat care i-a văzut doar ca pe niște obiecte la întâmplare ce păreau să fie distractive. Uciderea blândă a copiilor, uciderea prin contact fizic direct cu adulții, distrugerea feței lui Jenny... A avut sentimente pentru ei. S-a crezut apropiat de ei. Mai mult ca sigur, singura interacțiune adevărată pe care au avut-o vreodată a fost când Jenny i-a zâmbit la coadă la Tesco. Dar în capul lui, cel puțin, exista o conexiune.

Richie a aburit geamul din nou și s-a întors la modelele lui, mult mai lent de data asta.

— Iei ca definitiv că e omul nostru, a zis el. Da?

— E devreme ca să iei ceva drept definitiv, am concluzionat eu.

N-aveam cum să-i spun că bătaia de tobe din urechile mele se intensificase atât de mult în mașină, cu omul ăsta în spatele meu, că mi-a fost aproape frică să nu ieșim de pe drum. Omul impregna aerul din jurul lui cu incorectitudine, violență și repulsie, ca păcura, ca și cum ar fi fost înmuiat în asta.

— Dar dacă-mi ceri părerea personală, atunci da. Să dea dracu' dacă nu. ăsta e omul nostru.

Tipul a ridicat capul ca și cum m-ar fi auzit, și ochii lui tiviți cu umflături roșii, care păreau dureroase, au alunecat în jurul camerei. Pentru o clipă, s-au odihnit pe geamul cu vedere unilaterală. Poate că văzuse suficiente filme polițiste ca să știe ce era. Poate chestia care mi se mișcase mie prin cap în mașină mergea în ambele sensuri, scoțând un sunet strident, ca de liliac, în ceafă, ca să-l avertizeze că eram acolo.

Pentru prima dată, ochii i s-au focalizat, ca și cum privea direct într-ai mei. A inspirat rapid și adânc și și-a încordat maxilarul, pregătit. Simțeam înțepături în vârfurile degetelor de cât de mult îmi doream să intru acolo.

— O să-l lăsăm să fiarbă încă vreun sfert de oră, am zis eu. Apoi intri tu.

— Doar eu?

— O să te considere o amenințare mai mică decât pe mine. Mai aproape de vârsta lui.

Și mai era și diferența de clasă. Un băiat drăguț din clasa de mijloc putea cu ușurință să considere un puști din centrul orașului, cum era Richie, drept un țigan idiot.

Băieții ar fi fost șocați dacă m-ar fi văzut lăsând un începător nou-nouț să ia interogatoriul ăsta, dar Richie nu era chiar un pifan obișnuit, iar asta părea o treabă pentru doi oameni.

— Doar liniștește-l, Richie. Atât. Află-i numele, dacă poți. Dă-i o ceașcă de ceai. Nu te apropia de caz și, pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lăsa să ceară un avocat. O să-ți acord câteva minute cu el, apoi am să vin și eu. OK?

Richie a dat din cap.

— Crezi că o să obținem o mărturisire de la omul nostru? a întrebat el.

Cei mai mulți nu mărturisesc niciodată. Poți să le arăți amprentepele lor peste tot pe armă, sângele victimei peste tot pe hainele lor și imagini CCTV teribile de deasupra cu ei, și au să continue să-și scuipe nevinovăția vătămată și să urle despre înscenări. La nouă persoane din zece, simțul de autoconservare e mai puternic decât bunul-simț, mai puternic decât se crede. Te rogi să prinzi a zecea persoană, cea cu o fisură în simțul de autoconservare, la care altceva e încă mai puternic – nevoia de a fi înțeleș, nevoia de a te mulțumi, uneori chiar conștiința. Te rogi pentru cel care, undeva adânc în măduva oaselor, nu vrea să se salveze. Pentru cel care se află în vârful stâncii și trebuie să se lupte cu nevoia de a sări. Apoi găsești fisura și forțezi.

— Asta urmărim, am spus eu. Superiorul o să vină la nouă. Ceea ce înseamnă că avem șase ore. Haide să ne pregătim să i-l predăm ambalat și legat cu o fundă.

Richie a dat din cap din nou. Și-a scos jacheta și trei pulovăre groase și le-a lăsat pe un scaun, rămânând subțire și lung ca un adolescent, într-o tricou bleumarin cu mâneci lungi uzat de atâta spălat. S-a dus la geam, fără să se agite, și l-a privit pe tipul cocoșat

peste masă până m-am uitat la ceas și am zis:

— Du-te.

Atunci și-a trecut o mână prin păr, care i s-a ridicat la vârfuri, a luat două căni de apă din răcitor și a plecat. A făcut-o scrupulos. A intrat întinzând o cană și zicând:

— Îmi pare rău, omule, am vrut să-ți aduc asta mai devreme, însă am fost prins... Ești bine? Ai vrea o ceașcă de ceai în schimb?

Accentul i se îngroșase. Își dăduse și el seama de chestia cu clasa socială.

Când se deschisese ușa, omul nostru tresărise și încă își trăgea sufletul. A clătinat din cap.

Richie a șovăit, arătând de cincisprezece ani.

— Ești sigur? Cafea?

Alt clătinat din cap.

— Bine. Spune-mi, te rog, dacă mai vrei ceva, da?

Tipul a dat din cap și a întins mâna după apă. Scaunul s-a zguduit sub greutatea lui.

— A, stai, a zise Richie. Ți-a dat scaunul prost.

Privire rapidă furișată la ușă, ca și cum aș fi putut să fiu în spatele ei.

— Haide, schimbă-l. Ia-l pe-ăsta.

Omul nostru a trecut cu stângăcie dincolo. Probabil nu era nicio diferență – toate scaunele din camerele de interviu sunt alese să fie incomode –, dar a zis atât de încet, că de-abia l-am auzit:

— Mulțumesc.

— N-ai pentru ce. Detectiv Richie Curran.

A întins mână. Omul nostru nu i-a luat-o.

— Trebuie să-ți spun cum mă cheamă? a întrebat bărbatul.

Avea o voce joasă și calmă, plăcută la auz, însă ușor răgușită, ca și cum n-o prea folosisese în ultima vreme. Accentul nu mi-a spus nimic. Ar fi putut fi de oriunde.

Richie a părut surprins.

— Nu vrei? De ce nu?

După o clipă, el a zis pentru sine:

— ... n-are nicio importanță...

Către Richie, cu o strângere de mână mecanică:

— Conor.

— Conor și mai cum?

O fracțiune de secundă.

— Doyle.

Nu ăsta era, dar nu conta. La venirea dimineții, aveam să-i găsim fie casa, fie mașina, fie pe ambele, și să le cercetăm în detaliu, căutând, printre altele, actele lui. Deocamdată voiam doar să știm pe ce nume să-i zicem.

— Mă bucur să te cunosc, domnule Doyle. Detectivul Kennedy o să vină curând, apoi ai să poți să începi.

Richie s-a așezat cu fundul pe un colț de masă.

— Pot să-ți spun că sunt, pur și simplu, încântat că ai apărut. Nu mai puteam de nerăbdare să ies de-acolo, serios. Știu că lumea plătește bani buni ca să se ducă să

campeze lângă mare și alte chestii, dar mersul la țară nu e stilul meu, înțelegi ce vreau să spun.

Conor a ridicat din umeri, cu o mișcare mică, sacadată.

— E liniște.

— Nu mă dau în vânt după liniște. Îs băiat de oraș. Mie dă-mi zgomot și trafic în fiecare zi. Și mi-au și degerat ouăle. Ești de-acolo, nu?

Conor a ridicat brusc privirea, însă Richie sorbea din apa lui și se uita la ușă, făcând doar o conversație ușoară cât mă aștepta pe mine.

— Nimeni nu e din Brianstown, a precizat Conor. Doar se mută acolo.

— Asta am vrut să spun. Locuiești acolo, nu? Jaysus, n-ai putea să mă plătești suficient.

A așteptat, tot numai ușoară curiozitate inofensivă, până când Conor a zis:

— Nu. În Dublin.

Nu era localnic. Richie a surprins un aspect și ne-a scutit chiar atunci de o grămadă de griji. A ridicat paharul într-un toast vesel.

— Pentru Dubs. Nu e alt loc mai bun. Nici caii sălbatici n-ar putea să ne tragă de-aici, am dreptate?

Alt ridicat din umeri.

— Aș trăi la țară. Depinde.

Richie și-a înfășurat o gleznă în jurul unui scaun de rezervă și l-a tras pentru picioare, așezându-se confortabil pentru o discuție interesantă.

— Serios? De ce depinde?

Conor și-a șters falca apăsând cu o palmă, încercând să se adune. Richie îl înghiontise să-și piardă echilibrul, perforându-i concentrarea.

— Nu știu. Dacă ai familie. Spațiu de joacă pentru copii.

— A, a zis Richie ațintindu-l cu un deget. Zi așa, vezi. Eu sunt singur. Am nevoie de un loc unde să găsesc ceva de băut, să întâlnesc niște fete. Nu pot să trăiesc fără asta, înțelegi ce vreau să spun.

Avusesem dreptate să-l trimit. Era relaxat ca o baie de soare și făcea treabă bună. Eram dispus să pariez că tipul din Dublin intrase în camera aia cu intenția să-și țină buzele ferm sigilate, ani de-a rândul dacă era necesar.

Fiecare detectiv, chiar și Quigley, are trucuri, chestii mărunte pe care le face mai bine decât oricine altcineva din jur. Noi toți știm la cine să apelăm dacă ne dorim o mărturie asigurată de expert sau un pic de intimidare rapidă făcută cum trebuie. Richie avea unul dintre cele mai rare trucuri dintre toate. Putea să facă un martor să creadă, împotriva tuturor evidențelor, că erau doar doi oameni care vorbeau, în felul în care noi doi vorbisem în timp ce așteptam în ascunzătoare, că Richie nu vedea o rezolvare în devenire, un tip rău care trebuia închis pentru binele societății, ci o altă ființă omenească. Era bine de știut.

— Când îmbătrânești, nu mai ai nevoie de astea, a adăugat Conor. Încetezi să ți le dorești.

Richie a ridicat mâinile în sus.

— Te cred pe cuvânt, omule. Ce începi să-ți dorești în schimb?

— Pe cineva la care să te întorci acasă. O soție. Copii. Un pic de pace. Chestii simple.

Îi străbătea din voce, încet și greu, ca o umbră care se profila sub apa întunecată: durerea. Pentru prima dată, am simțit un licăr de empatie cu el. Dezgustul care a însoțit asta aproape m-a făcut să mă năpustesc în camera de interviu, ca să ajung să lucrez la el.

Richie a ridicat degetele arătătoare încrucișate.

— Poate tu, nu eu, a zis vesel Curran.

— Așteaptă.

— Am douăzeci și trei de ani. Mai am mult până să ticăiască ceasul biologic.

— Așteaptă. În cluburile de noapte, toate fetele sunt aranjate să semene exact cu toate celelalte. Cu toții beți morți, ca să poată să se poarte altfel decât sunt ei de fapt. După un timp, o să-ți fie greață de asta.

— Aha. Te arzi, da? Aduci acasă o puicuță și te trezești cu un dulău?

Richie a zâmbit.

— Se poate, a zis Conor. Cam așa.

— Am trăit asta, omule. Orbirea la beție e o porcărie. Deci, unde te duci să cauți puicuțe dacă nu în cluburi?

Ridicat din umeri.

— Eu nu ies prea mult.

A început să-și întoarcă spatele spre Richie, cu grijă. Era timpul să schimb lucrurile. Am intrat în camera de interviu cu zgomot, dând ușa de perete, am răsucit un scaun ca să stau față-n față cu Conor – Richie a alunecat rapid de pe masă și s-a așezat pe un scaun lângă mine – și m-am aruncat pe spate în acesta, trăgându-mi manșetele.

— Conor, am zis eu. Nu știi tu, dar mie mi-ar plăcea să terminăm asta cât mai repede, ca să putem să dormim toți la noapte. Ce zici?

Înainte să poată să răspundă, am ridicat o mână.

— Hoo, stai așa, Speedy Gonzalez. Sunt sigur că ai multe de zis, dar stai la rând. Lasă-mă mai întâi să-ți împărtășesc ceva.

Trebuie să-i înveți că-i deții de-acum, că din acel moment tu decizi când să vorbească, să bea, să fumeze, să doarmă, să facă pipi.

— Eu sunt detectivul Kennedy, el e detectivul Curran, iar tu ești aici ca să ne răspunzi la câteva întrebări. Nu ești arestat, nimic de genul ăsta, însă trebuie să discutăm. Sunt destul de sigur că știi despre ce e vorba.

Conor și-a scuturat violent capul. A recăzut în acea tăcere grea, dar n-aveam nimic împotriva. Pentru moment, oricum.

— Of, omule, a exclamat Richie cu reproș. Haide, *zău*. Despre ce *crezi* că e vorba? Marele Jaf al Trenului^[49]?

Niciun răspuns.

— Lasă omul în pace, detectiv Curran. Doar face ce i-am spus, nu, Conor? Stai la rând, am zis eu, și asta face. Îmi place. E bine să ai clare regulile de bază.

Mi-am încrucișat degetele pe masă și le-am examinat gânditor.

— Zău, Conor, sunt sigur că nu ești fericit să-ți petreci noaptea așa. Te înțeleg cu asta. Dar dacă te gândești bine, dacă, într-adevăr, te gândești, asta e noaptea ta

norocoasă.

Mi-a aruncat o privire de neîncredere complet aiurită.

— E adevărat, prietene. Tu știi și noi știm că n-ar fi trebuit să-ți stabilești tabăra în casa aia, fiindcă nu e a ta, este?

Nimic.

— Sau poate mă înșel, am continuat eu cu un colț de zâmbet. Poate că dacă am verifica cu dezvoltatorii, ei ne-ar spune că ai depus o bucată frumoasă din avans, nu? Îți datorez scuze, amice? Ești proprietar, de fapt?

— Nu.

Am plescăit din limbă și am mișcat dintr-un deget la el.

— Nici nu credeam. Obrăznicătură, obrăznicătură. Doar fiindcă nu locuiește nimeni acolo, asta nu înseamnă că ajungi să te muți tu, cu cățel, cu purcel, fiule. Asta e tot intrare prin efracție, să știi. Legea nu-și ia o zi liberă doar fiindcă ai tu chef de o casă de vacanță, și nimeni altcineva n-o folosește.

Făceam pe superiorul cât de îngroșat puteam, și-l împungeam pe Conor să iasă din tăcere.

— N-am intrat deloc *prin efracție*. Doar am intrat.

— Haide să lăsăm avocații să explice de ce asta e lipsit de relevanță. Dacă lucrurile merg atât de departe, desigur, ceea ce – am ridicat un deget – nu e nevoie. Fiindcă, așa cum am zis, Conor, ești un tânăr foarte norocos. Eu și detectivul Curran nu suntem, de fapt, atât de interesați de acuzații nesemnificative de tip B și E⁽⁵⁰⁾ – nu în seara asta. Haide s-o punem așa: când niște vânători ies noaptea, ei caută vânat mare. Dacă nu găsesc decât un iepure, să zicem, îl iau. Dar dacă iepurele îi pune pe urmele unui urs grizzly, atunci lasă urecheatul liber, în timp ce ei se duc să vâneze ursul. Mă urmărești?

Asta mi-a atras o otheadă dezgustată. O grămadă de lume mă consideră un nemernic pompos, prea mândru de sunetul propriei voci, și n-are decât. Dă-i bătaie și respinge-mă. Dă-i înainte și lasă garda jos.

— Ce vreau să spun, fiule, e că, metaforic vorbind, tu ești un iepuraș. Dacă poți să ne indici ceva mai mare, ești liber să pleci. Altfel, căpșorul tău pufos ajunge deasupra șemineului pe căminul nostru.

— Ce să vă indic?

Izbucnirea agresivă din vocea lui mi-a spus, în sine, că n-avea nevoie să întrebe. Am ignorat-o.

— Suntem la vânătoare de informații, iar tu ești omul potrivit să ni le dea. Fiindcă atunci când ai ales o casă pentru mica ta intrare prin efracție, ai dat lovitura. După cum sunt destul de sigur că ai observat, cuibușorul tău dă drept în bucătăria de la numărul nouă de pe Colina Ocean View. Ca și cum ai avea propriul canal de reality-show, transmițând douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână.

— Cel mai *plictisitor* canal TV de reality-show din lume, a intervenit Richie. N-ai găsit și tu altceva, cum ar fi un club de striptease? Sau o gașcă de fete care se fâțâie pe-acolo fără sutien?

Am îndreptat un deget spre el.

— Nu știm dacă a fost plictisitor, nu? Asta vrem să aflăm acum. Conor, prietene,

spune-ne. Oamenii care locuiesc la numărul nouă: plictisitori?

Conor a întors întrebarea pe toate fețele, ca să descopere eventualele pericole. În cele din urmă, a răspuns:

— O familie. Bărbat și femeie. Fetiță și băiețel.

— Ei, rahat, Sherlock, scuză-mi franceza. Atâta lucru am aflat și noi. Nu ni se spune degeaba detectivi. Ce le place? Cum își petrec timpul? Primesc musafiri? Sunt giugiuleli sau țipete la meciuri acolo?

— Nu sunt țipete la meciuri. Obișnuiau să...

Durerea s-a agitat din nou, întunecată și masivă, sub vocea lui.

— Să joace jocuri.

— Ce fel de jocuri? Ca Monopoly?

— Acum înțeleg de ce i-ai ales pe ei, a zis Richie dându-și ochii peste cap. Agitația, nu?

— Odată, de pildă, au construit un fort în bucătărie, din cutii de carton și pături. S-au jucat toți patru de-a cowboy-ii și indienii. Copiii se cățarau pe el, vopsiți de război cu rujul ei. Serile, după ce copiii erau în pat, el și ea obișnuiau să stea în grădină. Cu o sticlă de vin. Ea îl freca pe spate. Râdeau.

A fost cel mai lung discurs pe care aveam să-l auzim de la el. Murea să vorbească despre familia Spain, sufocându-se pentru șansa de a o face. Am dat din cap, mi-am scos agenda și pixul și am făcut cârlionți care ar fi putut să fie notițe.

— Asta e bine, Conor, prietene. Exact asta căutam. Dă-i înainte. Ai zice că sunt fericiți? E un mariaj reușit?

Conor a răspuns liniștit:

— Aș spune că a fost un mariaj frumos. Frumos.

— A fost. Nu l-ai văzut pe el niciodată făcându-i ei ceva urât?

Asta l-a făcut să întoarcă repede capul spre mine. Pe fondul umflăturii roșii, avea ochii cenușii și reci, ca apa.

— Ce anume?

— Spune-mi tu.

— Obișnuia să-i aducă tot timpul cadouri: mici chestii, ciocolată de lux, cărți, lumânări – ei îi plăceau lumânările. Se sărutau când treceau unul pe lângă altul în bucătărie. Toți anii ăștia împreună, și încă erau nebuni unul după altul. El mai curând ar fi *murit* decât să-i facă ei vreun rău. OK?

— Hei, în regulă, am zis eu ridicând mâinile. Trebuie să întrebe omul.

— Ți-am răspuns.

N-a clipit. Sub miriște, pielea lui era aspră, bătută de vânt, ca și cum își petrecuse prea mult timp în aerul rece al mării.

— Și îți mulțumesc. De asta suntem aici: ca să clarificăm lucrurile.

Mi-am notat cu atenție în agendă.

— Copiii. Lor ce le place?

Conor a răspuns:

— Ea.

Durerea i-a crescut în glas, aproape de suprafață.

— Ca o păpușică, o fetiță dintr-o carte. Întotdeauna în roz. Purta niște aripi, aripi de zână...

— Ea? Cine e „ea”?

— Fetița.

— Oh, haide, amice, nu te juca. Sigur le știi numele. Ce, nu s-au strigat unul pe altul în grădină? Mama nu striga copiii să vină la cină? Zi-le pe nume, pentru Dumnezeu. Sunt prea bătrân ca să țin socoteala la toate al lui-al ei-ea-el astea.

Conor a zis încet, ca și cum era blând cu numele:

— Emma.

— Corect. Continuă despre Emma.

— Emma. Îi plăceau la nebunie treburile în jurul casei. Își puneă șorțulețul și făcea chifle din Rice Krispie. Avea o tablă mică, își alinia păpușile în fața ei și se juca de-a profesoara, le învăța literele. A încercat să-l învețe și pe fratele ei, numai că el nu stătea liniștit suficient de mult. Îi arunca păpușile și le lovea cu piciorul. Ea era pașnică. O fire fericită.

Era din nou.

— Și fratele ei? Cum e?

— Gălăgios. Întotdeauna râzând, strigând – nici măcar cuvinte, doar strigând ca să facă zgomot, fiindcă asta era atât de amuzant, că-l distra. El...

— Numele lui.

— Jack. Bate păpușile Emmei, cum am zis, dar apoi vine s-o ajute să le ridice la loc, le pupă, de preferat. Le dă înghițituri din sucul lui. Odată, Emma a fost acasă, bolnavă, răcită sau ceva. El i-a adus toată ziua lucrurile ei, jucăriile lui, pătura lui. Copii dulci, amândoi. Copii buni. Grozavi.

Richie și-a foit picioarele pe sub masă. Se lupta din greu să nu intervină. M-am ciocănit cu pixul peste dinți și mi-am examinat notițele.

— Dă-mi voie să-ți spun ce-am observat interesant, Conor. Tot spui „obișnuiau să facă”. Obișnuiau să joace jocuri de familie, Pat obișnuia să-i aducă daruri lui Jenny... S-a schimbat ceva?

Conor s-a holbat la reflexia lui în geamul unidirecțional, ca și cum evalua un străin, schimbător și periculos.

— Și-a pierdut locul de muncă. Pat, a răspuns el.

— De unde știi?

— Era acasă peste zi.

La fel și Conor, ceea ce nu-l indica exact drept albină lucrătoare puțin productivă.

— Fără de-a cowboy-ii și indienii după asta? Fără giugiuleli în grădină?

A apărut din nou sclipirea aia cenușie și rece.

— Când nu mai au un loc de muncă, oamenii devin confuzi. Nu doar el. Mai multă lume.

Saltul rapid înapoi. N-am putut să spun dacă vorbea despre Pat sau despre el. Am dat din cap gânditor.

— Așa l-ai descrie? Confuz?

— Poate.

Sedimentul ăla de circumspecție începea să se refacă, înțepenindu-i spatele.

— Ce ți-a dat impresia asta? Dă-ne câteva exemple.

O smucitură dintr-un umăr care ar fi putut să fie o ridicare de umeri.

— Nu-mi amintesc.

Finalitatea din tonul vocii indica faptul că n-avea de gând s-o facă.

M-am aplecat din nou în scaunul meu și mi-am luat notițe false pe îndelete, oferindu-i timp să se liniștească. Aerul se încălzea, presând în jurul nostru dens și zgârietor ca lâna. Richie a expirat aerul tare și și-a făcut vânt cu pălăria, dar Conor nu părea să observe. Stătea cu paltonul pe el.

— Asta a fost în urmă cu câteva luni, când Pat și-a pierdut slujba, am precizat eu. Tu când ai început să-ți petreci timpul la Ocean View?

O clipă de tăcere.

— Cu un timp în urmă.

— Un an? Doi?

— Poate un an. Poate mai puțin. N-am ținut evidența.

— Și cât de des ajungi acolo?

O tăcere lungă de data asta. Îndoiala începea să se cristalizeze.

— Depinde.

— De ce?

Ridicat din umeri.

— Nu vreau să te pontez aici, Conor. Dă-ne o estimare. În fiecare zi? O dată pe săptămână? O dată pe lună?

— De câteva ori pe săptămână, poate. Mai puțin, probabil.

Ceea ce însemna cel puțin o dată la două zile.

— Când? Ziua sau noaptea?

— Noaptea, în cea mai mare parte. Uneori și în timpul zilei.

— Și în urmă cu două nopți? Ai fost la căsuța ta de vacanță?

Conor s-a lăsat pe spate în scaun, și-a încrucișat brațele și și-a concentrat atenția pe tavan.

— Nu-mi amintesc.

Sfârșitul conversației.

— OK, am zis eu dând din cap. Încă nu vrei să vorbești despre asta, noi n-avem nimic împotriva. Putem să vorbim despre altceva în schimb. Haide să discutăm despre tine. Ce faci când nu tragi câte un pui de somn prin case abandonate? Ai un loc de muncă?

Nimic.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, omule, a exclamat Richie dându-și ochii peste cap. Tare greu mai e. Ce crezi c-o să facem? Te arestăm fiindcă lucrezi în IT?

— Nu IT. Web design.

Și un web designer ar fi știut mai mult decât suficient despre calculatoare, ca să-l șteargă pe-al familiei Spain.

— Vezi, Conor? Cât de greu a fost? Web designul nu e ceva de care să-ți fie rușine. Se câștigă bine din asta.

Un pufnit de râs lipsit de umor s-a înălțat spre tavan.

— Crezi?

— Recesiunea, a zis Richie trosnindu-și degetele și arătând spre Conor. Am dreptate? Ai fost bine, totul promițător și ai continuat să faci web design, apoi a venit prăbușirea și, bang, uite-așa, în șomaj.

Acel aproape râs aspru din nou.

— Aș vrea eu. Sunt liber-profesionist. N-am dreptul la șomaj. Când merge treaba, vin și banii.

— Rahat, a spus Richie brusc, cu ochii zgâiți. N-ai casă, omule? Fiindcă putem să-ți dăm o mână de ajutor cu asta. O să dau niște telefoane...

— Nu sunt un afurisit de boschetar. Sunt bine.

— N-ai niciun motiv să fii jenat. Zilele astea o grămadă de oameni...

— Eu nu.

Richie părea sceptic.

— Da? Stai la casă sau la bloc?

— La bloc.

— Unde?

— Killester.

În nord. Numai bine pentru o navetă regulată la Ocean View.

— Cu cine împarți apartamentul? Cu prietena? Cu colegi de apartament?

— Cu nimeni. Sunt singur. Bine?

Richie s-a apărat cu mâinile.

— Doar încercam să ajut.

— N-am nevoie de ajutorul tău.

— Am o întrebare, Conor, am zis eu răsucind între degete pixul și privindu-l cu interes. Apartamentul tău are apă curentă?

— Ce te interesează pe tine?

— Sunt polițist. Sunt băgăcios. Curge apa?

— Da. Și caldă, și rece.

— Electricitate?

Conor a răspuns spre tavan:

— Mai dă-o *dracului*.

— Păzește-ți limba, fiule. Ai electricitate?

— Da. Electricitate. Încălzire. Un aragaz. Chiar și un cuptor cu microunde. Cine ești tu, mama?

— Ești departe de adevăr, amice. Fiindcă întrebarea mea e, dacă ai un ogeac drăguț și confortabil de burlac, cu tot confortul modern și chiar un cuptor cu microunde, de ce naiba îți petreci nopțile făcând pipi pe geamul unei capcane înghețate de șobolan din Brianstown?

S-a lăsat tăcerea.

— Am nevoie de un răspuns, Conor, am spus eu.

Bărbia i-a înțepenit.

— De-aia. Fiindcă îmi place.

Richie s-a ridicat, s-a întins și a început să se învârtă prin cameră, în genul polițaiului

care șchiopătează și care se leagănă, care anunță *probleme* pe orice stradă dosnică.

— Nu așa se face treaba, amice, am continuat eu. Fiindcă – și oprește-mă dacă asta nu-i o noutate pentru tine – în urmă cu două nopți, când tu *nu-ți amintești* ce-ai făcut, cineva a intrat în casa familiei Spain și i-a ucis pe toți.

Nu s-a deranjat să pretindă că asta ar fi fost șocant. Gura i s-a strâns ca și cum îl străbătea o contracție dureroasă, dar nu s-a mai mișcat nimic altceva.

— Deci, firesc, suntem interesați de oricine are legături cu familia Spain – mai ales cineva a cărui legătură e ceva ce ai putea să numești deosebită, și aș spune că teatrul tău de păpuși asta e. Ai putea chiar să spui că suntem *foarte* interesați. Am dreptate, detectiv Curran?

— Fascinați, a răspuns Richie din spatele umărului lui Conor. Țasta e cuvântul, da?

Îl făcea pe Conor să fie iritat. Mersul care indica veștile proaste nu-l intimidase, nimic de fapt, însă îi distrugea concentrarea, împiedicându-l să păstreze tăcerea în jurul lui.

Mi-am dat seama că îmi plăcea din ce în ce mai mult să lucrez cu Richie.

— „Fascinați” ar merge, da. Nici chiar „obsedați” n-ar fi nelalocul lui. Doi copii mici sunt morți. Personal, și nu cred că sunt singurul aici, sunt dispus să fac orice e nevoie ca să-l pun la păstrare pe nenorocitul de muist care i-a ucis. Aș vrea să cred că orice membru decent al societății ar face la fel.

— Al naibii de adevărat, a completat Richie aprobator.

Cercurile se strângeau tot mai repede.

— Ești cu noi în asta, Conor, da? Ești un membru decent al societății, nu-i așa?

— Habar n-am.

— Păi, haide să aflăm, bine? am zis eu pe un ton plăcut, amabil. O să începem cu asta. În cursul anului tău, sau ceva aproximativ, de intrare prin efracție – n-ai urmărit, desigur, doar ți-a plăcut acolo –, s-a întâmplat să observi pe cineva dubios atârând prin Ocean View?

Ridicat din umeri.

— E un nu?

Nimic. Richie a oftat zgomotos și a început să-și lunece pe linoleum, la fiecare pas, laturile tălpilor pantofilor, cu un zgomot ascuțit oribil. Conor s-a strâmbat.

— Da. E un nu. N-am văzut pe nimeni.

— Și alaltăieri-noapte? Fiindcă trebuie să terminăm cu prostiile, Conor. Ai fost acolo. Ai văzut pe cineva interesant?

— N-am nimic să-ți spun.

Am ridicat din sprâncene.

— Știi, Conor, mă îndoiesc de asta. Deoarece văd doar două opțiuni aici. Fie ai văzut ce s-a întâmplat, fie ai făcut să se întâmple. Dacă e Ușa Numărul Unu, atunci trebuie să începi să vorbești chiar acum. Dacă e Ușa Numărul Doi... mă rog, ăsta e singurul motiv pentru care ți-ai dori să-ți ții gura închisă. Nu-i așa?

Oamenii au tendința să reacționeze când îi acuzi de crimă. El și-a supt dinții, uitându-se la unghia de la degetul mare.

— Dacă tu, fiule, poți să vezi și altă opțiune, pe care eu am ratat-o, atunci, firește, împărtășește-ne-o și nouă. Toate donațiile sunt acceptate cu recunoștință.

Pantoful lui Richie a scârțâit la câțiva centimetri în spatele lui Conor, care a tresărit.

— Cum am zis, n-am nimic să vă spun, a îngăimat el cu voce tremurândă. Alege-ți propriile opțiuni. Nu e problema mea.

Am măturat pixul și agenda din cale și m-am aplecat peste masă, în fața lui, nelăsându-i niciun loc unde să se uite.

— Da, așa e, fiule. Să dea naiba dacă nu e. Fiindcă eu și detectivul Curran, și întreaga poliție din țara asta, fiecare o să facă tot posibilul să pună mâna pe nenorocitul care a sacrificat familia asta. Și ești fix în vizorul nostru. Tu ești tipul care a fost la fața locului fără niciun motiv bun, care a spionat familia Spain timp de un an, care ne toarnă rahaturi când orice nevinovat din lume ne-ar ajuta... Ce crezi că ne spune asta?

Ridicat din umeri.

— Ne spune că ești un nemernic de ucigaș, amice. Aș spune că e foarte mult problema ta.

Maxilarul lui Conor s-a strâns.

— Dacă asta vrei să crezi, n-am ce-ți face.

— Iisuse, a exclamat Richie dându-și ochii peste cap. Autocompătimire multă?

— Zi-i cum vrei.

— Haide, *zău*. Poți să faci o grămadă de chestii în legătură cu asta. Ai putea să ne dai o mână de ajutor. Dar pentru început să ne spui tot ce ai văzut în jurul casei familiei Spain, sperând că ceva de-acolo are să ne ajute. În schimb, tu stai aici și te bosumfli ca un puști prins fumând hașiș? Maturizează-te, omule. Serios.

Asta i-a atras lui Richie o uitătură urâtă, dar Conor n-a mușcat. Și-a ținut gura închisă.

M-am așezat din nou pe locul meu, mi-am ajustat nodul de la cravată și am împlânzit un pic nota, aproape curios.

— Am greșit cu ceva, Conor? Poate că n-a fost cum pare. Eu și detectivul Curran n-am fost acolo. S-ar putea să fi fost mult mai mult decât ne dăm seama. S-ar putea să nu fi fost crimă. S-ar putea să fi fost omor prin imprudență. Pot să văd chiar că s-ar fi putut să înceapă ca autoapărare, apoi lucrurile să fi scăpat de sub control. Sunt dispus să accept asta. Dar nu putem s-o facem dacă tu nu ne spui varianta ta.

Conor a zis către aerul de undeva de deasupra capului meu:

— Nu e *nicio blestemată de poveste*.

— O, ba e. Asta nu prea poate să fie dezbătut, nu? Povestea ar putea să fie: „N-am fost în Brianstown în noaptea aia, și uite aici alibiul meu”. Sau ar putea să fie: „Am fost acolo și am văzut pe cineva dubios atârând pe-acolo, și uite o descriere”. Sau „Familia Spain m-a prins în casă, m-au atacat și a trebuit să mă apăr”. Sau „Eram în ascunzătoarea mea, simțindu-mă grozav de extaziat, când totul s-a întunecat și următoarea chestie pe care mi-o amintesc e că stăteam în cada mea, plin de sânge”. Cu oricare dintre astea am putea să fim de acord, însă trebuie s-o auzim. Altfel, o să presupunem ce e mai rău. Cu siguranță, înțelegi asta. Nu?

Liniște, ambalată așa în încăpățânarea pe care poți s-o simți lovindu-te.

Există detectivi, chiar din zilele noastre, care ar rezolva problema asta fie cu câteva scatoalce la rinichi, fie într-o plimbare la toaletă, fie în timp ce camera video clipește

misterios.

Fusesem tentat de vreo două ori, când eram mai tânăr, dar n-am cedat – datul de palme e pentru cretini ca Quigley, care n-au nimic altceva în arsenal – și am avut asta sub control o lungă perioadă. Însă în liniștea aia apăsătoare, supraîncălzită am înțeles pentru prima dată exact cât de fină era linia și cât de ușor de trecut.

Mâinile cu care Conor se ținea de marginea mesei aveau degete lungi și erau puternice, mâini mari și capabile de crimă, cu tendoanele ieșite în afară și cuticule roase sângerânde. M-am gândit la ce făcuseră, la perna pisică a Emmei și la gaura din dinții ei din față, și la buclele moi și deschise la culoare ale lui Jack, și mi-am dorit să dau cu un ciocan greu peste mâinile alea până le făceam chiseliță. Gândul la a face asta mi-a făcut sângele să fiarbă. M-a îngrozit cât de mult voiam asta, ce dorință simplă și naturală părea. Mi-am suprimat impulsul și am așteptat până mi s-a diminuat ritmul cardiac. Apoi am oftat și am clătinat din cap, mai mult îndurerat decât furios.

— Conor, Conor, Conor. Ce crezi că realizezi cu asta? Spune-mi asta, cel puțin. Chiar gândești că o să fim atât de impresionați de mica ta manifestare, încât o să te trimitem acasă și o să uităm tot? „Îmi place un bărbat care ține la principiile lui, fiule, nu-ți face griji cu privire la crimele alea urâte!”

Se holba în gol, cu ochii mijiiți și concentrat. Tăcerea se prelungea. Am început să fredonez pentru mine, adăugând o bătaie cu degetele pe masă, iar Richie s-a cocoțat pe marginea ei, legănându-și genunchii și trosnindu-și degetele cu reală dedicație, însă Conor a trecut peste asta. Abia conștientiza că eram acolo.

În cele din urmă, Richie a executat o rutină ostentativă întindere-geamăt-căscat și s-a uitat la ceas.

— Uite ce e, omule. O să facem asta toată noaptea? a vrut el să știe. Fiindcă dacă așa o să fie, am nevoie de cafea ca să țin pasul. O să fie supermarfă asta.

— N-are să-ți răspundă, detectiv. Suntem tratați cu tăcere.

— Putem să ajungem la asta cât suntem la cantină, da? Jur că am să adorm chiar aici dacă nu bag o cafea în mine.

— Nu văd de ce nu, am spus eu. Oricum, răhățelul ăsta îmi face rău la stomac.

Mi-am închis pixul cu un clic.

— Conor, dacă trebuie să scapi de îmbufnare ca să poți să vorbești cu noi ca o ființă omenească adultă, ești oaspetele nostru, dar noi n-o să stăm să ne uităm cum faci asta. Crezi sau nu, nu ești centrul Universului. Avem o grămadă de chestii mai urgente de făcut decât să ne uităm la un om mare purtându-se ca un copil răsfățat.

Nicio clipire. Mi-am prins pixul de agendă, le-am pus înapoi în buzunar și le-am lovit ușor.

— O să ne întoarcem când o să avem o clipă disponibilă. Dacă trebuie să-ți faci nevoile, dă una în ușă și speră să te audă cineva. Ne mai vedem.

Pe drumul spre ieșire, Richie a luat cana lui Conor de pe masă, prinzând-o delicat de la bază între degetul mare și arătător. Am arătat spre el și i-am zis lui Conor:

— Două dintre preferatele noastre: amprente și ADN. Mulțumesc, amice. Cu asta ne-ai scutit de mult timp pierdut și de griji.

Apoi i-am făcut semn cu ochiul și cu degetul mare ridicat și am trântit ușa după noi.

În camera de observație, Richie a întrebat:

— A fost în regulă să propun să ieșim de-acolo? M-am gândit... Adică, ne lovim de un zid, cum ar fi. Și cred că a fost mai ușor pentru mine să scot din priză fără să ne știrbim reputația, da?

Își freca un picior cu glezna opusă și arăta receptiv. Am scos o pungă de probe din dulap și i-am aruncat-o.

— Ai făcut bine. Ai dreptate. E timpul să ne regrupăm. Vreo idee?

A pus cana în pungă de probe și s-a uitat în jur după un pix. I l-am dat pe-al meu.

— Da. Știi ceva? Face să-mi sune un clopoțel. Chipul lui.

— Te-ai uitat la el pentru mult timp, e târziu, ești zdrobit. Sigur nu-ți joacă mintea feste?

Richie s-a ghemuit lângă masă, ca să eticheteze pungă.

— Da, sunt sigur. L-am mai văzut înainte. Mă întreb dacă pe vremea când eram în Vice, poate.

Camera de observare e pe același termostat cu camera de interviu. Am tras de cravată s-o slăbesc.

— Nu e în sistem.

— Știu. Mi-aș fi aminti dacă l-aș fi arestat. Dar știi cum e: unii îți atrag privirea și știi că se pregătesc de ceva, dar n-ai cu ce să-i prinzi, așa că, pur și simplu, ții minte chipul și așteptăți până apare din nou. Mă întreb...

A clătinat din cap, nemulțumit.

— Pune-te pe așteptare. Ai să-ți dai seama. Când o să reușești, anunță-mă. Trebuie să-l identificăm pe tipul ăsta, și în curând. Altceva?

Richie a notat pe pungă, gata s-o predea camerei de probe, și mi-a dat pixul înapoi.

— Da. Nu ne ajută cu nimic să-l întărâtăm, nu cu tipul ăsta. L-am enervat destul acolo, da, însă cu cât se înfură mai tare, cu atât devenea mai tăcut. Avem nevoie de altă abordare.

— Așa e. Chestia cu zăpăceala a fost bună – bună treabă acolo –, dar a mers cât a mers. Și nici intimidarea n-ar funcționa. M-am înșelat într-o privință: nu se teme de noi.

Richie a clătinat din cap.

— Nee! E în gardă, da, în stil mare, dar e speriat... Nee! Și chestia e că ar trebui să fie. Aș spune totuși că e virgin. Nu acționează ca și cum ar fi calificat. Toată chestia asta ar fi trebuit să fi scos rahatul din el până acum. De ce nu s-a întâmplat așa?

În camera de interviu, Conor era tăcut și încordat, cu mâinile întinse pe masă. N-avea cum să ne audă, totuși am coborât vocea.

— Plin de încredere. Crede că și-a acoperit urmele, își închipuie că, dacă nu vorbește, n-avem nimic împotriva lui.

— Poate, da. Dar trebuie să știe că avem o întreagă echipă care are să-i pieptene casa cu un pieptene cu dinți fini, uitându-se la tot ce-a lăsat în urmă. Asta ar trebui să-l îngrijoreze.

— Mulți dintre ei sunt ticăloși aroganți. Se cred mai deștepți ca noi. Nu-ți bate capul cu asta. Rezolvăm, pe termen lung. Toate astea se rup în bucăți când scoți ceva ce ei nu

pot să ignore.

— Și dacă... a zis Richie sfios, și s-a oprit.

Învârtea punga înainte și-napoi, uitându-se la ea, nu la mine.

— Lasă.

— Și dacă ce?

— Voiam doar să spun. Dacă are un alibi solid și știe că, mai devreme sau mai târziu, o să dăm nas în nas cu asta...

— Vrei să spui dacă se simte în siguranță fiindcă e nevinovat? am întrebat eu.

— Da. În esență.

— Nicio șansă, cumetre. Dacă ar fi avut un alibi, de ce nu ne-a spus, pur și simplu, și să plece acasă? Crezi că vrea doar să ne enerveze?

— S-ar putea. Nu e nebun după noi.

— Chiar dacă ar fi nevinovat ca un bebeluș – și nu e –, n-ar fi așa rece. Și nevinovații sunt la fel de speriați ca vinovații – mai mult, o grămadă de timp, fiindcă ei nu sunt șmecheri aroganți. N-ar trebui să fie, evident, însă nu poți să le spui asta.

Richie a ridicat privirea și a înălțat vag o sprânceană.

— Dacă n-au făcut nimic rău, atunci n-au de ce să se teamă, am adăugat eu. Dar nu întotdeauna faptele sunt relevante.

— Cred. Da.

Și-a frecat linia maxilarului, mirarea citindu-i-se pe chip.

— Și altceva. De ce nu ni-l indică pe Pat? I-am lăsat o grămadă de ocazii. Ar fi fost ușor: „Da, detectiv, acum că ai adus vorba, omul vostru, Pat, s-a prostit după ce și-a pierdut slujba, a început să-și altoiască nevasta, să bată copiii, de le mergeau fulgii, chiar săptămâna trecută l-am văzut cum îi amenința cu un cuțit...” Nu e prost. Probabil că a văzut ce șanse are. De ce n-a profitat?

— De ce crezi că i-am oferit ocaziile alea?

Richie a ridicat din umeri cu un freamăt complicat, stingherit.

— Nu știu.

— Ai crezut că eram neglijent și că am avut noroc că tipul n-a profitat. Greșit, fiule. Ți-am zis înainte să intrăm acolo: omul nostru, Conor, crede că are o legătură cu familia Spain. Trebuie să aflăm ce fel de legătură. I-a tăiat Pat Spain calea pe autostradă, iar acum crede că toate problemele lui sunt din vina lui Pat și că n-are să i se schimbe norocul până când Pat nu e mort și îngropat, sau a discutat cu Jenny la vreo petrecere și a decis că stelele au vrut ca ei să fie împreună?

Conor nu se mișcase. Fâșia de lumină albă îi dezvăluia luciul de sudoare de pe față. Îl făcea să arate ca de ceară și extraterestru, ceva naufragiat de pe o altă planetă, cu ani-lumină mai pierdut decât ne imaginam noi.

— Și avem răspunsul: în felul lui afurisit, Conor Nucontează ține la familia Spain, am continuat eu. La toți patru din familie. Nu ni l-a indicat pe Pat fiindcă nu l-ar băga pe Pat în rahat nici chiar ca să se salveze. El crede că i-a iubit. Și așa o să-l avem la mână.

L-am lăsat acolo pentru o oră. Richie a dus cana în camera de probe și și-a luat cafea slabă pe drumul înapoi – cafeaua de la cantină lucrează, în principal, cu puterea de

sugestie, dar oricum, e mai bine decât nimic. Am verificat cu salahorii din echipa de patrulare. În timp ce ieșeau de pe proprietate, reperaseră o duzină de mașini parcate, toate cu motive legitime să fie în zonă, și începea să li se citească oboseala în glas. Le-am zis să continue să caute. Apoi eu și Richie am stat în camera de observație, cu mânecile suflecate și ușa larg deschisă, și ne-am uitat la omul nostru.

Era aproape ora cinci. Cei doi băieți din schimbul de noapte făceau un baschet înainte și-napoi pe coridor, și se brusau reciproc, ca să se țină treji. Conor stătea liniștit în scaunul lui, cuprinzându-și genunchii cu mâinile. Pentru un timp, buzele i s-au mișcat, ca și cum recita ceva în barbă, într-un ritm regulat, stabil.

— Se roagă? a întrebat Richie încet, lângă mine.

— Să sperăm că nu. Dacă Dumnezeu îi spune să-și țină gura, ne-așteaptă vremuri grele.

Mingea a lovit ceva de pe un birou din camera echipei, cu zgomot, unul dintre băieți a zis ceva creativ și celălalt a început să râdă. Conor a oftat, un val amplu de respirație care i-a ridicat și i-a coborât tot trupul. S-a oprit din sușotit. Părea că alunecase într-un fel de transă.

— Haide să mergem, am zis eu.

Am intrat gălăgioși și veseli, făcându-ne vânt cu foi de declarații și plângându-ne de căldură. I-am dat o ceașcă de cafea caldă și l-am avertizat că avea gust de pipi. Ce-a fost a fost, acum suntem prieteni din nou. Ne-am reconsolidat pământul de sub picioare înainte să-l pierdem, ne-am petrecut un timp investigând pe alocuri chestiuni deja închise – i-ai văzut vreodată pe Pat și Jenny certându-se, l-ai văzut vreodată pe vreunul dintre ei strigând, l-ai văzut vreodată pe vreunul dintre ei plesnind copiii... Șansa de a vorbi despre familia Spain l-a scos pe Conor din zona lui de tăcere, dar, dacă era după el, ar fi făcut ca *Brady Bunch*^[51] să arate ca o secvență din *Jerry Springer*.^[52]

Când am trecut la programul lui – la ce oră te duci, de obicei, la Brianstown, la ce oră adormi –, l-a lăsat din nou memoria. Începea să se simtă în siguranță, să creadă că știa cum mergea treaba. Era timpul să împingem lucrurile mai departe.

— Care e ultima dată când poți să confirmi că ai fost în Ocean View? l-am întrebat eu.

— Nu-mi amintesc. Ar putea să fie ultima...

— Hei, am zis eu ridicându-mă repede și înălțând o mână ca să-l fac pe Conor să se oprească. Așteaptă.

Am pipăit după Blackberry, am apăsat un buton ca să luminez ecranul, l-am scos din buzunar și am fluierat.

— Spitalul, i-am șoptit eu rapid lui Richie, și am văzut cu coada ochiului capul lui Conor țâșnind în sus ca și cum primise un șut în fund. Asta s-ar putea să fie ce așteptam. Suspendăm interviul până mă întorc.

Și în drum spre ușă afară:

— Alo, doctore?

Am stat cu un ochi pe ceas și cu celălalt pe geamul cu vedere unidirecțională.

Cinci minute n-au trecut niciodată atât de greu, însă au durat chiar mai mult pentru Conor. Controlul ăla încordat a explodat în bucăți. Se foia ca și cum scaunul se încingea,

bătea din picioare, își ronțăia cuticulele însângerate. Richie îl privea cu interes și nu zicea nimic.

În cele din urmă, Conor a întrebat:

— Ce-a fost asta?

— De unde să știu eu? a zis Richie ridicând din umeri.

— Ce așteptați? a întrebat Conor.

— Așteptăm o grămadă de chestii.

— Spitalul. Ce spital?

Richie s-a frecat în ceafa.

— Omule, a spus el pe jumătate amuzat, pe jumătate jenat. Nu știu dacă ai observat, dar lucrăm la un *caz* aici, da? Nu spunem la toată lumea ce facem.

Conor a uitat de existența lui Richie. Și-a sprijinit coatele pe masă, și-a încrucișat degetele la gură și s-a holbat la ușă.

L-am mai lăsat un minut. Apoi am intrat rapid, am trântit ușa și i-am zis lui Richie:

— Suntem pe treabă.

Acesta a ridicat din sprâncene.

— Da? Frumos.

Am tras un scaun pe partea de masă a lui Conor și m-am așezat cu genunchii, practic, atingându-i pe-ai lui.

— Conor, am început eu punând telefonul în fața lui. Spune-mi cine crezi c-a fost.

A clătinat din cap. S-a uitat la telefon. I-am simțit mintea alergând, ricoșând în unghiuri nebunești, ca o mașină de curse scăpată de sub control.

— Ascultă cu atenție, amice. De-acum nu mai ai timp să mă freci. Poate că nu știi încă, dar dintr-odată te afli într-o mare, mare grabă. Deci, spune-mi: cine crezi c-a fost?

După o clipă, Conor a răspuns, încet, printre degete:

— Spitalul.

— Ce?

O respirație. S-a îndreptat pe scaun.

— Tu ai zis. Un spital.

— Așa e mai bine. Și de ce crezi că m-ar suna un spital?

Alt clătinat din cap.

Am palmuit masa suficient de tare ca să-l fac să tresară.

— Ai auzit ce-am zis, să nu mă mai freci? Trezește-te și fii atent. E cinci dimineața, fir-ar al dracului, n-am nimic pe lume cu excepția cazului Spain și tocmai am primit un telefon de la un spital. Zău, de ce *naiba* crezi că a sunat, Conor?

— Unul dintre ei. Unul dintre ei e în spital.

— Corect. Ai băgat-o pe mânecă, fiule. Ai lăsat în viață pe unul din familia Spain.

Mușchii gâtului i s-au încleștat atât de strâns, că vocea i-a devenit un zăngănit răgușit.

— Care dintre ei?

— Spune-mi tu, amice. Cine ți-ar plăcea să fie? Haide. Dacă ai avea de-ales, pe care dintre ei l-ai alege?

Ar fi răspuns orice ca să mă facă să continui. După o clipă, a răspuns:

— Emma.

M-am lăsat pe spate în scaun și am răs tare.

— Asta e adorabil. Zău că e. Fetița aia dulce. Îți imaginezi că poate merita o șansă la viață? Prea târziu, Conor. Momentul să te gândești la asta a fost în urmă cu două nopți. Emma se află chiar acum într-un sertar de la morgă. Creierul ei e într-un borcan.

— Atunci cine...

— Ai fost la Briantstown în urmă cu două nopți?

Stătea pe jumătate de scaun, ținându-se cu brațele de marginea mesei, ghemuit și cu ochi înnebuniți.

— Cine...

— Ți-am pus o întrebare. În urmă cu două nopți. Ai fost acolo, Conor?

— Da. Da. Am fost acolo. Cine... care...

— Spune te rog, amice.

— *Te rog.*

— Așa e mai bine. Pe Jenny ai ratat-o. Jenny e în viață.

Conor s-a holbat la mine. Avea gura deschisă larg, dar tot ce-a ieșit a fost un val de respirație, ca și cum ar fi primit o lovitură în stomac.

— E bine mersi, și la telefon era medicul ei. M-a înștiințat că e trează și vrea să ne vorbească. Și știm cu toții ce-o să ne spună, nu?

Abia dacă m-a auzit. A tras aer din nou și din nou.

L-am împins în jos, în scaunul lui. Parcă genunchii îi deveniseră lichizi.

— Conor. Ascultă la mine. Ți-am zis că n-ai deloc timp de pierdut, și n-am glumit. În doar câteva minute, ne ducem la spital să vorbim cu Jenny Spain. Și de cum se întâmplă asta, n-am să mai dau niciodată în viața mea doi bani pe tot ce ai de declarat. Asta e ultima ta șansă.

A înțeles. S-a holbat la mine cu fălcile moi și înnebunit.

Mi-am tras scaunul și mai aproape, m-am aplecat până când capetele noastre aproape s-au atins. Richie a dat ocol și s-a așezat pe masă, aproape cât să-și lipească suficient coapsa de brațul lui Conor.

— Să-ți explic ceva, i-am zis eu liniștit și calm, direct în ureche.

Puteam să-i simt mirosul, sudoarea și un iz sălbatic tare, ca de lemn crăpat.

— Se întâmplă să cred că, practic, în sinea ta, ești un tip decent. Toți cei pe care o să-i cunoști de-aici înainte, fiecare om, or să creadă că ești un ticălos bolnav, sadic, psihopat, care ar trebui jupuit de viu și atârnat la uscat. S-ar putea să nu pierd câtuși de puțin senzația pe care o am și să ajung să regret asta, deși nu sunt de acord. Cred că ești un tip de treabă ajuns într-o situație de rahat.

Ochii lui erau stinși, dar la ultimele mele cuvinte a apărut un mic tic nervos al sprâncenelor. Mă auzea.

— Din cauza asta, și fiindcă știu că nimeni altcineva n-are să te lase în pace, sunt dispus să fac o înțelegere cu tine. Mărturisești adevărul, îmi spui ce s-a întâmplat, iar eu am să le zic procurorilor că ne-ai ajutat. Ai făcut ce trebuie, fiindcă ai remușcări. Când vine momentul condamnării tale, asta are să conteze. Într-o sală de judecată, Conor, remușcarea aduce condamnarea aferentă. Însă dacă-mi arăți că mă înșel în privința ta,

dacă vei continua să mă freci, asta am să le spun procurorilor, și noi toți suntem gata să riscăm totul. Nu-mi place să mă înșel în privința oamenilor, Conor. Mă enervează. O să te acuzăm de tot ce ne trece prin cap și o să atacăm condamnările consecutive. Știi ce înseamnă asta?

A clătinat din cap, ca să și-l limpezească sau ca să nege, n-aș putea să afirm de ce.

— Nu mă întreabă nimeni prea multe în privința condamnării și nici în legătură cu acuzațiile, iar orice judecător care emite condamnări consecutive pentru copii morți are nevoie de o cămașă de forță și un pumn în gură. Oricum, nimic din toate astea nu contează. Asta înseamnă trei condamnări pe viață consecutive, Conor, plus câțiva ani pe deasupra pentru tentativă de omor, spargere și distrugerea proprietății și orice altceva putem să scoatem. Vorbim despre *minimum* șaizeci de ani. Câți ani ai, Conor? Care sunt șansele să te vezi liber de acum în șaizeci de ani?

— A, s-ar putea să se vadă, a obiectat Richie aplecându-se să-l examineze critic. Au grijă de tine în închisoare. Nu vor să ieși mai devreme, nici chiar într-un coșciug. Trebuie să te avertizez, omule, compania are să fie de rahat – nu vei fi acceptat la populația generală^[53], fiindcă ar dura cam două zile înainte să ajungi la unitatea securizată cu toții pedofilii, așa că n-o să prea ai parte de conversație –, însă cel puțin o să ai destul timp ca să-ți faci prieteni.

Sprâncenele i s-au contractat din nou. Asta avusese succes.

— Sau ai putea să te scutești chiar acum de probleme, am continuat eu. Mai ales cu condamnări concomitente, știi de câți ani vorbim? Vreo *cincisprezece*. Asta e absolut nimic. Câți ani o să ai peste cincisprezece ani?

— Matematica mea nu e grozavă, a intervenit Richie, oferindu-i o altă examinare sumară interesată, dar aș spune că, poate, patruzeci și patru, patruzeci și cinci? Și nu trebuie să fii Einstein ca să vezi diferența uriașă între a ieși la patruzeci și cinci și a ieși la *nouăzeci*.

— Partenerul meu, calculatorul uman, e pe fază, Conor. Patruzeci și e încă destul de devreme ca să ai o carieră, să te însori, să faci o jumătate de duzină de copii. Să ai o viață. Nu știu dacă îți dai seama, fiule, dar asta îți pun acum pe masă: viața ta. Numai că e o ofertă pe care o primești o singură dată, și asta expiră în cinci minute. Dacă viața valorează ceva pentru tine, fiule, orice, mai bine începi să vorbești.

Capul lui Conor a căzut înapoi, expunând linia lungă a gâtului, partea moale de la baza acestuia unde sângele zvâcnește chiar sub piele.

— Viața mea, a zis el, și buza i s-a răsucit în ceva care putea să fie un mârâit sau un zâmbet teribil. Fă ce vrei cu mine. Nu dau nici doi bani pe ea.

Și-a pus pumnul pe masă, și-a îndreptat maxilarul și s-a holbat drept înainte, în geamul cu vedere unilaterală.

Am dat-o-n bară. Cu zece ani în urmă m-aș fi aruncat pe el nebunește, gândindu-mă că l-aș pierde, și aș fi încheiat împingându-l mai departe. Acum știu, fiindcă m-am zbatut din greu să învăț, cum să permit altor chestii să lucreze pentru mine, cum să stau liniștit, să rămân în spate și să las treaba să-și facă treaba. M-am dat puțin pe spate pe scaun, am examinat un punct imaginar de pe mânecă și am lăsat tăcerea să se întindă în timp ce ultima conversație se disipa în aer, absorbită de particulele de graffiti și de

linoleumul pătat, să dispară. Camerele noastre de interviu văzuseră bărbați și femei împinși peste limitele propriilor minți, auziseră apărând fisura lor subțire, îi priviseră în timp ce deșertau lucruri care n-ar trebui să fie în lume. Camerele astea pot să absoarbă orice, să se închidă în jurul a orice fără să lase nimic în urmă.

Când aerul s-a golit de tot, în afară de praf, am zis foarte încet:

— Cert e că dai mai mult de doi bani pe Jenny Spain.

În colțul gurii lui Conor a zvâcnit un mușchi.

— Știu. Nu te-ai aștepta să înțeleg asta. Nu te-ai gândi că ar înțelege cineva, nu? Dar eu înțeleg, Conor. Am înțeles cât de mult ai ținut la toți patru.

Ticul ăla din nou.

— De ce? a întrebat el, cuvintele forțându-se să iasă împotriva voinței lui. De ce crezi asta?

Mi-am odihnit coatele pe masă și m-am aplecat în față spre el, cu mâinile împreunate lângă ale lui, ca și cum eram cei mai buni doi camarazi de bar la o sesiune de noapte de te-iubesc-omule.

— Deoarece te-am înțeles, am răspuns eu cu blândețe. Totul despre familia Spain, totul despre camera aia pe care ai amenajat-o, tot ce-ai zis în seara asta. Totul mi-a indicat ce-au însemnat pentru tine. Nimeni pe lume nu înseamnă mai mult, nu?

A întors capul spre mine. Ochii ăia cenușii erau limpezi ca apa liniștită, tensiunea și tulburarea de toată noaptea fuseseră drenate.

— Nu, a zis el. Nimeni.

— I-ai iubit, nu-i așa?

Dat din cap.

— Să-ți spun cel mai mare secret pe care l-am auzit vreodată, Conor. În viață avem nevoie cu adevărat doar să facem fericiți oamenii pe care-i iubim. Poți să trăiești fără orice altceva. Poți să trăiești într-o cutie din carton sub un pod cât timp chipul femeii tale se aprinde când ajungi seara acasă, la cutia aia. Dar dacă nu reușești să faci asta...

L-am văzut cu coada ochiului pe Richie dându-se jos de pe masă, lăsându-ne pe noi doi în cercul nostru.

— Pat și Jenny au fost fericiți, a precizat Conor. Cei mai fericiți oameni în viață.

— Și apoi asta a trecut, iar tu n-ai putut să le-o dai înapoi. Probabil, cineva sau ceva acolo ar fi putut să-i facă fericiți din nou, numai că nu erai tu ăla. Știu exact cum e, Conor, să iubești pe cineva atât de mult încât ai face orice, ți-ai smulge inima și i-ai servi-o cu sos pentru grătar dacă asta i-ar face bine. Dar nu-i face. Nu i-ar face niciun afurisit de pic de bine. Și ce faci când îți dai seama de asta, Conor? Ce poți să faci? Ce-a mai rămas?

Mâinile lui zăceau întinse pe masă, cu palmele inerte, goale.

— Aștepți. Asta e tot ce poți să faci, a răspuns el atât de încet, că abia l-am auzit.

— Și cu cât aștepți mai mult, cu atât ești mai furios. Pe tine, pe ei, toată mizeria asta teribilă și încurcată a lumii. Până când nu mai gândești corect. Până abia mai știi ce faci.

Degetele i s-au încovoiat înăuntru, strângându-se în pumni.

— Conor, am zis eu atât de încet, încât cuvintele au căzut lipsite de greutate, ca

penele, prin aerul cald și nemișcat. Jenny a trecut prin iad cât pentru o duzină de vieți. S-o pun să treacă prin mai multe e ultima chestie pe care vreau s-o fac. Însă dacă nu-mi spui ce s-a întâmplat, atunci trebuie să mă duc la spital și s-o fac pe ea să-mi spună. O să fiu nevoit s-o silesc să re trăiască fiecare moment al nopții. Crezi că e suficient de puternică să reziste?

Capul lui s-a legănat dintr-o parte în alta.

— Nici eu. Din câte știu, asta o să-i împingă mintea atât de departe peste margine, că n-o să mai găsească drumul înapoi. Dar n-am de ales. Tu ai, Conor. Tu poți s-o salvezi de la asta, cel puțin. Dacă o iubești, acum e timpul s-o arăți. Acum e timpul să faci ce trebuie. N-o să mai ai altă șansă.

Conor a dispărut undeva în spatele feței ăleia ascuțite și imobile ca o mască. Mintea îi alerga din nou ca o mașină de curse, însă în clipele alea o avea sub control, lucrând eficient și la viteză maximă. N-am respirat. Richie, lipit cu spatele de perete, era nemișcat ca o piatră.

Apoi Conor a respirat repede, și-a trecut mâinile peste obraji și s-a întors să se uite la mine.

— Am intrat prin efracție în casa lor, a zis el clar, firesc, ca și cum îmi spunea unde parcase mașina. I-am omorât. Sau am crezut c-am făcut-o, oricum. Asta ai vrut să auzi?

L-am perceput pe Richie expirând cu un mic scâncet inconștient.

Zumzetul din capul meu a crescut, a țipat ca un vârtej de viespi în picaj și s-a stins.

Am așteptat și continuarea mărturisirii, dar Conor aștepta și el. Doar mă privea cu ochii tiviți cu umflături roșii, și zăbovind. Cele mai multe confesiuni încep cu *N-a fost ce crezi* și continuă la nesfârșit. Ucigașii umplu camera cu vorbe, încercând să acopere marginile tăioase ale adevărului. Îți dovedesc din nou și din nou că s-a întâmplat, pur și simplu, sau că și-o ceruseră, că oricine în locul lor ar fi făcut la fel. Dacă-i lași, cei mai mulți dintre ei continuă s-o dovedească până îți sângerează urechile. Conor nu dovedea nimic. El terminase.

— De ce?

A clătinat din cap.

— Nu contează.

— O să conteze pentru familia victimelor și pentru condamnarea dată de judecător.

— Nu e problema mea.

— Trebuie un motiv ca să ajungi la declarația ta.

— Inventează unul. Am să semnez tot ce vrei.

Mulți se înmoaie după ce trec râul. Consumă tot ce au pentru a se agăța de limanul lor sigur de minciuni. Când îi smulge curentul, îi amețește și-i face să găfâie, îi trânteste pe malul celălalt cu un șoc ce le crapă dinții, și ei cred că au trecut peste partea cea mai grea și că s-a sfârșit. Îi lasă dezlânați și dezosați. Unii dintre ei se agită incontrollabil, alții plâng, câțiva turuie întruna sau nu pot să se oprească din râs. N-au observat încă faptul că peisajul e diferit aici. Că lucrurile sunt schimbate în jurul lor, chipurile familiare se dizolvă, reperele se îndepărtează, că nimic nu va mai fi la fel.

Conor era diferit. El încă era mobilizat ca un animal în așteptare, concentrat la maximum. Într-un fel de care n-am putut să-mi dau seama, bătălia nu se terminase.

Dacă intram în asta cu el fără motiv, avea să câștige, și nu-i lași să câștige.

— Cum ai intrat în casă?

— Cu cheie.

— De la care ușă?

O așchie de pauză.

— Din spate.

— De unde ai avut-o?

Așchia aia din nou, mai mare de data asta. Era atent.

— Am găsit-o.

— Când?

— Cu ceva timp în urmă. Câteva luni, poate mai mult.

— Unde?

— Pe strada din față. A scăpat-o Pat.

Am simțit pe piele deformarea alunecoasă din vocea lui care zicea *Minte*, însă n-am putut să pun degetul pe unde sau de ce.

Din colțul din spatele umărului lui Conor, Richie a zis:

— Nu puteai să vezi strada din ascunzătoarea ta. De unde ai știut că a scăpat cheia?

Conor s-a gândit la asta.

— L-am văzut venind seara de la serviciu. Mai târziu în acea noapte, am rătăcit pe-acolo, am văzut cheia și m-am gândit că el trebuie s-o fi pierdut.

Richie s-a aplecat peste masă, a tras un scaun ca să stea în fața lui Conor.

— Ba nu, omule. Nu există iluminat stradal. Ce, ești Superman? Vezi în întuneric?

— Era vară. Lumină până târziu.

— Ai colindat în jurul casei lor cât încă era lumină? Cât încă erau treji? Zău, omule. Ce făceai, *căutai* să fii arestat?

— Atunci, poate că era în zori. Am găsit cheia, am făcut o copie, am intrat. Și cu asta basta.

— De câte ori? am întrebat eu.

Pauza aia mică din nou, în timp ce testa răspunsurile în cap.

— Nu-ți irosi timpul, fiule. N-are rost să mă protestezi. Suntem bine trecuți prin asta. De câte ori ai fost în casa familiei Spain?

Conor și-a frecat fruntea cu dosul încheieturii mâinii, încercând să fie coerent. Peretele ăla fragil de încăpățănare începea să se clatine. Adrenalina nu poate să te țină în priză pe veci. În orice clipă avea să fie prea epuizat ca să stea drept pe scaun.

— De câteva ori. O duzină, poate. Ce mai contează? Am fost acolo alaltăieri-noapte. Ți-am zis.

Conta că știa să se miște prin casă. Ar fi putut să găsească drumul pe scări, în camerele copiilor, la paturile lor, chiar și în întuneric.

— Ai luat vreodată ceva cu tine? a întrebat Richie.

L-am văzut pe Conor căutând energia de a spune nu și a se da bătut.

— Doar mărunțișuri. Nu sunt hoț.

— Ce fel?

— O cană. Un pumn de benzi din cauciuc. Un pix. Nimic valoros.

— Și cuțitul. Să nu uităm cuțitul. Ce-ai făcut cu el? l-am iscodit eu.

Asta se pare că era una dintre întrebările dificile, însă Conor s-a întors spre mine ca și cum mi-ar fi fost recunoscător pentru ea.

— L-am aruncat în mare. Era în timpul fluxului.

— De unde l-ai aruncat?

— De pe stânci. Din capătul sudic al plajei.

N-aveam să găsim niciodată cuțitul. Asta era la jumătatea drumului spre Cornwall, de-acum în vreun curent rece lung, la câțiva metri adâncime, între alge și creaturi moi oarbe.

— Și cealaltă armă? Cea cu care ai lovit-o pe Jenny?

— La fel.

— Ce-a fost?

Capul lui Conor a căzut pe spate și buzele i s-au despărțit. Durerea care i se profilase toată noaptea sub voce își făcea drum spre suprafață. Durerea asta, nu oboseala, îl golise de voință, erodându-i concentrarea. Îl mâncase de viu, din interior spre afară. Era tot ce mai rămăsese.

— O vază. Una din metal, din argint, cu un stativ greu. Ceva simplu, frumos. Ea obișnuia să pună câțiva trandafiri în ea, s-o aibă pe masă când pregătea cine sofisticate în doi...

A scos un sunet mic, între o înghițitură și un icnit, sunetul cuiva care alunecă sub apă.

— Haide să dăm un pic înapoi, da? Începi din punctul în care ai intrat în casă. Cât era ceasul?

— Vreau să dorm, a zis Conor.

— De îndată ce ne spui tot despre asta. Era cineva treaz?

— Vreau să dorm.

Ne trebuia povestea completă, pas cu pas și ambalată în detalii pe care numai criminalul le-ar fi știut, dar se apropia de ora șase, și el se apropia de un nivel de oboseală de care un avocat al apărării ar fi putut să se folosească.

— OK. În curând, fiule, am rostit eu cu blândețe. Să-ți spun ceva: dă-ne în scris exact ce ne-ai zis, apoi te ducem undeva unde să poți să tragi un pui de somn. E bine?

A încuviințat, o smucitură dezechilibrată, ca și cum capul devenise brusc prea greu pentru gâtul lui.

— Da. Am să scriu. Dar lăsați-mă în pace cât fac asta. Se poate?

Era la capătul puterilor și încerca să facă o declarație rapidă.

— Sigur, am zis eu. Dacă așa e bine pentru tine, nicio problemă. Totuși, trebuie să-ți știm numele real. Pentru foaia de declarație.

Pentru o clipă, am crezut că o să ne mintă din nou, însă lupta se sfârșise.

— Brennan, a precizat el leneș. Conor Brennan.

— Bravo! am exclamat eu.

Richie s-a mutat în liniște la masa din colț și mi-a dat o foaie pentru declarație. Am scos pixul și am completat antetul cu litere de tipar întărite: CONOR BRENNAN.

L-am pus sub arest, l-am acuzat din nou, i-am citit din nou foaia cu drepturile. Conor nici măcar n-a ridicat privirea. I-am pus foaia de declarație și pixul în mâini și l-am

lăsat acolo.

— Ei, ei, ei, am zis eu aruncându-mi agenda pe masa din camera de observație.

Fiecare celulă din corpul meu era efervescentă ca șampania, de triumf pur. M-am simțit ca și cum îl pusesem jos pe un Tom Cruise, sărind pe masă și strigând *Îmi place slujba asta!*

— Zău, a fost mult mai ușor decât mă așteptam. Gata, Richie, prietene. Știi ce suntem? O echipă a naibii de grozavă.

I-am oferit o strângere de mână puternică și o bătaie pe umăr.

A zâmbit.

— Așa se pare, da.

— Fără îndoială. Am avut o grămadă de parteneri la vremea mea și pot să afirm cu mâna pe inimă: asta e ce trebuie. Unii sunt parteneri ani de-a rândul, și tot nu lucrează împreună așa de lin.

— E bine, da. Bună treabă.

— Până vine superiorul, o să avem declarația aia semnată, șampilată și livrată la birou. Nu trebuie să-ți spun cum are să te ajute asta în carieră, nu? Să vedem dacă te mai freacă Quigley acum. De două săptămâni în echipă, și ai parte de cea mai mare rezolvare a anului. Cum ți se pare?

Mâna lui Richie a alunecat prea repede dintr-a mea. Încă zâmbea, dar în zâmbetul lui era ceva nesigur.

— Ce? am întrebat eu.

A dat din cap spre geamul cu vedere unilaterală.

— Uită-te la el.

— O să scrie foarte bine. Nu-ți face griji pentru asta. O să aibă remușcări, sigur c-o să aibă, dar n-au să-l părăsească până mâine: mahmureală emoțională. Până atunci, o să aveam dosarul pe jumătate gata, să-l trimitem la Ministerul Public.

— Nu e asta. Starea în care era bucătăria aia... L-ai auzit pe Larry: s-au luptat din plin. De ce nu e mai burdușit?

— Fiindcă nu e. Fiindcă asta e viață reală, și uneori nu merge fix cum te-ai aștepta.

— Eu doar...

Zâmbetul dispăruse. Richie și-a vârât mâinile în buzunare, cu ochii la geam.

— Trebuie să întreb, omule. Ești absolut sigur că e omul nostru?

Efervescența a început să mi se estompeze în vene.

— Nu e prima dată când mă întrebi asta.

— Știu, da.

— Deci, să auzim. Ce ți-a plăsmuit fundul?

A ridicat din umeri.

— Nu știu. Ai fost îngrozitor de sigur tot timpul, asta-i tot.

Furia m-a străbătut ca un spasm muscular.

— Richie, am zis eu ținându-mi foarte atent vocea sub control. Să recapitulăm pentru o clipă, bine? Avem un cuib de lunetist pe care Conor Brennan l-a înființat ca să pândească familia Spain. Avem propria acceptare că a intrat în casa lor de mai multe

ori. Și acum, Richie, îi luăm o nenorocită de *mărturisire*. Dă-i drumul și spune-mi, fiule: ce dracu mai vrei? Ce *naiba* ți-ar mai trebui ca să fii sigur?

Richie a clătinat din cap.

— Avem destule. Nu mă cert aici. Dar chiar și când n-am avut nimic, doar ascunzătoarea aia, tu ai fost absolut sigur.

— Și *ce*? Am avut *dreptate*. Ți-a lipsit partea aia? Ți se înnoadă chiloții fiindcă am descoperit asta înaintea ta?

— Mă neliniștește faptul de a fi prea siguri prea devreme. E periculos.

Am fost șocat din nou, destul de tare cât să strâng maxilarul.

— Mai degrabă îți ții mintea deschisă. Asta e?

— Da. Așa aș face.

— Corect. Bună idee. Pentru cât timp? Luni? Ani? Până trimite Dumnezeu coruri de îngeri ca să-ți cânte numele tipului în armonie pe patru voci? Vrei să ne spunem reciproc peste zece ani: „Păi, ar putea să fie Conor Brennan, totuși, din nou, ar putea să fie mafia rusă, am putea să explorăm posibilitatea asta un pic mai temeinic înainte să luăm vreo decizie grăbită?”

— *Nu*. Spun doar...

— *Trebuie* să fii sigur, Richie. *Trebuie*. N-ai de-ales. Mai devreme sau mai târziu, o faci sau o dai dracului.

— *Știu*. Nu vorbesc despre zece ani.

Căldura era de genul celei pe care o simți într-o celulă într-un august urât: compactă, nemișcată, înfundându-ți plămânii precum cimentul ud.

— Atunci, despre ce *naiba vorbești*? Cât o să ia? În câteva ore, când punem mâna pe mașina lui Conor Brennan, Larry și băieții lui au să găsească peste tot sângele familiei Spain. Cam tot atunci au să compare amprentele lui cu cele găsit peste tot în ascunzătoarea aia. Și câteva ore după aceea, dacă beneficiem de ajutorul lui Dumnezeu și facem rost de teniși și de mănuși, au să demonstreze că urma aia însângерată de încălțăminte și amprente alea însângерate au fost făcute de Conor Brennan. Mi-aș paria salariul pe o lună. Te face asta să fii sigur?

Richie s-a frecat în ceafă și s-a strâmbat.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu. Corect. Să auzim. Îți garantez naibii că, la sfârșitul zilei, o să aveam dovezi fizice că a fost în casa aia în momentul în care a fost ucisă familia. Cum ai de gând să explici asta mai departe?

Conor scria, cu capul aplecat mult pe foaia de declarație, cu brațul curbat protector în jurul acesteia. Richie l-a privit.

— Băiatul ăsta a iubit familia Spain, a spus Richie. Cum ai zis. Să admitem, haide doar să presupunem, că e în ascunzătoarea lui noaptea – poate Jenny e la calculator, el se uită la ea. Apoi Pat vine jos și o atacă. Brennan se sperie, se duce să-i despartă. Coboară din ascunzătoarea lui și sare peste zid, intră pe ușa lor din spate. Dar atunci e prea târziu. Pat e mort sau pe moarte. Conor crede că și Jenny e la fel – probabil nu verifică prea atent, cu tot sângele ăla și cu panica. Poate că el e cel care o pune peste Pat, ca să fie împreună.

— Înduioșător. Cum îți explici calculatorul curățat? Armele lipsă? Cu astea ce e?

— La fel. El ține la familia Spain. Nu vrea ca Pat să fie acuzat. Șterge calculatorul fiindcă el crede că poate ce făcea Jenny acolo ar fi putut să-l fi întăritat pe Pat – sau știe sigur că așa a fost. Apoi ia armele și le aruncă, în așa fel ca să pară că a fost un intrus.

M-am oprit și am respirat, ca să mă asigur că nu-l mușc de cap.

— Păi, e un basm destul de meschin, fiule. Picant e cuvântul pe care-l caut? Și asta-i tot. E bine în măsura în care merge, însă sari fix peste asta: de ce mama dracului a mărturisit Conor?

— De-aia. Din cauza a ce s-a întâmplat acolo.

Richie a făcut semn din cap spre geam.

— Omule, practic, i-ai zis că o s-o vâri pe Jenny Spain într-o cămașă de forță dacă nu-ți dă ce cauți.

— Ai o problemă cu modul în care îmi fac treaba, detectiv? am întrebat eu, și vocea îmi era destul de rece ca să avertizeze pe cineva mult mai prost decât Richie.

A ridicat mâinile.

— Nu caut hibe. Doar spun: de-asta a mărturisit.

— Nu, detectiv. Nu, nu e așa nici de-al dracului. A mărturisit *fiindcă el a făcut-o*. Tot rahatul pe care i l-am dat despre iubirea pentru Jenny, toate astea n-au făcut decât să forțeze încuietura. N-am pus în spatele ușii nimic care să nu fi fost *deja dracului acolo*. Poate că experiența ta a fost diferită de-a mea, poate că, pur și simplu, ești mai bun în meseria asta, însă am îndurat destul de multe ca să-i fac pe suspiecții mei să mărturisească ce *au făcut*. Nu pot să afirm cu siguranță că, în toată cariera mea, am reușit să fac vreunul să mărturisească ceva ce *nu a* făcut. Conor Brennan spune că e omul nostru fiindcă e.

— Totuși, nu e întocmai celor mai mulți dintre ei, nu? Ai zis chiar tu, am zis amândoi. E diferit. E ceva ciudat la mijloc.

— E ciudat, da. Nu e *Iisus*. Nu e aici ca să-și dea viața pentru păcatele lui Pat Spain.

— Nu doar el e ciudat, a adăugat Richie. Cum rămâne cu monitoarele de copil? Astea nu sunt opera omului tău, Conor. Și găurile din pereți? S-a întâmplat ceva *în* casa aia.

M-am sprijinit cu spatele de perete, cu o bufnitură, și mi-am încrucișat brațele. Poate era doar oboseala, sau zorii rarefiați gălbui-cenușii care loveau în fereastră. Oricum, efervescența aia de șampanie a victoriei dispăruse cu desăvârșire.

— Spune-mi, fiule, de ce ura asta față de Pat Spain? Ți s-a pus capsă fiindcă a fost un stâlp solid al comunității? Fiindcă, dacă e așa, te avertizez: scapă de asta, rapid. N-ai să găsești la tot pasul un băiat din clasa de mijloc numai bun să-l acuzi pe nedrept de ceva.

Richie s-a repezit la mine cu degetul ridicat. Pentru o clipă, am crezut că o să mă lovească în piept, dar a avut suficient bun-simț să se oprească.

— N-are nimic de-a face cu clasa socială. *Nimic*. Sunt polițist, omule. La fel ca tine. Nu sunt vreun țigan prost căruia i-ai făcut o favoare să-l iei cu tine la Ziua de adus o lepădătură la serviciu.

Era prea aproape și mult prea furios.

— Atunci, poartă-te ca un polițist. Înapoi, detectiv! Controlează-te!

Richie s-a holbat la mine pentru încă o clipă. Apoi s-a răsucit, s-a întors cu spatele la

geam și și-a îndesat mâinile adânc în buzunare.

— Spune-mi, omule, de ce ești așa de convins că *nu e* Patrick Spain? De ce ții cu el?

N-am nicio obligație să-i explic ce fac unui începător cam sărit de pe fix, dar am vrut eu s-o fac. Voiam să spun asta, ca să-i intre bine în cap lui Richie.

— De-aia, am răspuns eu. Pat Spain a respectat regulile. A făcut tot ce se aștepta de la el să facă. Și criminalii nu trăiesc așa. Ți-am zis de la început: chestiile de genul ăsta nu apar din senin. Tot rahatul pe care îl dau familiile presei „Oh, nu pot să cred că el ar face asta, el e așa un cercetaș, nu face nimic rău în viață, a fost cel mai fericit cuplu din lume” – astea sunt prostii. De fiecare dată, Richie, de fiecare dată, se dovedește că tipul era un cercetaș, însă cu un cazier lung cât brațul tău, sau că nu făcuse niciodată nimic rău, doar că avea micul obicei de a-și teroriza ca dracu' nevasta, sau era cel mai fericit cuplu din lume, cu excepția faptului minor că Pat i-o trăgea soră-sii. Nu e niciun indiciu, nicăieri, că ceva din astea i se aplică lui Pat. Chiar tu ai zis: familia Spain și-a dat toată silința. Pat a fost un om perseverent, unul dintre băieții buni.

Richie nu s-a clintit.

— Băieții buni calcă strâmb.

— Rar. Foarte, foarte rar. Și există un motiv pentru asta. Fiindcă băieții buni au chestii care-i țin în loc dacă lucrurile merg prost. Au locuri de muncă, familii, responsabilități. Au norme pe care le-au urmat toată viața. Sunt sigur că toate chestiile astea sună nasol pentru tine, dar ce să vezi: funcționează. În fiecare zi, îi ferește pe oameni să treacă peste linie.

— Deci, fiindcă Pat era un băiat drăguț din clasa de mijloc, a zis Richie hotărât. Un pilon al comunității. De-aia n-ar putea să fie criminal.

N-am vrut să aduc în discuție argumentul ăsta, nu într-o cameră de observație fără aer, la o oră scandaloasă a dimineții, cu sudoarea lipindu-mi cămașa de spinare.

— Fiindcă avea chestii de iubit, am precizat eu. Avea o casă – OK, era în fund la țărănoaia, însă dacă aruncai o privire, vedeai că Pat și Jenny iubeau fiecare centimetru din locul ăsta. Avea femeia pe care o iubea de la șaisprezece ani. „*Încă erau nebuni unul după altul*”, așa a spus Brennan. Aveau doi copii, bucățică ruptă din el. Asta îi leagă pe băieții buni, Richie. Au locuri unde își pun inimile. Au oameni de care să aibă grijă, pe care să-i iubească. Asta îi împiedică să se țină atunci când cineva care n-a fost ponderat ar fi în cădere liberă. Și încerci să mă convingi că Pat s-a schimbat, pur și simplu, peste noapte și a aruncat totul în aer fără absolut niciun motiv.

— Nu fără motiv. Ai zis chiar tu: s-ar fi putut să fi fost pe cale să piardă tot. Nu mai avea serviciu, pierdea casa, ar fi fost posibil să-l părăsească și soția, și copiii. Se întâmplă. Se întâmplă peste tot în țara asta. Oamenii perseverenți sunt cei care cedează când încercarea nu aduce nimic bun.

Dintr-odată m-am simțit epuizat, cele două nopți nedormite săpând cu ghearele și trăgându-mă în jos cu toată greutatea lor.

— Conor Brennan a cedat, am continuat eu. Acum nu mai are nimic de pierdut: nici serviciu, nici casă, nici familie, nici măcar propria *minte*. Pariez orice sumă de bani vrei că atunci când o să începem să căutăm în viața lui, n-o să găsim un cerc de prieteni apropiați și persoane dragi. Nimic care să-l țină pe Brennan în loc. Nimic de iubit.

Nimic, cu excepția familiei Spain. Și-a petrecut ultimul *an* de viață ca un fel de corcitură între un pustnic și Unabomber^{54} în așa fel ca să-i pândească. Și chiar mica ta teorie depinde de faptul că Brennan era un ciudat plin de iluzii care-i spiona la ora trei, în blestemata aia de dimineață. Tipul nu e bine, Richie. Nu e OK. Nici vorbă de asta.

În spatele lui Richie, în lumina albă și supărătoare din camera de interviu, Conor pusese jos pixul și-și presa degetele peste ochi, îi freca într-un ritm îndârjit, neobosit. M-am întrebât de când nu mai dormise.

— Îți aduci aminte ce-am vorbit? Soluția cea mai simplă? E în spatele tău. Dacă găsești dovezi că Pat era un ticălos depravat care își bătea măr familia în timp ce se pregătea să-i părăsească pentru un model de lenjerie ucrainean, atunci mai vorbim. Până atunci, îmi pun banii pe următorul excentric.

— Ai zis chiar tu: „Excentric” nu e un motiv. Toate astea, că ar fi fost supărat fiindcă familia Spain nu era fericită, sunt nimic. Au avut probleme de luni întregi. Tocmai mi-ai spus noaptea trecută că a decis din senin, atât de repede, că nici măcar n-a avut timp să-și curețe ascunzătoarea: „*Nu e nimic la televizor, știu ce fac, o să mă duc jos, la familia Spain, și o să-i omor pe toți?*” Zău, omule. Ziceai că Pat Spain n-a avut motiv. Care naiba a fost motivul tipului ăsta? De ce naiba l-ar fi vrut mort pe vreunul dintre ei? a întrebât Richie.

Unul dintre mai multele motive pentru care crima e o infracțiune unică: e singura care ne face să ne întrebăm de ce. Jaful, violul, fraudă, abuzul de droguri, toată litania imorală, toate vin cu explicațiile imorale pe care sunt construite. Nu trebuie decât să scobești după răufăcătorul în gaura ce-i poartă forma. Crima are nevoie de un răspuns.

Unora dintre detectivi nu le pasă. Oficial, au dreptate. Dacă poți să dovedești la final, nimic din lege nu spune că trebuie să arăți de ce. Mie îmi pasă. Când am avut ceva ce părea o pistă aleatoare și am intuit că era esențială în rezolvarea cazului, mi-am petrecut săptămâni – după ce l-am avut pe autor în custodie și am avut destule probe ca să-l înfundăm de zece ori –, am purtat conversații aprofundate cu fiecare jegos monosilabic care urăște polițiștii, în cartierul lui de rahat, până când cineva a lăsat să-i scape că unchiul victimei lucra într-un magazin și a refuzat să-i vândă un pachet cu țigări surorii de doisprezece ani a autorului. Ziua în care o să încetăm să întrebăm de ce, ziua în care o să decidem că e acceptabil ca răspuns pentru o viață luată *Uite d-aia* e ziua în care ne-am îndepărtat de linia aia de la intrarea în peșteră și am invitat sălbăticia să urle înăuntru.

— Crede-mă, Richie, am să aflu. Trebuie să vorbim cu asociații lui Brennan, să-i percheziționăm apartamentul, să examinăm calculatorul familiei Spain – și al lui Brennan, dacă are –, să analizăm dovezile medico-legale care așteaptă... Undeva acolo, detectiv, există un motiv. Iartă-mă dacă nu am fiecare bucată de puzzle la locul ei la patruzeci opt de ore de la primirea blestematului de caz, *dar*, îți promit, am să le găsesc. Acum, haide să luăm declarația aia nenorocită și să plecăm acasă.

M-am îndreptat spre ușă, dar Richie nu s-a clintit.

— Parteneri. Așa ai zis de dimineață, îți amintești? Suntem parteneri, a subliniat Richie.

— Da. Suntem. Și?

— Deci nu luăm decizii pentru amândoi. Le luăm împreună. Și eu zic să continui să te uiți la Pat Spain.

Postura – picioarele depărtate, umerii pătrați – mi-a sugerat că n-are să se clinească fără luptă. Amândoi știam că aş fi putut să-l bag înapoi în cutia lui și să-i trântesc capacul în cap. Un raport prost de la mine, și Richie ieșea din echipă, revenea la înmatriculări auto sau la Moravuri pentru încă vreo câțiva ani, probabil pentru totdeauna. Nu trebuia decât să ating subiectul, o aluzie delicată, și avea să dea înapoi. Îi termina documentele lui Conor, îl lăsa pe Pat Spain să se odihnească în pace. Și asta avea să fie sfârșitul tentativei ăleia începute în parcare la spitalului, cu mai puțin de douăzeci și patru de ore mai devreme.

Am închis din nou ușa.

— Bine, am zis eu.

M-am rezemat din nou de perete și am încercat să-mi elimin tensiunea din umăr.

— OK. Uite ce sugerez. Va trebui să ne petrecem săptămâna viitoare, sau așa ceva, investigându-l pe Conor Brennan, ca să ne impermeabilizăm cazul – asta presupunând că e omul nostru. Propun ca, în perioada asta, tu și cu mine să realizăm și o anchetă paralelă în ceea ce-l privește pe Pat Spain. Inspectorului O’Kelly are să-i placă ideea chiar mai puțin decât mie – are s-o considere o pierdere de timp și forță de muncă –, deci n-o să facem mare tam-tam în legătură cu asta. Dacă și când se va ajunge la asta, o să ne asigurăm doar că apărarea lui Brennan n-are să găsească nimic la Pat pe care să-l folosească drept hering roșu în instanță. O să însemne o grămadă de schimburi foarte lungi, însă eu mă descurc dacă și tu poți.

Richie deja arăta gata să adoarmă din picioare. Oricum, era destul de tânăr ca să se întremeze în câteva ore.

— Mă descurc.

— M-am gândit eu. Dacă nu găsim nimic solid la Pat, atunci ne regroupăm și revizuim. Cum ți se pare?

A dat din cap.

— Bine, a zis el. Sună bine.

— Cuvântul de ordine pentru săptămâna asta e *discreție*, am punctat eu. Până venim cu probe solide, în caz că venim, n-am de gând să scuipe pe cadavrul lui Pat Spain numindu-l ucigaș în fața oamenilor care l-au iubit, și nici n-am să mă uit la tine cum o faci. Dacă lași pe vreunul dintre ei să înțeleagă că e tratat ca suspect, am terminat. Am fost clar?

— Da. Cristal.

În camera de interviu, pixul era nemișcat pe foaia de declarație și Conor căzuse peste acestea, cu nodurile mâinilor presate în ochi.

— Toți avem nevoie de somn. O să-l predăm pentru prelucrare, ca să primim raportul dactilografiat, lăsăm instrucțiuni pentru salahori, apoi mergem acasă și tragem pe dreapta pentru câteva ore. Ne întâlnim aici la prânz. Acum, haide să vedem ce are pentru noi.

Mi-am înșfăcat puloverele de pe scaun și le-am îndoit, ca să le îndes înapoi în geanta de voiaj, dar Richie m-a oprit.

— Mulțumesc, a zis el.

Ținea mâna întinsă și mă privea drept în față, cu ochii verzi privind fix. Când ne-am strâns mâinile, forța prinderii lui m-a luat prin surprindere.

— Nu e nevoie să-mi mulțumești, am spus eu. Așa fac partenerii.

Cuvântul atârna în aer între noi, luminos și licărind ca un chibrit aprins. Richie a dat din cap.

— Corect, a zis el.

L-am bătut rapid pe umăr și m-am întors la bagaje.

— Haide. Nu știi tu, dar eu nu mai pot după un pui de somn.

Ne-am aruncat lucrurile în gențile de voiaj, am pus la coșul de gunoi paharele din hârtie și tijele mici din plastic de amestecat cafeaua, am stins luminile și am închis ușa de la camera de observare. Conor nu se mișcase. În capătul coridorului, fereastra era încă întunecată în zorii orașului ăluia obosit, dar de data asta frigul nu m-a atins. Poate din cauza energiei tinere de lângă mine. Efervescenta victoriei mi se întorsese în vene și mă simțeam treaz din nou, cu spatele drept, puternic și solid ca stânca, pregătit pentru orice ar fi urmat.

Telefonul m-a trezit din adâncul somnului. M-am ridicat icnind și suferind – pentru o clipă, am crezut că zgomotul țipător era o alarmă de incendiu, anunțându-mă că Dina era închisă în apartamentul meu cu flăcările întetindu-se.

— Kennedy, am zis eu când mintea mi s-a pus pe picioare.

— Asta s-ar putea să n-aibă nimic de-a face cu cazul tău, dar ai zis să sun dacă descoperim alte forumuri. Știi ce e un mesaj privat, nu?

Cumîlcheamă, tehnicianul de calculatoare: Kieran.

— Mai mult sau mai puțin, am răspuns eu.

Dormitorul meu era în întuneric. Ar fi putut să fie orice oră din zi sau din noapte. M-am rostogolit și am băjbăit după lampa de pe noptieră. Lumina bruscă m-a împuns în ochi.

— OK, pe unele forumuri poți să-ți setezi preferințele, așa că, dacă primești un mesaj privat, o copie a acestuia îți intră în e-mail. Pat Spain – mă rog, ar putea să fie Jennifer, deși presupun că e Pat, o să vezi ce vreau să spun – a avut activată setarea asta cel puțin pe un forum. Software-ul nostru a recuperat un MP care a venit de pe un forum denumit Wildwatcher^{55} – asta trebuie că e „WW-ul” din fișierul cu parole, nu World of Warcraft.

Aparent, Kieran lucra în ritmul liniștitor al muzicii house pornite. Deja îmi pocnea capul.

— E de la un tip numit Martin, trimis în 13 iunie, și zice, citez: „Nu vreau să intru în nicio dispută, dar, serios, dacă e o nură, aș pune, clar, otravă, mai ales că ai copii, ticăloasele astea sunt nărăvașe – scris greșit –, ar ataca un copil fără probleme”. Am încheiat citatul. Vreo nură în caz?

Ceasul meu cu alarmă indica 10.10. Presupunând că era încă joi dimineața, dormisem mai puțin de trei ore.

— Ai verificat forumul asta, Wildwatcher?

— Nu. Am decis, în schimb, să-i fac o pedichiură. Da, l-am verificat. E un forum unde oamenii pot să vorbească despre animalele sălbatice pe care le-au reperat – vreau să spun, nu *atât* de sălbatice, e un forum din Marea Britanie, așa că în cea mai mare parte vorbesc – cum ar fi, de vulpile urbane? – sau întreabă ce e păsărica aia drăguță cu puțin maroniu pe pene care cuibărește în glicina lor. Deci am dat o căutare pentru „nură”, exact, și s-a dovedit un fir inițiat de un utilizator numit Pat-flăcăul, în dimineața zilei de 12 iunie. Era utilizator nou. Se pare că s-a înregistrat special pentru a posta asta. Vrei să-ți citesc?

— Sunt în mijlocul a ceva, am zis eu.

Îmi simțeam ochii de parcă cineva mi-i frecase cu nisip. Și gura la fel.

— Poți să-mi trimiți link-ul pe e-mail?

— No problemo. Ce vrei să fac cu Wildwatcher? Să-l verific rapid sau în profunzime?

— Rapid. Dacă nimeni nu-i face niciun fel de probleme lui Pat-flăcăul, poți, probabil, să mergi mai departe, deocamdată, oricum. Familia asta n-a fost omorâtă de o nură.

— Sună bine pentru mine. Ne mai vedem, Kemosabe.

În clipa dinainte să închidă Kieran, l-am auzit dându-și muzica la un volum care ar fi putut să-mi pulverizeze timpanele.

Am făcut un duș rapid, folosind apă din ce în ce mai rece, până când privirea mi s-a limpezit din nou. Chipul meu în oglindă m-a iritat. Arătam sumbru și încordat, ca un om cu ochii pe premiu, nu ca unul al cărui premiu era întreg și nevătămat în vitrină. Mi-am luat laptopul, un pahar cu apă și câteva fructe – Dina mușcase dintr-o pară, se răzgândise și o pusese înapoi în frigider – și m-am așezat pe canapea ca să verific Wildwatcher.

Pat-flăcăul se înregistrase la 9.23, în 12 iunie, și pornise topicul la 9.35. Era prima dată când îi auzeam vocea. Părea băiat bun: cu picioarele pe pământ, direct la subiect, știa cum să descrie faptele: *„Salut, băieți. Am o întrebare. Locuiesc pe Coasta de Est a Irlandei, chiar pe țărmul mării, dacă asta are vreo importanță. În ultimele câteva săptămâni am auzit zgomote ciudate în pod. Alergări, o grămadă de râcâieli, ceva greu rostogolindu-se, un sunet pe care pot să-l descriu doar ca bătaie ritmică/ticăit. Am fost acolo, dar nici urmă de vreun animal. E un ușor miros, greu de descris, un fel de fum/mosc, însă ar putea să fie doar ceva ce are legătură cu casa (țevi supraîncălzite?). Am găsit sub streășină o gaură care dădea afară, de doar vreo doisprezece pe opt centimetri. Zgomotele păreau produse de ceva mai mare de-atât. Am verificat în grădină. Nici urmă de vizuină sau de găuri pe care ar fi putut să le sape cineva pe sub zid (e înalt de 1,5 m). Are cineva vreo idee ce ar putea să fie/sugestii despre ce să fac în legătură cu asta? Am copii mici, așa că vreau să știu dacă ar putea să fie periculos. Mulțumesc”*.

Forumul Wildwatcher nu era un focar de acțiune, dar topicul lui Pat fusese remarcat: peste o sută de răspunsuri. Primii câțiva îi ziseseră că are șobolani sau, eventual, veverițe și că ar trebui să cheme un exterminator.

Câteva ore mai târziu, el revenise pentru a răspunde: *„Mulțumesc, băieți. Cred că e doar un animal, nu aud zgomote în mai mult de un loc la un moment dat. Nu cred că e șobolan sau veveriță – așa am crezut la început, dar am pus cursă de șoareci cu o bucată mare de unt de arahide și n-a mers. O grămadă de acțiune în noaptea aia, însă capcana a rămas neatinsă până-n zori. Deci, e ceva care nu mănâncă unt de arahide!”*

Cineva întrebase în ce moment al zilei era cel mai activ animalul. În acea seară, Pat a postat: *„La început îl auzeam doar noaptea, după ce ne duceam la culcare, dar s-ar putea ca în timpul zilei să nu-i fi dat atenție. Am început să-i acordăm atenție cam cu o săptămână în urmă, și se întâmplă în orice moment din zi/noapte, nu există o regulă. În urmă cu trei zile, am observat o amplificare reală a zgomotului când soția mea gătea, în special carne – chestia a luat-o razna de tot. Ceva înfiorător, ca să fiu sincer. În seara asta ea pregătește cina (carne de vită la caserolă) și eu sunt cu copiii în camera fiului meu, care e deasupra bucătăriei. Chestia a râcâit și a bubuit ca și cum încerca să treacă prin tavan. Chiar deasupra patului fiului meu. Deci, sunt un pic îngrijorat. Alte idei?”*

Oamenii începuseră să devină interesați. Credeau că era o hermelină, o nurcă, un jder. Postau fotografii, animale subțiri și sinuoase, cu gurile larg deschise, pentru a-și arăta dinții delicați și răi. Oamenii sugerau ca Pat-flăcăul să pună făină pe jos în pod, ca să vadă urmele de labe ale animalului, să le facă poze acestora și fecalelor, pe care să le posteze pe forum. Apoi cineva a vrut să știe ce mare lucru era: *„Ce cauți aici? Pune*

otravă de șobolani în pod, și gata. Sau ești genul ăla de mimoză care nu crede în uciderea paraziților? Dacă ești, atunci meriți ce primești”.

Toată lumea a uitat totul despre podul lui Pat și a început să urle unul la altul despre drepturile animalelor. Treaba s-a încins – toată lumea numea pe toată lumea criminal –, dar când Pat s-a întors a doua zi, și-a păstrat cumpătul și s-a ținut departe de flăcări: „*Mai degrabă n-aș merge pe otravă, decât ca soluție în ultimă instanță. Există găuri în podeaua podului care dau în jos, în spațiul dintre grinzi și tavanul camerelor de dedesubt (adânci de douăzeci de centimetri). M-am uitat cu o lanternă și n-am văzut nimic dubios. Dar nu vreau să se târască și să moară acolo, altfel are să împrută tot locul și va trebui să demontez podeaua podului ca să-l scot. Din motivul ăsta, n-aș bate în scânduri gaura din streășină, ca să nu-l prind din greșeală înăuntru. N-am văzut deloc fecale, însă continui să mă uit și o să urmez sfatul cu urmele de pași”.*

Nimeni nu i-a dat nicio atenție – cineva compara, inevitabil, pe altcineva cu Hitler. Mai târziu în acea zi, administratorul a blocat topicul. Pat-flăcăul n-a mai postat nimic.

Într-un fel era evident rolul camerelor de luat vederi și al găurilor din pereți, dar tot n-aveau destulă noimă. Nu puteam să-mi imaginez că un tip cu scaun la cap urmărea o hermelină în jurul casei cu un ciocan, ca în filmul *Caddyshack*, însă nu puteam nici să mi-l imaginez stând pe spate și uitându-se pe monitorul de copil în timp ce ceva îi rodea pereții, mai ales având copiii la doar câțiva metri distanță.

Oricum, asta ar fi trebuit să însemne că puteam să lăsăm în spate monitoarele și găurile. Cum îi zisesem lui Kieran, nu o nură îl convinsese pe Conor Brennan să comită un asasinat în masă. Era problema lui Jenny sau a agentului ei imobiliar, nu a noastră. Dar îi dădusem cuvântul meu lui Richie: aveam să-l investigăm pe Pat Spain și trebuia explicat orice era ciudat în viața lui. Mi-am zis că erau multe părți bune – cu cât apucam mai multe capete libere, cu atât erau mai mici șansele ca apărarea să creeze confuzie în instanță.

Mi-am pregătit ceai și cereale – gândul că Brennan își lua micul dejun în închisoare m-a făcut să simt un ghiont de intensă plăcere înfiorată – și am recitit topicul fără grabă. Știu detectivi criminaliști care caută amintiri ca asta, orice ecou subțire al vocii victimei, orice reflexie apoasă a feței lui vii. Vor să o readucă la viață pentru ei. Eu nu fac asta. Rămășițele astea nu mă ajută să-mi rezolv cazul și n-am timp pentru patosul ieftin a așa ceva, amărăciunea pregnantă de a privi pe cineva hoinărind fericit pe marginea falezei. Eu las morții să rămână morți.

Pat era diferit. Conor Brennan încercase atât de mult să-l desfigureze, să-i sudeze pentru eternitate o mască de criminal în resturile de carne.

Să arunc o privire la o bucată din fața lui Pat a fost ca o lovitură în coastele îngerilor.

Am lăsat un mesaj pe telefonul lui Larry, cerându-i să-și pună iubitorul de natură să verifice topicul Wildwatcher, să se ducă la Briantown ASAP și să vadă ce crede despre posibila faună sălbatică. Apoi i-am răspuns lui Kieran la e-mail. „*Mulțumesc pentru asta. După așa primire, pare că Pat Spain și-a dus problema cu fauna sălbatică pe alt forum. Trebuie să aflăm unde. Ține-mă la curent.*”

Era douăsprezece fără douăzeci când am ajuns în camera de incidente. Toți salahorii erau fie afară, la lucru, fie în pauza de cafea, dar Richie era la biroul lui, cu gleznele înfășurate în jurul picioarelor scaunului, ca un adolescent, cu nasul în ecranul calculatorului.

— Ce faci? a întrebat el fără să ridice privirea. Băieții au găsit mașina omului tău. Opel Corsa 03D bleumarin.

— Un autovehicul-simbol, asta e.

I-am dat un pahar din hârtie cu cafea.

— În caz că n-ai avut cum să-ți iei. Unde o parcase?

— Mulțumesc. Sus, pe deal, cu vedere către capătul sudic al golfului. O ascunsese de pe drum, printre copaci, deci băieții au ratat-o cât n-a fost lumină afară.

La vreun kilometru jumătate de proprietate, poate mai mult. Conor nu riscase.

— Frumos. A plecat la Larry?

— O remorchează acum.

Am schițat cu bărbia un gest spre calculator.

— Ceva bun?

Richie a clătinat din cap.

— Omul tău n-a fost arestat niciodată. Nu sub numele Conor Brennan, oricum. Câteva amenzi pentru exces de viteză, dar datele și locurile nu se corelează nicăieri unde m-am informat.

— Încă încerci să-ți dai seama de ce face el să-ți sune un clopot?

— Da. Mă gândesc că treaba ar putea să se fi petrecut cu mult timp în urmă, fiindcă în capul meu e mai tânăr cu, poate, vreo douăzeci de ani. S-ar putea să nu fie nimic, însă aș vrea să știu.

Mi-am aruncat haina pe spătarul propriului scaun și am luat o înghițitură din cafea.

— Mă întreb dacă îl mai știe cineva pe Conor dinainte. Destul de curând, trebuie să vorbim cu Fiona Rafferty, să i-l arătăm și să vedem cum reacționează. El a pus cumva mâna pe cheia de la ușa familiei Spain – nu cred prostia pe care ne-a servit-o, cum că ar fi găsit-o la plimbarea din zori –, iar ea e singura care o avea. Mi-e greu să cred că asta e o coincidență.

În acel moment, Quigley s-a prelins în spatele meu și m-a bătut peste braț cu tabloidul lui matinal.

— Am auzit că noaptea trecută ai pus mâna pe cineva în marele tău caz, a suflat el ca și cum vorbea despre un secret murdar.

Quigley mă face mereu să simt nevoia să-mi îndrept cravata și să verific dacă n-am ceva între dinți. Mirosea ca și cum își luase micul dejun la un fast food, ceea ce ar fi explicat multe, și avea un luciul de grăsime pe buza de sus.

— Ai auzit bine, am zis eu făcând un pas în spate.

A holbat la mine ochii mici și cu pungi.

— A fost rapid, nu?

— Pentru asta suntem plătiți, cumetre: să-i prindem pe băieții răi. Ar trebui să încerci și tu cândva.

Quigley a strâns din gură.

— Doamne, ești groaznic de defensiv, Kennedy. Ai îndoieli, este? Te gândești că, poate, n-ai prins pe cine trebuie?

— Stai pe aproape. Mă îndoiesc, dar dă-i înainte și ține șampania la gheață, pentru orice eventualitate.

— Hei, stai așa. Nu-ți vărsa nesiguranța pe mine. Doar mă bucur pentru tine, zău.

Și-a îndreptat ziarul spre pieptul meu, bosumflat tot de indignare jignită – să simtă că e tratat cum se cuvine e combustibilul care-l ține în funcțiune pe Quigley.

— Dragul de tine, am spus eu întorcându-mă la biroul meu ca să-l fac să înțeleagă că terminasem cu el. Zilele astea, dacă mă plictisesc, o să te iau la un caz mare și o să-ți arăt cum se face.

— Oh, bine. Rezolvă-l pe ăsta și o să primești din nou toate cazurile mari și sofisticate, bine? Oh, ar fi grozav pentru tine, zău. Unii dintre noi – către Richie – vrem doar să rezolvăm crime, pentru noi nu contează atenția presei, însă Kennedy e un pic diferit. Lui îi place lumina reflectoarelor.

Quigley a agitat ziarul: ÎNGERI MĂCELĂRIȚI ÎN PATURILE LOR, o poză de vacanță neclară a familiei Spain râzând pe vreo plajă.

— Mă rog, nimic rău în asta, presupun. Cât timp se face treaba.

— Vrei să rezolvi tu crima? a întrebat Richie nedumerit.

Quigley l-a ignorat. Către mine:

— N-ar fi grozav să faci asta cum trebuie? Atunci, poate că toată lumea ar lăsa în urmă acel *altădată*.

Chiar a ridicat o mână ca să mă bată pe braț, însă i-am aruncat o privire tăioasă și s-a gândit mai bine.

— Mult noroc. Cu toții sperăm că ai pus mâna pe cine trebuie.

Mi-a aruncat un rânjet și o mică fluturare cu degetele încrucișate, și a plecat bălăbănindu-se să încerce să strice dimineața altcuiva.

Richie a fluturat un pa-pa cu un rânjet maniacal brânzos și s-a uitat după el cum iese pe ușă.

— Ce altădată? a întrebat el.

Stiva de rapoarte și declarații de pe biroul meu era frumos aranjată. Am răsfoit printre ele.

— Am bulit unul dintre cazuri, cu niște ani în urmă. Mi-am pariat banii pe tipul care nu trebuia și am sfârșit penibil. Deși Quigley mânca rahat. La ora asta, nimeni, în afară de el, nu-și mai amintește de asta. El se agață de asta din răsputeri, fiindcă a reprezentat anul lui de glorie.

Richie a dat din cap. Nu arăta niciun pic surprins.

— Chipul lui, când i-ai zis despre cum o să-i arăți cum se face: otravă curată. Un pic de istorie acolo, da?

Unul dintre salahori avea prostul obicei să dactilografieze numai cu majuscule, obicei care ar trebui să dispară.

— Nu e nicio istorie. Quigley e un rahat la serviciu și își imaginează că asta e vina tuturor, numai a lui nu. Eu primesc cazuri pe care el n-o să le primească niciodată, și asta mă face vinovat că el se alege mereu cu drojdia. Și le rezolv, iar asta îl face să arate

și mai rău, ceea ce face să fie vina mea că nu poate el să rezolve un joc de Cluedo.

— Încă două celulele cerebrale, și ar fi varză de Bruxelles, a zis Richie.

Stătea rezemat pe spate în scaun, ronțându-și unghia de la degetul mare, și încă se uita la ușa pe care ieșise Quigley.

— Și bună treabă. I-ar plăcea, pur și simplu, să aibă șansa să-ți pună bocancul pe cap. Dacă n-ar fi mai prost ca rahatul de porc, ai avea necazuri.

Am pus jos foile de declarație.

— Ce-a zis Quigley despre mine?

Richie a început să-și târșească ușor pantofii sub scaun.

— Doar asta. Ce-ai auzit.

— Și înainte de asta?

Richie a încercat să nu arate nicio emoție, dar picioarele încă i se mișcau.

— Richie. Nu vorbim despre sentimentele mele delicate. Dacă ne subminează relația de lucru aici, trebuie să știi.

— Nu ne subminează. Nici nu-mi amintesc ce-a zis. Nimic pe care să poți să pui degetul.

— Cu Quigley nu e așa niciodată. Ce-a zis?

O ridicare smucită din umeri.

— Doar niște prostii despre împăratul care nu poartă atât de multe haine câte crede și cum mândria precede căderea. Nici măcar n-avea vreun sens.

Mi-am dorit să-l fi pocnit pe rahatul ăla mai tare când mi-a dat ocazia.

— Și?

— Și nimic. Am scăpat de el. Zicea: „Cu răbdarea treci marea”. L-am întrebat de ce nu funcționa în cazul lui. Nu i-a plăcut asta.

M-a speriat săgeata mică și ridicolă de căldură la gândul că puștiul ăsta era de partea mea.

— Și nu ăsta e motivul pentru care ai fost îngrijorat că mă grăbesc cu Conor Brennan.

— *Nu!* Omule, asta n-are nimic de-a face cu Quigley. *Nimic.*

— Ai face bine să nu aibă. Dacă ai convingerea că Quigley e de partea ta, o să ai un șoc mare. Ești tânăr și promițător, ceea ce te face vinovat că el e un ratat de vârstă mijlocie. Având în vedere posibilitatea de a alege, nu sunt sigur pe care dintre noi l-ar arunca primul sub un autobuz.

— Știu și eu. Porcul ăla gras mi-a spus alaltăieri că s-ar putea să mă *simt mai mult acasă* înapoi la înmatriculări auto, asta dacă n-aș avea prea multe *conexiuni emoționale* cu suspiecții de acolo. Nu ascult nimic din ce debitează.

— Bine. N-o face. E o gaură neagră. Dacă te apropii prea mult, o să te tragă în jos cu el. Ține-te întotdeauna departe de negativitate, fiule.

— Mă țin departe de *înțepături* inutile. Nu mă trage niciunde. Cum naiba de e în echipa asta?

Am ridicat din umeri.

— Trei posibilități: e rudă cu cineva, i-o trage cuiva sau are pe cineva la mână. Alege. Personal, cred că dacă ar fi înrudit cu cineva, aș ști de-acum, și nu prea mi se pare că arată a *femme fatale*^[56]. Rămâne șantajul. Care îți oferă alt motiv bun să-l lași în pace

pe Quigley.

Richie a ridicat din sprâncene.

— Crezi că e periculos? Serios? Ticălosul ăla prost?

— Nu-l subestima pe Quigley. E prost, da, dar nu atât de prost cum crezi tu, altfel n-ar fi aici. Nu e periculos pentru mine – nici pentru tine, de altfel, cât timp nu faci vreo prostie –, însă asta nu fiindcă e un prost inofensiv. Gândește-te la el ca la o gastroenterită virală: poate să-ți împrute destul de rău viața, și îți ia o veșnicie să te descotorosești de ea, așa că încerci s-o eviți, dar nu poate să facă nicio daună serioasă dacă nu ești deja slăbit. Uite o chestie totuși. Dacă ești vulnerabil și profita de o ocazie ca să pună mâna pe tine, atunci da. Ar putea să fie periculos.

— Tu ești șeful, a zis Richie vesel – imaginea îl făcuse fericit, chiar dacă nu părea încă deosebit de convins. Am să stau departe de domnul-diaree.

Nu m-am deranjat să încerc să nu zâmbesc.

— Și altă chestie. Nu-l împunge. Știu că mulți dintre noi o facem, și n-ar trebui, însă noi nu suntem începători. Nu contează cât de măgar e Quigley, dacă îl contrezi, arăți ca un puștiulică arogant – nu doar în fața lui, ci și a restului echipei. Te arunci direct în mâinile lui Quigley.

Richie mi-a zâmbit înapoi.

— Destul de corect. Dar o cere.

— Ba nu. Nu trebuie să răspunzi.

Și-a pus mâna pe inimă.

— O să fiu cuminte. Serios. Care sunt planurile pe ziua de azi?

M-am întors la stiva mea de hârtii.

— Astăzi o să aflăm de ce Conor Brennan a făcut ce-a făcut. E îndreptățit la un somn de opt ore, așa că o să putem să-l abordăm pentru alte vreo două ore, minimum. Nu mă grăbesc. Zic să-l lăsăm să ne aștepte de data asta.

Odată ce sunt arestați, îți trebuie până la trei zile să-i acuzi sau să le dai drumul, și planificasem să iau din asta cât de mult aveam nevoie. Numai la televizor povestea se termină când mărturisirea e pe bandă și cătușele fac clic la mâini. Într-o anchetă reală, clicul ăla e doar începutul. Se schimbă următoarea situație: suspectul se rostogolește din vârful listei tale de priorități direct la bază. Pot să treacă zile fără să-l vezi la față, odată ce-l ai unde l-ai vrut. Nu-ți pasă decât să construiești ziduri ca să-l ții acolo.

— Acum mergem să vorbim cu O'Kelly, am precizat eu. Apoi va trebui să vorbim cu salahorii, să-i trimitem să înceapă să scotocească prin viața lui Conor și a familiei Spain. Trebuie să găsească un punct de întretăiere unde familia Spain i-ar fi atras atenția – o petrecere la care au fost toți, o companie care l-a angajat pe Pat să facă recrutarea și pe Conor să facă web design. A zis că i-a urmărit timp de vreun an de-acum, ceea ce înseamnă că vrem ca salahorii să se concentreze pe 2008. Între timp, tu și cu mine o să căutăm în casa lui Conor, să vedem dacă putem să umplem câteva goluri – să dibuim ceva care ar putea să ne dea un motiv, orice care să ne indice cum a găsit fie familia Spain, fie cheile.

Richie își pipăia o tăietură pe maxilar – bărbieritul fusese inutil, dar cel puțin arăta o atitudine corectă – și încerca să descopere cum să facă să întrebe.

— Nu-ți face griji. Nu-l ignor pe Pat Spain. Am ceva să-ți arăt.

Mi-am pornit calculatorul și am deschis Wildwatcher. Richie și-a tras repede scaunul, ca să citească peste umărul meu.

— Huh, a exclamat el când a terminat. Cred că asta ar putea să explice monitoarele video. Există oameni de genul ăsta, da? Căroră le place să se uite la animale. Configurează sisteme întregi CCTV ca să stea cu ochii pe vulpile din grădina din spate.

— Ca și cum te uiți la emisiunea *Big Brother*, doar cu concurenți mai inteligenți. Nu înțeleg ce se întâmplă aici totuși. Pat e, evident, îngrijorat în legătură cu animalul care vine în contact cu copiii. N-ar ațâța asta doar de-al dracului. Pare că vrea doar să scape de chestia aia.

— Așa e, da. Drum lung de la asta la o jumătate de duzină de camere video.

O tăcere, în timp ce Richie recitește.

— Găurile din pereți, a zis el cu grijă.

— Ar fi trebuit ca animalul să fi fost destul de mare ca să le fi făcut.

— Poate că da, poate că nu. Am oameni la asta. A adus cineva un inspector de clădiri să se uite la casă, să verifice surparea și ce mai e?

— Raportul e în grămadă. L-a făcut Graham.

Oricine ar fi fost el.

— Versiune scurtă, casa e dărâmată: umezeala urcă până la jumătatea pereților, surpare – fisuri – și e ceva în neregulă cu instalațiile sanitare, n-am descoperit ce, dar esența e că tot locul ar avea mare nevoie de reînnoirea instalațiilor sanitare în termen de un an sau doi. Sinéad Gogan nu s-a înșelat în legătură cu constructorii: o adunătură de oportuniști blestemați. Încropesc casele, le vând și dispar înainte să le miroasă cineva jocul. Însă omul zice că niciuna dintre probleme nu e responsabilă pentru găurile din pereți. Cea de la streășină ar fi putut să fie de la surpare. Cele din pereți, nu.

Ochii lui Richie i-a întâlnit pe-ai mei.

— Dacă Pat a făcut singur găurile alea, vâna o veveriță...

— N-a fost o veveriță, am zis eu. Și nu știm ce-a făcut. Cine se pripește acum?

— Spun doar *dacă*. Să-ți faci găuri în propriii pereți...

— E drastic, da. Dar spune-mi: un animal misterios aleargă în jurul casei tale, vrei să plece, n-ai bani pentru un exterminator. Ce faci?

— Bați în scânduri gaura de sub streășină. Dacă ai prins din greșală câțiva în interior, lasă-i câteva zile să li se facă foame, scoate scândurile ca să poată s-o ia la sănătoasa, apoi încearcă din nou. Dacă tot nu pleacă, pui otravă. Dacă moare ceva în pereți și împute locul, *atunci* scoți ciocanul. Nu înainte.

Richie s-a așezat pe biroul meu, așa că scaunul meu s-a răsturnat peste al lui.

— Dacă Pat a făcut găurile alea, omule, atunci Conor nu e singurul a cărui minte nu era OK.

— Cum am zis. O să aflăm. Până atunci...

— Știu. Să-mi țin gura cu privire la asta.

Richie și-a luat haina și a început să-și pipăie nodul de la cravată, încercând să-l verifice fără să-l strice.

— Arăți bine. Haide să mergem la superior.

Uitase cu totul de Quigley. Eu nu. Partea pe care nu i-o spuseseam lui Richie: Quigley nu luptă nici pe departe corect. Talentul lui personal e nasul de hienă pentru orice e slab sau sângerează, și nu se împrietenește cu nimeni dacă nu e absolut sigur că poate să-l umilească. Era evident de ce se orientase spre Richie. Pifan, băiat din clasa muncitoare, care trebuia să se confirme într-o jumătate de duzină de moduri diferite, puștiul deștept care nu putea să-și țină limba în frâu. Era ușor și sigur să-l ațâțe în timp ce vorbea și intra singur în necazuri. Dar ce n-am putut să descopăr, ce ar fi putut să mă îngrijoreze dacă n-aș fi fost într-o așa bună dispoziție era de ce Quigley se orientase spre mine.

O’Kelly era mulțumit.

— Chiar oamenii pe care-i așteptam, a zis el rotind scaunul ca să stea cu fața la noi când am bătut la ușa biroului său.

A arătat spre scaune – trebuia să îndepărtăm stive de e-mailuri imprimare și cereri de concediu înainte să putem să ne așezăm; biroul lui O’Kelly arăta mereu de parcă hârtiile erau pe cale să câștige – și a ridicat exemplarul lui din raportul nostru.

— Haide. Spune-mi că nu visez.

I-am făcut un rezumat.

— Nenorocitul mic, a spus O’Kelly când am terminat, dar fără multă căldură.

Superiorul lucra la Criminalistică de o lungă perioadă de timp și văzuse o grămadă de chestii.

— Mărturisirea e verificată?

— Ce am verificat noi, da, însă a început să-și dorească o pauză de somn înainte să intrăm în detalii. O să încercăm din nou mai târziu sau mâine.

— Dar micul nenorocit e omul nostru. Ați obținut destul ca să pot să mă duc în fața presei, să le spun că oamenii din Briantown sunt din nou în siguranță în paturile lor. Asta îmi spuneți?

Richie s-a uitat la mine.

— E, sigur, acolo, am răspuns eu.

— Asta îmi place să aud. O să folosesc asta împotriva reporterilor. Pot să jur că jumătate din micii ticăloși speră că nenorocitul va lovi din nou, că le dă de lucru. Asta o să pună capăt galopului lor.

O’Kelly s-a lăsat pe spate în scaun cu un oftat mulțumit și a ațintit un deget butucănos în direcția lui Richie.

— Curran, o să recunosc și o să spun că nu te-am vrut în asta. Ți-a zis Kennedy?

Richie a clătinat din cap.

— Nu, domnule.

— Ei bine, nu te-am vrut. Credeam că ești prea crud ca să te ștergi la fund fără să-ți țină cineva rola.

Am prins cu coada ochiului contracția gurii lui Richie, însă el a dat din cap grav.

— M-am înșelat. Poate că ar trebui să folosesc mai des pifani, să le dau proștilor leneși de-acolo ceva la care să se gândească. Ai procedat cum trebuie.

— Mulțumesc, domnule.

— Și pe tipul ăsta – un deget smucit la mine sunt unii acolo care m-au sfătuit să nu-l las să se apropie la un kilometru de asta. Fă-l să tragă să ajungă iar în vârf, au zis ei. Fă-l să dovedească faptul că încă mai are ce e nevoie. Cu o zi mai devreme mi-aș fi dorit să-i găsesc pe ticăloși și să le îndes asta pe gât. Acum aveau s-o facă pentru mine știrile de la ora șase.

O’Kelly s-a uitat la mine cu ochi pătrunzători.

— Și sper că așa am făcut, domnule, am zis eu calm.

— Știam că ai s-o faci, altfel n-aș fi riscat. Le-am zis unde să și-o bage, și am avut dreptate. Bun venit înapoi.

— Mă bucur că m-am întors, domnule, am spus eu.

— Te cred. Am avut dreptate în legătură cu tine, Kennedy, iar tu ai avut dreptate în legătură cu tânărul ăsta de-aici. Sunt mulți băieți în echipa asta care ar continua să-și țină sculele în mână și ar aștepta să le aterizeze o mărturisire în poală. Când îl acuzați pe micul vostru nenorocit?

— Aș vrea toate cele trei zile. Vreau să fiu sigur că nu las nicio fisură în asta.

— ăsta, i-a zis O’Kelly lui Richie. ăsta e omul nostru, Kennedy. De cum își înfige dinții în cineva, Dumnezeu să-l ajute pe bietul ticălos. Privește și învață. Haide, haide – o unduire mărinimoasă a mâinii –, stați cât aveți nevoie. V-ați câștigat dreptul la asta. O să vă dau prelungiri. Mai vreți altceva cât sunteți la asta? Mai mulți oameni? Mai multe ore suplimentare? Spuneți doar un cuvânt.

— Suntem bine pentru moment, domnule. Dacă se schimbă ceva, vă anunț.

— Așa să faci, a zis O’Kelly.

A dat din cap la noi, a netezit paginile raportului nostru și l-a aruncat pe o stivă. Discuția se încheiase.

— Acum, du-te acolo și arată-le celorlalți încrezuți cum se procedează.

Afară pe coridor, la o distanță sigură de ușa lui O’Kelly, Richie mi-a prins privirea.

— Deci, asta înseamnă că am voie acum să mă șterg singur la fund, da?

Mulți oameni fac bășcălie de superior, dar el e șeful meu și a avut mereu grijă de mine, și eu iau în serios ambele aspecte.

— E o metaforă, am zis eu.

— Am înțeles. Ce vrea să însemne rola?

— Quigley? am spus eu, și ne-am întors râzând în camera de incidente.

Conor locuia în subsolul unei case înalte din cărămidă cu vopsea cojindu-se de pe rama ferestrelor. Ușa lui era în spate, în jos pe niște trepte înguste, cu balustrade ruginite. Înăuntru, apartamentul – dormitor, cameră de zi mică și cumulată cu bucătărie, baie infimă – arăta ca și cum uitase cu mult timp în urmă că exista. Nu era jegos, sau nu prea rău, dar erau păianjeni în colțuri, resturi de mâncare în chiuveta din bucătărie și chestii depuse pe linoleum. În frigider era mâncare semipreparată și Sprite. Conor avea haine de bună calitate, însă vechi de câțiva ani, curate, dar pe jumătate în grămezi mototolite pe fundul șifonierului. Documentele le ținea într-o cutie din carton dintr-un colț al camerei de zi – facturi, extrase de cont, chitanțe, toate amestecate. Unele dintre plicuri nici măcar nu fuseseră deschise. Cu un pic de muncă, aș fi putut,

probabil, să indic exact luna de când renunțase la viața lui.

Nici haine pline de sânge la vedere, nici haine în mașina de spălat, nici haine agățate la uscat, nici tenișii plini de sânge – niciun fel de teniși –, dar cele două perechi de pantofi din șifonier erau numărul zece.

— N-am mai văzut un tip de vârsta lui care să nu aibă măcar o pereche de teniși.

— S-a descotorosit de ei, a zis Richie.

A basculat salteaua lui Conor rezemând-o de perete și și-a trecut o mână înmănușată peste partea de dedesubt.

— Aș spune că ăsta a fost primul gest pe care l-a făcut când a ajuns acasă luni noaptea: niște haine curate pe el și aruncarea cât mai repede la gunoi a celor murdare.

— Ceea ce înseamnă în apropiere, dacă avem noroc. O să trimitem niște flăcăi să înceapă să cerceteze pubelele de gunoi din cartier.

Treceam prin grămezile de haine, verificând buzunarele și pipăind cusăturile să văd dacă erau umede.

Era frig acolo. Încălzirea – un sistem pe ulei – era oprită și curentul rece se simțea al naibii.

— Chiar dacă nu găsim niciodată lucrurile pline de sânge, asta s-ar putea dovedi totuși util. Dacă tânărul Conor încearcă să meargă pe vreo apărare care invocă nebunia – și, să fim cinstiți, e, practic, singura opțiune care i-a rămas –, atunci arătăm că a încercat să acopere ce-a făcut, ceea ce înseamnă că știa că nu era bine, ceea ce înseamnă că era la fel de sănătos ca tine și ca mine. Din punct de vedere legal, oricum.

Am sunat după niște căutători norocoși să facă treaba cu scormonitul în gunoaie – apartamentul era destul de aproape de subteran, așa că am fost nevoit să ies afară ca să am semnal pe telefon. Conor n-ar fi putut să discute cu prietenii lui, chiar dacă ar fi avut vreunii. Apoi ne-am mutat în camera de zi.

Chiar și cu luminile aprinse, încăperea era întunecoasă. Fereastra, la nivelul capului, dădea spre un perete cenușiu. Mi-am întins gâtul într-o parte ca să zăresc un dreptunghi îngust de cer, păsări rotindu-se pe fundalul norilor grii. Cele mai promițătoare lucruri – un calculator monstru cu fulgi de porumb pe tastatură, un telefon mobil ponosit – erau pe biroul lui Conor, și erau chestii de care nu puteam să ne atingem fără Kieran. Lângă birou era o ladă de fructe veche, din lemn, având pe o etichetă zdrențuită o brunetă care ținea în sus o portocală și zâmbea. Am deschis capacul. În interior se ascundeau suvenirele lui Conor. O eșarfă albastră ecosez, decolorată de spălare, cu câteva fire deschise la culoare de păr lung încă prinse în țesătură. O lumânare verde pe jumătate arsă, într-un borcan din sticlă, umplând cutia cu miros dulce, nostalgic de mere coapte. O pagină dintr-un blocnotes cât palma, cu cutele netezite cu grijă: un desen cu un telefon, cu linii puternice și rapide, un jucător de rugby fugind cu mingea la subraț. O cană, o chestie crăpată, pătată de ceai, pictată cu maci. O mână de benzi elastice, aranjate cu grijă, ca o comoară. Un desen în creion făcut de un copil, patru capete galbene, cer bleu, păsări în aer și pisică neagră întinsă într-un copac înflorit. Un magnet verde din plastic în formă de X, decolorat și ronțait. Un pix bleumarin cu scris auriu îmbârligat: „*Golden Bay Resort – poarta ta spre Paradis!*”

Am întins un deget și am împins eșarfa deoparte de pe desenul de pe fund, din colț.

EMMA, cu majusculele alea nesigure, și lângă, data. Maroniul ruginiu care păta cerul și florile nu era vopsea. Făcuse tabloul luni, probabil la școală, când mai avea de trăit ore să le numeri pe degete.

S-a lăsat o tăcere lungă. Am îngenuncheat pe podea, mirosind lemnul și merele.

— Deci, am zis eu. Asta e dovada noastră. A fost în casă în noaptea în care au murit.

— Știu, a spus Richie.

Altă tăcere, de data asta mai încordată, în timp ce fiecare aștepta s-o rupă celălalt. Brusc, la etaj, s-au auzit tocuri înalte făcând zgomot de mers pe parchetul gol.

— OK, am zis eu, și am lăsat ușor capacul pe ladă. OK. Haide s-o punem într-un sac, s-o etichetăm și să mergem mai departe.

Canapeaua portocalie antică abia se vedea sub pulovere, DVD-uri, pungi goale din plastic. Mi-am croit drum prin straturi, căutând sânge, scuturând lucrurile și aruncându-le pe jos.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am exclamat eu descoperind un ghid TV de la începutul lunii iunie și un pachet pe jumătate plin cu chipsuri cu sare și oțet. Uită-te la asta.

Richie mi-a zâmbet crispat și a ridicat un teanc de prosoape din hârtie folosite la curățarea a ceva de genul cafelei.

— Am văzut și mai rău.

— Și eu la fel, dar tot nu e nicio scuză. Nu-mi pasă dacă tipul era lefter. Respectul de sine e gratis. Și familia Spain era la fel de lefteră ca el, și casa lor era imaculată.

Nici chiar în cel mai prost moment al meu, imediat după ce m-am despărțit de Laura, n-am lăsat bucăți de mâncare să-mi putrezească în chiuvetă.

— Parcă ar fi fost prea ocupat să ridice o cârpă de praf.

Richie a căutat jos, între pernele canapelei. A scos una și și-a trecut mâna în jurul marginilor ramei, printre firimituri.

— Toată ziua, în locul ăsta, fără loc de muncă la care să pleci, fără bani ca să ieși în oraș. Trebuie că-ți crapă capul. Nu sunt sigur că n-aș fi făcut la fel.

— Nu era blocat aici douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână, amintește-ți. Conor încă avea unde să se ducă. Era ocupat să se ducă la Brianstown.

Richie a scos husa pernei și și-a vârât o mână înăuntru.

— Adevărat, a zis el. Și știi ceva? De asta locul ăsta e minunat. N-a fost casa lui. Ascunzătoarea aia de pe proprietate, aia era casa lui. Și aia era curată cum îți place.

Am căutat cum trebuie: sub sertare, în spatele rafturilor, în cutiile de rahat procesat expirat din congelator – chiar am folosit încărcătorul lui Conor pentru telefonul lui Richie în toate prizele de-acolo, ca să ne asigurăm că niciuna nu era o ascunzătoare falsă a unui depozit secret. Cutia cu documente a mers cu noi la sediu, în caz că Brennan folosise un bancomat la două minute după Jenny sau păstrase o chitanță pentru designul site-lui companiei lui Pat, însă am aruncat o scurtă privire doar de-ai dracului. Declarațiile lui bancare urmau același tipar general deprimant ca ale lui Pat și Jenny: un venit decent și economii solide, apoi un venit mai mic și economii mai puține, pe urmă falimentul. Cum Conor era liber-profesionist, el sărăcise mai puțin dramatic decât

Pat Spain – treptat, valoarea cecurilor se micșorase, pauzele dintre ele se măriseră –, dar încheiase mai devreme. Căderea începuse la sfârșitul anului 2007. De la mijlocul lui 2008, începuse să facă economii. Se scurseseră luni în care nu-i intrase nimic în cont.

Pe la două și jumătate terminasem, punând lucrurile înapoi la locurile lor, ceea ce, în cazul de față, însemna să le rearanjăm din dezordinea noastră cu scop în dezordinea fără scop a lui Conor. A noastră arăta mai bine.

— Știi ce m-a izbit la locul ăsta? am întrebat eu.

Richie aranja cărțile din mână înapoi pe raft, stârnind mici vârtejuri de praf.

— Ce?

— Nu e nicio urmă de altcineva aici. Nicio periută de dinți a iubitei, nicio fotografie a lui Conor cu colegii lui, nicio felicitare de ziua de naștere, nicio „De sunat tata” sau „Întâlnire cu Joe la bar” în calendar. Nimic care să indice că Brennan a întâlnit vreodată o altă ființă omenească în viața lui.

Am pus DVD-urile pe raftul lor.

— Îți aduci aminte ce ți-am zis despre el, că nu are nimic de iubit?

— S-ar putea ca totul să fie digital. Mulți oameni de vârstă noastră țin totul pe telefoanele lor sau pe calculator – fotografii, întâlniri...

O carte a căzut de pe raft cu o bubuitură și Richie s-a răsucit spre mine, cu gura deschisă și mâinile ridicându-se ca să se prindă de ceafa.

— *La naiba*, a zis el. *Fotografiile*.

— Asta e toată propoziția, fiule?

— *Rahat*. Știam că l-am văzut. Nu e de mirare că ținea la ei...

— Richie.

El și-a frecat obrajii cu mâinile, a tras adânc aer în piept și l-a suflat afară.

— Îți amintești noaptea trecută, da, că l-ai întrebat pe Conor care dintre membrii familiei Spain spera să fi supraviețuit? Și că a răspuns Emma? Nu e de mirare, fir-ar să fie, omule. E nașul ei.

Fotografia înrămată de pe raftul Emmei: un copil fără trăsături, în dantelă albă, Fiona gătită toată, un tip cu părul în dezordine la umărul ei. Mi l-am amintit copilăros, zâmbind. N-am putut să-mi amintesc chipul.

— Ești sigur?

— Sunt, da. Sunt sigur. Poza aia din camera ei, îți amintești? Era mai tânăr, a slăbit mult de-atunci, s-a tuns scurt, dar, jur pe Dumnezeu, el e.

Fotografia plecase la sediu, împreună cu toate cele care identificau pe cineva care cunoscuse familia Spain.

— Haide să mai verificăm o dată, am zis eu.

Richie deja își scotea telefonul. Aproape am alergat amândoi în sus pe trepte.

În cinci minute, salahorul de serviciu la linia dedicată cazului a scos poza, a făcut o fotografie cu telefonul lui și i-a trimis-o lui Richie pe e-mail.

Era mică și începea să se pixeleze, și Conor arăta mai fericit și mai odihnit decât aș fi putut să mi-l imaginez vreodată, dar era el, da: solid în costumul lui de adult, ținându-l pe Emma ca și cum era din cristal, cu Fiona întinzând mâna de-a curmezișul lui, ca să-și pună un deget într-o mânăuță a fetei.

— La dracu', a rostit Richie încet privind în telefon.

— Da, am zis eu. Cam la asta se rezumă.

— Nu e de mirare că știa totul despre relația lui Pat și Jenny.

— Corect. Șmecher. Stătea pe spate și râdea la noi tot timpul.

Un colț al gurii lui Richie a zvâcnit.

— Nu mi s-a părut că ar fi râs.

— Oricum, n-o să râdă când o să-i arătăm poza. Însă n-o s-o vadă până nu suntem grozav de pregătiți. Vreau să avem totul în ordine înainte să ne apropiem de Conor din nou. Ai vrut un motiv? Aș paria o grămadă de bani că urma începe chiar aici.

— Ar putea să meargă drum lung înapoi.

Richie a bătut în ecran.

— Acolo, în urmă cu șase ani. În cazul în care Conor și familia Spain erau cei mai buni prieteni atunci, deja se cunoșteau de o vreme. Vorbim de colegiu, cel puțin, probabil din școală. Motivul ar putea să fie oriunde de-a lungul drumului. Ceva s-a întâmplat, toată lumea a uitat totul despre asta, apoi viața lui Conor a mers ca naiba, și dintr-odată ceva din urmă cu cincisprezece ani a părut din nou lucru mare...

Vorbea ca și cum credea, în sfârșit, că Brennan era omul nostru. M-am aplecat mai aproape peste telefon, ca să ascund un zâmbet.

— Sau ar putea să fie mult mai recent. La un moment dat în ultimii șase ani, relația a mers atât de rău în jos, că singurul mod în care Conor putea să-și vadă fina era prin binoclu. Mi-ar plăcea la nebunie să știu ce s-a întâmplat acolo.

— O să aflăm. Vorbim cu Fiona, cu toți vechii lor prieteni...

— Da, așa o să facem. L-am prins acum pe micul ticălos.

Am vrut să-l apuc pe Richie cu capul la subraț, ca și cum am fi fost doi adolescenți idioți care-și sudează relația de prietenie făcându-și unul altuia brațele să amortească.

— Richie, prietene, tocmai ți-ai câștigat tot salariul pe anul ăsta.

Richie a zâmbit, roșind.

— A, nu. Am fi descoperit mai devreme sau mai târziu.

— Așa e, da. Dar mai devreme e mult mai bine. Putem să luăm o jumătate de duzină de salahori care ar fi încercat să afle dacă Brennan și Jenny au cumpărat benzină de la aceeași stație în 2008 și să-i folosim cu o jumătate de duzină de șanse în plus ca să găsim hainele alea înainte ca un camion să ridice pubelele... Ești omul meciului, prietene. Bată-te bine singur pe spate.

A ridicat din umeri, frecându-și nasul ca să acopere roșeața.

— Doar am avut noroc.

— Ete, na! Nu există așa ceva. Norocul se face util numai pe spinarea muncii bune și solide a detectivului, și cu tine exact asta s-a întâmplat. Spune-mi, ce vrei să faci în continuare?

— Fiona Rafferty. Cât mai curând posibil.

— Zău că da. Sun-o tu. Te-a plăcut mai mult decât pe mine.

Nici măcar n-a durut să admit asta.

— Vezi cât de repede poți s-o faci să vină la sediu. Adu-o în două ore, și fac cinste cu masa de prânz.

Fiona era la spital – pe fundal, aparatul bipăia constant – și chiar „Alo-ul” ei a sunat epuizat până la limita rezistenței.

— Doamnă Rafferty, sunt detectivul Curran. Ai un minut?

O clipă de tăcere.

— Stai un pic, a zis Fiona.

A înăbușit telefonul cu o mână:

— Trebuie să vorbesc la telefon. Doar că o să ies afară, OK? strigă-mă dacă ai nevoie de mine.

Clicul unei uși, și bipăitul a dispărut.

— Alo?

— Îmi pare rău să te iau de lângă sora ta. Cum se simte? a întrebat Richie.

Un moment de tăcere.

— Nu grozav. La fel ca ieri. Atunci ați vorbit cu ea, nu? Înainte să ni se permită să intrăm.

Era un tăiș în vocea Fionei.

— Da, am vorbit câteva minute, a rostit calm Richie. N-am vrut s-o obosim prea mult.

— Aveți de gând să vă întoarceți și să continuați să-i puneți întrebări? Fiindcă n-ar trebui. N-are nimic să vă spună. Nu-și amintește nimic. Mai mult, nici măcar nu poate să vorbească. Doar plânge. Toate doar plângem.

Vocea Fionei tremura.

— Puteți să... să o lăsați în pace? *Vă rog?*

Richie învățase: n-a răspuns la asta.

— Am sunat fiindcă avem niște vești pentru tine. O să fie la televizor mai târziu, dar ne-am gândit ca mai degrabă să auzi asta de la noi. Am arestat pe cineva.

Liniște.

— N-a fost Pat. V-am zis. V-am zis.

Ochii lui Richie i-a întâlnit pe-ai mei pentru o clipă.

— Da, ne-ai zis.

— Cine... Of, Doamne. Cine e? *De ce* a făcut asta? *De ce?*

— Încă lucrăm la asta. Noi credem că ai putea să ne dai o mână de ajutor. Poți să vii la Castelul Dublin, să vorbim despre asta? Îți dăm detaliile acolo.

Altă clipă de pauză, în timp ce Fiona încerca să prindă toate astea.

— Da. Da, categoric. Doar, pot, poate să aștepte un timp? Mama a plecat acasă, să doarmă un pic, nu vreau s-o las pe Jenny singură – mama se întoarce la șase, aș putea să vin la voi cam la șapte. Ar fi prea târziu?

Richie a ridicat din sprâncene la mine. Am dat din cap.

— E perfect, a zis el. Și, ascultă, doamnă Rafferty. Fă-ne o favoare și nu-i spune surorii tale încă. Asigură-te că nu-i spune nici mama ta. OK? Odată ce suspectul a fost acuzat, o să putem să-i spunem, dar e încă devreme. Nu vrem s-o supărăm dacă ceva merge rău. Poți să-mi promiți?

— Da. N-am să spun nimic.

Și-a tras rapid respirația.

— Tipul ăsta. Te rog. Cine e?

Richie a zis cu blândețe:

— Vorbim mai târziu. Ai grijă de sora ta, da? Și de tine. Pe curând.

A închis înainte ca Fiona să continue să întrebe. Mi-am verificat ceasul. Era aproape trei: patru ore de așteptare.

— Fără prânz moca pentru tine, rază de soare, am glumit eu.

Richie a pus telefonul la loc și mi-a zâmbit rapid.

— Și eu care aveam de gând să comand homar.

— N-ai dori să te oprești la salată de ton? Aș vrea să mergem la Brianstown, să verificăm echipele de căutare și să te întâlnești din nou cu puștiul Gogan, însă pe drum ar trebui să luăm ceva de mâncare. Mi-ar părea rău să mori de foame.

— Merge și salata de ton. N-aș vrea să-ți distrug reputația.

Încă zâmbea. Modestie sau nu, Richie era un om pe cinste.

— Apreciez grija ta, am zis eu. Termină tu înăuntrul. Eu îi dau un țâr lui Larry, să-i spun să-și aducă băieții aici, apoi putem să ne mișcăm.

Richie s-a întors jos sărind câte două trepte.

— *Extravagantule*, a spus Larry încântat. Ți-am zis în ultima vreme că te iubesc?

— Asta nu se învechește niciodată. Ce-am mai făcut de data asta?

— Mașina. Tot ce și-ar putea dori cineva, și nici nu e ziua mea de naștere.

— Fă-mi un rezumat. Dacă îți trimit cadouri, merit să știu ce e în ele.

— Păi, prima chestie a fost chiar *în* mașină. Când s-au dus băieții s-o tracteze, a căzut un breloc din locașul roții de rezervă. Avem cheile mașinii, avem ceva ce arată ca o pereche de chei de la casă – una Chubb, una de yală – și, bătaie de tobă, vă rog, avem o cheie de la ușa din spate a familiei Spain.

— Ei, asta e drăguț. Codul de alarmă, și acum asta, nu mai trebuie decât să aflăm de unde a luat Conor cheia – și un răspuns evident vine în câteva ore, dintr-o discuție –, și toată problema încurcată a accesului are să fie frumos legată cu o fundă.

Casa frumoasă și solidă a lui Pat și Jenny fusese la fel de sigură ca un cort pe o plajă neîmprejmuită.

— M-am gândit c-o să-ți placă. Și odată ce am intrat, efectiv, în mașină, of, Doamne. Cât iubesc mașinile. Am văzut tipi care au făcut, practic, baie în înălbitor pur după ce și-au încheiat afacerile, dar s-au deranjat să-și curețe mașinile? Nu. Vehiculul ăsta e un *cuib* incontestabil de păr, fibre, murdărie și toate lucrurile frumoase, iar dacă aș putea, aș paria că o să găsim cel puțin o potriveală între mașină și locul crimei. Am luat și o urmă de încălțăminte cu noroi de pe covorașul de pe podeaua șoferului. Va trebui să studiem bine, să vedem cât de multe detalii putem să obținem, oricum, urma e de la niște teniși bărbătești, mărimea zece sau unsprezece.

— Chiar mai drăguț.

— Și apoi, desigur, mai e și sângele, a rostit Larry cu sfială.

La faza asta n-am fost chiar surprins. Din când în când, munca de detectiv îți oferă o zi ca asta, o zi în care îți iese totul, când nu trebuie decât să întinzi mâna, și o probă grăsuță și succulentă îți cade în ea.

— Cât?

— Pete *peste tot*. Doar câteva pe mânerul ușii și pe volan. Își scosese mânușile când s-

a întors la mașină, însă scaunul șoferului e plin – o să le trimitem pe toate pentru ADN, dar o să le spun că s-ar putea să se potrivească victimelor tale. Spune-mi că te-am făcut fericit.

— Cel mai fericit om din lume. Și, în schimb, am alt cadou pentru tine. Sunt cu Richie la apartamentul suspectului, aruncăm o privire rapidă în jur. Când ai o clipă, ne-ar plăcea să vii aici și să-l cercetezi cum trebuie. Nu e sânge, din câte se vede – îmi pare rău pentru asta –, însă avem alt calculator și alt telefon ca să-l ținem ocupat pe tânărul Kieran, și sunt sigur că ai să găsești și ceva care să te intereseze pe tine.

— Paharul meu e plin ochi. Vin cât de repede pot. O să mai fiți acolo, tu și noul tău prieten?

— Probabil că nu. Ne întoarcem la locul crimei. Omul tău cu monitorizarea viezurelui e acolo?

— Este. Am să-i spun să vă aștepte. Și o să păstrez marea ta îmbrățișare pentru mai târziu. Ciao, ciao.

Larry a închis.

Cazul se lega. Am simțit asta, o senzație fizică reală, ca și cum ar fi fost în propriile vertebre, alunecând în aliniamente cu mici clicuri încrezătoare, permițându-mi să mă îndrept și să respir din adâncul măruntaielor pentru prima dată după zile întregi.

Killester e aproape de mare și pentru o clipă mi s-a părut că am prins o adiere de aer sărat, viu și sălbatic, tăind direct prin toate mirosurile orașului ca să mă dibuie. Când mi-am pus telefonul în buzunar și am coborât scările, m-am surprins zâmbind către cerul cenușiu și păsările rotitoare.

Richie pune la loc rahatul în morman pe canapea.

— Larry a dat lovitura cu mașina lui Conor. Fire de păr, fibre, o urmă de încălțăminte și – ia-o pe-asta – o cheie de la ușa din spate a familiei Spain. Richie, prietene, asta e ziua noastră norocoasă.

— Grozav. E minunat, da.

Richie a ridicat privirea.

— Ce e?

S-a întors ca și cum se extrăgea dintr-un vis înșelător.

— Nimic. Sunt bine.

Avea chipul chinuit și concentrat, întors spre sine însuși. Se întâmplase ceva.

— Richie.

— Doar aș vrea un sandvici. Mă simt un pic aiurea dintr-odată, știi cum e. De la concentrația scăzută de zahăr din sânge, probabil. Iar aerul de aici și toate...

— Richie. Dacă s-a întâmplat ceva, trebuie să-mi spui.

Ochii lui s-au întors către mine. Arăta tânăr și nebunește pierdut, iar când buzele i s-au despărțit, am știut că avea să ceară ajutor.

Apoi ceva pe chipul lui a făcut clic și s-a închis.

— Nu s-a întâmplat nimic. Serios. Mergem, da?

Când mă gândesc la cazul Spain, din adâncul nopții fără sfârșit, ăsta e momentul pe care mi-l amintesc. Orice altceva, orice altă alunecare și poticnire de-a lungul drumului ar fi putut să fie îndreptată. Asta e cea pe care o strâng din răspuțeri, din cauza tăișului

aprig. Aer rece și nemișcat, o rază slabă desoare strălucind pe zidul din fața ferestrei, miros de pâine veche și mere.

Știam că Richie mă mințea. Văzuse ceva, auzise ceva, pusese o piesă la loc și zărise vreo imagine nou-nouță. Era datoria mea să continui să insist până când se limpezea. Am înțeles asta. Am înțeles atunci, în acel apartament cu tavanul jos, cu praful făcându-mi mâinile să mă usture și îmbâcsind aerul. Am înțeles – sau ar fi trebuit să înțeleg dacă m-aș fi mobilizat în oboseală și toate celelalte care nu sunt o scuză – că Richie era responsabilitatea mea.

M-am gândit că înțelesese ceva care dovedea o dată pentru totdeauna că Brennan era omul nostru, și voia să-și mai cruțe pentru o vreme în particular mândria rănită. M-am gândit că ceva îi relevase un motiv și voia să facă încă vreo câțiva pași mai departe pe acest drum, până când era sigur, înainte să mă ia cu el. M-am gândit la ceilalți parteneri din echipă, cei care se țin bine mai mult decât cele mai multe căsătorii, la echilibrul abil cu care se mișcă unul în jurul celuilalt, la încrederea la fel de solidă și practică precum o haină sau o cană, ceva despre care nu se vorbește niciodată, fiindcă e mereu în funcțiune.

— Da. Ai putea s-o rezolvi, probabil, și cu ceva mai multă cafea. Știu că eu pot. Haide să plecăm de-aici, am spus eu.

Richie a aruncat un ultim rahat de-al lui Conor pe canapea, a luat punga mare cu probe care conținea lada de portocale și s-a frecat de mine în trecere, trăgând de mânășă cu dinții, s-o scoată. L-am auzit opintindu-se cu lada pe trepte.

Înainte să sting lumina, am aruncat o ultimă privire în jur, scanând fiecare centimetru după chestia misterioasă care și-a croit drum spre el din senin. Apartamentul era tăcut, ursuz, deja reînchizându-se în sine și redevenind gol. Nu era nimic acolo.

Richie a făcut un efort mare pe drumul spre Portul Sfărâmat. A continuat discuția cu mine, relatându-mi o poveste lungă și tristă despre când era polițist în uniformă și un caz cu doi frați vârstnici care se băteau pentru un motiv ce avea de-a face cu oile – frații erau amândoi surzi, accentele lor de munteni erau prea greu de înțeles pentru Richie, nimeni n-avea nicio idee ce se întâmpla, și povestea se încheiase cu ei unindu-și forțele împotriva băiatului de la oraș, și Richie părăsindu-le casa cu un baston împungându-l în fund. Era jucăuș, încercând să mențină conversația pe teren sigur. I-am cântat în strună. Am avut și eu probleme asemănătoare cât am purtat uniformă, chestii pe care n-ar fi trebuit să le pățim în școala de poliție, chestii de te apuca râsul.

Ar fi fost un drum bun, destul de relaxant dacă n-ar fi fost umbra subțire dintre noi întunecând parbrizul, îngroșându-se ori de câte ori se lăsa liniștea.

Echipa subacvatică găsisese o barcă de pescuit zăcând pe fundul apei de mult timp, și au arătat clar că ăsta era cel mai interesant lucru pe care se așteptau să-l descopere. Erau fără chip și eleganți în costumele lor de scufundare, făcând ca portul să arate militar și sinistru. Le-am mulțumit, le-am strâns mâinile cu mănuși din cauciuc și le-am zis să meargă acasă. Căutătorii care lucraseră pe proprietate era murdari, obosiți și enervați. Găsiseră opt cuțite de diferite forme și dimensiuni, toate plantate în mod clar peste noapte de adolescenți care se credeau genii hilare făcând o treabă de om mare, și toate astea trebuiau verificate. Am zis echipei să mute căutarea sus pe deal, unde își ascunsese Conor mașina.

Potrivit poveștii lui, armele erau în apă, dar Richie avea dreptate cu privire la asta: Conor își făcea jocul cu noi. Până să știm exact ce joc și de ce, tot ce declara trebuia verificat.

Un tip înalt și zvelt, cu păr blond nepieptănat și un hanorac prăfuit, stătea pe zidul grădinii familiei Spain – fuma o țigară rulată și arăta dubios.

— Te putem ajuta? am întrebat eu.

— Salut, a zis el suflând fumul pe talpa pantofului. Detectivii, da? Sunt Tom. Larry a zis că ați vrut să vă aștept.

Atât din pricina hainelor de laborator și a salopetelor de la locul crimei, cât și a faptului că nu se ocupă cu publicul, Biroul are standarde vestimentare mai scăzute decât noi, dar, chiar și așa, tipul ăsta era ieșit din comun.

— Detectiv Kennedy și detectiv Curran. Tu ești aici pentru animalul din pod?

— Da. Vreți să intrați, să vedeți ce se întâmplă?

Arăta ca și cum își tocise coatele, însă Larry e feroce de pretențios cu cei cu care lucrează, așa că am încercat să nu-l calific pe puști cu ușurință.

— Haide, am zis eu. Băieții tăi au găsit un prigor mort în grădina din spate. Ai aruncat o privire?

Tom și-a pus chiștocul de țigară în punga cu tutun, s-a aplecat pe sub bandă și și-a târșăit picioarele pe alee.

— Da, sigur, dar nu sunt prea multe de văzut acolo. Lar a zis că vreți să știți dacă a fost un animal care ucide sau nu un om. Oricum, toată activitatea insectelor a distrus

rana. Tot ce pot să vă spun e că a fost un fel de zdrențuire, da? Și anume, că n-a fost făcută de o lamă ascuțită. Ar fi putut să fi fost o lamă zimțată, probabil una boantă. Nu pot să precizez.

— Ce fel de dinți? a întrebat Richie.

Tom a zâmbit.

— Nu de om. Ce, te gândești că tipul tău a fost vreun Ozzy^[57]?

Richie i-a zâmbit înapoi.

— Corect. Halloween fericit. Sunt prea bătrân pentru lilieci, aici e un prigor.

— E așa de aiurea, a zis Tom vesel.

Cineva reparase ușa familiei Spain – aș zice cu câteva șuruburi și un lacăt –, ca să țină afară stafiile și jurnaliștii.

S-a căutat în buzunar după cheie.

— Nu. Dinți de animale. S-ar putea să ne uităm după un șobolan sau o vulpe, doar că ambele i-ar fi mâncat, probabil, mațele și chestii, nu doar capul. Dacă a fost un animal, am să spun, probabil, o mustelidă. Ca hermelinele și nurca, da? Ceva din familie. Care omoară și fără să mănânce.

— Așa a presupus și detectivul Curran, am spus eu. Ar fi în stare o mustelidă să facă ce s-a întâmplat în pod?

Lacătul a scos un clic, iar Tom a împins ușa s-o deschidă. În casă era frig – cineva oprise căldura – și dispăruse mirosul slab de lămâie din aer. În schimb, mirosea a sudoare, a plasticul chimic al salopetelor de la locul crimei și a sânge vechi. Curățarea scenei crimei nu era în fișa postului nostru. Noi lăsam resturi în urmă, ale criminalului și ale noastre, până când supraviețuitorii fie chemau o echipă profesionistă, fie curățau singuri.

Tom s-a îndreptat spre scări.

— Da, am citit topicul victimei tale pe Wildwatcher. Are, probabil, dreptate să excludă șoarecii, șobolanii și veverițele – ar fi fost grămadă pe untul de arahide. Prima dată m-am gândit: hei, n-are pisică vreun vecin? Totuși, câteva chestii nu se pupă. O pisică n-ar lua doar capul de la prigor și n-ar pierde prea mult timp prin pod fără să se dea de gol – miaună ca să coboare prin trapa podului sau ceva. Ele nu se raportează la oameni la fel ca animalele sălbatice. În plus, victima ta a zis că a simțit miros ca de mosc, da? Mosc sau fum? Nu mi se pare că are vreo legătură cu pisica. Însă cele mai multe dintre mustelide, da, lasă un miros de mosc.

A scormonit după o scară pliantă pe undeva și a pus-o pe palier, sub trapă. Am scos lanterna. Ușile dormitorului erau încă pe jumătate deschise. Am zărit o bucățică din patul lui Jack.

— Cu grijă, a zis Tom legănându-se să treacă prin trapă.

Lanterna lui s-a aprins deasupra noastră.

— Trageți spre stânga, da? Nu vreau să loviți asta.

Capcana era pe jos în pod, la doar câțiva centimetri în dreapta trapei. O văzusem doar în poze. Solidă, mult mai puternică și mai obscenă, cu dinți răi cășcați larg în lumina lanternei alunecând în arce moi de-a lungul fălcilor. O privire, și auzi vâjâitul fioros al aerului, bufnitura care zdrobește osul. Niciunul dintre noi nu s-a apropiat.

Pe jos era împrăștiat un lanț lung, ancorând capcana de o țeavă de metal jos, într-un colț, printre sfeșnice prăfuite și jucării din plastic pentru care copiii erau deja prea mari. Tom a împins lanțul cu vârful piciorului, păstrând distanța.

— Asta e o capcană pentru prinderea piciorului, a explicat el. Nemernici nesuferiți. Cu câțiva euro în plus ieși una cu fălci căptușite sau îndoite, care face mai puține daune, dar asta în stil vechi, niciunul dintre voi nici măcar nu-și imaginează. Animalul se duce după momeală, pune presiune pe tavă, fălcile mușcă și nu-i mai dau drumul. După un timp, animalul sângerează sau moare de stres și de epuizare dacă nu vii să-l ieși. Ar putea să-și roadă propriul picior, dar, probabil, ar sângera de moarte mai întâi. Capcana asta are falca deschisă optsprezece centimetri: ar putea să prindă orice până la, să zicem, un lup. Victima ta nu era sigur ce vâna, însă era al naibii de hotărâtă să-l prindă.

— Și tu? am întrebat eu.

Mi-am dorit ca Pat să fi avut înțelepciunea să-și instaleze o lumină în pod. Nu voiam să iau fasciculul lanternei de pe capcană – mi se părea că s-ar putea să ajung prea aproape, în beznă, unde poți să judeci greșit un pas –, dar nici n-am luat-o razna cu privire la toate colțurile alea invizibile. Prin membrana subțire de țiglă și izolație am putut să aud tare marea.

— Ce crezi că vâna?

— OK. Prima întrebare, da, e accesul. Nu sunt probleme acolo.

Tom a clătinat din bărbie. În partea de sus a peretelui din spate – deasupra dormitorului lui Jack, din ce-mi dădeam eu seama – era o pată de lumină slabă cenușie.

Am văzut ce voise să spună inspectorul de clădiri. Gaura era un decalaj zdrențuit care arăta ca și cum peretele fusese, pur și simplu, smuls de acoperiș.

Richie a pufnit într-un râs lipsit de amuzament.

— Uită-te la asta, a zis el. Nu-i de mirare că nu răspund constructorii la telefoanele familiei Gogan. Dacă-mi dai destul Lego, și eu construiesc o proprietate mai bună.

— Cele mai multe dintre mustelide sunt mici ticăloase agile, a continuat Tom. Ele ar putea să treacă peste zidul grădinii și să urce, nicio problemă, dacă sunt atrase de căldură sau de miros de mâncare gătită. Nu mi se pare că un animal a făcut, de fapt, gaura, dar un animal ar fi putut s-o extindă. Vedeți asta?

Marginea superioară a orificiului, zimțat și mărunțit, izolația roasă.

— Asta ar putea să fi fost făcută de dinți și gheare sau ar putea să fie doar uzura timpului. N-am cum să știu sigur. La fel avem și colo.

Fasciculul lanternei s-a mișcat în jos și-napoi, peste umărul meu. Aproape am tresărit, însă el doar alegea o grindă de acoperiș din colțul celălalt.

— Tare sau ce? a întrebat Tom.

Lemnul era traversat de nenumărate urme adânci, în seturi paralele de trei sau patru. Unele dintre ele erau lungi de treizeci de centimetri. Grinda arăta de parcă ar fi fost atacată de un jaguar.

— Astea ar putea să provină de la gheare, de la vreun fel de mașină, de la un cuțit sau de la o bucată din lemn având cuie bătute în ea, a precizat Tom. Alegeți.

Puștiul mă enerva – atitudinea „ho-tipule-las-o-moale-și-calmează-te” pentru ceva pe

care eu, personal, n-o iau ușor, sau, poate, era doar faptul că toată lumea desemnată la cazul ăsta părea să aibă paisprezece ani și eu ratasem nota care zicea că recrutam în parcuri de skateboard.

— Tu ești expertul aici, fiule. Tu ești ăla care e aici să ne spună ce crede. De ce nu alegi *tu*.

Tom a ridicat din umeri.

— Dacă ar trebui să pariez, aș merge pe un animal. Dar nici vorbă să pot să-ți spun ce-o fi fost vreodată, de fapt, aici. Urmele ar fi putut să fie făcute pe vremea când aici era șantier și grinda a fost expusă sau a zăcut pe jos pe-afară. Asta ar putea să aibă mai mult sens având în vedere că e o singură grindă, da? Dar dacă ceva le-a făcut aici, hoo. Vezi spațiile dintre urme?

A înclinat din nou fascicolul lanternei la rizuri.

— Sunt depărtate cam la doi-trei centimetri. Asta nu e hermelină sau nurcă. Mai degrabă ceva cu labe afurisit de mari a făcut asta. Dacă asta vâna victima ta, atunci dimensiunea capcanei n-a fost nejustificată, la urma urmelor.

Conversația mă irita mai mult decât ar fi trebuit. Colțurile ascunse ale podului păreau înghesuite, clocotind de zgomote aproape inaudibile și dojenitoare, și de ochi roșii ficși. Toate instinctele îmi erau ascuțite și mobilizate, încordate pentru luptă.

— Mai avem ceva de văzut aici? Sau putem să continuăm discuția undeva unde să nu fie nevoie să-mi dublez factura la curățătorie la fiecare șaizeci de secunde?

Tom a părut ușor surprins. Și-a examinat pieptul hanoracului, care arăta ca și cum s-ar fi luptat cu gheme de praf.

— Oh, a zis el. Corect. Nu, astea-s toate chestiile bune. Am aruncat o privire după fecale, fire de păr, orice urmă de cuibărit, dar nimic. Mergem jos, da?

Am coborât ultimul, menținându-mi lumina lanternei fixată pe capcană. Eu și Richie ne-am ferit de ea involuntar, pe drumul prin trapă.

— Deci, am zis eu pe palier, luând o batistă și începând să-mi curăț haina – praful era o chestie nesuferită, maronie și lipicioasă, ca un fel de produs industrial toxic. Spune-mi cu ce avem de-a face.

Tom s-a așezat confortabil cu fundul pe scara pliantă, a ridicat o mână și a început să bifeze pe degete.

— OK, așadar, mergem pe ipoteza mustelide, da? În Irlanda nu sunt nevăstuici. Avem hermine, însă sunt mici, cam la două sute de grame. Nu sunt sigur că ar putea să facă genul de zgomot de care vorbea tipul vostru. Jderii de pin sunt mai grei și cățărători de cel mai înalt nivel, dar nu e nicio pădure mai aproape decât dealul din capătul golfului, așa că ar fi cam în afara arealului lor, și, oricum, n-am reperat niciun jder în jur. O nurcă totuși ar putea să fie. Le place să trăiască lângă apă, deci – a balansat el bărbia spre mare – zile fericite, da? Sunt ucigașe fără să mănânce tot, sunt cățărătoare, nu se sperie de nimic, inclusiv de oameni, și put.

— Și sunt mici nemernice rele. Ar ataca un copil fără nicio problemă. Dacă ai una în casă, te-ai gândi al naibii de serios să scapi de ea. Am dreptate?

Tom a făcut un semn vag din cap.

— Cred, da. Sunt bune și agresive – am auzit că o nurcă atacă un miel de douăzeci

de kilograme, străbate orbita direct spre creier, trece la următorul, și o ține așa cu mai multe zeci într-o singură noapte. Iar când sunt încolțite, se luptă pe viață și pe moarte. Deci, da, n-ai fi prea fericit să se învârtă vreuna pe-aici. Totuși, nu sunt întru totul convins că asta avem. Sunt, poate, de mărimea unei pisici mari de casă, în cel mai rău caz. N-au avut niciun motiv să fi *lărgit* gaura de intrare, nici vorbă să fi lăsat urmele alea de gheare și niciun motiv să fie nevoie de o capcană așa de mare ca să le prinzi.

— Nu m-ar face să mă răzgândesc. Cum ai zis, nu putem să presupunem că animalul din pod e responsabil și pentru gaură, și pentru grindă. Cât privește capcana, victima noastră nu știa ce vâna, așa că a săvârșit o eroare din precauție. O nură e încă de luat în considerare.

Tom m-a examinat cu o ușoară surprindere și mi-am dat seama că în vocea mea fusese o înțepătură.

— Păi, da. Adică, nu pot să jur că aici a fost *ceva* vreodată, prin urmare, nimic nu e un baubau. Totul e ipotetic, da? Spun doar ce bucăți s-ar potrivi și unde.

— Grozav. Multe dintre ele s-ar potrivi cu o nură. Alte posibilități?

— Alta poate să fie o vidră. Marea e chiar acolo, și ele ocupă teritorii vaste, așa că una dintre ele ar putea să trăiască jos, pe plajă, și să considere casa asta o parte din domeniul ei. Și ele sunt mari nemernice, lungi de o jumătate de metru sau un metru, cam de zece kilograme. O vidră ar fi putut să lase urmele alea pe grindă și n-ar fi avut, poate, nevoie să lărgască gaura de acces. Și pot să devină destul de jucăușe, deci ar avea sens zgomotele alea de rostogolire – dacă au găsit, să spunem, unul dintre suporturile alea de lumânări sau jucăriile sau ceva, și s-ar fi încăierat cu ele prin pod...

— Un metru și zece kilograme rostogolindu-se prin casa ta, chiar deasupra copiilor tăi, i-am zis eu lui Richie. Pare ceva care ar putea să facă un tip rezonabil, normal să se cam îngrijoreze. Am dreptate?

— Hei, a spus Tom calm ridicând mâinile. Mai încet. Nu e chiar potriveala perfectă. Vidrele au miros specific, da, însă îl emană prin excremente, iar omul tău n-a găsit nimic. Am mirosit prin jur și n-am descoperit nici eu. Nimic în pod, nimic sub podeaua podului, nimic în grădină.

Chiar și în afara podului, casa părea într-un fel agitată, infestată. Peretele din spatele meu, gândul la cât de subțire era tencuiala mi-au creat o senzație de mâncărime.

— Nici eu n-am simțit niciun miros. Voi?

Richie și Tom au scuturat din cap.

— Deci poate că nu excrementele le-a mirosit Pat, ci vidra în sine, iar acum n-a mai fost pe-aici de-o vreme, așadar, parfumul s-a risipit.

— S-ar putea. Ele miros, da. Dar... nu știu, omule.

Tom a mijit ochii în depărtare, vârându-și un deget printre şuvițele nepieptănate ca să-și scarpine scalpul.

— Nu e doar mirosul. Toată chestia asta nu e comportament de vidră. Și cu asta basta. Chiar nu sunt cățărătoare – adică, am *auzit* de vidre cățărându-se, dar asta e ca un titlu de ziar, înțelegi ce vreau să spun. Chiar dacă au făcut-o, îți închipui că e vizibil ceva de mărimea aia mergând în sus și-n jos pe o casă. Și sunt *sălbatic*e. Nu sunt șobolani sau vulpi, chestii urbanizate pentru care e OK să trăiască printre oameni.

Vidrele se țin departe de noi. Ar fi al naibii de ciudat să ai o vidră aici. Ar fi genul despre care celelalte vidre le-ar spune puilor lor să nu se joace la ea în grădină.

Richie și-a mișcat bărbia spre gaura de deasupra plintei.

— Ai văzut astea, da?

Tom a dat din cap.

— Ciudate sau ce? Victimele aveau casa aranjată, toate rahaturile lor *asortate*, dar erau OK cu găurile masive în pereți? Oamenii sunt ciudați.

— Ar fi putut să le facă o vidră și pe astea? Sau o nurchă?

Tom s-a ghemuit pe vine și a examinat gaura, întinzând gâtul în unghiuri diferite, ca și cum ar fi avut toată săptămâna la dispoziție.

— Poate, a răspuns el, în cele din urmă. Ar fi ajutat dacă am fi avut niște resturi, ca să putem cel puțin să spunem dacă au fost făcute din interior sau din afară, dar victimele voastre nu se jucau când era vorba de făcut curat. Cineva chiar a șlefuit marginile – vedeți colo? —, așa că a dispărut orice posibilă urmă de gheare sau dinți. Cum am zis: ciudat.

— Am să le rog pe următoarele noastre victime să se asigure că trăiesc într-o colibă. Între timp, lucrăm cu ce avem, am spus eu.

— Nicio grijă, a zis Tom vesel. Despre nurchă trebuie să precizez că n-ar fi putut să facă asta. Nu prea sapă dacă nu e nevoie, și cu etichetele alea mici...

A fluturat mâinile.

— Totuși, tencuiala e destul de subțire, nu le-ar fi luat secole să facă genul ăsta de prejudiciu. Vidrele sapă și sunt puternice, așa că, da, o vidră ar fi putut s-o facă ușor. Doar dacă nu s-au blocat în interiorul peretelui, undeva de-a lungul drumului, sau n-au ros un fir electric și bâzbt, vidră la grătar. Deci poate da, dar probabil nu. Vă ajută asta cu ceva?

— Ai fost de mare ajutor, am zis eu. Mulțumesc. Te anunțăm dacă mai apar informații.

— Oh, da, a exclamat Tom îndreptându-se și oferindu-mi un semn cu ambele degete mari ridicate și un zâmbet mare. Toată treaba asta e un rahat nebun, da? Mi-ar plăcea teribil să aflu mai multe.

— Sunt încântat că putem să-ți facem ziua frumoasă. Am să iau cheia aia, dacă n-ai alte planuri cu ea.

Am întins mâna. Tom a tras un amestec de rahaturi din buzunar, a ales cheia de la lacăt și mi-a așezat-o în palmă.

— Plăcerea e de partea mea, a zis el vesel și a coborât scările, cu șuvițele nepieptănate fluturând.

La poartă, Richie a zis:

— Aș zice că polițiștii în uniformă ne-au lăsat la sediu copii după cheia aia, nu?

Ne uitam cum Tom se îndrepta gârbovit spre mașina lui, care, în mod inevitabil, era o furgonetă Volkswagen verde în nevoie urgentă de un strat de vopsea.

— Probabil, ne-au lăsat. N-am vrut ca micul onanist să-și aducă tovarășii cu care umblă după nurchi într-un tur la locul faptei. Gen „Omule, cât de cool e asta?” ăsta nu e un blestemat *de divertisment*.

— Tehnicienii, a zis Richie absent. Știi cum sunt. Și Larry e, sigur, la fel.

— Asta-i altceva. Tipul ăsta e ca un *adolescent*. Are nevoie să se înțeleagă pe sine și să crească. Sau, poate, n-am eu răbdare cu puștii zilele astea.

— Deci, a zis Richie împingându-și mâinile adânc în buzunare.

Nu se uita la mine.

— Găurile, da? Nu e surprare. Și niciun animal de care omul tău să fie sigur.

— N-a zis asta.

— Cam pe-aici.

— „Cam pe-aici” nu se pune în jocul ăsta. Conform dr. Dolittle^{58} ăstuia, încă sunt în discuție nurca și vidra.

— Crezi că una dintre astea a făcut treaba? Pe cuvântul tău. Crezi?

În aer se simțea primul iz de iarnă. În jumătățile de casă de peste drum, puștii care încercau să se îmbete purtau jachete matlasate și căciuli de lână.

— Nu știu. Și, pe cuvânt, nu prea îmi pasă, fiindcă și dacă Pat a făcut găurile, nu văd cum asta ar face din el un maniac criminal. Cum te-am întrebat înăuntru. Să zicem că un animal misterios de zece kilograme îți aleargă prin pod. Sau să admitem că unul dintre cei mai *agresivi și nebuni* prădători din Irlanda a stat chiar deasupra patului fiului tău. Ai fi dispus să faci câteva găuri în pereți dacă te-ai gândi că așa scapi cel mai ușor de asta? Ar însemna că e ceva în neregulă cu mintea ta?

— Dar nu așa scapi cel mai ușor. Otrava...

— Să presupunem că ai încercat otrava, și animalul a fost prea deștept ca s-o ia. Sau chiar mai probabil: să zicem că otrava și-a făcut treaba, însă animalul a murit undeva în pereții tăi, nu știi exact unde. Atunci, pui mâna pe ciocan? Ar însemna asta că ești destul de dus cu pluta ca să-ți omori propria familie?

Tom și-a pornit furgoneta, care a lăsat un nor de fum neprietenos cu natura, și ne-a făcut cu mâna în timp ce se îndepărta. Richie i-a răspuns automat la salut, și am văzut umerii ăia slabi ridicându-se și coborând într-o respirație amplă.

S-a uitat la ceas și a zis:

— Avem timp pentru discuția cu familia Gogan, da?

Pe fereastra din față a familiei Gogan se vedeau mulți liliesci din plastic și, la nivelul ăsta de bun-gust, m-aș fi așteptat și la un schelet din plastic în mărime naturală.

Ușa s-a deschis rapid. Cineva fusese cu ochii pe noi.

Gogan era un tip masiv, cu o burtă tremurătoare atârând peste marginea treningului bleumarin și un cap ras preventiv, și era în locul de unde Jayden se holbase nărod.

— Ce-i? a întrebat el.

— Sunt detectivul Kennedy și el e detectivul Curran. Domnul...?

— Domnul Gogan. Ce vreți?

Domnul Gogan era Niall Gogan, în vârstă de treizeci și doi de ani, avea o condamnare veche de 8 ani fiindcă aruncase o sticlă pe geamul trenului local, cea mai mare parte a vieții lui de adult condusesse un stivuitor într-un depozit și în prezent nu lucra, nu oficial, oricum.

— Investigăm crimele de alături. Putem să intrăm câteva minute?

— Puteți să vorbiți cu mine aici.

— I-am promis doamnei Gogan că o ținem la curent, a explicat Richie. Era îngrijorată, da? Avem ceva noutăți.

După o clipă, Gogan s-a tras înapoi din ușă.

— Ziceți repede. Avem treabă.

De data asta aveam toată familia. Se uitau la un serial siropos și mâncau ceva care implica ouă fierte tari și ketchup, judecând după farfuriile de pe măsuța de cafea și miros. Jayden stătea întins pe o canapea. Sinéad era pe cealaltă, cu bebelușul sprijinit într-un colț, sugând dintr-o sticlă. Puștiul era dovada vie a virtuții lui Sinéad: era leit taică-su, chel și cu ochi spălăciți și toate celelalte.

M-am tras într-o parte și l-am lăsat pe Richie în centrul atenției.

— Doamnă Gogan, a zis el aplecându-se să dea mâna. A, nu, nu te ridica. Îmi pare rău că vă stricăm seara, dar am promis să vă țin la curent, nu?

Sinéad cădea, efectiv, de pe canapea de nerăbdare.

— L-ați prins pe tip, nu?

M-am dus spre un fotoliu de colț și mi-am scos agenda – când ieși notițe, devii invizibil dacă o faci cum trebuie. Richie s-a dus la celălalt fotoliu, lăsându-l pe Gogan să se înghesuie pe canapea, la picioarele lui Jayden.

— Avem un suspect în custodie, a spus Richie.

— Jaysus, a respirat Sinéad.

Îi strălucea în ochi privirea aia avidă.

— E un psihopat?

Richie a clătinat din cap.

— Nu pot să vă spun prea multe despre el. Ancheta e încă în desfășurare.

Sinéad s-a uitat la el cu gura deschisă, dezgustată. Privirea de pe fața ei zicea: „*M-ai făcut să opresc sonorul televizorului pentru asta?*”

— M-am gândit că aveți dreptul să știți că tipul ăsta nu mai e pe stradă. De îndată ce pot, o să vă spun mai multe. Dar acum încă încercăm să ne asigurăm că-l vom ține unde e, așa că nu putem să ne dezvăluim intențiile.

— Mulțumim. Asta a fost tot, da? a întrebat Gogan.

Richie a făcut o mutră și s-a frecat în ceafă, arătând ca un adolescent timid.

— Uite... OK, uite povestea. N-am să mă lungesc mult, da? Însă știu ceva sigur: cel mai bun martor posibil e un copil deștept. Ei ajung peste tot, văd totul. Copiii nu trec cu vederea chestii, modul în care procedează adulții. Nu le scapă nimic din tot ce mișcă. Așa că atunci când l-am întâlnit pe Jayden al vostru am fost, pur și simplu, încântat.

Sinéad a îndreptat un deget spre el și a început:

— Jayden n-a văzut...

Dar Richie a ridicat mâinile să i-o taie.

— Lasă-ne o clipă, da? Ca să nu-mi pierd șirul gândurilor. Vezi tu, eu știu că Jayden crede că n-a văzut nimic, altfel ne-ar fi spus ultima dată când am fost aici. Dar presupun că, poate, s-a mai gândit în ultimele zile. Asta e altă chestie pe care o găsești la un copil deștept. Îi rămâne totul în minte.

Și-a bătut ușor tâmpla.

— M-am gândit că, dacă sunt norocos, ar fi posibil să-și amintească ceva.

Toată lumea s-a uitat la Jayden, care a zis:

— Ce-i?

— Ți-ai amintit ceva care ar putea să ne ajute?

Lui Jayden i-a luat doar o clipă prea mult ca să ridice din umeri. Richie avea dreptate. Știa ceva.

— Uite-ți răspunsul, a spus Gogan.

— Jayden, a zis Richie. Am o grămadă de frați mai mici. Știu când un puști ascunde ceva.

Ochii lui Jayden au alunecat într-o parte și în sus, la tatăl lui, întrebători.

— Se oferă vreo recompensă? a vrut Gogan să știe.

Nu era momentul să discutăm despre recompensa de a ajuta comunitatea.

— Niciuna până acum, dar vă anunț dacă oferă cineva. Știu că nu vrei ca puștiul tău să fie amestecat în asta – nici eu n-aș vrea, în locul tău. Nu pot să spun decât că cel care a făcut asta e un singuratic. N-are nici prieteni care ar putea să umble după martori, nimic de genul ăsta. Cât timp el nu e pe stradă, familia ta e în siguranță.

Gogan s-a scărpinat în miriștea de sub bărbie și a luat în considerare și partea nerostită.

— E nebun, da?

Talentul ăla al lui Richie din nou. Încetul cu încetul, asta relaxa granița dintre un interviu și o conversație.

Richie și-a întins mâinile în lături.

— Nu pot să vorbesc despre el, omule. Spun doar: trebuie să ieși afară din casă uneori, da? La lucru, la interviuri, la întâlniri... În locul tău, aș fi mai fericit să-mi las familia singură acasă când aș ști că tipul ăsta e pus bine.

Gogan l-a privit și a continuat să se scarpine constant.

Sinéad a izbucnit:

— Îți spun, dacă un criminal în serie nebun se învârte pe-aici, poți să uiți de plecatul la bar. Eu nu stau singură aici, să mă trezesc cu vreun lunatic că...

Gogan s-a uitat peste, la Jayden, care stătea aplecat mult pe canapea și privea cu gura deschisă, și și-a smucit capul spre Richie.

— Dă-i drumul. Spune-i omului.

— Ce să-i spun? a vrut Jayden să știe.

— Nu face pe prostul. Ce te întreabă.

Jayden s-a lăsat și mai jos pe canapea și și-a privit degetele de la picioare săpând în covor.

— A fost doar tipul ăsta. Cum ar fi, cu mult timp în urmă, a spus puștiul.

— Da? Când? a întrebat Richie.

— Înainte de vară. La sfârșitul școlii.

— Vezi, despre asta vorbesc. Să-ți amintești mărunțișuri. Știam că ești băiat deștept. Iunie, da?

Ridicat din umeri.

— Probabil.

— Unde era?

Ochii lui Jayden s-au îndreptat spre tatăl lui din nou.

— Omule, tu faci ceva bun aici. N-o să ai probleme.

— Spune-i, l-a îndemnat Gogan.

— Am fost la numărul unsprezece. Cum ar fi, cel de la casa crimei? Am fost...

Sinéad a întrebat:

— Ce dracu' făceai acolo? Să dea naiba dacă nu te pocnesc...

A văzut degetul ridicat de Richie și s-a potolit, cu bărbia înclinată într-un unghi care sugera că noi toți eram în mare necaz.

— Cum ai intrat la numărul unsprezece? a întrebat Richie.

Jayden s-a foit. Treningul lui a făcut un zgomot de pârt pe pielea falsă și el a chicotit, însă s-a oprit când a văzut că nu i se alătura nimeni.

— Doar mă prosteam, a răspuns el, în cele din urmă. Am avut cheile și... doar m-am prostit, nu? Am vrut doar să văd dacă merge.

— Ți-ai încercat cheile pe alte case?

Jayden a ridicat din umeri.

— Păi, de ce nu.

— Fairplay din partea ta. Asta e al naibii de deștept. Noi nu ne-am fi gândit niciodată la asta.

Și ar fi trebuit s-o facem. Ar fi fost fix în caracterul constructorilor ăștora să ia la preț redus o grămadă de încuietori cu chei care se potrivesc.

— Se potrivește la toate casele, da?

Jayden stătea drept ca o lumânare, începând să se bucure de cât de deștept era.

— Nee. Alea de la ușile din față sunt inutile. A noastră n-a mers niciunde altundeva, și am încercat o grămadă. Totuși, aia de la ușa din spate, nu? Deschide, cum ar fi, jumătate din...

— Ajunge. Taci, a intervenit tatăl.

— Domnule Gogan, a zis Richie. Vorbesc serios. Băiatul nu e în niciun necaz.

— Mă crezi prost? Dacă ar fi fost în alte case – și n-a fost –, ar fi spargere și intrare prin efracție.

— Nici nu mă gândesc la asta. Nici nimeni altcineva n-o s-o facă. Știi ce mare favoare ne face Jayden al tău? Ne ajută să vârm la zdup un *criminal*. Sunt într-al nouălea *cer* că s-a jucat cu cheia aia.

Gogan s-a holbat la Richie când detectivul a zis asta.

— Încearcă tu să te întorci la el cu ceva mai târziu, și are să-și ia înapoi fiecare cuvânt.

Richie n-a clipit.

— N-am să fac asta. Crede-mă. Și nici n-am să las pe altcineva s-o facă. Chestia asta e mult prea importantă.

Gogan a mormăit și a dat din cap spre Jayden, care a zis:

— Serios? Voi nu v-ați fi gândit niciodată la asta?

Richie a clătinat din cap.

— Proști, a spus Jayden în șoaptă.

— Despre asta vorbesc: avem noroc că te-am găsit. Care e treaba cu cheia de la ușa din spate?

— Deschide, cum ar fi, jumătate din ușile din spate ale caselor din jur. Adică, evident că n-am încercat în niciuna locuită – Jayden încerca să pară virtuos; nimeni nu l-a crezut –, dar am intrat într-o *grămadă de* case goale din josul străzii și în toate până la Promenada Ocean View. Ușor. Chiar nu pot să cred că nu s-a mai gândit nimeni la asta.

— Și deschide la numărul unsprezece. Acolo te-ai întâlnit cu tipul ăsta?

— Da. Eram acolo, doar pierdeam timpul, și el a bătut la ușa din spate. Cred că a venit peste zidul grădinii.

Venise din ascunzătoarea lui. Văzuse o oportunitate.

— Deci, am ieșit la el. Adică, *mă plictiseam*. Nu era nimic de făcut acolo.

Sinéad a izbucnit:

— Ce ți-am spus să nu vorbești cu străinii? Ce te făceai dacă te băga într-o furgonetă și...

Jayden și-a dat ochii peste cap.

— *Îs geniu*, nicidecum prost! Dacă încerca să mă apuce, aș fi *fugit*. Eram la doar două secunde de *aici*.

— Despre ce ați vorbit? a întrebat Richie.

— Nu despre prea multe. M-a întrebat ce făceam acolo. I-am răspuns că doar pierdeam timpul. M-a mai întrebat cum am intrat. Așa că i-am explicat despre chei.

Încercase să-l impresioneze pe străin cu deșteptăciunea lui, în același fel în care încerca să-l impresioneze pe Richie.

— Și ce-a zis?

— A spus că sunt foarte deștept. Că și-ar dori să aibă și el o cheie de genul ăsta. Locuia în celălalt capăt al proprietății, dar casa lui fusese inundată din cauza conductelor sparte, așa că își căuta o casă goală unde să doarmă până și-o repara pe-a lui.

Era o poveste bună. Conor știa îndeajuns despre proprietate ca să vină cu ceva plauzibil – Jayden avea toate motivele să creadă în conducte sparte și reparații care trenau pe vecie – și terminase repede. Reacționase pe moment, mințind plauzibil, profitând de ce avea la îndemână. Tipul era bun când voia ceva destul de mult.

— A zis că, din păcate, casele fie nu au uși și ferestre, așa că ar îngheța, fie erau încuiate și nu puteau să intre înăuntru. A întrebat dacă puteam să-i împrumut cheia mea să facă o copie, ca să poată să ajungă undeva bine. A zis că-mi dă cinci euro. Am spus să-mi dea zece.

Sinéad a izbucnit iar:

— I-ai dat vreunui pervers cheia noastră? *Prostul* dracului...

— Mâine schimb încuietoarea, a rostit Gogan brusc. Gura.

Richie a zis ușor, ignorându-i pe amândoi:

— Are sens. Deci ți-a dat zece euro și tu i-ai împrumutat cheia, da?

Jayden s-a uitat pe furiș la mama lui să vadă dacă îl pășteau probleme.

— Da. Și?

— Apoi ce s-a întâmplat?

— Nimic. A zis să nu spun la nimeni, altfel ar putea să aibă probleme cu constructorii, fiindcă ei sunt proprietarii caselor. Am spus OK.

Alt motiv deștept. Constructorii nu erau susceptibili de a fi bine văzuți de nimeni de la Ocean View, nici chiar de copii.

— A zis că pune cheia sub o piatră – mi-a arătat care. Apoi a plecat. A spus mulțumesc. Eu am plecat acasă.

— L-ai mai văzut de-atunci?

— Nee.

— Ți-ai primit cheia înapoi?

— Da. A două zi. Sub piatră, cum zisese.

— Știi cumva dacă cheia ta se potrivește la ușa familiei Spain?

Ăsta era un mod plin de tact de a pune problema. Jayden a ridicat din umeri, prea ușor și nu suficient de vehement pentru o minciună.

— N-am încercat niciodată.

Cu alte cuvinte, nu voise să riște să fie prins de cineva care știa unde stătea.

— Omul vostru a intrat pe ușa din spate? a vrut Sinéad să știe.

Avea ochii zgâiți.

— Explorăm toate posibilitățile, a precizat Richie. Jayden, cum arăta tipul ăsta?

Jayden a ridicat din nou din umeri.

— Slab.

— Mai bătrân decât mine? Mai tânăr?

— Cred că la fel ca tine. Mai tânăr decât el.

Decât mine.

— Înalt? Scund?

Ridicat din umeri.

— Normal. Poate la fel de înalt ca el.

Ca mine, din nou.

— L-ai recunoaște dacă l-ai vedea, nu-i așa?

— Da. Probabil.

M-am aplecat peste servietă și am scos foaia cu portretele-robot. Unul dintre salahori le pregătise pentru noi în acea dimineață, și făcuse o treabă bună: aproape 1,85 m, toți slabi, cu păr castaniu tuns scurt și cu bărbia lată. Jayden ar fi trebuit să vină la sediu pentru o aliniere oficială a mai multor persoane cu trăsături asemănătoare, dar puteam să eliminăm cel puțin posibilitatea că el dăduse cheia vreunui ciudat irelevant.

I-am întins foaia lui Richie, care i-a prezentat-o lui Jayden.

— E aici?

Jayden a stors din asta tot ce-a putut: a înclinat foaia în diferite unghiuri, ținând-o la nivelul ochilor și uitându-se cruciș la ea.

— Da. Tipul ăsta, a răspuns băiatul, în cele din urmă.

Degetul lui indica poza din mijloc de pe rândul de jos: Conor Brennan. Ochii lui Richie s-au întâlnit cu ai mei pentru o clipă.

— Jaysus Christoase, a exclamat Sinéad. A vorbit cu un *criminal*.

Părea undeva între copleșită și ofensată. Am văzut-o încercând să descopere pe cine să dea în judecată.

— Ești sigur, Jayden? a întrebat Richie.

— Da. Numărul cinci.

Richie a întins mâna să ia înapoi foaia matrice, dar Jayden încă se holba la ea.

— El i-a omorât pe toți?

Am văzut tresărirea rapidă a pleoapelor lui Richie.

— Instanța de judecată și juriul au să decidă ce a făcut.

— Dacă nu i-aș fi dat cheia, m-ar fi omorât?

Vocea lui suna fragil. Morbiditatea dispăruse. Dintr-odată, arăta doar ca un copilăș speriat.

— Nu cred, a răspuns Richie cu blândețe. Nu pot să jur, dar aș paria că n-ai fost niciodată în niciun fel de pericol, nici măcar o clipă. Mama ta are dreptate totuși. N-ar trebui să vorbești cu străinii. Da?

— O să se întoarcă?

— Nu. Nu se mai întoarce.

Prima alunecare a lui Richie. Nu face promisiunea asta, cel puțin nu cât încă ai nevoie de pârghie.

— Asta încercăm să ne asigurăm, am zis eu calm întinzând o mână după foaie.

— Jayden, ai fost de mare ajutor, și asta o să facă o mare diferență. Dar avem nevoie de tot ajutorul posibil ca să-l ținem pe tipul ăsta unde e. Domnule Gogan, doamnă Gogan, și voi ați avut câteva zile să vă amintiți și să vă dați seama dacă știți ceva ce ar putea să ne ajute. Vă vine ceva în minte? Orice ați văzut, ați auzit, ceva nelalocul lui? Orice? a întrebat Richie.

S-a așternut tăcerea. Bebelușul a început să scoată mici sforăieli de nemulțumire. Sinéad a întins o mână, fără să se uite, și i-a mișcat perna până s-a oprit. Nici ea, nici Gogan nu se uitau la nimeni.

În cele din urmă, Sinéad a zis:

— Nu pot să mă gândesc la nimic.

Gogan a clătinat din cap.

Am lăsat tăcerea să crească. Bebelușul s-a zvârcolit și a scos un scâncet ascuțit de protest. Sinéad l-a ridicat și l-a hâțânat. Ochii ei deasupra capului micuțului erau reci, spălăciți ca ai soțului său, sfidători.

În cele din urmă, Richie a dat din cap.

— Dacă vă gândiți la ceva, aveți cartea mea de vizită. Între timp, faceți-ne o favoare, da? Niște ziare ar putea să fie interesate de povestea lui Jayden. Țineți-o pentru voi câteva săptămâni, OK?

Sinéad și-a strâns buzele de furie. Era evident că deja planificase cumpărăturile nebunești și decisesese unde să-și facă machiajul pentru ședința foto.

— Putem să vorbim cu oricine ne place. Nu puteți să ne împiedicați.

— Ziarele au să fie acolo și peste câteva săptămâni, a rostit calm Richie. Când o să-l avem aranjat pe tipul ăsta, am să vă dau undă verde și o să puteți să le sunați. Până atunci, vă cersă ne faceți o favoare și să nu ne împiedicați investigația.

Gogan a priceput amenințarea, chiar dacă ea nu.

— Jayden n-o să discute cu nimeni, a confirmat tatăl ridicându-se. Asta-i tot, da?

— O ultimă chestie, și nu vă mai stăm în cale. Putem să împrumutăm pentru un minut cheia de la ușa voastră din spate? a întrebat Richie.

Aceasta a deschis ușa din spate a familiei Spain ca și cum ar fi fost unsă. Încuietoarea a făcut clic și ultima verigă din acest lanț s-a închis, un fir întins sclipind direct între ascunzătoarea lui Conor și bucătăria violată. Aproape că am ridicat o mână să bat palma cu Richie, dar el se uita peste zidul grădinii la găurile goale ale ferestrelor ascunzătorii, nu la mine.

— Și așa au ajuns petele de sânge pe pietrele de pavaj, am zis eu. A ieșit pe unde a intrat.

Neastâmpărul lui Richie a revenit. Bătea darabana pe un tatuaj durabil de pe partea laterală a coapsei lui. Familia Gogan nu rezolvase ce-l deranja pe el.

— Pat și Jenny. Cum au ajuns aici? a întrebat el.

— Ce vrei să spui?

— La trei dimineața, ambii în pijamale. Dacă erau în pat, și Conor a venit după ei, cum de-au sfârșit luptând aici? De ce nu în dormitor?

— L-au prins pe drumul spre ieșire.

— Asta ar însemna că el a vizat numai copiii. Asta nu se pupă cu mărturisirea. Totul a fost despre Pat și Jenny. Și n-ar fi verificat mai întâi copiii când au auzit zgomot, rămânând să încerce să-i ajute? Ți-ar păsa că pleacă un intrus când copiii tăi sunt în necaz?

— Mai sunt multe chestii în cazul ăsta care au nevoie de explicații. Nu neg. Dar adu-ți aminte, ăsta n-a fost orice intrus, ci cel mai bun prieten al lor – sau fostul cel mai bun prieten al lor. Asta s-ar putea să fi făcut o diferență în modul în care s-au desfășurat lucrurile. Să așteptăm să vedem ce ne spune Fiona.

— Da, a zis Richie.

A împins ușa s-o deschidă și aerul rece a năvălit în bucătărie, răscolind mirosul stagnant de sânge și produse chimice, dând ocol camerei, pentru o respirație proaspătă și agitată precum dimineața.

— Om trăi și-om vedea.

Mi-am scos telefonul și i-am sunat pe polițiștii în uniformă – trebuiau să închidă cu lacăte tot ce era la îndemână înainte ca familia Gogan să decidă să înființeze o mică și frumoasă expoziție cu vânzare de suvenir.

În timp ce așteptam să vină cineva să preia, i-am spus lui Richie:

— A fost un interogatoriu bun.

— Mulțumesc.

Nu părea nici pe departe atât de mulțumit de sine cum ar fi trebuit.

— Oricum, știm de ce Conor a inventat povestea despre găsitul cheii lui Pat. Ca să-l ferească pe Jayden de necazuri.

— Dragul de el. Și o grămadă de ucigași hrănesc puii animalelor fără stăpân.

Richie se uita la grădină, care începuse deja să capete un aer de loc abandonat – buruieni ridicându-se deasupra ierbii, o pungă albastră din plastic fluturând dintr-un

tufiş unde poposise.

— Da, a zis el. Probabil așa fac.

A trântit ușa din spate – curentul final de aer rece a făcut să fâlfâie hârtiile răzlețe rămase pe jos – și a întors din nou cheia în broască.

Gogan ne aștepta în ușa lui din față ca să-i dăm cheia înapoi. Jayden era în spatele lui, agățat de mânerul ușii. Când Richie i-a predat cheia, Jayden s-a foit sub brațul tatălui său.

— Domnule, i-a zis el lui Richie.

— Da?

— Dacă nu i-aș fi dat omului tău cheia, n-ar mai fi fost omorâți?

Se holba în sus la Richie cu o groază reală, crâncenă în ochii ăia spălăciți.

— N-a fost vina ta, Jayden, a răspuns Richie blând, însă foarte ferm. E vina celui care a făcut treaba. Și cu asta basta.

Jayden s-a răsucit.

— Dar cum ar fi intrat dacă n-ar fi avut cheia?

— Ar fi găsit o cale. Unele chestii găsesc o modalitate să se întâmple. Odată începute, nu mai pot să se oprească, indiferent ce faci. Toată chestia asta a început cu mult timp înainte să-l întâlnești tu pe tipul ăsta. Da?

Cuvintele mi-au alunecat pe craniu, săpându-mi în ceafă. M-am foit, încercând să-l fac pe Richie să se miște, dar el era axat pe Jayden.

Puștiul părea cam pe jumătate convins.

— Așa o fi, a spus băiatul după o clipă.

A alunecat înapoi pe sub brațul tatălui său și a dispărut pe holul întunecos. În momentul dinainte ca Gogan să închidă ușa, acesta a prins privirea lui Richie și a dat ușor, reticent din cap spre el.

Cele două seturi de vecini de la baza străzii erau acasă de data asta. Erau ca familia Spain cu trei zile înainte: cupluri tinere, copii mici, podele curate și, cu excepția unor tușe moderne, case pregătite și primitoare pentru vizitatorii care n-aveau să vină. Niciunul dintre ei nu văzuse și nu auzise nimic. Am fost discreți în legătură cu necesitatea schimbării încuietorilor de la ușile din spate: doar o măsură de precauție, un posibil defect de fabricație peste care am dat în cursul anchetei, care n-are nimic de-a face cu crima.

Câte unul din fiecare cuplu avea un loc de muncă, program prelungit și navetă lungă. Un bărbat fusese concediat cu o săptămână în urmă, femeia din celălalt cuplu, în iulie. Ea încercase să lege o prietenie cu Jenny Spain – „Eram amândouă blocate aici toată ziua, m-am gândit că am fi mai puțin singure dacă am avea pe cineva cu care să vorbim...” Jenny fusese politicoasă, dar păstrase distanța. O ceașcă de ceai suna întotdeauna minunat, însă ea nu era niciodată liberă și niciodată sigură când avea să fie.

— M-am gândit că, poate, era timidă sau nu voia ca eu să cred că eram cele mai bune prietene și să încep să-i cad pe cap în fiecare zi, sau, poate, era supărată fiindcă n-am încercat mai înainte – n-am avut niciodată ocazia, abia dacă eram acasă... Dar dacă-și

facea griji pentru... Adică a fost...? Pot să întreb?

O luase ca de la sine înțeles că fusese Pat, așa cum îi zisese lui Richie că o să facă toată lumea.

— Avem pe cineva în custodie în legătură cu crima, am precizat eu.

— Of, Doamne.

Mâna ei s-a întins pe masa de bucătărie după a soțului ei. Era drăguță, subțire, blondă și cu un trup frumos, dar plânse înaintea noastră.

— Atunci, n-a fost... A fost doar... un tip? Poate un hoț?

— Persoana în custodie nu e rezident al casei.

Asta a făcut ca lacrimile să înceapă să curgă din nou.

— Atunci... Of, Doamne...

Privirea i-a trecut peste umărul meu, spre celălalt capăt al bucătăriei. Fiica lor avea cam patru ani și stătea pe jos cu picioarele încrucișate, cu capul lucios și bălai aplecat peste un tigru de pluș, murmurând.

— Atunci, am fi putut să fim *noi*. Nimic n-ar fi împiedicat să fim noi. Vrei să spui: „Nu, slavă Domnului”, doar că nu poți, nu? Fiindcă e ca și cum ai spune că Dumnezeu a vrut să fie ei... N-a fost Dumnezeu. A fost doar un accident. Doar noroc. Doar norocul...

Articulațiile mâinii i s-au albit pe mâna soțului ei și s-a străduit din greu să-și rețină un suspin. Mă durea maxilarul de cât de mult îmi doream să pot să-i spun că greșea, că familia Spain trimisese un mesaj pe vântul mării și Conor răspunsese la el, că ea și ai ei duceau o viață sigură.

— Suspectul se află în arest. Are să stea acolo o lungă perioadă.

A dat din cap fără să se uite la mine. Fața ei mi-a zis că nu înțelesesem.

— Oricum, voiam să plecăm, a intervenit soțul. Am fi plecat în urmă cu câteva luni, numai că cine ar fi cumpărat asta? Acum...

— Nu mai stăm aici, a spus soția. Nu, *nu*.

Suspînul a răbufnit. În vocea ei și în ochii soțului său era aceeași așchie de neajutorare. Amândoi știau că nu plecau nicăieri.

Pe drumul de întoarcere spre mașină, telefonul mi-a bâzâit, anunțându-mă că aveam un mesaj. Geri mă sunase imediat după cinci.

— Mick... Doamne, urăsc să te deranjez, știu că ești ocupat, pur și simplu, până peste urechi, dar m-am gândit că vrei să știi – poate știi deja, sigur, însă... Dina a plecat de la noi. Mick, îmi pare rău, știu că trebuia să avem grijă de ea – și am avut, am lăsat-o cu Sheila doar un sfert de oră, cât m-am dus până la magazin... A venit la tine? Știu că, probabil, ești supărat pe mine, nu te învinovățesc, dar, Mick, dacă e cu tine, te rog, poți să mă suni și să-mi spui? Îmi pare foarte rău, sincer, eu sunt...

— *La naiba*, am exclamat eu.

Dina lipsea de minimum o oră. N-aveam ce să fac în legătură cu asta pentru cel puțin alte câteva ore, până când eu și Richie nu terminam cu Fiona. Gândul la ceea ce ar fi putut să se întâmple cu Dina între timp m-a făcut să mă simt ca și cum inima mea încerca să bată în noroi gros. Fir-ar dracu' al *dracului*.

Nu mi-am dat seama că mă oprisem din mișcare până nu l-am văzut pe Richie la

cățiva pași în față, întorcându-se să se uite la mine.

— Totul în regulă, da?

— Totul în regulă, am răspuns eu. Nu e legat de muncă. Îmi trebuie doar un minut ca să clarific lucrurile.

Richie a deschis gura să zică altceva, însă înainte s-o facă i-am întors spatele și am revenit pe potecă, într-un ritm care-i sugera să nu mă urmeze.

Geri a răspuns la primul țâr.

— Mick? E cu tine?

— Nu. La ce oră a plecat?

— Of, Doamne. Speram...

— Nu intra în panică. Ar putea să fie la mine sau la mine la muncă – am fost pe teren toată după-amiaza. La ce oră a plecat?

— Cam la patru și jumătate. A sunat mobilul Sheilei și era Barry, prietenul ei, așa că s-a dus sus, în camera ei, ca să aibă intimitate, și când a venit jos Dina plecase. A scris cu dermatograful pe frigider: „Mulțumesc, la revedere!” și a făcut o schiță de mână fluturând, ceva în genul ăsta. I-a luat portofelul Sheilei, erau șaiszeci de euro în el, așa că bani are, oricum... De cum am ajuns acasă și mi-a zis Sheila, am cutreierat cu mașina tot cartierul, căutând-o – jur că m-am uitat peste tot, am intrat în magazine și am cercetat grădinile oamenilor și toate –, dar a dispărut. N-am mai știut unde să mă uit. Am sunat-o de zeci de ori, însă are telefonul închis.

— Cum a părut în după-amiaza asta? S-a supărat pe tine sau pe Sheila?

Dacă Dina se plictisise... Am încercat să-mi aduc aminte dacă menționase numele de familie Jezzar.

— Nu, era *mai bine! Mult* mai bine. Nu supărată, nu speriată, nu tensionată – era chiar logică în cea mai mare parte din timp. Părea un pic distrasă, nu prea dădea atenție când vorbeai cu ea. Ca și cum era preocupată de ceva. Asta a fost *tot*.

Vocea lui Geri urca în spirală.

— Era, practic, bine, Mick, pe Dumnezeu că era. Eram sigură că-și revenea, altfel n-aș fi lăsat-o niciodată cu Sheila. Niciodată...

— Știu că n-ai fi lăsat-o. Sunt sigur că e în regulă.

— Nu e în regulă, Mick. Nu e. În regulă e *ultima* chestie care se poate spune despre ea.

M-am uitat peste umăr. Richie stătea sprijinit de portiera mașinii cu mâinile în buzunare, cu fața la șantierul de construcții, ca să-mi ofere intimitate.

— Știi ce vreau să spun. Sunt sigur că doar s-a plictisit și s-a dus acasă la un prieten. Are să se întoarcă mâine-dimineață, cu croasanți, ca să-ți arate că-i pare rău...

— Asta nu înseamnă că e în regulă. Cineva care e *în regulă* nu fură banii din portofelul nepoatei ei. Cineva care e *în regulă* nu ne-ar face pe toți să pășim ca pe ouă...

— Știu, Geri. Dar nu putem să rezolvăm dispariția Dinei în seara asta. Haide să ne concentrăm la fiecare zi pe rând. OK?

Dincolo de zidul proprietății, marea se întuneca, legănându-se constant spre noapte. Păsărelele zburaseră din nou, căutând hrană la marginea apei.

Geri a inspirat adânc, expirând cu un frison.

— Sunt atât de al naibii de *sătulă* de asta.

Auzisem asta de un milion de ori înainte, în vocea ei și într-a mea: epuizare, frustrare și iritare, încrucișată cu teroare pură. Nu contează de câte zeci de ori treci prin aceeași tiradă, nu uiți niciodată că ăsta ar putea să fie momentul în care, în cele de urmă, se termină altfel. Nu cu o carte poștală cu scuze și cu un buchet de flori furate pe pragul ușii, ci cu un apel telefonic târziu în noapte, cu un polițist în uniformă pifan exersându-și abilitățile de a scrie notificări, cu o vizită de identificare la morga lui Cooper.

— Geri, nu-ți face griji. Mai am un interviu înainte să pot să plec, dar până atunci am să rezolv asta. Dacă o găsesc așteptându-mă la muncă, te anunț. Mai încearcă pe mobil. Dacă dai de ea, spune-i să vină să ne întâlnim la mine la secție, și trimite-mi un SMS ca să știu că vine. Altfel îi dau de urmă în clipa în care termin. OK?

— Da. OK.

Geri n-a întrebat cum. Simțea nevoia să creadă că avea să fie atât de simplu. Și eu la fel.

— Sigur, are să fie în regulă de capul ei încă vreo oră-două.

— Du-te și te culcă. În seara asta o țin pe Dina la mine, însă mâine s-ar putea să fiu nevoit s-o aduc iar la tine.

— Da, sigur. Toată lumea e bine, Colm și Andrea nu s-au molipsit, slavă Domnului... Și n-am s-o mai scap din ochi de data asta. Îți promit. Mick, îmi pare foarte rău pentru asta.

— Vorbesc serios. Nu-ți face griji. Spune-le Sheilei și lui Phil că sper că se simt mai bine. Ținem legătura.

Richie încă stătea rezemat de portieră, uitându-se la încrucișarea abilă de ziduri și schele pe fundalul cerului turcoaz glacial. Când am făcut mașina să piuie descuind-o, s-a îndreptat și s-a întors.

— Ce faci?

— Fac ordine, am răspuns eu. Haide să mergem.

Mi-am deschis portiera, dar el nu s-a mișcat. În lumina difuză, fața lui arăta palidă și înțeleaptă, mult mai în vârstă de treizeci și unu de ani.

— Pot să te ajut cu ceva? a întrebat el.

Cu o clipă înainte să deschid gura, în mine a crescut, brusc și puternic ca o inundație și la fel de periculos, gândul de a-i spune. M-am gândit la partenerii ăia de zece ani care se știau reciproc pe de rost, la ce ar fi zis oricare dintre ei: „*Fata de noaptea trecută. Îți amintești de ea? E sora mea, are mintea dusă cu pluta, nu știu cum s-o protejez...*” Am văzut barul, partenerul apucând halbele și lansând controverse sportive, bancuri porcoase, anecdote pe jumătate adevărate, până când îți dispare tensiunea din umeri și uiți că mintea ți-a fost scurtcircuitată. Te trimite acasă la sfârșitul nopții cu o mahmureală în devenire și cu sentimentul că, solid ca o rocă, el e în spatele tău. Imaginea era atât de clară, că aș fi putut să-mi încălzesc mâinile la ea.

În clipa următoare mi-am revenit, și stomacul mi s-a întors la gândul de a-mi etala problemele de familie în fața lui și a-l implora să-mi dea una în cap și să-mi spună că totul are să fie OK. Asta nu era vreo prietenie de zece ani, vreo frăție de sânge. Richie era aproape un străin care nu putuse să-mi împărtășească naibii nici măcar ce

descoperise în apartamentul lui Conor Brennan.

— Nu-i nevoie, am răspuns eu clar.

M-am gândit în trecere dacă să-i cer lui Richie s-o intervieveze singur pe Fiona sau să-i cer să dactilografieze raportul pe ziua respectivă și s-o amâne pe Fiona până dimineață – Conor nu pleca nicăieri –, dar ambele variante mi s-au părut dezgustător de jalnice.

— Oferta e apreciată, dar am totul sub control. Haide să mergem să auzim ce ne spune Fiona.

Fiona ne aștepta în fața sediului, sprijinită de un felinar. În cercul de lumină galbenă fumurie, cu haina ei roșie de sibir, cu gluga trasă s-o protejeze de frig, arăta ca o creatură mică rătăcită din poveștile de la gura sobei. Mi-am trecut o mână peste păr și am închis-o pe Dina în spatele minții mele.

— Ține minte, i-am zis eu lui Richie. Încă e pe radar.

Richie a respirat adânc, de parcă epuizarea îl orbise dintr-odată.

— Nu ea i-a dat cheile lui Conor, a spus el.

— Știu. Dar îl cunoștea. E o poveste acolo. Trebuie să știm mai multe din povestea asta înainte să putem s-o eliminăm din calcul.

Fiona s-a îndreptat când ne-am apropiat. Slăbise în ultimele două zile. Pomeții îi ieșeau brusc prin pielea care pălise spre un cenușiu de hârtie. Am simțit la ea mirosul de spital, substanțe dezinfectante și poluante.

— Doamnă Rafferty, am zis eu. Îți mulțumim că ai venit.

— Putem doar să... Ar fi OK dacă facem asta repede? Vreau să mă întorc la Jenny.

— Înțeleg, am spus eu întinzând un braț s-o ghidez spre ușă. O să fim cât de rapizi putem.

Fiona nu s-a mișcat. Părul îi era împrăștiat în jurul feței în valuri moi castanii. Arăta ca și cum îl spălase în chiuvetă cu săpun din spital.

— Ai zis că l-ai prins pe om. Pe cel care a făcut asta.

Vorbea cu Richie.

— Avem pe cineva în custodie în legătură cu crimele. Da, a confirmat Richie.

— Vreau să-l văd.

Richie nu s-a așteptat la asta.

— Mă tem că nu e aici, am precizat eu calm. L-am dus în închisoare la ora asta.

— Trebuie să-l văd. Trebuie...

Fiona și-a pierdut șirul gândurilor, a clătinat din cap și și-a dat părul pe spate.

— Putem să mergem acolo? La închisoare?

— Nu prea merge așa, doamnă Rafferty. E în afara orelor de program, ar trebui să completăm acte, apoi ar putea să dureze câteva ore să-l aducă aici, în funcție de paza disponibilă... Dacă vrei să te întorci la sora ta, va trebui să lăsăm asta pe altă dată.

Chiar dacă aș fi lăsat-o să-și susțină punctul de vedere, n-ar fi avut energie.

— Altă dată. Pot să-l văd altă dată? a întrebat ea după o clipă.

— Sunt sigur că putem să facem cumva, am răspuns eu și am întins brațul din nou.

De data asta, Fiona s-a mișcat din cercul de lumină al felinarului în umbră și spre ușa sediului.

Una dintre camerele de interviu e amenajată să fie prietenoasă: covor în loc de linoleum, pereți curați galben-pai, scaune neinstituționale, care nu-ți învinețesc fundul, un răcitor de apă, un ceainic electric și un coș cu pliculețe de ceai, cafea și zahăr, câni adevărate în loc de pahare de spumă. E pentru familiile victimelor, martori fragili, suspecti care ar lua alte camere ca un afront la demnitatea lor și ar pleca indignați. Am dus-o pe Fiona acolo. Richie a instalat-o – era drăguț să ai un partener care putea să fie

de încredere cu cineva așa de șubred –, în timp ce eu m-am dus în camera de incidente și am aruncat câteva probe într-o cutie din carton. Până m-am întors, haina ei era pe spătarul scaunului și ea era încolăcită în jurul unei căni de ceai aburind, ca și cum tot trupul său avea nevoie să se încălzească. Fără haină, era ușoară ca un copil, chiar și în blugii largi și cardiganul crem supradimensionat. Richie stătea vizavi de ea, cu coatele sprijinite pe masă, la jumătatea unei povești lungi și liniștitoare despre o rudă imaginară, salvată dintr-o combinație dramatică de leziuni de medicii de la spitalul lui Jenny.

Am împins cutia discret sub masă și am ocupat un scaun de lângă Richie.

— Tocmai îi spuneam doamnei Rafferty că sora ei e pe mâini bune, a zis Richie.

— Medicul a spus că în câteva zile au să-i reducă doza de calmante, a adăugat Fiona. Nu știu cum are să facă față Jenny. E și-așa într-o stare foarte proastă – evident –, dar analgezicele ajută. Jumătate din timp crede că e doar un vis urât. Când nu le ia, totul o uimește... Pot să-i dea altceva? Antidepresive sau ceva?

— Medicii știu ce au de făcut, a zis Richie cu blândețe. Au s-o ajute să treacă prin asta.

— Am să te rog să faci ceva pentru noi, doamnă Rafferty, am intervenit eu. Cât ești aici, vreau să uiți ce s-a întâmplat cu familia ta. Scoate-ți din minte. Doar concentrează-te sută la sută să ne răspunzi la întrebări. Crede-mă, știu că sună imposibil, însă e singurul mod în care poți să ajuți să-l punem bine pe omul ăsta. De asta are acum nevoie Jenny de la tine – de asta au nevoie toți. Poți să faci asta pentru ei?

Ăsta e darul pe care li-l oferim celor care și-au iubit victimele: odihna. Pentru o oră-două au timp să se așeze și – fără să se simtă vinovați, fiindcă nu le dăm de ales – să nu-și mai bată capul cu ce s-a întâmplat. Înțeleg cât de imens e asta și cât de neprețuit. Am văzut în ochii Fionei stările prin care trecea cum am zărit în sute de alți ochi: ușurare și rușine, și recunoștință.

— OK. Am să încerc.

Avea să ne spună chestii pe care n-ar fi vrut să le menționeze, ca să-și dea un motiv să continue să vorbească.

— Îți mulțumim pentru asta. Știu că e dificil, dar faci ce trebuie.

Fiona și-a echilibrat ceaiul pe genunchii slabi, cuprinzând cana între palme, și mi-a acordat atenție deplină. Deja șira spinării i se îndreptase cu un grad.

— Să începem cu începutul. Există o șansă bună ca nimic din toate astea să nu fie relevant, însă pentru noi e important să obținem toate informațiile posibile. Ai zis că Pat și Jenny erau împreună de când aveau șaisprezece ani, nu-i așa? Poți să-mi relatezi cum s-au cunoscut?

— Nu prea. Suntem toți din aceeași zonă, așa că ne știm de pe-acolo, de când eram copii de școală generală. Nu-mi amintesc exact când ne-am întâlnit prima oară niciunul dintre noi. Când am ajuns pe la doisprezece-treisprezece ani, mulți am început să ne petrecem timpul împreună – doar ne prosteam pe plajă sau cu rolele, sau coboram la Dun Laoghaire și stăteam pe dig. Uneori ne duceam în oraș, la cinema și apoi la Burger King, sau la sfârșit de săptămână mergeam la discoteci școlare, dacă era vreuna bună. Doar chestii de puști, oricum, eram apropiați. Într-adevăr, apropiați.

— Nimic nu se compară cu prietenii cândești adolescent, a punctat Richie. Câți erați în gașcă?

— Jenny și cu mine. Pat și fratele lui, Ian. Shona Williams. Conor Brennan. Ross McKenna – Mac. Mai erau câțiva care stăteau cu noi uneori, dar asta era gașca reală.

Am scotocit în cutia din carton, am găsit un album foto – copertă roz, flori din paiete –, l-am răsfoit și l-am deschis la un fluturaș din hârtie. Șapte adolescenți cocoțați pe un zid, înghesuindu-se să încapă în poză, râdeau și etalau cornete de înghețată și tricouri strălucitoare. Fiona avea bretele, părul lui Jenny era de o nuanță mai închisă, Pat avea brațele înfășurate în jurul ei – umerii lui erau deja largi ca de bărbat, însă avea față de puști, deschisă și rumenă – și ea se prefăcea că mușca teatral din înghețata lui. Conor avea picioare și brațe lungi, slabe și stângace, făcea impresia unui cimpanzeu nătărău, căzând de pe zid.

— Asta e gașca? am întrebat eu.

Fiona și-a pus ceaiul pe masă – prea repede; câteva picături au sărit afară – și a întins o mână la album.

— Țsta-i al lui Jenny.

— Știu, am zis eu cu blândețe. Am fost nevoiți să-l împrumutăm pentru o vreme.

A săltat din umeri, cu sentimentul subit că degetele noastre sondau adânc în viețile lor.

— Dumnezeu! a exclamat ea involuntar.

— O să i-l înapoiem lui Jenny cât mai curând posibil.

— Puteți să... După ce terminați cu el, în timp, poate ați putea, pur și simplu, să nu-i spuneți că l-ați luat? Nu mai are nevoie de nimic altceva la care să facă față. Acest...

Fiona și-a întins mâna peste fotografie.

— Eram foarte fericiți, a zis ea atât de încet, că abia am auzit-o.

— O să facem tot posibilul. Poți să ne ajuți și tu cu asta. Dacă ne oferi toate informațiile care ne trebuie, atunci putem să evităm s-o întrebăm pe Jenny.

A dat din cap fără să ridice privirea.

— Bravo, am zis eu. Acum, ăsta trebuie că e Ian. Am dreptate?

Ian era cu câțiva ani mai tânăr decât Pat, mai slab și era șaten, însă asemănarea era evidentă.

— Da, ăsta e Ian. Dumnezeu, arăta atât de tânăr acolo... Era, într-adevăr, timid pe-atunci.

Am pus degetul pe pieptul lui Conor, din fotografie.

— Și ăsta cine e?

— Țsta-i Conor.

Răspunsul ei a ieșit prompt și cu ușurință, fără urmă de tensiune.

— El e tipul care o ține pe Emma în fotografia de la botez, cea din camera ei. E nașul ei?

— Da.

Menționarea Emmei a făcut fața Fionei să se crispeze. Și-a apăsât degetele pe fotografie, ca și cum încerca să se împingă în aceasta.

— Asta înseamnă că tipul ăsta e Mac, nu? am întrebat eu ușor, mutându-mă la față

următoare.

Bucălat și cu păr zburlit, cu brațe depărtate și tricou Nike alb și curat. Ai fi putut să spui doar după hainele lor ce generație erau puștii ăștia. Nu haine de-a gata, nimic cârpit, totul era nou și de firmă.

— Da. Și asta e Shona.

Păr roșu, creț, dacă n-ar fi petrecut o grămadă de timp să-l întindă, și o piele care aș fi pariat că era pistriuată sub bronzul fals și machiajul atent. Pentru o clipă ciudată, aproape mi-a părut rău pentru puștii ăștia. Când eram de vârsta lor, prietenii mei și cu mine eram toți săraci, aveam foarte puține cu care să ne lăudăm, însă cel puțin asta implica mai puțin efort.

— Ea și cu Mac puteau să ne facă oricând să râdem. Am uitat că arăta așa. Acum e blondă.

— Deci păstrați toți legătura?

M-am surprins sperând că răspunsul era da – nu din motive de investigație, ci pentru Pat și Jenny, naufragiați pe insula lor rece și pustie, bătută de vânturile mării. Ar fi fost bine de știut că unele rădăcini erau puternice pentru ei.

— Nu chiar. Am numerele de telefon ale celorlalți, dar a trecut mult timp. Ar trebui să-i sun, să le spun, însă, pur și simplu... nu pot.

Și-a dus cana la gură ca să-și ascundă fața.

— Lasă-ne nouă numerele, a zis Richie util. Sunăm noi. Nu există niciun motiv pentru care să fie nevoie să le dai tu veștile.

Fiona a dat din cap fără să se uite la el și s-a căutat în buzunare după telefon. Richie a rupt repede o pagină din agenda lui și i-a dat-o.

În timp ce ea scria, am întrebat-o, mutând-o înapoi pe un teren mai sigur:

— Se pare că ați fost un grup destul de apropiat. Cum de n-ați păstrat legătura?

— Viața, în cea mai mare parte. Odată ce Pat, Jenny și Conor au plecat la facultate... Shona și Mac sunt cu un an mai mici ca ei, iar eu și Ian cu încă unul, deci nu mai aveam prea multe în comun. Ei puteau să meargă la baruri, în cluburi adecvate și cunoscuseră oameni noi la facultate – și fără trei dintre ei, noi, ceilalți, pur și simplu, nu... Nu mai era la fel.

I-a întins hârtia și pixul înapoi lui Richie.

— Am încercat toți – la început am continuat să ne mai vedem. Era ciudat, fiindcă dintr-odată am fost nevoiți să programăm zilele haioase, și mereu cineva renunța în ultimul moment, dar am ieșit împreună. Treptat însă, a început să fie din ce în ce mai puțin. Chiar până în urmă cu câțiva ani, tot ne-am mai întâlnit la o halbă la fiecare câteva săptămâni, însă, pur și simplu... a încetat să funcționeze.

Avea din nou palmele strânse în jurul cării, înclinând-o în cercuri și privind vârtejul de ceai. Mirosul băuturii își făcea treaba, conferindu-i acestui loc străin o ambianță în care să te simți precum acasă și în siguranță.

— De fapt, probabil nu mai funcționa cu mult timp înainte de asta. Se vede din fotografii. Încetasem să mai formăm un puzzle împreună ca în cea de acolo. În schimb, suntem doar aceste coate și genunchi blocați unul în altul, toți ciudați... Chiar nu voiam să vedem asta. Mai ales Pat. Cu cât funcționa mai puțin, cu atât mai mult încerca el.

Stăteam pe un dig sau undeva și Pat se străduia din răspuțeri, practic, încercând să ne țină aproape pe noi toți, să facă să pară că eram din nou o gașcă mare. Cred că era mândru de asta, că încă își petrecea timpul cu aceiași prieteni pe care-i avea de când era copil. Asta însemna ceva pentru el. N-a vrut să lase să se piardă.

Fiona era neobișnuită: perceptivă, perspicace, sensibilă. Genul de fată care ar petrece o grămadă de timp singură, gândindu-se la ceva ce n-a înțeles, zăbovind la asta până desfăcea nodul. Asta făcea din ea un martor util, numai că mie nu-mi place să am de-a face cu oameni neobișnuiți.

— Patru băieți, trei fete, am zis eu. Trei cupluri și un ciudat? Sau doar o gașcă de prieteni?

Fiona aproape a zâmbit în jos, la fotografie.

— O gașcă de prieteni, practic. Chiar și când Jenny și Pat și-au început relația, lucrurile nu s-au schimbat atât de mult cum ai crede. Oricum, toată lumea anticipase asta de mult.

— Îmi aduc aminte că ai zis că visai să te iubească cineva așa cum Pat o iubea pe Jenny. Ceilalți flăcăi nu meritau, nu? Nu te-ai deranjat să încerci cu niciunul dintre ei?

A roșit. Roșeața a trecut prin fața ei cenușie, făcând-o să arate tânără și vie. Pentru o clipă, am crezut că era din cauza lui Pat, că el ocupase locul pe care ar fi putut să-l aibă alți băieți.

— De fapt, am făcut-o, a răspuns ea. Conor... Am fost împreună, însă doar pentru un timp. Patru luni, în vara în care aveam șaisprezece ani.

Ceea ce era, practic, o căsătorie, la vârsta aia. Am surprins mica foială a picioarelor lui Richie.

— Dar s-a purtat urât cu tine.

Roșeața s-a accentuat.

— Nu. Nu s-a purtat urât. Adică, n-a fost niciodată rău cu mine.

— Serios? Cei mai mulți puști de vârsta asta pot să fie destul de cruzi.

— Conor n-a fost niciodată. El era... el e un tip drăguț. Blând.

— Dar...?

— Dar...

Fiona și-a frecat obraji, de parcă încerca să-și șteargă roșeața.

— Vreau să spun că am fost cumva surprinsă când mi-a cerut să ieșim împreună – întotdeauna m-am întrebat dacă nu cumva era îndrăgostit de Jenny. Nu că ar fi zis ceva, doar... știi, ca o vibrație. Și apoi, odată ce am început să ieșim împreună, el... m-am simțit ca... adică, a fost grozav, am râs, dar voia mereu să facem totul împreună cu Pat și Jenny. Mai exact, să mergem la cinema cu ei sau la plajă, sau mă rog. Tot trupul, toate unghiurile lui indicau tot timpul spre Jenny. Și când se uita la ea... se aprindea. Spunea câte o glumă, și la poantă se uita la ea, nu la mine...

Și asta era motivația noastră, cea mai veche din lume. Într-un mod ciudat, era reconfortant să știu că avusesem dreptate de la început: asta nu se abătuse asupra familiei Spain din largul mării, ca vreo furtună criminală, și n-o zdrobise la întâmplare. Se ivise din propriile lor vieți.

L-am simțit pe Richie, practic, trepidând lângă mine de cât de mult ar fi vrut să se

miște. Nu m-am uitat la el.

— Credeai că o dorea pe Jenny. Ieșea cu tine ca să ajungă mai aproape de ea. Am încercat s-o înmoui, însă a ieșit la fel de brutal. Ea a tresărit.

— Așa cred. Presupun că da, și a fost în speranța că, dacă suntem împreună, o să fim ca ei. Ca Jenny și Pat. Ei erau...

Pe pagina de vizavi de cea cu poza de grup era o fotografie cu Pat și Jenny făcută în aceeași zi, judecând după haine. Stăteau unul lângă altul pe zid, sprijinindu-se reciproc, cu fața unul la altul, destul de aproape ca nasurile să li se atingă. Jenny zâmbea uitându-se în sus la Pat. Fața lui privind în jos la ea era captivată, absorbită, fericită. Aerul din jurul lor era alb, de vară caldă, dulce. Departe, în spatele umerilor lor, o bucată de mare avea o culoare ca a florilor albastre.

Mâna Fionei s-a mișcat deasupra fotografiei, ca și cum ar fi vrut s-o atingă, dar nu putea.

— Eu am făcut-o, a precizat ea.

— E foarte bună.

— Erau ușor de pozat. De cele mai multe ori când pozezi doi oameni, trebuie să fii atent la spațiul dintre ei, la cum se dispersează lumina. Cu Pat și Jenny era ca și cum lumina nu se dispersa, ci, pur și simplu, își continua drumul drept prin decalajul dintre ei... Ei aveau ceva special. Amândoi aveau, oricum, multe calități – amândoi erau foarte populari la școală, Pat era grozav la rugby, Jenny a avut întotdeauna admiratori –, însă împreună... erau de aur. Aș fi putut să mă uit toată ziua la ei. Îi priveai și te gândeai: „Așa. Așa trebuie să fie”.

Degetul ei le-a mângâiat mâinile împreunate, alunecând departe.

— Conor... Părinții lui s-au despărțit, tatăl lui e prin Anglia sau undeva – nu sunt sigură, Conor n-a vorbit niciodată despre el. Pat și Jenny erau cel mai fericit cuplu pe care îl întâlnise vreodată. Era ca și cum ar fi vrut să *fie* ca ei, și credea că dacă ieșeam împreună, am fi putut... La momentul respectiv n-am pus toate astea în cuvinte sau altceva, dar după aceea, poate, m-am gândit...

— Ai vorbit cu el despre asta?

— Nu. Am fost prea jenată. Adică, propria *soră*...

Fiona și-a trecut mâinile prin păr, trăgându-l în față, ca să-și ascundă obraji.

— Am lăsat-o baltă. Nu era mare lucru. Nu eram *îndrăgostită* de el. Eram doar niște copii.

Totuși, trebuie că fusese un lucru mare. *Propria soră*...

Richie și-a împins scaunul înapoi și s-a dus să pornească din nou fierbătorul electric.

— Îmi aduc aminte că ne-ai spus că Pat devenea gelos dacă alți băieți o plăceau pe Jenny, când erați adolescenți, a zis el ușor, peste umăr. A fost și pe Conor, da?

Asta a făcut-o pe Fiona să ridice capul, însă el a scuturat un plic de cafea și s-a uitat la ea cu simplu interes.

— Nu era gelos cum ai crede. El doar... observase și el. Așa că la câteva zile după ce m-am despărțit de Conor, Pat m-a luat deoparte și m-a întrebat de ce. N-am vrut să-i spun, dar Pat... cu el era foarte ușor de vorbit. Întotdeauna i-am spus chestii. Era pentru mine ca un frate mai mare. Deci am ajuns să vorbim despre asta.

Richie a fluierat.

— Când eram tânăr, aş fi fost furios dacă prietenul meu ar fi umblat după prietena mea, a zis el. Nu sunt genul violent, dar ar fi primit una în faţă.

— Cred că Pat s-a gândit la asta. Adică – o îmbujorare bruscă de alarmă – nici el nu era genul violent, niciodată, însă, cum ai zis... A fost destul de supărat. A trecut pe la noi pe-acasă să mă vadă – Jenny era la cumpărături – şi când i-am zis, doar a plecat. Era *alb*. Faţa lui părea făcută din ceva solid. Am fost destul de speriată – nu că m-aş fi gândit că-i *făcea* ceva lui Conor, am ştiut că asta n-avea să se întâmple, eu doar... mă gândeam ce-ar fi dacă afla toată lumea şi se spărgea gaşca. Totul ar fi fost oribil. Mi-am dorit...

Şi-a lăsat capul în jos. Mai încet, în cană:

— Mi-am dorit să-mi fi ținut proasta de gură închisă. Sau, pur şi simplu, să nu fi avut nimic de-a face cu Conor.

— N-a fost vina ta, am zis eu. N-aveai de unde să ştii. Sau aveai?

Fiona a ridicat din umeri.

— Probabil că nu. Cert e că m-am simţit ca şi cum aş fi ştiut. Ca şi cum ziceam de ce să fie el cu mine când era Jenny acolo?

A lăsat capul şi mai în jos.

Era din nou acolo bucăţica aia de ceva profund şi încurcat, întins între ea şi Jenny.

— A fost destul de umilitor.

— N-am murit din asta. Adică, aveam şaisprezece ani. Totul era umilitor.

Încerca s-o dea pe glumă, dar nu i-a ieşit. Richie i-a zâmbit când s-a aplecat peste umărul ei să-i ia cana, însă ea i-a dat-o fără să i se uite în ochi.

— Pat nu era singurul care avea dreptul să fie supărat, am continuat eu. Nu erai supărată şi tu? Pe Jenny sau pe Conor, sau pe amândoi?

— N-am fost tipul ăla de copil. M-am simţit de parcă era vina mea. Fiindcă fusesem așa de toantă.

— Şi Pat nu s-a confruntat fizic cu Conor, în cele din urmă?

— Nu prea cred. Niciunul dintre ei n-a avut vânătăi sau alte semne, din câte am văzut. Nu ştiu ce s-a întâmplat exact. Pat m-a sunat a doua zi şi a zis să nu-mi fac griji despre asta, să uit că am discutat vreodată. Am întrebat ce s-a întâmplat şi mi-a răspuns doar că asta n-avea să mai fie o problemă.

Cu alte cuvinte, Pat deţinuse controlul, tratase frumos o situaţie urâtă şi rezolvase drama la un nivel minim. Conor, între timp, fusese pocnit bine şi tare de Pat, umilit chiar mai chinuitor decât fusese Fiona şi lăsat, fără nicio îndoială, cu adevărul că n-avea nicio blestemată de şansă cu Jenny.

De data asta m-am uitat la Richie. El se juca oarecum absent cu pliculeţele de ceai.

— Şi a mai fost o problemă după asta?

— Nu. Niciodată. Niciunul dintre noi n-a mai zis niciodată nimic despre asta. Conor a fost extrem de drăguţ cu mine pentru o vreme, ca şi cum încerca să compenseze faptul că lucrurile merseseră prost – doar că, oricum, fusese întotdeauna drăguţ cu mine, așa că... Şi am avut sentimentul că se ţinea la distanţă de Jenny – nimic prea evident, doar se asigura că nu erau niciodată singuri când se duceau undeva, chestii de astea. În

principiu înșă, totul a revenit la normal.

Fiona și-a aplecat capul să culeagă scame de pe mâneca jachetei și încă avea în obraji o urmă de îmbujorare.

— Jenny a aflat?

— Că m-am despărțit de Conor? N-avea cum să nu-și dea seama.

— Că era interesat de ea.

Nuanța de roșu s-a accentuat din nou.

— Cred că da, de fapt, cred că a știut tot timpul. Nu i-am spus niciodată și, sigur, nici Conor. Sau Pat – el era foarte protector, n-ar fi vrut s-o facă să se îngrijoreze. Dar într-o noapte, la câteva săptămâni după chestia cu Pat, Jenny a venit în camera mea – ne pregăteam de culcare, ea era deja în pijama. Doar a stat acolo, jucându-se cu agrafele mele de păr, agățându-și-le pe vârfurile degetelor. În cele din urmă, am întrebat: „Ce-i?” Ea a răspuns: „Îmi pare foarte rău pentru tine și Conor”. Am spus ceva de genul „Sunt în regulă, nu-mi pasă” – vreau să spun, trecuseră săptămâni, deja o repetase de o grămadă de ori, nu știam unde voia să ajungă –, însă ea a continuat: „Nu, serios. Dacă a fost vina mea – dacă aș fi putut să fac ceva diferit... Adică, îmi pare atât de rău, atât de rău, asta-i tot”.

Fiona a râs, cu o mică respirație crispată.

— Doamne, amândouă eram *moarte* de jenă. Zic: „Nu, n-a fost vina ta. De ce ar fi fost vina ta? Sunt în regulă. Noapte bună...” Nu voiam decât să plece. Jenny – pentru o clipă am crezut că avea să spună altceva, așa că mi-am băgat capul în dulap și am început să arunc haine afară, ca și cum scoteam lucruri pentru a doua zi. Când m-am uitat în jur, plecase. N-am mai vorbit niciodată despre asta, dar de asta cred că știa. Despre Conor.

— Și era îngrijorată că ai simțit că era atras de ea. Ai simțit?

— Nici prin gând nu mi-a trecut.

Fiona mi-a zărit sprânceană interogativă și și-a ferit privirea.

— Mă rog. Adică, m-am gândit la asta, dar n-am dat vina pe ea pentru... Lui Jenny îi plăcea să flirteze, să atragă atenția băieților – avea optsprezece ani, sigur că făcea asta. Nu cred că l-a încurajat ea pe Conor, exact, însă cred că știa că era îndrăgostit de ea, și îi cam plăcea ideea. Asta-i tot.

— Crezi că a făcut ceva în legătură cu asta?

Capul Fionei a țâșnit în sus și s-a uitat la mine.

— Ce anume? Să-i spună s-o șteargă? Sau să fie *împreună* cu el?

— Una din două, am rostit eu prietenos.

— Ea îl avea pe *Pat*! Relație serioasă, nu doar chestii copilărești. Erau *îndrăgostiți*. Și Jenny nu mergea cu doi simultan... Vorbești despre *sora mea*.

Mi-am ridicat mâinile.

— Nu mă îndoiesc nicio clipă că erau îndrăgostiți. Dar o adolescentă începe să-și dea seama că o să-și petreacă restul vieții cu același bărbat. Ar fi putut să intre în panică, să simtă că avea nevoie de un mic moment cu alt tip înainte să se liniștească. Asta nu face din ea o târfă.

Fiona a scuturat din cap, cu părul fâlfâind.

— Nu înțelegi. Jenny... Când face ceva, o face *cum trebuie*. Chiar dacă n-ar fi fost nebună după Pat – și era –, nu l-ar fi înșelat cu nimeni. Nici măcar un sărut.

Spunea adevărul, totuși asta nu însemna că avea dreptate. Odată ce mintea lui Conor începuse să se desprindă din ancore, un sărut vechi ar fi crescut în milioane de dulci posibilități, legănându-se la îndemână.

— Corect. Dar o confruntare cu Conor? Ar fi făcut asta?

— Nu prea cred. Adică, pentru ce? La ce ar fi folosit? Ar fi făcut doar ca toată lumea să fie jenată, și poate ar fi stricat relația dintre Pat și Conor. Jenny n-ar fi vrut asta. Nu e vreo regină teatrală.

Richie a turnat apă clocotită în cană.

— Aș fi zis că relația dintre Pat și Conor era deja stricată, nu? În fond, chiar dacă Pat nu i-a dat lui Conor câteva palme în ziua aia, nu era vreun martir. N-a putut să continue să fie prieten cu el ca și cum nimic nu s-a întâmplat.

— De ce nu? Conor n-a *făcut* nimic. Erau cei mai buni prieteni. N-aveau de gând să lase ceva de genul ăsta să ruineze totul. E ceva din toate astea...? De ce...? Adică, s-a întâmplat în urmă cu unsprezece ani.

Fiona începea să pară precaută. Richie a ridicat din umeri, a aruncat un plic de ceai în coșul de gunoi.

— Spun doar că au fost destul de apropiați dacă au trecut peste așa ceva. Am avut prieteni buni la vremea mea și pot să afirm că într-o așa situație stânjenitoare și-ar fi văzut de drum.

— Erau. Apropiați. Toți am fost, dar Pat și Conor erau diferiți. Cred...

Richie i-a înmânat o cană de ceai proaspăt. Ea a învârtit absentă lingurița în ea. Se concentra, alegând cuvintele.

— Am crezut mereu că era din cauza taților lor. Tatăl lui Conor, cum v-am zis, nu era lângă el, și tatăl lui Pat murise când avea el opt ani... Asta face o diferență. Mai ales pentru băieți. E ceva la cel care trebuie să fie bărbatul familiei când e doar un copil. Băieți care trebuie să fie prea responsabili prea devreme. Asta se vede.

Fiona a ridicat privirea. Ochii ni s-au întâlnit și, dintr-un oarecare motiv, ai ei s-au ferit prea repede.

— Oricum, au avut asta în comun, a adăugat ea. Cred că a fost important pentru amândoi să aibă în preajmă pe cineva care înțelegea. Uneori obișnuiau să se ducă să se plimbe, doar ei doi – pe plajă sau în altă parte. Obișnuiam să-i privesc. Alteori, nici măcar nu vorbeau. Doar se plimbau, așa de aproape unul lângă altul, că umerii, practic, li se atingeau. La pas. Când se întorceau, arătau mai senini. Calmați. Erau *buni* unul pentru celălalt. Când ai așa un prieten, ai face tot ca să-l păstrezi.

Pâlpâielile bruște, dureroase de invidie m-au luat prin surprindere. Eu fusesem un singuratic în ultimii câțiva ani de școală. Mi-ar fi plăcut așa un prieten.

— Așa e, da, a intervenit Richie. Știu că ai spus că facultatea v-a stat în cale, dar eu aș zice că ar fi fost nevoie de mai mult de-atât ca să vă faceți să vă lepădați unul de altul.

— Da, așa e, a confirmat Fiona pe neașteptate. Cred că atunci când ești copil ești mai puțin... lămurit? Apoi înaintezi în vârstă și începi să decizi ce fel de om îți dorești să fii, și asta nu se potrivește întotdeauna cu ce devin prietenii tăi.

— Știu ce vrei să spui. Eu și prietenii mei din școală încă ne întâlnim, dar jumătate din noi vrem să vorbim despre petreceri și Xbox, iar cealaltă jumătate vrea să vorbească despre culoarea rahatului de bebeluș. O grămadă de lungi tăceri în ultima vreme.

Richie a alunecat în scaunul lui, mi-a întins o cană de cafea și a luat o înghițitură mare dintr-a lui.

— Deci cine a plecat așa din gașca ta? am întrebat eu.

— La început. Mac și Ian. Voiau să fie, cum ar veni, băieții bogați din oraș – Mac lucra pentru o agenție imobiliară, Ian făcea ceva în sectorul bancar, nici măcar nu sunt sigură ce. Au început să se ducă în toate locurile *supertrendy*, cum ar fi să bea în Café en Seine și apoi la Lillie, locuri ca astea. Când ne întâlneam toți, Ian ți-ar fi spus cât de mult plătise pentru fiecare lucru pe care-l purta, iar Mac ar fi *strigat* cum vreo fată sărise pe el cu o noapte înainte și nici refluxul n-ar fi luat-o de-acolo, însă el fusese pregătit sufletește pentru vreo activitate caritabilă, așa că o alungase... Pe mine mă credeau o idioată, fiindcă studiam fotografia – în special Mac – și au continuat să mi-o *spună*. Că eram o idioată și n-aveam să fac bani niciodată și că ar fi trebuit să mă maturizez, și că trebuia să-mi cumpăr niște haine decente, ca să am o șansă să agăț un tip care să aibă grijă de mine. Și apoi, compania lui Ian l-a trimis la Chicago și Mac era mai mult în Leitrim, vânzând apartamente în dezvoltările astea imobiliare de-acolo, așa că n-am mai păstrat legătura. Mi-am imaginat că...

A întors pagini din album, a zâmbit ușor crispat la o poză cu patru băieți care făceau fețe de rață și semne de gangsteri falși.

— Vreau să spun că mulți oameni ajung așa în timpul boomului economic. Nu că Mac și Ian se schimbaseră și deveniseră onaniști. Ei doar făceau ce făcea toată lumea. Presupun că au depășit momentul. Pe-atunci nu era distractiv să-i ai în jur, dar tot sunt băieți buni, în sufletul lor. Oamenii pe care i-ai întâlnit în adolescență, cei care ți-au văzut tunsoarea stupidă și cele mai jenante chestii pe care le-ai făcut în viața ta, și încă te mai plac după toate astea, sunt de neînlocuit, știi? Întotdeauna am crezut că într-o zi o să ajungem din nou pe drumul cel bun. Acum, după toate astea... nu mai știu.

Zâmbetul dispăruse.

— Conor nu se ducea la Lillie cu ei?

O umbră trecătoare a unui zâmbet i-a zburat pe față.

— Dumnezeu, nu. Nu e stilul lui.

— E mai mult un singuratic?

— Nu singuratic. Adică, s-ar duce la un bar să se distreze la fel ca toată lumea, dar barul n-ar fi la Lillie. Conor e genul sensibil. El n-a fost niciun moment pentru chestii *trendy*. Zicea că asta îi lasă pe alții să ia decizii pentru tine, iar el era suficient de bătrân ca să ia propriile decizii. Și credea că toate chestiile gen „cardul-meu-de-credit-e-mai-mare-decât-cardul-tău-de-credit” sunt idioate. Le-a zis lui Ian și Mac că s-au transformat într-o pereche de oi în moarte cerebrală. Ei n-au reacționat prea bine.

— Un tânăr supărat.

Fiona a clătinat din cap.

— Nu supărat. Doar... cum am spus. Nu mai au nimic în comun, și asta îi deranjează pe toți trei. Vor să scape unul de celălalt.

Dacă aş mai fi zăbovit mult la Conor, aveasă înceapă să-şi pună întrebări.

— Şi Shona? Ea cu cine a încetat să se mai înţeleagă?

— Shona...

Fiona a ridicat din umeri, elocvent.

— Shona e pe undeva versiunea feminină a lui Mac şi Ian. O grămadă de bronz fals, o grămadă de etichete, o grămadă de prietene cu bronzuri false şi etichete, şi toate rele – nu din când în când, cum e toată lumea, ci tot *timpul*. Când ne întâlneam, ea continua să facă mici comentarii meschine despre tunsoarea lui Conor sau hainele mele, şi râdea cu Mac şi Ian – era amuzantă, mereu a fost, însă nu obişnuia să fie amuzantă în mod *maliţios*. Apoi, în urmă cu câţiva ani, i-am trimis un SMS s-o întreb dacă vine la o bere, ca de obicei, iar ea, practic, mi-a răspuns spunând că se logodise – nici măcar nu-l cunoscusem pe iubitul ei, nu ştiam decât că era bogat – şi că ar muri de ruşine dacă *logodnicul* ei ar vedea-o vreodată cu cineva ca mine, aşa că să stau cu ochii pe secţiunile social şi personal ca să-i văd pozele de la nuntă, pa!

Altă mică ridicare rezervată din umeri.

— Nu sunt sigură că o să treacă vreodată peste asta.

— Şi Pat şi Jenny? am întrebat eu. N-au vrut să fie şi ei copiii *cool* ai oraşului?

Durerea a făcut un arc pe chipul Fionei, şi ea a smucit capul şi l-a clătinat, întinzând mâna după cană.

— Într-un fel. Nu ca Ian şi Mac, dar, da, le-a plăcut să meargă în locuri la modă, să poarte lucrurile potrivite. Pentru ei însă, cei mai importanţi au fost mereu ei, unul pentru altul. Să se căsătorească, să-şi ia o casă, să aibă copii.

— Ultima dată când am discutat, ai menţionat că vorbeai cu Jenny în fiecare zi, însă că nu vă văzuserăţi de mult. Şi tu te-ai îndepărtat de ea. De asta? Ea şi Pat aveau propria viaţă domestică, şi asta nu se potrivea cu a ta?

A tresărit.

— Sună groaznic. Dar da, cred că asta a fost. Cu cât înaintau pe calea asta, cu atât se îndepărtau de noi, ceilalţi. De cum a venit Emma, totul era numai despre rutina de culcare şi înscrierea ei la şcoli, şi noi, ceilalţi, nu ştiam nimic despre asta.

— Ca prietenii mei, a zis Richie dând din cap. Rahat de bebeluş şi perdele.

— Da. La început şi-au luat babysitter şi au venit să bea câteva halbe, aşa că cel puţin i-am văzut, dar odată ce s-au mutat la Brianstown... oricum, nu sunt sigură că voiau să iasă în oraş. Erau ocupaţi să facă chestii familiale, şi voiau s-o facă bine. Nu mai erau dornici să se îmbete în baruri şi să ajungă acasă la trei dimineaţa. Ne-au invitat mai tot timpul, însă distanţa, şi faptul că toată lumea muncea ore lungi...

— Nimeni nu se descurcă. Ştiu cum e. Când te-au invitat ultima oară, îţi aminteşti? am întrebat-o eu.

— Cu luni în urmă. Mai, iunie. După toate ocaziile când n-am putut să ajung, Jenny a cam renunţat.

Mâinile Fionei au început să se încleşteze în jurul căinii.

— Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult.

Richie a clătinat din cap uşor.

— N-aveai niciun motiv s-o faci. Îţi vedeai de treaba ta, ei îşi vedeau de-a lor, toată

lumea era bine și fericită – erau fericiți, da?

— Da. Adică, în ultimele luni erau îngrijorați în legătură cu banii, dar știau că avea să fie în regulă, în cele din urmă. Jenny mi-a zis asta de câteva ori, că n-avea să se agite rău, fiindcă știa că au să rezolve într-un fel sau altul.

— Și te-ai gândit că avea dreptate?

— De fapt, da. Așa e Jenny: lucrurile dau rezultate pentru ea. Unii oameni, știu, pur și simplu, să trăiască. O fac bine, fără ca măcar să se gândească la asta. Jenny a avut mereu talent.

Pentru o clipă, am văzut-o pe Geri în bucătăria ei mirosind a cimbru, verificându-i temele lui Colm, râzând la gluma lui Phil și stând cu ochii pe mingea pe care Andrea o bătea în jur. Și apoi Dina, cu părul sălbatic și degete ca ghearele, luptându-se cu mine fără niciun motiv pe care să poată să-l numească. Am reușit să nu mă uit la ceas.

— Știu ce vrei să spui, am zis eu. Eu aș fi invidiat asta. Tu nu?

Fiona s-a gândit la asta, răsucindu-și părul în jurul degetului.

— Când eram mai mici, poate. Probabil. Știi cum e când ești adolescent. Nimeni nu are nicio idee ce are de gând. Jenny și Pat știau mereu ce făceau. Probabil că a fost unul dintre motivele pentru care am ieșit cu Conor – speram că dacă făceam tot ce făcea Jenny, aveam să fiu așa. Anumite chestii. Mi-ar fi plăcut asta.

Și-a despiralat șuvița de păr și a examinat-o, întorcând-o pe toate părțile în lumină. Avea unghii roase în carne.

— Însă odată ce am crescut... nu. N-am vrut viața lui Jenny: să lucrez în PR, să mă căsătoresc atât de devreme, să am imediat copii – nimic din toate astea. Uneori, cumva mi-am *dorit* totuși. Ar fi simplificat mult viața. Are sens ce zic?

— Absolut, am asigurat-o eu.

De fapt, suna ca un smiorcăit adolescentin, gen *aș vrea să pot să fac lucruri normale, dar sunt prea specială*, însă am păstrat iritarea pentru mine.

— Dar despre hainele de firmă ce-ai zis? De vacanțele scumpe?

Asta trebuie că fusese enervant, s-o vezi pe Jenny bucurându-se de toate, în timp ce tu stai într-un apartament împărțit cu alții și-ți numeri mărunțișul.

A clătinat din cap.

— Aș arăta stupid în haine de firmă. Nu sunt chiar așa ahtiată după bani.

— Haide, zău, doamnă Rafferty. Toată lumea vrea bani. Asta nu e o rușine.

— Păi, nu vreau să fiu *lfteră*. Cert e că nu e cel mai important lucru din întregul meu univers. Eu îmi doresc doar să fiu un foarte bun fotograf – adică destul de bună ca să nu fiu nevoită să încerc să vă explic despre Pat și Jenny sau despre Pat și Conor. Să pot să vă arăt doar fotografiile mele, și să înțelegeți. Dacă asta înseamnă câțiva ani de lucru la Pierre pentru bani de rahat, în timp ce învăț, atunci OK, destul de corect. Apartamentul meu e frumos, mașina îmi merge, ies în oraș în fiecare weekend. De ce aș vrea mai mulți bani?

— Dar nu ăsta e modul de gândire al restului găștii, a spus Richie.

— Al lui Conor era cumva. Nici lui nu-i pasă prea mult de bani. El face web design, și e chiar implicat în asta – el zice că în câteva sute de ani asta are să fie una dintre marile forme de artă –, așa că ar face chestii gratis dacă ceva îi trezește interesul. Dar ceilalți...

nu. Ei n-au înțeles niciodată. S-au gândit – cred că inclusiv Jenny s-a gândit – că doar eram imatură, și mai devreme sau mai târziu aveam să-mi vin în fire.

— Asta probabil că te-a înfuriat, am presupus eu. Vechii tăi prieteni, propria soră, toți credeau că dorințele tale erau lipsite de sens.

Fiona a expirat și și-a trecut degetele prin păr, încercând să găsească lesne cuvintele potrivite.

— Nu chiar. Adică, am mulți prieteni care înțeleg. Vechea gașcă... da, mi-aș fi dorit să fim pe aceeași lungime de undă, însă nu-i învinovățesc. Totul în ziare, în reviste, la știri... fac să arăți ca un idiot sau un ciudat dacă vrei doar să trăiești confortabil și să faci ce-ți place. Nu trebuie să reflectezi la asta. Ar trebui să te gândești doar cum să ajungi bogat și să cumperi proprietăți. N-aveam cum să mă supăr cu adevărat pe ceilalți că făceau exact ce ar fi trebuit să facă.

Și-a trecut mâna peste album.

— Asta ne-a îndepărtat. Nu diferența de vârstă. Pat, Jenny, Ian, Mac și Shona făceau ce ar fi trebuit să facă. În moduri diferite, așa că și ei s-au îndepărtat unii de alții, dar toți voiau ce se presupunea că trebuia să vrem. Conor și cu mine ne-am dorit altceva. Ceilalți nu puteau să priceapă asta. Și nici noi nu-i înțelegem pe ei cu adevărat. Și așa s-a sfârșit.

A dat paginile înapoi la acea fotografie cu ei șapte pe zid. Nu era niciun fel de răutate în vocea sa, ci doar un fel de mirare tristă, uluită de cât de ciudată putea să fie viața, și cât de hotărâtoare.

— Totuși, Pat și Conor au reușit, evident, să rămână apropiați, nu? Dacă Pat l-a ales pe Conor să fie nașul Emmei. Sau a cerut Jenny?

— Nu! Pat. Ți-am zis, erau cei mai buni prieteni. Conor a fost cavalerul de onoare al lui Pat. Au rămas apropiați.

Până când ceva s-a schimbat, și n-au mai fost deloc apropiați.

— A fost un naș bun?

— Da. A fost grozav.

Fiona a zâmbit în jos, la băiatul înalt și slab din fotografie. Gândul că trebuia să-i spun m-a făcut să tresar.

— Obişnuiam să ducem copiii la grădina zoologică împreună, el și cu mine, și-i spunea Emmei povești despre animale care aveau aventuri nebunești după ce grădina zoologică se închidea peste noapte... Odată, ea și-a pierdut un ursuleț, unul cu care dormea noaptea. A fost devastată. Conor i-a zis că ursulețul a câștigat o călătorie în jurul lumii, apoi a cumpărat o grămadă de cărți poștale din locuri ca Surinam, Mauritius și Alaska, habar n-am de unde le-a luat – cred că le-a găsit pe internet – și a decupat pozele unui ursuleț ca al ei, le-a lipit pe cărțile poștale, a scris mesaje ca de la ursuleț: „Astăzi am schiat pe muntele ăsta și pe urmă am băut ciocolată caldă. Îți trimit o îmbrățișare mare, cu drag, Benjy”, și i le-a dat Emmei. Ea a primit cărțile astea poștale în fiecare zi, până s-a atașat de o păpușă nouă și n-a mai fost supărată în legătură cu ursul.

— Când a fost asta?

— Cam cu trei ani în urmă? Jack era doar un bebeluș, așa că...

Unda de durere a țâșnit din nou pe fața Fionei. Înainte să poată să înceapă să se gândească, am întrebat:

— Când l-ai văzut pe Conor ultima dată?

În ochii ei a apărut o licărire precaută. Învelișul sigur al concentrării începea să subțieze. Știa că se întâmpla ceva, chiar dacă nu putea să spună ce. S-a dat pe spate în scaun și și-a înfășurat brațele în jurul taliei.

— Nu sunt sigură. A trecut ceva vreme. Câțiva ani, cred.

— N-a fost la petrecerea de ziua Emmei, în aprilie?

Tensiunea din umeri a crescut un grad.

— Nu.

— De ce?

— Cred că n-a putut să vină.

— Tocmai ne-ai zis că Brennan era dispus să rezolve o grămadă de probleme pentru fina lui. De ce nu s-a deranjat să vină la petrecerea ei de aniversare?

Fiona a ridicat din umeri.

— Întreabă-l pe el. Eu nu știu.

Și-a ciugulit din nou mâneca pulovărului și nu s-a uitat la niciunul dintre noi. S-a lăsat iar pe spate, s-a așezat confortabil și a așteptat.

A durat câteva minute. Fiona s-a uitat la ceas și a cules scame până și-a dat seama că noi am fi putut să așteptăm mai mult decât ea.

— Cred că e posibil să fi avut, poate, vreun fel de ceartă, a precizat ea, în cele din urmă.

Am dat din cap.

— O ceartă cu privire la ce?

O ridicare inconfortabilă de umeri.

— Când Jenny și Pat au cumpărat casa, Conor a crezut că erau țicniți. Și eu la fel, dar ei nici nu voiau să audă de asta, așa că am încercat de câteva ori și apoi mi-am ținut gura. De fapt, chiar dacă eu nu eram sigură că avea să meargă, ei erau fericiți, așa că am vrut să mă bucur pentru ei.

— Dar Conor nu. De ce?

— El nu știe să-și țină gura și doar să dea din cap și să zâmbească, nici când asta e cel mai bun lucru pe care ar putea să-l facă. Oricum, consideră asta ipocrizie. Dacă el crede că ceva e o porcărie, o să spună că e o porcărie.

— Și asta l-a enervat pe Pat? Sau pe Jenny? Sau pe amândoi?

— Pe amândoi. Spuneau: „Cum altfel am putea să urcăm pe scara proprietății? Cum altfel ar trebui să cumpărăm o casă de dimensiuni decente cu grădină pentru copii? E o investiție strălucită, în câțiva ani o să ajungă să valoreze suficient ca să putem s-o vindem și să cumpărăm o altă casă undeva în Dublin, dar deocamdată... Dacă am fi milionari, da, am lua un loc grozav și mare direct în Monkstown, însă nu suntem, așa că dacă Brennan vrea să ne împrumute câteva sute de mii, asta ne luăm”. Au fost supărați rău că el nu-i susținea. Jenny tot zicea: „Nu vreau să ascult de toată negativitatea asta. Dacă toată lumea crede așa, atunci țara asta are să ajungă în ruină. Noi vrem să fim înconjurați de pozitivitate...” Era supărată cu adevărat. Jenny crede cu tărie în

atitudinea pozitivă. Ea simțea că dacă ar fi continuat să-l asculte pe Conor, totul ar fi fost distrus. Nu știu detalii, însă cred că, în cele din urmă, a avut loc un fel de răbufnire mare. După asta, Conor n-a mai venit și ei n-au mai vorbit despre el. De ce? Contează?

— Conor încă mai are sentimente pentru Jenny?

Era întrebarea de un milion de dolari, dar Fiona mi-a aruncat o privire ca și cum nu auzisem o vorbă din ce zisese.

— Asta a fost cu mult timp în urmă. A fost o chestie copilărească, pentru numele lui Dumnezeu.

— Chestiile copilărești pot să fie destul de intense. Mulți oameni nu uită primele iubiri. Crezi că Brennan a fost unul dintre ei?

— N-am nicio idee. Ar trebui să-l întreb pe el.

— Și tu? Tu mai ai sentimente pentru el?

M-am așteptat să sară la mine, dar ea a meditat la asta, cu capul aplecat peste fața lui din album, cu degetele încurcate din nou în păr.

— Depinde ce vrei să spui cu sentimente. Mi-e dor de el, da. Uneori mă gândesc la el. Suntem prieteni de când aveam unsprezece ani. Asta e important. Dar nu e ca și cum aș privi totul melancolic și aș tânji după cel plecat. Nu vreau să mai am o *relație* cu el. Dacă asta ai vrut să știi.

— Nu te-ai gândit să ții legătura cu el după ce s-a certat cu Pat și Jenny? Se pare că tu ai avut mai multe în comun cu el decât ei, la urma urmelor.

— M-am gândit la asta, da. Am lăsat să treacă o vreme, pentru cazul în care Conor încă fierbea – n-am vrut să mă trezesc în mijlocul la nimic –, însă apoi l-am sunat de câteva ori. Nu m-a sunat înapoi, deci n-am forțat. Cum am zis, nu era centrul universului meu. Mi-am imaginat că, la fel ca Mac și Ian, am descoperit din nou unul despre altul că nu ne potriveam.

Nu așa își imaginase ea locul și caracterul reuniunii.

— Mulțumesc. Asta s-ar putea să fie de folos.

Am întins mâna să iau albumul, dar mâna Fionei m-a oprit.

— Pot să – pentru o clipă...?

Mi-am retras mâna și am lăsat-o. Ea a tras albumul mai aproape, l-a încercuit cu antebrațele. Încăperea era tăcută. Auzeam șuieratul slab al încălzirii centrale mișcându-se prin pereți.

— În vara aia, a zis Fiona abia cât s-o auzim și noi.

Avea capul aplecat peste fotografie, cu părul căzut.

— Am râs atât de *mult*. Înghețata... Era chioșcul ăla mic de înghețată, jos, aproape de plajă – părinții noștri obișnuiau să meargă acolo când erau copii. În vara aia, proprietarul a zis că majorează chiriile la ceva astronomic, nu era chip ca tipul să poată să plătească – proprietarul voia să-l forțeze să plece, ca să poată să vândă terenul pentru, nu știu, birouri sau apartamente sau ceva. Toată lumea din jur era *indignată* – locul era ca o instituție, știi? Copiii își primiseră acolo prima lor înghețată, te duceai acolo la primele întâlniri amoroase... Pat și Conor au zis: „Într-un singur mod poate să-și păstreze afacerea: să vedem câtă înghețată putem să băgăm în noi”. În vara aia am mâncat înghețată în fiecare zi. A fost ca o misiune. Abia terminam o serie, și Pat și

Conor dispăreau și reveneau cu mâinile *pline* de cornete, și noi toți țipam la ei să le ia din fața noastră. Ei se spărgeau de râs și ne ziceau: „Haide, trebuie, e pentru cauză, furia împotriva mașinii...” Jenny tot zicea că avea să se transforme într-o bucată mare de untură, și atunci lui Pat avea să-i pară rău, dar mânca oricum. Toți făceam așa.

A mângâiat fotografia cu vârful degetului, insistând pe umărul lui Pat, părul lui Jenny, odihnindu-se pe tricoul lui Conor. A zis în șoapta tristă a unui râs:

— „Mă duc la Jojo”.

Pentru o clipă, eu și Richie n-am respirat. Apoi Richie a întrebat, prudent:

— Jojo era magazinul de înghețată, da?

— Da. A dat insignele astea mici, în vara aia, ca să-ți arăți sprijinul pentru el. „Mă duc la Jojo” și poza unui cornet de înghețată. Jumătate din Monkstown le purta – femei, bătrâne, toată lumea. Odată am văzut un *preot* cu una.

Degetul i s-a mișcat, plecând de pe pata deschisă la culoare de pe tricoul lui Conor. Era mică și destul de neclară ca să nu ne uităm mai bine la ea. Fiecare tricou strălucitor avea una undeva, pe piept, pe guler, pe mânecă.

M-am aplecat să caut în cutia din carton, am scos mica pungă cu probe în care era insigna ruginită pe care o găsisem ascunsă în sertarul lui Jenny. Am trecut-o peste masă.

— Asta e una dintre insigne?

— Of, Doamne. Doamne, ia te uită... a zis Fiona încet.

A înclinat insigna la lumină, căutând imaginea de demult prin uzură și prin praful de amprente care nu relevase nimic.

— Da, asta e. E a lui Pat sau a lui Jenny?

— Nu știm. Care dintre ei ar fi fost mai probabil s-o păstreze?

— Nu sunt sigură. Aș fi zis că niciunul dintre ei, de fapt. Lui Jenny nu-i place dezordinea, iar Pat nu prea e așa de sentimental. El e mai pragmatic. *Face* chestii, cum ar fi cu înghețatele, dar el n-ar păstra insigna doar de dragul ei. Poate că ar fi putut să uite de asta la fel ca de o grămadă de alte lucruri... Unde era?

— În casă.

Am întins mâna după pungă, însă Fiona a ridicat-o, cu degetele presate pe insignă prin plasticul gros.

— De ce... de ce vă trebuie asta? Are ceva de-a face cu...?

— În primele etape trebuie să mergem pe ipoteza că orice ar putea să fie relevant.

Richie a întrebat înainte ca ea să poată să insiste:

— Campania a dat roade? L-ați luat pe proprietar din spinarea lui Jojo?

Fiona a clătinat din cap.

— Dumnezeule, nu. El locuia în Howth sau undeva, nu-i păsa dacă tot Monkstownul înfigea ace în păpușa voodoo care-l reprezenta. Și chiar dacă toți am fi mâncat înghețată până am fi căzut morți de infarct, Jojo n-ar fi fost în stare să plătească ce-i cerea tipul. Cred că am cam știut tot timpul că avea să piardă. Noi doar am vrut...

A întors punga în mâini.

— Asta a fost vara dinainte ca Pat, Jenny și Conor să plece la facultate. Știam și asta, în sinea noastră: că totul avea să înceapă să se schimbe după plecarea lor. Cred că Pat

și Conor au început totul fiindcă au vrut să facă vara aia specială. Era ultima. Poate că au vrut ca noi toți să avem niște amintiri frumoase. Povești aiurite de spus peste ani. Chestii despre care să putem să spunem: „Îți amintești...?”

Ea n-avea să mai spună asta despre vara aia.

— Tu mai ai insigna de la Jojo?

— Nu știu. Poate e pe undeva. Am o grămadă de lucruri în cutii în podul mamei – nu-mi place deloc să arunc lucrurile. Dar n-am mai văzut-o de ani. De o veșnicie.

A mângâiat pentru un moment plasticul de peste insignă, apoi a ridicat-o să mi-o dea.

— Când terminați cu ea, dacă Jenny n-o vrea, ați putea să mi-o dați mie?

— Sunt sigur că putem să rezolvăm cumva.

— Mulțumesc, a zis Fiona. Mi-ar plăcea.

A respirat adânc, extrăgându-se dintr-un loc scăldat în lumina soarelui cald și în răs fără rost, și s-a uitat la ceas.

— Ar trebui să plec. Asta e...? Mai e ceva?

Ochii lui Richie i-au întâlnit pe-ai mei, cu o întrebare în ei.

Trebuia să vorbim din nou cu Fiona. Trebuia ca Richie să rămână tipul bun, cel sigur, care n-o lovește peste vânătași.

— Doamnă Rafferty, am zis eu încet sprijinindu-mi fața pe coate. Trebuie să-ți spun ceva.

Ea a înghețat. Privirea din ochii ei era terifiantă, parcă spunând: „Of, Doamne, nu mai vreau”.

— Bărbatul pe care l-am arestat... e Conor Brennan.

Fiona s-a holbat. Când a putut, a zis, gâfâind sufocată:

— Nu. Stai așa. *Conor?* Ce... arestat pentru *ce*?

— L-am arestat fiindcă a atacat-o pe sora ta și i-a ucis familia.

Mâinile Fionei au sărit. Pentru o clipă am crezut că avea să și le pună peste urechi, dar le-a presat din nou pe masă.

— Nu. Conor n-a făcut asta, a zis ea monoton și dur ca o cărămidă trântită de piatră.

Era la fel de sigură cum fusese de Pat. Trebuia să fie. Dacă vreunul dintre ei ar fi făcut-o, atunci trecutul ei, ca și prezentul, ar fi fost schilodit, sângerând în dezonoare. Tot peisajul ăla strălucitor de înghețate și glume cu circuit restrâns, țipetele de răs de pe zid, primul ei dans și prima ei băutură, și primul ei sărut, toate ar fi fost distruse, fremătând de radioactivitate, de neatins.

— A mărturisit tot.

— Nu-mi pasă. Tu... *Ce naiba?* De ce nu mi-ai zis? M-ai lăsat să stau aici și să vorbesc despre el, să trăncănesc și ai sperat să spun ceva care să-i înrăutățească situația... Asta e o porcărie. *Dacă*, într-adevăr, Conor a mărturisit, atunci a făcut-o doar fiindcă l-ai zăpăcit la cap așa cum ai făcut și cu mine. *N-a făcut el asta.* Asta e o *nebunie*.

Fetele bune din clasa de mijloc nu vorbesc așa cu detectivii, dar Fiona era prea furioasă ca să fie prudentă. Mâinile îi erau strânse în pumni pe masă, și fața ei părea decolorată și fragilă ca o scoică uscată pe nisip. Mă făcea să vreau să fac ceva, orice, cu cât mai prostesc, cu atât mai bine, ca să nu mai fiu nevoit să-i văd ochii: să retractez totul, s-o îmbrâncesc pe ușă afară, s-o dau cu scaunul de perete.

— Nu e vorba doar de mărturisire. Avem dovezi. Îmi pare foarte rău.

— Ce fel de dovezi?

— Mă tem că nu putem să vorbim despre asta. Dar nu e vorba despre mici coincidențe care pot fi explicate. Vorbim despre probe solide, de necontestat, incriminatorii. Dovada.

Fața Fionei s-a blocat. I-am văzut mintea alergând.

— Bun, a zis ea după un minut, apoi și-a împins cana deoparte pe masă și s-a ridicat. Trebuie să mă întorc la Jenny.

— Până când domnul Brennan nu e acuzat, n-o să dezvăluim presei numele lui. Am prefera ca nici tu să nu-l spui nimănui. Inclusiv surorii tale.

— N-aveam de gând.

Și-a tras haina de pe spătarul scaunului și a îmbrăcat-o cu mișcări ample.

— Cum ies de-aici?

I-am deschis ușa.

— Ținem legătura, am zis eu, dar Fiona n-a ridicat privirea.

A plecat mergând rapid pe coridor, cu bărbia ascunsă în guler, ca și cum deja se proteja împotriva frigului.

Camera de incidente se golise. Nu mai rămăsese decât puștiul de la echipa dedicată cazului și alți câțiva lucrând după program, care începuseră să frunzărească hârtiile când mă văzuseră.

— Nu cred că ea are ceva de-a face cu asta, a zis răspicat Richie în timp ce ne îndreptam spre birourile noastre.

Era echipat complet să lupte din colțul lui.

— Păi, asta-i o ușurare, am replicat eu zâmbindu-i în fugă. Cel puțin la asta suntem de aceeași părere.

Nu mi-a răspuns la zâmbet.

— Relaxează-te, Richie. Nici eu nu cred că a făcut-o ea. O invidia pe Jenny, bine, dar dacă era s-o pocnească, ar fi făcut-o pe vremea când Jenny avea o viață perfectă, nu acum, când totul e în ruine și Fiona ajunsese să spună: „*V-am zis eu*”. Cu excepția cazului în care înregistrările telefonului ei conțin nenumărate apeluri de la Conor sau situația ei financiară se dovedește plină de datorii masive, cred că putem s-o tăiem de pe listă.

— Chiar dacă se dovedește că e lefteră, eu o cred: nu e omul banului. Și a făcut tot posibilul să ne dea toate informațiile pe care putea, chiar și când durea. Ea vrea să fie închis oricine a făcut asta.

— Mă rog, așa a fost până a aflat că era Conor Brennan. Dacă trebuie să vorbim cu ea din nou, n-are să mai fie nici pe departe la fel de utilă.

Mi-am tras scaunul la birou și am luat un formular de raport, pentru superior.

— Și asta e alt semn că e nevinovată. Aș paria tot ce am că reacția ei când i-am spus a fost autentică. A lovit-o din senin. Dacă ar fi fost în spatele la toate astea, s-ar fi panicat în legătură cu Conor de când a aflat că-l avem în custodie. Și mai mult ca sigur nu ne-ar fi îndreptat în direcția lui, oferindu-i un motiv.

Richie își copia în agendă numerele de telefon ale Fionei.

— Nu prea ai putea să-l numești motiv, a spus el.

— Haide, zău. Iubire respinsă, cu o doză de umilință în ea? N-aș fi putut să cer ceva mai bun nici dacă aș fi comandat dintr-un catalog.

— Eu aș fi putut. Fiona s-a gândit în urmă cu zece ani că, *poate*, Conor ar fi fost atras de Jenny. Asta e irelevant, în opinia mea.

— El e atras de ea *acum*. Ce altceva crezi că înseamnă insigna de la Jojo? Jenny n-ar fi păstrat-o, nici Pat, însă pun pariu că știu pe cineva care o are. Și, într-o zi, când rătăcea prin casa familiei Spain, el a decis să-i lase lui Jenny un mic cadou – nemernicul ticălos: „*Îți amintești de mine din vremea când totul era minunat și viața ta nu sugea p...a în iad? Îți amintești vremurile fericite când eram împreună? Nu ți-e dor de mine?*”

Richie și-a pus agenda în buzunar și a început să frunzărească prin teancul de rapoarte de pe biroul lui, însă fără să le citească.

— Dar tot nu indică faptul că ar fi omorât-o. Pat e genul gelos, deja l-a avertizat o dată pe Conor s-o lase în pace pe Jenny, și poate că se simțea destul de nesigur. Dacă aflase că Brennan îi lăsa daruri lui Jenny...

Mi-am păstrat vocea joasă.

— Totuși, n-a aflat, nu? Insigna asta nu era aruncată prin bucătărie sau îndesată pe gâtul lui Jenny. Era ascunsă în sertarul ei, bine mersi.

— Insigna. Nu știm ce altceva ar fi putut Conor să mai lase.

— E adevărat. Dar cu cât mai multe mici bunătăți i-a lăsat lui Jenny, cu atât mai mult se dovedește că era nebun după ea. Asta e o probă împotriva lui Conor. Nu împotriva lui Pat.

— Doar dacă Jenny știa cine a lăsat insigna aia. Sigur că știa. Câți ar deține o insignă de la Jojo și ar vrea să i-o lase ei? Și a păstrat-o. Orice ar fi simțit Conor pentru ea, n-a fost unilateral. Nu e ca și cum ea i-ar fi aruncat cadourile la coșul de gunoi și pe el l-ar fi basculat afară. Pat ar fi dat de cap la ce se întâmpla.

— De îndată ce medicul lui Jenny îi reduce analgezicele, o să fim nevoiți să avem altă discuție cu ea, să aflăm exact care a fost povestea acolo, am spus eu. Poate nu-și amintește noaptea trecută, dar nu se poate să fi uitat insigna aia.

M-am gândit la fața tăiată a lui Jenny, la ochii distruși, și m-am surprins sperând că Fiona avea să convingă medicii s-o mențină cât se poate de drogată pentru o lungă perioadă.

Richie a răsfoit paginile mai repede.

— Și Conor? Ai planificat altă vizită la el în seara asta? a întrebat partenerul meu.

Mi-am verificat ceasul. Era trecut de opt.

— Nu. Lasă-l să fiarbă o vreme. Mâine îl lovim cu tot ce avem.

Asta a făcut genunchii lui Richie să înceapă să joace sub birou.

— O să-i dau un telefon lui Kieran înainte să termin. Să văd dacă a descoperit ceva nou pe forumurile lui Pat.

Se întindea deja după telefon.

— Am să fac eu asta. Tu fă raportul pentru superior.

L-am împins ferm pe biroul lui înainte să poată să protesteze.

Chiar și la ora aia, Kieran a părut, de fapt, încântat să mă audă.

— Kemosabe! Tocmai mă gândeam la tine. O întrebare: sunt deștept sau sunt deștept?

Pentru o clipă, am crezut că să-i țin isonul la tonul voios mi-ar lua mai mult decât îmi rămăsese.

— O să-mi dau cu presupusul și o să spun că ești deștept. Ce ai pentru mine?

— Și ai presupune corectamente. Ca să fiu sincer, când am primit e-mailul de la tine, am zis da, cum să nu, și chiar dacă tipul tău a dus problemele astea cu nevăstuica în altă parte, rețeaua e un loc mare, cum naiba să-l gălesc? Cu Google „nevăstuică”? Îți amintești URL-ul ăla parțial generat de software-ul de recuperare? Forumul Casa și grădina?

— Da.

Am ridicat degetul mare spre Richie. El a lăsat formularul pe birou și și-a tras repede scaunul lângă al meu.

— L-am verificat când ți-am zis prima dată despre el. Am trecut prin ultimele două luni de postări. Cel mai aproape de dramă au fost niște tipi de pe forumul DIY, care

încercam să vadă care e mai tare în sculă când vine vorba despre zidăria uscată, ce naiba o mai fi și asta, de care, sincer, nu-mi pasă. Nimeni nu hărțuia pe nimeni – există o șansă decentă ca ăsta să fie *cel mai plictisitor* forum care a existat vreodată –, nimeni nu corespundea cu victima voastră și nimeni nu se numea „sclipitoareajenny”, așa că am mers mai departe. Apoi am primit e-mailul de la tine și mi-a venit o idee strălucită: poate căutam ceva greșit, la momentul nepotrivit.

— Nu Jenny posta acolo. Ci Pat.

— Bada-bing. Și nu în ultimele două luni. În iunie. Ultima dată, pe Wildwatcher a postat în ziua de 13, nu? Dacă a încercat altundeva în următoarele câteva săptămâni, n-am aflat încă, dar în 29 iunie el apare în secțiunea „Natura și viața sălbatică” a forumului Casa și grădina, tot sub numele Pat-flăcăul. A mai postat pe forum înainte, cam cu un an și jumătate în urmă – ceva în legătură cu WC-ul înfundat –, deci, probabil, așa i-a venit ideea. Vrei să-ți trimit link-ul?

— Te rog. Acum, dacă poți.

— Încă o dată, cu sentiment, Kemosabe: sunt deștept?

— Categorie, ești.

Colțul gurii lui Richie a zvâcnit. I-am făcut semn din deget. Știam că nu puteam să scap să vorbesc așa, însă nu-mi păsa.

— Muzică pentru urechile mele, a zis Kieran. Link-ul vine la tine.

Și a închis.

Topicul lui Pat pe forumul Casa și grădina începea în același fel ca topicul de pe Wildwatcher: o trecere în revistă a faptelor, rapidă și îngrijită, genul de rezumat pe care aș fi fost bucuros să-l primesc de la oricare dintre salahorii mei. Însă unde topicul Wildwatcher se încheiase, acesta continua: *„Am căutat fecale de câteva ori, dar fără succes. Chestia trebuie să iese afară ca să-și facă nevoile. Am pus făină pe jos, ca să încerc să obțin urme de labe, însă nicio bucurie nici cu asta. Când m-am dus să verific, făina era murdară și împrăștiată (pot să postez poze dacă ajută), însă nicio urmă acolo. Singurul semn fizic l-am văzut în urmă cu vreo zece zile, când chestia a luat-o razna, așa că m-am suit în pod și chiar sub gaură erau patru tulpini lungi cu frunze, încă verzi (arăta ca o chestie de pe una dintre plantele de jos, de pe plajă; nicio idee, numai lume de la oraș aici), și o bucată din lemn de 10x10 cm, roasă, cu pojghițe de vopsea verde cojită, ca, poate, o bucată de scândură dintr-o barcă. N-am nicio idee: a) de ce vreun animal ar vrea asta sau b) cum a ajuns în pod, fiindcă gaura de sub streășină abia dacă e suficient de mare. Din nou, pot să postez poze dacă ar fi de folos”.*

— Am văzut astea, a zis Richie liniștit. În șifonierul lui. Ți amintești?

Cutia de biscuiți de pe raftul șifonierului lui Pat. Considerasem de la sine înțeles că erau cadouri de la copii, păstrate de dragul lor.

— Da, îmi amintesc.

„Am pus altă capcană în noaptea aia, cu bucăți de pui, însă nicio bucurie. Unii au sugerat o nură, un jder, o hermelină, dar toate astea ar trage la pui, nu? Și de ce ar aduce înăuntru frunze și lemne? Tare aș vrea să știu ce se întâmplă acolo.”

Atrăsese imediat interesul forumului, la fel ca pe Wildwatcher. În câteva minute, avusese răspunsuri. Cineva credea că animalul se muta și-și aducea toată familia:

„Stocarea de frunze și lemne ar putea să indice un comportament de cuibărit. Iunie e târziu pentru asta... dar nu se știe niciodată. Ai verificat dacă au fost adăugate de-atunci alte materiale pentru cuibărit?”

Altcineva credea că făcea tam-tam pentru nimic: „Dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș face griji. Dacă ar fi fost un prădător (cu alte cuvinte – ceva periculos), atunci ar trebui să fie ceva suficient de isteț ca să se țină departe de carne moca. Nu-mi vine în cap nimeni care ar face asta. Te-ai gândit la veverițe? Șoareci? Sau ar putea să fie păsări? Coțofene? Poate, fiind lângă mare, e vorba despre pescăruși?”

Când a postat din nou, a două zi, Pat nu părea convins: „Salut, da, ar putea să fie veverițe, bine, dar trebuie să spun că după zgomote pare ceva mult mai mare. Nu iau asta categoric, deoarece acustica din casă chiar e ciudată (cineva poate să fie în celălalt capăt al casei și să sune ca și cum ar fi chiar lângă tine), însă când se freacă pe-acolo, se aude ca și cum ar fi de mărimea unui viezure; ca să fiu sincer – știu că nu e posibil ca un viezure să ajungă acolo sus, însă e, clar, mai mare decât o veveriță sau o coțofană și mult mai mare decât un șoarece. Nu mă înnebunesc după ideea de a avea un animal de pradă prea isteț ca să cadă în capcane, și nici după ideea de a-și face cuib acolo sus. N-am mai fost acolo de curând, dar cred că va trebui să mă duc să verific”.

Tipul care sugerase șoareci tot nu fusese impresionat: „Ai zis chiar tu că e ciudată acustica. Probabil doar amplifică zgomotele de la câțiva șoareci sau ceva. Nu ești în Africa sau undeva unde ar putea să fie vreun leopard. Serios, continuă cu diferite curse de șoareci, încearcă diferite tipuri de momeală și nu-ți mai bate capul”.

Pat încă era on-line: „Da, așa zice și soția mea. De fapt, ea crede că sunt, probabil, niscaiva păsări (turturele?), fiindcă ciugulitul ar explica bătăile. Chestia e că ea, de fapt, nu le-a auzit – zgomotele se aud întotdeauna fie a) noaptea târziu, când ea doarme (eu n-am prea dormit grozav în ultimul timp, așa că mă trezesc la ore ciudate), fie b) când gătește și eu stau cu copiii la etaj, să nu se împiedice de noi. Deci, ea nu-și dă seama cât de tare și, practic, impresionant e. Încerc să nu vorbesc prea des/să nu fac mare tam-tam din asta, fiindcă nu vreau să-i sperii, dar a cam început să mă irite un pic, ca să fiu sincer. Nu, nu sunt îngrijorat că o să ne sfâșie în bucăți, însă ar fi o mare ușurare să știu exact ce e. O să verific podul și o să actualizez informațiile ASAP. Orice sfat, toate sfaturile sunt bine-venite”.

Salahorii își strângeau lucrurile să plece, asigurându-se că o făceau suficient de sonor ca să ajung să observ cât de târziu rămăseseră după program.

— Noapte bună, detectivi, a zis unul dintre ei când se îndreptau spre ușă.

Richie a replicat automat:

— Drum bun, ne vedem mâine.

Eu am ridicat o mână și am continuat să derulez imaginile de pe ecran.

Noaptea următoare, târziu, aproape de miezul nopții, Pat revenise on-line: „OK, am fost în pod și am verificat. N-au apărut alte materiale pentru cuibărit. Singura chestie e că una dintre grinzile acoperișului e acoperită peste tot de ceva ce arată a urme de gheare. Trebuie să spun că sunt cam speriat, fiindcă par a fi de la ceva destul de mare. Chestia e totuși că nu sunt sigur, de fapt, dacă am verificat grinda aia înainte (e departe, într-un colț din spate), așa că ar fi putut să fie așa de mult timp, poate chiar dinainte să ne mutăm acolo – oricum, așa sper”.

Tipul care sugerase cuibăritul urmărise topicul. La câteva minute după postarea lui Pat, el venise cu altă sugestie: „Presupun că ai o trapă care dă în pod. În locul tău, aş lăsa trapa deschisă, aş monta o cameră video îndreptată spre trapă şi aş apăsa Înregistrare chiar înainte de a merge la culcare sau ca soţia ta să înceapă să gătească cina. Mai devreme sau mai târziu, animalul va deveni curios... şi tu ai să ai imagini. Dacă eşti îngrijorat că are să coboare în clădirea principală şi are să fie periculos simţindu-se încolţit, atunci pune sârmă ghimpată peste deschidere. Sper ca asta să fie de folos”.

Pat revenise rapid şi energic: doar gândul de a vedea animalul îi ridicase moralul: „O idee strălucită – mii de mulţumiri! În momentul ăsta a fost înăuntru şi afară din casă cam o lună şi jumătate, deci nu sunt prea îngrijorat că va hotărî brusc să atace acum. De fapt, n-ar fi cu supărare dacă ar face-o, i-aş da ceva la care să se gândească. Dacă nu pot să-l pun la locul lui, atunci îmi merit viaţa amară, nu?”

După asta a pus trei emoticoane mici legănându-se înainte şi înapoi, râzând. Şi a continuat: „Aş vrea doar să mă uit bine la chestia asta, nu mă deranjează cum, vreau doar să văd cu ce am de-a face. Şi mă întreb dacă ar trebui s-o vadă soţia mea – în cazul în care constată că nu e doar o pasăre, îmi imaginez că putem să ne punem de acord şi să aflăm cum să ne rezolvăm problemele. Şi ar fi frumos să n-o îngrijorez că mi-am pierdut şi puţinul pe care-l mai am!

O cameră video e un pic peste bugetul nostru în momentul ăsta, dar avem un monitor video de copil pe care aş putea să-l montez. Nu pot să cred că nu m-am gândit la asta până acum – de fapt, e chiar mai bine decât o cameră video, fiindcă are infraroşu, aşa că nu trebuie să las trapa deschisă –, doar îl montez în pod şi mergem mai departe. Îi dau receptorul soţiei mele, ca să se uite în timp ce pregăteşte cina, şi ţin pumnii strânşi. S-ar putea chiar să mă lase pe mine să gătesc de data asta! Uraţi-ne noroc!”

Şi un mic smiley galben, făcând cu mâna.

— „Mi-am pierdut şi puţinul pe care-l mai am”, a parafrizat Richie.

— E o figură de stil, fiule. Tipul ăsta nu şi-a pierdut capul când cel mai bun prieten al lui s-a îndrăgostit de viitoarea lui soţie: a rezolvat situaţia, n-a făcut o dramă, rece ca un castravete. Crezi că ar suferi o cădere nervoasă pentru o nură?

Richie, rozându-şi pixul, n-a răspuns.

Şi asta fusese tot de la Pat timp de câteva săptămâni. Câţiva dintre obișnuiții forumului voiseră noutăți, erau niște pufnituri despre pripășiți care veniseră să ceară ajutor şi nu ziceau mulţumesc şi, treptat, topicul se stinsese.

În 14 iulie, totuşi Pat se întorsese şi lucrurile ajunseseră la alt nivel: „Salut, băieţi, eu din nou. Chiar am nevoie de o mână de ajutor aici. Ca să vă pun la curent cu noutăţile, am probat monitorul video, dar până acum nimic bun. Am încercat să setez camera ca să prind diferite părţi ale podului, însă tot nu merge. Ştiu că animalul n-a plecat, fiindcă încă îl aud în fiecare zi/noapte. S-a făcut mai zgomotos – cred că a devenit mai încrezător sau, poate, a crescut. Soţia mea nu l-a auzit NICIODATĂ, dacă n-aş şti mai bine, aş jura că aşteaptă dinadins până când nu va fi ea în jur.

Oricum, asta e actualizarea. După-amiază am urcat în pod ca să văd dacă mai sunt frunze/lemn/orice, şi într-un colţ erau patru schelete de animale. Nu sunt expert, dar păreau șobolani sau, poate, veverițe. Capetele dispăruseră. Chestia nebunească e că erau aliniate

foarte frumos, ca și cum cineva le aranjase pentru mine, să le găsesc – știu că sună aiurea, însă jur că așa păreau. Nu vreau să-i spun nimic soției mele, ca să nu se sperie, dar, băieți, *ăsta E un prădător, și TREBUIE să aflu de ce fel*”.

De data asta, obișnuiții forumului picaseră toți de acord: Pat avea dreptate. Trebuia să caute un profesionist, și asta repede. Oamenii postaseră link-uri către serviciile de deratizare și, mai puțin util, către știri senzaționale despre copii mici mutilați sau uciși de faună sălbatică neașteptată. Pat păruse un pic reticent („*Speram să mă ocup singur de asta – nu-mi place ca altcineva să rezolve probleme de care ar trebui să mă ocup eu*”), însă, în cele din urmă, împărțise mulțumiri în stânga și-n dreapta și decisese să contacteze profesioniști.

— Nu e rece ca un castravete, a zis Richie.

L-am ignorat.

Trei zile mai târziu, Pat se întorsese: „OK. Deci, de dimineată, a venit tipul de la deratizare. A aruncat o privire la schelete și a zis: «Nu pot să te ajut, omule». De regulă, el se ocupă cu șobolani, și *ăsta nici vorbă să fie șobolan. Șobolanii nu aliniază corpurile așa și nu iau doar capul de pe o veveriță și lasă numai trupul. E destul de sigur că toate cele patru schelete sunt de veveriță. A mai zis că n-a mai văzut așa ceva. Că, poate, e nurcă sau chiar vreun animal de companie exotic, de care a vrut să scape vreun idiot și i-a dat drumul în sălbăticie. Posibil ceva de genul linx sau chiar un gluton. A spus că ai fi uimit prin ce spații mici pot chestiile astea să se strecoare. Și că s-ar putea să fie specialiști care să se ocupe de așa ceva, dar nu sunt dornic să cheltuiesc o grămadă de gologani ca să vină altcineva aici și să-mi spună că nu e nici domeniul lui. Și în stadiul ăsta încep să o iau destul de personal – casa asta nu e suficient de mare pentru amândoi*”.

Din nou fețișoarele alea legănându-se și râzând. Apoi Pat a adăugat: „Deci, sunt în căutare de idei cu privire la cum pot să prind/să scot din ascunzătoare/ce momeală să folosesc/cum să fac rost de o dovadă că există ca să i-o arăt soției mele. Alaltăseară am crezut că o prind. Îi făceam o baie fiului meu și chestia a luat-o razna chiar deasupra capetelor noastre – la început câteva zgârieturi, dar treptat a ajuns să sune ca și cum se învârtea în cercuri, încercând să dea o gaură în tavan sau ceva. Fiul meu a auzit și el și a vrut să știe ce era. I-am zis că era un șoarece – în mod normal nu-l mint niciodată, însă se speriasse și ce era să-i spun? Am fugit jos, ca s-o chem pe soția mea să vină să audă, dar când am ajuns înapoi la etaj zgomotul se oprise complet. Micul ticălos n-a mai zis nici măcar păs toată noaptea. Jur pe Dumnezeu că era ca și cum știa. Băieți, AM NEVOIE de ajutor aici. Chestia asta îmi sperie fiul în propria casă. Soția mea se uită la mine ca și cum aș fi un fel de nebun periculos total. Trebuie să pun mâna pe nemernicul ăsta”.

Disperarea crescuse pe ecran, clocotind ca smoala fierbinte și fumegândă în soarele nemilos. Mirosul acesteia îi stârnea pe cei de pe forum, agitându-i și făcându-i agresivi, începuseră să-l înghiontească pe Pat: îi arătase scheletele soției lui? Ce credea ea despre animal? Știa cât de periculoși erau glutonii? Avea de gând să cheme un specialist? Intenționa să pună otravă, să bată în scânduri gaura de sub streășină? Ce-avea de gând să facă în continuare?

Ei – sau, mai probabil, toate celelalte chestii înghesuite în viața lui – îl iritaseră pe Pat: nivelul lacare ajunsese problema îl călca la maximum pe nervi: „Ca să răspund la

întrebările voastre, nu, soția mea nu știe despre schelete: o să vină un tip de la deratizare când se duce ea la cumpărături cu copiii și le iau de-acolo. Nu știu voi, dar eu cred că e treaba mea să am grijă ca soția să nu se sperie de moarte. Una e să audă zgomote de zgârieturi, cu totul alta e să-i arăt schelete decapitate. De îndată ce o să am situația sub control, atunci evident că o să-i spun totul. Că nu e chiar cum crede ea, că am luat-o razna între timp. Dar decât să înlemnească de fiecare dată când e singură acasă, sperî că e OK cu tine, iar dacă nu, n-am ce zice decât ghinion.

Despre specialist etc.: nu m-am decis încă, însă nu, n-am de gând să bat în scânduri gaura și să pun otravă. Îmi pare rău, băieți, dacă nu asta m-ați sfătui, însă, din nou, e greu. Eu sunt cel care trăiesc cu asta și INTENȚIONEZ să aflu ce e și să-l învăț să nu-și mai bată joc de familia mea. Apoi poate s-o șteargă și să moară când vrea. Dar până atunci nu vreau să risc să-l pierd. Dacă aveți vreo idee care să fie de real ajutor, atunci da, vă rog să nu ezitați să-mi spuneți. Aș fi încântat s-o aud. Însă dacă sunteți aici ca să mă frecați că nu am situația sub control, atunci lăsați-mă în pace. Pentru toți cei care nu sunt oameni de doi bani, mulțumesc din nou și vă țin la curent”.

În punctul ăsta, cineva cu câteva mii de postări pe numele lui tastase: „Băieți. Nu hrăniți trolul”.

— Ce e un trol? a întrebat Richie.

— Vorbești serios? Iisuse, n-ai intrat niciodată pe internet? Am crezut că ești din generația dotată cu mijloace de ascultare și înregistrare.

A ridicat din umeri.

— Cumpăr muzică on-line. M-am uitat după chestii de câteva ori. Forumuri totuși, nee. Mă mulțumesc cu viața reală.

— Internetul e viața reală, prietene. Toți oamenii ăștia de-aici sunt la fel de reali ca tine și ca mine. Un trol e cineva care postează o aiureală ca să facă vâlvă. Tipul ăsta crede că Pat se proteste.

Odată apărute suspiciunile, niciunul dintre cei care postau nu voise să cadă de fraier: toată lumea se întreba, se pare, tot timpul dacă Pat-flăcăul era trol, un scriitor aspirant căutând inspirație („Vă amintiți de tipul ăla de anul trecut de pe forumul Probleme de structură, cu camera înconjurată de ziduri și craniul de om? Cu nuvela apărută pe blogul lui o lună mai târziu? Dispari, trolule.”) și reușind să dea lovitura cu o sumă mare de bani. În câteva ore, se ajunsese la consensul general că, dacă Pat ar fi fost real, ar fi pus otravă cu mult timp în urmă, și că în orice zi de-acum avea să se întoarcă să anunțe că animalul misterios îi mâncase copiii imaginari și să ceară ajutor pentru plata funeraliilor.

— Jaysus, a exclamat Richie. Sunt un pic cam duri.

— Asta? Deloc. Dacă ai fi stat mai mult pe internet, ai fi știut că asta e nimic. E o junglă acolo. Nu se aplică regulile obișnuite. Oameni cumsecade, politicoși, care n-ar ridica niciodată vocea tot anul, cumpără un modem și se transformă în Mel Gibson pe tequila bum-bum. În comparație cu o grămadă de chestii pe care le vezi, tipii ăștia au fost niște drăguți.

Totuși, Pat văzuse asta la fel ca Richie. Când se întorsese, era furios: „Uite ce e, gașcă de onaniști. NU SUNT UN BLESTEMAT DE TROL, OK? Știu că voi vă petreceți tot timpul pe

forumul ăsta, dar eu am, de fapt, o nenorocită de VIAȚĂ. Dacă aș vrea să-mi irotesc timpul frecând scăfârlia cuiva, nu voi ați fi ăia, grămadă de ratați. Doar încercam să descopăr CE E ÎN PODUL MEU, și dacă voi, scârbe inutile, nu mă ajutați cu asta, atunci puteți SĂ VĂ DUCEȚI DRACULUI”.

Și dispăruse.

Richie a fluierat încet.

— Acolo nu e doar vorbărie pe internet, a conchis el. Cum ai zis, Pat era un tip echilibrat. Ca să ajungă așa – a dat din cap spre ecran –, înseamnă că fusese speriat rău.

— Avea motive să fie. Ceva nesuferit îi umbla prin casă, speriiindu-i familia. Și ori încotro se întorcea, lumea refuza să-l ajute. Wildwatcher, tipul cu deratizarea, forumul ăsta de-aici. Toți îi ziseseră, practic, s-o șteargă. Nu era problema lor. Era de capul lui. În locul lui, cred că și tu ai fi fost *speriat rău*.

— Da. Poate.

Richie s-a întins spre tastatură, cerându-mi permisiunea din priviri, și a derulat înapoi, ca să recitească postările. Când a terminat, a rostit cu grijă:

— Deci. Nimeni în afară de Pat n-a auzit-o, de fapt, vreodată pe năzbâtia asta.

— Pat și Jack.

— Jack avea trei ani. Copiii de vârsta asta nu știu bine ce e real și ce nu e.

— Așadar, ești de acord cu Jenny, am zis eu. Presupui că Pat își imagina asta.

— Omul tău, Tom, n-ar jura că în pod a fost vreodată vreun animal.

Trecuse de opt și jumătate. Pe coridor, femeia de serviciu asculta muzică de succes la radio și cânta împreună cu acesta. Pe ferestrele camerei de incidente, cerul era de un negru solid. Dina dezertase de patru ore. N-aveam timp de asta.

— Și n-ar jura nici că n-a fost. Dar tu simți că asta îți sprijină cumva teoria că Pat și-a omorât familia. Am dreptate?

— Știm că a fost extrem de stresat, a răspuns Richie alegându-și cuvintele. Asta fără îndoială. Din ce spune aici, pare că nici căsnicia nu mergea grozav. Dacă era într-o stare destul de proastă ca să-și imagineze chestii... Da, cred că asta l-a determinat mult mai probabil s-o fi făcut.

— Nu și-a imaginat frunzele și bucata aia de lemn apărute în pod. Altfel, înseamnă că ni le-am imaginat și noi. S-ar putea să am problemele mele, dar nu cred că am halucinații încă.

— Cum zic și flăcăii de pe forum, s-ar fi putut să fi fost o pasăre. N-aveau dovada vreunui animal nebun. Orice om nestresat ca dracu le-ar fi aruncat în coșul de gunoi, dând totul uitării.

— Și scheletele de veveriță? Tot o pasăre? Nu sunt expert în fauna sălbatică, nu mai mult decât era Pat, însă trebuie să-ți spun: dacă avem o pasăre în țara asta care decapitează veverițe, ciugulește carnea și aliniază resturile, mie nu mi-a spus nimeni.

Richie și-a frecat ceafa și s-a uitat la modelele geometrice care se spiralaau lent pe ecranul monitorului meu.

— Noi n-am văzut scheletele, a continuat el. Pat nu le-a păstrat. Frunzele, da. Schelete, chestia care ar fi dovedit, de fapt, că era ceva periculos acolo sus, nu.

Scânteia de iritare m-a făcut să strâng maxilarul pentru o clipă.

— Haide, fiule. Nu știu ce ai tu în capul ăla de burlac, dar, crede-mă, un bărbat căsătorit care-i spune soției lui că vrea să stocheze schelete de veveriță în șifonier o să aibă un șoc puternic și o să doarmă câteva nopți pe canapea. Și copiii? Crezi că voia ca ei să găsească asta?

— Nu știu ce voia omul. Pare că nu voia decât să-i arate soției lui că năzbâția asta exista, dar când a avut dovada solidă, a dat-o la ntors: „A, nu, nu pot să fac asta, nu vreau s-o sperii”. Murea să arunce o privire la asta, însă când tipul cu deratizarea i-a spus că ar trebui să cheme un specialist: „A, nu, risipă de bani”. A cerșit pe forum să-l ajute cineva să descopere ce era acolo, s-a oferit să posteze poze cu podeaua podului, poze cu frunzele, dar când a descoperit scheletele – și astea ar fi putut să aibă pe ele urme de dinți –, nicio vorbă despre poze. S-a purtat...

Richie s-a uitat dintr-o parte la mine.

— Poate mă înșel, omule. Dar s-a purtat ca și cum, chibzui în sinea lui, știa că nu era nimic acolo.

Pentru o clipă intensă, trecătoare, am vrut să-l apuc de gât și să-l împing departe de calculator, să-i spun să se ducă naibii înapoi la înmatriculări auto, că mă ocup singur de cazul ăsta.

Potrivit rapoartelor salahorilor, fratele lui Pat, Ian, nu auzise nimic de niciun animal. Nici foștii lui colegi, prietenii care fuseseră la petrecerea de ziua Emmei, puținii oameni cu care încă făcea schimb de e-mailuri. Asta explica de ce. Pat nu-și luase inima-n dinți să le spună, de teamă că ar fi reacționat la fel ca toți ceilalți, de la străinii de pe forumurile de discuții la soția lui. De teamă că ar fi reacționat ca Richie.

— Doar întreb, fiule. De unde crezi că au apărut scheletele? Tipul de la deratizare le-a văzut, adu-ți aminte. N-au fost doar în mintea lui Pat. Știu că tu crezi că Pat se scrântise, dar chiar crezi serios că ar fi mușcat capetele veverițelor?

— N-am zis asta. Dar nimeni, cu excepția lui Pat, nu l-a văzut nici pe tipul de la deratizare. Avem doar postarea asta, care spune că a chemat vreodată pe cineva: oamenii mint pe internet.

— Deci, haide să-l găsim pe tipul de la deratizare. Pune-l pe unul dintre salahori să-i dea de urmă. Zi-i să înceapă cu numerele pe care Pat le-a primit pe forum. Dacă niciunul dintre astea nu dă rezultate, atunci va trebui să verifice toate firmele pe o rază de o sută cincizeci de kilometri.

Gândul că un salahor avea să fie implicat în asta, o altă pereche de ochi reci avea să citească postările și alt chip avea să ia încet același aspect ca al lui Richie m-a făcut să încordez din nou gâtul.

— Sau, și mai bine, o s-o facem chiar noi. Primul lucru mâine-dimineață.

Richie a atins mouse-ul meu cu un deget și s-a uitat cum postările lui Pat reveneau la viață.

— Ar trebui să fie destul de ușor să aflăm, a spus el.

— Ce?

— Dacă animalul a existat. Camerele video...

— Fiindcă asta a lucrat atât de bine pentru Pat?

— El n-a avut camere. Monitoarele pentru copii nu înregistrează. Ar fi putut să

surprindă doar ce se întâmpla în timp real, când putea să stea cu ochii pe ele. Luăm o cameră de filmat, o punem să înregistreze nonstop podul... În câteva zile, dacă e ceva acolo, ar trebui să vedem.

Din anumite motive, ideea m-a făcut să vreau să-l mușc de cap.

— Asta o să sune grozav în formularul de cerere, este? „Am dori să solicităm o piesă valoroasă din echipamentul departamentului și un tehnician masiv suprasolicitat, în eventualitatea că s-ar putea să fie posibil să prindem o bucățică de animal care, *fie că există* sau *nu*, are absolut al naibii de-a face cu cazul nostru.”

— O’Kelly a zis că orice ne trebuie...

— Știu. Cererea ar fi aprobată. Nu asta e ideea. Tu și cu mine avem acum o anumită cantitate de bunăvoință din partea superiorului și, personal, prefer să nu mi-o consum pe toată ca să arunc o privire la o nurcă. Du-te la blestemata de grădină zoologică.

Richie și-a împins scaunul în spate și a început să se învârtă neobosit prin camera de incidente.

— O să completez eu formularul. Așa, o să-mi consum doar cantitatea mea de bunăvoință.

— Ba, nici să nu te gândești. O să faci să sune ca și cum Pat ar fi fost un fel de maniac bolborosind despre cum a văzut gorile roz în bucătăria lui. Avem o înțelegere: nu arătăm cu degetul spre Pat până când nu vom avea probe.

Richie s-a răsucit spre mine, trântind ambele mâini pe biroul cuiva, făcând hârtiile să zboare.

— Cum aş putea să *obțin* probe? Dacă-mi pui piedici de fiecare dată când aş putea să ajung undeva...

— Calmează-te, detectiv. Și coboară vocea. Vrei să vină Quigley să vadă ce se întâmplă?

— Înțelegerea a fost să-l *investigăm* pe Pat. N-am *menționat* să-l investigăm pe Pat din când în când și tu să mă tragi în jos. Dacă există probe, cum naiba aş putea să ajung la ele? Zău, omule. Spune-mi. Cum?

Am arătat spre monitorul meu.

— Ce pare că facem aici? Îl investigăm pe blestematul de Pat Spain. Nu, nu-l numim suspect în fața lumii. Asta a fost înțelegerea. Dacă nu ți se pare corect...

— *Nu*. La dracu’, nu e vorba că nu e corect față de mine. Nu de asta îmi pasă. Nu e corect față de Conor Brennan.

Vocea încă îi era în creștere. Am făcut ca a mea să rămână calmă.

— Nu? Nu văd ce-ar face o cameră video pentru el. Să spunem că o montăm și nu prindem nimic. Cum invalidează lipsa vidrei mărturisirea lui Brennan?

— Ia spune, dacă îl crezi pe Pat, de ce nu ești de acord cu camerele video? a întrebat Richie. Un cadru cu o nurcă, o veveriță, chiar un *șobolan*, și poți să-mi spui să-mi văd de treabă. Pari la fel ca Pat, omule. Pare că știi că nu e nimic acolo.

— Nu, colega. Nu știu. Pare că nu dau doi bani dacă e sau nu ceva acolo. Dacă nu obținem nimic, ce dovedește asta? Că animalul ar fi putut să se sperie, că ar fi fost ucis de un prădător, că ar putea să fie în hibernare... Chiar dacă n-a existat niciodată, asta nu îl face vinovat pe Pat. Poate că zgomotele aveau ceva de-a face cu o surpare sau cu

instalațiile sanitare, și el exagerase și interpretase prea mult. Asta l-ar face un tip stresat, ceea ce deja știm că era. Nu l-ar face criminal.

Richie nu s-a certat pe tema asta. S-a sprijinit cu spatele de un birou, apăsându-și degetele peste ochi.

— Ne-ar spune ceva. Asta e tot ce cer, a rostit el mai liniștit după o clipă.

Cearta sau oboseala, sau Dina, au făcut ca arsurile de la stomac să-mi urce până-n gât. Am încercat să înghit fără grimase.

— OK. Completează formularul de cerere. Trebuie să plec, dar o să-l semnez în alb – e mai bine să semnăm amândoi acolo. Nu te apuca să ceri niscaiva stripteuze.

— Fac tot posibilul, a replicat Richie.

Era o notă în glasul lui care m-a atins. Ceva sensibil, ceva pierdut, ceva ca un strigăt sălbatic de ajutor.

— Mă străduiesc să fac asta cum trebuie. Omule, jur pe Dumnezeu, mă străduiesc.

Toți pifanii simt că lumea are să stea sau are să se prăbușească la primul lor caz. N-aveam timp să-l țin de mână pe Richie să treacă prin asta, nu cu toate problemele pe care mi le crea Dina, rătăcind, trimițând sclipiri de lumină intermitentă care să atragă prădătorii de la kilometri din jur.

— Știu, te descurci bine. Verifică ortografia de două ori, superiorul e pretențios cu asta.

— Da. OK.

— Între timp, îi trimit link-ul ăsta lui Cumîlcheamă, dr. Dolittle – s-ar putea ca el să observe ceva acolo. Și o să-i cer lui Kieran să verifice contul lui Pat de pe forumul ăsta, să vadă dacă a trimis sau a primit vreun mesaj privat. Unii dintre băieții ăștia par să se fi implicat destul de mult în povestea lui. Poate unul dintre ei a intrat în vreun fel de corespondență cu el și Pat i-a mai dat ceva detalii. Și va trebui să găsim următorul forum de discuții unde s-a dus.

— E posibil să nu mai fie niciunul. A încercat două forumuri, niciunul nu i-a fost de niciun folos... S-ar putea să fi renunțat.

— N-a renunțat.

Pe monitorul meu se mișcau grațios conuri și parabole unele în altele, pliindu-se și dispărând, se desfăceau și începeau din nou un dans lent pretutindeni.

— Omul era disperat. Poți să ieși asta cum vrei, poți să spui că a fost fiindcă își ieșise din minți, dacă asta vrei să crezi, dar faptul rămâne: avea nevoie de ajutor. Ar fi continuat să caute on-line, deoarece n-avea unde să se uite nicăieri în altă parte.

L-am lăsat pe Richie să scrie formularul de cerere. Aveam deja în cap o listă cu locurile unde s-o caut pe Dina, rămasă de ultima dată și dinainte de asta, și dinainte de asta: apartamentele foștilor ei, barurile unde o plăcea barmanul, bombele subterane unde cu șaizeci de euro ai parte de o grămadă de posibilități de a-ți prăji creierul pentru o vreme. Știam că totul era inutil – existau toate șansele din lume ca Dina să fi luat un autobuz spre Galway, fiindcă păruse atât de frumos în vreun documentar, sau fermecase vreun tip și se întorsese să se uite la gravurile lui –, dar n-aveam de-ales. Îmi mai rămăseseră câteva tablete de cafeină în servietă, de la filaj. Una sau două, un duș, un

sandvici, și aș fi fost gata de plecare. Mi-am pălmuit mica voce rece care-mi zicea că eram prea bătrân pentru asta și mult prea obosit.

Când am introdus cheia în yala ușii apartamentului meu, încă îmi rulam adresele în cap, elaborând ruta cea mai rapidă. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că ceva nu era în regulă. Ușa era descuiată.

Pentru un minut lung, am rămas nemișcat pe coridor, ascultând. Nimic.

Apoi mi-am pus jos servieta, am deschis iute tocul pistolului și am dat ușa de perete.

Catedrala scufundată, de Debussy, se auzea încet prin camera de zi întunecată. Lumina lumânărilor cădea pe curbele paharelor, strălucind roșu bogat în vinul întunecat. Pentru o clipă incredibilă, cu respirația tăiată, m-am gândit:

„Laura”. Apoi Dina și-a descolăcit picioarele pe canapea și s-a aplecat în față ca să-și ridice paharul cu vin.

— Salut, a zis ea cu paharul către mine. Al naibii de mult ți-a mai luat.

Inima mi-a căzut în spatele gâtului.

— Ce *dracu’*?

— Iisuse, Mikey. Ia un calmant. Ăla e un *pistol*?

Am avut nevoie de câteva încercări ca să-i scot încărcătorul din nou.

— Cum naiba ai intrat aici?

— Ce ești tu, Rambo? Exagerezi?

— Christoase, Dina. M-ai speriat de moarte.

— Să scoți pistolul la propria soră. Și eu care credeam că o să te bucuri să mă vezi.

Bosumflarea era în glumă, dar strălucirea ochilor ei în lumina lumânărilor sugera să fii atent.

— Mă bucur, am zis eu coborând vocea. Pur și simplu, nu te așteptam. Cum ai intrat?

Dina mi-a trimis un mic zâmbet elegant și și-a scuturat buzunarul cardiganului, care a zornăit vesel.

— Geri a avut cheile tale de rezervă. De fapt, știi ceva, Geri are toate cheile de rezervă din Dublin – Domnișorica de Încredere, scuze, *Doamna* de Încredere. Nu *exact* ea ai vrea să verifice dacă nu ți-e jefuită casa cât ești plecat în vacanță sau ceva? Dacă ai *născoci* o persoană care să aibă cheile de rezervă ale tuturor, n-ar fi ea exact ca Geri? Doamne, ar fi trebuit să vezi asta, ai fi râs. Le are aliniate pe cârlige în camera de utilități, toate drăguțe și etichetate cu cel mai frumos scris al ei. Dacă aș fi vrut, aș fi putut să jefuiesc jumătate din cartierul ei.

— Geri și-a ieșit din minți de grija ta. Amândoi ne-am făcut griji.

— Păi, dăă, de-aia am venit aici. De-aia și ca să te înveselesc. Păreai așa de stresat ieri. Jur că dacă aș fi avut un card de credit, ți-aș fi plătit o prostituată.

S-a aplecat peste masă și a întins celălalt pahar cu vin.

— Uite. Ți-am adus asta în loc.

Fie îl cumpărase din banii de babysitting ai Sheilei, fie îl șutise – Dina considera irezistibil să încerce să mă păcălească să beau vin furat, să mănânc negrese cu hașish, să merg la o plimbare cu mașina cu taxele neplătite a ultimului ei iubit.

— Mulțumesc.

— Deci, stai jos și bea. Mă enervezi dacă te mai fâțâi așa.

Încă îmi tremurau picioarele de la adrenalină și speranță, și ușurare.

Mi-am recuperat servieta și am închis ușa.

— De ce nu ești la Geri?

— Fiindcă Geri e plictisitoare, de-aia. Am stat acolo, cât?, o zi, și am aflat fiecare chestie pe care Sheila și Colm și Ființă le-au făcut vreodată în viața lor. Ea mă face să-mi doresc să am trompele legate. Stai *jos*.

Cu cât mai repede aș fi dus-o înapoi la Geri, cu atât aș fi dormit mai mult, dar dacă nu arătam ceva considerație pentru mica punere în scenă, ar fi explodat de furie până la Dumnezeu știe ce oră a dimineții.

M-am așezat în fotoliu, care s-a pliat cu atâta dragoste în jurul meu, că am crezut că n-am să fiu în stare să mă mai ridic. Dina s-a aplecat peste măsuța de cafea, echilibrându-se într-o mână, ca să-mi dea vinul.

— Uite. Pun pariu că Geri a crezut că eram moartă într-un șanț.

— Nu poți s-o învinuiești.

— Dacă m-aș fi simțit prea aiurea să ies, atunci n-aș fi *plecat*. Doamne, îmi pare rău pentru Sheila, nu? Pun pariu că ori de câte ori se duce la prietenii ei, trebuie să sune acasă la fiecare jumătate de oră, altfel Geri crede că a fost vândută ca sclavă.

Dina a reușit întotdeauna să mă facă să zâmbesc, chiar și când m-am străduit pe cât posibil să nu.

— Asta e în onoarea a așa ceva? O zi cu Geri, și pe urmă, brusc, mă apreciezi?

S-a făcut ghem la loc în colțul canapelei și a ridicat din umeri.

— Vreau să fiu drăguță cu tine. În onoarea a așa ceva e. Tu n-ai suficientă grijă de asta, din moment ce te-ai despărțit de Laura.

— Dina, sunt în regulă.

— Toată lumea are nevoie de cineva care să aibă grijă de el. Cine e ultima persoană care a făcut ceva drăguț pentru tine?

M-am gândit la Richie aducându-mi cafea, punându-i pumnul în gură lui Quigley când încercase să mă bârfească.

— Partenerul meu.

Sprâncenele Dinei au țâșnit în sus.

— El? Am crezut că e un pifan țâști-bâști mucos, care nu poate să-și găsească fundul cu amândouă mâinile. Probabil, doar te-a pupat în fund.

— Nu. E un partener bun.

Prin mine a trecut un val rapid de căldură când m-am auzit spunând cuvântul. Niciunul dintre ceilalți pifani ai mei nu s-ar fi certat cu mine în legătură cu camera video: odată ce ziceam nu, nu rămânea. Brusc, cearta părea un dar, genul de meci pe care partenerii pot să-l aibă în fiecare săptămână, timp de douăzeci de ani.

— Hmm, a exclamat încet Dina. Bravo lui.

S-a întins după sticla cu vin și și-a umplut paharul.

— Asta e drăguț, și o parte din mine vorbea serios. Mulțumesc, Dina.

— Știu că e. Deci, de ce nu bei ăla? Ți-e frică să nu încerc să te otrăvesc?

A zâmbit, iar dinții mici și albi s-au dezgolit la mine.

— De parcă-m-aș fi purtat atât de evident încât vreau să pun otrava în vin. Ai un pic

de încredere în mine.

I-am zâmbit înapoi.

— Pun pariu că ai fi foarte creativă. Însă în seara asta nu pot să mă îmbăt. Am de lucru de dimineață.

Dina și-a dat ochii peste cap.

— Of, Doamne, iar începem. Muncă, muncă, muncă. Împușcă-mă acum. Dă-te bolnav mâine.

— Aș vrea eu.

— Atunci, fă-o. Pe urmă o să ne distrăm cu ceva frumos. Tocmai s-a redeschis Muzeul Figurilor de Ceară. Știi că n-am fost în viața mea la Muzeul Figurilor de Ceară?

Asta n-avea să se încheie bine.

— Mi-ar plăcea, dar poate săptămâna viitoare. Mâine trebuie să mă duc la slujbă, dis-de-dimineață, și s-ar putea să fie o zi lungă.

Am luat o înghițitură de vin, ridicând paharul.

— Minunat. Terminăm asta, apoi am să te duc înapoi la Geri. Știu că e plictisitoare, însă își dă toată silința. N-o judeca prea aspru, OK?

Dina a ignorat asta.

— De ce nu poți să te dai bolnav mâine? Pun pariu că ai un an de concediu economisit. Pun pariu că nu te-ai dat bolnav nicio zi din viața ta. Ce-au să facă, or să te dea afară?

Sentimentul cald dispărea rapid.

— Am un tip în custodie și până duminică dimineața devreme trebuie să-l acuz sau să-l eliberez. O să am nevoie de fiecare minut ca să rezolv cazul. Îmi pare rău, scumpo. Muzeul Figurilor de Ceară va trebui să aștepte.

— Cazul tău, a spus Dina și chipul i s-a înăsprit. Chestia cu Portul Sfărâmat?

N-avea niciun rost să neg.

— Da.

— Am crezut că o să faci schimb cu cineva.

— Nu se poate.

— De ce?

— Fiindcă nu așa merge. Vom vizita Muzeul Figurilor de Ceară de îndată ce aranjez lucrurile, OK?

— La naiba cu Muzeul Figurilor de Ceară. Aș prefera să mă înjunghii în ochi decât să mă duc să mă holbez la vreo păpușă stupidă de-a lui Ronan Keating^{59}.

— Atunci, o să facem altceva. Tu alegi.

Dina a împins sticla cu vin mai aproape de mine cu vârful cizmei.

— Mai ia.

Paharul meu era încă plin.

— Trebuie să te duc la Geri cu mașina. Mă opresc la ce am. Mulțumesc.

Dina a ciocănit cu unghia marginea paharului, cu un șuierat ascuțit și monoton, și m-a privit de sub breton.

— Geri ia ziare în fiecare dimineață. Normal, fir-ar să fie. Așa că le citesc.

— Așa, am zis eu.

Mi-am reprimat clocotul de furie. Geri ar fi trebuit să-i acorde mai multă atenție, dar ea era o femeie ocupată și Dina, una alunecoasă.

— Cum e Portul Sfărâmat acum? În poză părea de rahat.

— Așa e, destul de mult. Cineva a început să construiască ceva ce ar fi putut să fie o proprietate frumoasă, însă n-a fost terminată niciodată. În stadiul ăsta, probabil n-o să fie niciodată. Oamenii care locuiesc în prezent acolo nu sunt fericiți.

Dina și-a vârât un deget în vin și a început să amestece.

— Ce dracu'! Ce chestie de mare rahat!

— Dezvoltatorii n-au știut că o să se sfârșească așa.

— Pun pariu că nu e așa, sau oricum nu le-a păsat. Dar nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun ce chestie de rahat să faci oamenii să se mute în Portul Sfărâmat. Aș trăi mai degrabă într-o groapă de gunoi.

— Am o grămadă de amintiri frumoase de la Portul Sfărâmat.

Și-a supt degetul cu un pocnet, ca să-l curețe.

— Doar crezi asta, fiindcă trebuie să te gândești întotdeauna că totul e minunat. Doamnelor și domnilor, fratele meu, Pollyanna.

— N-am înțeles niciodată ce e așa de rău să te concentrezi pe pozitiv. Poate nu e destul de *cool* pentru tine...

— Ce e pozitiv? A fost OK pentru tine și Geri, că stăteați cu prietenii. Eu eram blocată acolo cu mama și tata, cu nisipul intrându-mi în crăpătură, pretinzând că mă distrez bălăcindu-mă în apa care, practic, îmi făcea degerături.

— Păi, aveai doar cinci ani ultima dată când am fost acolo, am zis eu cu mare grijă. Cât de bine îți amintești?

O sclipire a privirii albastre, pe sub breton.

— Destul ca să știu că e o porcărie. Locul ăla a fost *înfiorător*. Dealurile alea. Mereu m-am simțit ca și cum se holbau la mine, ca și cum ceva mi se târa pe gât. Mi-am tot dorit să...

S-a plesnit peste ceafă, o palmă reflexă urâcioasă care m-a făcut să tresar.

— Și *zgomotul*, Iisuse Christoase. Marea, vântul, pescărușii, toate zgomotele alea ciudate de care nu puteai să fii niciodată sigur *ce* erau... Am avut coșmaruri, practic, în fiecare noapte că vreun monstru marin își înfigea tentaculele în fereastra rulotei și începea să mă sugrume. Pun pariu că cineva a murit construind porcăria aia de proprietate, ca *Titanicul*.

— Am crezut că-ți plăcea Portul Sfărâmat. Mereu păreai să te distrezi.

— Nu, nu-mi plăcea. Doar voiai tu să crezi.

Pentru o clipă, strâmbătura gurii Dinei a făcut-o să pară aproape urâtă.

— *Singura* chestie bună a fost că mama era atât de fericită acolo. Și uite la ce s-a ajuns.

A fost un moment de tăcere care ar fi putut să felieze pielea. Aproape aș fi renunțat la toată discuția, să mă întorc la băut vinul și la a-i spune cât de delicios era – poate că ar fi trebuit, nu știu –, dar n-am putut.

— Faci să pară că aveai deja probleme.

— Că eram deja nebună. Asta vrei să spui.

— Dacă vrei s-o iei așa. Pe vremea când mergeam la Portul Sfărâmat erai un copil fericit, stabil. Poate că n-oi fi avut vacanța vieții, însă, în general, erai în regulă.

Trebuia s-o aud spunând-o.

— N-am fost niciodată în regulă. Singura dată când am săpat o groapă în nisip, cu gălețica și lopățica, totul era adorabil, numai că pe fundul gropii era un chip. Al unui bărbat, strivit și făcând mutre, ca și cum încerca să-și scoată nisipul din ochi și din gură. Am țipat, și a venit mama, dar dispăruse. Și n-a fost doar la Portul Sfărâmat. Odată eram în camera mea și...

N-am mai putut să ascult asta.

— Ai avut o imaginație grozavă. Nu e același lucru. Toți copiii mici își imaginează chestii. Numai după ce a murit mama...

— A fost, Mikey. Tu n-ai știut, fiindcă atunci când eram mică puteai să zici „Oh, copiii își imaginează chestii”, cert e că a fost întotdeauna. Moartea mamei n-a avut nimic de-a face cu asta.

— Mă rog, am zis eu.

Îmi simțeam mintea foarte ciudat, trepidând ca un oraș cuprins de cutremur.

— Deci, poate că n-a fost chiar moartea mamei. Ea fusese depresivă toată viața, uneori și când erai tu mică. Am făcut tot posibilul să ținem asta departe de tine, însă copiii simt lucrurile. Poate că, de fapt, ar fi fost mai bine dacă n-am fi încercat să...

— Da, voi v-ați dat toată silința, și știi ce? Ați făcut o treabă bună. Abia dacă îmi amintesc să fi fost vreodată îngrijorată din cauza mamei. Știam că se îmbolnăvea uneori sau că era tristă, dar n-am avut nicio idee că era ceva important. Nu din cauza asta sunt cum sunt. Ai încercat mereu să mă *organizezi*, să mă clasezi ordonat și cu sens, ca și cum aș fi acum dintre cazurile tale... Nu sunt unul dintre blestemele tale de *cazuri*.

— Nu încerc să te organizez.

Vocea mea suna straniu de calm, generată artificial de undeva de departe. Mi-au trecut prin minte frânturi de amintiri, înflorind precum aburii de cenușă fierbinte: Dina în vârstă de patru ani și zbierând în gură de șarpe în baie, agățându-se de mama, fiindcă flaconul de șampon o fluierase. Crezusem că încerca să scape de spălatul părului. Dina între mine și Geri, pe bancheta din spate a mașinii, luptându-se cu centura de siguranță și rozându-și degetele cu un sunet hidos de îngrijorare, până când ajunseseră umflate, purpurii și însângerate, nici măcar nu-mi aminteam de ce.

— Spun doar că, sigur, a fost din cauza mamei. De ce altceva? N-ai fost abuzată vreodată, aș jura pe viața mea, niciodată n-ai fost bătută sau înfometată, sau... Nu cred că ți-ai luat vreodată nici măcar una la fund. Noi toți te-am iubit. Dacă n-a fost mama, atunci de ce?

— Nu există niciun *de ce*. Asta vreau să zic atunci când spun că încerci să mă organizezi. Nu sunt nebună *fiindcă* ceva ar sugera asta. Doar sunt.

Vocea îi era limpede, calmă, firească, iar ea se uita la mine direct, cu o stare care aproape ar fi putut să fie compasiune. Mi-am zis că Dina se ținea de realitate cu un singur deget, în cel mai bun caz, că, dacă ar fi înțeles motivele pentru care era nebună, atunci n-ar mai fi nebună din capul locului.

— Știu că tu nu asta vrei să crezi, a spus ea.

Îmi simțeam pieptul ca un balon cu heliu, făcându-mă să tremur periculos. M-am prins de brațul fotoliului, ca și cum aș fi putut să mă ancorez de el.

— Dacă așa crezi tu, că asta ți se întâmplă fără niciun motiv, cum poți să te împaci cu asta?

Dina a ridicat din umeri.

— Pur și simplu. Cum poți să te împaci cu o zi proastă?

S-a gârbovit din nou în colțul canapelei, bându-și vinul. Își pierduse interesul. Am respirat adânc.

— Încerc să înțeleg de ce am o zi proastă, ca să pot s-o îndrept. Mă concentrez pe pozitiv.

— Bine. Deci, dacă Portul Sfărâmat a fost atât de grozav și tu ai toate amintirile astea grozave și totul e atât de pozitiv, atunci de ce te dă peste cap când te întorci acolo?

— N-am spus asta.

— Nu e nevoie s-o spui. N-ar fi trebuit să te ocupi de cazul ăsta.

Revenirea la aceeași ceartă veche a fost ca o salvare, din nou pe teren familiar, cu sclipirile alea oblice apărute din nou în ochii Dinei.

— Dina. E un caz de crimă, la fel ca alte zeci la care am lucrat. Nu e nimic special în asta, cu excepția locului.

— Locul, locul, locul. Ce, ești agent imobiliar? Locul ăsta e *rău* pentru tine. Aș fi putut să spun din clipa în care te-am văzut în urmă cu două seri că totul îți mergea prost. Miroseai ciudat, ca și cum ceva arsese. Uită-te la tine acum. Du-te și privește-te în oglindă. Arăți ca și cum ceva și-a făcut nevoile în creștetul tău și ți-a dat foc. Cazul ăsta te-a dat peste cap. Sună la muncă mâine și spune-le că nu te mai ocupi de el.

În clipa aia am fost gata să-i zic să dispară. Am fost uimit cât de brusc și cât de dure mi-au venit cuvintele pe buze. Niciodată, în toată viața mea de adult, nu-i zisesem Dinei așa ceva.

Când am fost sigur că mi se ștersese din voce orice urmă de mânie, am precizat:

— N-am de gând să renunț la cazul ăsta. Sunt sigur că arăt ca naiba, dar asta fiindcă sunt epuizat. Dacă vrei să faci ceva în legătură cu asta, stai la Geri.

— Nu pot. Îmi fac *griji* pentru tine. Simt cum te tulbură fiecare clipă în care ești acolo, gândindu-te la *locul* ăla. De-asta m-am întors aici.

Era suficientă ironie ca să facă pe oricine să se prăpădească de râs, însă Dina era cât se poate de serioasă. Cu spatele drept pe canapea, cu picioarele îndoite sub ea, gata să se lupte cu mine până la capăt.

— Sunt în regulă. Apreciez că ai grijă de mine, dar nu-i nevoie. Serios.

— Ba da, e. Și tu ești la fel de răvășit ca mine. Doar că o ascunzi mai bine.

— Poate. Mi-ar plăcea să cred că am muncit destul ca să nu fiu, de fapt, răvășit în momentul ăsta, dar cine știe, poate că ai dreptate. Oricum, concluzia e că sunt capabil să mă ocup de cazul ăsta.

— Nu. În niciun caz. Îți închipui că ești cel puternic, de-aia îți place la nebunie când deraiez eu de pe șine, fiindcă te face să te simți tot Domnul Perfect, numai că asta e o porcărie. Pun pariu că uneori, când ai o zi proastă, speri că o să apar la ușa ta, să spun tâmpenii, doar ca să te simți tu mai bine în legătură cu tine.

O parte din iadul Dinei e că, și când știi că sunt prostii, și când știi că întunericul corodează petele de pe mintea ei care vorbește, tot doare.

— Sper că știi că nu-i adevărat. Dacă aș putea să te ajut să te simți mai bine amputându-mi un braț, aș face asta dintr-o lovitură.

S-a așezat din nou pe călcâie și s-a gândit la asta.

— Da?

— Da. Așa aș face.

— Auuuu, a exclamat Dina mai mult cu apreciere decât cu sarcasm.

S-a întins pe spate pe canapea și și-a bălăbănit picioarele pe brațul meu, privindu-mă.

— Nu mă simt bine. De când am citit ziarele alea, lucrurile par amuzante din nou. Am tras apa după mutrele voastre și au scos un zgomot ca de floricele de porumb.

— Nu mă surprinde. De-aia trebuie să te întorci la Geri. Dacă te simți aiurea, atunci o să vrei să ai pe cineva în jur.

— Vreau pe cineva în jur. Te vreau pe tine. Geri mă face să vreau să iau o cărămidă și să mă pocnesc în cap. Încă o zi la ea, și așa o să fac.

Cu Dina, n-ai parte de luxul de a lua ceva ca pe-o hiperbolă.

— Deci, găsește o cale s-o ignori. Respiră adânc. Citește o carte. Îți împrumut iPod-ul meu și o să poți s-o blochezi pe Geri cu totul. Putem să încercăm orice muzică vrei, dacă gustul meu nu e destul de *trendy* pentru tine.

— Nu pot să-mi pun căști. Încep să aud chestii, și apoi nu pot să spun dacă sunt în muzică sau în urechile mele.

Lovea cu un călcâi partea laterală a canapelei, într-un ritm neobosit, enervant, în disonanță cu desfășurarea fluidă a lui Debussy.

— Atunci, o să-ți împrumut o carte bună. Alege singură.

— N-am nevoie de nicio carte bună, n-am nevoie de niciun set de DVD-uri, n-am nevoie de nicio nenorocită de ceașcă de ceai și de nicio revistă de sudoku. Am nevoie de *tine*.

M-am gândit la Richie, aflat la birou, rozându-și o unghie și verificând ortografia de pe formularul de cerere, la apelul ăla disperat după ajutor din vocea lui. La Jenny, în patul ei de spital, cufundată într-un coșmar care n-avea să se sfârșească. La Pat, eviscerat ca un trofeu de vânătoare, așteptându-mă într-un sertar frigorific de-ale lui Cooper să mă asigur că n-are să primească eticheta *Criminal* în câteva milioane de minți. La copiii lui, prea mici chiar ca să știe ce era moartea. Valul ăla de furie s-a ridicat din nou în mine, izbindu-mă.

— Știu. În clipa asta, alții au nevoie de mine mai mult.

— Vrei să spui că tărașenia asta de la Portul Sfărâmat e mai importantă decât familia ta. Asta vrei să spui. Nici măcar nu vezi cât de aiurea e asta. Nici măcar nu vezi că niciun om normal din lume n-ar *spune* asta. Nimeni n-ar spune-o dacă n-ar fi obsedat de un loc ca o gură de iad care îi pompează rahat în creier. Știi al naibii de bine că dacă mă trimiți înapoi la Geri, o să mă plictisesc până o să-mi pierd mințile, și o să plec, și ea o să se îngrijoreze nebunește, dar nici măcar nu-ți pasă, nu-i așa? Tot ai de gând să mă faci să revin acolo.

— Dina, n-am timp pentru porcăria asta. Mai am un răgaz de, cât?, cincizeci de ore ca să-l acuz pe tipul ăsta. După intervalul ăsta, am să fac tot ce trebuie în ceea ce te privește. Am să vin în zori să te iau de la Geri, am să te duc la orice muzeu vrei. Însă până atunci, ai dreptate: nu tu ești centrul universului meu. N-ai cum să fii.

Dina s-a holbat la mine sprijinită pe coate. Nu mă mai auzise niciodată vorbind cu vocea aia șfichiuitoare. Privirea șocată de pe fața ei mi-a umflat balonul ăla din piept. Pentru o clipă terifiantă, am crezut că o să încep să râd.

— Spune-mi ceva, a zis ea.

A mijit ochii. Scotea mânușile.

— Îți dorești uneori să mor? Ca și când sincronizarea mea e de porc, ca în clipa asta. Ți-ai dori ca să mor, pur și simplu? Speri să te sune cineva dimineață și să-ți spună: „Îmi pare rău, domnule, sora ta tocmai a fost făcută chiseliță de un tren”?

— Sigur că nu vreau să mori. Sper ca *tu* să mă suni dimineața și să-mi spui: „Ghici ce, Mick, ai avut dreptate, Geri nu e, de fapt, o formă de tortură interzisă de Convenția de la Geneva. Am supraviețuit cumva...”

— Atunci, de ce te porți ca și cum ai vrea să mor? De fapt, pun pariu că nu vrei un tren, ci ca totul să fie *elegant*, nu-i așa? Totul drăguț și elegant. Cum sperii? Ai vrea să mă spânzur sau să iau o supradoză...

Nu-mi mai venea deloc să râd. Mâna mi s-a încleștat în jurul paharului cu vin atât de strâns, încât m-am gândit că are să se spargă.

— Nu fi atât de al naibii de ridicolă. Îmi doresc să ai un pic de autocontrol. Doar cât să te acomodezi cu Geri timp de două zile nenorocite. Chiar crezi că-ți cer prea mult?

— De ce ar trebui să fac asta? E un fel de chestie stupidă de *închidere*? Să rezolvi cazul ăsta pentru ce s-a întâmplat cu mama? Fiindcă dacă așa e, atunci *vomit*. Nici măcar nu pot să te *sufăr*. O să vomit peste tot pe canapeaua asta...

— N-are *nici pe naiba* de-a face cu ea. Asta e una dintre cele mai stupide chestii pe care le-am auzit vreodată. Dacă nu poți să vii cu ceva mai logic, poate ar trebui să-ți ții fleanca.

Nu-mi mai pierdusem cumpătul din adolescență, nu așa, și, categoric, nu cu Dina, și m-am simțit de parcă alergam cu o sută cincizeci la oră pe autostradă, după șase votci la rând, imense, letale și delicioase.

Dina stătea aplecată înainte peste măsuța de cafea, săgetându-mă cu degetele.

— Vezi? Despre asta vorbesc. *Asta* îți face chestia aia. Tu nu te superi niciodată pe mine, iar acum uită-te la tine. Uită-te doar la starea ta. Vrei să mă lovești, nu? Spune, haide, cât de rău vrei să...

Avea dreptate: voiam. Aș fi vrut să-i dau o palmă direct peste față.

Unele părți din mine au înțeles că dacă o loveam atunci, aveam să stau cu ea, și știa și ea asta. Mi-am pus foarte ușor paharul pe măsuța de cafea.

— N-am de gând să te lovesc.

— Haide, dă-i înainte, ai putea. Care-i diferența? Dacă mă arunci în blestemata de casă a lui Geri și fug, și apoi nu pot să vin la tine și să țin asta sub control, și ajung să sar în râu, cum e asta mai bine?

Era pe jumătate peste măsuța de cafea, cu fața împinsă spre mine, la o lungime de

braț.

— N-ai să-mi dai o pălmuță, fiindcă, Dumnezeule, nu, tu ești prea bun pentru asta. Dracu' să te ferească să te simți băiat rău fie și o dată. Dar e OK să mă faci să sar de pe un pod. Bine. E-n regulă. Asta e doar...

Am scos un sunet între râs și chiot.

— Dulce Iisuse! Nu pot să-ți spun cât m-am săturat să aud asta. Crezi că *tu* ai să vomیți? Dar eu, când îmi bagi rahatul ăsta pe gât de fiecare blestemată de dată? „*Nu mă duci la Muzeul Figurilor de Ceară, cred că o să mă sinucid. Nu mă ajuți să-mi mut toate lucrurile din apartament la patru dimineața, cred că o să mă sinucid. Nu-ți petreci seara ascultând problemele mele, în loc să mai încerci o dată să-ți salvezi căsnicia, cred că o să mă sinucid.*” Știu că e vina mea, că am cedat mereu în clipa în care mi-ai aruncat rahatul ăsta, dar de data asta, nu. Vrei să te sinucizi? Fă-o. Nu vrei, atunci n-o face. Depinde de tine. Oricum, nimic din ce fac eu nu contează. Deci, *nu-mi pune mie naibii asta în poală.*

Dina s-a uitat la mine cu gura căscată. Îmi bătea inima, de să-mi iasă prin coaste. Abia puteam să respir.

După o clipă, și-a aruncat paharul cu vin pe jos – a sărit pe covor, rostogolindu-se mai departe într-un arc roșu ca de sânge care țâșnește –, s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă, înhățând geanta pe drum. A trecut expres atât de aproape de mine, că șoldul ei m-a pocnit în umăr. Se aștepta s-o apuc, să mă lupt cu ea ca s-o fac să rămână. Nu m-am mișcat.

— Ar fi bine să găsești o modalitate să spui dracului adio muncii tale, a zis ea în prag. Dacă nu vii să mă iei până mâine-seară, o să-ți pară rău.

Nu m-am întors. După un minut, a trântit ușa în urma ei și am auzit-o dând un picior în ea, înainte s-o ia la fugă pe coridor. Am rămas foarte tăcut o lungă perioadă, prinzându-mă de brațele fotoliului ca să-mi opresc mâinile să tremure. Am ascultat inima bătându-mi în urechi și şuieratul difuzoarelor după ce aria lui Debussy s-a oprit, am tras cu urechea după pașii Dinei întorcându-se.

Mama aproape o luase pe Dina cu ea. Era cândva după unu dimineața, în ultima noastră noapte la Portul Sfărâmat, când o trezise pe Dina, se strecurase afară din rulotă și se îndreptase spre plajă. Știu, fiindcă venisem la miezul nopții, amețit și fără suflare, după ce stătusem culcat pe dune cu Amelia, sub un cer ca un castron mare și negru, plin cu stele, iar când am deschis ușa rulotei, geana de lumină a lunii i-a luminat pe toți patru, înfășurați strâns și călduros în paturile lor, Geri sforăind delicat. Dina se întorsese și murmurase ceva când mă strecurasem încă îmbrăcat în patul meu. Mituisem pe unul dintre băieții mai mari să ne cumpere niște cidru, așa că eram pe jumătate beat, dar probabil că trecuse o oră înainte ca încântarea aia uimită să nu-mi mai freamăte prin piele și să pot să adorm.

Câteva ore mai târziu m-am trezit din nou, ca să mă asigur că totul fusese chiar adevărat. Ușa era deschisă și se mișca, lumina lunii și sunetele mării umpleau rulota și două paturi erau goale. Pe masă se afla un bilet. Nu-mi amintesc ce scria. Probabil, l-a luat poliția. Probabil, aș putea să mă duc să-l caut în Arhivă, însă n-am s-o fac. Nu-mi amintesc decât PS-ul: „*Dina e prea micuță ca să se descurce fără mama ei*”.

Am știut unde să căutăm: mama iubise întotdeauna marea. La câteva ore după ce

ajunsesem acolo, plaja era complet schimbată, transformată în ceva întunecat și urlător. Un vânt în creștere gălăgios, nori plutind în fața lunii, scoici ascuțite tăindu-mi picioarele goale în timp ce fugeam și nu simțeam nicio durere. Geri icnind după fiecare respirație lângă mine. Tata sărind spre mare, în lumina lunii, cu pijamaua fluturând și cu brațele bătând aerul, o sperietoare grotescă și palidă. Striga: „Annie, Annie, Annie”, dar vântul și valurile rostogoleau strigătele în pustiu. Ne-am atârnat de mânecile lui, ca niște copii. I-am urlat la ureche: „Tată! Tată, o să chem pe cineva!”

M-a apucat de braț și l-a răsucit. Tata nu ne-a făcut niciodată rău niciunuia dintre noi. A urlat: „Nu! Pe nimeni. Să nu dea dracu’ să îndrăznești!” Ochii lui păreau albi. Abia după mulți ani mi-am dat seama: el încă mai credea că aveam să le găsim în viață. O salva de toți cei care ar fi luat-o dacă ar fi știut.

Așa că le-am căutat singuri. Nimeni nu ne auzea strigând: „*Mami, Annie, Dina, mami, mami, mami*”, nu prin vânt și mare. Geraldine a rămas pe uscat, mergând în sus și-n jos pe plajă, scormonind prin dunele de nisip și apucându-se cu mâinile de smocurile de iarbă. Eu m-am dus în apă, cu tata, scufundați până la coapse. Când mi-au amorțit picioarele, mi-a fost mai ușor să continui.

Pentru restul acelei nopți – nu mi-am dat seama niciodată cât a durat, oricum, mai mult decât am fi putut să supraviețuim –, m-am luptat cu curentul ca să rămân în picioare și am bâjbâit în timp ce valul trecea. La un moment dat, degetele mi s-au încurcat în ceva și am urlat, fiindcă am crezut că am apucat-o de păr pe una dintre ele, însă din apă a ieșit un nod mare, ca un cap tăiat, și erau doar alge marine înfășurate în jurul încheieturilor mele, ținându-se de mine când am încercat să scap de ele. Mai târziu am găsit o panglică rece din așa ceva încă legată în jurul gâtului meu.

Când zorii au început să transforme lumea într-un cenușiu albit sumbru, Geraldine a găsit-o pe Dina ascunsă cu capul înainte, ca un iepure, într-un smoc de iarbă uscată, cu brațele îngropate în nisip până la coate. Geri a pus jos smocurile lungi de iarbă, unul câte unul, și a scobit cu pumnii în nisip, ca și cum elibera ceva care ar fi putut să se strice. În cele din urmă, Dina a fost așezată pe nisip, tremurând. Ținea ochii ațintiți pe Geraldine.

— Geri, a zis ea. Am avut coșmaruri.

Apoi a văzut unde era și a început să țipe.

Tata n-ar fi plecat de pe plajă. În cele din urmă, mi-am înfășurat tricoul în jurul Dinei – era greu de apa de mare, iar frisoanele ei s-au înrăutățit –, am pus-o pe umăr și am dus-o înapoi la rulotă. Geraldine se poticnea lângă mine, sprijinind-o pe Dina când alunecam. I-am scos Dinei cămășuța de noapte – era rece ca un pește și plină de nisip – și am înfășurat-o în tot ce am găsit cald. Cardiganul mamei era impregnat cu mirosul ei. Poate că asta a făcut-o pe Dina să scheaune ca un cățeluș bătut sau, poate, a durut-o neîndemânarea noastră.

Geraldine s-a dezbrăcat fără să țină seama că eram acolo și s-a urcat în pat cu Dina, apoi a tras plapuma peste capetele lor. Le-am lăsat acolo și m-am dus să gălesc pe cineva.

Lumina se îngălbenea și lumea din celelalte rulote începea să se trezească. O femeie într-o rochie de vară își umplea ceainicul la un robinet, cu o pereche de copii mici

dansând în jurul ei, stropindu-se reciproc și chicotind.

Tata căzuse pe nisipul de pe linia apei, cu mâinile atârând inutile în lături, uitându-se la soarele care răsărea peste mare.

Eu și Geri eram plini din cap până-n picioare de tăieturi și zgârieturi. Paramedicii le-au curățat pe cele mai grave – unul dintre ei a fluierat încet când mi-a văzut picioarele. N-am înțeles de ce până mult mai târziu. Dina a fost dusă la spital, unde au zis că, fizic, era bine, în afară de o hipotermie ușoară. Ne-au lăsat pe mine și pe Geri s-o luăm acasă și să avem grijă de ea până decideau ei dacă tata n-avea de gând să facă „vreo prostie”. Am inventat mătuși și le-am zis doctorilor că au să ne ajute ele.

După două săptămâni, rochia mamei a ieșit la suprafață în plasele unui vas de pescuit din Cornwall. Am identificat-o eu – tata n-a putut să se dea jos din pat, n-aveam s-o las pe Geri, așa că m-am dus eu. Era cea mai bună rochie de vară a ei, din mătase – economisise –, crem cu flori verzi. Obişnuia să o poarte la biserică, atunci când eram în Portul Sfărâmat, apoi la masa de prânz de duminică, de la Lynch, și la plimbarea noastră de-a lungul țărmului. O făcea să arate ca o balerină, ca o fată zâmbitoare pe poante de pe o carte poștală veche. Când am văzut-o întinsă pe o masă, în secția de poliție, era brăzdată maroniu și verde de toate chestiile fără nume care se țesuseră în jurul ei în apă. Am pipăit-o, am mângâiat-o, am oprit-o din lunga ei călătorie. Era posibil chiar să n-o recunosc, doar că știam după ce să mă uit: eu și Geri descoperisem că rochia lipsea când împachetasem lucrurile ei ca să părăsim rulota.

Asta auzise Dina la radio, cu vocea mea rotindu-se în jurul ei, în ziua în care primisem cazul ăsta. *„Moarte, Portul Sfărâmat, cadavru descoperit, medicul legist e la locul faptei.”*

Era aproape imposibil, de asta nu i-ar fi trecut niciodată prin cap. Toate regulile probabilității și logicii, modelele precise de linii de pe mijlocul drumului și ochii de pisică ce ne țin pe ceilalți dintre noi pe drum când vremea e furtunoasă, toate astea nu însemnau nimic pentru Dina. Mintea ei se învârtise într-o epavă fumegândă de zgomote de foc de tabără și vorbe rostite într-o pășărească stranie, și venise la mine.

Nu ne-a povestit niciodată ce s-a întâmplat în noaptea aia. Eu și Geri am încercat de mai multe mii de ori s-o prindem cu garda jos – o întrebam când era pe jumătate adormită în fața televizorului sau când visa cu ochii deschiși uitându-se afară pe geamul mașinii. N-am obținut decât acel monoton „Am visat urât”, și ochii ei albaștri fugeau repede să se uite în gol.

Când avea treisprezece sau paisprezece ani, am început să ne dăm seama – treptat și fără nicio surpriză reală – că ceva era în neregulă. Nopti când stătea pe patul meu sau al lui Geri, vorbind cu toată viteza până în zori, trezindu-se într-o frenezie legată de ceva ce noi abia puteam să traducem, furioasă pe noi fiindcă nu ne străduiam suficient ca să înțelegem. Zile în care sunau de la școală să spună că se holba și avea o privire lucioasă, îngrozită, ca și cum colegii și profesorii ei se transformaseră în forme lipsite de sens gesticulând și bolborosind. Urme de unghii formând cruste pe brațele ei. Am luat-o întotdeauna ca de la sine înțeles că noaptea aia era cauza ce coroda mintea Dinei. Ce altceva să fi făcut asta?

Nu există niciun de ce. M-a luat din nou amețeala aia. M-am gândit la baloane

dezlegate și care pluteau, explodând în aerul rarefiat sub presiunea propriei imponderabilități.

Pe coridor veneau și plecau pași, dar niciunul nu se oprea în fața ușii mele.

Geri a sunat de două ori. N-am răspuns.

Când am putut să stau în picioare, am șters covorul cu rola de bucătărie până când am absorbit cât de mult vin am putut. Am împrăștiat sare pe pată și am lăsat să acționeze. Am turnat restul de vin în chiuvetă, am aruncat sticla în coșul de reciclare și am spălat paharele. Apoi am găsit o bandă adezivă și o foarfecă de unghii și m-am așezat pe jos în camera mea de zi, punând paginile înapoi în cărți și tăind banda la dimensiunile perfecte ale hârtiei, până când grămada de cărți distruse ajunsese un teanc îngrijit de cărți reparate, și m-am apucat să le pun înapoi pe rafturi, în ordine alfabetică.

Am dormit pe canapea, ca să mă asigur că m-ar fi trezit și cea mai silențioasă răsucire de cheie în broască. Am găsit-o pe Dina în vis de patru-cinci ori în noaptea aia: făcută ghem la ușa tatei, ținând de răs la o petrecere, în timp ce cineva dansa desculț pe muzică de tobe sălbatice, cu ochi larg deschiși și fălci moi sub pelicula sticloasă a apei din cadă din baie, cu părul legănându-i-se în evantai. De fiecare dată m-am trezit deja în picioare și la jumătatea drumului spre ușă.

Eu și Dina ne mai certasem și înainte, când ea fusese cea rea. Niciodată în felul ăsta, însă din când în când ceva ce credeam că era inofensiv o înfuria îngrozitor, făcând-o să arunce, de obicei, cu ceva în mine în drum spre ușă. M-am dus mereu după ea. Mai ales o prindeam în câteva secunde, mocăindu-se afară așteptându-mă. Chiar și de cele câteva ori când mi-a scăpat sau s-a luptat cu mine și a țipat până m-am retras înainte să sune cineva la poliție, și să se trezească aterizând într-un loc sigur, zăvorât, am urmărit-o, am căutat-o, am sunat-o și i-am trimis SMS-uri până am pus mâna pe ea și am adus-o înapoi la mine acasă sau la Geri. Asta era tot ce voia în adâncul ei: să fie găsită și adusă acasă.

M-am trezit devreme, am făcut duș, m-am bărbierit, mi-am pregătit un mic dejun și o grămadă de cafea. N-am sunat-o pe Dina. De patru ori am tastat pe jumătate un SMS, dar l-am șters. În drum spre serviciu n-am făcut un ocol ca să trec pe lângă apartamentul ei sau să risc să comit vreun accident cu mașina în timp ce aș fi întins gâtul după fiecare brunetă subțire pe lângă care treceam: dacă mă voia, știa unde să mă găsească.

Propria îndrăzneală m-a lăsat fără suflare. Îmi simțeam mâinile șubrede, dar când m-am uitat la ele pe volan, erau stabile și puternice.

Richie era deja la birou, cu telefonul lipit de ureche, legănându-se înainte și-napoi în scaun și ascultând muzica vioaie a unui apel în așteptare suficient de tare, că puteam să aud și eu.

— Verific firmele de deratizare, a zis el dând din cap spre o listă din fața lui. Am încercat toate numerele de care a făcut rost Pat pe forumul de discuție. Nicio bucurie. Țștia de-aici sunt toți exterminatorii din Leinster, așa că o să vedem ce iese.

M-am așezat și mi-am luat telefonul.

— Dacă nu obții nimic, nu putem să presupunem că asta înseamnă că nu e nimic. Mulți oameni de-acolo o fac la negru zilele astea. Dacă cineva nu declară un loc de muncă la Fisc, crezi că o să-l declare la noi?

Richie a început să spună ceva, însă imediat muzica apelului în așteptare s-a oprit și el s-a răsucit la birou.

— Bună dimineața, sunt detectivul gardă Richard Curran. Caut niște informații...

Niciun mesaj de la Dina – nu că m-aș fi așteptat. Nici măcar n-avea numărul meu de la muncă. Dar o parte din mine aștepta oricum. Unul de la dr. Dolittle și șuvițele lui nepieptănate, înștiințându-mă că verificase forumul Casa și grădina și, uau, ce nebunie sau ce era acolo? Potrivit lui, scheletele aliniate păreau să fie opera unei nurci, însă ideea unui animal de companie exotic abandonat era și ea foarte *cool* și, categoric, erau tipi acolo care ar fi făcut contrabandă cu un gluton și ar fi fost mai târziu îngrijorați

despre cum să-l îngrijească. Planifica să răătăcească în jurul Brianstownului peste weekend, să vadă dacă ar fi putut să găsească vreun semn de „ceva distractiv”. Și un mesaj de la Kieran, care la opt într-o vineri dimineața începuse deja să-și pompeze lumea plină de tobe și bași, spunându-mi să-l sun.

Richie a închis, a clătinat din cap la mine și a început să formeze din nou.

Eu l-am sunat pe Kieran.

— Kemosabe! Stai așa.

O pauză, în timp ce muzica a coborât la un volum care totuși îl făcea să strige.

— Am verificat contul tipului tău, Pat-flăcăul, pe forumul ăla, Casa și grădina. Nu există mesaje private, primite sau trimise. S-ar putea să le fi șters, dar ca să verificăm asta, ne trebuie o citație către proprietarii forumului. Practic, de asta te sunasem să-ți spun: nu mai avem nimic de făcut. Software-ul de recuperare și-a terminat treaba, și am verificat tot ce ne-ai dat. Nu mai sunt postări despre nevăstuici sau altceva nicăieri în istoricul calculatorului. Literalmente, *cel mai* interesant lucru pe care l-am găsit e de la un idiot care i-a expediat lui Jenny Spain un e-mail cu privire la răpirea *non-națională* a unui copil într-un centru comercial și l-a tuns chilug, ceea ce e interesant doar fiindcă e cea mai veche legendă urbană din lume și nu pot să cred că oamenii încă pun botul la asta. Dacă, într-adevăr, vrei să știi ce avea tipul tău în pod și-ți imaginezi că a spus pe net, atunci următorul pas e să faci o cerere către furnizorul de servicii al victimelor și să îi pumnii strânși ca ei să păstreze informațiile despre site-urile vizitate.

Richie a închis din nou. A continuat să țină o mână pe telefon, dar în loc să apeleze din nou, m-a privit, așteptând.

— N-avem timp de asta, am zis eu. Ne-au rămas mai puțin de două zile ca să-l acuzăm sau să-l eliberăm pe Conor Brennan. Ceva pe calculatorul lui de care ar trebui să știi?

— Nimic până acum. Nicio legătură cu victimele – niciun link spre aceleași site-uri, niciun e-mail către ei sau de la ei. Și nu văd nimic șters în ultimele câteva zile, deci nu e ca și cum a dat *delete* la chestiile bune când a știut că venim – dacă nu cumva le-a șters atât de bine, că nici măcar nu pot să văd, și scuză-mă dacă asta sună arogant, însă nu *cred*. Practic, în ultimele șase luni abia dacă s-a atins de mașinăria lui. Și-a verificat ocazional e-mailul, a făcut ceva design de întreținere pe câteva site-uri și s-a uitat o grămadă pe National Geographic, la documentare on-line despre animale, asta-i tot. Un adevărat căutător de fiori tipul ăsta.

— Așa e. Continuă să te uiți prin calculatorul familiei Spain. Și ține-mă la curent.

Am putut să aud un ridicat de umeri în vocea lui Kieran.

— Sigur, Kemosabe. Acul din carul cu fân vine imediat. Pe mai târziu.

Pentru o clipă înșelătoare, m-am gândit s-o las baltă. Ce importanță mai avea orice altceva tastase Pat despre problema lui cu paraziții, acolo, în spațiul virtual? N-ar fi făcut decât să le dea oamenilor încă un pretext să-i scrie că era țăcănit. Iar Richie era cu ochii pe mine, plin de speranță ca un cățeluș uitându-se la lesă, și-i promisesem.

— Continuă, am spus eu dând din cap la lista cu deratizatori. Am o idee.

Chiar și în condiții de stres, Pat fusese un tip organizat, eficient. În locul lui, nu m-aș fi deranjat să-mi tot rescriu toată saga când schimbam forumurile de discuții. Poate că Pat nu fusese un geniu al calculatorului, după standardele lui Kieran, dar eram gata să

pariez că știa să întrebuițeze copy/paste.

I-am scos postările originale de pe Wildwatcher și Casa și grădina, și am început să pun propoziții pe Google. După patru încercări, a apărut o postare de-a lui Pat-flăcăul.

— Richie!

El deja dădea năvală cu scaunul spre biroul meu.

Era un site american, un forum pentru vânători. Pat apăruse acolo în ultima zi din iulie, la aproape două săptămâni de la izbucnirea de pe forumul Casa și grădina. Își petrecuse o vreme lingându-și rănilor sau căutând locul potrivit, sau îi luase atât de mult doar fiindcă nu mai putuse să-și ignore nevoia de a cere ajutor ca să găsească o soluție.

Nu se schimbaseră prea multe: *„Îl aud mai mult ziua, dar nu există chiar o regulă – uneori ar putea să fie de patru-cinci ori pe zi/noapte, alteori nimic timp de 24 de ore. Am instalat în pod, pentru o vreme, un monitor de copil, însă degeaba – mă întreb dacă e posibil ca animalul să fie, de fapt, în spațiul dintre podeaua podului și tavanul de dedesubt apoi am încercat să verific cu lanterna, dar nu se vede nimic. Așa că am de gând să las deschisă trapa podului și să îndrept alt monitor video spre deschidere, ca să văd dacă chestia asta devine îndrăzneată și decide să plece să exploreze. (O să pun sârmă ghimpată de-a lungul trapei, ca să nu mă trezesc cu el pe perna vreunuia dintre copii. Nu vă faceți griji, nu sunt complet nebun... dar oricum!)”*

— Stai, a zis Richie. Pe forumul Casa și grădina, Pat mânca rahat despre cum nu voia el să afle Jenny despre toate astea și s-o sperie. Îți amintești? Acum însă, pune monitorul pe palier. Cum avea de gând să-l ascundă de ea?

— Poate că nu-l ascundea. Cuplurile căsătorite vorbesc din când în când, fiule. Poate că Pat și Jenny au avut, la un moment dat, o discuție serioasă, de la inimă la inimă, și ea aflase totul despre chestia din pod.

— Da, a spus Richie, și un genunchi a început să-i joace. Poate.

„Dar din moment ce primul monitor n-a fost vreun mare succes, mă întrebam dacă n-are cineva alte idei? Cum ar fi ce specie ar putea să fie sau ce momeală ar putea să meargă? VĂ ROG, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-mi spuneți să pun otravă sau să chem un exterminator, sau vreun alt rahat de-ăsta, fiindcă îmi bag picioarele, și gata. În afară de asta, orice idee e bine-venită!”

Vânătorii îi furnizaseră lista obișnuită cu suspecti, de data asta cu o înclinare puternică spre nurcă – erau de acord cu dr. Dolittle în legătură cu scheletele aliniat. Când era vorba de soluții totuși, ei erau mult mai duri decât cei de pe alte forumuri. În câteva ore, un tip îl sfătuisse pe Pat: *„OK, lasă dracului cursa aia de șoareci. E timpul să-ți crească o pereche de ouă și să faci rost de armament serios. Îți trebuie aici o capcană adevărată. Aruncă o privire la asta”*.

Link-ul ducea spre un forum ca un magazin de dulciuri pentru vânători, pagini de capcane pentru orice, de la șoareci la urs, și pentru oricine, de la iubitorii de animale la sadicii totali, toate descrise în jargon duios, semiinteligibil: *„Trei posibilități. 1. Poți să alegi o capcană care prinde prada vie, cele care arată ca niște cuști din sârmă. N-are să-ți rănească prada. 2. Poți să alegi o capcană care-i prinde piciorul, de genul celor pe care le știi, probabil, din filme. Are să-ți țină prada până vii la ea. Ai grijă însă. În funcție de ce prinzi, animalul ar putea să facă o grămadă de gălăgie. Dacă asta ți-ar indispute soția sau copiii,*

atunci las-o baltă. 3. Poți să alegi o capcană Conibear. Îi rupe gâtul prăzii, ucide cam pe loc. Orice ai alege, ia ceva cu o deschidere a fălcii cam de zece centimetri. Succes. Ai grijă la degete”.

Când se întorsese, Pat păruse mult mai fericit. Din nou, perspectiva unui plan făcea toată diferența: „Omule, mii de mulțumiri, mi-ai salvat fundul, îți sunt dator vândut. Cred că am s-o aleg pe cea care prinde piciorul – sună ciudat, dar nu vreau să omor chestia asta, cel puțin până nu mă uit bine la ea. După toate astea, mi-am câștigat dreptul să stau față-n față cu ea. În același timp totuși, după cât m-a frecat, n-o să merg până acolo cât să mă asigur că nu-i deranjez niciun fir de păr din prețiosu-i capuț! Ca să fiu sincer, sunt sătul până peste cap. M-a frecat destul, acum e rândul meu s-o frec, și n-am de gând să-mi irosesc șansa. Corect?”

Richie a ridicat din sprâncene.

— Minunat, a exclamat el.

Aproape mi-am dorit să fi cedat tentației și să fi lăsat toată chestia în seama lui Kieran.

— Vânătorii folosesc tot timpul capcane pentru prinderea piciorului, am replicat eu. Asta nu înseamnă că sunt nebuni sadici.

— Îți amintești ce-a zis Tom, da? Poți să iei unele care vată mă mai puțin, nu fac animalul să sufere atât de mult. Dar Pat n-a ales una dintr-astea. Tom a spus că ar fi costat câțiva euro în plus. Am crezut că ăsta a fost motivul. Acum...

Richie și-a supt dinții și a scuturat din cap.

— Mă gândesc că m-am înșelat, omule. N-au fost banii. Pat a vrut să facă rău.

Am derulat în jos. Altcineva nu era convins: „Prinderea piciorului e o idee proastă pentru interior. Gândește-te bine. Ce-ai să faci cu captura? Bine, vrei să te uiți la ea sau mă rog, dar apoi ce? Nu poți s-o iei, pur și simplu, și s-o scoți afară, că te apucă de mână. Afară, în pădure, o împuști, însă nu-ți recomand să faci asta în pod. Oricât de grozavă ar fi doamna ta... Femeilor nu le plac găurile de gloanțe în plafoanele lor frumoase”.

Asta nu l-a deranjat pe Pat: „Ca să fiu sincer, ai dreptate. Chiar nu m-am gândit la ce o să fac cu asta odată ce-o prind! M-am concentrat doar pe cum am să mă simt ducându-mă acolo și văzând-o în cursă – jur că nu-mi amintesc de când n-am mai fost atât de nerăbdător să fac ceva. Parcă aș fi un copil mic în așteptarea lui Moș Crăciun! Nu sunt sigur ce-am să fac după aceea. Dacă decid s-o omor, aș putea să-i dau una în cap cu ceva dur, cred”.

— Să-i dau una în cap cu ceva dur, a parafrizat iar Richie. Cum a făcut cineva cu Jenny.

Am continuat să citesc: „În caz contrar, dacă mă decid să n-o ucid, aș putea s-o las în capcană până ajunge prea istovită ca să mă atace, apoi o înfășor într-o pătură sau ceva, o duc pe dealuri și o eliberez acolo. Corect? Cât timp i-ar lua să se istovească suficient cât să ajungă inofensivă? Câteva ore sau câteva zile?”

Șira spinării mi-a zvâcnit. Am simțit ochii lui Richie pe mine – Pat, pilonul societății, visa cu ochii deschiși la ceva murind în trei zile deasupra capetelor familiei lui. N-am ridicat privirea. Tipul care avea îndoieli vizavi de capcana pentru picior încă nu era convins: „N-ai de unde să știi. Prea multe variabile. Depinde ce prinzi, când a mâncat/ băut ultima dată, cât de tare a vătămat-o capcana, dacă încearcă să-și roadă laba ca să scape. Și

chiar dacă pare sigur, ar putea să revină pentru o ultimă dată când încerci s-o eliberezi și să muște din tine. Serios, frate... Eu fac asta de mult și-ți spun că e o idee de tot rahatul. Alege altceva. Nu o cursă pentru picior”.

Asta cu câteva zile înainte ca Pat să se întoarcă să răspundă. Am citit mai departe: „Prea târziu. Deja am comandat-o! Am luat ceva un pic mai mare decât ați recomandat voi, băieți. Mi-am zis: «Ce naiba, paza bună trece primejdia rea». Am dreptate?”

Fețe mici, râzând și legănându-se. Pe urmă: „Va trebui doar să aștept până prind animalul, și văd eu atunci ce fac cu el. Probabil, doar am să mă uit la el pentru un timp, să văd dacă mă lovește inspirația”.

De data asta, Richie n-a ridicat privirea. Același sceptic atrăgea atenția că asta nu era menit să fie un sport cu spectatori: „Caută o capcană care nu torturează. Orice vânător decent își preia captura cât mai curând posibil. Îmi pare rău, frate, dar asta e o porcărie. Orice ai avea în pereți, tu ai probleme cu mult mai mari”.

Lui Pat nu-i păsa: „Nu, pe bune? Dar la asta lucrez acum, OK? Cine știe? Poate că atunci când am să văd animalul acolo, o să mi se facă milă de el. Totuși, mă îndoiesc serios. Fiul meu are trei ani și l-a auzit de câteva ori. E un băiețel curajos, nu se sperie ușor, însă a fost îngrozit. Astăzi m-a întrebat: «Poți să te duci să-l omori cu un pistol, nu, tati?» Ce-ar fi trebuit să-i răspund? «Nu, fiule, îmi pare rău, nici măcar nu pot să arunc o privire la micul nemernic?» Am zis: «Da, sigur că da». Deci, da, am trecut prin multe ca să-mi imaginez că orice ar fi acolo o să-mi trezească prea multă milă. N-am făcut rău în mod deliberat nimănui din viața mea (mă rog fratelui meu mai mic, când eram copii, dar, hei, cine n-a făcut așa?), însă asta e altceva. Dacă nu înțelegi asta, atunci e nasol”.

Fusese nevoie de timp ca să vină capcana, și așteptarea îl iritase pe Pat. În 25 august se întorsese: „OK, cam am o problemă (mă rog, mai mult de o problemă). Chestia asta a ieșit din pod. A coborât în pereți. Am început s-o aud în camera de zi, mereu în același loc, lângă canapea, așa că am făcut o gaură în peretele de-acolo și am instalat un monitor. Nimic, doar că animalul ăsta s-a mutat în peretele din hol – când am instalat alt monitor acolo, s-a mutat la bucătărie – etc., etc., etc. Jur că e ca și cum își râde de mine – știu că nu se poate, dar așa pare. Oricum, a devenit infinit mai curajoasă. Într-un fel, cred că asta e bine, fiindcă dacă iese din pereți în spațiu deschis, e mai probabil s-o văd, însă ar trebui să mă îngrijoreze că are să ne atace?”

Tipul care sugerase site-ul pentru capcane era impresionat: „Iisuse! Găuri în pereți? Doamna ta e din altă lume. Dacă eu i-aș zice fetei mele că vreau să fac praf pereții, m-ar arunca în stradă”.

Pat era mulțumit – un rând de fețe verzi zâmbitoare, plus replica lui: „Da, omule, e o adevărată comoară. Una la un milion. Nu e prea mulțumită, mai ales din moment ce TOT n-a auzit niciun zgomot cu adevărat grav, doar răzuitul ciudat care ar putea să fie un șoarece sau o coțofană. Dar zice: «OK, dacă asta trebuie să faci, fă». Acum vezi DE CE trebuie să prind asta, da? Ea o merită. De fapt, ea merită o haină de nurcă, nu o nurcă/orice pe jumătate moartă, și dacă doar asta e tot ce pot să obțin mai bun pentru ea, atunci să dea naiba dacă nu e mulțumită cu ce-i ofer!”

— Uită-te la oră, a zis Richie liniștit.

Și-a pus degetul pe ecran, îndreptându-l spre orele înscrise lângă postări.

— Pat stătea treaz până îngrozitor de târziu, nu-i așa? Forumul e setat pe ora coastei americane de vest. Am făcut calculul: Pat a postat la patru dimineața.

Scepticul voise să știe: „Ce-i tot rahatul ăsta cu monitoarele pentru copii? Crede-mă, nu sunt vreun expert, dar nu înregistrează, corect? Deci, animalul ar putea să danseze o polcă în podul vostru, iar dacă te duci să faci pipi și nu ești acolo să-l vezi, atunci, rahat. De ce nu instalezi camere video, să prinzi câteva cadre reale?”

Lui Pat nu i-a plăcut asta: „Fiindcă nu VREAU cadre reale. OK? Vreau, de fapt, să prind animalul real din casa mea reală. Vreau, de fapt, să i-l arăt soției mele reale. Oricine poate să ia cadre cu vreun animal. YouTube e plin de așa ceva. Mie îmi trebuie ANIMALUL. Oricum, nu ți-am cerut sfatul despre tehnologia mea, OK? Doar despre ce să fac cu chestia asta din pereți. Dacă n-ai chef să mă ajuți, atunci, bine, asta e treaba ta, sunt sigur că există o grămadă de alte topice care ar putea să-ți exploateze geniul”.

Tipul cu capcana încercase să-l calmeze: „Hei, omule, nu-ți face griji că a intrat în pereți. Repară găurile și uită de toate până primești capcana. Până atunci nu poți decât să faci pipi în vânt. Calmează-te și așteaptă”.

Pat nu părea convins: „Da, se poate. O să vă țin la curent. Mulțumesc”.

— Totuși, n-a reparat găurile, nu? a întrebat Richie. Dacă ar fi avut sârmă ghimpată sau ceva peste ele, am fi văzut urmele. Le-a lăsat deschise...

A lăsat fraza în suspans. Undeva, de-a lungul drumului, prioritățile lui Pat se schimbaseră.

— Poate a mutat mobila în fața lor, am sugerat eu.

Richie n-a răspuns.

În ultima zi din august, sosise, în sfârșit, capcana lui Pat: „Am primit-o azi! E o frumusețe. De fapt, am ales una dintre cele în stil vechi, cu dinții – hei, ce rost are să iei o capcană dacă nu poți să cumperi una cum ai văzut în filme, când erai copil? Aș vrea să stau aici și s-o dezmiard ca un James Bond personaj negativ – mai multe fețe râzând –, dar mai bine o instalez înainte să vină soția mea. Ea e deja un pic nesigură în legătură cu ideea. Și capcana pare destul de letală, ceea ce eu cred că e un lucru bun, însă ea s-ar putea să nu fie de acord! Vreun sfat?”

Câțiva îi ziseră să nu fie prins cu chestia aia. Se pare că sunt ilegale în cea mai mare parte a lumii civilizate. M-am întrebat cum trecuse prin vamă. Probabil, vânzătorul o etichetase ca „ornament antic” și ținuse pumnii strânși.

Pat nu părea îngrijorat: „Da, bine, îmi asum riscul – încă e casa mea (până vine banca și o ia înapoi) și o protejez. Pot să pun orice capcană vreau. Vă anunț ce se prinde. Abia AȘTEPT”.

Eram atât de obosit, încât circuitele simțurilor mele se încurcau. Cuvintele săreau de pe ecran ca o voce în urechile mele, tânără, zeloasă, surescitată. M-am trezit aplecându-mă mai aproape, ascultând.

Pat-flăcăul revenise o săptămână mai târziu, dar de data asta părea mult îmblânzit: „OK. Am încercat carne tocată crudă pentru momeală. Fără succes. Pe urmă chiar carne crudă de friptură, fiindcă e mai sângerândă. M-am gândit că, poate, ar ajuta, dar nu. A rămas acolo timp de trei zile, așa că a mirosit puternic și împuțit. Nimic. Cam încep să mă îngrijorez – nu știu ce naiba am să fac dacă asta nu merge. Data viitoare am să încerc momeală vie.

Serios, băieți, vă rog să-mi țineți pumnii să meargă.

OK, uite altceva ciudat. În dimineața asta, când m-am dus să iau bucata de carne de-acolo (înainte să se împruț suficient ca soția mea să-i simtă mirosul, ceea ce n-ar fi acceptabil pentru ea), într-un colț al podului se afla grămăjoara asta de lucruri. Șase pietricele, dintre cele netede, ca aduse de pe plajă, și trei scoici, dintre cele vechi, albe, uscate. Sunt 110 la sută sigur că n-au fost acolo înainte. Ce dracu'?!"

Nu păruse să-i pese nimănui de pe forum. Opinia lor generală era că Pat punea mult prea mult timp și efort în asta. Și cui îi păsa cum ajunseseră câteva pietre în podul lui?

Scepticul voise să știe de ce toată saga încă era în desfășurare: „Serios, omule, de ce transformi asta într-o așa telenovelă? Ar trebui să pui naibii niște otravă, să te duci să bei câteva beri și să uiți toată povestea. Ai fi putut să faci asta cu luni în urmă. Există vreun secret uriaș pentru care nu poți s-o faci, pur și simplu?”

La două în dimineața următoare, Pat revenise și se înfuriase: „OK, vrei să știi de ce n-aș folosi otravă? Uite de ce. Soția mea crede că am înnebunit. OK? Îmi tot spune: «Oh, nu, nu cred asta, ești doar stresat, o să-ți revii», dar o cunosc și pot să spun că nu înțelege. Încearcă, însă crede că-mi imaginez toate astea. Trebuie să-i arăt animalul ăsta. Să audă doar zgomotele n-ar fi destul în stadiul ăsta. Trebuie să-l VADĂ în carne și oase, ca să știe că: a) nu halucinez cu totul, sau b) nu exagerez cu ceva stupid ca șoarecii sau altceva asemănător. În caz contrar, are să mă părăsească și o să ia copiii cu ea. N-AM SĂ LAS SĂ SE ÎNTÂMPLE ASTA. Ea și copiii sunt tot ce am. Dacă pun otravă, animalul ar putea să se ducă undeva să moară, și soția mea n-o să știe că a existat, de fapt, doar o să creadă că am înnebunit, apoi m-am făcut bine, și o să aștepte mereu data viitoare când o să deraiez de pe șine. Înainte să spui ceva, DA, m-am gândit să bat în scânduri gaura înainte să pun otravă, dar atunci ce-ar fi dacă îl închid afară, în loc de înăuntru, și dispare pentru totdeauna? Deci, din moment ce întrebi, nu folosesc otravă fiindcă îmi iubesc familia. Și acum DISPARI”.

Un mic șuierat în respirația lui Richie, care stătea aplecat aproape de mine, dar niciunul dintre noi n-a ridicat privirea.

Scepticul postase un smiley rostogolindu-și ochii. Altcineva postase unul ciocănindu-și tâmpla. Altcineva îi spusese lui Pat să le ia pe cele albastre înainte de cele roșii. Tipul cu capcana le zisese tuturor să-și vadă de treabă: „Băieți, lăsați-o baltă. Vreau să știu ce prinde. Dacă îl enervați atât de rău, nu se întoarce, și atunci ce? Pat-flăcăule, ignoră porcăriile astea prostești! Mămicile lor nu i-au învățat bunele maniere. Găsește niște momeală vie și încearcă. Nurcii îi place să ucidă. Dacă e o nurcă, n-o să poată să ignore asta. Apoi întoarce-te și spune-ne ce ai”.

Pat a dispărut. În următoarele câteva zile a fost ceva bătaie de joc la adresa tipului cu capcana, să se ducă în Irlanda și să prindă singur chestia asta, niște speculații semicompatitoare cu privire la starea de spirit a lui Pat și la căsnicia lui („Din cauza rahatului de genul ăsta nu mă însor eu”), și apoi toată lumea plecase.

Epuizarea a făcut lucrurile să-mi derapeze în minte: pentru o fracțiune de secundă confuză, m-am îngrijorat că Pat nu posta, întrebându-mă dacă n-ar trebui să mergem la Portul Sfărâmat și să vedem ce face. Mi-am luat sticla cu apă și mi-am presat-o pe gât cu partea rece.

Două săptămâni mai târziu, în 22 septembrie, Pat se întorsese și era într-o formă mult

mai proastă: „VĂ ROG SĂ CITIȚI! Am avut ceva probleme să fac rost de momeală vie – în final, am ajuns la un magazin de animale de companie și am luat un șoarece. L-am fixat pe una dintre plăcile alea cu adeziv și l-am pus în capcană. Bietul ticălos mic a chițăit ca un nebun, m-am simțit ca un rahat din cauza asta, dar, hei, un tip trebuie să facă ce trebuie să facă, e corect? Am stat cu ochii pe monitor, practic, FIECARE CLIPĂ TOATĂ BLESTEMATA DE NOAPTE – jur pe mormântul mamei mele că am închis ochii doar pentru vreo douăzeci de minute, pe la vreo cinci dimineața. N-aș fi vrut, însă eram zdrobit și doar am moțăit. Când m-am trezit, DISPĂRUSE. Șoarecele și capcana cu adeziv DISPĂRUSERĂ. Capcana pentru picior NU SE ÎNCHISESE, era ÎNCĂ LARG DESCHISĂ. Azi-dimineață, imediat după ce soția mea a plecat cu copiii la școală, m-am dus acolo să verific: capcana era deschisă și șoarecele și banda cu adeziv nu erau NICĂIERI ÎN POD. Ce dracu’?!? Cum naiba a putut CEVA să facă asta? Și ce dracu fac eu acum? Nu pot să-i spun soției mele asta, n-ar înțelege – dacă i-aș spune, m-ar crede nebun. CE TREBUIE SĂ FAC?”

Am fost inundat brusc de un val nebunesc de nostalgie la scenele petrecute doar cu trei zile mai devreme, când umblasem prima dată prin casă, când crezusem că Pat era un ratat care ascundea droguri în pereți și Dina era în siguranță făcând sandviciuri pentru cei la costum. Dacă ești bun la genul ăsta de muncă, și eu sunt, atunci fiecare pas într-un caz de crimă te duce într-o singură direcție: spre ordine. Găsim bucăți de dărâmături aruncate fără sens și le punem cap la cap până când scoatem imaginea din întuneric și o ținem în lumina albă a zilei, solidă, completă, clară. În toată birocrăția și politica, asta e slujba. Asta e inima ei strălucitoare și rece pe care o iubesc cu fiecare fibră.

Cazul ăsta era altceva. Se ducea înapoi, trăgându-ne cu el în niște refluxuri feroce. Fiecare pas ne adâncea și mai mult în haosul negru, ne înfășura strâns în cârceii nebuniei și ne trăgea în jos.

Dr. Dolittle și Kieran, technicianul, se distrau de minune – nebunia pare mereu o aventură grozavă și mare când nu trebuie decât să-ți umezești degetul ici-colo, să caști gura la mizerie, să îndepărtezi resturile din casa ta drăguță, sigură, sănătoasă și apoi să te duci la bar și să le spui prietenilor tăi povestea cool. Eu aveam parte de mult mai puțină distracție decât ei. Mi se strecura în minte, ca un vârful de cuțit rapid de neliniște, ipoteza cum Dina s-ar putea să fi avut aproape dreptate cu privire la cazul ăsta, chiar dacă nu așa cum credea ea.

Cei mai mulți dintre vânători îl lăsaseră baltă pe Pat și saga lui – mai mulți smiley lovindu-se cu degetul în tâmplă, cineva dorind să știe dacă fusese vreo Lună Plină peste Irlanda. Câțiva dintre ei începuseră să-l ia peste picior: „Oh, rahat de om, cred că ai unul dintr-ăștia! Orice ar fi, nu-l lăsa să se apropie de apă!” Link-ul ducea la poza unui gremlin^[60] care-și arăta colții.

Tipul cu capcana tot mai încercase să liniștească treburile: „Rezistă, Pat-flăcăule. Gândește-te doar la partea bună. Cel puțin acum știi ce fel de momeală merge. Data viitoare doar lipește-o mai bine. Ești pe-aproape. Încă ceva la care să te gândești. Nu acuz pe nimeni de nimic, doar mă gândesc – cât de mari sunt copiii tăi? Sunt destul de mari ca să creadă că să-i dea bătăi de cap tatălui lor ar putea să fie o glumă amuzantă?”

La 4.45 în dimineața următoare, Pat scrisese: „Lasă. Mulțumesc, omule, știu că încerci

să ajuți, dar chestia asta cu capcana nu merge. N-am nicio idee ce să mai încerc. Practic, sunt pierdut”.

Și ăsta fusese sfârșitul. Obişnuirii site-ului jucaseră pentru o vreme „Ce e în podul lui Pat-flăcăul?” – poze cu Sasquatch^{61}, spiriduși, Ashton Kutcher^{62}, inevitabilul Rickroll^{63}. Când s-au plictisit, topicul s-a stins.

Richie s-a lăsat pe spate la calculator, frecându-și o crampă dureroasă de la gât, și s-a uitat la mine pieziș.

— Deci, am zis eu.

— Da.

— Ce părere ai despre asta?

Și-a masat cotul și s-a holbat la ecran, dar nu citea. Se gândea din greu. După o clipă, a inspirat lung.

— Ce am aflat din asta e că Pat o luase razna, a răspuns el. Nici măcar nu mai contează dacă, de fapt, a fost sau nu ceva în casa lui. Oricum ar fi, era bine sărit de pe șine.

Vocea lui era simplă și gravă, aproape tristă.

— Era foarte stresat. Dar nu trebuia să ajungă acolo.

Făceam pe avocatul diavolului. În sinea mea eram tulburat.

Richie a clătinat din cap.

— Nu, omule. Nu. ăsta de-acolo – a ciocănit cu unghia marginea monitorului meu – nu e același tip de astă-vară. În iulie, pe forumul Casa și grădina, Pat nu vorbea decât despre cum să-i protejeze pe Jenny și pe copii. Când a ajuns la chestia de-aici, nu mai dădea o ceapă degerată dacă Jenny era speriată, nu mai dădea o ceapă degerată dacă năzbâția aia putea să-i ia copiii, cât timp puneă el mâna pe ea. Și apoi are de gând s-o lase într-o capcană – pe care a ales-o, clar, ca să facă rău cât mai mult posibil – și el s-o urmărească în timp ce moare. Nu știu cum ar numi doctorii asta, însă nu e OK, omule. Nu e.

Cuvintele au sunat ca un ecou în capul meu. Mi-a luat o clipă ca să-mi amintesc de ce: i le zisesem lui Richie, cu doar două nopți înainte, despre Conor Brennan.

Ochii nu mi se focalizau. Monitorul părea dezechilibrat, ca și cum un bulgăre dens de balast făcea carcasa să se balanseze în unghiuri periculoase.

— Nu e, am zis eu. Știu.

Am luat o înghițitură de apă. Faptul că era rece a ajutat, dar mi-a lăsat pe limbă un gust scârbos, de rugină.

— Totuși, trebuie să ai în vedere că asta nu-l face în mod necesar criminal. Nu spune nimic acolo despre a le face rău soției sau copiilor, în schimb, zice o grămadă despre cât de mult îi iubește. De-aia era așa chitit să pună mâna pe animal: credea că asta era singura cale să-și salveze familia.

— „Treaba mea e să am grijă de ea”. Asta a zis pe forumul ăla, Casa și grădina. Dacă simțea că nu mai putea să facă asta... „Ce dracu’ fac eu acum?” a zis Richie.

Știam ce urma. Gândul mi s-a rostogolit prin stomac precum o alunecare de teren greoaie, ca și cum apa ar fi fost alterată. Mi-am închis browser-ul și m-am uitat la ecranul luminat de un albastru blând, inofensiv.

— Lasă telefoanele pentru mai târziu. Trebuie să vorbim cu Jenny Spain.

Era singură. Camera părea aproape estivală. Ziua era strălucitoare și cineva întredeschise fereastra, așa că o briză cocheta cu jaluzelele, iar aerul îmbâcsit de dezinfectant era disipat de un curent slab de aer curat. Jenny era proptită de perne, cu ochii la modelul schimbător făcut pe perete de soare și umbră, cu mâinile libere și nemișcate pe pătura albastră. Fără machiaj arăta mai tânără și mai urâtă decât în fotografiile de la nuntă, și într-un fel mai puțin greu de definit odată ce se arătau micile ciudățenii – o aluniță pe obrazul nebandajat, o buză de sus neregulată care o făcea să arate ca și cum era gata să zâmbească. Nu avea un chip remarcabil, ci doar o dulceață simplă care amintea de grătare de vară, de căutători de aur, de jocuri de fotbal în iarbă nou cosită, și eu am fost mereu atras de neremarcabil, de ce e ușor de ratat, de frumusețea infinită și hrănitore a lumescului.

— Doamnă Spain, am zis eu. Nu știu dacă vă amintiți de noi: detectivul Michael Kennedy și detectivul Richard Curran. Putem să intrăm câteva minute?

— Of...

Ochii lui Jenny, tiviți cu roșu și umflați, s-au plimbat pe fețele noastre. Am reușit să nu mă eschivez.

— Da. Îmi amintesc. Cred că... da. Intrați.

— Ne e nimeni cu tine azi?

— Fiona e la serviciu. Mama are o programare în legătură cu tensiunea arterială. O să se întoarcă în curând. Sunt bine.

Avea vocea încă răgușită și groasă, însă când am intrat a ridicat privirea rapid. Mintea începea să i se limpezească, Dumnezeu s-o ajute. Părea calmă, dar n-am putut să spun dacă era stupefacția șocului sau glazura fragilă a epuizării.

— Cum te simți?

N-a răspuns la asta. Umerii lui Jenny s-au mișcat în ceva ca o ridicare.

— Mă doare capul și fața. Mi-au dat calmante. Cred că ajută. Ați aflat ceva despre... ce s-a întâmplat?

Fiona își ținuse gura, ceea ce era bine, însă interesant.

I-am trimis lui Richie o otheadă de avertisment – nu voiam să pomenească de Conor, nu cât timp Jenny era atât de moale și de umbrită, ceea ce ar fi făcut ca reacția ei să fie lipsită de valoare dar el se concentra la soarele care intra printre jaluzele și avea maxilarul încordat.

— Urmărim o pistă clară în anchetă.

— O pistă. Ce pistă?

— O să te ținem la curent.

Lângă pat erau două scaune, cu pernele strivite în colțurile unde încercaseră să doarmă Fiona și doamna Rafferty. L-am luat pe cel mai apropiat de Jenny și l-am împins pe celălalt spre Richie.

— Poți să ne spui ceva mai multe despre luni seara? Chiar și cea mai mărunță chestie?

Jenny a clătinat din cap.

— Nu-mi amintesc. Am încercat, am încercat... însă jumătate din timp nu pot să gândesc din cauza medicamentelor, iar cealaltă jumătate mă doare capul prea rău. Cred că, probabil, odată ce nu mai sunt pe analgezice și mă externează – odată ce sunt acasă... Știți când...?

Gândul la ea mergând prin casa aia m-a făcut să tresar. Eu și Richie intenționam să vorbim cu Fiona ca să angajeze o echipă de curățenie sau s-o ia pe Jenny să stea la ea, ori ambele variante.

— Îmi pare rău. Nu știm nimic despre asta. Dar înainte de luni seara? Poți să te gândești la ceva ieșit din comun care s-a întâmplat recent? Ceva care te-a îngrijorat?

Alt scuturat din cap al lui Jenny. În spatele bandajului se arătau doar fragmente din fața ei. Asta o făcea greu de citit.

— Ultima dată când am vorbit, am început să discutăm despre intrările prin efracție pe care le-ați avut în ultimele câteva luni.

Fața lui Jenny s-a întors și am zărit o scânteie de precauție. Știa că se întâmplase ceva – doar îi zisese Fionei despre una –, însă nu putea să-și dea seama ce.

— Asta? De ce contează asta?

— Trebuie să examinăm posibilitatea de a fi fost legate de atac.

Jenny s-a uitat chiorâș. Era posibil să fi fost în derivă, dar o anumită imobilitate sugera că se lupta din greu să gândească prin ceața aia. După un minut lung, a zis, aproape cu nepăsare:

— V-am spus. N-a fost mare lucru. Ca să fiu sinceră, nu sunt sigură că au fost chiar intrări prin efracție. Probabil, doar au mutat copiii lucrurile.

— Ai putea să ne dai detalii? Date, ore, lucruri care ai observat că lipseau?

Richie și-a scos agenda.

Ea și-a mișcat neliniștită capul pe pernă.

— Dumnezeuule, nu-mi amintesc. A fost, nu știu, poate în iulie? Dereticam și am văzut că lipseau un pix și niște felii de șuncă. Sau, oricum, m-am gândit că era posibil să lipsească. Fuseserăm plecați toți în ziua aia, așa că eram un pic nervoasă la ideea că uitasem ceva descuiat și cineva intrase – sunt intruși care trăiesc în unele dintre casele goale, iar uneori vin și cotrobăie pe-acolo. Asta-i tot.

— Fiona a zis că ai acuzat-o că și-a folosit propriile chei ca să intre.

Ochii lui Jenny s-au îndreptat spre tavan.

— V-am mai spus: Fiona dă amploare oricărui nimic. N-am *acuzat-o* de nimic. Am *întrebat-o* dacă fusese în casa noastră, fiindcă ea era singura care avea chei. A răspuns că nu. Și cu asta, basta. N-a fost o mare dramă.

— N-ai sunat la poliția locală?

Jenny a ridicat din umeri.

— Și ce să spun? „Nu-mi găsesc pixul și cineva a mâncat câteva felii de șuncă din frigider?” Ar fi râs. Oricine ar fi râs.

— Ați schimbat încuietorile?

— Am schimbat codul de la alarmă, pentru orice eventualitate. N-aveam de gând să înlocuiesc toate încuietorile când nu știam nici măcar dacă s-a *întâmplat* ceva.

— Dar chiar și după ce ați schimbat codul de alarmă, au mai existat incidente.

A reușit să râdă ușor, suficient de tensionat ca să facă aerul să vibreze.

— Of, Doamne, *incidente*? N-a fost o zonă de *război*. Faci să sune ca și cum cineva ne-a bombardat camera de zi.

— S-ar putea să am detalii greșite, am zis eu moale. Ce anume s-a întâmplat?

— Nu-mi mai amintesc. Nimic important. Nu s-ar putea ca asta să aștepte? Mă ucide capul.

— N-avem nevoie decât de câteva minute, doamnă Spain. Ai putea să mă lămurești cu privire la detalii?

Jenny și-a pus cu prudență degetele la ceafă, strâmbându-se.

L-am simțit pe Richie foindu-și picioarele și uitându-se la mine, gata să plece, dar eu nu m-am mișcat. E o senzație ciudată să fii păcălit de victimă. E în contra firii să te uiți la creatura rănită care ar trebui să fie de ajutor și să vezi un adversar care trebuie păcălit. Eu o găsesc bine-venită. Oferă-mi oricând altă provocare în loc de durerea cărnii jupuite.

După o clipă, Jenny și-a lăsat mâna să cadă înapoi în poală și a precizat:

— Doar același gen de mărunțișuri. Chiar mai nesemnificative. Cum ar fi că de câteva ori perdelele din camera de zi erau trase greșit – le îndrept când le agăț în cârligul din spate, astfel încât cad drepte, însă de câteva ori le-am găsit pe toate răsucite. Înțelegi ce vreau să spun? Probabil, copiii s-au jucat de-a v-ați ascunselea în ele sau...

Menționarea copiilor a lăsat-o fără respirație.

— Altceva? am întrebat eu repede.

Jenny a expirat încet, revenindu-și.

— Doar... chestii de genul ăsta. Am ținut lumânări aprinse, așa încât casa mirosea mereu frumos – am o grămadă într-unul dintre dulapurile de bucătărie, cu diferite mirosuri, și le schimbam la fiecare câteva zile. Odată ajunși în vară, poate prin august, m-am dus să iau una cu aromă de mere, și dispăruse – și știam că o avusesem cu doar o săptămână înainte, mi-am amintit că o văzusem. Emmei îi plăcuse întotdeauna asta de mere. S-ar fi putut să se fi jucat cu ea în grădină și să fi uitat.

— Ai întrebat-o?

— Nu-mi amintesc. S-a întâmplat cu luni în urmă. N-a fost mare *lucru*.

— De fapt, sună destul de deranjant. Nu erai speriată?

— *Nu*. Nu eram. Și chiar dacă am fi avut vreun hoț ciudat, el umbla doar după chestii precum lumânări și șuncă. Asta nu e chiar înspăimântător, nu? M-am gândit că *dacă* era cineva, era, probabil, doar unul dintre copiii de pe proprietate – unii dintre ei sunt complet sălbatici. Sunt ca maimuțele, țipă și aruncă obiecte în mașina ta când treci pe lângă ei. Am crezut că, poate, a fost unul dintre ei, în urma vreunui pariu. Dar nici măcar atât. Lucrurile dispar în case. Suni la poliție de fiecare dată când îți dispare la spălare una dintre șosete?

— Deci n-ai schimbat încuietorile nici chiar când au continuat incidentele.

— Nu. Dacă intra cineva, doar *dacă*, atunci voiam să-l prind. Nu voiam să se ducă să deranjeze pe altcineva. Voiam să-l opresc.

Amintirea a făcut ca bărbia lui Jenny să se ridice, i-a încleștat tare maxilarul și i-a strecurat în ochi o încordare rece, gata de luptă. I-a măturat calitatea aia greu de

definit, făcând-o vie și puternică. Ea și Pat fuseseră o pereche potrivită: luptători.

— După o vreme, uneori când plecam de-acasă, nici măcar nu mai setam alarma, înadins – în cazul în care cineva intra, să stea până mă întorceam și să-l prind. Vezi? Nu eram *speriată*.

— Înțeleg. Când i-ai spus lui Pat despre asta?

Jenny a ridicat din umeri.

— Nu i-am spus.

Am așteptat. După o clipă, a zis:

— Pur și simplu, nu i-am spus. N-am vrut să-l deranjez.

— Nu te judec, doamnă Spain, însă pare o decizie ciudată, i-am spus eu cu blândețe. Nu te-ai fi simțit mai în siguranță dacă ar fi știut Pat? N-ar fi fost el, de fapt, mai în siguranță dacă ar fi știut?

O ridicare din umeri care a făcut-o să tresară.

— El avea destule pe cap.

— De pildă?

— Fusesse concediat. Făcuse tot posibilul să-și ia alt loc de muncă, dar nu s-a ivit nimic. Am fost... n-aveam o căruță de bani. Pat era un pic stresat.

— Altceva?

Alt ridicat din umeri.

— Nu-i de-ajuns?

Am așteptat din nou, dar de data asta nu s-a clintit.

— Am găsit o capcană în podul vostru. O capcană pentru animale.

— Of, Doamne. *Aia*.

Râsul ăla din nou, dar am prins impactul a ceva viu – teroare, poate, sau furie – care i-a adus pentru o clipă fața la viață.

— Pat credea că s-ar putea să avem o hermelină sau o vulpe, sau ceva care intră și iese. Murea să arunce o privire la asta. Suntem copii de la oraș, chiar și iepurii de jos, din dunele de nisip, ne entuziasmau când ne-am mutat aici. Prinderea unei vulpi adevărate, vii, ar fi fost cea mai tare chestie din toate timpurile.

— Și a prins ceva?

— Of, Doamne, nu. Nu știa nici măcar ce fel de momeală să pună. Cum am zis, copii de la oraș.

Avea vocea luminoasă ca un *cocktail-party*, însă își înfipsea degetele în pătură.

— Și găurile din pereți? Un proiect DIY, ai zis. N-a avut nimic de-a face cu hermelina asta?

— Nu. Adică, un pic, dar nu chiar.

Jenny s-a întins după paharul cu apă de pe noptieră, a băut îndelung. Am văzut-o luptându-se să-și accelereze mintea.

— Găurile au fost o întâmplare, înțelegi? Casele alea... e ceva în neregulă cu fundațiile. Apar, *pur* și simplu, găuri. Pat voia să le repare, însă intenționa să lucreze la altceva mai întâi – la instalația electrică, poate? Nu-mi amintesc. Nu pricep chestiile astea.

Mi-a aruncat o privire autodepreciativă, de femeie neajutorată. Mi-am păstrat fața

înlemnită.

— Și se întreba dacă hermelină, sau ce era, ar putea să coboare în pereți și s-o prindem în felul ăsta. Asta-i tot.

— Și asta nu te-a deranjat? Întârzierea în repararea pereților, posibilitatea paraziților în casă?

— Nu chiar. Ca să fiu sinceră, n-am crezut nicio clipă că era, de fapt, o hermelină sau ceva mare, altfel n-aș fi lăsat-o în apropierea copiilor. M-am gândit că era o pasăre sau o veveriță – copiii le-ar fi plăcut să vadă o veveriță. Adică, evident, ar fi fost frumos dacă Pat ar fi decis să construiască o căsuță în grădină în loc să strice pereții – râsul ăla din nou, o treabă atât de grea, că era dureros de auzit –, dar avea nevoie de ceva să-l țină ocupat, nu? Așa că m-am gândit, OK, mă rog, există și hobby-uri mai rele. Ar fi putut să fie adevărat sau doar o versiune refractată a aceleiași povești pe care Pat o relatea pe internet. N-am putut s-o citesc, prin toate chestiile pe care le aveam pe cap.

Richie s-a mișcat în scaun. A zis, alegându-și cuvintele:

— Avem informații care spun că Pat era destul de supărat pe veveriță sau vulpe, sau ce alt animal ar fi fost. Ai putea să ne spui despre asta?

Pe fața lui Jenny a trecut din nou acel impact al unei emoții vii, prea rapid ca să fie surprins.

— Ce informații? De la cine?

— Nu putem să intrăm în detalii, am zis eu calm.

— Păi, îmi pare rău, dar *informația* voastră e greșită. Dacă e tot Fiona, de data asta nu mai e doar o regină a dramei, ci inventează totul. Pat nici nu era sigur că *intra* ceva – sau ar fi putut să fie doar șoareci. Un bărbat în toată firea nu se *supără* din cauza șoarecilor. Adică, zău așa, nu?

— Nee, a admis Richie cu o urmă de zâmbet. Doar verificam. Altceva ce voiam să întreb: ai zis că Pat avea nevoie de ceva să-l țină ocupat. Ce-a făcut toată ziua după ce a fost concediat? În afară de DIY?

Jenny a ridicat din umeri.

— A căutat un nou loc de muncă. S-a jucat cu copiii. A alergat o grămadă – nu atât de mult de când s-a schimbat vremea, de astă-vară. Sunt niște peisaje minunate la Ocean View. A muncit ca un nebun de când am terminat facultatea. A fost bine pentru el să aibă un pic de timp liber.

A ieșit doar un pic prea cursiv, ca și cum mai recitase asta înainte.

— Ai zis mai devreme că era stresat de asta, a adăugat Richie. Cum stresat?

— Nu-i plăcea să fie fără serviciu – *evident*. Adică, știu că sunt unii cărora le place, numai că Pat nu era așa. El ar fi fost cel mai fericit dacă ar fi știut că avea să primească un nou loc de muncă, oricum, făcea tot ce putea. Noi credem în atitudinea mentală pozitivă. PMA^{64} până la capăt.

— Da? Mulți oameni sunt fără serviciu zilele astea, și le e greu să se adapteze. Nu e nicio rușine în asta. Unii dintre ei fac o depresie sau devin iritabili. Poate beau un pic prea mult sau se enervează un pic mai ușor. E destul de firesc, sigur. Asta nu-i face slabi sau nebuni. Avea și Pat vreuna dintre chestiile astea?

Se lupta pentru intimitatea ușoară care-l ajutase cu Conor și familia Gogan, dar nu

mergea. Era ieșit din ritm și vocea lui avea o notă forțată și, în loc să se relaxeze, Jenny reușise să se tragă în sus, cu ochii sclipindu-i într-un albastru furios.

— Oh, Doamne, *nu*. N-avea niciun fel de *cădere nervoasă* sau altceva. Oricine a zis... Richie a ridicat mâinile.

— Ar fi fost destul de firesc să aibă, asta e tot ce vreau să spun. S-ar fi putut întâmpla și celor mai buni dintre noi.

— Pat a fost bine. Avea nevoie de un nou loc de muncă. Nu era nebun. OK, detectiv? E OK pentru tine?

— Nu spun că era nebun. Doar întreb: ai fost vreodată îngrijorată pentru el? Că o să-și facă rău? Poate chiar să-ți facă ție rău? Cu stresul...

— *Nu!* Pat n-ar fi făcut asta niciodată. Nici într-un milion de ani. El – Pat era... Ce faci? Încerci să...

Jenny a căzut înapoi pe perne, respirând în gâfâieli superficiale.

— Putem să... lăsăm asta pe altă dată? Vă rog?

Fața îi era cenușie și căzută dintr-odată și mâinile îi picaseră moi pe pătură: nu exagera de data asta. M-am uitat la Richie, dar el avea capul în jos peste agendă și n-a ridicat privirea.

— Absolut, am zis eu. Mulțumim pentru timpul acordat, doamnă Spain. Te rog să accepți condoleanțele noastre, din nou. Sper că nu ai parte de prea multă suferință fizică.

Nu mi-a răspuns. Avea ochii încețoșați. Nu mai era cu noi.

Ne-am ridicat de pe scaune și am ieșit din salon cât de în liniște am putut. Când am închis ușa după noi, am auzit-o pe Jenny începând să plângă.

Afară, cerul era peticit de nori, doar îndeajuns de însorit cât să te înșele că ar fi cald. Dealurile erau pătate cu fragmente de lumină și umbră în mișcare.

— Ce s-a întâmplat acolo? am întrebat eu.

Richie și-a îndesat agenda înapoi în buzunar.

— Am rasolit-o, a răspuns el.

— De ce?

— Din cauza ei. A stării ei. M-a scos din mână.

— Miercuri n-ai avut probleme cu ea.

I-a zvâcnit un umăr.

— Da. Poate. A fost altceva când credeam că era doar vreun străin, înțelegi? Dar dacă o să fim nevoiți să-i spunem că soțul ei le-a făcut asta ei și copiilor lor... Cred că speram că știa.

— *Dacă* a făcut-o el. Haide să ne facem griji pentru fiecare la timpul potrivit.

— Știu. Doar că... am zbârcit-o. Îmi pare rău.

Încă se încurca în agendă. Arăta palid și stafidit, ca și cum se aștepta la o dojană. Cu o zi înainte ar fi avut, probabil, parte de una, dar în dimineața aia nu mi-am amintit de ce ar trebui să-mi consum energia.

— Nu s-a întâmplat nimic rău cu adevărat, am zis eu. Oricum, nimic din ce spune acum n-are să reziste. Ia destule calmante ca să respingă orice afirmație într-o clipă. Am

plecat într-un moment bun.

M-am gândit că asta avea să-l liniștească, însă fața i-a rămas încordată.

— Când venim iar la ea?

— Când medicii îi scad dozajul. Din ce-a zis Fiona, n-ar trebui să dureze mult. O să verificăm mâine.

— S-ar putea să dureze ceva înainte să fie într-o formă suficient de bună ca să vorbească. Ai văzut-o. Era, practic, inconștientă.

— E într-o formă mai bună decât încearcă să arate. La final, da, s-a stins repede, dar până atunci... E în ceață și în durere, da, și e departe de alaltăieri.

— Mi se pare că arăta ca un rahat, a spus Richie îndreptându-se spre mașină.

— Stai!

Avea nevoie de câteva guri de aer proaspăt, și eu la fel. Eram mult prea obosit ca să port conversația asta și să conduc în siguranță în același timp.

— Așteaptă cinci minute.

M-am dus spre zidul pe care șezusem în dimineața cu autopsiile – care părea să fi fost cu un deceniu în urmă. Iluzia verii nu rezista. Lumina soarelui era subțire și tremurândă, iar aerul era tăios, de-mi trecea prin palton. Richie s-a așezat lângă mine, mișcându-și fermoarul de la jachetă în sus și-n jos.

— Ascunde ceva, am zis eu.

— Poate. E greu să fii sigur, cu toate medicamentele.

— Sunt sigur. Prea încearcă din greu să se poarte ca și cum viața a fost perfectă până luni seara. Intrările prin efracție nu erau mare lucru, animalul lui Pat nu era mare lucru, totul era bine. Vorbea ca și cum ne-am fi întâlnit toți la o cafea bună.

— Așa sunt unii. Totul e mereu bine. Nu contează ce s-a întâmplat, nu recunoști niciodată. Doar scrâșnești din dinți, continui să spui că totul e bine și speri să devină adevărat.

Ochii lui erau ațintiți asupra mea. N-am putut să-mi reprim un zâmbet strâmb.

— Așa e. Obiceiurile mor greu. Și ai dreptate, așa pare Jenny. Dar, la un moment dat, ca ăsta, ai crede că are să verse tot. Doar dacă n-are un motiv al naibii de bun să n-o facă.

— Motivul evident e faptul că-și amintește de luni seara, a spus Richie după o clipă. Dacă e așa, atunci asta susținea Pat. Pentru soțul ei, s-ar putea să-și țină gura. Pentru cineva pe care nici măcar nu l-a văzut de ani, nici vorbă.

— De ce se joacă, atunci, cu intrările prin efracție? Dacă n-a fost cu adevărat speriată, atunci de ce nu? Orice femeie din lume, în caz că suspectează că cineva are acces în casă când ea și copiii ei pleacă, *face* ceva în legătură cu asta. Doar dacă nu știe foarte bine cine vine și pleacă, și n-are nicio problemă cu asta.

Richie a mușcat dintr-o peliță și s-a gândit la asta, uitându-se cruciș în lumina soarelui slab. Îi revenise un pic de culoare în obraji, însă încordarea i se citea în privire.

— Atunci, de ce nu i-a spus nimic Fionei?

— Fiindcă la început n-a știut. Oricum, ai auzit-o: încerca să-l prindă pe tip. Ce se întâmpla dacă-l prindea? Sau ce se întâmpla dacă Brennan devenea îndrăzneț și decidea să-i lase lui Jenny un bilet, undeva pe drum? E o poveste acolo, adu-ți aminte. Fiona

crede că n-a fost niciodată nimic romantic între cei doi – sau asta zice că ar crede, oricum –, dar mă îndoiesc că ar ști dacă ar fi existat. Erau cel puțin prieteni. Prieteni apropiați, de mult timp. Dacă Jenny afla că Brennan atârna pe-acolo, ar fi putut să decidă să reia prietenia.

— Fără să-i spună lui Pat?

— Poate că-i era teamă că o să scape frâiele și o să-l bată pe Conor de-o să-i meargă fulgii – are o poveste cu gelozia, adu-ți aminte. Și poate că Jenny știa că avea motiv să fie gelos.

Când am rostit-o cu voce tare, m-am simțit străbătut de un fior electric, o încărcătură care aproape m-a făcut să mă ridic de pe zid. În cele din urmă, și al naibii datorită timpului, cazul ăsta începea să se încadreze într-unul dintre șabloane, cel mai vechi și mai uzitat dintre toate.

— Pat și Jenny erau nebuni unul după altul, a continuat Richie. Dacă există un aspect în legătură cu care toată lumea e de acord, ăsta e.

— Spui că a încercat s-o omoare.

— Nu-i tot aia. Oamenii omoară oameni după care sunt nebuni. Se întâmplă tot timpul. Nu-i înșală pe cei după care sunt nebuni.

— Natura omenească e natură omenească. Jenny s-a blocat în mijlocul pustietății, fără prieteni în jur, fără slujbă la care să se ducă, până peste urechi în griji legate de bani, obsesia lui Pat pentru un animal în pod. Și dintr-odată, chiar când are nevoie de el cel mai mult, apare Conor.

Cineva care o cunoștea de pe vremea când era fata de aur cu viața perfectă, cineva care o adorase jumătate din viața lui. Ar trebui să fii sfântă ca să nu fii ispitită.

— Poate, a zis Richie.

Încă trăgea de pielița aia.

— Dar să admitem că ai dreptate, da? Asta nu ne apropie de niciun motiv de-al lui Conor.

— Jenny a decis să pună capăt aventurii.

— Ar fi un motiv s-o omoare doar pe ea. Sau, poate, doar pe Pat, dacă Brennan s-a gândit că ar face-o pe Jenny să se întoarcă la el. Nu toată familia.

Soarele dispăruse. Dealurile erau decolorate în cenușiu, iar vântul învârtea frunzele căzute în cercuri amețitoare, înainte să le plesnească înapoi pe pământul umed.

— Depinde cât de mult a vrut s-o pedepsească, am adăugat eu.

— OK, a zis Richie.

Și-a scos unghia din gură și și-a împins mâinile în buzunare, strângându-și jacheta mai tare în jurul lui.

— Poate. Dar atunci cum se face că Jenny nu spune nimic?

— Fiindcă nu-și amintește.

— Nu-și amintește seara de luni, poate. Dar ultimele luni și le amintește foarte bine. Dacă ar fi avut o aventură cu Conor sau chiar doar și-ar fi petrecut timpul cu el, și-ar aminti. Dacă ar fi planificat să-l arunce la gunoi, ar ști.

— Și crezi că ar vrea ca asta să apară pe prima pagină a ziarelor? „Mama copiilor uciși a avut o aventură cu acuzatul, a zis instanța.” Crezi că are să se ofere voluntară să

fie târfa săptămânii în presă?

— Da. I-a ucis *copiii*, omule. În niciun caz n-o să-l protejeze pentru asta.

— Ar putea, dacă se simte suficient de vinovată. O aventură ar face să fie vina ei că Brennan era în viața lor, ceea ce ar face să fie vina ei că el a făcut ce-a făcut. Mulți oameni ar înțelege greu asta, ca să nu mai vorbim s-o spună poliției. Nu subestima niciodată puterea vinovăției.

Richie a clătinat din cap.

— Chiar dacă ai dreptate despre aventură, omule, asta nu spune Conor. Ci Pat. El era aiurit deja – ai zis chiar tu. Apoi află că soția lui e cuplată cu vechiul lui cel mai bun prieten și cedează. O omoară pe Jenny ca pedeapsă, omoară și copiii, ca să nu mai fie nevoiți să trăiască fără părinții lor, termină cu el însuși, fiindcă nu mai are pentru ce să trăiască. Ai văzut ce-a scris pe forumul ăla: „*Ea și copiii ăștia sunt tot ce am*”.

Câțiva studenți la medicină care ar fi trebuit să știe mai bine își scosese rădăcinile afară, la o țigară, pungile de sub ochi și miriștile de pe față.

Am simțit brusc un val de nerăbdare atât de violent, că mi-a îndepărtat oboseala cu tot ce mă înconjura: duhoarea inutilă a fumului lor, micii și plinii de tact pași de dans ai interviului nostru cu Jenny, imaginea Dinei trăgând insistent de un colț al minții mele, Richie și încăpățânarea lui, ghemul de obiecții și ipoteze.

— Ei, am zis eu.

M-am ridicat și mi-am scuturat paltonul de praf.

— Haide să începem prin a afla dacă am dreptate în legătură cu aventura, da?

— Conor?

— Nu.

Îl voiam pe Conor atât de mult, încât aproape puteam să-i simt mirosul rășinos puternic și ascuțit, dar aici devine benefic autocontrolul.

— Îl păstrăm pentru mai târziu. Nu mă apropii de Conor Brennan până n-am cartușiera plină. O să discutăm din nou cu familia Gogan. Și de data asta am să vorbesc eu.

Ocean View arăta tot mai rău de fiecare dată. Marți semănase cu un naufragiat ponosit așteptându-și salvatorul, ca și cum nu era nevoie decât ca un dezvoltator imobiliar cu o grămadă de bani și ambiție cât cuprinde să pășească înăuntru și să dea cu piciorul în toate formele strălucitoare ce fuseseră menite să fie. În clipa aia arăta de parcă era sfârșitul lumii. Mă așteptam pe jumătate ca, atunci când opream, să se furișeze în jurul mașinii câini sălbatici, ca ultimii supraviețuitori să vină clătinându-se și gemând din case scheletice. M-am gândit la Pat alergând în cercuri în jurul gropii de gunoi, încercând să-și alunge din minte toate sunetele astea deranjante, la Jenny ascultând fluieratul vântului în jurul ferestrelor, citind cărți cu coperte roz, ca să țină pasul cu PMA-ul ei, și întrebându-se unde-i era happy-endul.

Sinéad Gogan era acasă, desigur.

— Ce mai vreți? a întrebat ea în prag.

Purta aceiași colanți cenușii ca marți. Am recunoscut o pată de grăsime de pe o coapsă tremurătoare.

— Am vrea să schimbăm câteva cuvinte cutine și cu soțul tău.

— Nu-i acasă.

Ceea ce era enervant. Gogan era acela care trecea drept creierul dispozitivului ăstuia.

Mă bazasem că el o să-și dea seama că era nevoie ca ei să discute cu noi.

— E-n regulă. Putem să ne întoarcem și să vorbim cu el mai târziu dacă avem nevoie. Pentru moment, o să vedem cât puteți să ne ajutați voi.

— Jayden v-a zis deja...

— Da, el da, am spus eu trecând pe lângă ea și îndreptându-mă spre camera de zi, cu Richie în urma mea. Nu Jayden ne interesează de data asta, ci tu.

— De ce?

Jayden stătea pe jos din nou, împușcând zombi.

— Sunt bolnav, a zis el prompt.

— Oprește aia, i-am cerut eu așezându-mă confortabil într-unul dintre fotolii.

Richie l-a luat pe celălalt. Jayden a făcut o față dezgustată, dar când am arătat la controller și am pocnit din degete, a făcut cum i s-a zis.

— Mama ta trebuie să ne spună ceva.

Sinéad a rămas în ușă.

— Ba nu.

— Ba sigur că da. Ascunzi ceva de prima dată când am intrat aici. Astăzi ai să spui tot. Ce-a fost, doamnă Gogan? Ai văzut ceva? Ai auzit? Ce?

— Nu știu nimic despre tipul ăla. Nici nu l-am văzut măcar.

— Nu asta te-am întrebat. Nu-mi pasă dacă n-are nimic de-a face cu *tipul* ăla sau cu oricare alt tip. Vreau să aud oricum. Stai jos.

Am văzut-o pe Sinéad intrând în rutina „nu-mă-comanda-tu-în-casa-mea”, dar i-am aruncat o privire care spunea că asta ar fi o idee foarte proastă. În cele din urmă, și-a dat ochii peste cap și s-a trântit pe canapea, care a gemut.

— Bebelușul trebuie să se trezească într-un minut. Și nu știu nimic care să aibă de-a face cu nimic. OK?

— Nu tu decizi asta. Treaba e așa: tu ne spui ce știi, *noi* ne dăm seama ce e relevant. De-asta purtăm insigne. Așa că haide să-i dăm drumul.

A suspinat zgomotos.

— Nu. Știu. Nimic. Ce-ar trebui să spun?

— Cam cât de proastă ești?

Fața lui Sinéad s-a urâțit, și ea a deschis gura să se dea la mine cu niște prostii demodate despre respect, dar am continuat să arunc în ea cu vorbe până a închis-o la loc.

— Mă faci să vomit. Ce naiba crezi că investigăm? Furt din magazine? Gunoi? ăsta e un caz de *crimă*. Crimă multiplă. Cum de nu-ți intră în capul ăla prost?

— Nu mă face...

— Spune-mi ceva, doamnă Gogan. Sunt curios. Ce fel de gunoi lasă un ucigaș de copii să scape fiindcă nu-i plac ei polițiștii? Cât de subuman trebuie să fii ca să crezi că asta e OK?

— Ai de gând să-l lași să vorbească așa cu mine? i s-a adresat Sinéad repede lui

Richie.

El a întins mâinile în lături.

— Suntem mai mult decât presați, doamnă Gogan. Ai văzut ziarele, da? Toată țara e cu ochii pe noi să rezolvăm asta. Trebuie să facem tot ce e nevoie.

— Nu, pe bune, am continuat eu. De ce crezi că ne tot întoarcem? Fiindcă nu putem să trăim fără fața ta drăgălașă? Suntem aici deoarece avem un tip în custodie și căutăm probe ca să-l ținem acolo. Gândește-te bine, dacă ești în stare. Ce crezi c-o să se întâmple dacă scapă?

Sinéad și-a încrucișat brațele peste celulită și a strâns din buze ofensată. N-am așteptat.

— Mai întâi că o să fiu eu al dracului de nervos, și trebuie să știi că și numai să enervezi un polițist e o idee proastă. Soțul tău a lucrat vreodată la negru, doamnă Gogan? Știi cât ar putea să primească pentru evaziune fiscală? Jayden nu mi se pare bolnav. Cât de des chiulește de la școală? Dacă îmi bat capul – și, crede-mă, o să mi-l bat –, câte probleme crezi că aș putea să-ți fac?

— Suntem o familie decentă...

— Scutește-mă. Chiar dacă te-aș crede, nu eu sunt cea mai mare problemă a ta. A doua chestie care are să se întâmple dacă tot continui să ne freci e că *tipul ăsta are să scape*. Dumnezeu știe că nu mă aștept să-ți pese ție de justiție sau de binele societății, însă m-am gândit că ai creier cel puțin cât să ai grijă de propria familie. Omul ăsta știe că Jayden ar fi putut să ne spună despre cheie. Crezi că nu știe unde stă Jayden? Dacă-i spun că a avut probe cineva împotriva lui și că ar putea să vorbească în orice clipă, cine crezi că are să-și iasă din minți?

— Ma', a zis Jayden cu o voce joasă.

Se împingea cu spinarea în canapea și se uita la mine. I-am simțit și capul lui Richie întorcându-se spre mine, dar el a avut bunul-simț să-și țină gura.

— Sunt toate astea suficient de clare pentru tine? Ai nevoie să-ți explic în cuvinte mai simple? Fiindcă dacă nu ești, pur și simplu, prea proastă ca să trăiești, următoarea chestie din gura ta va fi ce tot ai ținut ascuns.

Sinéad s-a lipit cu spatele de canapea, cu gura atârânănd deschisă.

Jayden o trăgea de tivul colanților. Teama de pe fețele lor a readus iureșul amețitor, pivotant, de cu o noapte înainte, trimițându-mi-l rapid prin sânge, ca pe un drog fără nume.

Eu nu vorbesc așa cu martorii. Poate că manierele mele de medic la căpătâiul bolnavului nu sunt cele mai bune, s-ar putea să am reputația că sunt rece sau repezit, sau cum vrea lumea să-i zică, dar nu făcusem nimic de genul ăsta niciodată în carieră. Nu că n-aș fi vrut. Nu te păcăli singur: cu toții avem o latură crudă. O ținem sub cheie fie fiindcă ne e frică să nu fim pedepsiți, fie fiindcă noi credem că asta va face cumva o diferență, va face lumea mai bună. Nimeni nu pedepsește un detectiv care sperie un pic un martor.

Am auzit că mulți băieți fac mai rău, și nu s-a întâmplat niciodată nimic.

— Vorbește, i-am zis eu.

— Ma', a repetat Jayden.

— A fost năzbâția aia de colo, a spus Sinéad arătând din cap la monitorul de copil, culcat într-o parte pe măsuta de cafea.

— Ce-a fost?

— Uneori li se încrucișau firele sau cum le zice.

— Frecvențele, a explicat Jayden.

Arăta mult mai vesel în clipa aia, că mama lui vorbea.

— Nu firele.

— Tu să taci. Asta e din vina ta, tu și blestematele tale de zece euro.

Jayden s-a tras de lângă ea, de-a lungul podelei, și s-a îmbufnat.

— Oricum le-ai numi, s-au încrucișat.

— Uneori – nu tot timpul; poate cam două săptămâni, năzbâția aia recepționa monitorul lor în loc de al nostru. Deci am auzit ce se întâmpla acolo. N-a fost intenționat sau ceva, nu ascult la lume – Sinéad a reușit o privire ipocrită care nu i se potrivea –, însă n-am putut să nu aud.

— Bine, am spus eu. Și ce-ai auzit?

— Ți-am zis, nu trag cu urechea la conversațiile altora. N-am dat atenție. Opream, pur și simplu, monitorul și apoi îl porneam din nou, ca să-l resetez. N-am auzit decât câteva secunde.

— Ai ascultat mult timp, a intervenit Jayden. M-ai pus să-mi opresc jocul, ca să auzi mai bine.

Sinéad l-a săgetat cu o privire care zicea că era adânc în rahat, de îndată ce plecam noi. Pentru asta, ar fi fost gata să lase un ucigaș să scape; ca să poată să arate a gospodină respectabilă, în fața ei însăși, dacă nu a noastră, în loc de o cățelușă băgăcioasă, meschină, furișată. Am văzut asta de sute de ori, și m-a făcut să vreau să-i trag una peste fața urâtă de virtuoasă de mâna a patra.

— Nu dau doi bani dacă ți-ai petrecut zilele sub fereastra familiei Spain cu o trompetă în ureche. Vreau doar să știu ce-ai auzit.

— Oricine ar fi ascultat, cu siguranță, a adăugat firesc Richie. Natura omenească. La început n-ai de ales, oricum. Trebuie să-ți dai seama ce se întâmplă cu monitorul tău.

Vocea îi era din nou dezinvoltă, își reintrase în formă.

Sinéad a dat din cap energic.

— Da. Exact. Prima dată când s-a întâmplat, aproape am avut un atac de cord. În miez de noapte, am auzit dintr-odată, direct în ureche, o chemare de copil: „Mami, mami, vino aici”. Mai întâi am crezut că era Jayden, doar că părea să fie mult mai mic, iar el, oricum, nu-mi zice mami. Și bebelușul abia se născuse. M-a speriat de moarte.

— A țipat, ne-a zis Jayden zâmbind afectat.

Părea că-și revenise.

— A crezut că era o fantomă.

— Așa am făcut, da. Și? Soțul meu s-a trezit atunci și și-a dat seama, însă oricine s-ar fi speriat. Și ce dacă?

— Era gata să aducă un medium. Sau unul dintre vânătorii ăia de fantome.

— Ia mai taci.

— Când a fost asta? am întrebat eu.

— Bebelușul are zece luni acum, deci în ianuarie, februarie.

— Și după asta l-ai auzit la fiecare două săptămâni, de vreo douăzeci de ori în total. Ce-ai auzit?

Sinéad încă era destul de furioasă ca să stea cu ochii pe mine, dar i-a fost imposibil să reziste unei bârfe despre vecinii îngâmfați.

— Cea mai mare parte, doar plictiseală... chestii. Primele dăți, citea el însuși o *poveste* ca să-l facă pe unul dintre copii să adoarmă, sau copilul sărea pe pat, sau cea mică vorbea cu păpușile. Pe la sfârșitul verii însă, probabil că au mutat monitoarele jos sau ceva, fiindcă am început să aud alte chestii. Cum ar fi pe ei uitându-se la televizor sau ea arătându-i celei mici cum se fac prăjiturilele de ciocolată – nu le-ar fi cumpărat, pur și simplu, de la magazin, ca noi, ceilalți, ea era prea bună pentru asta. Și odată – în miez de noapte din nou – am auzit-o spunând: „Haide, vino la culcare. Te rog”, ca și cum cerșea, și el a zis: „Într-un minut”. Nu-l condamna. Ar fi fost ca și cum i-ai tragea o unui sac de cartofi.

Sinéad a încercat să prindă privirea lui Richie pentru un rânjet comun, însă el și-a păstrat inexpressivitatea.

— Cum am zis. Plictisitor.

— Și ce n-a fost plictisitor?

— A fost doar o singură dată.

— Să auzim.

— Era într-o după-amiază. Ea abia venise acasă, cred că fusese s-o ia pe cea mică de la școală. Eram aici, bebelușul dormea, așa că aveam monitorul pornit, și, brusc, femeia a început să pălăvrăgească. Aproape l-am oprit, fiindcă jur că-ți face silă, dar...

Sinéad a ridicat din umeri ușor sfidător.

— Ce zicea Jennifer Spain?

— Turuia într-una. Gen: „Acum haide să ne pregătim! Vine tati de la plimbare în orice clipă, iar când o să intre, o să fim fericiți. Foarte, foarte fericiți”. Era *plină de viață* – buza lui Sinéad s-a strâmbat – ca o majoretă americană. Nu știu de ce trebuia să fie așa de plină de viață. *Aranja* copiii, îi spunea fetei să stea chiar acolo și să facă un picnic pentru păpușă, iar micuțului să stea acolo și să nu-și arunce Lego, îl întreba drăguț dacă voia o mână de ajutor. Zicea: „Totul are să fie minunat. Când o să intre tati, are să fie atât de fericit. Asta vreți, nu-i așa? Nu vreți ca tati să fie nefericit, nu?”

— *Mami* și *tati*, a zis Jayden în șoaptă și a pufnit.

— A tot ținut-o așa o grămadă de timp, până s-a oprit monitorul. Înțelegi ce vreau să spun despre ea? Era ca una din serialul *Neveste disperate*, aia care trebuia să aibă totul perfect, altfel își pierdea capul. Mi-am zis: „Jaysus, *relaxează-te!*” Soțul meu a spus: „Știi de ce are asta nevoie? Are nevoie de o p...”

Sinéad și-a amintit cu cine vorbea și s-a întrerupt, cu o privire care voia să arate că nu-i era frică de noi. Jayden a chicotit.

— Ca să fiu sinceră cu voi, părea al naibii de dusă cu capul, a zis ea.

— Când a fost asta? am întrebat eu.

— Cu o lună în urmă, poate. Mijlocul lunii septembrie, înțelegi ce vreau să spun? Nimic de-a face cu nimic.

Nu ca vreun personaj din *Neveste disperate*. Ca o victimă. Ca orice femeie și bărbat bătuti de care m-am ocupat pe vremea când lucram la Violența în familie. Fiecare dintre ei era sigur că partenerii lor au să fie fericiți și totul în grădină are să fie roz dacă ar fi putut, pur și simplu, să facă totul cum trebuie. Fiecare dintre ei fusese îngrozit, până la un punct undeva între isterie și paralizie, când greșise și-l făcuse pe tati nefericit.

Richie stătea nemișcat, nu mai juca din picioare. Observase și el asta.

— De-asta primul tău gând, când ne-ai văzut pe noi toți afară, a fost că Pat Spain și-a ucis soția, a zis Richie.

— Da. Am crezut că poate dacă n-avea casa curată sau copiii erau obraznici, o luase la palme. Doar ți-am dovedit, nu-i așa? Uită-te la ea, cu hainele ei fandosite și cu accentul ei șic, și el o bate tot timpul de-o usucă.

Sinéad n-a putut să se abțină să zâmbească din colțurile gurii. Îi plăcea ideea.

— Așa că atunci când ați apărut voi, m-am gândit că asta trebuie că era. Arsece cina sau ceva, și el se înfuriase din cale-afară.

— Orice altceva care să te facă să crezi că ar fi putut să-i facă rău? Ceva care ai auzit, ceva care ai văzut? a întrebat Richie.

— Monitoarele alea de la parter. E ciudat, înțelegi ce vreau să spun? La început n-am putut să mă gândesc la niciun motiv pentru care să fie în altă parte decât în dormitoarele copiilor. Când am auzit-o așa totuși, m-am gândit că, poate, le-a pus el pe acolo ca să n-o scape din ochi. Ca și cum dacă se ducea sus sau în grădină, ar fi putut să ia receptoarele cu el, ca să audă tot ce făcea ea.

Dat ușor din cap satisfăcut. Era încântată de geniul ei investigator.

— Înfrorător sau ce?

— Nimic altceva, nu?

Ridicat din umeri.

— Nu vânătăi sau altceva. Nu strigăte pe care să le fi auzit. Ea era aranjată totuși ori de câte ori am văzut-o afară. Obişnuia să fie totdeauna *veselă* – chiar și când copiii își făceau de cap, ea avea zâmbetul ăla mare și fals pe față. În ultimul timp, când ieșea la fereastră arăta tot mai deprimată. Pierdută-n spațiu, cum ar veni – m-am gândit că poate era pe Valium. Sau că din cauză că el n-avea de muncă. Nu era fericită că trebuia să trăiască la fel ca restul lumii, fără SUV și fără haine de firmă. Dar dacă o bătea, s-ar putea ca de-asta.

— Ai auzit vreodată pe altcineva în casă în afară de cei patru membri ai familiei Spain? Vizitatori, familie, negustori? am mai întrebat eu.

Asta a aprins toată fața păstoasă a lui Sinéad.

— Iisuse! Își făcea de cap femeia, da? Primind tipi cât era soțul ei plecat? Nu-i de mirare că stătea cu ochii pe ea. Neobrăzată, să se poarte ca și cum noi eram un gunoi de pe pantof, când ea era...

— Ai auzit sau ai văzut ceva care ar putea să indice asta?

S-a gândit la asta.

— Nu, a răspuns ea cu părere de rău. I-am auzit doar pe ei patru.

Jayden se prostea cu controller-ul lui, apăsând pe butoane, dar nu prea avea curajul să-l pornească din nou.

— Fluierături, a zis el.

— Asta a fost de la altă casă.

— Ba nu. Alte case sunt prea departe.

— Ne-ar plăcea să auzim despre asta, oricum, am precizat eu.

Sinéad s-a mișcat pe canapea.

— A fost o singură dată. August, poate. Ar fi putut să fi fost mai înainte. Dimineața devreme. Am auzit pe cineva fluierând – nu vreo melodie sau ceva, ca atunci când cineva fluieră pentru sine în timp ce face altceva.

Jayden a făcut o demonstrație, un sunet mic, discordant, absent. Sinéad a ridicat din umăr.

— Ajunge. Mă doare capul. Cei de la numărul nouă erau toți plecați – și ea, așa că n-ar fi putut să fi călcat pe-alături. M-am gândit că era de la una din casele de jos, din capătul străzii. Sunt două familii acolo, și ambele au copii, așa că poate aveau monitoare.

— Nu, nu, a zis Jayden. Te-ai gândit că era o fantomă. Din nou.

Sinéad a spus repede către mine sau Richie, sau către amândoi:

— Am dreptul să cred ce-mi place. N-aveți decât să continuați să vă uitați la mine ca și cum aș fi proastă. Voi nu trebuie să trăiți aici. Încercați o vreme, pe urmă veniți înapoi la mine.

Vocea ei era războinică, însă în ochi avea frică adevărată.

— O să ne aducem propriii vânători de fantome, i-am zis eu. Luni seara ai auzit ceva pe monitoare? Ceva cât de mic?

— Nee. Cum am zis, se întâmpla doar o dată la câteva săptămâni.

— Ar fi bine să fii sigură.

— Sunt. Absolut sigură.

— Și soțul tău?

— Nici el n-a auzit nimic. Ar fi spus.

— Asta-i tot? Nimic altceva ce ne-am putea dori să știm?

Sinéad a clătinat din cap.

— Asta-i tot.

— De ce să te cred?

— Uite-așa. Nu vreau să vă mai întoarceți aici, să mă porecliți în fața fiului meu. V-am spus tot. Așa că dispăreți și lăsați-ne *în pace*. OK?

— Plăcerea e de partea mea, am zis eu ridicându-mă. Crede-mă.

Brațul fotoliului mi-a lăsat ceva lipicios pe mână. Nu m-am deranjat să ascund privirea de dezgust.

Când am plecat, Sinéad s-a plantat în prag în spatele nostru, adoptând ceva care trebuia să fie un aspect impunător, dar a ieșit unul de mops electrocutat. Când am fost la o distanță sigură pe drum, a strigat după noi:

— Nu poți să vorbești așa cu mine! Am să depun o plângere!

Mi-am scos cartea de vizită din buzunar, fără să mă întrerup din mers, am fluturat-o deasupra capului și i-am dat drumul pe drum, ca să vină s-o ridice.

— Ne vedem atunci, i-am strigat eu înapoi peste umăr. Ard de nerăbdare.

Mă așteptam ca Richie să spună ceva despre noua mea tehnică de interviu – poreclirea unui martor idiot nenorocit nu e nicăieri în actele normative –, însă el și-a îngropat asta undeva în minte. Se târa înapoi la mașină cu mâinile adâncite în buzunare, cu capul plecat în vânt.

Aveam pe mobil trei apeluri pierdute și un SMS, toate de la Geri – textul începea cu „*Îmi pare rău Mick, dar nicio veste desp...*” Le-am șters.

Când am ajuns pe autostradă, Richie și-a revenit suficient ca să spună, cu atenție, cu ochii spre parbriz:

— Dacă Pat a lovit-o pe Jenny...

— Dacă mătușa mea ar fi avut ouă, ar fi fost unchiul meu. Vaca Gogan nu știe totul despre familia Spain, indiferent ce-i place ei să creadă. Din fericire pentru noi, există un tip care știe, și știm exact unde să-l găsim.

Richie n-a răspuns. Mi-am luat o mână de pe volan, ca să-l bat pe umăr.

— Nu-ți face griji, prietene. O să luăm marfa de la Conor. Cine știe, s-ar putea să fie chiar distractiv.

I-am surprins privirea piezișă. N-ar fi trebuit să fiu așa optimist după ce ne dăduse Sinéad Gogan. Nu știam cum să-i spun că nu era bună dispoziție, nu așa cum credea el. Era graba sălbatică ce încă îmi alerga prin vene, era teama de pe fața lui Sinéad și Conor așteptându-mă la sfârșitul drumului ăstuia. Am pus piciorul pe pedala de accelerație și l-am ținut acolo, uitându-mă cum se cățara acul vitezometrului. Beemerul se conducea mai bine ca niciodată, zbura drept și tare ca un șoim aruncându-se pe pradă, ca și cum după viteza asta tânjisem tot timpul.

Înainte de-a ne fi adus Conor, am parcurs tot ce adusesse schimbul în camera echipei: rapoarte, mesaje telefonice, declarații, sfaturi, totul. Cele mai multe formau o întreagă grămadă de nimicuri – salahorii care căutaseră prietenii și familia lui Conor nu găsiseră nimic în afară de câțiva veri, linia dedicată cazului atrăsese roiul obișnuit de nebuni care voiau să vorbească despre *Cartea Apocalipsei*, matematici complicate și femei nerușinate –, dar erau și câteva comori acolo. Shona, vechea prietenă a Fionei, era în Dubai în acea săptămână și avea să ne dea în judecată personal dacă cineva îi implica numele în mizeria asta, dar își împărtășise opinia că Brennan fusese nebun după Jenny când erau puști și că de-atunci nu se schimbaseră nimic, altfel de ce n-avusesse el nicio relație mai lungă de șase luni? Și băieții lui Larry găsiseră un palton împăturit, un pulover, o pereche de blugi, o pereche de mănuși din piele și o pereche de teniși mărimea zece în pubela de gunoi a unui bloc de apartamente de la un kilometru și jumătate de apartamentul lui Conor. Toate pline de sânge. Grupele de sânge corespundeau cu ale lui Pat și Jenny Spain. Tenisul stâng corespundea întocmai urmei de încălțăminte din mașina lui Conor și cu cea de pe podeaua bucătăriei familiei Spain.

I-am așteptat pe polițiștii în uniformă să-l aducă pe Conor în camera de interviu, una dintre cele mici și înghesuite, fără sală de observare și abia cu suficient spațiu pentru mișcare.

Cineva o folosisese înainte. Pe masă erau împrăștiate ambalaje de sandviciuri și pahare din carton, în aer se simțea miros slab de after-shave de citrice, sudoare și ceapă. Nu puteam să stau liniștit. M-am plimbat prin cameră făcând cocoloașe din hârtie și aruncându-le la coș.

— Ar trebui să fie nervos bine de-acum, a zis Richie. Să stea acolo o zi și jumătate, întrebându-se ce mai așteptăm...

— Trebuie să ne fie foarte clar ce căutăm. Eu vreau un motiv.

Richie a îndesat pliculețele goale de zahăr într-un pahar din carton.

— S-ar putea să nu facem rost de unul.

— Da. Știu.

Când am spus asta, m-a lovit alt val de confuzie. Pentru o clipă, am crezut că o să fiu nevoit să mă sprijin de masă până îmi restabilesc echilibrul.

— S-ar putea să nu fie niciunul. Ai dreptate. Uneori, pur și simplu, se întâmplă porcării. Dar asta n-are să mă oprească să mă străduiesc cât pot de mult.

Richie s-a gândit la asta, examinând un ambalaj din plastic cules de pe jos.

— Dacă n-o să aflăm motivul, ce altceva căutăm?

— Răspunsuri. Pe ce se certau Conor și familia Spain de câțiva ani încoace. Relația lui cu Jenny. De ce a șters calculatorul ăla.

Camera arăta destul de OK. M-am sprijinit de perete și am rămas pe loc.

— Vreau să fim siguri. Când o să părăsim camera asta, vreau să fim amândoi pe aceeași lungime de undă și amândoi siguri pe cine vânam. Asta-i tot. Dacă o să putem să ajungem atât de departe, continuarea anchetei o să prindă contur.

Richie m-a privit. Fața lui era imposibil de citit.

— Am crezut că ești sigur.

Aveam nisip în ochi de oboseală. Mi-am dorit să fi luat mai multă cafea când ne oprisem pentru masa de prânz.

— Eram.

A dat din cap. A aruncat paharul în coșul de gunoi și a venit să se sprijine de perete lângă mine. După un timp, a scos un pachet cu bomboane de mentă din buzunar și mi l-a întins. Am luat una și am stat acolo, sugând mentă, umăr la umăr, până când ușa camerei de interviu s-a deschis și polițiștii în uniformă l-au adus pe Conor.

Arăta rău. Poate doar fiindcă în acel moment nu purta haina de sibir, dar părea chiar mai subțire – destul de slăbit ca să mă întreb dacă ar trebui să chem un medic să-l examineze –, cu oasele proeminente. Plânsese din nou.

S-a așezat cocoșat peste masă, holbându-se vehement la propriii pumni plantați în fața lui, fără să se miște nici chiar când încălzirea centrală a pornit cu un zăngănit. Într-un fel, asta m-a reasigurat. Nevinovații sunt neastâmpărați și nervoși și aproape sar de la locurile lor la cel mai mic zgomot. Îi mănâncă să-ți vorbească și privesc totul ca posibil de a fi îndreptat. Cei vinovați sunt concentrați, adunându-și toate forțele strâns în interior și pregătindu-se pentru luptă.

Richie s-a întins ca să dea drumul la camera video și a zis:

— Detectivul Kennedy și detectivul Curran îl interviuează pe Conor Brennan. Interviuul a început la 4.43 seara.

Am citit foaia cu drepturile, Conor le-a semnat fără să se uite, s-a lăsat pe spate și și-a încrucișat brațele. În ceea ce-l privea, noi eram gata.

— Oh, Conor, am zis eu lăsându-mă pe spate în scaun și agitându-mi capul cu tristețe. Conor, Conor, Conor. Și eu care credeam în urmă cu două nopți că ne înțelegeam atât de bine.

M-a privit și și-a ținut gura închisă.

— N-ai fost cinstit cu noi, amice.

Asta a trimis un fior de frică pe fața lui, prea energic pentru a-l ascunde.

— Ba am fost.

— Nu, n-ai fost. Ai auzit vreodată despre adevărul, tot adevărul și numai adevărul? Ne-ai dezamăgit cel puțin la una dintre astea. Zău, de ce te-ai apuca să faci asta?

— Nu știu despre ce vorbești.

Gura i s-a închis într-o linie dură, dar încă avea ochii fixați pe mine. Îi era frică.

Richie, tolănit lângă peretele de sub camera de filmat, a plesăit din limbă a reproș.

— Să începem cu asta: ne-ai dat impresia că, până luni seara, cel mai aproape de familia Spain ai ajuns prin intermediul binoculului, am continuat eu. Nu te-ai gândit că ai fi putut să menționezi că ați fost cei mai buni prieteni de când erați mici?

Pe pomeți i-a apărut o roșeală slabă, însă n-a clipit. Nu de asta îi era frică.

— Nu era treaba voastră.

Am oftat și am dat din deget la el.

— Conor, știi foarte bine. Ai vorbit despre asta, e treaba noastră acum.

— Și care e diferența? a subliniat Richie. Trebuia să știi că Pat și Jenny au fotografii,

omule. N-ai făcut decât să ne întârzii câteva ore și să ne enervezi.

— Colegul meu spune adevărul. Poate îți amintești asta data viitoare când ești tentat să ne freci pe-aici?

— Ce face Jenny? a întrebat Conor.

Am pufnit.

— Ce e cu tine? Dacă erai atât de preocupat de sănătatea ei, ai fi putut doar, știu și eu?, să n-o înjunghii pe biata femeie. Sau speri că are să încheie ea treaba pentru tine?

Falca i s-a înăsprit, dar și-a păstrat răceala.

— Vreau să știu ce face.

— Iar mie nu-mi pasă ce vrei. Uite ce, totuși. Avem câteva întrebări pentru tine. Dacă răspunzi ca un băiat drăguț, fără alte porcării, atunci poate că o să fiu într-o stare mai bună și o să vreau să-ți spun. Pare destul de corect?

— Ce vreți să știți?

— Să începem cu chestii ușoare. Spune-ne despre Pat și Jenny din vremea când erați toți puști. Cum era Pat?

— A fost cel mai bun prieten meu de când aveam paisprezece ani. Probabil, știți asta deja.

Niciunul dintre noi n-a răspuns.

— A fost adevărat. Asta e tot. Cel mai adevărat prieten pe care l-am avut vreodată. Îi plăcea rugby-ul, îi plăcea să râdă, îl plăcea să-și petreacă timpul cu prietenii, îi plăcea majoritatea oamenilor. Pe el îl plăcea toată lumea. Mulți tipi populari sunt onaniști la vârsta aia, dar pe Pat nu l-am văzut niciodată să fie ticălos cu nimeni. Poate toate astea nu vi se par ceva special. Dar sunt.

Richie arunca un pliculeț de zahăr în aer și-l prindea.

— Ați fost apropiați, da?

Bărbia lui Conor a arătat de la Richie la mine.

— Voi sunteți parteneri. Asta înseamnă că trebuie să fiți pregătiți să aveți încredere unul în altul în privința vieților voastre, nu?

Richie a prins pliculețul și a rămas tăcut, lăsându-mă pe mine să răspund.

— Asta fac partenerii buni. Da.

— Atunci, știți cum eram Pat și cu mine. I-am zis niște chestii. Cred că m-aș fi implicat dacă n-ar fi aflat altcineva, însă i le-am zis oricum.

Își pierduse ironia, dacă fusese acolo. Sclipirea de neliniște aproape m-a făcut să sar din scaun și să înconjur din nou camera.

— Ce fel de chestii?

— Cred că glumești. Chestii de familie.

M-am uitat la Richie – am fi putut să aflăm din altă parte, dacă trebuia –, însă ochii lui erau pe Conor.

— Haide să vorbim despre Jenny. Cum era pe-atunci?

Fața lui Conor s-a înmuiat.

— Jenny, a zis el cu blândețe. Era ceva special.

— Da, am văzut fotografiile. Nu era nimic rău acolo.

— Nu asta vreau să spun. Intra într-o încăpere și făcea lucrurile să fie mai bune.

Întotdeauna voia ca totul să fie minunat, toată lumea să fie fericită, și știa întotdeauna să facă ce trebuia. Avea atingerea asta. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Cum ar fi când eram toți la o discotecă, una dintre chestiile alea pentru minori, iar Mac – tipul cu care obișnuiam să ne petrecem timpul – dădea târcoale unei fete, dansa în jurul ei și încerca s-o facă să danseze cu el. Și ea a făcut fața aia la el și a spus ceva, nu știu ce, dar ea și prietenele ei s-au prăpădit de râs. Mac s-a întors la noi roșu ca focul. Devastat. Fetele încă îl arătau cu degetul și chicoteau. Îl vedeai că voia să intre în pământ de rușine. Și Jenny s-a întors spre Mac, și-a întins mâinile și a zis: „Îmi place melodia asta, însă Pat o urăște. Vrei să dansezi cu mine? Te rog?” Și s-au dus să danseze, iar următoarea chestie pe care mi-o amintesc e Mac zâmbitor, Jenny râzând la ceva ce spunea el, distrându-se amândoi de minune. Asta le-a închis gura fetelor. Jenny era de zece ori mai frumoasă decât orice femeie, în orice zi.

— Asta nu-l deranja pe Pat?

— Că dansa Jenny cu Mac?

Aproape a râs.

— Nee. Mac era cu un an mai mic. Copil gras cu păr prost. Și, oricum, Pat știa ce făcea Jenny. Aș spune chiar că o iubea și mai mult fiindcă făcea asta.

Acea moliciune infiltrată în vocea lui. Suna ca vocea unui îndrăgostit, o voce pentru lumină slabă și muzică lină și curgătoare, pentru o singură ascultătoare. Fiona și Shona avuseseră dreptate.

— Pare o relație bună.

— Erau frumoși, a rostit simplu Conor. Un singur cuvânt pentru asta. Știi cum e când ești adolescent, când tot timpul ți se pare că întreaga lume e un rahat? Ei doi îți dădeau speranță.

— Asta e minunat, am zis eu. Serios.

Richie a început să se joace din nou cu pliculețul de zahăr.

— Ai ieșit cu sora lui Jenny, Fiona, da? Când aveai cât? Optsprezece ani?

— Da. Doar pentru câteva luni.

— De ce v-ați despărțit?

Conor a ridicat din umeri.

— N-a mers.

— De ce nu? Era nesuferită? N-aveați nimic în comun? Nu stătea?

— Nu. Ea a rupt relația. Fiona e grozavă. Ne-am înțeles grozav. Pur și simplu, n-a mers.

— Ei, mă rog, a intervenit Richie sec prinzând zahărul, înțeleg de ce. Dacă erai îndrăgostit de sora ei...

Conor a rămas nemișcat.

— Cine a zis asta?

— Ce contează?

— Contează pentru mine. Fiindcă e o porcărie.

— Conor, am zis eu avertizându-l. Îți amintești înțelegerea noastră?

Arăta ca și cum ar fi vrut să ne tragă șuturi în dinți, însă după o clipă a spus:

— N-a fost cum faci tu să pară.

Și dacă asta nu era un motiv, atunci cel puțin era doar la un pas distanță. N-am putut să mă împiedic să mă uit la Richie, dar el aruncase zahărul prea departe și fandase după el.

— Da? am vrut eu să știu. Cum fac să pară?

— Ca și cum am fost vreun ticălos care a încercat să se vâre între cei doi. N-am fost. Dacă aș fi putut să apăs un buton și să-i despart, n-aș fi făcut-o niciodată. Altceva, ce am simțit, asta a fost treaba mea.

— Poate, am zis eu.

Am fost mulțumit de sunetul vocii mele, leneșă, amuzată.

— Până a aflat Jenny, oricum. A aflat, nu?

Conor a roșit. După toți anii ăștia, ar fi trebuit să se fi vindecat.

— Nu i-am zis niciodată nimic.

— Nici nu trebuie. Jenny a ghicit. Așa fac femeile, fiule. Cum s-a simțit în legătură cu asta?

— Habar n-am.

— Te-a tratat cu refuz? Sau s-a bucurat de atenție, a flirtat cu tine dezinteresat? I-ai furat vreodată un pupic și o îmbrățișare când nu se uita Pat?

Conor și-a încheștat pumnul pe masă.

— *Nu*. Ți-am zis. Pat era cel mai bun prieten al meu. Ți-am spus, ei doi se potriveau. Crezi că vreunul dintre noi, eu sau Jenny, ar fi făcut asta *vreodată*?

Am râs cu voce tare.

— Of, Doamne, da. Am fost și eu adolescent. Mi-aș fi vândut propria mamă pentru un pic de țâță.

— Tu poate. Eu nu.

— Foarte onorabil din partea ta, am adăugat eu doar cu o sclipire de zâmbet. Dar Pat n-a înțeles că tu doar o adori de la distanță, nu-i așa? Ți-a spus ce credea despre ce simțeai tu pentru Jenny. Vrei să ne relatezi versiunea ta despre ce s-a întâmplat?

— Ce mai *vreți*? V-am zis că i-am omorât. Toate astea, de pe vremea când eram copii, n-au avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat acum.

Degetele i s-au albit.

— Îți aduci aminte ce ți-am zis? am întrebat eu cu răceală. Ne place să decidem singuri ce e relevant. Deci, haide să auzim ce s-a întâmplat între tine și Pat.

Falca i s-a mișcat, dar și-a păstrat controlul.

— Nu s-a întâmplat nimic *rău*. Eram acasă într-o după-amiază, la câteva zile după ce Fiona s-a despărțit de mine, și Pat a trecut pe-acolo și a zis: „Haide să mergem la o plimbare”. Știam că se întâmplase ceva – avea fața aia sumbră, nu se uita la mine. Ne-am dus pe plajă și el m-a întrebat dacă Fiona m-a părăsit fiindcă eram îndrăgostit de Jenny.

— Uau, a exclamat Richie făcând o față ca și cum dădea înapoi. Ciudat.

— Crezi? Era foarte supărat. Și eu la fel.

— Un tip reținut Pat, nu? am spus eu. În locul lui, te-aș fi pocnit să-ți scot dinții.

— Am crezut că, probabil, o s-o facă. Eram OK cu asta. Mă gândeam că o meritam. Însă Pat nu era genul care să-și piardă cumpătul vreodată. Doar a continuat: „Știu mulți

tipi care o plac. Nu-i învinovățesc. Nicio problemă, cât timp păstrează distanța. Dar tu... Iisuse, omule, nici prin cap nu mi-a trecut să-mi fac griji în legătură cu tine”.

— Și tu ce i-ai spus?

— Ce ți-am zis și ție. Că mai bine mor decât să mă bag între ei. Că nu i-aș spune niciodată lui Jenny. Nu voiam decât să găsesc o altă fată, să fiu ca ei doi, să uit că am simțit asta vreodată.

Umbra vechii pasiuni din vocea lui sugera că fiecare cuvânt era adevărat, fie că îl credeam, fie că nu.

Am ridicat o sprânceană.

— Și asta a fost tot? Serios?

— A durat ore. Plimbându-ne în sus și în jos pe plajă, discutând. Oricum, asta e esențialul.

— Și Pat te-a crezut?

— El mă cunoștea. Spuneam adevărul. M-a crezut.

— Și apoi?

— Pe urmă ne-am dus la bar. Ne-am îmbătat, am plecat proptindu-ne unul de altul pe drumul spre casă. Spunând toate rahaturile pe care le spun băieții în nopți ca aia. *„Te iubesc, omule, nu la modul gay, dar te iubesc. Știi că aș face orice pentru tine, orice...”* Neliniștea aia a trecut prin mine, cumplită de data asta.

— Și totul în grădină era din nou trandafiri.

— Da. Să dea naiba dacă nu. Câțiva ani mai târziu i-am fost cavaler de onoare lui Pat. Sunt nașul Emmei. Verificați documentele dacă nu mă credeți. Ai convingerea că Pat m-ar fi ales dacă ar fi crezut că încercam să fiu împreună cu soția lui?

— Oamenii fac lucruri ciudate, amice. Altfel, eu și partenerul meu de-aici am rămâne fără loc de muncă. Dar o să te cred pe cuvânt. Cei mai buni prieteni din nou, camarazi de arme, toate bune. Și apoi, cu câțiva ani în urmă, prietenia s-a stricat. Am vrea să auzim versiunea ta despre ce s-a întâmplat acolo.

— Cine a zis că s-a stricat?

I-am zâmbit.

— Devii previzibil, amice. A: noi punem întrebări. B: nu ne dezvăluim sursele. Și C: tu ai zis, printre altele. Dacă ai fi fost încă în prietenii cu familia Spain, n-ar fi fost nevoie să-ți înghețe ouăle pe un șantier de construcții ca să vezi ce făceau.

— Din cauza nenorocitului ăluia de loc, a precizat Conor după o clipă. Ocean View. Îmi doresc din suflet să nu fi auzit niciodată de el.

În vocea lui era un curent subteran nou, turbat.

— Am știut imediat. Chiar de la început. Poate cu trei ani în urmă, nu mult timp după ce s-a născut Jack, m-am dus într-o seară pe la Pat și Jenny, pentru cină – închiriaseră pe-atunci căsuța aia în oraș, la Inchicore. Locuiam la zece minute depărtare, îi vizitam tot timpul. Am ajuns acolo și erau în al nouălea cer amândoi. Încă din ușă mi-au fluturat broșura asta cu casele: „Uite! Uită-te la asta! Am plătit avansul în dimineața asta, mama lui Jenny a rămas cu copiii, ca să putem să stăm la coadă peste noapte la ușa agentului imobiliar. Am avut numărul de ordine zece, am apucat una exact cum ne-am dorit!” Mureau să cumpere undeva încă de când s-au logodit, așa că eram gata să fiu încântat

pentru ei, da? Însă m-am uitat la broșură, și proprietatea era în *Brianstown*. Nu auzisem de asta. Suna ca unul dintre adăposturile alea de sub pământ din pustietate, pe care dezvoltatorul le numise după copilul lui sau după el însuși, jucându-se de-a micul împărat. Și spunea ceva de genul „La doar patruzeci de minute de Dublin”, doar că am aruncat o privire pe hartă și e așa doar dacă ai elicopter.

— Departe de Inchicore. Gata cu invitațiile la cină o dată la câteva zile.

— Nu asta era problema. Ar fi putut să găsească undeva în *Galway*, și m-aș fi bucurat pentru ei, cât timp avea să-i facă fericiți.

— Ceea ce ei credeau că o să se întâmple cu locul ăsta.

— Nu *era* niciun loc. M-am uitat mai atent la broșura asta, și alea nu erau case. Ci modele. Întreb: „Măcar e construită proprietatea?” Și Pat răspunde: „O să fie când ne mutăm acolo”.

Conor a clătinat din cap, cu un colț de gură strâmb.

Ceva se schimbase. Portul Sfărâmat dăduse năvală în conversația asta ca o rafală de vânt, făcându-l pe fiecare dintre noi să fie tensionat și atent.

Richie a pus pliculețul de zahăr deoparte.

— Mizându-și ani din viață pe un câmp în mijlocul pustietății, a conchis el.

— Deci erau optimiști, am spus eu. Asta e o chestie bună.

— Da? Ești optimist, apoi o iei razna de tot.

— Nu credeai că erau destul de mari ca să ia singuri decizia asta?

— Ba da. Credeam. Așa că mi-am ținut fleanca. Am zis: „Felicitări, sunt încântat pentru voi, abia aștept să văd locul”. Am dat din cap și am zâmbit ori de câte ori s-a vorbit despre asta, când Jenny mi-a arătat bucăți de material pentru perdea, când Emma a desenat cum avea să arate camera ei. Am *vrrut* să fie minunat. M-am *rugat* să fie tot ce-și doriseră vreodată.

— Dar n-a fost.

— Când casa a fost gata, m-au adus amândoi ca să văd locul. O duminică, mai exact cu o zi înainte să semneze contractele finale. Cu doi ani în urmă – un pic mai mult, fiindcă era vară. Era cald, o căldură lipicioasă – timp noros, și norul presa aerul peste tine. Locul era...

Un sunet sumbru, care ar fi putut să fie un râs.

— Ați văzut. Era mai bine atunci – nu apăruseră buruienile și încă se muncea la greu, așa că cel puțin nu arăta a cimitir – totuși, nu era un loc unde cineva ar fi vrut să *trăiască*. În timp ce ieșeam din mașină, Jenny a zis: „Uite, se vede marea! Nu e superb?” Am răspuns: „Da, grozavă panoramă”, dar nu era. Apa părea murdară, vâscoasă. Ar fi trebuit să vină o briză dintr-acolo, să ne răcorească, însă aerul părea mort. Casa era destul de drăguță, dacă îți place Stepford, dar chiar peste drum erau movilițe de pământ și un bulldozer. Întregul loc arăta al naibii de terifiant. Mă făcea să vreau să mă întorc și să plec cât de repede puteam, să-i trag pe Pat și Jenny după mine.

— Și ei? Erau destul de fericiți? a întrebat Richie.

Conor a ridicat din umeri.

— Așa părea. Jenny a zis: „Au să termine construcția de peste drum în doar câteva luni”. Nu mi se părea, însă mi-am ținut gura. Ea a adăugat: „O să fie atât de minunat.

Cei de la Ipotecă ne-au oferit 110 la sută, așa că o să putem să mobilăm. Mă gândeam la o temă maritimă pentru bucătărie, fiindcă merge cu marea. Nu crezi că ar fi frumos o temă maritimă?” Am răspuns: „S-ar putea să fie mai sigur să luați doar 100, și să mobilați mai târziu”. Jenny a râs – suna fals, dar s-ar fi putut să fi fost doar din cauza modului în care aerul turtea totul – și a zis: „Oh, Conor, relaxează-te. Ne permitem. Deci n-o să cheltuim atât de mult, oricum, în apropiere e pustietate. Vreau ca totul să fie drăguț”. Am replicat: „Spun doar că ar fi mai sigur. Pentru orice eventualitate”. Poate n-ar fi trebuit să zic nimic, însă locul ăla... M-am simțit ca atunci când un câine mare stă cu ochii pe tine, începând să se apropie, și știi că trebuie să scapi chiar imediat de al dracului de-acolo. Pat doar a râs și a spus: „Omule, știi cât de repede crește prețul proprietăților? Nici măcar nu ne-am mutat încă și casa deja valorează mai mult decât plătim. Oricând ne hotărâm să vindem, o să ieșim în profit”.

Am zis, din voce simțindu-se o notă pompoasă:

— Dacă ei erau nebuni, atunci așa a fost tot restul țării. Nimeni n-a văzut criza venind.

Conor a ridicat din sprânceană.

— Crezi?

— Dacă ar fi făcut-o cineva, țara n-ar fi în mizeria asta.

A ridicat din umeri.

— N-am nicio idee despre chestiile financiare. Sunt doar web designer. Dar am știut că nimeni n-are să vrea mii de case în mijlocul pustietății. Oamenii au cumpărat doar fiindcă li s-a spus că în timp au să poată să le vândă la preț dublu și să se mute într-un loc decent. Cum am zis, oi fi eu idiot, însă știu că o schemă piramidală rămâne, până la urmă, fără fraieri.

— Păi, uită-te la Alan Greenspan^[65].

Conor începea să mă enerveze – fiindcă avusese dreptate și fiindcă Pat și Jenny avuseseră tot dreptul să creadă că el greșea.

— E ușor să ai dreptate retroactiv, amice. N-ai fi murit să fii un pic mai pozitiv cu prietenii tăi.

— Vrei să spui să le mai dau un pic de rahat? Primiseră deja o grămadă. Băncile, dezvoltatorii, guvernul: „*Haideți, cumpărați, cea mai bună investiție a vieților voastre...*”

Richie a făcut ghem pliculețul de zahăr și l-a aruncat în coșul de gunoi cu un foșnet ascuțit.

— Dacă mi-aș fi văzut cei mai buni prieteni alergând spre stâncă, și eu aș fi zis ceva, a spus el. Poate că nu i-aș fi oprit, dar s-ar putea să nu fi fost chiar așa șocat de cădere.

Cei doi se uitau la mine ca și cum erau de aceeași parte, iar eu eram ăla din afară. Richie doar îl înghiontea pe Conor cu privire la ce-i făcuse criza lui Pat, dar gândea la fel.

— Continuă, l-am îndemnat eu pe Conor. Ce s-a întâmplat apoi?

Falca lui Conor s-a mișcat. Memoria i se învârtea mai strâns și mai strâns.

— Jenny – ea a urât mereu certurile – a zis: „Ar trebui să vezi cât de mare e grădina din spate! Ne gândim să luăm un tobogan pentru copii și vara să facem grătare – poți să rămâi la noi după, așa că n-o să fii nevoit să-ți faci griji că bei câteva doze...” Atât că în

momentul ăla s-a întâmplat *accidentul* ăla uriaș de peste drum. A fost ca și cum un întreg balot de ardezie ar fi căzut din vârful schelei. Am sărit toți cât colo. Când ne-am revenit, am întrebat: „Sunteți siguri de asta. Da?” Pat a răspuns: „Da. Suntem. Și, în plus, avansul e nerambursabil”.

Conor a clătinat din cap.

— Încerca să facă o glumă. Am replicat: „Dă-l dracu’ de avans. Încă puteți să vă răzgândiți”. Și Pat a *izbucnit* la mine. A țipat: „Dă-o dracului! Nu poți să te *prefaci* că ești fericit pentru noi?” Și ăsta nu era deloc Pat – cum am zis, el nu-și pierdea niciodată cumpătul. Așa că am știut că se gândise bine, bine de tot. Am zis: „Chiar vrei casa asta? Doar spune-mi asta”. El a spus: „Da. Mi-am dorit-o dintotdeauna. Știi asta. Doar fiindcă tu ești fericit să închiriezi vreo garsonieră pentru tot restul vieții tale...” Am replicat: „Nu. Nu o casă. Casa *asta*. O vrei? Măcar îți place? Sau o cumperi doar fiindcă așa trebuie?” Pat a răspuns: „Nu e perfectă. Știu deja al naibii de bine. Ce dracu vrei să facem? Avem *copii*. Când ai familie, îți trebuie o *casă*. Ai o problemă tu cu asta?”

Conor și-a trecut o mână peste falcă, destul de apăsător ca să lase o dungă roșie.

— Țipam. Unde am crescut noi, o jumătate de duzină de boșorogi ar fi scos până atunci nasul pe ușă. Acolo, nimic nici măcar nu se mișcase. Am zis: „Dacă nu poți să cumperi ceva ce vrei de fapt, atunci continuă să închiriezi până poți”. Pat a spus: „Dulce Iisuse, Conor, nu așa *merge*! Trebuie să ajungem pe scara proprietății!” Am întrebat: „Așa? Intrând într-un milion de kilometri de datorii ca să te îngropi într-un loc unde s-ar putea să nu poți să trăiești decent? Ce se întâmplă dacă se schimbă vântul și rămâi blocat în asta?” Jenny m-a prins de cot și a zis: „Conor, e în regulă, jur pe Dumnezeu că e! Știu că doar încerci să ai grijă de noi, însă ești complet de modă veche. Toată lumea face asta zilele astea. *Toată lumea*”.

A râs, un singur sunet uscat.

— Ea zicea că asta însemna ceva. Așa s-a terminat cearta, și cu asta basta. Nu-mi venea să cred ce auzeam.

— Avea dreptate, a roșit Richie încet. Câți din generația noastră au făcut exact la fel? Mii, omule. Mii și mii.

— Și? Cui îi pasă ce face restul lumii? Cumpărau o *casă*, nu un tricou. Nu o *investiție*. O *casă*. Dacă lași pe alții să decidă ce trebuie să crezi despre asemenea lucruri, dacă respecti moda doar fiindcă e *trendy*, atunci cine ești? Când gloata o să-și schimbe mâine direcția, tu doar lași deoparte ce gândești și o iei de la început fiindcă așa au zis alții? Ce, tu ești mai prost? Nu reprezintă nimic? Ești nimeni în drum?

Furia asta, densă și rece ca o piatră. M-am gândit la bucătăria distrusă și plină de sânge.

— Asta i-ai zis lui Jenny?

— N-am putut să spun nimic. Pat – trebuie că-mi văzuse asta pe față –, a zis: „E adevărat, omule. Întreabă pe oricine din țară: 99 la sută din ei au să confirme că facem ce trebuie”.

Acel râs aspru din nou.

— Stătea acolo cu gura deschisă, holbându-se. N-am putut... Pat nu era niciodată așa. Niciodată. Nici când aveam *șaisprezece* ani. Da, uneori mai trăgea un fum sau un joint

doar fiindcă așa făcea toată lumea de la petrecere, însă în sinea lui știa cine *era*. N-ar fi făcut nimic complet nebunesc, să se urce într-o mașină cu șofer beat sau altceva de genul asta doar fiindcă cineva încerca să-l preseze. Și uită-te la el, blestemat de om în toată firea, behăind despre cum „Așa face toată *lumea!*”

— Și tu ce-ai zis?

Conor a clătinat din cap.

— Nu era nimic de zis. Știam deja asta. Cei doi... nu mai aveam nicio idee cine erau. Nu mai erau oameni cu care voiam să am de-a face. Am încercat oricum – idiotul dracului. Am întrebat: „Ce dracu s-a întâmplat cu voi doi?” Pat a răspuns: „Am crescut. Asta s-a întâmplat. Așa e când ești adult. Joci după reguli”. Am replicat: „*Nu, să dea dracu dacă e.* Când ești adult, gândești cu capul tău. Ești smintit? Ești zombi? Ce ești?” Ne răfuiam ca și cum eram pe cale să ne luăm la pumni. Credeam că am fi făcut-o. Intuiam că o să-mi tragă un pumn în orice clipă. Dar Jenny m-a apucat din nou de cot și m-a tras de-acolo, țipând: „Taci! Taci din gură! O să strici totul. Nu pot să sufăr toată negativitatea asta – nu vreau asta în *apropierea* copiilor, nu vreau asta nicăieri în apropierea noastră, nu *vreau* asta! E o *tâmpenie*. Dacă începe toată lumea să gândească la fel ca tine, toată țara ajunge la toaletă, și atunci o să *fim* în necaz. *Atunci* o să fii fericit?”

Conor și-a trecut din nou repede o mână peste gură. L-am văzut mușcându-și palma.

— Plângea. Am început să spun ceva, nici măcar nu știu ce, însă Jenny și-a acoperit urechile și a plecat repede pe drum. Pat s-a uitat la mine ca și cum eram o mizerie. A zis: „Mulțumesc, omule. Bună treabă”. Și s-a dus după ea.

— Și tu ce-ai făcut?

— Am plecat. M-am plimbat câteva ore prin rahatul ăla de proprietate, căutând ceva care să mă facă să-l sun pe Pat și să zic: „*Îmi pare rău, omule, am greșit grav. Locul ăsta o să fie un paradis*”. N-am găsit decât și mai mult rahat. În cele din urmă, mi-am sunat celălalt prieten, ca să mă ia de-acolo. N-am mai avut vești de la ei. Nici n-am încercat să intru în contact cu ei.

— Hmm, am murmurat eu.

M-am aplecat din nou în scaun, ciocănindu-mă cu pixul peste dinți, și m-am gândit la asta.

— Cred că am mai auzit de prietenii stricate de la niște chestii ciudate, da. Dar de la evaluarea proprietății? Vorbești serios?

— S-a dovedit că am avut dreptate, nu?

— Asta te-a făcut fericit?

— *Nu*. Mi-ar fi plăcut la nebunie să mă fi înșelat.

— Fiindcă țineai la Pat. Ca să nu mai vorbim de Jenny. Țineai la Jenny.

— La tuspătru.

— Mai ales la Jenny. Nu, stai! N-am terminat. Sunt doar un simplu om, Conor. Întreabă-l pe partenerul meu aici de față, o să-ți spună. Caut întotdeauna cea mai simplă soluție și, de obicei, se dovedește a fi cea corectă. Așa că mă gândesc că s-ar *putea* să te fi certat cu familia Spain din cauza alegerii lor în ceea ce privește casa și mărimea ipotecii, și viziunea lor asupra lumii, și orice altceva ai zis – am pierdut șirul,

poți să-mi reamintești mai târziu. Dar e multmai simplu, având în vedere contextul, ca voi, băieții, să vă fi certat fiindcă tu încă erai îndrăgostit de Jenny Spain.

— Nici măcar nu s-a pus vreodată problema. N-am mai vorbit despre asta după acea singură dată, când a rupt Fiona relația cu mine.

— Deci încă erai îndrăgostit de ea.

— N-am mai cunoscut niciodată pe cineva ca ea, a zis după o clipă Conor, liniștit și cu o undă de durere în glas.

— De asta prietenii tale cu fetele nu durează. Este?

— Nu-mi consum ani din viață cu ceva ce nu vreau. Indiferent cine mi-ar zice că ar trebui. I-am văzut pe Pat și Jenny. Știu cum arată ceva adevărat. De ce aș căuta altceva?

— Așadar, încerci să-mi spui că nu în legătură cu asta v-ați certat.

O sclipire a ochilor mijiți, degustați, cenușii.

— N-a fost asta. Crezi că l-aș fi lăsat pe vreunul dintre ei să ghicească?

— Au ghicit mai înainte.

— Fiindcă eram mai tânăr. Pe-atunci nu eram bun la ascuns chestii.

Am râs tare.

— Doar o mare carte deschisă, da? Se pare că Pat și Jenny n-au fost singurii care s-au schimbat când au crescut.

— Am mai multă judecată. Am mai mult control. Nu m-am transformat în altă *persoană*.

— Asta înseamnă că încă ești îndrăgostit de Jenny?

— N-am mai vorbit cu ea de ani.

Asta era o întrebare cu totul diferită, însă ambele puteau să aștepte.

— Poate că nu. Dar ai văzut-o destul din mica ta ascunzătoare. Cum a început asta, dacă tot am ajuns aici?

M-am așteptat ca Brennan să se eschiveze de la asta, însă a răspuns repede și ușor, ca și cum se bucura că întrebasesm. Orice subiect era mai bun decât cel despre sentimentele lui pentru Jenny Spain.

— Aproape din întâmplare. Lucrurile nu mergeau grozav la sfârșitul anului trecut. Activitatea se stinsese. Era începutul crizei – nimeni n-o spunea la ora aia. Ai fi fost un trădător de țară dacă observai, dar eu am știut. Liber-profesioniștii ca mine au fost primii care au simțit-o. Eram cam lefter. A trebuit să mă mut din apartament într-o garsonieră de rahat – probabil ați văzut-o. Nu?

N-a răspuns niciunul dintre noi – Richie stătea nemișcat în colțul lui și se pierdea în fundal, lăsându-mi totuși o imagine clară.

Colțul gurii lui Conor s-a strâmbat.

— Sper că v-a plăcut. Înțelegeți de ce nu stau acolo, dacă pot să evit.

— Dar nu păreai nebun nici după Ocean View. Cum ai ajuns să atârni pe-acolo?

A ridicat din umeri.

— Îmi organizam singur timpul, eram la pământ... M-am tot gândit la Pat și Jenny. Cu ei vorbisem întotdeauna când se întâmpla ceva rău. Mi-era dor de ei. Eu doar... Am vrut să văd cum se descurcau. Tocmai începusem să mă întreb.

— Mă rog, am înțeles și eu atâta lucru. Dar dacă un om normal vrea să reintre în contact cu vechii prieteni, nu-și face tabără la geamul lor din spate. Ia telefonul. Îmi pare rău dacă e o întrebare tâmpită, fiule, însă nu ți-a trecut asta prin cap?

— Nu știam dacă ar fi vrut să-mi vorbească. Nici măcar nu conștientizam dacă încă mai aveam suficiente în comun ca să ne înțelegem. Nu puteam să risc să aflu că nu.

Pentru o clipă, a părut un adolescent fragil și novice.

— Da, aș fi putut s-o sun pe Fiona și s-o întreb despre ei, însă habar n-aveam cât de multe să-i spun, nu voiam s-o prind la mijloc...

Într-un weekend m-am gândit să mă duc la Brianstown, să văd dacă pot să arunc o privire la ei și apoi să revin acasă. Asta a fost tot.

— Și ai aruncat o privire.

— Da. M-am dus sus, în casă, unde m-ați găsit. Mă gândeam doar că s-ar putea să-i zăresc ieșind în grădina din spate, dar ferestrele din bucătărie... puteam să văd tot. Pe tuspatru la masă. Jenny prinzând în elastic părul Emmei, ca să nu-i intre în mâncare. Pat spunând vreo poveste. Jack râzând cu mâncarea pe toată fața.

— Cât timp ai stat acolo sus?

— Poate o oră. A fost drăguț. Cel mai interesant lucru pe care l-am văzut de nu știu când.

Amintirea a calmat tensiunea din vocea lui Conor, îmblânzind-o. M-am dus acasă calm.

— Așa că te-ai întors.

— Da. Câteva săptămâni mai târziu. Emma își scosese păpușile în grădină, făcându-le pe rând să danseze, arătându-le cum. Jenny atârna rufele spălate pe culme. Jack era un avion.

— Și asta era calm. Deci ai continuat să te întorci acolo.

— Da. Ce altceva era să fac toată ziua? Să stau în garsoniera aia, cu ochii în televizor?

— Următoarea chestie a fost că ți-ai luat un sac de dormit și un binoclu.

— Știu că pare o nebunie. Nu-i nevoie să-mi spui.

— Așa e. Dar până acum sună inofensiv, amice. Nebunia a lovit din plin când ai început să le intri în casă. Vrei să ne relatezi versiunea ta despre partea asta?

N-a stat prea mult pe gânduri. Chiar și intrarea prin efracție reprezenta un teren mai sigur decât Jenny.

— Am găsit cheia de la ușa din spate, cum v-am zis. N-aveam de gând să fac nimic cu ea. Doar îmi plăcea s-o am. Și într-o dimineață erau toți plecați. Fusesem acolo toată noaptea, eram jilav, al naibii de înghețat – asta era înainte să aduc sacul de dormit. M-am gândit: „*De ce nu, doar pentru cinci minute, doar ca să mă încălzesc...*” Oricum, era bine acolo, înăuntru. Mirosea a rufe călcate, a ceai, a pâine coaptă și a flori. Totul era curat, sclipitor. Trecuse mult timp de când nu mai fusesem într-un loc ca ăsta. Acasă.

— Când a fost asta?

— În primăvară. Nu-mi amintesc data.

— Și apoi ai tot continuat să revii. Nu prea poți să rezisti ispitei, fiule, nu-i așa?

— N-am făcut niciun rău.

— Nu? Dar ce-ai făcut acolo?

Ridicat din umeri. Conor avea brațele încrucișate și și-a ferit ochii de noi. Devenea jenat.

— Nu mare lucru. Beam o ceașcă de ceai și mâncam un biscuit. Uneori, un sandvici.

Feliile de șuncă dispărute ale lui Jenny.

— Câteodată...

Roșeața i se accentua în obraji.

— Trăgeam draperiile în camera de zi, ca să nu mă vadă boii de vecini, și mă uitam un pic la televizor. Chestii de genul ăsta.

— Pretindeai că locuiai acolo.

Conor n-a răspuns.

— Te duceai vreodată la etaj? În dormitoare?

Liniște din nou.

— Conor!

— De câteva ori.

— Ce-ai făcut acolo?

— Doar m-am uitat în camera Emmei și într-a lui Jack. Am stat în ușă și m-am uitat. Voiam doar să fiu în măsură să mi le reprezint în minte.

— Și camera lui Pat și Jenny? Ai intrat acolo?

— Da.

— Și?

— Nu la ce te gândești tu. M-am întins în patul lor – mi-am scos pantofii mai întâi. Doar pentru un minut. Am închis ochii. Asta-i tot.

Nu se uita la noi. Se cufundase în amintiri. Am simțit cum ieșea din el tristețea, la fel cum iese frigul din gheață.

— Nu te-ai gândit că ai putea să-i sperii de moarte pe cei din familia Spain? am întrebat eu brusc. Sau asta era bonus?

Asta l-a adus înapoi.

— Nu-i speriam. M-am asigurat întotdeauna că ieșeam de-acolo cu mult înainte ca ei să se întoarcă. Puneam totul la loc așa cum găseam. Îmi spălam paharul, îl uscam, îl puneam deoparte. Curățam podeaua, dacă lăsam urme de murdărie. N-am luat decât mărunțișuri. Nimeni nu moare fără o pereche de elastice. Nimeni nu și-ar fi dat seama că am fost acolo.

— Doar că noi știam. Ține minte asta. Spune-mi, Conor – și amintește-ți, nu te prosti. Ai fost gelos ca dracu', nu-i așa? Pe familia Spain. Pe Pat.

Conor a clătinat din cap, o tresărire nerăbdătoare, ca și cum alunga o muscă.

— *Nu*. N-ai înțeles. La fel ca la optsprezece ani. N-a fost așa cum spui.

— Atunci, cum a fost?

— N-am vrut să li întâmples nimic rău, niciodată. Eu doar... știu că i-am condamnat fiindcă au făcut ce făcea toată lumea. Însă când am început să-i urmăresc...

O respirație lungă.

Încălzirea s-a oprit din nou. Fără vâjâitul ei, încăperea a părut tăcută ca un vid. Sunetele ușoare ale respirației noastre au fost aspirate în liniștea aia, dizolvate până n-a

mai rămas nimic.

— Din afară, viața lor arăta exact ca a tuturor celorlalți, ca într-un film cu clone de coșmar. Dar odată ce o vedeai din interior, observai detalii... De pildă, Jenny folosea același bronz fals de rahat pe care-l întrebuințează toate fetele – care o făcea să arate exact ca oricine altcineva –, însă după aceea aducea flaconul în bucătărie, și ea și copiii luau pensule mici și se pictau pe mâini. Stele sau fețe zâmbitoare, sau inițialele lor – odată, i-a desenat lui Jack dungi de tigru pe brațe. El a fost în al nouălea cer și a fost tigru toată săptămâna. Sau după ce copiii erau în pat, Jenny deretica în urma lor și făcea toate celelalte treburi de gospodină din lume, doar că uneori Pat venea să-i dea o mână de ajutor, și ajungeau să se joace cu jucăriile – adică bătându-se cu jucării moi și râzând, iar când oboseau se întindeau împreună pe jos și se uitau pe fereastră la lună. De sus de-acolo, vedeai că încă erau ei înșiși. Încă erau cum fuseseră când aveam șaisprezece ani.

Brațele lui Conor se înmuiaseră. Avea mâinile căuș pe masă, cu palmele răsturnate, și buzele despărțite. Se uita la vreo procesiune lentă de imagini mișcându-se prin fața unei ferestre luminate, îndepărtate și de neatins, strălucind bogat ca emailul și aurul.

— Noptile sunt mai lungi când ești singur afară. Ajungi să te gândești la chestii ciudate. Am văzut și alte lumini, în alte case de pe toată proprietatea. Uneori am auzit muzică – cineva obișnuia să asculte la volum maxim rock'n'roll vechi. Altcineva avea un flaut, obișnuia să exerseze. Am început să mă gândesc la toți ceilalți oameni care trăiau acolo. Toate viețile alea diferite. Chiar dacă doar găteau toți cina, cineva ar fi putut să-i facă mâncarea favorită copilului său, ca să-l înveselească după o zi proastă la școală, un cuplu ar fi putut să celebreze faptul că aflase că ea era însărcinată... Fiecare dintre ei, pregătind cina acolo, fiecare dintre ei se gândea la ceva numai al lui. Iubind numai el pe cineva. De fiecare dată când eram acolo sus, asta mă uimea tot mai mult. Stilul ăla de viață e frumos, la urma urmelor.

Conor a tras din nou adânc aer în piept și și-a pus mâinile lipsite de vlagă pe masă, cu palmele în jos.

— Asta-i tot. Nu e gelozie. Doar... asta.

— Viața familiei Spain n-a rămas frumoasă totuși, a spus Richie din colțul lui. Nu și după ce Pat și-a pierdut locul de muncă.

— Erau bine.

Tăișul instant din vocea lui Conor – direct în apărarea lui Pat – a făcut ca neliniștea aceea să ricoșeze din nou în mine.

Richie a plecat de la perete și s-a sprijinit cu fundul pe masă, prea aproape de Conor.

— Ultima dată când am vorbit, ai zis că asta l-a dat peste cap pe Pat. Ce-ai vrut să spui, mai exact, cu asta?

— Nimic. Îl știu pe Pat. Știam că ura să n-aibă serviciu. Asta-i tot.

— Omule, bietul amărât era în zdrențe. OK? Nu ne spui nimic ce nu știm deja. Deci ce-ai văzut? Se purta ciudat? Plângea? Se certa cu Jenny?

— Nu.

O pauză scurtă, încordată, cât Conor a cântărit ce să ne dea. Avea din nou brațele încrucișate pe piept.

— În faza inițială de șomer era bine. După câteva luni – cam prin vară –, a început să stea până noaptea, se ducea târziu la culcare. Nu mai ieșea la fel de mult. Obişnuia să alerge în fiecare zi, dar asta a zburat pe fereastră. În unele zile nu se deranja să se îmbrace sau să se bărbierească.

— Mie îmi sună a depresie.

— Era la pământ. Și? Îl învinuiești de ceva?

— Dar tot nu te-ai gândit, de fapt, să intri în contact cu el, nu? a întrebat Richie. Când lucrurile au mers prost pentru tine, i-ai vrut pe Pat și Jenny. Nu te-ai gândit că, poate, și ei te-ar fi vrut pe tine când s-au înrăutățit lucrurile?

— Ba da, m-am gândit mult la asta, a răspuns Conor. Mi-a trecut prin minte că aş putea să-i ajut – să mă duc cu Pat să bem câteva halbe și să râdem, să am grijă de copii ca să-și petreacă ei doi ceva timp împreună... Dar n-am putut s-o fac. Ar fi fost ca și cum aş fi zis: „*Ha, ha, v-am zis că asta o să vă vâre în rahat*”. N-aş fi făcut decât să înrăutăţesc situația.

— Jaysus, omule. Cât de rău ar fi putut să fie?

— Rău de tot. Deci, nu făcea suficientă mișcare, mare lucru. Asta nu înseamnă că se dezintegrează.

Defensiva energetică era în continuare acolo.

— Nu se poate să te fi bucurat că Pat nu ieșea din casă, am intervenit eu. Dacă era acasă, gata cu ceaiul și sandviciurile pentru tine. În ultimele două luni ai mai avut ocazia să-ți petreci timpul în casă?

S-a întors rapid spre mine, arătându-i spatele lui Richie, ca și cum eu aş fi fost salvarea lui.

— Mai puțin. Poate o dată pe săptămână, totuși ieșeau toți, ca s-o ia pe Emma de la școală și apoi să se ducă la cumpărături. Pat nu era *speriat* să iasă pe ușă – voia să fie acasă doar ca să poată să stea cu ochii pe nurcă sau ce era. N-avea vreo fobie.

Nu m-am uitat la Richie, însă l-am simțit înghețând. Conor n-ar fi trebuit să știe despre animalul lui Pat.

— Ai văzut vreodată animalul? am întrebat eu ușor înainte ca el să-și dea seama.

— Cum am zis. N-am fost de prea multe ori în casă.

— Sigur că ai fost. Nu vorbesc doar despre ultimele luni, ci despre tot timpul în care ai tot intrat și ieșit. L-ai văzut? L-ai auzit?

Conor începea să devină precaut, chiar dacă nu era sigur de ce.

— L-am auzit zgâriind de câteva ori. Am crezut că erau șoareci, poate, sau o pasăre care intrase în pod.

— Și noaptea? Ăsta e momentul în care animalul ar fi pornit la vânătoare sau la împerechere, sau la ce făcea el acolo, și tu erai chiar afară, cu micul tău binoclu. Ai văzut vreodată vreo nurcă în călătoriile tale? O vidră? Chiar și un șobolan?

— Sunt chestii care trăiesc acolo, da. Am auzit o grămadă mișcându-se în jur, noaptea. Unele erau mari. N-am idee ce erau, fiindcă n-am văzut niciuna. Era întuneric.

— Nu te îngrijorau? Erai acolo în mijlocul pustietății, înconjurat de animale sălbatice pe care nu puteai să le vezi, nimic de care să te aperi?

Conor a ridicat din umeri.

— Animalele nu mă deranjează.

— Om curajos, am zis eu aprobator.

— Stai o clipă, a spus Richie frecându-se în cap, confuz, pifanul uluit care încerca să clarifice lucrurile. Îmi scapă ceva. De unde știi că Pat avea grija animalului ăstuia?

Conor a deschis gura pentru o clipă, apoi a închis-o, gândind rapid.

— Ce mare scofală?

— Nu e o întrebare complicată. Există vreun motiv pentru care nu vrei să ne spui? am întrebat eu.

— Nu. Doar că nu-mi amintesc cum am aflat.

Eu și Richie ne-am uitat unul la altul și am început să râdem.

— Frumos, am exclamat eu. Jur pe Dumnezeu, indiferent de cât de mult timp fac meseria de detectiv, asta nu se învechește niciodată.

Falca lui Conor a împietrit. Nu-i plăcea să fie luat în râs.

— Îmi pare rău, amice. Dar trebuie să înțelegem. Amnezia e la ordinea zilei pe-aici. Uneori mă tem că guvernul pune ceva în apă. Vrei să încerci din nou?

Își tura mintea.

— A, haide, zău, omule, a zis Richie cu zâmbetul încă în glas. Ce-ar putea să se întâmple?

— Am ascultat la fereastra bucătăriei într-o noapte. I-am auzit pe Pat și Jenny vorbind despre asta.

Nu exista iluminat stradal, nu erau lumini în grădina familiei Spain. Odată ce se întuneca, ar fi putut să vină peste zid și să-și petreacă serile lipit de ferestrele lor, ascultând. Confidențialitatea ar fi fost cea mai mică dintre problemele familiei Spain, în tot molozul și vița-de-vie târâtoare și sunetele mării, la kilometri de autostradă de cineva căruia să-i pese de ei. În schimb, nici măcar un lucru nu fusese al lor. Conor rătăcise prin casa lor, vârandu-și nasul în vinul lor de noaptea târziu și-n îmbrățișările lor. Degetele unsuroase ale familiei Gogan scotocind prin certurile lor, strecurându-se în crăpăturile moi ale căsniciei lor. Pereții casei lor fuseseră din hârtie, rupându-se și topindu-se de tot.

— Interesant, am zis eu. Și cum ți-a sunat conversația?

— Ce vrei să spui?

— Cine ce-a zis? Erau îngrijați? Supărați? Se certau? Strigând și țipând? Cum?

Fața lui Conor s-a golit. Nu fusese pregătit pentru asta.

— Am auzit tot. Pat a pomenit ceva despre o capcană care nu funcționa. Și cred că Jenny a zis ceva despre cum ar trebui să încerce altă momeală, iar Pat a replicat că dacă ar putea doar să arunce o privire la animal, atunci ar ști ce să folosească. Nu păreau supărați, nimic de genul ăsta. Un pic îngrijați, poate, însă așa ar fi oricine. Categorie, n-a fost o ceartă. Nu părea mare lucru.

— Bine. Și când a fost asta?

— Nu-mi amintesc. Cândva prin vară, probabil. Poate mai târziu.

— Interesant, am zis eu împingându-mi scaunul înapoi de lângă masă. Ține-ți gândul, amice. O să ieșim să vorbim despre tine pentru o vreme. Interviuul se suspendă. Detectivii Kennedy și Curran părăsesc încăperea.

— Stați un pic. Ce face Jenny? E...?

N-a putut să încheie.

— A, am zis eu aruncându-mi jacheta pe spate. Mă așteptam la asta. Te-ai descurcat bine, Conor, fiule. Ai așteptat destul de mult înainte să fii nevoit să întrebi. Credeam că o să implori în primele șaiszeci de secunde. Te-am subestimat.

— Am răspuns la tot ce-ați întrebat.

— Așa ai făcut, nu? Mai mult sau mai puțin. Bun băiat.

Am arcuit o sprânceană întrebător la Richie, care a ridicat din umeri, alunecând de pe masă.

— De ce nu? Jenny e în viață, cumetre. E în afara oricărui pericol. Încă vreo câteva zile și ar trebui să iasă din spital.

Mă așteptam fie la ușurare, fie la frică, poate chiar la furie. În schimb, el a inspirat rapid și șuierător și a dat scurt din cap, fără să zică nimic.

— Ne-a dat niște informații foarte interesante, am precizat eu.

— Ce-a zis?

— Haide, amice. Știi că nu putem să dezvăluim. Să spunem doar că ai să vrei să fii foarte atent când ne spui vreo minciună pe care Jenny Spain ar putea s-o contrazică. Gândește-te la asta cât suntem plecați. Gândește-te bine.

I-am aruncat o ultimă privire lui Conor în timp ce țineam ușa deschisă pentru Richie. Se holba în gol, respira printre dinți și se gândea intens, așa cum îi zisesem.

— Ai auzit asta? am întrebat eu pe coridor. Există un motiv acolo, undeva. E acolo, la urma urmelor, slavă Domnului. Și am de gând să ajung la el chiar dacă o să fiu nevoit să-l scutur din ciudatul ăla.

Inima a început să-mi bată tare. Am vrut să-l îmbrățișez pe Richie, să bușesc în ușă ca să-l fac pe Conor să sară în sus, nu puteam să spun ce.

Richie își freca o unghie înainte și înapoi pe vopseaua verde scorjită de pe perete și se uita la ușă.

— Așa îți imaginezi, da? a întrebat el.

— Îmi imaginez *ca dracu'*, da. În clipa în care a făcut ca discuția să alunece spre animal, a început să ne prostască din nou. Conversația aia despre capcane și momeli n-a avut loc niciodată. Dacă ar fi fost o ceartă în desfășurare și Conor ar fi avut urechea, practic, lipită de fereastră, probabil că ar fi auzit mult mai mult. Dar familia Spain avea termopan dublu, adu-ți aminte. Cu sunetul mării și chiar de foarte aproape, cu niciun chip nu ar fi putut să audă o conversație obișnuită. Poate că minte numai despre ton – au țipat unul la altul, iar el n-a vrut să ne spună, dintr-un motiv oarecare. Însă dacă nu așa a aflat despre animal, atunci cum?

— A găsit calculatorul deschis și a căutat, într-una dintre ocaziile când a intrat prin efracție. A citit acolo.

— S-ar putea. Are mai mult sens decât prostia asta pe care ne-o servește. Dar de ce nu spune drept?

— Nu știe că am recuperat ceva din calculator. Nu vrea să știm că Pat pierduse controlul, în caz că înțelegem că-l acoperă pe Pat.

— *Dacă e el. Dacă.*

Am știut că Richie nu era încă de aceeași parte, însă faptul că auzeam asta spusă cu voce tare m-a împins să mă plimb pe coridor în cercuri strânse. Fiecare mușchi din mine zvâcnea spasmodic, fiindcă stătusem atâta vreme nemișcat la masa aia.

— Nu ți-ai dat seama cum altfel ar fi putut să afle?

— El și Jenny au avut o aventură, a răspuns Richie. I-a zis Jenny despre animal.

— Da. Poate. Posibil. O să aflu. Dar nu asta am în minte. *Pierderea controlului*, ai zis tu. Pat pierduse controlul. Ce-ar fi dacă asta ar fi trebuit să creadă și Pat?

Richie s-a sprijinit cu spatele de perete și și-a îndesat mâinile în buzunare.

— Zi mai departe.

— Îți aduci aminte ce-a scris vânătorul de pe internet, cel care a recomandat capcana? A vrut să știe dacă exista vreo șansă ca să fie implicați în asta copiii lui Pat. Acum, noi știm că ei erau prea mici pentru asta, dar altcineva n-ar fi fost. Cineva care avea acces.

— Crezi că Brennan a lăsat animalul să scape de capcană? A luat de-acolo șoarecele-momeală?

Nu puteam să mă opresc din învârtit. Mi-am dorit să fi avut o cameră de observație, undeva unde să pot să mă mișc repede și să nu fiu nevoit să vorbesc încet.

— Poate. Poate chiar mai mult de-atât. În realitate: pentru început, cel puțin, Conor s-a jucat cu mintea lui Jenny. I-a consumat din alimente, i-a furat mărunțișuri – n-are decât să continue să ne spună până în pânzele albe că n-a vrut s-o sperie, fiindcă, de fapt, asta a făcut: a speriat-o de moarte. A făcut-o pe Fiona să creadă că Jenny și-a pierdut mințile. Probabil a făcut-o și pe Jenny să creadă la fel. Ce-ar fi să-i fi făcut la fel și lui Pat?

— Cum adică?

— Cumîlcheamă, dr. Dolittle, a zis că n-ar putea să jure că a fost vreodată vreun animal în pod. Tu ai interpretat asta că Pat Spain își imagina totul. Ce-ar fi dacă n-a fost niciodată niciun animal, și Conor făcea totul?

Asta a trimis ceva viu pe chipul lui Richie: scepticism, defensivă, nu puteam să spun ce.

— Toate semnele despre care vorbea Pat, tot ce-am văzut noi, ar fi putut să fie falsificat de oricine avea acces în casa aia. L-ai auzit pe dr. Dolittle ce-a zis despre prigorul ăla: era posibil ca dinții de animale să-i fi luat capul, însă tot așa ar fi putut să facă și un cuțit. Scobiturile de pe grinda podului: ar putea să fie urme de gheare, sau urme de lamă de cuțit, sau urme de unghii. Scheletele: un animal nu e singurul care poate să jupoaie până la oase câteva veverițe.

— Zgomotele? a întrebat Richie.

— Oh, da. Să nu uităm zgomotele. Îți aduci aminte ce-a postat Pat pe forumul Wildwatcher? E un spațiu adânc de vreo douăzeci de centimetri între podeaua podului și tavanul de mai jos. Cât de greu ar fi fost să facă rost de o telecomandă de MP3 player și de un set bun de boxe, să le planteze în spațiul ăla și să pornească o înregistrare cu zgârieturi și bubuituri de fiecare dată când îl vedea pe Pat ducându-se la etaj? Să le ascundă în spatele bucăților de izolație, astfel ca, dacă se ducea să se uite în jurul

spațiului cu o lanternă – așa cum a făcut –, să nu vadă nimic. Oricum, nuar fi căutat un dispozitiv electronic. El se uita după fire de păr, excremente, după un animal, și nu se gândea să caute nimic altceva. Dacă vrei un pic de distracție în plus, atunci oprești înregistrarea de câte ori e Jenny în jur, astfel ca ea să se întrebe dacă Pat a luat-o razna. Schimba bateriile de fiecare dată când intra prin efracție – sau găsea, pur și simplu, o modalitate să alimenteze sistemul de la energia electrică a casei –, și micul său joc putea să țină cât era nevoie.

— Dar n-a rămas în pod, a subliniat Richie. Animalul – dacă a existat un animal. A căzut în pereți. Pat l-a auzit în fiecare cameră, aproape.

— A *crezut* că l-a auzit. Îți aduci aminte ce-a mai postat? Nu era sigur unde era animalul, deoarece acustica din casă era ciudată. Să spunem că Brennan schimba difuzoarele din când în când, doar ca să-l țină pe Pat în alertă, să pară de parcă un animal se mișca prin pod. Apoi într-o zi și-a dat seama de asta, a poziționat difuzoarele corect, sunetul a coborât prin golurile din perete, așa încât a sunat ca și cum venea dintr-o cameră de la parter... Chiar și casa a fost de partea lui Conor.

Richie își rodea o unghie gândindu-se.

— E distanță mare de la ascunzătoare la pod. Ar fi funcționat o telecomandă?

Nu puteam să mă potolesc.

— Sunt sigur că poți să faci rost de una care ar funcționa. Sau, dacă nu se poate, atunci să ieși din ascunzătoare. După lăsarea întinericului, stai în grădina familiei Spain și butonezi. În timpul zilei folosești telecomanda din podul de alături și pornești înregistrarea doar când știi că Jenny pleacă de-acasă sau gătește. E un pic mai puțin precis, din moment ce nu poți să vezi familia Spain, dar treaba se face, în cele din urmă.

— O grămadă de griji.

— Ar fi, da. Așa a fost și cu amenajarea ascunzătorii.

— Băieții de la Birou n-au găsit nimic de genul ăsta. Nici MP3 player, nici difuzoare, nimic.

— Deci Conor și-a luat sistemul și l-a înfundat într-un coș de gunoi pe undeva. Înainte să omoare familia Spain – dacă ar fi fost după, ar fi lăsat urme de sânge. Și asta înseamnă că a planificat crimele cu atenție.

— Nasol, a zis Richie aproape absent.

Încă își rodea unghia.

— Dar de ce? De ce să inventeze un animal?

— Fiindcă încă e nebun după Jenny și s-a gândit că ar fi mai probabil să fugă cu el dacă Pat își pierde mințile, am răspuns eu. Întrucât voia să le arate ce cretini fuseseră să cumpere în Brianstown. Și pentru că n-avea nimic mai bun de făcut.

— Chestia e că totuși Conor ținea la Pat la fel cum ținea și la Jenny. Ai zis chiar tu, încă de la început. Crezi că ar fi încercat să-l facă pe Pat să-și iasă din minți?

— Faptul că ținea la ei nu l-a împiedicat să-i ucidă.

Ochii lui Richie i-au întâlnit pe-ai mei pentru o clipă și s-au mutat departe, însă el n-a zis nimic.

— Tot nu crezi că el a făcut-o, am continuat eu.

— Cred că i-a iubit. Asta e tot ce spun.

— „Iubit” nu înseamnă același lucru pentru Conor ce înseamnă pentru tine și pentru mine. L-ai auzit acolo: el voia să *fie* Pat Spain. A vrut asta de când erau adolescenți. De-aia a făcut un acces de furie când Pat a început să ia decizii care nu-i plăceau lui: simțea că viața lui Pat era a lui. Ca și cum o deținea el.

Când am trecut pe lângă ușa camerei de interviu, am lovit-o mai tare decât voisem.

— Anul trecut, când viața personală a lui Conor a ajuns de rahat, a fost nevoit să-i facă față într-un final. Cu cât urmărea mai mult familia Spain, cu atât mai tare i se potrivea casa asta. Oricât se plângea de Stepford și zombi, el asta voia: copii dulci, o casă frumoasă, un loc de muncă stabil, pe Jenny. Viața lui Pat.

Gândul m-a făcut să mă mișc tot mai repede.

— Acolo, în propria lui mică lume, Conor *era* Pat Spain. Și când viața lui Pat a luat-o la vale, Conor a simțit că *el* era jefuit de toate astea.

— Și asta e motivul? Răzbunarea?

— E mai complicat de-atât. Pat nu mai făcea ce se aștepta Conor. Și Brennan nu-și mai primea transfuzia de fericire second-hand, și era disperat după asta. Așa că a decis să intervină și să pună lucrurile înapoi pe șine. Era treaba lui să rezolve lucrurile pentru Jenny și copii. Poate că nu pentru Pat, dar asta nu contează. În mintea lui Conor, Pat rupsese contractul. Nu-și făcea treaba. Nu-și mai merita viața perfectă. Aceasta ar fi trebuit să ajungă la cineva care să profite din plin de ea.

— Deci n-a fost răzbunare, a conchis Richie.

Vocea lui era neutră: asculta, însă nu era convins.

— Salvarea.

— Salvarea. Conor a avut, probabil, o întreagă fantezie elaborată cu privire la ducerea lui Jenny și a copiilor în California, Australia, undeva unde un web designer putea să obțină un loc de muncă bun și să țină o familie frumoasă în, cum se zice, strălucirea soarelui. Dar, ca să intervină, trebuia să-l dea pe Pat din drum, să dezmembreze căsnicia aia. Și am să recunosc: a fost deștept cu asta. Pat și Jenny sunt deja sub presiune, încep să se arate fisurile, așa încât Conor folosește ce are la îndemână: intensifică presiunea. Găsește modalități să-i facă pe amândoi paranoici – în legătură cu casa lor, unul în legătură cu celălalt, în legătură cu ei înșiși.

Are talent tipul ăsta. A făcut treaba pe îndelete, a lucrat constant, pas cu pas, și, înainte să-ți dai seama, n-a mai rămas niciun loc unde Pat și Jenny să se simtă în siguranță. Nici unul cu altul, nici în propria casă, nici în mintea lor. Mi-am dat seama, cu un fel de surpriză detașată, că-mi tremurau mâinile. Le-am băgat în buzunare.

— A fost deștept, da, am zis eu. A fost bun.

Richie și-a scos unghia din gură.

— Haide să-ți spun ce mă deranjează pe mine, a spus el. Ce s-a întâmplat cu cea mai simplă soluție?

— Ce vrei să sugerezi?

— Rămâi credincios răspunsului care are nevoie de cele mai puține chestii. Tu ai zis asta. MP3 player, difuzoare, telecomandă, intrări prin efracție suplimentare ca să le miște în jur, noroc cu carul, așa încât Jenny să nu audă zgomotele... Omule, toate astea înseamnă multe chestii în plus.

— E mai ușor să presupunem că Pat era o prăjitură cu fructe.

— Nu mai ușor. Mai simplu. E mai simplu să presupunem că și-a imaginat totul.

— Așa a făcut? Și tipul care-i urmărea, răătăcind în jurul casei lor, mâncându-le feliile de șuncă, exact în timp ce Pat se transforma dintr-un tip sensibil într-un nebun periculos. E asta doar o coincidență? Și una de dimensiunea asta, prietene, iată un plus al naibii de mare.

Richie a clătinat din cap.

— Recesiunea i-a lovit pe amândoi. Acolo n-a fost o simplă coincidență. Chestia asta cu MP3-ul totuși ar fi o lovitură de una la un milion, asigurându-se că Pat auzea zgomote și Jenny nu. Vorbești despre zi și noapte, luni de-a rândul, și casa aia nu e un conac masiv, unde oamenii pot să fie la kilometri distanță. Nu contează cât de multă grijă ai, mai devreme sau mai târziu, ea tot aude ceva.

— Da, am zis eu. Probabil că ai dreptate.

Mi-am dat seama că mă oprisem din mișcare, aparent cu mult timp în urmă.

— Deci, poate, a auzit.

— Ce vrei să spui?

— Poate că cei doi erau împreună: Conor și Jenny. Asta simplifică totul foarte mult, nu? Conor n-avea nevoie să-și facă griji cu privire la păstrarea zgomotelor departe de Jenny. Dacă Pat o întreba: „Ai auzit asta?”, ea nu trebuia decât să pară descumpănită și să spună: „Ce să aud?” Nu trebuia să-și facă griji nici că auzeau copiii. Jenny putea să-i convingă că doar își imaginau și că n-ar trebui să vorbească despre asta în fața tatălui. Și Conor n-avea nevoie să intre prin efracție și să mute echipamentele în jur. Putea să aibă Jenny grijă de toate.

În lumina albă a neoanelor, chipul lui Richie arăta la fel ca în lumina zorilor sau în fața morgii: alb decolorat, erodat până la os.

Nu i-a plăcut asta.

— Asta explică de ce s-a jucat ea cu mintea lui Pat, am continuat eu. Asta explică de ce nu i-a spus lui sau polițiștilor locali în uniformă despre intrările prin efracție. Asta explică de ce Conor a șters animalul din calculator. Asta explică de ce a mărturisit: își proteja iubita. Asta explică de ce ea nu l-a turnat: vinovăție. De fapt, fiule, aș spune că asta explică tot.

Puteam să aud piesele căzând la locul lor pretutindeni în jurul meu, cu un mic răpăit elegant, ca picăturile moi de ploaie. Am vrut să-mi ridic fața la asta, să mă curăț cu ea, s-o beau.

Richie nu s-a mișcat și pentru o clipă am știut că și el o simțea, însă a respirat rapid și a clătinat din cap.

— Eu nu văd așa.

— E clar ca lumina zilei. E frumos. Nu vezi fiindcă nu vrei să vezi.

— Nu e așa. Cum ajungi de-acolo la crime? Dacă scopul lui Conor era să-l facă pe Pat să înnebunească, mergea grozav: capul bietului amărât era topit. De ce ar lăsa baltă Conor toate planurile și să-l omoare? Și dacă umbla după Jenny și copii, de ce să-i omoare și pe ei?

— Haide, zău.

Deja făceam pași mari pe coridor, cât de repede puteam fără s-o rup la fugă. Richie a fost nevoit să alerge ca să țină pasul.

— Îți aduci aminte de insigna aia de la Jojo? am întrebat eu.

— Da.

— Mica porcărie.

Am luat-o pe scări în jos, câte două trepte deodată, spre camera de probe.

Conor stătea nemișcat pe scaun, dar în jurul unui deget avea semne roșii, unde-l rosesse. Știa că era terminat, chiar dacă nu era sigur în ce fel. Se vedea pe fața lui că era nervos ca dracu'.

Niciunul dintre noi nu s-a deranjat să se așeze.

Richie a zis spre camera video:

— Detectivul Kennedy și detectivul Curran reiau interviul cu Conor Brennan.

Apoi s-a sprijinit cu spatele într-un colț, la marginea viziunii lui Conor, și-a încrucișat brațele și a lovit cu un călcâi în perete într-un ritm lent, sâcâitor.

Eu nici măcar n-am încercat să stau liniștit. Am dat ocol încăperii, rapid, îmbrâncind scaunele din calea mea.

Conor încerca să se uite la amândoi în același timp.

— Conor, am zis eu. Trebuie să vorbim.

— Vreau să mă întorc în celulă.

— Și eu vreau o întâlnire cu Anna Kurnikova^{66}. Viața e o târfa. Știi ce altceva mai vreau, Conor?

El a clătinat din cap.

— Vreau să știu de ce s-a întâmplat asta. Vreau să știu de ce Jenny Spain e în spital și familia ei e la morgă. Nu vrei să ușurezi lucrurile și să-mi spui acum?

— Ai primit tot ce-ai vrut. Ți-am zis că eu am făcut-o. Cui îi pasă de ce?

— Mie. Și detectivului Curran. Și multor altor persoane, însă deocamdată noi trebuie să ne facem griji cu privire la asta.

A ridicat din umeri. Când am trecut în spatele lui, mi-am scos punga cu dovezi din buzunar și i-am aruncat-o în față pe masă, destul de tare ca să tresară.

— Explică asta.

Conor nu s-a clintit. Fusesse pregătit pentru asta.

— E o insignă.

— Nu, Einstein. Nu e o insignă. E insigna *asta*.

M-am aplecat peste umărul lui, am lovit cu palma fotografia de vară cu înghețata și am rămas acolo, practic, obraz lângă obraz cu el. Mirosea a săpun respingător de închisoare.

— Insigna asta de-aici, pe care o porți în poza asta chiar aici. Am găsit-o în lucrurile lui Jenny. De unde o are?

A arătat cu bărbia la fotografie.

— Uite. O poartă ea. Toți aveam.

— Ești singurul care a avut-o pe asta. Analiza pozei arată că imaginea de pe-a ta e descentrată la exact același grad ca imaginea de pe asta de-aici. Niciuna dintre ale

celorlalți nu se potrivește. Deci haide să încercăm din nou. Cum a ajuns insigna ta în lucrurile lui Jenny Spain?

Îmi place la nebunie *CSI*: tehnicienii noștri n-au nevoie să facă minuni zilele astea, fiindcă toți civilii cred că, într-adevăr, sunt capabili de asta.

După o clipă, Conor s-a îndepărtat de mine.

— Am lăsat-o în casa lor, a răspuns el.

— Unde?

— Pe bufetul din bucătărie.

Am intervenit din nou.

— Credeam că ai zis că nu încercai să sperii familia Spain. Credeam că ai zis că nimeni n-ar fi aflat vreodată că ai fost în casă. Deci ce naiba e asta? Te-ai gândit că au să creadă că s-a materializat din neant? Ce?

Conor a acoperit insigna cu mâna, ca și cum ar fost ceva intim.

— Mi-am imaginat că are s-o găsească Jenny. Dimineața, ea era întotdeauna prima jos.

— Ia-ți mâinile de pe probe. O găsește și *ce*? Se gândește că i-au lăsat-o zânele?

— Nu.

Mâna lui nu se mișcase.

— Știam că are să presupună că am fost eu. Și eu voiam asta.

— De ce?

— De-aia. Doar ca să știe că nu era singură acolo. Ca să știe că încă eram în jur. Încă țineam la ea.

— Of, Doamne. Și apoi îl lepăda pe Pat, fugea în brațele tale și trăiați fericiți până la adânci bătrâneți. Ești pe droguri, cumetre?

O sclipire rapidă, răutăcioasă, de dezgust, înainte ca ochii lui Conor să alunece din nou departe de-ai mei.

— Nimic de genul ăsta. Doar m-am gândit că ar face-o fericită pe Jenny. OK?

— Așa o faci tu fericită?

I-am dat peste mână și am împins punga cu probe departe, pe masă, deloc la îndemână.

— Nu cu o carte poștală, nu cu un e-mail în care-i scrii: „*Hei, mă gândesc la tine*”. Intrând prin efracție în casa ei și lăsând-i o bucată oarecare de rahat ruginit de care ea, probabil, a uitat complet. Nu-i de mirare că nu ești însurat, fiule.

— N-a uitat, a replicat Conor cu o certitudine absolută. Vara aia, în poza aia, eram fericiți. Noi toți. Cred că atunci am fost cel mai fericit din viața mea. Așa ceva nu se uită. Asta a fost ca să-i reamintească lui Jenny să fie fericită.

— De ce, omule? a întrebat Richie din colțul lui.

— Cum adică de ce?

— De ce trebuia să-și amintească? De ce trebuia să-i spui că cineva ținea la ea? Îl avea pe Pat. Nu?

— El era cam dărâmat. Ți-am zis.

— Ne-ai zis că era cam dărâmat de luni întregi, dar n-ai intrat în contact, ca să nu înrăutățești lucrurile. Ce s-a schimbat?

Conor s-a înăsprit. Îl adusesem unde voisem. Dansând, gândindu-se de două ori la fiecare pas, de teama capcanelor.

— Nimic. Doar că m-am răzgândit.

M-am aplecat peste el, apucând punga cu probe de pe masă, și am început din nou să dau ocol încăperii, aruncând punga din mână-n mână.

— Nu s-a întâmplat să observi mai multe monitoare de copii instalate pe-acolo, nu? În timp ce îți consumi ceaiul și sandviciurile.

— Asta erau chestiile alea?

Fața lui Conor s-a golit din nou cu grijă. Era pregătit și pentru asta.

— Am crezut că erau walkie-talkie sau vreun joc pe care-l jucau Pat și Jack, poate.

— Nu erau. Poți să-mi spui de ce crezi că Pat și Jenny ar fi putut să aibă o jumătate de duzină de monitoare pentru copii răspândite prin casă?

Ridicat din umeri.

— Habar n-am.

— Corect. Și găurile din pereți? Le-ai observat?

— Da. Pe-astea le-am văzut. Am știut tot timpul că era o casă făcută din rahat. Ar fi trebui să-l dea în judecată pe nemernicul care a construit-o, doar că el a declarat, probabil, falimentul și s-a retras în Costa del Sol, ca să-și petreacă mai mult timp cu conturile lui offshore.

— Nu poți să dai vina pe constructori pentru asta, fiule. Pat a făcut găurile în propriii pereți fiindcă își ieșise din fire încercând să prindă nurca aia sau ce-o fi fost. A împânzit locul cu monitoare video fiindcă era obsedat să arunce o privire la chestia asta care-i juca tontoroiul deasupra capului. Încerci să ne spui că, în toate orele tale de spionaj, n-ai reușit cumva să observi asta?

— Știam despre animal. Ți-am zis.

— Să dea dracu' dacă nu știai. Însă ai sărit peste partea în care Pat și-a pierdut blestematele de minți.

Am scăpat punga pe jos, am săltat-o cu vârful piciorului și am aruncat-o înapoi în mână.

— Ups! am exclamat eu.

Richie a tras un scaun și s-a așezat la masă vizavi de Conor.

— Omule, am recuperat toate informațiile de pe calculator. Știm în ce stare era. „Deprimat” nu e destul spus.

Conor a respirat mai repede, cu nările fremătând.

— Calculator?

— Haide să sărim peste partea în care faci pe prostul, am spus eu. E plictisitor, e inutil și-mi creează o stare al naibii de proastă.

Am trântit urâcios punga cu probe de perete.

— E OK pentru tine?

Și-a ținut gura închisă.

— Deci, haideți să vedem din nou, da? a intervenit Richie. Ceva s-a schimbat de te-a făcut să lași porcărioara aia pentru Jenny.

Am fluturat punga spre Conor, între aruncături.

— E vorba de Pat, nu-i așa? Era din ce în ce mai rău.

— Dacă știți deja, de ce mă mai întrebați pe mine?

— Procedura standard, omule, a zis încet Richie. Doar verificăm dacă povestea ta se potrivește cu ce avem din alte surse. Dacă totul se potrivește, atunci, bravo, te credem. Dacă ne spui ceva, iar dovezile ne spun altceva...

A ridicat din umeri.

— Atunci, avem o problemă și trebuie să continuăm să săpăm până o rezolvăm. Mă înțelegeți?

— OK, a zis Conor după o clipă. Pat era din ce în ce mai rău. Nu era *nebun*, nu țipa la animalul ăsta să iasă și nu se certa. Nu făcea chestii din astea. Doar că trecea prin clipe grele. OK?

— Dar trebuie că s-a întâmplat ceva. Ceva ce te-a făcut să intri dintr-odată în contact cu Jenny.

— Doar faptul că părea atât de singură, a rostit simplu Conor. Pat nu i-a adresat un cuvânt, în, să zicem, două zile – cel puțin n-am auzit. Își petrecea tot timpul stând la masa din bucătărie cu monitoarele aliniate în față, doar uitându-se. Ea a încercat să-i vorbească de câteva ori, însă el nici măcar n-a ridicat privirea. Și nu era prima dată când se întâmpla. Cu o noapte înainte, el dormise în bucătărie, pe sacul ăla cu fasole.

Într-un final, Conor fusese în ascunzătoarea aia, practic, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână.

Am încetat să mă mai joc cu punga cu probe și m-am oprit în spatele lui.

— Jenny... Am văzut-o în bucătărie, așteptând să fiarbă apa din ceainic. Se sprijinea cu mâinile pe blat, ca și cum era prea dărâmată ca să stea în picioare. Holbându-se în gol. Jack o trăgea de poale, încercând să-i arate ceva. Ea nici măcar nu observa. Arăta de patruzeci de ani. Mai mult. Pierdută. Aproape am sărit direct jos, în casa aia, drept peste zid, ca s-o îmbrățișez.

— Deci, ai decis că în momentul ăsta dificil din viața ei tot ce avea, într-adevăr, nevoie era să afle că era urmărită, am conchis eu afișând o aparență lipsită de expresie.

— Doar încercam să ajut. M-am gândit să expediez un mesaj pe telefon, să sun sau să trimit un e-mail, dar Jenny...

A clătinat din cap puternic.

— Când lucrurile nu mai mergeau grozav, nu voia să vorbească despre asta. Nu dorea o discuție, nici cu Pat... Așa că m-am gândit să-i las ceva, ca să știe că am fost acolo. M-am dus acasă și am luat insigna. Poate am greșit. Dă-mă în judecată. Părea o idee bună la momentul respectiv.

— Când, mai exact?

— Ce?

— Când ai lăsat asta în casa familiei Spain?

Conor a inspirat o dată înainte să răspundă, însă ceva l-a reținut. Am văzut cum își încorda brusc umerii.

— Nu-mi amintesc.

— Nici măcar nu încerci, cumetre. Nu mai e amuzant. Când ai lăsat insigna?

— Duminică seara, a răspuns Conor după o clipă.

Ochii mei i-au întâlnit pe-ai lui Richie, peste capul lui.

— Duminică seara asta care tocmai a trecut? am întrebat eu.

— Da.

— La ce oră?

— Cinci dimineața, poate.

— Cu toată familia Spain acasă și dormind la câțiva metri distanță. Lasă-mă să-ți spun asta, cumetre: ai curaj, cu siguranță.

— Doar am intrat pe ușa din spate, am pus-o pe bufet și am plecat. Am așteptat până când Pat s-a dus la culcare – n-a rămas jos în noaptea aia. Nu-i mare lucru.

— Și alarma?

— Știu codul. L-am văzut pe Pat tastându-l.

Surpriză, surpriză.

— Totuși, am zis eu. A fost riscant. Ai fost destul de disperat ca să faci asta. Am dreptate?

— Am vrut s-o aibă.

— Sigur că da. Și douăzeci și patru de ore mai târziu, Jenny e în agonie și familia ei moartă. Nu încerca să-mi spui că asta e o coincidență, Conor.

— Nu încerc să-ți spun nimic.

— Deci, ce s-a întâmplat? N-a fost mulțumită de micul tău dar? N-a fost suficient de recunoscătoare? A pus-o într-un sertar în loc s-o poarte?

— A pus-o în buzunar. Nu știu ce-a făcut cu ea după asta, și nu-mi pasă. Am vrut doar s-o aibă.

Îmi țineam ambele mâini pe spătarul scaunului lui Conor și i-am șoptit, încet și dur, direct în ureche:

— Ești atât de plin de rahat, că mă faci să vreau să trag apa peste capul tău. Știi foarte bine ce-a crezut Jenny despre insignă. Știai că n-aveai s-o sperii, fiindcă i-ai așezat-o tu însuși în mână. Așa ați lucrat voi doi? Se strecura jos noaptea târziu, îl lăsa pe Pat dormind și voi doi v-o trăgeați pe sacii cu fasole ai copiilor?

S-a întors repede spre mine, cu ochii precum cioburile de gheață. Nu se mai trăgea spre spate să se îndepărteze de mine, nu de data asta. Fețele noastre aproape se atingeau.

— Mă dezgusti. Dacă, într-adevăr, crezi asta, dacă sincer până la Dumnezeu crezi asta, e ceva în neregulă cu tine.

Nu-i era frică. A venit ca un șoc. Te obișnuiești ca oamenilor să le fie frică de tine, fie că sunt vinovați, fie nevinovați. Poate, indiferent că admitem sau nu, tuturor ne place asta. Lui Conor nu-i mai rămăsese niciun motiv să se teamă de mine.

— Bine. Deci n-a fost pe sacul cu fasole. În ascunzătoarea ta? Ce-o să găsim când o să căutăm în sacul de dormit?

— Căutați. Dați-i drumul. N-a fost niciodată acolo.

— Atunci, unde, Conor? Pe plajă? În patul lui Pat? Unde v-ați îmbârligat tu și Jenny? Și-a încheștat pumnii în cutele blugilor, ca să se împiedice să mă pocnească. Nu putea să mai dureze mult, și abia așteptam.

— N-aș fi atins-o niciodată. Ea nu m-ar fi atins niciodată. Niciodată. Ești prea prost

ca să pricepi asta?

I-am râs în față.

— Ba sigur că ai fi făcut-o. Oh, biata, mica, singuratica Jenny, blocată acolo, în proprietatea aia urâtă. Doar trebuia să știe că ținea cineva la ea. Nu asta ai zis? Te sufocai să fii tu ăla. Tot rahatul despre cum era ea atââât de singură a fost doar o scuză la îndemână ca să poți să i-o tragi fără să te simți vinovat față de Pat. Când a început?

— Niciodată. Dacă tu o faci, atunci asta e problema ta. Dacă n-ai avut niciodată un prieten adevărat, dacă n-ai fost niciodată îndrăgostit, atunci asta e problema ta.

— Ce prieten adevărat ai fost tu. Animalul cu care l-ai făcut pe Pat să-și iasă din minți. ăla ai fost tu, tot timpul.

Altă privire de gheață, neîncrezătoare.

— Ce ești tu...

— Cum ai făcut-o? Nu-mi bat capul cu zgomotele – mai devreme sau mai târziu, o să aflăm locul de unde ai cumpărat sistemul de sunet –, însă mi-ar plăcea să știu doar cum ai jupuit veverițele alea de carne. Cu cuțitul? Le-ai fiert în apă? Cu dinții?

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Bine. O să las laboratorul nostru să mă lămurească despre veverițe. Uite o chestie pe care chiar vreau s-o știu: ai fost doar tu, cu animalul ăsta? Sau a fost implicată și Jenny?

Conor și-a împins înapoi scaunul suficient de tare ca să se rostogolească și să ajungă târâș în cealaltă parte a încăperii. M-am dus spre el atât de rapid, încât nici n-am simțit că mă mișcăm. Atacul meu l-a lipit cu spina de perete.

— Stai dracului pe loc. Cu tine vorbesc, băiete. Când vorbesc, tu asculți dracului.

Avea chipul rigid, o mască sculptată din lemn de esență tare. S-a uitat lung trecând pe lângă mine, cu ochii mijiți și neconcentrați.

— Te ajuta, nu-i așa? Râdeați amândoi de asta sus, în mica ta ascunzătoare? Idiotul ăla de Pat, fraierul ăla, care era doborât de fiecare bucată de rahat pe care i-o serveai...

— Jenny n-a făcut nimic.

— Totul mergea atât de bine, nu-i așa? Pat din ce în ce mai nebun cu fiecare zi, Jenny tremurând mai aproape de tine. Și apoi s-a întâmplat asta.

Am împins punga cu probe spre el, atât de aproape, că am simțit-o periindu-i obrazul. Am reușit să nu i-o presez de față.

— S-a dovedit a fi o mare greșeală, nu-i așa? Te-ai gândit că ar fi un gest romantic minunat, dar n-a făcut decât s-o trimită pe Jenny într-o imensă vinovăție. Cum ai zis, a fost fericită în vara aia. Fericită cu Pat. Și tu te-ai dus și i-ai amintit de asta. Dintr-odată, s-a simțit ca naiba înșelându-l. A decis că trebuia să oprească asta.

— Nu înșela...

— Cum te-a anunțat? Un bilet în ascunzătoarea ta? Nici măcar nu s-a deranjat s-o rupă față-n față, este?

— N-a fost nimic *de* rupt. Ea nici măcar n-a știut că am...

Am aruncat undeva punga cu probe și mi-am proptit mâinile pe perete, de fiecare parte a capului lui Conor, fixându-l nemișcat. Ridicam vocea și nu-mi păsa.

— Ai decis chiar atunci că ai să-i omori pe toți? Sau te-ai dus doar după Jenny, apoi

te-ai gândit: „Ce naiba, aş putea la fel de bine să merg până la capăt?” Sau aşa ai planificat de la început: Pat şi copiii morţi, Jenny vie şi în iad?

Nimic. Am dat cu mâinile de perete. Nici măcar n-a tresărit.

— Toate astea, Conor, toate astea fiindcă ai vrut viaţa lui Pat în loc s-o trăieşti pe-a ta. A meritat? Cât dracu de bună e femeia asta?

— Niciodată n-am...

— Taci dracului din gură. *Ştiu* că i-o trăgeai. Ştiu. Ştiu sigur. Ştiu fiindcă numai aşa are sens tot coşmarul ăsta nenorocit.

— Pleacă de lângă mine.

— Obligă-mă. Haide, Conor. Loveşte-mă. Împinge-mă deoparte. Doar un brânci.

Îi strigam drept în faţă. Loveam cu palmele în perete din nou şi din nou şi trepidaţiile îmi străbăteau oasele, însă dacă era vreo durere, n-o simţeam. Nu mai făcusem aşa ceva până atunci şi nu puteam să-mi dau seama de ce, fiindcă mă simţeam incredibil, resimţeam o bucurie sălbatică pură.

— Erai mare sculă când i-o trăgeai soţiei celui mai bun prieten al tău, mare sculă când sufocai un copil de trei ani – unde e marea sculă acum, când stai faţă-n faţă cu cineva pe măsura ta? Haide, mare sculă, arată-mi ce ai...

Conor nu mişca niciun muşchi, ochii săi erau încă fixaţi în gol peste umărul meu. Aproape ne atingeam, de la feţe la pantofi, doar câţiva centimetri între noi, mai puţin. Ştiam că videocamera n-avea cum să prindă asta. Doar una în stomac, o ridicare a genunchiului. Richie mi-ar fi acoperit spatele...

— Haide, nenorocitul, muistule, loveşte-mă, te implor, oferă-mi o scuză...

Ceva cald şi solid de pe umărul meu mă ţinea în loc, mă păstra cu picioarele pe pământ. Aproape am respins-o înainte să înţeleg că era mâna lui Richie.

— Detectiv Kennedy, mi-a zis vocea lui cu blândeţe în ureche. Tipul ăsta a spus clar că n-a fost nimic între el şi Jenny. Cred că e-n regulă. Nu-i aşa?

M-am holbat la el ca un idiot, cu gura deschisă. Nu ştiam dacă să-l pocnesc sau să-l strâng în braţe şi să nu-i mai dau drumul.

— Mi-ar plăcea foarte mult să discut ceva rapid cu Conor. E-n regulă? a întrebat, pur şi simplu, Richie.

Încă nu puteam să vorbesc. Am dat din cap şi m-am retras. Textura neregulată a pereţilor mi se întipărise adânc în palme.

Richie a întors două scaune de la masă şi le-a aşezat faţă-n faţă, depărtate la doar câţiva zeci de centimetri.

— Conor, a zis el arătând spre unul dintre acestea. Ia loc.

Conor nu s-a mişcat. Faţa lui era încă rigidă. N-aş putea să spun dacă auzise cuvintele.

— Spune mai departe. N-am să te întreb despre motiv şi nu cred că tu şi Jenny făceaţi chestia aia ruşinoasă. Jur pe Dumnezeu. Trebuie doar să clarific o serie de detalii, doar pentru mine. OK?

După o clipă, Conor s-a lăsat să cadă pe scaun. Ceva în mişcarea lui – lejeritatea bruscă a acesteia, ca şi cum îi fugeau picioarele – m-a făcut să-mi dau seama: pusesem mâna pe el, la urma urmelor. Fusesse la un fir de păr să izbucnească, să urle la mine, să

mă lovească. N-aveam să știu niciodată ce. S-ar putea să fi fost foarte aproape de răspuns.

Voiam să urlu, să-l fac pe Richie să zboare și să-mi pun mâinile în jurul gâtului lui Conor. În schimb, am stat acolo, cu mâinile atârinate în lături și gura deschisă, uitându-mă prosteste și inutil la ei doi. După o clipă, am văzut punga cu probe mototolită într-un colț și m-am aplecat s-o ridic.

Mișcarea mi-a făcut arsurile din stomac să se ridice până în gât, fierbinți și corozive.

— Ești bine? l-a întrebat Richie pe Conor.

Brennan avea coatele pe genunchi și mâinile împreunate strâns.

— Sunt bine.

— Vrei o ceașcă de ceai? Cafea? Apă?

— Nu, mulțumesc.

— Bine, a rostit Richie pașnic luând celălalt scaun și așezându-se confortabil. Vreau doar să mă asigur că îmi sunt clare niște chestii. OK?

— Mă rog.

— Super. Pentru început, cât de rău ajunsese Pat, mai exact?

— Era deprimat. Nu se suia pe pereți, dar da, era dărâmat. Am zis asta.

Richie râcăia ceva pe genunchii pantalonilor, înclinând capul ca să se uite chiorâș la asta.

— Să-ți spun ce-am observat. De fiecare dată când începem să vorbim despre Pat, sari să spui că nu era nebun. Cum ți-ai dat seama?

— Fiindcă nu era.

Richie a dat din cap, încă inspectându-și pantalonii.

— Când ai plecat, luni seara, calculatorul era pornit?

Conor a analizat asta din toate unghiurile înainte să răspundă.

— Nu. Oprit.

— Avea o parolă. Cum ai trecut de ea?

— Am ghicit. Odată, înainte să se nască Jack, am râs de Pat fiindcă utilizase „Emma” pentru o parolă. El doar a râs, a zis că o să fie mai mare. Mi-am imaginat că exista o șansă decentă ca orice parolă după apariția lui Jack să devină „EmmaJack”.

— Fairplay din partea ta. Deci ai pornit calculatorul, ai șters toate chestiile de pe internet. De ce?

— Asta nu e treaba ta.

— De-acolo ai aflat despre animal, da? De pe calculator?

Ochii lui Conor, goliți de orice cu excepția circumspecției, s-au ridicat ca să-i întâlnească pe-ai lui Richie. Curran n-a clipit.

— Am citit. Deja știam, a spus el calm.

— Am intrat într-o zi, cu câteva luni în urmă, a mai adăugat Conor. Calculatorul era pornit. Niște forumuri pline de vânători, toți încercând să-și dea seama ce era în casa lui Pat și a lui Jenny. Am trecut prin istoricul browser-ului: mai multe despre același fel.

— De ce nu ne-ai zis de la început?

— Nu voiam să trageți o concluzie greșită.

— Vrei să spui că nu voiai să credem că Pat înnebunise și-și ucisese familia. Am

dreptate?

— Fiindcă n-a făcut-o el. Eu am făcut-o.

— Destul de corect. Însă chestiile de pe calculator ar fi trebuit să-ți spună că Pat nu era într-o formă grozavă. Nu-i așa?

Conor și-a mișcat capul.

— E pe internet. Nu poți să te iei după ce spun oamenii pe-acolo.

— Și totuși. Dacă ar fi fost unul dintre prietenii mei, aș fi fost îngrijorat.

— Am fost.

— Cred, bine. L-ai văzut vreodată plângând?

— Da. De două ori.

— Certându-se cu Jenny?

— Da.

— Dându-i o palmă?

Bărbia lui Conor s-a ridicat furioasă, dar Richie avea o mână ridicată, cerându-i să tacă.

— Așteaptă. Nu scot astea din fundul meu. Avem dovezi care spun că o lovea.

— Asta-i o prostie...

— Dă-mi o clipă, da? Vreau să fiu sigur că o spun cum trebuie. Pat a urmat toate regulile, făcând tot ce a zis, apoi regulile l-au aruncat în rahat maxim. Cum ai zis chiar tu: cine mai era el odată ce s-a întâmplat asta? Cei care nu știu cine sunt, omule, sunt periculoși. Ei nu pot să facă nimic. Nu cred că ar fi fost șocat cineva dacă Pat și-ar fi pierdut controlul din când în când. Nu scuz asta, doar spun că înțeleg cum s-ar fi putut să i se întâmple chiar și unui tip de treabă.

— Pot să răspund acum? a întrebat Conor.

— Dă-i drumul.

— Pat n-a lovit-o *niciodată* pe Jenny. N-a lovit nici copiii. Da, era zdrențe. Da, l-am văzut de câteva ori dând cu pumnul într-un zid – ultima dată n-a putut să-și folosească mâna câteva zile după aceea. Probabil că a fost destul de rău cât să ajungă la spital. Dar pe ea, copiii... *niciodată*.

— De ce n-ai intrat în contact cu el, omule?

Părea cu adevărat nedumerit.

— Am vrut. M-am gândit tot timpul la asta. Însă Pat era un afurisit încăpățânat. Dacă lucrurile ar fi mers grozav pentru el, atunci ar fi fost încântat să audă din nou de mine. Dar cu totul transformat în rahat, cu mine având dreptate... mi-ar fi trântit ușa în nas.

— Ai fi putut să încerci oricum.

— Da. Aș fi putut.

Amărăciunea din glasul lui ardea. Richie s-a aplecat în față, cu capul aplecat aproape de-al lui Conor.

— Și te simți rău din cauza asta, nu? Fiindcă nici măcar n-ai încercat.

— Da. Mă simt ca dracu'.

— Așa m-aș simți și eu, omule. Ce-ai face ca să îndrepti asta?

— Totul. Orice.

Măinile împreunate ale lui Richie erau aproape să le atingă pe ale lui Conor.

— Ai făcut treabă grozavă pentru Pat, a spus foarte blând Richie. Ai fost un prieten bun, ai avut grijă de el. Dacă există un loc unde ne ducem după ce murim, acum îți mulțumește.

Conor se holba la podele și-și mușca tare buzele. Încerca să nu plângă.

— Numai că Pat e mort, omule. Unde e el acum nu-l mai rănește nimic. Orice ar ști lumea despre el, orice ar crede ea, acum nu mai contează pentru el.

Conor și-a tras răsuflarea, o ridicătură grozavă și aspră a pieptului, și a mușcat din nou.

— E timpul să-mi spui, omule. Erai sus, în ascunzătoarea ta, și l-ai văzut pe Pat atacând-o pe Jenny. Ai coborât acolo, însă ai ajuns prea târziu. Asta s-a întâmplat, nu-i așa?

Altă ridicătură, contorsionându-i trupul ca un suspin.

— Știu că ai vrea să fi făcut mai mult, dar e timpul să încetezi să compensezi asta. Nu mai trebuie să-l protejezi pe Pat. El e în siguranță. E OK.

Suna ca și cum i-ar fi fost cel mai bun prieten, un frate, singura persoană din lume căreia îi păsa.

Conor a reușit să ridice privirea, cu gura căscată și gâfâind. În momentul ăla am fost sigur că Richie îl avea în mână. N-am putut să spun ce era mai puternică: ușurarea, rușinea sau furia.

Apoi Conor s-a lăsat pe spate în scaun și și-a tras mâinile peste față. A zis printre degete:

— Pat nu i-a atins niciodată.

După o clipă, s-a lăsat și Richie pe spate.

— OK, a zis el dând din cap. OK. Bine. Încă o întrebare, apoi dispar și te las în pace. Răspunde-mi la asta, și Pat e nevinovat. Ce-ai făcut cu copiii?

— Să-ți spună doctorii tăi.

— Mi-au spus. Cum ți-am zis mai înainte: verificare încrucișată.

Nu se dusesse nimeni la etaj din bucătărie după ce începuse vărsarea de sânge. Dacă Brennan ar fi venit alergând când văzuse lupta, ar fi intrat pe ușa din spate, în bucătărie, și ar fi plecat în același mod, fără ca măcar să se ducă la etaj. Dacă știa cum muriseră Emma și Jack, era fiindcă el era omul nostru.

Conor și-a încrucișat brațele, și-a încolăcit un picior de masă și și-a întors scaunul ca să stea cu fața la mine, întorcându-i spatele lui Richie. Avea ochii roșii.

— Am făcut-o fiindcă eram nebun după Jenny și ea nu s-ar fi apropiat de mine, a mărturisit el spre mine. Asta e motivul. Trece asta într-o declarație. O să semnez.

Coridorul părea rece ca o ruină. Trebuia să-i luăm declarația lui Conor și să-l trimitem înapoi în celulă, să-i punem la curent cu noutățile pe superior și pe salahori, să ne scriem rapoartele. Niciunul dintre noi nu s-a îndepărtat de ușa camerei de interviu.

— Ești bine? a întrebat Richie.

— Da.

— A fost OK? Ce-am făcut. Nu eram sigur dacă...

A lăsat asta în suspans.

— Mulțumesc. Apreciez asta, am zis eu fără să mă uit la el.

— Nicio problemă.

— Ai fost bun acolo. Am crezut că l-ai avut.

— Și eu la fel.

Glasul lui suna ciudat. Amândoi eram la capătul puterilor.

Mi-am scos pieptenele și am încercat să-mi aranjez părul, dar n-aveam nicio oglindă și nu puteam să mă concentrez.

— Motivul ăsta pe care ni l-a oferit e de rahat. Încă ne minte, am spus eu.

— Da.

— Încă lipsește ceva. Avem mâine toată ziua la dispoziție și, dacă e cazul, și toată noaptea.

Gândul m-a făcut să închid ochii.

— Ai vrut să fii sigur, a zis Richie.

— Da.

— Ești?

Am bâjbăit după acea senzație, acel răpăit dulce de chestii care cad în toate locurile potrivite. Nu era nicăieri. Părea o fantezie jalnică, asemenea unei povești de copii despre jucării moi luptându-se cu monștrii în întuneric.

— Nu, am răspuns eu.

Încă aveam ochii închiși.

— Nu sunt sigur.

În noaptea aia m-am trezit auzind oceanul. Nu izbirea și zvâcnirea neobosite și insistente ale valurilor din Portul Sfărâmat. Era un sunet ca o mână mare ce-mi mângâia părul, o rostogolire întinsă pe kilometri de talazuri pe niște plaje blânde din Pacific. Provenea de dincolo de ușa dormitorului meu.

„Dina, mi-am spus eu simțindu-mi bătăile inimii în cerul gurii. *Dina se uită la ceva la televizor, ca să adoarmă.*” Ușurarea mi-a tăiat respirația. Apoi mi-am amintit: Dina era în altă parte, pe canapeaua plină de purici a lui Jezzer, pe o alee împuțită.

Pentru o clipă cu susul în jos, stomacul mi-a zvâcnit în teroare pură, de parcă eram singur, cu nimeni care să împiedice dezvoltarea nebuniei din mintea mea, ca și cum ea era cea care mă proteja pe mine.

Am continuat să stau cu ochii pe ușă și am deschis ușor sertarul de la noptieră. Greutatea rece a pistolului era reconfortantă, solidă.

Dincolo de ușă, valurile se liniștiseră, imperturbabil.

Am deschis ușa dormitorului, cu spatele lipit de perete și cu pistolul sus, gata pentru o mișcare indisolubilă. Camera de zi era goală și întunecată, cu dreptunghiuri pale în ferestre, cu paltonul meu în dezordine pe brațul canapelei. O linie subțire de lumină albă în jurul ușii de la bucătărie. Sunetul valurilor a crescut în intensitate. Venea din bucătărie.

Mi-am mușcat interiorul obrazului până am simțit gust de sânge. Apoi am traversat camera de zi, covorul înțepându-mi tălpile, și am dat de perete ușa de la bucătărie.

Lumina fluorescentă de sub dulapuri era aprinsă, conferind o strălucire extraterestră unui cuțit și unei jumătăți de măr uitate pe blat. Urletul oceanului s-a ridicat și a trecut peste mine, cald ca sângele și moale ca pielea, ca și cum aş fi putut să dau drumul pistolului și să mă las să cad în fața valurilor, să mă las dus de ele.

Radioul era oprit. Toate aparatele erau oprite, doar frigiderul bâzâia sinistru – am fost nevoit să mă aplec aproape ca să aud sunetul, sub cel al valurilor. Când am perceput asta și am pocnit din degete, am știut că nu era nimic în neregulă cu auzul meu. Mi-am apăsât urechea de peretele vecinilor. Nimic. Am apăsat mai tare, în speranța unui murmur de voci sau a unui dialog de show de televiziune, ceva care să dovedească faptul că apartamentul meu nu se transformase în ceva imponderabil și plutind liber, că încă eram ancorat de o clădire solidă, înconjurat de viață caldă. Liniște.

Am așteptat îndelung ca sunetul să se estompeze. Când am înțeles că asta n-avea să se întâmple, am stins lumina, am închis ușa de la bucatărie și m-am întors în dormitor. M-am așezat pe marginea patului, presându-mi cercuri în palmă cu țeava pistolului și dorindu-mi să am ceva în care să pot să trag, ascultând valurile oftând ca un animal mare adormit și încercând să-mi amintesc să aprind lumina.

Am dormit și n-am auzit alarma sunând. Prima privire aruncată la ceas – aproape nouă – m-a făcut să sar din pat cu inima bătându-mi nebunește. Nu-mi aminteam ultima oară când făcusem asta, indiferent cât de obosit fusesem. Mă antrenasem să mă trezesc și să mă ridic din pat la primul ton. Am aruncat hainele pe mine și am plecat, fără să fac duș, fără să mă bărbieresc și fără să iau micul dejun. Visul, sau ce-o fi fost, mi se agățase de un colț al minții, scormonindu-mă ca și cum în apropiere se întâmpla ceva groaznic de care nu-mi dădeam seama. Cum traficul s-a congestionat – ploua tare –, a trebuit să mă lupt cu nevoia de a-mi abandona mașina unde era și a alerga restul drumului. Scurta cursă din parcare spre sediu m-a secăt.

Quigley era pe primul palier, în dreptul unei balustrade, purtând un sacou hidos ecosez și trosnind între degete o pungă de probe din hârtie maronie. Într-o zi de sâmbătă ar fi trebuit să fiu în siguranță în ceea ce-l privea pe Quigley – nu că lucra la vreun caz imens care necesita atenție douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână –, dar era mereu în urmă cu actele. Probabil, venise ca să încerce să-mi bată la cap unul dintre salahori să facă ceva pentru el.

— Detectiv Kennedy, a zis el. Putem să avem o vorbă mică?

Mă așteptase. Țsta ar fi trebuit să fi fost primul avertisment pentru mine.

— Mă grăbesc, am zis eu.

— Eu îți fac ție o favoare cu asta, detectiv. Nu invers.

Ecoul i-a făcut vocea să se învârtă în sus pe scări, chiar dacă păstra tonul jos. Tonul ăla lipicios, confidențial ar fi trebuit să fi fost al doilea avertisment pentru mine, însă eram amețit și mă grăbeam, și aveam în minte treburi mai importante decât Quigley.

Aproape mi-am continuat drumul. M-a oprit punga de probe. Era una dintre cele mici, cele de mărimea palmei mele. Nu-i vedeam deschizătura, ar fi putut să conțină orice. Dacă Quigley pusese mâna pe ceva care avea de-a face cu cazul și nu-i măguleam ego-ul mic și abject, ar fi putut să însceneze o eroare de depozitare care ar fi împiedicat punga să ajungă la mine timp de săptămâni.

— Dă-i bătaie, am spus eu păstrând un umăr îndreptat spre următoarea treaptă a scării, așa încât să știe că discuția n-avea să se lungească.

— Bună alegere, detectiv. Se întâmplă să cunoști o tânără de douăzeci și cinci-treizeci de ani, cam 1,50 m, foarte subțire, cu părul brunet tăiat la lungimea bărbiei? Probabil că ar trebui să spun foarte atractivă, dacă nu te deranjează că e cam janghinoasă.

Pentru o clipă, am crezut că o să fiu nevoit să mă apuc de balustradă. Lovitura lui Quigley își atinsese ținta. N-am putut să mă gândesc decât că era o Jane Doe^[67] cu numărul meu în telefon, un inel scos de pe un deget rece și aruncat într-o pungă de probe pentru identificare.

— Ce i s-a întâmplat?

— Deci o știi?

— Da. O cunosc. Ce s-a întâmplat?

Quigley s-a întins, arcuind sprâncenele și încercând să pară enigmatic, până exact cu o clipă înainte să dau cu el de perete.

— A venit topăind pe-aici la prima oră a dimineții. A vrut să-l vadă imediat pe Mikey Kennedy, *dacă* nu te superi. Nu admitea niciun refuz. *Mikey*, nu? Aș fi pariat că îți plac mai curate, mai respectabile, însă nu poți să faci nimic în gustul omului.

Mi-a zâmbit. N-am putut să răspund. Mă simțeam de parcă ușurarea îmi absorbise măruntaiele.

— Bernadette i-a zis că nu ești acolo și că ar trebui să ia loc și să aștepte, dar asta n-a fost suficient de bun pentru Micuța Domnișoară Urgență. A făcut tărăboi teribil, ridicând vocea și tot. O situație stânjenitoare și șocantă. Cred că unora le plac melodramele, numai că asta e o clădire a Gărzii, nu un club de noapte.

— Unde e?

— Prietenele tale nu sunt responsabilitatea mea, detectiv Kennedy. Eu doar s-a întâmplat să intru și am văzut tărăboiul pe care l-a făcut. M-am gândit să-ți dau o mână de ajutor, să-i arăt tinerei că nu poate să vină aici ca regina din Saba și să ceară una, alta. Așa că i-am spus că sunt un prieten de-al tău și că ar putea să-mi spună mie orice ar fi vrut să-ți spună ție.

Îmi țineam mâinile îndesate în buzunare ca să ascund pumnii încleștați.

— Vrei să spui că ai forțat-o să discute cu tine.

Buzele lui Quigley s-au subțiat până au dispărut.

— Nu vorbi cu mine pe tonul ăsta, detectiv. N-am *forțat-o* să facă nimic. Am dus-o într-o cameră de interviu și am avut o mică discuție. Mi-a luat un pic s-o conving, dar, în cele din urmă, și-a dat seama că tot tu ești mai bun să urmezi ordinele Gărzii.

— Ai amenințat-o c-o arestezi, am adăugat eu păstrându-mi vocea egală.

Gândul de a fi închisă ar fi făcut-o pe Dina să intre într-o panică animalică. Aproape auzeam sporovăială sporind în mintea ei. Mi-am ținut pumnii unde erau și m-am concentrat pe ideea de a tăbăci fundul moale al lui Quigley. Nu dădeam doi bani dacă îl avea în buzunar pe comisarul-șef și aș fi sfârșit investigând hoții de oi din Leitrim pentru tot restul vieții cât timp trăgeam cu mine în jos bucata asta de rahat.

— Deținea bunuri furate de la poliție, a rostit Quigley virtuos. N-aveam cum să trec asta cu vederea, nu? Dacă refuza să le predea, ar fi fost de datoria mea s-o plasez în stare de arest.

— Ce vrei să spui? Ce proprietăți ale poliției furate?

Încercam să mă gândesc ce aș fi putut să fi dus acasă, un dosar, o poză, ce Dumnezeu nu mi-aș fi dat seama până atunci.

Quigley mi-a oferit un zâmbet mic și dezgustător și a ridicat punga cu probe. Am înclinat-o spre lumina slabă, perlată de la fereastra palierului – nu i-a dat drumul. Pentru o clipă, n-am înțeles ce-am văzut. Era o unghie de femeie, frumos pilită și manichiurată, pictată cu un roz-bej dulce. Fusesse smulsă brusc. Într-o crăpătură era prins un firicel de lână roz-trandafiriu.

Quigley spunea ceva, undeva, însă nu-l auzeam. Aerul devenise dens și sălbatic, izbindu-mă în craniu, bolborosind într-o mie de voci fără sens. Simțeam nevoia să-mi întorc fața, să-l răstorn pe Quigley cu picioarele-n sus și să fug. N-am putut să mă mișc. Îmi percepeam ochii ca și cum ar fi fost fixați larg deschiși. Scrisul de pe eticheta pungii de probe era familiar, ferm și înclinat înainte, nu mângălitura semianalfabetă a lui

Quigley. „*Colectată din camera de zi, reședința lui Conor Brennan...*” Aer rece, miros de mere, fața trasă a lui Richie.

Când am putut să aud din nou, Quigley încă vorbea. Casa scării îi întorcea vocea suierător și imaterial.

— La început m-am gândit, măi să fie, Doamne sfinte, grozavul Extravagant Kennedy lasă probele aruncate peste tot și muierușca lui le ia cu ea pe drumul spre ieșire. Cine s-ar fi gândit?

A scos un chicotit. Aproape am putut să-l simt scurgându-mi-se pe față ca grăsimea râncedă.

— Dar apoi, cât te-am așteptat să ne onorezi, ți-am citit un pic dosarul de caz – nu mi-aș vâri nasul niciodată, însă vezi de ce trebuia să știu ce-ar fi putut să fie cu chestia asta. Ca să decid ce am de făcut. Și n-am găsit ceva interesant? Scrisul ăla de mână de-acolo nu e al tău – sigur, îl știu pe-al tău, după atâta vreme –, dar apare de mai multe ori în dosar.

Și-a ciocănit tâmpla.

— Nu mi se spune detectiv degeaba, am dreptate?

Am vrut să zdrobesc punga în mână până se făcea praf și dispărea, chiar până când imaginea nu se ștergea din minte.

— Știam că ați devenit prieteni la cataramă tu și tânărul Curran, însă n-aș fi crezut că împărțiți *atât* de mult.

Chicotit din nou.

— Așa că mă întreb, acum: tânăra doamnă a luat asta de la tine sau de la Curran?

Undeva, adânc în mintea mea, un colț s-a mișcat din nou, metodic, ca o mașină. Au meritat cei douăzeci și cinci de ani de muncă să învăț să-mi păstrez controlul. Prietenii m-au denigrat pentru asta, pifanii și-au dat ochii peste cap când le-am ascultat discursurile. La dracu' cu toți. A meritat, pentru conversația aia de pe palierul expus la curent, că mi-am păstrat cumpătul. Când cazul ăsta își înfige ghearele scormonindu-mi cercuri în cap, nu-mi rămâne decât să-mi spun că ar fi putut să fie mai rău.

Lui Quigley îi plăcuse tărașenia asta la nebunie, fiecare clipă, și aș fi putut să mă folosesc de asta.

M-am auzit spunând, rece ca gheața:

— Nu-mi spune că ai uitat s-o întrebi.

Avusesem dreptate. Nu putea să reziste.

— Doamne sfinte, dramă. Nu mi-ar fi zis cum o cheamă, nu mi-ar fi dat nicio informație de unde și cum a intrat în posesia chestiei de-aici – când am pus presiune pe ea, doar blând, a devenit isterică. Nu glumesc. Și-a smuls un smoc mare de păr din rădăcină, a țipat la mine că are să-ți spună ce i-am făcut. Oricum, nu-mi făceam probleme pentru asta – orice om cu judecată ar lua de bun cuvântul unui ofițer, nu afirmația vreunei tinere –, dar fata e nebună ca un sac cu pisici. Aș fi putut destul de ușor s-o fac să vorbească, deși n-avea niciun rost. Nu puteam să mă bazez pe o vorbă din ce zicea. Îți spun, nu contează cât de șic e, trebuie băgată într-o cămașă de forță.

— Păcat că n-ai avut una la îndemână.

— Ți-aș fi făcut o favoare, să știi.

Ușa camerei echipei s-a dat de perete mai sus de noi și trei dintre băieți au ieșit pe coridor îndreptându-se spre cantină, plângându-se cu un limbaj colorat despre un martor care devenise brusc amnezic. Eu și Quigley ne-am lipit cu spatele de perete, ca niște conspiratori, până când vocile lor s-au stins.

— Ce-ai făcut cu ea?

— I-am zis că trebuie să se stăpânească și că e liberă să plece, și a ieșit în grabă. Pe drumul spre ieșire i-a arătat degetul lui Bernadette. Minunat.

Cu brațele încrucișate și bărbia băgată în piept cu acreală, arăta ca o femeie grasă plângându-se de destrăbălarea tineretului din zilele noastre. Ungherul înghețat din sufletul meu, detașat aproape, a vrut să zâmbească.

Dina îl speriasse de moarte pe Quigley. Din când în când, nebunia devine utilă.

— Iubita ta, este? Sau o mică desfătare cumpărată pentru sufletul tău? Cât crezi că ar fi cerut pentru năzbâția asta dacă te-ar fi găsit de dimineață?

Am dat din deget la el.

— Fii cuminte, cumetre. E o fată adorabilă.

— E o fată foarte *norocoasă* că n-am plasat-o în stare de arest pentru furt. Ca o favoare pentru tine, să știi! Cred că-mi datorezi o grămadă de mulțumiri politicoase.

— Sună ca și cum ți-a luminat dimineața asta plictisitoare. Poate că tu ar trebui să-mi mulțumești mie.

Conversația asta nu mergea cum planificase Quigley.

— Deci, a zis el încercând să revină la discuție.

A ridicat punga de probe și a strâns ușor capătul de sus între degetele lui grase și albe.

— Ia zi, detectiv, cât de rău ai nevoie de năzbâția asta de-aici?

Nu-și dăduse seama. M-a cuprins un val de ușurare. Mi-am periat apa de ploaie de pe mânecă și am ridicat din umeri.

— Cine știe? Îți mulțumesc că ai eliberat-o pe tânără, și pentru toate astea, însă nu-mi dau seama dacă e o chestie care ne asigură succesul total sau eșecul total.

— Ai vrea să fii sigur, nu-i așa? Fiindcă de îndată ce povestea ajunge la dosar, nu-ți mai e de folos.

Uitam să predăm probele din când în când. N-ar fi trebuit să se întâmple, dar se întâmpla. Îți scoteai seara costumul și descopereai o umflătură în buzunar, unde aveai un plic de când un martor ceruse să-ți vorbească, sau deschideai portbagajul mașinii și găseai acolo punga pe care avusesesi de gând să o predai cu o seară înainte. Cât timp nimeni altcineva n-a avut acces la buzunarele tale sau la cheile mașinii, nu e sfârșitul lumii. Dar Dina avusese punga în posesia ei timp de ore sau zile. Dacă aș fi încercat vreodată s-o aduc în instanță, un avocat al apărării ar fi susținut că ea ar fi putut să sufle peste probe și astfel să devină inutile.

Dovada nu vine întotdeauna la noi intactă de la locul faptei. Martorii o predau săptămâni mai târziu, zace pe undeva pe câmp în ploaie luni de-a rândul, până când un câine o adulmecă. Noi lucrăm cu ce avem și găsim modalități ca să preîntâmpinăm argumentele apărării. Asta era altceva. Asta o contaminaserăm chiar noi, și așa contaminam orice altceva atingeam. Dacă încercam s-o aducem în anchetă, atunci

fiecare mișcare pe care o făcuserăm în acea anchetă ar fi fost luată la scărmanat: că ar fi putut să fi fost plantată, că ar fi putut să fi fost bruscată, că am fi putut să inventăm asta ca să iasă cum vrem noi. Încălcasem normele o dată. De ce ar fi trebuit să creadă cineva că fusese singura dată?

Am dat pungii un bobârnac de desconsiderare – iar atingând-o, șira spinării mi-a săltat.

— S-ar fi putut să fie distractiv s-o avem, dacă se dovedește că ne leagă suspectul de locul crimei. Dar, oricum, avem multe alte chestii care să ne ajute. Nu cred c-o să murim.

Ochii mici și șireți ai lui Quigley s-au târât pe fața mea, verificând.

— Orișicât, a zis el, în cele din urmă.

Încerca să ascundă o notă de enervare. Îl dezamăgisem.

— Chiar dacă asta nu-ți transformă cazul în rahat, ar fi putut s-o facă. Superiorul o să sară de fund în sus când o să audă că cineva din echipa lui de vis împarte probe ca pe bomboane – și tocmai în cazul ăsta, dintre toate cazurile din lume. Cu bieții ăia copilași.

A clătinat din cap, plesnind din limbă a reproș.

— Ești mândru de tânărul Curran, nu-i așa? N-ai vrea să-l vezi din nou polițist în uniformă înainte să ajungă în blocul de start. Toate promisiunile alea, toată frumoasa *relație profesională* pe care o aveți voi doi, toate irosite. N-ar fi păcat?

— Curran e băiat mare. Poate să-și poarte singur de grijă.

— A-ha, a zis Quigley cu infatuare arătând spre mine, ca și cum aș fi greșit și aș fi dezvăluit un mare secret. Să iau asta drept semn că el e neobrăzatul, la urma urmelor?

— Ia-o cum îți place, cumetre. Și dacă-ți place, mai ia-o o dată.

— Nu contează, sigur. Chiar dacă a făcut-o Curran, el e doar în perioada de probă. Tu trebuie să ai grijă de el. Dacă ar afla cineva despre asta... N-ar fi asta o sincronizare îngrozitoare, iar tu ai fi, pur și simplu, pe drumul înapoi?

Quigley s-a apropiat suficient de mult ca să-i văd umezeala strălucitoare a buzelor, luciul de murdărie și grăsime din gulerul sacoului.

— Nimeni nu vrea să se întâmple asta. Sunt sigur că putem să ajungem la o înțelegere.

Pentru o clipă, am crezut că vorbea de bani. Pentru o chiar mai scurtă și rușinoasă perioadă de timp, m-am gândit să-i spun da. Am economii, în caz că se întâmplă ceva cu mine și trebuie să aibă grijă cineva de Dina. Nu mult, dar suficient cât să-i închid gura lui Quigley, să-l salvez pe Richie, să mă salvez pe mine, să reșez lumea ricoșată înapoi pe o orbită, apoi să putem să ne vedem de treabă ca și cum nimic nu s-a întâmplat.

Pe urmă, am înțeles. Pe mine mă voia, și nu era chip să scap. Voia să lucreze cu mine la cazurile bune, să profite de orice descopeream și să-și descarce ratările asupra mea. Voia să se încălzească în timp ce îi înălțam osanale în fața lui O'Kelly, să mă avertizeze cu o ridicare semnificativă de sprânceană când ceva nu era destul de bun, să se bucure de vederea Extravagantului Kennedy la mila lui. N-avea să se termine niciodată.

Vreau să cred că nu ăsta a fost motivul pentru care l-am refuzat pe Quigley. Știu cât de mulți ar lua de la sine înțeles că a fost doar atât de simplu, că ego-ul meu nu m-a lăsat să-mi petrec tot restul carierei venind în fugă la fluieratul lui și asigurându-mă că-i aduc imediat cafeaua. Eu încă mă rog să cred că am zis nu fiindcă așa trebuia.

— Nu fac un aranjament cu tine nici dacă îmi legi o bombă de piept.

Asta l-a făcut pe Quigley să se dea înapoi din fața mea cu un pas, însă n-avea să renunțe așa ușor. Premiul lui era atât de aproape, că, practic, saliva.

— Nu spune ceva ce ai să regreti mai târziu, detectiv Kennedy. Nu e nevoie să știe nimeni unde a fost asta noaptea trecută. Poți să aranjezi cu muierușca ta. Ea n-o să sufle o vorbă. Nici Curran, dacă are ceva în cap. Asta poate să meargă direct la sala de probe, ca și cum nimic nu s-a întâmplat vreodată.

A scuturat punga. Am auzit zăngănitul uscat al unghiei pe hârtie.

— Are să fie micul nostru secret. Mai gândește-te înainte să mă disprețuiești.

— N-am la ce să mă gândesc.

După o clipă, Quigley s-a lăsat pe spate pe balustradă.

— Am să-ți dau un pont gratis, Kennedy.

Tonul i se schimbă. Toată acoperirea cremoasă de fals prieten dispăruse.

— Am știut că o s-o dai în bară cu cazul ăsta. Marți, în clipa în care ai venit de la superior, am știut. Te-ai crezut mereu special, nu-i așa? Domnul Perfect, care nu iese niciodată nici cu vârful piciorului din linie. Și uită-te la tine acum.

Rânjetul ăla din nou, de data asta la jumătatea drumului spre un mârâit, plin de o răutate pe care nu se deranja s-o mai ascundă.

— Mi-ar plăcea de mor doar să știu: ce te-a făcut să încalci linia de data asta? Doar fiindcă ai fost un sfânt atâta vreme, te-ai gândit că ai putea să faci tot ce vrei, că nimeni nu l-ar suspecta vreodată pe grozavul Kennedy Extravagantul?

Nu birocrăția, la urma urmelor, nu șansa de a împrumuta de la mine unul dintre salahori. Quigley venise la lucru într-o sâmbătă dimineață fiindcă nu voia, Doamne ferește, să rateze momentul în care mă duceam cu picioarele în sus.

— Am vrut să-ți fac ziua frumoasă, fiule. Se pare că am reușit.

— Mă tot iei de prost. Haide să-l luăm toți peste picior pe Quigley, marele idiot gras, sigur că nici măcar n-o să observe. Dă-i drumul, spune-mi. Dacă tu ești eroul și eu sunt prostul, atunci cum se face că tu ești acum adânc în rahat, iar eu sunt ăla care a văzut tot timpul asta venind?

Greșea. Nu-l subestimam niciodată. Am fost mereu conștient de unica abilitate a lui Quigley: nasul lui de hienă, instinctul care-l face să adulmece și să saliveze în legătură cu suspecti nesiguri, să sperie martori, pifani instabili pe picioare, orice scoate la suprafață pete estompate sau miros de sânge. Unde greșisem era în a crede că nu mă avea în vedere. Toți anii ăia de ședințe de terapie interminabile și chinuitoare, pentru a fi vigilent în legătură cu fiecare mișcare, cuvânt și gând. Fusesem sigur că mă făcusem bine, că toate fisurile se vindecaseră, tot sângele se spălase. Știam că îmi câștigasem felul meu de siguranță.

Credeam, dincolo de orice îndoială, că asta însemna că eram în siguranță.

În momentul în care îi zisesem *Portul Sfârâmat* lui O'Kelly, fiecare cicatrice decolorată din mintea mea se aprinsese ca un far. Mersesem pe liniile strălucitoare ale acestor cicatrice, supus ca un animal domestic, din momentul ăla direct spre ăsta. Trecusem prin cazul ăsta strălucind așa cum Conor Brennan strălucise pe drumul ăla întunecat, un semnal aprins pentru animale de pradă și necrofagi, depărtat și lat.

— Nu ești prost, Quigley, ci o rușine. Aș putea s-o dau în bară oră de oră, de-acum și până la pensie, și tot o să fiu un polițist mai bun decât o să fii tu vreodată. Mi-e rușine să fiu în aceeași echipă cu tine.

— Ai noroc, atunci, nu-i așa? E posibil să nu mai fie nevoie să ai de-a face cu mine. Nu și când superiorul o să vadă asta.

— Preiau eu de-aici.

Am întins o mână după pungă, dar Quigley a tras-o ca să nu ajung la ea. A strâmbat afectat din gură și a deliberat, legănând punga între arătător și degetul mare.

— Nu sunt sigur că pot să-ți dau asta acum. De unde știu unde o să ajungă?

— Mi-e scârbă de tine, am zis eu când mi-am recăpătat respirația.

Fața lui Quigley s-a acrit, dar a văzut ceva în mine care l-a făcut să-și țină gura. Mi-a pus punga în mână ca și cum ar fi fost ceva imoral.

— Am să trimit un raport complet, m-a informat el. Cât mai repede posibil.

— Așa să faci. Ferește-te doar din calea mea.

Am băgat punga cu probe în buzunar și l-am lăsat acolo.

Am urcat la ultimul etaj, m-am închis într-o cabină de toaletă și mi-am pus fruntea pe plasticul lipicios al ușii. Mintea îmi devenise alunecoasă și înșelătoare ca gheața. Nu puteam să mă apuc cu nădejde. Fiecare gând părea că mă făcea să mă clatin spre apa rece, întinzând mâna după teren solid și negăsind nimic. Când mâinile mi s-au oprit, în sfârșit, din tremurat, am deschis ușa și am coborât la parter, în camera de incidente.

Era supraîncălzită și zumzăia, salahorii vorbeau la telefon, actualizau tabla, beau cafea și râdeau la o glumă porcoasă, având un fel de dezbattere despre modelele formate de stropii de sânge. Toată energia aia m-a făcut să amețesc. Cu toate astea, mi-am urmat drumul, simțindu-mă ca și cum picioarele puteau să mă lase în orice clipă.

Richie era la biroul lui, cu mânecile cămășii suflecate, răsfoind niște foi de raport fără să le acorde atenție. Mi-am aruncat haina udă pe spătarul scaunului, m-am aplecat spre el și am zis încet:

— Luăm câteva coli de hârtie fiecare și părăsim camera ca și cum suntem în grabă, însă fără să facem mare caz. Haide să mergem.

S-a holbat pentru o clipă. Avea ochii injectați. Arăta ca dracu'. Apoi a dat din cap, a luat o mână de rapoarte și și-a împins scaunul înapoi.

Jos, în capătul celălalt al coridorului de la ultimul etaj, e o cameră de interviu pe care n-o folosim decât dacă nu avem încotro. Nu funcționează încălzirea – chiar în toiul verii, camera pare înghețată, subterană – și e ceva în neregulă cu instalația electrică, adică neoelele răspândesc o lumină crudă, care deranjează ochiul, și se ard în fiecare săptămână sau la două săptămâni. Ne-am dus acolo.

Richie a închis ușa în urma noastră. S-a oprit lângă ea, cu teancul inutil de foi atârână uitat dintr-o mână, cu ochi atenți, ca de băiat din colțul străzii. Așa arăta: ca un subnutrit nenorocit rezemat cocoșat de un perete plin de graffiti, supraveghind micii dealeri în schimbul unei doze. Începusem să mă gândesc la omul ăsta ca la partenerul meu, să-i simt umărul uscățiv lângă al meu ca pe ceva care îmi aparținea.

Senzația era una bună, una caldă. Mi-era silă de amândoi.

Am scos punga de probe din buzunar și am pus-o pe masă. Richie și-a mușcat ambele buze, dar n-a tresărit și nu s-a speriat. Ultima fărâmbă de speranță mi s-a risipit. Se așteptase la asta.

Tăcerea a continuat parcă la nesfârșit. Probabil că Richie a crezut că foloseam asta ca să-l intimidez, cum aș fi procedat cu un suspect.

Simțeam că aerul din încăpere devenea cristalin, fragil, și că atunci când urma să vorbesc avea să se spargă într-un milion de cioburi ascuțite și o să ne cadă în cap ca o ploaie, tăindu-ne pe amândoi bucățele.

— O femeie a predat asta de dimineață, am zis eu, în cele din urmă. Descrierea i se potrivește surorii mele.

Asta l-a lovit pe Richie. Capul i-a țâșnit în sus și s-a uitat la mine, cu o față bolnavă și uitând să respire.

— Aș vrea să știu cum dracu' a ajuns asta în mâinile ei.

— *Sora* ta?

— Femeia pe care ai văzut-o așteptându-mă aici marți seara.

— N-am știut că e sora ta. Nu mi-ai zis.

— Și eu n-am știut că e treaba ta. Cum a ajuns să pună mâna pe asta?

Richie s-a proptit cu spatele de ușă și și-a trecut o mână peste gură.

— A apărut la mine acasă, a răspuns el fără să se uite la mine. Aseară.

— De unde știa unde stai?

— Nu știu. M-am dus ieri acasă – trebuie să mă gândesc.

O privire – una rapidă, ca și cum durea – la masă.

— Probabil că a așteptat aici din nou, fie pe mine, fie pe tine. Sau m-a văzut ieșind și m-a urmărit acasă. Intrasem pe ușă de cinci minute când am auzit soneria.

— Și ai invitat-o la o ceașcă de ceai și o conversație plăcută? Așa faci, de obicei, când îți apar la ușă femei străine?

— Ea a întrebat dacă poate să intre. Era înghețată. Am văzut-o tremurând. Și nu era fitecine. Mi-am amintit de ea de marți seara.

Sigur că-și amintise. Mai ales bărbații n-o uită ușor pe Dina.

— N-aveam să las o prietenă de-a ta să înghețe la ușa mea.

— Ești un adevărat sfânt. Nu ți-a trecut prin cap, nu știu, să *mă suni* și să-mi spui că e acolo?

— *Mi-a* trecut. Aveam de gând. Însă ea era... de fapt, nu era în cea mai bună formă, omule. S-a apucat de brațul meu și tot zicea: „Nu-i spune lui Mikey că sunt aici, să nu îndrăznești să-i spui lui Mikey, are să se sperie...” Aș fi făcut-o oricum, numai că nu mi-a dat nicio șansă. Chiar și când m-am dus să-mi fac nevoile, m-a pus să-i las telefonul meu – și colegii mei de apartament erau jos, la bar, n-am vrut să le dau de gândit sau s-o las să-i vorbească unuia dintre ei în timp ce îți scriam un SMS. În cele din urmă, am crezut că nu s-a întâmplat nimic rău, e undeva în siguranță peste noapte, iar eu pot să vorbesc cu tine dimineață.

— „Nu s-a întâmplat nimic rău”, am repetat eu. Așa numești tu asta?

O tăcere scurtă, politicoasă.

— Ce voia?

— Își făcea griji pentru tine.

Am râs destul de tare pentru a ne speria pe amândoi.

— Oh, își făcea, serios? Asta e nebunia dracului. Cred că în momentul ăsta o știi pe Dina destul de bine ca să-ți fi dat seama că, dacă există cineva de care să-ți faci griji, ea e aia. Ești detectiv, cumetre. Asta înseamnă că ar trebui să observi afurisita de evidență. Sora mea e complet sărită de pe fix. E tâmpită de moare. E suită pe pereți și clatină candelabrul. Te rog, nu-mi spune că nu ți-ai dat seama.

— Nu mi s-a părut nebună. Supărată da, spre 90 la sută, și asta fiindcă era îngrijorată pentru tine. Cu adevărat îngrijorată, înnebunită de îngrijorare.

— Exact despre asta vorbesc. Asta e nebunie. Îngrijorată pentru *ce*?

— Din cauza cazului ăstuia. Din cauza a ce-ți face. A zis...

— Singura chestie pe care o știe Dina despre cazul ăsta e că *există*. Atât. Și chiar și asta a fost de-ajuns ca s-o facă să ia lucrurile atât de al dracului de în tragic.

Nu mai zisesem nimănui că Dina era nebună. Lumea mai discutase înainte posibilitatea în fața mea, ocazional. Nimeni nu făcuse greșeala asta de două ori.

— Vrei să știi cum mi-am petrecut noaptea de marți? Ascultând-o cum delira, cum nu putea să doarmă în apartamentul ei, fiindcă perdeaua de la duș ticăia precum ceasul unui bunic. Vreisă știi cum mi-am petrecut seara de miercuri? Încercând s-o conving să nu dea foc mormanului de hârtii pe care-l rupsese din cărțile mele.

Richie s-a foit neliniștit de ușă.

— Nu știu nimic din toate astea. La mine acasă n-a fost așa, a precizat Richie.

Mi s-a strâns ceva în stomac.

— Bineînțeles că nu, fir-ar să fie. Știa că ai să-mi dai telefon într-o clipă, și asta nu se potrivea cu planurile ei. E nebună, nu proastă. Și capătă o voință serioasă când se simte așa.

— A zis că a fost la tine în ultimele nopți, a vorbit cu tine, și cazul ți-a topit capul. Ea...

S-a uitat la mine. Își alegea cuvintele cu grijă.

— Mi-a mai zis că nu ești OK, că ai fost întotdeauna bun cu ea, că n-ai fost niciodată altfel decât blând, chiar și când nu merita – asta a zis –, dar în urmă cu două nopți te-a speriat când a apărut, și ai scos pistolul. A spus că a plecat, fiindcă i-ai zis că ar trebui să se omoare.

— Și tu ai crezut-o.

— Am presupus că exagerează. Și totuși... Nu inventa când spunea despre tine că ești stresat, omule. Zicea că te dezintegrezi din cauza acestui caz și că n-aveai cum să renunți la el.

N-am putut să spun, prin toată porcăria asta întunecată și întortocheată, dacă era vorba de răzbunarea Dinei pentru ceva real sau imaginar ce-i făcusem sau dacă nu cumva ea văzuse ceva ce mie îmi scăpase, ceva ce o făcuse să se ducă la ușa lui Richie, bătându-i în geam ca o pasăre intrată în panică. N-am putut să spun nici care din două ar fi fost mai rea.

— Mi-a zis: „Tu ești partenerul lui, are încredere în tine. Trebuie să ai grijă de el. Pe mine n-o să mălase, nici pe familia lui, poate că o să te lase pe tine”.

— Te-ai culcat cu ea?

Încercasem să nu întreb. Frațiunea de tăcere după ce Richie a deschis gura mi-a dezvăluit tot.

— Nu te obosi să răspunzi.

— Ascultă, omule, ascultă – nu mi-ai spus că e sora ta. Nici ea nu mi-a zis. Jur pe Dumnezeu, dacă aş fi ştiut...

Fusesem pe aproape să-i spun. Mă abţinusem pentru că, Dumnezeu să mă ajute, crezusem că asta m-ar fi făcut vulnerabil.

— Cine ai crezut că e? Prietena mea? Fosta mea? Fiica mea? Cum anume ar fi schimbat lucrurile oricare dintre variantele astea?

— Mi-a zis că e o veche prietenă de-a ta, că te ştie de când eraţi copii – familia ta şi familia ei obişnuiau să închirieze împreună peste vară rulote la Portul Sfărâmat. Asta mi-a zis. De ce aş fi crezut că minte?

— De pildă, fiindcă e al naibii de dusă cu capul? Vine bâiguind despre un caz despre care n-are nicio idee, te îneacă în rahaturi despre mine, cum că aş avea o cădere nervoasă. Nouăzeci la sută din ce spune ea e păşărească. Nici măcar nu ți-ai dat seama că s-ar putea ca nici celelalte zece la sută să nu fie serioase?

— Dar n-a fost păşărească. Avea al naibii de multă dreptate. Cazul ăsta te tulbură. Am crezut asta aproape de la început.

Fiecare respiraţie era dureroasă.

— Asta-i drăguţ. Sunt impresionat. Aşa că te-ai gândit că soluţia adecvată ar fi să i-o tragi soră-mii.

Richie arăta de parcă ar fi fost fericit să-şi taie o mână dacă asta ar fi făcut conversaţia să dispară.

— N-a fost aşa.

— Cum adică, pentru numele lui Dumnezeu, *n-a fost aşa*? Te-a drogat? Te-a legat în cătuşe de piciorul patului?

— Eu n-am planificat să ajungem la asta... Cred că nici ea.

— Vorbeşti serios când încerci să-mi spui cum gândeşte soră-mea? După o noapte?

— Nu. Spun doar că...

— Fiindcă eu ştiu mai bine decât tine, cumetre, şi chiar scormonesc după orice indiciu cu privire la ce se petrece în capul ei. Cred că e mai mult decât posibil ca ea să fi venit la tine acasă planificând exact ce a făcut. Sunt sută la sută sigur că a fost ideea ei, nu a ta. Asta nu înseamnă că tu trebuia să-i cânţi în strună. Ce dracu' a fost în capul tău?

— Jur pe Dumnezeu, a fost un concurs de împrejurări. Ea era speriată că are să te termine cazul ăsta, se învârtea prin camera mea de zi plângând – nu putea să stea jos, aşa de supărată era. Am îmbrăţişat-o doar ca s-o liniştesc...

— Şi acum taci. Nu-mi trebuie detalii.

Chiar nu-mi trebuiau. Înţelegeam exact cum se întâmplase. Era atât de al naibii de uşor să fii târât în nebunia Dinei. Un minut doar îţi înmoi degetele de la picioare la margine, doar ca să poţi s-o apuci cu o mână şi s-o tragi afară, şi în minutul următor eşti la zece metri adâncime^{68}, şi zbori bălăngănindu-te.

— Îţi repet. Pur şi simplu, s-a întâmplat.

— Exact cu sora partenerului tău, am zis eu.

Dintr-odată eram epuizat și mi-era rău de la stomac, ceva mi se ridica în gât și mă ardea. M-am sprijinit cu spatele de perete și mi-am apăsât degetele pe ochi.

— Sora nebună a partenerului tău. Cum ar putea să pară asta OK?

— Nu pare, a spus Richie încet.

Întinericul din spatele degetelor mele era adânc și odihnitor. N-am vrut să deschid ochii în lumina aia aspră, mușcătoare.

— Și când te-ai trezit în dimineața asta, Dina plecase, și punga de probe odată cu ea. Unde a fost?

Un moment de tăcere.

— Pe noptieră.

— La vederea oricui se întâmpla să rățăcească pe-acolo. Colegi de apartament, hoți, o femeie de-o noapte. Strălucit, fiule.

— Îmi încui dormitorul. Și în timpul zilei o țin la mine. În buzunarul sacoului.

Toate discuțiile alea pe care le avuseserăm fuseseră un rahat pentru Richie. Conor versus Pat, animalele pe jumătate reale, vechile povești de iubire. El avusese tot timpul răspunsul, destul de aproape, că aș fi putut să mă întind și să pun mâna pe el.

— Și asta nu ți-a ieșit?

— Nu m-am gândit niciun moment că ar putea s-o ia. Ea...

— Nici prin gând nu ți-a trecut. Nu cât timp a fost în dormitorul tău.

— Era *prietena* ta – sau așa credeam. N-am crezut că o să mă *jefuiască*, tocmai de asta. Ținea mult la tine, era evident. De ce să fi vrut să-ți compromită cazul?

— Oh, nu, nu. Nu ea ar fi compromis cazul.

Mi-am luat mâinile de pe față. Richie era stacojiu.

— Ea a șterpelit pachetul ăsta fiindcă s-a răzgândit în privința ta, cumetre. Și nu e singura. Odată ce a reperat asta, și-a dat brusc seama că s-ar putea să nu fii tipul minunat, de încredere, onest pe care și-l imaginase ea, ceea ce însemna că era posibil să nu fii, de fapt, cel mai indicat să ai *grijă* de mine. Deci s-a gândit că singura ei opțiune era s-o facă ea însăși, aducându-mi dovada că partenerul meu decisese să fugă cu asta. Două dintr-o lovitură: îmi recuperez cazul și ajung să aflu cu adevărat cu cine am de-a face. Mi se pare că, nebună sau nu, ea urmărea ceva.

Concentrându-se pe pantofi, Richie n-a zis nimic.

— Aveai de gând să-mi spui vreodată?

Asta l-a izbit direct.

— Da. Când am găsit năzbâția asta, eram, practic, hotărât. De-asta am pus-o în pungă și am etichetat-o. Dacă n-aș fi avut de gând să-ți spun, aș fi tras, pur și simplu, apa după ea.

— Păi, felicitări, fiule. Ce vrei, o medalie?

Am dat din cap spre punga de probe. N-am putut să mă uit la ea. Am văzut cu coada ochiului că părea îndesată cu ceva viu și furios, o insectă mare care lovea în hârtia subțire și în plastic, forțându-se să sfâșie marginile și să atace.

— „Colectată în camera de zi, acasă la Conor Brennan.” În timp ce eram afară, vorbeam la telefon cu Larry. Corect?

Richie s-a uitat cu indiferență la hârtiile din mână, ca și cum nu putea să-și amintească ce erau. A deschis mâna și le-a lăsat să se împrăstie pe jos.

— Da, a răspuns el.

— Unde era?

— Cred că a fost pe covor. Puneam înapoi lucrurile care fuseseră pe canapea, iar asta s-a agățat de mâneca unui pulover. Nu fusese acolo când am luat hainele de pe canapea – le-am examinat bine pe toate, adu-ți aminte, să vedem dacă avea vreuna sânge pe ea. Pesemne că s-a luat pe pulovăr de pe jos.

— Ce culoare are puloverul?

Știam deja că mi-aș fi amintit dacă garderoba lui Conor Brennan ar fi inclus tricotaje roz trandafiriu.

— Verde. Kaki, poate.

Iar covorul era crem, cu verde murdar și pânze de păianjen galbene. Băieții lui Larry ar fi putut să-l examineze cu lupele, în căutarea unui firicel roz potrivit, și să nu găsească nimic. Știusese unde era potriveala din momentul în care văzusem unghia.

— Și cum ai interpretat ce-ai găsit?

S-a lăsat tăcerea. Richie se uita în gol.

— Detectiv Curran!

— Unghia – forma și lacul – se potrivește cu cele ale lui Jenny Spain. Lâna care e prinsă în ea...

Un colț al gurii lui a fost cuprins de spasme.

— Mi se pare că se potrivește cu broderia de pe perna cu care a fost sufocată Emma.

Fibra udă pe care Cooper i-a scos-o din gât, în timp ce-i ținea falca plăpândă deschisă între degetul mare și arătător.

— Și cum ai interpretat asta?

— Că Jennifer Spain ar putea să fie omul nostru, a răspuns Richie uniform și foarte liniștit.

— Nu ar putea. E.

Și-a mișcat neliniștit umerii pe ușă.

— Nu e clar. Ar fi putut să ia lâna altfel. Mai devreme, când o culcase pe Emma...

— Jenny avea grijă de ea. Niciun fir de păr nelalocul lui. Crezi că ar fi lăsat o unghie ruptă să i se agațe toată seara, ducându-se la culcare cu ea încă zimțată? Ar fi lăsat o bucată de lâna prinsă în ea cu orele?

— Sau ar fi putut s-o fi luat de la Pat. El ia o bucățică de lâna pe pijama când folosește perna pe Emma, apoi, când se luptă cu Jenny, ea își rupe o unghie, lâna se prinde în ea...

— Acea fibră anume, din mii și mii, în pijamaua lui, de pe propria pijama, de peste tot, din bucătărie. Care sunt șansele?

— S-ar putea întâmpla. Nu putem să-i punem totul în spinare lui Jenny. Cooper a fost absolut sigur, îți amintești? Leziunile ei n-au fost autoinduse.

— Știu, am zis eu. Am să vorbesc cu ea.

Simțeam ca pe un baston în spatele genunchilor gândul că trebuia să mă ocup de lumea din afara acelei încăperi. M-am lăsat greu pe scaun. Nu mai puteam să mai stau

în picioare.

Richie a înțeles asta: „*Am să vorbesc cu ea Eu, nu Noi*”. A deschis gura, apoi a închis-o din nou, căutând întrebarea potrivită.

— De ce nu mi-ai spus? am întrebat eu.

Am auzit nota aspră de durere, dar nu mi-a păsat.

Ochii lui Richie s-au ferit de-ai mei. A îngenuncheat și a început să culeagă hârtiile care-i scăpaseră din mână.

— Fiindcă am știut ce vrei să faci, a răspuns el.

— Ce? S-o arestez pe Jenny? Să nu-l acuz pe Conor de o crimă triplă pe care n-a comis-o? Ce, Richie? Ce parte din asta e așa de groaznică, încât, pur și simplu, n-ai putut să lași să se întâmple?

— Nu groaznică. Doar... Arestarea ei. Nu știu, omule. Nu sunt sigur că asta trebuie să facem.

— Asta *facem*. Arestăm ucigași. Dacă ai o problemă cu fișa postului, ar trebui să-ți iei dracului altă slujbă.

Asta l-a făcut pe Richie să se ridice din nou în picioare.

— Uite, de-asta nu ți-am zis. Știam că așa ai să spui. Știam. Cu tine, omule, totul e alb și negru. Nicio întrebare. Doar aplici regulile și te duci acasă. A trebuit să mă gândesc la asta fiindcă știam că în clipa în care-ți spun are să fie prea târziu.

— Să dea dracu' dacă nu e alb și negru. Îți omori familia, te duci la închisoare. Unde naiba vezi tu nuanțe de cenușiu?

— Jenny e în iad. Fiecare clipă din viața ei are să simtă genul de durere la care nici nu vreau să mă gândesc. Crezi că închisoarea are s-o pedepsească mai rău decât orice e în capul ei? Ea nu mai poate să facă nimic, și nici noi, ca să îndrepte ce-a făcut, și nu trebuie s-o închidem ca s-o împiedicăm să facă asta din nou. Ce impact o să aibă în cazul ăsta o condamnare pe viață?

Aici m-am gândit că era talentul lui Richie, darul lui special: să convingă martori și suspecti să creadă, oricât de absurd și imposibil ar fi fost, că el îi vedea ca pe niște ființe omenești. Fusesem atât de impresionat de cum convinsese familia Gogan că pentru el erau mai mult decât niște ticăloși enervanți oarecare, de cum îl convinsese pe Conor Brennan că era mai mult decât un alt animal sălbatic pe care trebuia să-l luăm de pe stradă. Ar fi trebuit să fi știut din noaptea aia din ascunzătoare, când deveniserăm doar doi tipi care stăteau de vorbă, ar fi trebuit să fi știut atunci și ar fi trebuit să fi văzut pericolul: nu era o prefăcătorie.

— Deci, de-asta ai fost pentru acuzarea lui Pat Spain. Și eu care credeam că totul era în numele adevărului și al dreptății. Prost mai sunt.

Richie a avut delicatețea să roșească.

— N-a fost asta. La început am crezut sincer că fusese el – Conor nu mă convinsese, părea că fusese altcineva. Și apoi, când am văzut năzbâția asta acolo, m-am gândit...

Vocea i s-a stins.

— Ideea de a o aresta pe Jenny ți-a ofensat sensibilitățile delicate, însă te-ai gândit că, pur și simplu, ar putea să fie o idee proastă să-l arunci pe Conor în închisoare pe viață pentru ceva ce n-a făcut. Drăguț din partea ta să-ți pese. Deci, ai decis să găsești o

modalitate de a arunca tot necazul pe Pat. Micul și minunatul spectacol de ieri, cu Conor. Acolo încercai să-l aduci. Și el a fost cât pe ce să muște. Pesemne că ți-a stricat ziua când a hotărât să nu înghită momeala.

— Pat e *mort*, omule. Asta nu-i mai poate face rău. Știu ce-ai zis, că toți au să-l creadă criminal. Dar adu-ți aminte ce-a scris pe forum, că nu voia decât să aibă grijă de Jenny. Dacă ar fi avut posibilitatea să aleagă, ce crezi că ar fi ales? Să ia vina asupra lui sau s-o trimită pe ea la închisoare pe viață? Ar fi cerșit în fața noastră să-l numim criminal, omule. Ne-ar fi implorat în genunchi.

— Și asta ai făcut și cu femeia Gogan. Și cu Jenny. Tot rahatul că Pat și-ar fi pierdut mai mult cumpătul, că ar fi avut o cădere nervoasă a fost de teamă că ți-ar face rău... Ai încercat s-o faci pe Jenny să-l arunce pe Pat sub un autobuz. Doar că se dovedește că un criminal triplu are mai mult simț al onoarei decât tine.

Fața lui Richie s-a aprins luminoasă. N-a răspuns.

— Să admitem pentru o clipă că facem cum zici. Aruncăm năzbâtia aia în tocător, dăm vina pe Pat, închidem dosarul și o lăsăm pe Jenny să iasă din spital. Ce crezi că se întâmplă în continuare? Orice s-a petrecut rău în noaptea aia, ea și-a iubit copiii. Și-a iubit soțul. Ce crezi c-o să facă în clipa în care o să fie îndeajuns de puternică?

Richie a pus rapoartele pe masă, la o distanță sigură de plic, și a îndreptat marginile teancului.

— Are să-și termine treaba.

— Da, am confirmat eu.

Lumina ardea aerul, transformând camera într-o ceață albă, în aer atârând un set de contururi incandescente.

— Exact asta are să facă. Și de data asta n-are să dea greș. Dacă o lăsăm să iasă din spital, în patruzeci și opt de ore are să fie moartă.

— Da. Probabil.

— Cum naiba poți să trăiești cu asta?

Un umăr a părut să se ridice cumva.

— E răzbunare? Merită să moară, noi n-avem pedeapsa cu moartea, ce naiba, las-o s-o facă singură. La asta te gândești?

Ochii lui Richie au venit să-i întâlnească pe-ai mei.

— E cea mai bună opțiune care i-a mai rămas, a spus el.

Aproape m-am ridicat de pe scaun și l-am apucat de pieptul cămășii.

— *Nu poți să spui asta.* Jenny mai are de trăit cât? Cincizeci? Șaizeci de ani? Crezi că cel mai bine ar fi dacă s-ar duce în baie și și-ar tăia venele?

— Șaizeci de ani, da, poate. Jumătate din ei în închisoare.

— Care e cel mai bun loc pentru ea. Femeia are nevoie de tratament, de terapie, de medicamente, habar n-am eu, dar medicii știu. Dacă e înăuntru, o să primească toate astea. Are să-și plătească datoria față de societate, are să-și repare capul și are să iasă având în față un alt fel de viață.

Richie a clătinat tare din cap.

— Nu, n-are să fie așa. N-are să fie. Ești nebun? Nu mai are niciun viitor. Și-a omorât copiii. I-a sufocat până când a simțit că au încetat să se lupte. Și-a înjunghiat soțul și

apoi a zăcut acolo cu el, în timp ce el sângera. Niciun doctor din *lume* nu poate să repare asta. Ai văzut-o în ce stare era. E deja plecată, omule. Dă-i drumul. Ai un pic de milă.

— Vrei să vorbim despre milă? Jenny Spain nu e singură în povestea asta. Ți-o amintești pe Fiona Rafferty? Ți-o amintești pe mama lor? De ele n-ai pic de milă? Gândește-te la ce-au pierdut deja. Pe urmă uită-te la mine și spune-mi că merită s-o piardă și pe Jenny.

— Ele nu merită *nimic* din asta. Crezi că le-ar fi mai ușor dacă ar ști ce-a făcut? Ele pierd oricum. Cel puțin așa se termină cu asta.

— Nu se termină, am zis eu.

Când am rostit cuvintele, am rămas fără respirație, golit, ca și cum pieptul mi se împăturise în sine.

— Pentru ele, n-o să se termine niciodată.

Asta i-a închis gura lui Richie. S-a așezat vizavi de mine și și-a privit degetele aranjând rapoartele, din nou și din nou.

— Datoria ei față de societate, a adăugat el după un timp. Nu știu ce înseamnă asta. Spune-mi pe cineva care o duce mai bine dacă stă Jenny în închisoare douăzeci și cinci de ani.

— Taci dracului din gură! Nici măcar nu trebuia să ajungi să *pui* întrebarea asta. Judecătorul dă sentințele, nu noi. Așa *funcționează* blestematul ăsta de sistem. Îi împiedică pe micii imbecili aroganți ca tine să se joace de-a Dumnezeu împărțind condamnări la moarte de câte ori li se năzare. Trebuie doar să respecti blestemele de reguli, să predai blestemele de probe și să lași blestematul de sistem să-și facă treaba. Nu ajungi s-o pierzi pe Jenny Spain.

— Nu e vorba s-o pierd. S-o faci să-și petreacă ani în astfel de durere... Asta e tortură, omule. Nu e bine.

— Nu. Crezi *tu* că nu e bine. Cine știe de ce crezi asta? Fiindcă ai dreptate sau fiindcă ți-a frânt inima cazul ăsta, fiindcă te simți vinovat ca dracu, fiindcă Jenny îți amintește de Miss Kelly, care ți-a fost învățătoare când aveai cinci ani? De-asta, printre altele, avem reguli, Richie. Deoarece nu poți să ai încredere în propria minte să-ți spună ce e bine și ce e rău. Nu despre așa ceva. Dacă faci o greșală, consecințele sunt prea mari și prea oribile fie și numai să te gândești, darămite să trăiești cu așa ceva. Regulile spun s-o trimitem pe Jenny la închisoare. Orice altceva e o prostie.

A clătinat din cap.

— Tot nu e bine. Am să mă încred în propriul instinct de data asta.

Aș fi putut să fi râs sau să fi urlat.

— Da? Uită-te unde te-a adus asta. Regula zero, Richie, regula care pune capăt tuturor regulilor: mintea ta e varză. E o porcărie slabă, pulbere, terminată, care o să te lase baltă în orice moment prost. Nu crezi că mintea surorii mele i-a zis că face ce trebuie când te-a urmărit acasă? Nu crezi că Jenny a crezut că face ce trebuie luni seara? Dacă ai încredere în mintea ta, te ia dracu', și te ia dracu' rău. Fiecare chestie pe care am făcut-o cum trebuie în viața mea s-a întâmplat fiindcă n-am avut încredere în mine.

Richie a ridicat capul să se uite la mine. A avut nevoie de un efort.

— Sora ta mi-a povestit despre mama ta.

În clipa aia aproape că eram să-l pocnesc în față. L-am văzut pregătindu-se pentru asta, am deslușit explozia de teamă sau de speranță. Tăcerea s-a prelungit până în momentul în care pumnul mi s-a descleștat și am putut să respir din nou.

— Ce ți-a povestit, mai precis?

— Că mama ta s-a înecat în vara în care aveai cincisprezece ani. Când ai voștri erau la Portul Sfărâmat.

— Ți-a relatat din întâmplare și maniera morții?

Nu se mai uita la mine.

— Da. A zis că mama ta a intrat în apă. Cu scopul ăsta, se pare.

Am așteptat, dar el terminase.

— Și tu te-ai gândit că asta înseamnă că am fost la un pas de cămașa de forță. Corect?

— Eu n-am...

— Nu, fiule, sunt curios. Dă-i înainte și spune-mi: cum ai ajuns la concluzia asta? Ai presupus că eram atât de speriat de viață, că, dacă mergeam un kilometru în Portul Sfărâmat, aș fi făcut vreun fel de cădere nervoasă? Ai presupus că nebunia e ereditară, și s-ar putea să simt brusc nevoia să mă dezbrac și să încep să țip despre oamenii-șopârlă de pe acoperișuri? Erai îngrijorat că o să-mi explodeze creierul pe schimbul tău? Cred că merit să știu.

— N-am crezut că ești nebun. N-am crezut asta niciodată. Dar modul în care te-ai purtat cu Brennan... Asta m-a îngrijorat, chiar înainte... alaltăseară. Ți-am zis-o, sigur. Am considerat că întreceai măsura.

Mă mânca să împing scaunul pe spate și să încep să înconjur încăperea, însă știam că dacă ajungeam mai aproape de Richie, urma să-l pocnesc și am știut că asta ar fi fost rău, chiar dacă aveam probleme să-mi amintesc de ce. Am rămas pe loc.

— Bine. Așa ai zis. Și odată ce ai vorbit cu Dina, te-ai gândit că știi de ce. Nu numai asta. Te-ai gândit că ai mână liberă să te joci cu probele. Fraierul ăla, ai chibzuit tu, nebunul ăla bătrân de-i filează o lampă n-are să descopere asta niciodată. E prea ocupat să-și îmbrățișeze perna și să suspine după mami a lui moartă. Așa e, Richie? Așa stau lucrurile?

— Nu. *Nu*. M-am gândit...

A respirat o dată rapid, adânc.

— M-am gândit că, poate, o să fim parteneri pentru mult timp. Știu că sună gen cine mă cred, dar eu doar... Am simțit că merge bine. Speram...

M-am holbat la el lăsându-l să termine propoziția. În schimb, a zis:

— Săptămâna asta, oricum, am fost parteneri. Și parteneri înseamnă că dacă tu ai o problemă, și eu am o problemă.

— Asta ar fi adorabil, doar că eu *nu* am nicio nenorocită de problemă, cumetre. Sau cel puțin n-am avut până nu te-ai decis tu să faci pe deșteptul cu probele. Mama mea nu are *nimic* de-a face cu asta. Înțelegi? Ți-a intrat în cap?

Umerii i s-au răsucit.

— Doar ziceam așa. M-am gândit că poate... Văd de ce nu-ți place ideea ca Jenny să-

și termine treaba.

— Nu-mi place ideea ca *oamenii să fie naibii omorâți*. De către ei înșiși sau de către altcineva. Asta *fac* eu aici. Asta nu necesită o explicație psihologică profundă. Partea care cerșește după un terapeut bun e aia în care stai acolo susținând că ar trebui s-o ajutăm pe Jenny Spain să sară în cap de pe o clădire înaltă.

— Haide, omule. Asta e o prostie. Nu zice nimeni s-o ajutăm. Spun doar să... lăsăm natura să-și urmeze cursul.

Într-un fel, a fost o ușurare. Una mică, amară, totuși o ușurare. N-ar fi ajuns niciodată detectiv. Dacă n-ar fi fost asta, dacă n-aș fi fost prost, slab și îndeajuns de jalnic pentru a vedea doar ce voiam să văd și să las celelalte detalii să scape printre degete, mai devreme sau mai târziu ar fi fost altceva.

— Eu nu sunt David afurisitul de Attemborough^{69}. Nu stau pe spate pe margine și mă uit cum *natura își urmează cursul*. Dacă m-aș surprinde vreodată gândind așa, eu aș fi ăla care și-ar căuta o clădire înaltă.

Am auzit scurta atingere răutăcioasă de dezgust din vocea mea și l-am văzut pe Richie tresărind, însă n-am simțit decât o plăcere rece.

— Criminalul e natura. N-ai observat asta? Oameni mutilându-se reciproc, violându-se reciproc, ucigându-se reciproc, făcând tot ce fac animalele: asta e natura în acțiune. Natura e diavolul cu care mă lupt, cumetre. Natura e cel mai mare dușman al meu. Dacă nu e și al tău, atunci ai greșit blestemata de căruță.

Richie n-a răspuns. Ținea capul în jos și își trecea o unghie peste masă în modele geometrice agitate, invizibile – mi l-am amintit desenând pe geamul camerei de observare, ca și cum ar fi fost cu mult, mult timp în urmă.

— Deci, ce-ai de gând să faci? a întrebat el după o clipă. Predăm plicul la camera de probe ca și cum nimic nu s-a întâmplat vreodată, apoi îl luăm de-acolo?

— *Tu, nu noi*, am răspuns eu. Chiar dacă așa procedez eu, n-am de-ales. Când a venit Dina aici de dimineață, eu încă nu ajunsesem. I-a dat asta lui Quigley, în schimb.

Richie s-a holbat la mine.

— Of, la naiba! a exclamat el cu respirația tăiată.

— Da. Of, la naiba. Crede-mă, Quigley n-are nicio intenție să lase asta să-i scape. Ce ți-am zis în urmă cu doar câteva zile? „*Lui Quigley i-ar plăcea la nebunie să aibă o șansă să ne arunce pe amândoi sub un autobuz. Nu te lăsa în mâinile lui.*”

S-a albit și mai tare. O parte sadică din mine, târându-se afară din beciul său întunecat, fiindcă nu mai aveam pic de energie s-o țin încuiată, se bucura la nebunie să-l vadă așa.

— Ce facem? a întrebat Richie.

Vocea îi tremura. Avea palmele întoarse spre mine, ca și cum eu eram eroul strălucitor care ar fi putut să pună ordine în dezordinea asta hidoasă, să facă totul să dispară.

— *Noi* nu facem nimic. Tu te duci acasă.

Richie m-a privit nesigur, încercând să înțeleagă ce voiam să spun.

Încăperea rece îl făcea să tremure în cămașă, dar el nu părea să observe.

— Ia-ți lucrurile și du-te acasă. Stai acolo până îți spun să vii înapoi. Poți să-ți

folosești timpul gândindu-te cum să-ți justifici acțiunile în fața superiorului, dacă vrei, deși mă îndoiesc că are să-ți fie de vreun folos.

— Ce-ai de gând să faci?

M-am ridicat, sprijinindu-mi greutatea pe masă ca un om bătrân.

— Asta nu e treaba ta.

— Ce-are să se întâmple cu mine? a mai întrebat Richie după o clipă.

Un singur lucru mic spre cinstea lui: era prima dată când întreba.

— O să redevii polițist în uniformă. O să rămâi acolo.

Încă țineam ochii în jos, la mâinile mele plantate pe masă, însă cu coada ochiului l-am văzut dând din cap, în mod repetat, fără noimă, încercând să-și dea seama tot ce însemna asta.

— Ai avut dreptate. Am lucrat bine împreună. Am fi ajuns parteneri buni.

— Da, a zis Richie.

Valul de durere din glasul lui aproape m-a zguduit pe picioare.

— Am fi ajuns.

Și-a luat teancul de rapoarte și s-a ridicat, dar nu s-a îndreptat spre ușă. N-am înălțat privirea.

— Vreau să-mi cer scuze, a spus el după un minut. Știu că e frecție la piciorul de lemn în stadiul ăsta, totuși îmi pare foarte, foarte rău. Pentru tot.

— Du-te acasă.

Am continuat să mă holbez la mâini, până când mi-am pierdut concentrarea și s-au transformat în chestii albe ciudate, chircite pe masă, deformate și viermănoase, așteptând să se năpustească. În cele din urmă, am auzit ușa închizându-se.

Lumina m-a înconjurat pieziș din toate direcțiile, ricoșată din deschizătura de plastic a plicului, ca să-mi străpungă ochii. Nu mai fusesem niciodată într-o încăpere care se simțea atât de feroce luminoasă sau atât de goală.

Fuseseră atât de multe. Încăperi prăpădite din mici stațiuni montane de la țară, mirosind a mucegai și a picioare. Camere de zi ticsite cu tapițerie înflorată, icoane surâzând prostește, toate medaliile strălucitoare ale respectabilității. Bucătării în apartamente închiriate de la stat, unde copilul se smiorcăie din cauza unei sticle de Coca-Cola și scrumiera se revarsă pe masa cu cruste de cereale. Propriile camere de interviu, în continuare ca niște sanctuare, atât de familiare, că și legat la ochi aș fi putut să pun mâna pe bucata aia de graffiti care se conturează pe perete. Sunt camerele în care am stat ochi în ochi cu un criminal și am zis: „*Tu. Tu ai făcut-o*”.

Mi-o amintesc pe fiecare. Le-am strâns într-o colecție de carduri bogat colorate care să fie păstrată în catifea și răsfoită când ziua e prea lungă pentru somn. Știu cum simțeam aerul rece sau cald pe piele, cum lumina înmuia vopseaua galbenă ponosită sau aprindea albastrul unei căni, unde ecourile vocii mele urcau în colțuri înalte sau cădeau înăbușite de perdelele grele și ciocăneau ornamentele din porțelan. Știu granulația scaunelor din lemn, legănarea unei pânze de păianjen, picurarea ușoară a unui robinet, flexibilitatea covorului sub pantofii mei. *În casa tatălui meu sunt multe locașuri*: dacă dobândesc unul, are să fie dintre cele pe care le-am construit în camerele astea.

Am iubit întotdeauna simplitatea. „*Cu tine, totul e alb și negru*”, zisese Richie ca o acuzație. Dar adevărul e că aproape fiecare caz de crimă e dacă nu simplu, capabil de simplitate, și asta nu e numai necesar, ci îți taie răsuflarea, că dacă există miracole, atunci asta e unul. În camerele astea, vasta încurcătură de umbre batjocoritoare a lumii arde, toate griurile sale înșelătoare sunt perfecționate în puritatea puternică a unei lame goale, cu două tăișuri: cauză și efect, bine și rău. Pentru mine, camerele astea sunt frumoase. Pășesc în ele în felul în care un boxer intră în ring: concentrat, invincibil, sigur pe sine.

Camera de spital a lui Jenny Spain era singura de care mi-a fost frică vreodată. N-aș putea să precizez dacă din cauza întunericului din interior, care era cel mai șlefuit pe care-l întâlnisem vreodată, sau fiindcă ceva îmi spunea că nu era șlefuit deloc, că umbrele alea încă se intersectau și se multiplicau, și că de data asta n-aveam cum să le fac să se oprească.

Jenny și Fiona erau acolo amândouă. Când am deschis ușa, au întors capetele, dar nu s-a întrerupt nicio conversație în mijlocul frazei. Nu vorbeau, doar stăteau acolo, Fiona lângă pat, pe un scaun din plastic subdimensionat, cu mâna împreunată cu a lui Jenny pe pătura roasă. M-au privit cu fețele uscățive asprite de șanțuri în care se stabilise ferm durerea, cu ochii albaștri goi. Cineva găsisese o modalitate să-i spele părul lui Jenny – fără placa de îndreptat, era moale și jucăuș ca de fetiță – și bronzul ei fals dispăruse, făcând-o să arate chiar mai palidă decât Fiona. Pentru prima dată, am văzut o asemănare acolo.

— Îmi pare rău că vă deranjez, am zis eu. Doamnă Rafferty, trebuie să schimb câteva cuvinte cu doamna Spain.

Mâna Fionei s-a prins strâns în jurul mâinii lui Jenny.

— Stau și eu.

Știa.

— Mă tem că nu se poate.

— Atunci, nu vrea să discute cu tine. Oricum, nu e deloc în stare să vorbească. N-am să te las s-o intimidezi.

— N-am de gând să intimidez pe nimeni. Dacă doamna Spain vrea ca un avocat să fie prezent în timpul interviului, poate să solicite unul, însă nu pot să permit prezența nimănui altcuiva în cameră. Sunt sigur că înțelegeți.

Jenny și-a retras mâna, cu blândețe, și a pus-o pe-a Fionei pe brațul scaunului.

— E-n regulă, a zis ea. Sunt bine.

— Nu, *nu* ești.

— Sunt. Serios, sunt.

Medicii redusese ră analgezicele. Mișcările lui Jenny încă păreau subacvatice și fața ei părea nefiresc de calmă, aproape moale, ca și cum niște mușchi cruciali fuseseră retezați, totuși ochii i se concentraseră și cuvintele îi ieșeau încet și subțiri, dar clare. Era suficient de lucidă ca să dea o declarație, dacă o împingeam atât de departe.

— Du-te, Fi. Vino repede înapoi.

Am ținut ușa deschisă până când Fiona s-a ridicat, fără tragere de inimă, și și-a luat haina de pe scaun.

— Te rog să te întorci, am anunțat-o eu în timp ce se îmbrăca. Trebuie să vorbesc și cu tine odată ce termin aici cu sora ta. E important.

Fiona n-a răspuns. Ochii ei erau încă pe Jenny. Când Jenny a dat din cap, Fiona a trecut pe lângă mine și a ieșit pe coridor.

Am așteptat până am fost sigur că a plecat înainte să închid ușa.

Mi-am pus servieta jos, lângă pat, mi-am scos paltonul și l-am agățat în spatele ușii, am tras scaunul atât de aproape de Jenny, că-i împungeam pătura cu genunchii.

M-a privit obosită, nepăsătoare, ca și cum eram doar un alt medic zburlindu-mă în jurul ei cu chestii care piuie, sclipesc și jenează. Stratul gros de bandaj de pe obrazul ei fusese înlocuit cu o bandă subțire, curată. Purta ceva moale și albastru, un tricou sau o bluză de pijama, cu mâneci lungi, care i se înfășurau în jurul mâinilor. Un tub subțire de cauciuc îi intra în mână dintr-o pungă atârnată. În afara ferestrei, un copac înalt fila moriști de frunze strălucitoare pe fundalul unui cer rarefiat, albastru.

— Doamnă Spain. Cred că trebuie să vorbim.

M-a privit, sprijinindu-și capul înapoi pe pernă. Mă aștepta cu răbdare să termin și să plec, s-o las să se hipnotizeze cu frunzele în mișcare până se dizolva în ele, o sclipire de lumină zvârcolită, o respirație de briză, dispărută.

— Cum te simți?

— Mai bine. Mulțumesc.

Arăta mai bine. Buzele i se uscaseră de aerul spitalului, dar răgușeala groasă îi dispăruse din voce, lăsându-i-o ascuțită și dulce ca de fată, și nu mai avea ochii roșii. Se oprise din plâns. Dacă ar fi fost înnebunită de durere, urlând, aș fi fost mai puțin speriat de ea.

— Îmi pare bine să aud. Când planifică medicii să te lase să pleci acasă?

— Au zis că, poate, poimâine. Poate răspoimâine.

Aveam mai puțin de patruzeci și opt de ore. Ceasul care ticăia și apropierea ei mă băteau la cap să mă grăbesc.

— Doamnă Spain, am venit să-ți spun că au fost înregistrate unele progrese în cadrul anchetei. Am arestat pe cineva pentru atacul asupra ta și a familiei tale.

Asta a aprins o sfârâială speriată de viață în ochii lui Jenny.

— Nu ți-a spus sora ta?

A clătinat din cap.

— Ați...? Pe *cine* ați arestat?

— Asta s-ar putea să vină ca un mic șoc, doamnă Spain. E cineva cunoscut – cineva de care ați fost apropiați o lungă perioadă.

Sfârâiala s-a aprins, a erupt în frică.

— Poți să-mi spui un motiv pentru care Conor Brennan ar vrea să facă rău familiei tale?

— *Conor?*

— L-am arestat pentru crime. Are să fie acuzat weekendul ăsta. Îmi pare rău.

— Of, Doamne... Nu, nu, nu, nu. Ați înțeles totul greșit. *Conor* nu ne-ar face rău. El nu face rău nimănui, niciodată.

Jenny se lupta să se ridice de pe pernă. A întins o mână spre a mea, cu tendoanele ieșite în afară, ca de femeie bătrână, și i-am văzut unghiile rupte.

— Trebuie să-i dați drumul.

— Crezi sau nu, sunt de acord cu tine în privința asta. Nici eu nu cred că Brennan e un criminal. Din păcate însă, toate dovezile îl incriminează, și el a mărturisit crimele.

— *A mărturisit?*

— Nu pot să ignor asta. Cu excepția cazului în care cineva poate să-mi dea dovada concretă că nu Conor ți-a ucis familia, n-am de ales, trebuie să formulez acuzațiile împotriva lui – și, crede-mă, cazul va sta în picioare la tribunal. Conor o să zacă în închisoare pentru foarte mult timp.

— Eu am fost acolo. N-a fost el. E îndeajuns de beton?

— Am crezut că nu-ți amintești noaptea aia, am rostit eu cu blândețe.

Asta doar a zăpăcit-o pentru o clipă.

— Nu-mi amintesc. Și dacă ar fi fost Conor, mi-aș fi amintit asta. Deci, n-a fost.

— Am mai trecut prin genul ăsta de joc, doamnă Spain. Sunt aproape sigur că știu ce s-a întâmplat în noaptea aia, și foarte sigur că și tu știi. Și sunt destul de sigur că nimeni altcineva în viață nu știe, cu excepția lui Conor. Asta te face singura persoană care poate să-l scoată din încurcătură. Dacă nu vrei să fie condamnat pentru crimă, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat.

Din ochii lui Jenny au pornit lacrimile. A clipit să le rețină.

— Nu-mi amintesc.

— Stai un minut și gândește-te ce-i faci lui Conor dacă vei continua așa. Ține la tine. V-a iubit pe tine și pe Pat foarte mult timp – cred că știi cât de mult te iubește. Cum o să se simtă când o să vadă că ești dispusă să-l lași să-și petreacă restul vieții în închisoare pentru ceva ce n-a tăcut?

Gura i s-a mișcat și pentru o clipă am crezut că am biruit-o, însă apoi s-a rigidizat.

— N-are să meargă la închisoare. N-a făcut nimic rău. O să vezi.

Am așteptat, dar terminase. Eu și Richie avuseserăm dreptate. Își planificase înșelăciunea. Îi păsa de Conor, numai că șansa ei la moarte însemna mai mult pentru ea decât orice lăsa în viață.

M-am aplecat peste servietă, am deschis-o și am scos desenul Emmei, cel pe care-l găsisem ascuns în apartamentul lui Conor. L-am pus pe pătura de pe genunchii lui Jenny. Pentru o clipă, mi s-a părut că simțeam miros dulce și răcoros de lemn și mere proaspăt culese.

Jenny a strâns tare din ochi. Când i-a deschis, a privit din nou pe fereastră, cu trupul răsucit departe de la desen, ca și cum acesta ar fi putut să sară la ea.

— Emma l-a desenat cu o zi înainte să moară, am precizat eu.

Din nou, spasmul acela convulsionându-i ochii închiși. Apoi nimic. Se uita la frunzele care se răsuceau în lumină ca și cum n-aș fi fost acolo.

— Ce animal e în copac?

Absolut nimic de data asta. Tot ce-i mai rămăsese lui Jenny se mobiliza să mă respingă. Curând avea să nu mă mai audă.

M-am aplecat atât de aproape, încât am simțit mirosul floral al chimicalelor din șamponul ei. Aproximarea de ea mi-a făcut firele de păr să mi se ridice pe ceafă într-un val lent de frig. Era ca și cum stăteam obraz lângă obraz cu un spectru.

— Doamnă Spain!

Mi-am pus degetul pe plicul din plastic cu probe, pe chestia sinuoasă și neagră așezată pe o cracă. Îmi zâmbea cu ochi portocalii, cu gura largă din care se vedeau dinții albi triumfiatori.

— Uită-te la desen, doamnă Spain. Spune-mi ce e asta.

Respirația mea pe obrazul ei i-a făcut genele să tresară.

— O pisică.

Asta bănuisem și eu. Nu-mi venea să cred că o văzusem vreodată ca pe ceva moale, inofensiv.

— Voi nu aveți pisică. Nici vreunul dintre vecini.

— Emma și-a dorit una. Deci a desenat una.

— Asta nu mi se pare că arată a animal de companie de pluș. Ci mai degrabă a animal sălbatic. A ceva sălbatic. Nu a ceva ce vreo fetiță ar vrea să strângă în brațe în patul ei. Ce e, doamnă Spain? Nurdă? Gluton? Ce?

— Nu știu. Ceva inventat de Emma. Ce contează?

— Contează fiindcă, din ce-am auzit despre Emma, ei îi plăceau lucrurile frumoase. Lucrurile moi, pufoase, roz. Deci de unde a apărut cu ceva de genul ăsta?

— Habar n-am. De la școală, poate. De la televizor.

— Nu, doamnă Spain. A găsit asta acasă.

— Ba *nu*. Nu mi-aș fi lăsat copiii lângă un animal sălbatic. Haide, uită-te prin casa noastră. N-ai să găsești ceva care să semene.

— Am găsit deja. Știai că Pat posta pe forumuri de discuții de pe internet?

Jenny a răsucit capul atât de repede, că am tresărit. S-a uitat la mine cu ochii

înghețați larg deschiși.

— Ba nu.

— I-am găsit postările.

— Nu, nu. Pe internet, oricine poate să spună că e oricine. Pat nu intra pe internet. Doar ca să-i trimită vreun e-mail fratelui său și să caute locuri de muncă.

Începuse să tremure, un mic tremur de neoprit care-i făcea capul și mâinile să se miște ciudat.

— Am găsit postări de pe calculatorul vostru de acasă, doamnă Spain. Cineva a încercat să șteargă istoricul browser-ului, numai că n-a făcut o treabă foarte bună. Băieții noștri au reușit, în cel mai scurt timp, să recupereze informațiile. Cu luni înainte să moară, Pat a căutat modalități să prindă sau cel puțin să identifice prădătorul care trăia în pereții casei.

— Asta era o glumă. Era plictisit, avea timp – se prostea pe-acolo doar ca să vadă ce-ar zice lumea pe internet. Asta-i tot.

— Și capcana de lup din pod? Găurile din pereți? Monitoare video? Și astea erau tot glume?

— Nu știu. Nu-mi amintesc. Găurile din pereți s-au întâmplat, pur și simplu. Casele alea sunt construite de tot rahatul, toate se desfac în bucăți – monitoare erau doar pentru joaca lui Pat și a copiilor, doar ca să vadă dacă...

— Doamnă Spain, ascultă-mă. Suntem singuri aici. Nu înregistrez nimic. Nu ți-am citit drepturile. Nimic din tot ce declari nu poate să fie folosit ca probă.

Mulți detectivi practică regulat jocul ăsta de noroc, pariind că dacă suspectul vorbește o dată, a două oară o să-i vină mai ușor, sau că mărturisirea inutilizabilă o să le indice ceva care le poate fi de folos. Nu-mi plac jocurile de noroc, însă n-aveam nimic și nici timp de pierdut. Jenny n-avea să-mi ofere niciodată o mărturisire din poziție de acuzată nici într-o sută de ani. N-aveam nimic să-i ofer pe care să-l vrea mai mult decât răcoarea dulce a lamei de ras, focul curățitor al otravei de furnici, chemarea mării, și nimic de fluturat care să fie mai înspăimântător decât gândul la șaizeci de ani pe acest pământ.

Dacă mintea ei îi arăta chiar cea mai mică șansă pentru un viitor, n-ar fi avut niciun motiv să-mi spună absolut nimic, indiferent dacă asta o trimitea sau nu la închisoare. Dar știu asta despre cei pregătiți să se îndrepte spre marginile propriilor vieți: vor ca o persoană anume sau mai multe să știe cum au ajuns acolo. Poate că vor să știe asta când ei se dizolvă în pământ și apă, astfel încât acel ultim fragment să fie salvat, păstrat într-un colț al minții cuiva. Sau, poate, nu doresc decât o șansă să arunce asta pulsând și sângerând în mâinile altcuiva, ca să nu-i tragă în jos pe drum.

Vor să-și lase poveștile în urmă. Nimeni pe lume nu știe asta mai bine ca mine.

Asta era singura chestie pe care o aveam de oferit lui Jenny Spain: un loc unde să-și depună povestea. Aș fi stat acolo în timp ce albastrul cerului se întuneca în noapte, aș fi stat acolo în timp ce peste dealuri, în Portul Sfărâmat, lumânarea din dovlecii zâmbitori se stingea și luminile de Crăciun începeau să-și sclipească provocatoarea celebrare, dacă atât avea să-i ia să-mi spună. Cât timp vorbea, era în viață.

Liniște, în timp ce Jenny lăsa asta să i se învârtă în minte. Tremuratul s-a oprit. Încet, mâinile i s-au desfăcut din mânecile moi și s-au întins după desenul din poală.

Degete i s-au mișcat precum ale unei oarbe peste patru capete galbene, patru zâmbete, cuvântul EMMA scris cu litere mari în colțul de jos.

A zis, doar un fir subțire de șoaptă scurgându-se prin aerul nemișcat:

— Situația devenea de nesuportat.

Încet, ca să n-o sperii, m-am lăsat din nou pe spate pe scaun și i-am lăsat spațiu. Numai când m-am tras înapoi mi-am dat seama cât de mult mă străduisem să nu respir aerul din jurul ei, și cât mă amețise asta.

— Să începem cu începutul, am zis eu.

— Cum a început? a întrebat ea pierdută și capul i s-a mișcat puternic pe pernă, dintr-o parte în alta. Dacă aș fi știut, aș fi putut să evit. Aș fi zăcut aici doar gândindu-mă și gândindu-mă. Dar nu pot să pun degetul pe asta.

— Când ai observat prima dată că îl deranja ceva pe Pat?

— Cu mult timp în urmă. În mai? Începutul lunii iunie? I-am zis ceva și n-a răspuns. Când m-am uitat la el, se holba în gol, ca și cum asculta la ceva. Sau copiii începeau să facă zgomot și Pat se întorcea repede și zicea: „Taci!” – și când îl întrebam care era problema, fiindcă nu mai era deloc el însuși, răspundea: „Nu e nimic, doar că am nevoie de un pic de blestemată de pace și liniște în propria casă. Asta e singura problemă”. Erau doar chestii mici – nimeni altcineva nici măcar nu le-ar fi observat – și el susținea că era în regulă, numai că eu îl știam pe Pat. Îl cunoșteam ca pe mine însămi. Știam că era ceva în neregulă.

— Dar nu știi ce-a fost.

— De unde să știu?

Vocea lui Jenny avea brusc o urmă de ton defensiv.

— A zis de câteva ori că auzea zgomote de zgârieturi sus în pod, însă eu n-am auzit niciodată nimic. M-am gândit că era, probabil, o pasăre, care intra și ieșea. Nu am crezut că era mare chestie – de ce ar fi fost? Cred că Pat era deprimat fiindcă n-avea de muncă.

Între timp, Pat începuse să se teamă tot mai mult că ea credea că el auzea chestii. Considerase de la sine înțeleș că animalul pusese stăpânire și pe mintea ei.

— Era nervos că era șomer?

— Da. Rău de tot. Am fost...

Jenny s-a foit neliniștită în pat, începând să respire ascuțit, ca și cum o ținea o rană.

— Am avut probleme din cauza asta. Nu obișnuiam să ne certăm niciodată. Dar lui Pat îi plăcea foarte mult să ne întrețină pe toți – a fost într-al nouălea cer în luna în care mi-am lăsat serviciul. Era atât de mândru că putea să-și permită să facă asta pentru mine. Când și-a pierdut slujba... La început, totul a fost pozitiv. Totul. „Nu-ți face griji, iubito. Am să găsesc altceva înainte să-ți dai seama. Du-te și cumpără-ți bluza aia nouă pe care ți-o dorești și nu-ți face griji nicio clipă.” Și eu m-am gândit că are să găsească ceva – adică, e bun în ceea ce face, muncește ca un nebun, *sigur* c-o să găsească, nu?

Încă se foia, trecându-și o mână prin păr, trăgând din ce în ce mai tare de firele încâlcite.

— Așa *merge*. Toată lumea știe: n-ai serviciu fiindcă ești prost în ceea ce faci sau fiindcă nu vrei, de fapt, să ai unul. Și cu asta basta.

— E recesiune. În timpul unei recesiuni apar excepții de la cele mai multe reguli.

— Părea *logic* că avea să-și găsească ceva, înțelegeți? Însă lucrurile nu mai erau logice. Nu conta ce merita Pat. Pur și simplu, nu era niciun loc de muncă pe acolo. Până în momentul în care am început să ne dăm seama, ajunsesem faliti.

Cuvântul a făcut ca o nouă roșeață fierbinte să i se târască în sus pe gât.

— Și asta v-a doborât pe amândoi.

— Da. Să nu ai bani... e *groaznic*. I-am zis asta odată Fionei, dar ea n-a înțeles. A spus: „Și ce? Mai devreme sau mai târziu, unul dintre voi o să-și ia altă slujbă. Până atunci, nu muriți de foame, aveți o grămadă de haine, copiii nici măcar nu știu diferența. O să vă descurcați”. Adică, poate pentru ea și prietenii ei artiști, banii nu reprezintă mare lucru, însă pentru cei mai mulți dintre noi, cei de aici, din lumea reală, fac, de fapt, diferența. Pentru lucruri reale.

Jenny m-a săgetat cu o privire sfidătoare, ca și cum nu se aștepta ca bătrânul să înțeleagă.

— Ce fel de lucruri?

— Totul. *Totul*. De pildă, înainte obișnuiam să invităm lume la petreceri sau la grătar, în timpul verii, dar nu poți să *faci* asta dacă nu-ți permiți să le dai decât ceai și biscuiți Aldi. Poate Fiona da, însă eu aș muri de jenă. Unii dintre cei pe care-i cunosc pot să fie ticăloși totali și ar zice: „Of, Doamne, ai văzut eticheta vinului? Ai văzut, SUV-ul a dispărut? Ai văzut-o că purta chestii de anul trecut? Data viitoare când venim, or să poarte treninguri lucioase, or să mănânce numai de la McDonald's”. Chiar și cei care n-ar fi așa ar simți părere de rău pentru noi, iar eu n-am vrut asta. Dacă n-am putut s-o facem cum trebuia, n-am făcut-o deloc. Pur și simplu, n-am mai invitat pe nimeni la noi.

Roșeața aia fierbinte i-a acoperit fața, făcând-o să arate umflată și bolnăvicioasă.

— Și nu puteam să ne permitem nici să plecăm. Deci, în principiu, am încetat să mai sunăm lumea – era *umilitor* să porți o discuție normală și frumoasă cu cineva și apoi, când ei întrebau: „Deci, când vrei să ne întâlnim?”, să fii nevoit să vii cu vreo scuză de genul „Jack are gripă”. Și, după câteva runde de scuze, oamenii au încetat și ei să ne mai sune. Și am fost, de fapt, bucuroasă că au făcut-o – asta a ușurat lucrurile –, însă chiar și așa...

— V-ați simțit izolați.

Roșeața s-a adâncit, ca și cum și asta era ceva rușinos. Și-a lăsat capul în jos, astfel că un voal de păr i-a ascuns fața.

— Așa e, da. Cu adevărat izolați. Dacă am fi fost în oraș, atunci aș fi putut să mă întâlnesc cu alte mame în parc, chestii de genul ăsta, dar acolo... Uneori trecea și o săptămână întreagă fără să adresez un cuvânt unui alt adult în afară de Pat. Doar „Mulțumesc” la magazin. Când ne-am căsătorit, ieșeam trei, patru nopți pe săptămână, aveam întotdeauna weekendurile pline, eram *populari*. Iar în perioada de șomaj a lui Pat, în casă, ne uitam unul la altul ca o pereche de ratați singuratici.

Vocea i se accelera.

— Am început să ne certăm din mărunțișuri, din chestii stupide – cum pliam lucrurile spălate sau cât de tare dădea sonorul la televizor. Și fiecare lucru se transforma într-o ceartă despre bani – nici nu știu cum, însă așa se întâmpla mereu. Prin urmare, mi-am

imaginat ce anume îl deranja pe Pat. Toate astea.

— Nu l-ai întrebat?

— N-am vrut să fiu prea agresivă cu el în privința asta. Era, evident, deja o mare problemă. N-am vrut s-o fac și mai mare. Așa că doar mi-am zis: „*Bine. OK. Am să fac totul minunat pentru el. Am să-i arăt că ne e bine*”.

Jenny a ridicat bărbia amintindu-și și am surprins sclipirea aia de oțel.

— Am avut mereu o casă frumoasă, dar am început s-o mențin în totalitate perfectă, nicio firimitură nicăieri – chiar dacă eram dărâmată, curățăm toată bucătăria înainte să mă duc la culcare, așa că atunci când Pat cobora pentru micul dejun, era imaculată. Luam copiii la cules de flori sălbatice, ca să avem ce pune în vase. Când copiii aveau nevoie de haine, le luam de la second-hand, de pe eBay – haine frumoase, însă Dumnezeu, cu câțiva ani în urmă aș fi *murit* decât să-i îmbrac de la second-hand – și asta însemna că ne rămâneau destui bani ca să cumpărăm mâncare decentă, care îi plăcea lui Pat, uneori friptură la cină. Cam așa: „*Uite, totul e în regulă, vezi? Putem să ne permitem foarte bine asta. Nu ne-am transformat în țigănuși peste noapte. Suntem încă noi*”.

Probabil că Richie ar fi văzut o prințesă răsfățată din clasa de mijloc, a cărei conștiință de sine era prea superficială ca să supraviețuiască fără salată pesto și pantofi de firmă. Eu am văzut un curaj fragil, osândit, care mi-a frânt inima. Am văzut o fată care credea că înălțase o fortăreață împotriva mării sălbatice, proptindu-se în ușă cu toate armele ei jalnice, luptându-se de-i ieșea sufletul, în timp ce apa se prelingea peste ea.

— Dar nu era totul OK.

— Nu. Nu era deloc OK. Pe la începutul lunii iulie... Pat a continuat să devină din ce în ce mai nervos, și mai mult – nu numai că ne ignora pe mine și pe copii, uita că existam, fiindcă avea ceva imens în minte. A vorbit despre zgomotele din pod de mai multe ori. Chiar s-a echipat cu vechile monitoare de copil, însă tot n-am reușit să pricep de ce. M-am gândit... băieți cu dispozitive, știi? Am crezut că Pat doar găsisese modalități să-și umple tot timpul ăla liber. Din faza asta am știut că nu-l irita doar lipsa unui loc de muncă, ci... Stătea tot mai mult pe calculator sau pierdea vremea singur la etaj când copiii erau cu mine la parter. Eram speriată că era dependent de vreun fel de porno ciudat sau că avea vreo aventură de-asta on-line, sau că făcea *sexting*^[70] cu cineva pe telefon.

Jenny a scos un sunet la jumătatea distanței dintre râs și suspin, aspru și suficient de mâhnit ca să mă facă să tresar.

— Dumnezeu, dacă ar fi fost doar atât. Probabil că ar fi trebuit să mă uit pe monitorul ăla, dar... nu știu. Aveam și eu problemele mele.

— Intrările prin efracție.

O mișcare stânjenită din umeri.

— Da. Mă rog, sau ce erau. Cam atunci au început – sau, oricum, atunci am început eu să le observ. Asta m-a făcut să nu mai gândesc cum trebuia. Căutam tot timpul ceva care lipsea sau era mutat din loc, dar dacă aș fi reperat, într-adevăr, ceva, m-aș fi îngrijorat de faptul că nu eram doar paranoică – și atunci m-am îngrijorat că eram paranoică în legătură cu Pat...

Iar îndoielile Fionei nu ajutaseră. M-am întrebat dacă ea simțise, în adâncul sufletului, că o împingea mai rău pe Jenny să-și piardă echilibrul, sau dacă fusese onestitate nevinovată. Dacă e în cadrul familiei, e întotdeauna nevinovat.

— Așa că am încercat să ignor tot și să-mi văd de treabă. Nu știam ce altceva să fac. Am curățat casa și mai mult. În clipa în care copiii murdăreau ceva, curățăm sau spălăm – dădeam cu mopul în bucătărie cam de trei ori pe zi. Nu doar ca să-i ridic mai mult moralul lui Pat. Trebuia să păstrez totul perfect, astfel ca, dacă ceva era vreodată mișcat din loc, să știu imediat. Adică – o sclipire de precauție – nu era mare lucru. Cum ți-am zis înainte, știam că, probabil, Pat muta lucrurile și uita. Doar mă asiguram.

Și aici crezusem că-l proteja pe Conor. Nici măcar nu-i trecuse vreodată prin minte că el era implicat. Era absolut sigură că halucina. Nu putea să se gândească decât că exista posibilitatea de coșmar ca medicii să descopere că era nebună și s-o țină aici. Își proteja cel mai prețios lucru care-i rămăsese: planul ei.

— Am înțeles, am zis eu.

Sub acoperirea schimbării poziției, mi-am verificat ceasul. Eram acolo de vreo douăzeci de minute. Mai devreme sau mai târziu, Fiona – mai ales dacă aveam dreptate în ceea ce o privea – nu mai putea să aștepte.

— Și apoi...? Ce s-a schimbat?

— Apoi, zise Jenny...

Camera era din ce în ce mai sufocantă, dar ea își înfășurase brațele în jurul corpului, de parcă i-ar fi fost frig.

— ...într-o noapte târziu, m-am dus în bucătărie și Pat dărmase, practic, calculatorul de pe birou, încercând să se deconecteze de la ce făcea acolo. Așa că m-am așezat lângă el și am zis: „OK, trebuie să-mi spui ce se întâmplă. Nu-mi pasă ce e, putem să rezolvăm asta, însă trebuie să știu”. La început a spus: „OK, totul e bine, am totul sub control, nu-ți face griji”. Bineînțeles că asta m-a făcut să intru în panică – și spuneam: „Of, Doamne, ce e? Ce e? Niciunul dintre noi nu se mișcă de la biroul ăsta până nu-mi explici ce se întâmplă”. Și Pat, când m-a văzut cât eram de speriată, pur și simplu, a început să *toarne* din el: „N-am vrut să te sperii, am crezut că pot să-l prind, și tu n-ar fi trebuit nici măcar să știi...” Și toate chestiile alea despre nurcă și dihor, și oase în pod, și oameni on-line care au idei...

Jumătatea aia de râs aspru din nou.

— Știi ceva? Am fost în al nouălea *cer*. Am replicat: „Stai așa, asta *e*? Doar *asta* e în neregulă?” Uite cum îmi făceam griji despre aventuri și, știu și eu, *boli* în stadiu terminal, și Pat îmi sugera că s-ar putea să avem un *șobolan*. Practic, am izbucnit în lacrimi. Eram atât de ușurată. Am zis: „Deci, sunăm un exterminator mâine. Nu-mi pasă dacă trebuie să luăm un împrumut bancar, merită s-o facem”. Dar Pat a spus: „Nu, ascultă, nu înțelegi”. A menționat că încercase deja cu un exterminator, numai că tipul îi zisese că orice am avea noi, nu era de competența lui. Am adăugat: „Of, *Doamne*, Pat, și ne-ai ținut să locuim aici? Ești nebun?” S-a uitat la mine ca un copil mic care îți aduce noul lui desen și tu i-l arunci în coșul de gunoi. A răspuns: „Crezi că v-aș lăsa pe tine și pe copii să stați aici dacă n-ați fi în siguranță? Mă *ocup* de asta. Nu ne trebuie niciun exterminator să se prostescă pe-aici cu otravă și să ne încarce la plată cu câteva mii. O

să pun *eu* mâna pe chestia asta”.

Jenny a clătinat din cap.

— Am zis: „Hm, alo? Până acum n-ai reușit nici să-i arunci o *privire*”, și el a spus: „Păi, da, dar asta fiindcă n-am vrut să fac nimic care să te dea pe tine peste cap. Acum, că știi, pot să fac tot felul de chestii. Dumnezeu, Jen, ce ușurare uriașă!”

Râdea. Lăsat pe spate în scaun, frecându-și capul, astfel că părul îi era tot în dezordine, chiar și râzând. Personal, nu prea vedeam nimic de râs, și totuși... Ceva care ar fi putut să fi fost un zâmbet, dacă ar fi fost mai puțin trist. A fost drăguț să-l văd așa, înțelegi? Chiar drăguț. Așa că am întrebat: „Ce fel de chestii?”

Pat și-a pus coatele pe birou, așezându-se ca atunci când obișnuiam să facem planuri de vacanță, și a răspuns: „Păi, monitorul din pod, evident, nu merge, nu? Animalul îl fentează – poate că nu-i place infraroșul, nu știu. Deci nu trebuie decât să gândim ca un animal. Înțelegi ce vreau să spun?”

Am zis: „Absolut deloc”, iar el a râs din nou. A continuat: „OK, ce *vrea*? Nu suntem siguri – ar putea fi hrană, căldură, chiar companie. Dar orice ar fi, animalul crede că are să găsească în casa asta, altfel n-ar fi aici, nu? Vrea ceva ce crede că are să obțină de la *noi*. Așa că trebuie să-i dăm șansa să se apropie”.

Am replicat: „Oh, drace, *nu*”, însă Pat a zis: „Nu, nu, nu, nu-ți face griji, nu atât de aproape! Vorbesc despre o șansă *controlată*. *Noi* o controlăm, tot timpul. Am montat un monitor pe palier, îndreptat spre trapa podului, nu? Las trapa deschisă, însă cu plasă de sârmă trasă peste ea, astfel ca animalul să nu poată să ajungă în casă. O să ținem lumina aprinsă pe palier, ca să fie suficientă, să nu fim nevoiți să folosim infraroșu, în caz că asta îl sperie. Și apoi nu trebuie decât să așteptăm. Mai devreme sau mai târziu, o să fie ispitit, are să simtă nevoia să se apropie de noi, are să se îndrepte spre trapă – și bum-bum, îl prindem pe camera video. Înțelegi? E perfect!”

Palmele lui Jenny s-a întors în sus neputincioase.

— Nu-mi suna tocmai perfect. Dar, vreau să spun... Trebuia să-mi susțin soțul, nu? Și, cum am zis, atunci părea cel mai fericit din ultimele luni. Așa că am fost de acord: „OK, în regulă. Dă-i bătaie”.

Povestea asta ar fi trebuit să fie în pășărească, fragmente incoerente icnite între suspine. În schimb, a fost limpede precum cristalul. O depăna cu aceeași precizie neobosită, cu voința de fier cu care își adusese casa la perfecțiune în fiecare noapte, înainte să poată să adoarmă. Poate că ar fi trebuit să-i admir autocontrolul sau cel puțin să-i fiu recunoscător pentru asta. Crezusem, înainte de primul interviu, că Jenny dizolvată într-un urlet de durere era cel mai rău coșmar al meu. Vocea aia egală, liniștită, aproape imaterială, care te trezește în puterea nopții să-ți șoptească din nou și din nou la ureche, era mult mai rău.

— Când a avut loc discuția asta? am întrebat eu și a trebuit să-mi curăț gâtul înainte ca vorbele să iasă.

— Pe la sfârșitul lunii iulie? Dumnezeu...

Am văzut-o înghițind în sec.

— În urmă cu mai puțin de trei luni. Nu-mi vine să cred... Parcă ar fi trecut trei *ani*. Sfârșitul lunii iulie corespundea cu postările lui Pat pe forumul de discuții.

— Ai presupus că animalul exista? Sau ți-a trecut prin minte, fie și numai ca o posibilitate, că soțul tău s-ar putea să și-l fi imaginat?

— Pat nu era nebun, a replicat Jenny energic și instantaneu.

— Nu m-am gândit că era. Dar mi-ai spus că era foarte stresat. În condițiile astea, imaginația oricui ar putea să devină un pic hiperagitată.

Jenny s-a foit neliniștită.

— Nu știu. Poate că m-am întrebat cumva. Adică, nu auzisem niciodată nimic, deci...

Un ridicat din umeri.

— Însă nici nu mi-a păsat cu adevărat. Nu-mi păsa decât să revenim la normal. Am presupus că odată ce Pat instala camera video, lucrurile aveau să se îmbunătățească. Fie arunca o privire la animalul ăsta, fie își dădea seama că nu era acolo – fiindcă plecase în altă parte sau nu fusese niciodată acolo, de la bun început. Și oricum ar fi fost, el avea să se simtă mai bine dacă făcea ceva și vorbea cu mine, nu? Eu încă mai cred că e logic. Nu era o nebunie să gândești așa, nu? Oricine ar fi crezut așa. Este?

Era cu ochii pe mine, uriași și rugători.

— Exact așa aș fi gândit și eu. Dar nu s-a întâmplat așa?

— Lucrurile s-au *în răutățit*. Pat tot nu vedea nimic, dar în loc s-o lase baltă, a decis că animalul știa că monitorul era acolo. Am întrebat: „OK, alo, *cum* așa?” El a răspuns: „Orice ar fi, nu e prost. E departe de a fi prost”. A zis că tot auzea zgâriatul în camera de zi, când se uita la televizor, așa că s-a gândit că animalul s-a speriat de monitor și a intrat în *pereți*. A spus: „Trapa asta e mult prea expusă. Nu știu ce-a fost în capul meu. Niciun animal sălbatic n-are să iasă așa la iveală. *Desigur*, s-a mutat în pereți. Chiar trebuie să fixez monitorul spre interiorul peretelui din camera de zi”.

Am replicat: „Nu. În niciun caz”, dar Pat a insistat: „OK, haide, Jen, vorbim doar despre o găurică. O s-o fac în afara vederii, lângă canapea. Nici măcar n-o să știi că e acolo. Doar pentru câteva zile, poate cel mult o săptămână. Doar până aruncăm o privire la asta. Dacă nu rezolvăm acum, animalul ar putea să se blocheze în pereți și să moară acolo, apoi o să fiu nevoit să sfâșii jumătate din locul ăsta ca să-l scot afară. Nu vrei asta, nu?”

Degetele lui Jenny trăgeau de tivul cearșafului, plisându-l în falduri mici.

— Ca să fiu sinceră, nu eram chiar atât de îngrijorată de asta. Poate că avea dreptate. Poate că în adâncul sufletului credeam că nu era nimic acolo. Însă pentru orice eventualitate... Și însemna atât de mult pentru el. Așa că am zis OK.

Degetele i s-au mișcat mai repede.

— Poate că asta a fost greșeala mea. Aici am greșit. Poate că dacă aș fi pus piciorul în prag atunci, ar fi uitat de asta. Crezi?

Am simțit de parcă ceva îmi opărea pielea, justificarea aia disperată, ca și cum era ceva ce n-aveam să fiu niciodată capabil să înțeleg.

— Mă îndoiesc că ar fi uitat.

— Crezi? Nu ai convingerea că dacă aș fi zis, pur și simplu, nu, totul ar fi fost bine?

N-am putut să-i îndur privirea.

— Deci Pat a făcut o gaură în perete?

— Da. Casanoastră minunată, pentru care muncisem ca nebunii s-o cumpărăm și s-o

păstrăm frumoasă, pe care o *iubeam*, iar el o făcea bucățele. Eram gata să plâng. Pat mi-a văzut fața și a zis, cu adevărat *sumbru*: „Ce mai contează? Încă vreo câteva luni și oricum are să fie a băncii”. Nu mai afirmase nimic de genul ăsta până atunci. Înainte, ziceam amândoi întotdeauna: „O să găsim o cale. O să fie bine...” Și privirea de pe fața lui... N-am putut să spun nimic. Doar m-am întors și am ieșit, și l-am lăsat acolo, să dea cu ciocanul în perete. S-a dărâmat ca și cum era făcut din nimic.

Mi-am verificat din nou ceasul, cu coada ochiului. Din ce știam, Fiona avea deja urechea presată de ușă, încercând să afle ceva ca să dea buzna înăuntru. Am tras scaunul chiar mai aproape de Jenny – asta mi-a făcut părul din vârful capului să se zbârlească –, încât ea să nu ridice vocea.

— Și apoi, nici noua cameră video n-a surprins nimic. Și o săptămână mai târziu, eu și copiii ne-am întors de la cumpărături, și acolo era altă gaură, pe hol. Am întrebat: „Ce e asta?” Și Pat a răspuns: „Dă-mi cheile de la mașină, îmi trebuie alt monitor, rapid. Se mișcă înainte și înapoi între camera de zi și hol – jur că-și bate joc de mine în mod deliberat. Încă un monitor, și-l prind pe ticălos!” Poate că aș fi putut să pun piciorul în prag atunci, poate că atunci ar fi trebuit s-o fac, dar Emma a întrebat la rândul ei: „Ce? Ce? Ce se mișcă, tati?”, iar Jack țipa: „Ticălos, ticălos, ticălos!”, și am vrut doar să-l scot pe Pat de-acolo, ca să pot să rezolv cu ei. I-am dat cheile și el, practic, a fugit pe ușă.

Un mic zâmbet amar, unilateral.

— Mult mai entuziasmat decât fusese în ultimele luni. Le-am explicat copiilor: „Tatăl vostru crede că s-ar putea să avem un șoarece. Nu vă faceți griji”. Și când Pat s-a întors – cu *trei* monitoare video, pentru orice eventualitate, în condițiile în care Jack purta blugi de la second-hand –, i-am zis: „Nu e nevoie să pomenesti despre asta în prezența copiilor, altfel au să aibă coșmaruri. Vorbesc serios”. El a replicat: „Da, sigur, ai dreptate, ca de obicei. Nicio problemă”. Asta a durat cât? Două ore? În *aceeași seară* eram în camera de joacă, citindu-le copiilor, și Pat a venit în fugă cu unul dintre blestematele alea de monitoare zicând: „Jen, ascultă, face zgomotul ăla şuierător nebun acolo, ascultă!” M-am uitat urât la el, dar nici măcar n-a băgat de seamă, până n-am spus: „Vorbim mai târziu despre asta”, apoi a părut, de fapt, supărat.

Ridica vocea. Îmi venea să-mi trag șuturi singur că nu adusesem pe cineva, pe oricine, chiar și pe Richie, să stea de pază afară la ușă.

— Și după-amiaza următoare, a continuat Jenny, era pe calculator și copiii erau *chiar acolo*, le pregăteam gustarea, și Pat a zis: „Uau, Jen, ascultă la asta! Un tip din Slovenia crește nurca asta uriașă, cam de mărimea unui câine. Mă întreb dacă nu cumva una o fi scăpat și...” Și fiindcă erau copiii acolo, am fost nevoită să spun: „Foarte interesant. Ce-ar fi să-mi povestești despre asta mai târziu”, când în sinea mea chibzuiam doar: „*Nu-mi pasă! De-aia nu mai pot eu! Nu vreau decât să-ți ții gura în prezența copiilor!*”

Jenny a încercat să respire adânc, însă mușchii îi erau prea tensionați ca s-o lase.

— Deci copiii și-au dat seama, desigur – oricum, măcar Emma. Câteva zile mai târziu, eram în mașină cu ea și cu Jack, iar ea a întrebat: „Mamă, ce-i aia o nurcă?” Am răspuns: „E un animal”, și ea a adăugat: „Avem una în peretele nostru?”

Am precizat cât se poate de firesc: „Oh, nu prea cred. Dacă e totuși, tata o să scape de ea”. Copiii păreau OK cu asta, deși îmi venea să-i *trag* una lui Pat. Am ajuns acasă și i-

am spus – ținam, am trimis copiii afară, în grădină, ca să nu audă – și Pat doar a zis: „Ups, rahat, îmi pare rău. Uite ce, totuși. Acum, că știu, poate că ar putea să ajute. Nu pot să stau cu ochii pe toate monitoarele astea simultan. Îmi tot fac griji că-mi scapă ceva. Poate copiii ar putea să stea fiecare la câte unul?” Ceea ce era atât de rău, încât abia am putut să *vorlesc*. Am spus doar: „Nu. Nu. În niciun blestemat de caz. Nici măcar să nu mai sugerezi asta vreodată”. Și el n-a mai făcut-o. Și, desigur, chiar dacă a zis că avea prea multe monitoare, n-a obținut nimic din peretele holului, așa că a făcut mai multe găuri, a montat mai multe monitoare. De fiecare dată când mă uitam *în jur*, descopeream o gaură nouă *acasă* la noi!

Am scos niște zgomote liniștitoare fără noimă. Jenny n-a observat.

— Și doar asta făcea: se uita în monitoare. A luat *capcana* asta – nu doar o cursă de șoareci, ci chestia asta oribilă, masivă, cu dinți, pe care a pus-o în pod – mă rog, presupun că ai văzut-o. Se purta ca și cum era vreun mare *mister*. Zicea doar: „Nu-ți face griji, iubito, ce nu știi nu-ți face rău”, dar era total într-al nouălea cer cu asta, de parcă era un Porsche nou-nouț sau vreo baghetă magică din povestea care avea să ne rezolve toate problemele pe vecie. S-ar fi uitat la capcană non-stop, dacă ar fi putut. Nu se mai juca deloc cu copiii – nu puteam nici măcar să-l las pe Jack cu el când o duceam pe Emma la școală, altfel aș fi venit *acasă* și l-aș fi găsit pe Jack pictând podeaua din bucătărie cu sos de roșii, în timp ce Pat stătea acolo, la un metru, cu ochii în ecranele astea mici, cu gura deschisă. Am încercat să-l conving să le oprească atunci când erau copiii de față, și de multe ori așa făcea, însă asta însemna doar că în clipa în care copiii erau în pat, Pat avea să stea în fața chestiilor ăloră cât era seara de lungă. De câteva ori am încercat să prepar o cină sofisticată, cu lumânări, flori și argintăria frumoasă, și m-am îmbrăcat – ca la o întâlnire romantică de seară, înțelegi? –, dar el doar a aliniat monitoarele în fața farfuriei și tot timpul cât am mâncat s-a uitat la ele. A zis că era important. Chestia devenea hiperagitată când simțea miros de mâncare, așa că trebuia să fie pregătit. Mă rog, eu credeam că și *noi* eram importanți, însă nu, se părea că nu.

M-am gândit la freneticele postări de pe forumurile de discuții: „*Ea nu înțelege, ea nu pricepe...*”

— Ai încercat să-i spui lui Pat cum te simțeai?

Jenny a fluturat din mâini, cu furtunul pentru intravenos legănându-se din acea mare vânătaie purpurie.

— *Cum?* El nu *purta*, literalmente, o conversație, ca nu cumva să rateze ceva pe *blestematele* alea de monitoare. Când încercam să-i spun ceva, chiar și numai să-i cer să ia ceva de pe un raft, îmi făcea semn să *tac*. Nu mai făcuse asta până atunci. Nu știam dacă ar fi trebuit să renunț sau dacă gestul meu avea să-l facă pe Pat să țipe la mine, sau să-l îndepărteze de mine chiar mai mult. Și nu știam *de ce* nu știam – indiferent că eram atât de stresată sau nu gândeam cum trebuia, sau dacă, pur și simplu, nu exista un răspuns corect...

— Înțeleg, am rostit eu liniștitor. Nu voiam să spun că...

Jenny nu s-a oprit.

— Și, oricum, practic, nici măcar nu ne mai *vedeam* unii cu alții. Pat zicea că, de fapt, chestia era „mai activă” pe timp de noapte, așa că stătea până târziu și dormea o

jumătate de zi. Obişnuiam să mergem la culcare împreună, însă copiii se trezeau devreme, deci nu puteam să stau cu el. Pat ar fi vrut s-o fac – tot zicea: „Haide, sunt sigur că asta e seara când îl vedem, simt eu asta” – mereu avea câte o idee care avea să meargă, cu siguranță, ca să prindă chestia, cum ar fi vreo momeală nouă sau vreo chestie ca un cort deasupra găurii și a camerei, astfel ca animalul să se *simtă în siguranță*. Și insista: „Te rog, Jenny, te rog, te implor – nu vreau decât să arunc o privire, și ai să fii mult mai fericită, n-ai să-ți mai faci griji pentru mine. Știu că nu mă crezi, doar stai trează în noaptea asta, și ai să vezi...”

— Și ai stat?

Mi-am păstrat vocea joasă și am sperat ca Jenny să-mi urmeze exemplul, dar a ei făcea bucle tot mai ascuțite.

— Am *încercat*! Nu puteam să sufăr nici să *mă uit* la găurile alea, le uram *atât de mult*, însă m-am gândit că dacă Pat avea dreptate, atunci i-o datoram lui, iar dacă se înșela, atunci puteam la fel de bine să fiu sigură, înțelegi? Și oricum ar fi fost, cel puțin făceam *ceva* împreună, chiar dacă nu era chiar o cină romantică. Cert e că ajunseseam să fiu atât de epuizată, încât de câteva ori am crezut că aveam să adorm la volan. Nu mai puteam să fac asta. Așa că mă duceam la culcare la miezul nopții și Pat venea sus când era prea obosit ca să-și țină ochii deschiși. La început era pe la ora două, apoi la trei, patru, cinci, uneori dimineața îl găseam prăbușit pe canapea, cu toate monitoarele aliniate pe măsuta de cafea. Sau în scaunul de lângă calculator, fiindcă își petrecuse toată noaptea on-line, citind despre animale.

— „Dacă avea dreptate.” Până în punctul ăsta ai avut îndoieli, am zis eu.

Jenny a respirat o dată, și pentru o clipă am crezut că avea să se năpustească din nou la mine, dar șira spinării i s-a încovoiat și s-a prăbușit înapoi pe perne.

— Nu, a rostit ea încet. Pe-atunci știam. Știam că nu era nimic acolo. Dacă ar fi fost, cum se face că nu auzeam niciodată nimic? Cum de nu vedeam nici măcar o dată ceva, cu toate camerele alea? Am încercat să-mi spun că s-ar putea să fie totuși adevărat, însă știam. Dar atunci era prea târziu. Casa noastră era făcută bucăți, eu și Pat nu mai vorbeam, nu-mi mai aminteam nici ultima dată când ne sărutasem, vreau să spun un sărutat adevărat. Pretențiile copiilor creșteau tot timpul, deveneau nervoși, chiar dacă ei nu înțelegeau de ce.

Și-a mișcat capul dintr-o parte în alta, orbește.

— Știam că ar fi trebuit să fac ceva, să opresc totul – nu sunt tâmpită, nu sunt nebună, am știut asta în faza aia. Dar nu știam ce să fac. Nu există nicio carte de *autoajutorare* în sensul ăsta, nu există niciun grup pe internet. Nu ne spun ce să facem cu privire la asta la cursul de îndrumare în căsnicie.

— Nu te-ai gândit să vorbești cu cineva?

Sclipirea aia de oțel.

— Nu. În niciun caz. Glumești?

— Era o situație dificilă. O grămadă de oameni ar fi simțit, poate, că ar ajuta să stea de vorbă cu cineva.

— Cu cine?

— Cu sora ta, poate.

— Fiona...

O strâmbătură crispată a gurii lui Jenny.

— Hm, nu prea cred. Mi-e dragă Fi, dar, cum am mai zis, sunt chestii pe care ea, pur și simplu, nu le înțelege. Și, oricum, ea a fost mereu... Mă rog, surorile sunt geloase. Lui Fi i s-a părut mereu că obțineam lucrurile simplu, că doar îmi cădeau în poală, în timp ce ea își pune fundul serios la treabă pentru orice. Dacă i-aș fi zis ceva, o parte din ea trebuie că ar fi spus: „*Ha-ha, acum știi și tu cum e*”. N-ar fi spus-o, însă mi-aș fi dat seama. Cum ar fi ajutat asta la ceva?

— Și prietenii?

— Nu mai am genul ăsta de prieteni. Și cam ce să le spun? „*Bună, Pat are halucinații despre un animal care trăiește în pereții noștri, cred că e tra-la-la?*” Da, cum să nu! Nu sunt proastă. După spui cuiva, se află. Ți-am zis, n-aveam de gând să las să râdă lumea de noi – sau, chiar mai rău, să ne *compătimească*.

Gândul la asta a făcut-o să-și împingă bărbia în afară, gata de luptă.

— M-am tot gândit la fata asta, Shona, cu care îmi pierdeam timpul când eram mici – s-a transformat într-o cățea totală acum. Nu mai suntem în contact, dar dacă ar fi auzit despre asta, mi-ar fi dat imediat telefon. De câte ori am fost tentată să-i spun ceva lui Fi sau oricui altcuiva, am auzit asta: Shona. „*Jenny! Bună! Of, Doamne, am auzit că Pat e pierdut cu totul, că vede elefanți roz pe tavan? Toată lumea spune: «Uau, cine ar fi zis?» Îmi aduc aminte că toți credeam că erați cuplul perfect, domnul și doamna Plictiseală, fericiți până la adânci bătrâneți... Îți dai seama cât ne-am înșelat? Trebuie să plec, e timpul pentru masajul meu cu pietre calde. Voiam doar să-ți spun că-mi pare atât de rău că totul ți-a mers așa de prost! Paaa!*”

Jenny stătea țeapănă în pat, cu palmele apăsate peste pătură, cu degetele săpând în aceasta.

— Asta a fost *singura* chestie pe care am tot căutat-o: să nu știe nimeni. Mi-am tot repetat, mereu și mereu, că *cel puțin aveam asta*. Câtă vreme lumea credea că o duceam grozav, aveam o șansă să ne revenim și să o ducem din nou grozav. Dacă lumea crede că ești un fel de ratat nebun, începe să te *trateze* ca pe un ratat nebun, și atunci ești terminat. Terminat cu totul.

„*Te simți cum te tratează toată lumea. Cu ce era asta diferit?*”, îi zisesem eu lui Richie.

— Există profesioniști. Consilieri, terapeuți. Tot ce ai fi spus vreunuia dintre ei ar fi fost confidențial.

— Și ar fi zis că Pat era ȋicnit și l-ar fi închis în vreo casă de nebuni, unde chiar ar fi înnebunit? Nu. Pat n-avea nevoie de terapeut. Ci doar de o *slujbă*, ca să nu aibă tot timpul ăsta liber să se sperie din nimic, să fie nevoit să meargă la culcare la o oră decentă, în loc de...

Jenny a împins desenul deoparte așa de violent, că a zburat de pe pat, oprindu-se pe piciorul meu cu un sunet urât de răzuire.

— Trebuia doar să țin lucrurile sub control până când făcea rost din nou de un loc de muncă. Asta era tot. Și n-aș fi putut s-o *fac* dacă știa toată lumea. Când o luam pe Emma de la școală și profesoara ei îmi zâmbea și zicea: „Oh, Emma a început să citească mult mai bine” sau, mă rog, ca unei mame normale care se ducea acasă într-o casă normală –

asta era singura dată când mă *simțeam* normală. Aveam *nevoie* de asta. Doar asta mă ajuta să trec prin toate. Dacă ea mi-ar fi zâmbit îngrozitor de compătimitor și m-ar fi bătut pe braț fiindcă ar fi aflat că tatăl Emmei era într-o casă de nebuni, m-aș fi ghemuit și aș fi murit chiar acolo, pe jos, în clasă.

Am simțit aerul solid din cauza căldurii. Pentru o fracțiune de secundă, m-am văzut pe mine și pe Dina, poate la paisprezece și la cinci ani, pe mine ducându-i convulsiv brațul la spate la poarta școlii: „*Taci, să taci, să nu vorbești niciodată despre mama în afara clasei, altfel îți rup mâna...*” Țipătul ascuțit, ca un șuierat de abur, ieșit din ea, și plăcerea ca de cădere în gol din stomacul meu când i-am ridicat și mai sus încheietura mâinii.

M-am aplecat să ridic desenul, ca să pot să-mi ascund fața.

— Nu mi-am dorit niciodată prea multe, a continuat Jenny. N-am fost genul de ambițioasă care își dorea să fie star pop sau CEO^[71], sau sex-appeal. N-am vrut decât să fiu normală.

În voce i se atenuase toată forța, rămânând uscată și ștearsă. Am pus desenul înapoi pe pat. N-a părut să observe.

— De-asta nu l-ai mai trimis pe Jack la grădiniță, nu? Nu din cauza banilor. Fiindcă zicea că auzise animalul și ți-a fost teamă că o să spună asta acolo.

Jenny s-a ferit ca și cum aș fi ridicat o mână la ea.

— A tot *continuat* s-o spună! Pe la începutul verii o făcea doar din când în când, și doar fiindcă îl încuraja Pat – veneau jos, și Pat zicea: „Vezi, Jen, n-o iau eu razna. Jack chiar a auzit, nu-i așa, Jack flăcăule?” Și, desigur, Jack confirma: „Da, mami, am auzit animalul în tavan!” Dacă-i spui unui copil de trei ani că a auzit ceva, și dacă știe că tu *vrei* ca el să fi auzit, atunci da, *desigur* că o să sfârșească, până la urmă, convins că a auzit. Pe-atunci nici măcar nu credeam că era mare lucru. Ziceam: „Nu-ți face griji, e doar o pasăre, o să iasă din nou afară într-un minut”. Dar apoi...

Ceva i-a scuturat trupul, atât de tare, că am crezut că o să vomite. Mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama că fusese un fior.

— ... apoi a început să spună din ce în ce mai des: „Mamă, aminimalul a zgâriat, și a zgâriat, și a zgâriat în peretele meu! Mamă, aminimalul a sărit în sus și în jos, uite așa! Mamă, aminimalul, aminimalul...” Și pe urmă, într-o după-amiază, prin august cred, spre sfârșitul lunii, l-am dus să se joace acasă la prietenul lui, Karl, iar când m-am întors să-l iau, erau amândoi în grădină, țipând și pretinzând că loveau ceva cu bețele. Aisling – mama lui Karl – mi-a zis: „Jack vorbește despre un animal mare care mârâie amenințător, iar Karl a zis că ar trebui să-l omoare, așa că asta făceau. E OK? Nu te deranjează?”

Fiorul ăla chinuitor din nou.

— Of, Doamne. Am crezut c-o să leșin. Slavă Domnului, Aisling a considerat că era ceva inventat de Jack – era îngrijorată doar în caz că aș fi crezut că îi încuraja să fie cruzi cu animalele. Nu știu cum am scăpat de-acolo. L-am luat pe Jack acasă și m-am așezat pe canapea cu el în poală – așa făceam la discuțiile serioase. Am zis: „Jack, uită-te la mine. Ți-amiintești când ți-am spus că Bestia nu e reală? Nici animalul ăsta de care i-ai pomenit lui Karl nu există, e la fel ca Bestia: inventat. Știi că nu e un animal adevărat, nu-i așa? Știi că e doar o amăgire. Nu-i așa?”

Nu s-a uitat la mine. A continuat să se agite, încercând să se dea jos din brațe – lui Jack nu i-a plăcut niciodată să stea liniștit, dar nu era asta. L-am prins mai tare de brațe – eram îngrozită că-i făceam, de fapt, rău, însă trebuia să-l aud spunând da. Trebuia. În cele din urmă, a țipat: „Nu! Mârâie în perete! Te urăsc!” Și m-a lovit în stomac, s-a retras și a fugit.

Jenny și-a netezit pătura cu grijă peste genunchi.

— Așa a zis. Am sunat la grădiniță și le-am spus că Jack nu se mai întoarce. Știu că au crezut că din cauza banilor – nu mă bucuram, dar n-am găsit nimic mai bun. Când Aisling a sunat după asta, n-am răspuns la telefon. A lăsat mesaje, însă le-am șters. După un timp a renunțat să mai sune.

— Și Jack a continuat să vorbească despre animal?

— După asta, nu. O dată sau de două ori, doar mici mențiuni, ca și cum ar fi vorbit despre Baloo sau Elmo, înțelegi? Nu ca și cum ar fi fost în viața lui reală. Știam că se putea să fie doar fiindcă își spunea că eu nu voiam să aud, dar era OK. Jack era mic. Cât timp știa să nu se poarte ca și cum ar fi fost real, nu conta atât de mult dacă știa de ce. Odată ce totul se termina, avea să uite cu totul.

— Și Emma? am întrebat eu cu grijă.

— Emma, a rostit Jenny atât de blând, de parcă voia să cuprindă cuvântul între palme și să-l păstreze în siguranță, să nu se verse. Am fost atât de speriată în privința Emmei! Ea era încă destul de mică încât să știu că ar putea să sfârșească prin a crede dacă Pat continua să vorbească mereu despre asta. Însă nu era chiar atât de mică încât cineva să-și imagineze că era doar un joc, așa cum făcuse Aisling cu Jack. Și nici nu puteam s-o retrag de la școală. Și Emma nu putea să ignore – când ceva o supăra, stătea supărată cu săptămânile și își reamintea mereu și mereu. Dacă era absorbită în asta, nu știam ce aveam să mă fac. Când încercam să mă gândesc, mi se întuneca mintea.

Așa că, atunci când am pus-o în pat, în noaptea aia din august după ce vorbisem cu Jack, am încercat să-i explic: „Scumpo, știi despre ce animal vorbește tati? Cel din pod?”

Emma m-a privit pe furiș cu grijă. Mi-a frânt complet inima – n-ar fi trebuit niciodată să se supravegheze în preajma mea –, dar, în același timp, am fost, de fapt, bucuroasă că știa să aibă grijă. A răspuns: „Da. Ăla care zgârie”. Am adăugat: „L-ai auzit vreodată?”, și ea a clătinat din cap și a zis: „Nu”.

Pieptul lui Jenny s-a ridicat și s-a lăsat.

— Ușurare. Iisuse, ușurare. Emma nu era mincinoasă. Aș fi știut. Am continuat: „Corect. Asta fiindcă nu e cu adevărat acolo. Tati e doar un pic confuz acum. Uneori, oamenii se gândesc la prostioare când nu se simt grozav. Îți aduci aminte când ai avut gripă și ai greșit numele la toate păpușile tale, fiindcă totul era amestecat în capul tău? Așa se simte tati acum. Deci doar trebuie să avem grijă de el și să așteptăm să se facă bine”.

Emma a înțeles – îi plăcea să mă ajute să am grijă de Pat când era bolnav. A zis: „Pesemne că are nevoie de medicamente și de supă de pui”. Am spus: „OK, o să încercăm asta. Dar dacă nu funcționează imediat, știi cu ce poți să-l ajuți cel mai mult? Să nu spui nimănui. Absolut nimănui, niciodată. Tati are să se facă bine în curând, iar când o să se întâmple, e foarte important ca nimeni să nu știe despre asta, altfel are să

creadă că e tare prostuț. Animalul trebuie să fie un secret de familie. Ai înțeles asta?”

A plimbat degetul mare pe foaie, atingând-o, o mișcare mică și mecanică.

— Emma a întrebat: „Dar, sigur, nu-i acolo?” Și eu am răspuns: „*Sigur-sigur*. E doar un pic de prostie, așa că n-o să vorbim niciodată despre asta. OK?” Emma a părut mult mai fericită. S-a cuibărit în pat și a zis: „OK. Ssst”. Și și-a pus degetul la gură și mi-a zâmbit de sub el...

Jenny și-a recăpătat respirația și a lăsat repede capul pe spate. Ochii ei erau pustii, ricoșând.

— Și a mai menționat vreodată? am întrebat eu repede.

Nu m-a auzit.

— Doar încercam să-mi țin copiii OK. Doar atât am putut să fac. Doar să mențin casa curată, să țin copiii în siguranță și să continui să mă trezesc de dimineață. În unele zile nu credeam că am să reușesc nici măcar asta. Știam că Pat n-avea să se facă bine – nimic n-avea să se îmbunătățească. A încetat chiar să aplice pentru locuri de muncă, și, oricum, cine l-ar fi angajat în starea în care era? Și ne trebuiau bani, dar chiar dacă mi-aș fi găsit eu de lucru, cum aș fi putut să las copiii cu el?

Am încercat să scot un fel de sunet liniștitor. Nu știu ce-a ieșit. Jenny nu s-a oprit.

— Știi cum e? Ca și cum ai fi în mijlocul viscolului. Nu vezi ce e chiar în fața ta, nu auzi nimic în afară de acel urlet alb care nu se oprește niciodată, n-ai nicio idee unde te afli sau încotro te îndrepti, și continuă să vină spre tine din toate direcțiile, doar să vină, și să vină, și să vină. Nu poți decât să faci următorul pas – nu fiindcă te va duce, de fapt, undeva, ci doar ca să nu te întinzi pe jos și să mori. Așa a fost.

Avea vocea îmbătrânită și afectată de amintirea coșmarului, ca o chestie putredă și întunecată gata să izbucnească.

Am zis – de dragul ei sau al meu, nu știam și nu-mi păsa:

— Haide să mergem mai departe. Asta era în august?

Eram doar sunete subțiri și lipsite de sens, gemând la marginea acelu viscol.

— Aveam crize de amețală – urcam pe scări și, brusc, mi se învârtea capul, trebuia să mă așez pe o treaptă și să-mi pun capul pe genunchi până dispărea.

Și am început să uit, chestii care tocmai *se întâmplau*. Cum ar fi să le spun copiilor: „Îmbrăcați-vă, mergem la cumpărături”, și Emma să se uite la mine ciudat și să zică: „Dar am fost de dimineață”, și mă uitam în dulapuri și da, tot ce crezusem că-mi trebuia era chiar acolo, însă tot nu puteam să-mi amintesc nimic – când le-am pus acolo sau când le-am cumpărat, sau chiar că am fost plecată. Sau mă duceam să fac un duș, și când îmi scoteam bluza îmi dădeam seama că părul meu era ud. Tocmai *făcusem* duș, probabil cu mai puțin de o oră înainte, dar nu-mi aminteam. Aș fi crezut că o luam razna, doar că nu-mi băteam capul cu asta. Nu puteam să rețin nimic, cu excepția secunde în care se întâmpla de fapt.

În acel moment m-am gândit la Portul Sfărâmat: la paradisul meu de vară, plin de curbe de apă și buclele păsărilor marine, și lungile căderi de lumină argintiu-aurie prin aerul dulce, de nămol și cratere, și ziduri cu margini neregulate unde se retrăgeau ființele omenești. Întâia dată în viața mea am văzut locul așa cum era: letal, profilat și perfecționat pentru distrugere cu la fel de multă pricepere precum capcana ascunsă în

podul familiei Spain. Amenințarea sa m-a orbit, mi-a zumzăit ca viespile în oasele capului. Avem nevoie de linii drepte ca să ne țină în siguranță, avem nevoie de ziduri. Construim cutii solide din beton, indicatoare, linii ale orizontului ambalate, fiindcă avem nevoie de ele. Fără una dintre astea care să le țină în loc, mințile lui Pat și Jenny o luaseră razna, mergând în zigzag într-un spațiu necartografiat, nelegat de nimic.

— Cea mai proastă parte a fost să vorbesc cu Fi. Vorbisem dintotdeauna în fiecare dimineață. Dacă aș fi încetat, ar fi știut că era ceva în neregulă. Dar era așa de *greu*. Trebuia să-mi reamintesc atât de multe – cum ar fi să mă asigur că Jack era în grădină sau în camera lui înainte să sune ea, fiindcă n-aveam de gând să-i spun că nu era la grădiniță, așa că nu puteam s-o las să-l audă. Și trebuia să încerc și să-mi amintesc ce-i zisesem înainte – o vreme am obișnuit să-mi iau notițe, ca să le am acolo a două zi și să mă asigur că făceam ce trebuia, însă am devenit paranoică gândindu-mă că Pat sau copiii le-ar fi descoperit și ar fi vrut să știe care era treaba. Și am fost nevoită să par *veselă* tot timpul, chiar dacă Pat era întins pe canapea fiindcă stătuse acolo până dimineața, holbându-se la o gaură din blestematul de perete. A fost groaznic. S-a ajuns...

Și-a șters pe furiș o lacrimă de pe față, absentă, așa cum cineva ar alunga o muscă.

— ... s-a ajuns până acolo că mă trezeam temându-mă de telefonul ăla. Nu e groaznic? Propria soră, din care mi-e dragă fiecare bucățică. Și obișnuiam să visez cu ochii deschiși la cum să fac să ne certăm destul de rău ca să înceteze să-mi mai vorbească. Aș fi făcut-o, doar că nu puteam să mă concentrez suficient de mult timp ca să vin cu ceva.

— Doamnă Spain, am zis eu mai tare accentuându-mi vocea cu un pocnet. Când au ajuns lucrurile în punctul ăsta?

După o clipă, și-a întors fața spre mine.

— Ce?... Nu știu sigur. Mi se pare că am continuat așa mult timp, ani... nu știu. Septembrie? Cândva în septembrie?

Mi-am fixat picioarele puternic pe podea și am spus:

— Să trecem la ziua aia de luni.

— Luni, a repetat absentă Jenny.

Și-a luat ochii de la fereastră și pentru o clipă înspăimântătoare am crezut că am pierdut-o din nou, apoi a inspirat lung și și-a șters altă lacrimă.

— Da. OK.

Dincolo de fereastră, lumina se schimbase. Ardea frunzele învolburate cu o strălucire portocalie translucidă, transformându-le în fanioane de pericol incandescente care-mi stârneau adrenalina. Părea că aerul fusese lipsit de oxigen, ca și cum căldura și dezinfectanții arseseră totul, lăsaseră salonul complet uscat. Tot ce purtam făcea ca pielea să mă mănânce cu înverșunare.

— N-a fost o zi bună. Emma s-a trezit cu fundul în sus – pâinea ei prăjită avea un gust amuzant și eticheta de la cămașă o deranja, și se văita, se văita, se văita... Și Jack s-a luat după ea, așa că și el a fost îngrozitor. Tot zicea și *zicea* că voia să fie un animal de Halloween. Aveam un costum de pirat pentru el. *Săptămâni* întregi își înfășurase o eșarfă în jurul capului spunând că era pirat, dar dintr-odată decidea că voia să fie „animalul

mare și înfricoșător al lui tati”. N-a mai tăcut despre asta toată ziua. Am făcut totul ca să-i distrag atenția, i-am dat biscuiți, l-am lăsat să se uite la televizor și i-am promis că-i voi lua chipsuri când ne vom duce la cumpărături – știu că par o mamă îngrozitoare, însă niciodată nu primea chestiile astea în mod normal. Doar că în ziua aia nu mai puteam să suport.

Îmi erau atât de familiare nota anxioasă din voce, mica brazdă dintre sprâncene când se uita la mine. Erau atât de obișnuite. Nicio femeie nu vrea ca un străin să creadă că e o mamă rea fiindcă-și mituiește băiețelul cu mâncare nesănătoasă. A trebuit să-mi înfrânez un fior.

— Înțeleg, am zis eu.

— Dar tot nu s-a *oprit*. Chiar și la magazin, îi spunea fetei de la casă despre animal – jur că i-aș fi zis să tacă și că nu făceam asta niciodată, numai că nu voiam ca ea să mă vadă făcând mare caz din asta. După ce am ieșit, nu i-am adresat un cuvânt lui Jack tot drumul până acasă și nu i-am dat chipsuri – a urlat așa de tare, că ne-a spart timpanele mie și Emmei, însă l-am ignorat. Doar atât am putut ca să ajung acasă fără să fac praf mașina. Poate că ar fi trebuit să mă descurc mai bine, doar că...

Jenny a mișcat capul neliniștită pe pernă.

— Nu eram nici într-o formă grozavă.

Duminică seara. Să-i reamintească să fie fericită.

— S-a întâmplat ceva. În dimineața aia, când ai coborât prima dată scările.

N-a întrebat de unde știam. De atât de mult timp, limitele vieții ei luaseră o turnură neregulată și permeabilă, că încă o invadare nu era nimic ciudat.

— Da. M-am dus să pornesc ceainicul și chiar lângă acesta, pe bufet, era... era insigna asta. Ca broșele de pe jachetele copiilor? Scria: „Mă duc la Jojo”. Avusesem și eu una ca asta, dar n-o mai văzusem de *ani* – pesemne o aruncasem când mă mutasem de acasă, nu-mi mai amintesc. Nici *vorba* să fi fost acolo cu o noapte înainte. Am făcut ordine chiar înainte de culcare, locul era imaculat. Nici *vorba*.

— Deci cum ai presupus că a ajuns acolo?

Amintirea a făcut-o să respire mai rapid.

— N-am putut să mă gândesc la *nimic*. Am stat acolo ca o idioată, holbându-mă la ea cu gura căscată. Și Pat avusese una, așa că am tot încercat să-mi spun că, probabil, o găsisse pe undeva și o pusese acolo ca s-o găsesc eu, ca un gest romantic, ca o reamintire a vremurilor bune, ca să-și ceară scuze pentru cât de îngrozitoare ajunseseră lucrurile. E genul de gest pe care l-ar fi făcut înainte să... Numai că el nu mai păstra chestii de genul ăla. Și chiar dacă ar fi păstrat, ar fi fost într-o cutie în pod. Și idioțenia aia de sârmă încă era bătută în cuie pe trapa podului. Cum ar fi putut s-o dea jos fără ca să observ?

Mi-a cercetat fața, a examinat-o să descopere vreo urmă de îndoială.

— Jur pe Dumnezeu, nu mi-am imaginat cum. Poți să te uiți. Am înfășurat insigna într-o bucată de pânză – nici n-am vrut s-o ating – și am băgat-o în buzunar. Când Pat s-a trezit, m-am rugat să zică ceva despre asta: „Oh, ți-ai găsit cadoul?”, însă n-a zis. Așa că am dus-o sus și am împachetat-o într-un pulover, în sertarul meu de jos. Du-te și vezi. E acolo.

— Știu, am zis eu cu blândețe. Am găsit-o.

— Vezi? Vezi? A fost reală! De fapt, eu...

Jenny și-a ferit fața de mine pentru o clipă. Când a început să vorbească din nou, vocea îi suna înăbușit.

— De fapt, la început m-am întrebat. Am fost... Ți-am spus cum era. M-am gândit că s-ar putea să am halucinații. Așa că mi-am înfipt adânc insigna în degetul mare – a sângerat o veșnicie. Știam că nu puteam să-mi fi imaginat, nu? N-am putut să mă gândesc la nimic altceva toată ziua – am trecut pe roșu când m-am dus s-o iau pe Emma. Însă cel puțin când am început să mă sperii că halucinam, m-am uitat la degetul mare și mi-am zis: „OK, nu o halucinație a făcut asta”.

— Dar încă erai supărată.

— Păi, *da*, evident că am fost. Aveam doar două răspunsuri posibile, și amândouă erau... erau rele. Fie că aceeași persoană intrase din nou prin efracție și o lăsase acolo – doar că am verificat alarma și era pornită. Și, oricum, de unde să fi știut cineva despre Jojo? Ar fi trebuit să fi fost cineva care mă urmărise, aflase totul despre viața mea în ansamblu, și deci voiau ca eu să *știu* că ei știau...

S-a cutremurat.

— Simțeam că o luasem razna chiar și fără să mă gândesc la asta. Chestii de genul ăsta se întâmplă doar în filme. Dar singura posibilitate la care puteam să mă gândesc era că încă mai aveam insigna mea pe undeva, și că făcusem totul chiar eu – mă dusesem și o scosesem și o pusesem în bucătărie. Și nu-mi aminteam nimic despre asta. Iar asta ar fi însemnat...

Jenny s-a uitat în sus, la tavan, clipind ca să-și înfrâneze lacrimile.

— Una e să faci treburi de zi cu zi pe pilot automat și să uiți ce-ai făcut – să te duci la magazin sau să faci un duș, treburi pe care le-aș fi făcut oricum. Dar dacă făceam chestii gen să scot insigna aia, chestii nebunești fără nicio logică... atunci puteam să fac orice. Orice. Aș fi putut să mă trezesc într-o dimineață, să mă uit în oglindă și să-mi dau seama că m-am ras în cap sau mi-am vopsit fața verde. Aș fi putut să mă duc s-o iau pe Emma de la școală într-o zi și să văd că profesoara și celelalte mame nu vorbeau cu mine, iar eu să n-am nicio idee de ce.

Gâfâia, făcând efort pentru fiecare respirație, ca și cum ar fi rămas fără suflu.

— Și *copiii*. Of, Doamne, copiii. Cum era să-i *protejez* dacă nu eram în stare să spun ce-aveam de gând să fac în clipa următoare? De unde aș mai fi știut dacă îi țineam în siguranță sau dacă aș fi, aș fi... Nu puteam să spun nici măcar de ce mă temeam că am să fac, fiindcă n-aș fi știut până nu *se întâmpla*. Gândindu-mă la asta, m-a făcut să vreau să mă îmbolnăvesc. Parcă simțeam insigna la etaj, zbatându-se, încercând să iasă din sertar. De câte ori băgam mâna în buzunar, eram îngrozită că o găseam acolo.

Să-i reamintească să fie fericită. Conor, plutind în bula lui rece din beton, cu nimic de care să se ancoreze în afară de imaginile strălucitoare și tăcute ale mișcărilor familiei Spain văzute prin ferestre și funia groasă și răsucită a ancorei care era dragostea lui pentru ei. N-ar fi visat niciodată că darul lui ar fi putut să nu facă fix ce voia el, că Jenny ar fi putut să nu reacționeze așa cum planificase el, că, indiferent dacă ar fi dat dovadă de cele mai bune intenții din lume, ar fi putut sfârâma schelele fragile care o

țineau în picioare.

— Deci ce mi-ai spus prima dată când ne-am întâlnit, despre seara aia că a fost una obișnuită – tu și Pat le-ați făcut baie copiilor, și Pat l-a făcut pe Jack să râdă jucându-se cu rochia Emmei –, nu era adevărat, am zis eu.

O jumătate de zâmbet șters, amar.

— Of, Doamne, asta. Am uitat că am zis asta. Nu voiam să crezi că eram... Ar fi putut să fi fost adevărat. Obișnuiam s-o facem înainte. Dar nu. Eu am spălat copiii, Pat a rămas în camera de zi – a zis că are „mari speranțe” pentru gaura de lângă canapea. Avea așa mari speranțe, că nici măcar nu luase cina cu noi, în caz că gaura făcea ceva uimitor între timp. A spus că nu-i era foame, că o să ia un sandvici mai târziu. Pe vremea când abia ne căsătoriserăm, obișnuiam să ne întindem în pat și să vorbim despre ziua în care o să avem copii: cum or să arate, ce nume le vom da. Pat obișnuia să glumească despre cum o să stăm toți împreună la cină în familie în jurul mesei, în fiecare seară, indiferent ce, chiar și când copiii aveau să fie adolescenți oribili și aveau să ne urască din rărunchi...

Jenny încă se uita fix în tavan și clipea chinuitor, dar o lacrimă i-a scăpat și s-a prelins în jos, în părul moale de la tâmplă.

— Și iată-ne în acea seară cu Jack bătând cu furculița în masă și strigând: „Tati, tati, tati, vino încoace!” mereu și mereu, fiindcă Pat era în camera de zi, încă în pijamaua de noaptea trecută, holbându-se la o gaură. Și Emma, cu degetele în urechi, țipând la Jack să tacă, și eu nici măcar încercând să-i fac să tacă, fiindcă nu mai aveam energie. Încercasem doar să-mi petrec restul zilei fără să mai fac nimic nebunesc. Voiam doar să dorm.

Eu și Richie, în acel prim tur sub fascicolul lanternei, luminând plapuma răvășită și știind că cineva fusese în pat când totul luase o turnură urâtă.

— Deci le-ai făcut baie copiilor și i-ai pus în pat. Și apoi...?

— M-am dus și eu la culcare. Îl auzeam pe Pat mișcându-se jos, dar n-am putut să dau ochii cu el – nu puteam să mai aud în seara aia numai despre ce făcea animalul –, așa că am rămas la etaj. Am încercat să citesc din carte pentru o vreme, însă n-am putut să mă concentrez. Aș fi vrut să pun ceva în fața sertarului în care era insigna, ceva greu, dar am știut că ar fi fost o nebunie. Deci, în cele din urmă, am stins lumina și am încercat să dorm.

Jenny s-a oprit. Niciunul dintre noi nu voia ca ea să continue.

— Și pe urmă?

— Emma a început să plângă. Nu știu cât era ceasul. Moțăiam, adormind și trezindu-mă, așteptându-l pe Pat să vină, ascultând ce făcea jos. Emma avusese mereu coșmaruri, de când era mică. M-am gândit că asta era tot, doar un coșmar. M-am ridicat și am intrat la ea, și ea stătea în pat cu totul *îngrozită*. Plânsese atât de tare, că abia mai putea să respire. Încerca să spună ceva, însă nu putea să vorbească. M-am așezat pe pat și am îmbrățișat-o – s-a agățat de mine, suspinând de să-i iasă inimioara din piept. Când s-a calmat un pic, am zis: „Ce s-a întâmplat, scumpo? Spune-i lui mami, și rezolv eu”. Iar ea a zis...

Jenny a respirat o dată profund, suspinând cu gura căscată.

— ... a zis... „E în şifonierul meu, mamă. Are să vină să mă ia.”

Am întrebat: „Ce e în şifonierul tău, scumpo?” Încă mai credeam că era doar un vis sau, poate, un păianjen. Ea ura păianjenii. Dar Emma a zis: „*Animalul*. Mami, animalul, e animalul, rânjeşte la mine cu dinţii lui...” A început să tremure din nou. Am liniştit-o: „Nu e niciun animal aici. A fost doar un vis”, şi ea se *jeluia* cu sunetul ăla ascuţit îngrozitor care nici măcar nu părea omenesc. Am apucat-o şi chiar am scuturat-o – nu mai făcusem asta niciodată până atunci. Eram speriată că avea să-l trezească pe Jack, dar n-a fost doar asta. A fost...

Suspinul ăla din nou.

— Eram speriată de animal. Că avea s-o audă şi să vină după ea. Ştiam că nu era nimic. Ştiam asta. Însă eu tot cu gândul la asta eram, Iisuse, trebuia s-o fac pe Emma să tacă, înainte să... S-a oprit din jelit, slavă Domnului, dar încă suspina şi mă strângea, şi arăta spre ghiozdanul ei – era pe jos, lângă patul ei. N-am înţeles decât „acolo, acolo”, aşa că am aprins veioza de pe noptieră şi am scos tot ce era în ghiozdan. Când Emma a văzut asta...

Degetul lui Jenny a trecut pe deasupra desenului.

— ăsta. A zis: „*Ăsta!* Mami, ăsta! E în şifonierul meu!”

Suspinatul dispăruse. Vocea i s-a domolit. Doar o mică urmă de viaţă zgâria tăcerea grea din salon.

— Veioza de pe noptieră e mică şi hârtia era într-o umbră. N-am văzut decât ochii şi dinţii, pe fundal negru. Am întrebat: „Ce e, scumpo?” Însă ştiam deja.

Emma a zis – începea să-şi recapete respiraţia, dar încă mai scotea chestia aia ca un sughiţ –, ea a răspuns: „*Animalul*. *Animalul* pe care vrea tati să-l prindă. Îmi pare rău, mami. Îmi pare atât de rău...”

Cu cea mai sensibilă voce am zis: „Nu fi prostuţă. N-are de ce să-ţi pară rău. Dar am mai vorbit despre animalul ăla. Nu e real, îţi aminteşti? E doar un joc pe care-l joacă tati. El e doar un pic confuz. Ştii asta”.

Arăta atât de nefericită. Emma era sensibilă. Chestiile pe care nu le înţelegea o sfâşiau, pur şi simplu, pe dinăuntru. A îngenuncheat în pat şi m-a îmbrăţişat pe după gât, şi a şoptit – direct în urechea mea, ca şi cum se temea că are s-o audă ceva: „Îl văd. De zile şi zile de-acum. Îmi pare rău, mami. Am încercat să nu...”

Am vrut să mor, să mă topesc într-o mică baltă şi să mă îmbib în covor. Crezusem că-i ţineam *în siguranţă*. Doar asta îmi dorisem întotdeauna. Dar animalul ăla, *chestia aia* era pretutindeni. Era în interiorul Emmei, în capul ei. L-aş fi ucis dacă aş fi putut, aş fi făcut-o cu mâinile goale, şi nu puteam să fac asta, fiindcă nu *exista*. Emma a zis: „Ştiu că nu trebuia să vorbesc despre asta, dar domnişoara Carey a spus să desenăm casele noastre, şi tocmai a descoperit. Îmi pare rău, îmi pare rău...” Am ştiut că trebuia să iau copiii de-acolo, dar n-aveam unde să-i duc. Scăpase. Ajunsese şi în afara casei. Şi nu mai era sigur nicăieri. Şi nimic din ce aş fi putut să fac nu merita nimic, fiindcă nu puteam să am încredere în mine că mai făceam ceva cum trebuia.

Jenny şi-a pus degetele pe desen, uşor şi cu un fel de mirare sumbră: lucrşorul ăsta, bucăţica asta de hârtie şi creion, ăsta schimbase lumea.

— Mi-am păstrat atât de bine calmul. I-am zis Emmei: „E-n regulă, scumpo. Ştiu că ai

încercat. Mami o să facă totul OK. Tu culcă-te acum. Eu o să stau aici, ca animalul să nu poată să te ia. OK?” I-am deschis șifonierul și m-am uitat în toate colțurile, ca ea să vadă că nu era nimic înăuntru. I-am pus toate lucrurile înapoi în ghiozdan. Apoi am stins veioza și m-am așezat acolo pe pat, ținând-o de mână până a adormit – a durat un timp, își ținea ochii deschiși ca să se asigure că încă eram acolo, însă era epuizată de la sperietură. În cele din urmă, a adormit. Și apoi am luat desenul și m-am dus la parter, să-l caut pe Pat.

Era pe jos în bucătărie, a continuat ea. Deschisese ușa dulapului, dulapul ăsta unde făcuse o gaură în spate, și stătea *chircit* în fața lui ca un animal, așteptând ca animalul ăsta grozav și mare să se năpustească. Avea o mână în dulap, întinsă pe raft. În cealaltă mână avea vaza asta, din argint, darul nostru de nuntă de la bunica mea – obișnuiam s-o pun pe pervazul ferestrei din dormitorul nostru, cu trandafiri roz în ea, ca și cum aveam înăuntru buchetul meu, ca să ne amintească de ziua nunții noastre... Pat o ținea de gât, ținându-o în sus ca și cum era pe cale să spargă ceva cu ea. Și era acolo *cuțitul* ăsta, unul dintre cuțitele de gătit cu adevărat ascuțite, pe care le cumpărasem pe vremea când obișnuiam să facem rețetele lui Gordon Ramsay^[72]. Era pe jos, chiar lângă el. Am întrebat: „Ce faci?”

Pat a răspuns: „Taci. Ascultă”. Am ascultat, dar n-am auzit nimic. Nu era nimic *acolo*! Așa că am zis: „Nu e nimic”.

Pat a râs – nici măcar nu s-a uitat la mine, doar se holba în *dulapul* ăsta – și a spus: „Asta vrea să crezi. E chiar acolo, în perete, pot să-l aud. Dacă taci o clipă, ai să-l auzi și tu. E deștept, stă foarte liniștit până sunt aproape gata să renunț, și chiar atunci zgârie ușor și rapid, doar să mă țină în priză, ca și cum își râde de mine. Păi, la dracu’ cu asta. Eu sunt mai deștept ca el. Stau cu un pas înainte. Da, așa că și-a făcut planuri, însă și eu am planuri. Sunt cu ochii pe premiu. Sunt gata de bătaie”.

Am replicat: „Ce vrei să spui?” Și Pat a zis – s-a cocoșat spre mine, practic șoptind, ca și cum credea că chestia asta putea să-l *înțeleagă*: „Mi-am dat seama, în sfârșit, ce vrea. Mă vrea *pe mine*. Și pe copii, și pe tine, ne vrea pe toți, dar mai presus de toate mă vrea pe mine. Asta caută. Nu e de mirare că n-am putut să-l prind până acum. La dracu’ cu untul de arahide și hamburgerul...Deci, uite-mă. Haide, ticălosule, sunt chiar aici, vino să mă iei!” *Făcea cu mâna* spre gaura din dulap, întocmai cuiva care încearcă să facă pe altcineva să se ducă la el. A zis: „Îmi simte mirosul. Sunt atât de aproape, că, practic, poate să guste din mine, și asta îl înnebunește. E deștept, bine, e precaut, însă, mai devreme sau mai târziu – nu, mai devreme, simt asta, din clipă-n clipă –, o să mă vrea atât de rău, încât n-o să mai poată să fie precaut. O să-și piardă controlul și are să-și scoată capul pe gaură, și să ia o mușcătură mare din mâna mea, și atunci o să-l apuc, și *bam, bam, bam, nu mai ești așa deștept acum, nenorocitul, nu mai ești așa de deștept...*”

Jenny tremura reamintindu-și.

— Avea fața roșie, acoperită toată de sudoare, cu ochii, practic, ieșindu-i din orbite – trântea vaza din nou și din nou, ca și cum lovea ceva. Părea *nebun*. Am strigat la el să tacă: „Asta trebuie să înceteze. Mi-ajunge. Uită-te la ăsta, *uite...*”, și i-am băgat ăsta în față.

Avea ambele palme pe desen, presându-l de pătură.

— Am încercat să-mi țin vocea scăzută, fiindcă nu voiam să trezesc copiii, nu puteam să-i las să-și vadă tatăl așa, dar cred că am zis-o destul de tare astfel încât cel puțin să-i atrag atenția lui Pat. A încetat să mai fluture vaza pe-acolo, a apucat asta și s-a holbat o vreme la el, și apoi a spus: „Și?”

Am zis: „L-a desenat Emma. L-a desenat la școală”. Încă se uita la mine gândind „Ce mare scofală?” Am vrut să *tip* la el. Eu și Pat nu *tipăm* unul la altul, nu suntem așa – nu eram. Dar, pur și simplu, stătea ghemuit acolo și se uita la mine ca și cum toate astea ar fi fost perfect normale și asta m-a scos din sărite – abia puteam să mă uit la el. Am îngenuncheat lângă el pe jos și am zis: „Pat. Ascultă-mă. Trebuie să mă ascuți. Oprești asta acum. Nu e *nimic acolo*. N-a *fost* niciodată nimic acolo. Înainte să se trezească mâine-dimineață copiii, umpli fiecare dintre găurile astea blestемate, și eu o să iau monitoarele astea blestемate pe plajă și o să le arunc în mare. Și apoi o să uităm toate astea și n-o să mai vorbim despre ele *niciodată, niciodată, niciodată*”.

Am crezut că-l convinsesem. Pat a pus vaza jos și și-a scos mâna-*momeală* din dulap, s-a aplecat și m-a apucat de mâini, și am crezut...

O respirație rapidă, care a prins-o pe Jenny cu garda jos, i-a făcut tot trupul să trepideze.

— Măinile lui se simțeau atât de calde. Atât de puternice, ca întotdeauna, la fel cum le simțisem mereu, de când eram adolescenți. Se uita drept la mine, normal – arăta ca Pat din nou. În clipa aia am crezut că era OK. Am crezut că Pat avea să mă îmbrățișeze, o îmbrățișare mare și lungă, apoi aveam să găsim o modalitate ca să reparăm găurile împreună, și pe urmă să mergem la culcare și să dormim îmbrățișați. Și într-o zi, când să fim bătrâni, aveam să râdem de toată nebunia. Chiar m-am gândit la asta.

Durerea din vocea ei se adâncise atât de mult, încât am fost nevoit să-mi mut privirea, în caz că o vedeam deschizându-se în fața mea, o întunecime căscându-se spre miezul pământului. Bule în vopseaua magnolia de pe perete. Frunze roșii zăngănind și hârșâind la fereastră.

— Doar că atunci Pat a spus: „Jenny. Draga mea. Minunata mea domniță. Știu că am fost un soț de rahat în ultimul timp. Doamne, știu asta foarte bine. N-am fost în stare să am grijă de tine, n-am fost în stare să am grijă de copii, și voi ați rămas lângă mine în timp ce eu stăteam aici și lăsam să ne afundăm tot mai mult în rahat în fiecare zi”.

Am încercat să-i explic că nu era vorba de bani, că banii nu mai contau, însă nu m-a lăsat. A clătinat din cap și a zis: „Ssst. Stai așa. Trebuie să spun asta, OK? Știu că nu meriți să trăiești așa. Meriți toate hainele de lux și perdelele scumpe din lume. Emma merită lecții de dans. Jack merită bilete la Man U. Și mor că nu pot să vă dau chestiile astea. Dar asta, cel puțin o singură chestie, *asta* pot să fac. Pot să-l prind pe nemernicul asta mic. O să-l împăiem și o să-l punem pe peretele salonului. Cum ți se pare?”

Mi-a mângâiat părul, obrazul și mi-a *zâmbit*, de fapt zâmbea – părea cu adevărat fericit. *Voios*, ca și cum răspunsul la toate problemele noastre strălucea chiar acolo, în fața lui, și el știa exact cum să pună mâna pe el. A adăugat: „Ai încredere în mine. Te rog. În sfârșit, știu ce fac. Casa noastră minunată o să fie din nou în siguranță, Jen. Copiii au să fie în siguranță. Nu-ți face griji, iubito. E OK. N-am să las chestia asta să ajungă la tine”.

Vocea lui Jenny tremura groaznic. Își înfipsese mâinile în lenjeria de pat.

— Nu știam cum să-i spun. *Exact* asta făcea. Lăsa *chestia* asta, animalul ăsta, prostia asta nebunească *imaginară care era doar în capul lui*, o lăsa să-i mănânce pe Jack și Emma de vii. Cu fiecare clipă în care stătea acolo, holbându-se la gaură, o mai lăsa o dată să muște din mintea lor. Dacă nu voia să le-o dea, *nu trebuia decât* să se trezească. Să repare găurile! Să pună naibii vaza *deoparte*!

Vocea ei era atât de groasă de leziuni și lacrimi și creștea isteric, că abia înțelegeam cuvintele. Poate că altcineva ar fi bătut-o pe umăr și ar fi găsit replica perfectă să i-o spună. Eu n-am putut s-o ating. Am luat paharul cu apă de pe noptieră și i l-am ținut. Jenny și-a îngropat fața în el, sufocându-se și tușind, până când a reușit să bea niște apă, și zgomotele teribile s-au diminuat.

— Așa că doar am stat acolo, lângă el, pe jos, a zis ea încă ținând paharul la gură. Era frig de înghețai, dar n-am putut să mă ridic. Eram prea amețită, mai rău ca niciodată, totul continua să alunece și să se încline. Am crezut că dacă încercam să mă ridic, o să cad în nas și o să-mi sparg capul de vreun dulap, și am știut că nu puteam să fac asta. Cred că am stat acolo câteva ore, nu știu. Doar strângeam în mână chestia asta – desenul, stropit cu picături de apă acum – și mă uitam la ea. Am fost *îngrozită* că, dacă încetam să mă uit chiar și pentru o clipă, aș fi uitat că a existat vreodată, apoi aș fi uitat că trebuia să fac ceva în legătură cu asta.

Și-a șters fața de apă sau lacrimi, n-aș putea să spun.

— M-am tot gândit la insigna de la Jojo din sertarul meu de la etaj. La cât de fericiți eram pe-atunci. Cum că ăsta trebuie că fusese motivul pentru care o scosesem din vreo cutie: fiindcă încercasem să găsesc ceva fericit. Nu puteam să mă gândesc decât la întrebarea: „*Cum ajunsesem aici?*” M-am simțit ca și cum era ceva ce făcuserăm eu și Pat ca să se întâmple asta, iar dacă aș fi putut să aflu ce, atunci, poate, aș fi îndreptat asta, și totul avea să se schimbe. Însă n-am putut să descopăr. M-am gândit imediat la prima dată când ne-am sărutat, când aveam șaisprezece ani – s-a întâmplat pe plaja din Monkstown, era seară, dar era vară, așa că încă era lumină și atât de cald, aerul cald pe brațele mele. Stăteam pe o stâncă și vorbeam, și Pat doar s-a aplecat spre mine și... am trecut prin fiecare clipă pe care am putut să mi-o amintesc, prin absolut toate, și n-am găsit nimic. N-am putut să descopăr cum ajunsesem aici, pe jos în bucătăria asta, când făcusem primii pași.

Se liniștise. În spatele ceții aurii a părului, fața îi era liniștită, întoarsă spre interior. Vocea îi era calmă. Eu eram cel care se temea.

— Totul părea atât de ciudat. Mi se părea că lumina devenea din ce în ce mai strălucitoare, până când se transforma în reflectoare pretutindeni, sau ca și cum fusese ceva în neregulă cu ochii mei de luni întregi, fiind estompați de un fel de ceață, și dintr-odată aceasta dispăruse și puteam să văd din nou. Totul părea atât de strălucitor și atât de înțepător, că durea, și totul era atât de *frumos* – lucruri obișnuite ca frigiderul, prăjitorul de pâine și masa arătau ca și cum erau făcute din lumină, plutind, ca și cum erau lucruri îngerești ce te-ar fi spulberat în atomi dacă le-ai fi atins. Și apoi am început să plutesc și eu. Pluteam deasupra solului, și am știut că trebuia să fac ceva repede, înainte să ies, pur și simplu, prin fereastră, iar copiii și Pat să rămână acolo, să fie

mâncați de vii. Am zis: „Pat, trebuie să ieșim acum” – cel puțin cred că am zis, nu sunt sigură. Nu m-a auzit totuși. N-a observat când m-am ridicat, nici măcar n-a văzut că plecam – șoptea ceva către gaura aia, n-am auzit ce... Mi-a luat o veșnicie să urc scările, fiindcă picioarele nu atingeau solul, nu puteam să merg înainte, tot atârnam pe-acolo, încercând să urc lent. Știam că trebuia să fiu speriată că n-aveam să ajung acolo la timp, însă nu eram. N-am simțit absolut nimic, eram doar amorțită și tristă. Atât de tristă.

Firicelul însângerat al vocii ei, răătăcind prin întunericul acelei nopți către inima monstruoasă a acesteia. Lacrimile s-au oprit. Locul ăsta era mult dincolo de lacrimi.

— I-am sărutat pe Emma și Jack. Le-am șoptit: „E OK. E OK. Mami vă iubește atât de mult. Vin și eu. Așteptați-mă. O să vin acolo cât de repede pot”.

Poate că ar fi trebuit s-o fac s-o spună. N-am putut să deschid gura. Zumzetul era un traforaj gemând în capul meu. Dacă m-aș fi mișcat și aș fi respirat, m-aș fi spart într-o mie de bucăți. Mintea îmi pleca la altceva, la orice. Dina. Quigley. Richie, cu chipuri albe.

— Pat încă era jos, în bucătărie. Cuțitul era chiar acolo, lângă el. L-am luat, el s-a întors și i l-am înfipt în piept. S-a ridicat și a zis: „Ce...?” Își privea pieptul și părea așa de uimit, ca și cum nu putea să-și dea seama ce se întâmplase. Pur și simplu, nu putea să înțeleagă. Am spus: „Pat, trebuie să mergem”, și am făcut-o din nou, apoi el m-a apucat de încheieturi și ne-am luptat peste tot în bucătărie – el încerca să nu-mi facă rău, doar mă ținea, dar era mult mai puternic și eu eram atât de speriată, încât a aruncat cuțitul deoparte. L-am lovit tare cu piciorul, am țipat: „Pat, grăbește-te, trebuie să ne grăbim...” El a zis: „Jenny, Jenny, Jenny” – arăta din nou ca Pat, se uita la mine normal și era groaznic. De ce nu putuse să se fi uitat așa la mine înainte?

O’Kelly. Geri. Tata. Mi-am defocalizat ochii până când Jenny era doar o pată de alb și auriu. Vocea i-a rămas nemilos de clară în urechile mele, firul acela fin trăgându-mă în continuare, tăind adânc.

— Era sânge peste tot. Se părea că devenea mai slăbit, însă la fel și eu – eram atât de *obosită*... Am zis: „Te rog, Pat, te rog să te oprești, trebuie să mergem să găsim copiii. Nu putem să-i lăsăm singuri acolo”. Și el doar a înghețat, s-a oprit nemișcat în mijlocul camerei și s-a uitat la mine. Am auzit respirațiile amândurora, zgomotele astea mari și urâte de icnit. Pat a zis – vocea lui, Iisuse, sunetul din vocea lui –, a zis: „Of, Doamne. Ce-ai făcut?”

Măinile i-au slăbit pe încheieturile mele. M-am eliberat și l-am lovit din nou cu cuțitul. Nici măcar n-a observat. A început să se îndrepte spre ușa bucătăriei și apoi a căzut. A căzut, pur și simplu. A încercat să se târască pentru o clipă, dar s-a oprit.

Ochii lui Jenny s-au închis un moment. La fel și ai mei. Singura speranță pe care o avusesem pentru Pat, singura speranță care rămăsese era că nu aflase de copii.

— M-am așezat lângă el și mi-am înfipt cuțitul în piept și apoi în stomac, însă n-a *mers* – mâinile îmi erau alunecoase și îmi tremurau atât de tare, și n-am fost îndeajuns de *puternică*! Plângeam, și am încercat pe față și la gât, însă nu era bine. Brațele îmi erau ca jeleul. Nici măcar nu mai puteam să stau în fund, m-am culcat pe jos, dar încă eram *acolo*. Eu... Of, Doamne.

Fiorul i-a străbătut tot trupul.

— M-am gândit că aveam să rămân blocată acolo. M-am gândit că vecinii ne-or fi auzit luptându-ne și chemaseră poliția, și că o ambulanță avea să vină și să... N-am mai fost niciodată atât de speriată. Niciodată. Niciodată.

Era rigidă, holbându-se la faldurile și văile păturii aceleia uzate, văzând lucruri.

— M-am rugat. Știam că n-aveam niciun drept s-o fac, dar am făcut-o oricum. Am crezut că, poate, Dumnezeu mă va omorî pentru asta, pentru asta mă rugam. M-am rugat la Fecioara Maria. M-am gândit că, poate, ea ar înțelege. Am zis „Bucură-te, Mărie” – mi-am amintit doar jumătate din cuvinte, trecuse atât de mult timp de când nu mai spusese rugăciunea, însă am zis bucățile pe care mi le-am amintit. Am zis *Te rog*, iar și iar. *Te rog*.

— Și atunci a venit Conor.

Jenny a ridicat capul și s-a uitat la mine confuză, de parcă uitase că eram acolo. După o clipă, a clătinat din cap.

— Nu. Conor n-a făcut nimic. Nu l-am mai văzut pe Conor de... de ani...

— Doamnă Spain, putem să dovedim că a fost în casă în noaptea aia. Putem să dovedim că unele dintre rănilile tale nu sunt autoprovocate. Asta pune cel puțin o parte din atac în contul lui Conor. Chiar acum, e considerat autorul a trei crime și al unei tentative de omor. Dacă vrei să-l scapi de necazuri, cel mai bun lucru pe care poți să-l faci pentru el e să-mi spui exact ce s-a întâmplat.

N-am putut să pun niciun fel de forță în vocea mea. M-am simțit ca și cum mă luptam sub apă, încetinit, obosit. Amândoi eram prea secați ca să ne amintim de ce ne luptam unul cu altul, dar am continuat, fiindcă nu era nimic altceva de făcut.

— Cât i-a luat să ajungă acolo?

Jenny era mai epuizată decât mine. Ea a renunțat prima la luptă. După o clipă, ochii i s-au îndepărtat din nou și a răspuns:

— Nu știu. A părut că ani.

Din sacul de dormit, în jos pe schele, peste zid, în grădină și să răsucească cheia în ușa din spate: un minut, poate două, cel mult. Conor probabil că moțăise, înfășurat confortabil și la căldură în sacul de dormit și în certitudinea că viețile familiei Spain mergeau înainte sub el, în bărcuța lor strălucitoare. Poate că lupta îl trezise: țipetele înăbușite ale lui Jenny, strigătele lui Pat, sunetul slab de mobilier răsturnat. M-am întrebat ce văzuse când se aplecase pe pervazul ferestrei, căscând și frecându-se la ochi, cât de mult îi luase să înțeleagă ce se întâmpla și să-și dea seama că era cu adevărat suficient să spargă peretele din sticlă ce-l ținuse departe de cei mai buni prieteni pentru atât de mult timp.

— Pesemne că a venit pe ușa din spate. Am simțit curentul când a deschis. Mirosea ca marea. M-a luat de pe jos, mi-a pus capul în poala lui. Scotea sunete ca de câine lovit de o mașină, ca și cum gemea sau se căina. La început nici nu l-am recunoscut – slăbise și încărunțise atât de mult, și arăta îngrozitor. Fața lui avea toate tipurile de forme urâte, nici măcar nu arăta ca o ființă omenească. Am crezut că era altceva – un înger, poate, fiindcă mă rugasem atât de puternic, sau ceva îngrozitor ieșit din mare. Apoi a întrebat: „Oh, Iisuse, oh, Jenny, oh, Iisuse, ce s-a întâmplat?” Și vocea îi era la fel ca

întotdeauna. La fel ca atunci când eram puști.

A făcut o mișcare vagă spre stomac.

— A rupt aici pijama – cred că încerca să vadă... Era plin de sânge peste tot, dar n-am înțeles de ce, când pe mine nu mă durea nicăieri. Am zis: „Conor, ajută-mă, trebuie să mă ajuți”. La început n-a înțeles. A spus: „E OK, e OK, o să chem o ambulanță”. Și a încercat să se ducă după telefon, dar eu am țipat. L-am apucat de mână și am țipat: „Nu!”, până s-a oprit.

Și unghia care i s-a rupt când Emma s-a luptat pentru viață, care se agățase o clipă în lâna roz de pe perna brodată a acesteia, s-a prins în țesătura groasă a puloverului lui Conor. Nici el și nici Jenny nu observaseră – cum ar fi putut? Iar mai târziu, acasă, când Conor își smulsese hainele pline de sânge și le aruncase pe jos, el nu văzuse fragmentul căzând pe covor. Era orbit, traumatizat, doar rugându-se ca într-o zi să fie capabil să vadă în fața ochilor și altceva decât bucătăria aia.

— Am repetat: „Nu înțelegi. Fără ambulanță. Nu vreau nicio ambulanță”. El a replicat: „O să fii bine, or să te vindece în cel mai scurt timp...” Mă ținea atât de strâns – fața mea era presată în pulovărul lui. Mi s-a părut că a trecut o veșnicie înainte să mă îndepărtez suficient ca să pot să vorbesc cu el.

Jenny încă se uita în gol, însă avea buzele desfăcute ca ale unui copil, iar fața ei era aproape liniștită. Pentru ea, partea rea se încheiase. Țsta părea un final fericit.

— Nu mai eram speriată. Știam exact ce aveam de făcut, de parcă totul îmi stătea scris în fața ochilor. Desenul era acolo, pe jos, îngrozitorul desen al Emmei, și am zis: „Ia chestia aia de colo. Ascunde-o în buzunar și dă-i foc atunci când ajungi acasă”. Conor l-a îndesat în buzunar – nici nu cred că l-a văzut, doar a făcut ce i-am zis. Dacă l-ar fi găsit cineva, ar fi putut să ghicească, așa cum ai ghicit tu, și nu puteam să las pe nimeni să afle, nu? Ar fi crezut că Pat era nebun. El nu merita asta.

— Nu, am zis eu. Nu merita.

Dar când Conor văzuse desenul mai târziu, acasă, nu fusese în stare să-l ardă. Acest ultim mesaj de la fina lui. Îl păstrase, un ultim suvenir.

— Apoi, apoi i-am zis ce voiam să facă, a continuat Jenny. Am spus: „Uite, ia cuțitul, fă-o, Conor, te rog, trebuie s-o faci”. Și i-am pus cuțitul în mână. Ochii lui. S-a uitat la cuțit și apoi la mine ca și cum i-ar fi fost frică de mine, ca și cum eram cea mai terifiantă chestie pe care o văzuse vreodată. A îngăimat: „Nu gândești cum trebuie”, dar eu l-am contrat: „Ba da, gândesc. Ba da” – încercam să țin la el din nou, însă a ieșit doar o șoaptă. Am adăugat: „Pat e mort. L-am înjunghiat și acum e mort...” Conor a întrebat: „De ce? Jenny, Christoase, ce s-a întâmplat?”

Jenny a scos un sunet dureros, hârșăit, ca un fel de râs.

— Dacă am mai fi avut o lună-două, atunci poate că... Doar am zis: „Fără ambulanță. Te rog”. Conor a spus: „Stai. Rezistă. Rezistă” – și m-a întins jos și m-a târât peste Pat. I-a întors capul lui Pat și a mai făcut ceva, nu știu ce, a încercat să-i deschidă ochii cred. N-a zis nimic, dar i-am văzut fața, i-am văzut privirea, așa că am știut. M-am bucurat de asta, cel puțin.

M-am întrebat de câte ori și-a rulat Conor în cap cele câteva minute, cu ochii în tavanul celulei lui, schimbând câte un detaliu, de fiecare dată altul: „Dacă n-aș fi adormit.

Dacă m-aș fi trezit în clipa în care am auzit zgomotele. Dacă aș fi alergat mai repede. Dacă nu m-aș fi chinuit să deschid ușa atât de mult". Dacă ar fi intrat în bucătăria aia cu doar câteva minute mai devreme, ar fi ajuns la timp ca să-l salveze cel puțin pe Pat.

— Dar atunci Conor a încercat să se ridice. A încercat să se tragă în sus la biroul cu calculatorul – tot cădea înapoi, cred că aluneca pe sânge sau poate că era amețit, cert e că aș putea să afirm că viza ușa de la bucătărie. Încerca să se ducă sus. L-am apucat de cracul pantalonilor și am zis: „Nu. Nu te duce acolo. Sunt morți și ei. A trebuit să rezolv asta”. Conor s-a lăsat, pur și simplu, pe mâini și în genunchi. A zis – cu capul în jos, dar l-am auzit oricum –, a exclamat stins: „Of, Iisuse Christoase”.

Până atunci cred că se gândise că fusese o ceartă în familie care degenerase groaznic, că, sub tonele alea de presiune, iubirea se transformase în ceva tare ca diamantul, care tăia în carne și oase. Poate că el crezuse chiar că fusese legitimă apărare, că mintea lui Pat dăduse în fiert, într-un final, și el o atacase pe Jenny. Odată ce ea îi zisesese despre copii, nu mai rămăsese loc pentru răspunsuri, pentru confort, pentru ambulanțe sau medici, sau ziua de mâine.

— Am zis: „Trebuie să fiu cu copiii. Trebuie să fiu cu Pat. Te rog, Conor, te rog, scoate-mă de-aici”.

Conor a tușit, ca și cum avea să vomite. A spus: „Nu pot”. Suna ca și cum el spera că ăsta era un coșmar, ca și cum încerca să găsească un mod să se trezească și să facă totul să dispară. Am reușit să mă apropii de el – a trebuit să mă târăsc, îmi amortiseră picioarele și se șubreziseră. L-am apucat de încheietura mâinii și am repetat: „Conor, trebuie. Nu pot să rămân aici. Te rog, grăbește-te. Te rog”.

Vocea lui Jenny se stinge, devenea abia un pic mai mult decât un licăr de sunet răgușit. Era la capătul puterilor.

— S-a așezat lângă mine și mi-a întors capul, astfel că fața mea a ajuns din nou pe pieptul lui. A zis: „E OK. E OK. Închide ochii”. Îmi mângâia părul. Am rostit încet: „Mulțumesc” și am închis ochii.

Jenny și-a întins mâinile în lături pe pătură, cu palmele în sus.

— Asta-i tot, a încheiat ea simplu.

Conor crezuse că era ultimul gest pe care avea să-l facă vreodată pentru Jenny. Și, înainte să plece, făcuse două ultime gesturi pentru Pat: curățase calculatorul și luase armele. Nu e de mirare că treaba cu ștersul fusese rapidă și murdară. Fiecare clipă în care Conor rămânea în casa aia îi fărâmița mintea. Dar el știa că dacă citeam șuvoiul de nebunie din calculatorul ăla și dacă nu exista nicio dovadă că fusese altcineva în casă, n-am fi privit niciodată dincolo de Pat.

Trebuie să fi știut și că, dacă puneam totul în seama lui Pat, el ar fi fost în siguranță sau mai în siguranță. Dar Conor a crezut ce am crezut și eu: nu poți să faci asta. Ratase șansa să salveze viața pe care ar fi trebuit s-o aibă Pat. În schimb, se achitase de sarcina de a evita ca răstimpul de douăzeci și nouă ani să fie stigmatizat de o minciună.

Când pusesem mâna pe el, se încrezuse în tăcere, în mânușile lui, în speranța că nu puteam să dovedim nimic. Apoi îi zisesem că Jenny era în viață, și mai făcuse încă ceva pentru ea, înainte s-o silesc să spună adevărul. Probabil că o parte din el se bucurase de șansă.

— Vezi? Conor a făcut doar ce am vrut eusă facă, a spus Jenny.

Mâna ei se zbătea peste pătură din nou, întinzându-se spre mine. În voce avea o sclipire de insistență.

— Te-a atacat. Conform ambelor tale istorisiri, a încercat să te omoare. Asta-i o crimă. Consimțământul nu constituie o scuză în tentativa de omor.

— Eu l-am *făcut* s-o facă. Nu poți să-l bagi în închisoare pentru asta.

— Depinde. Dacă depui mărturie cu toate astea în instanță, atunci da, există o șansă excelentă ca Brennan să scape. Jurații sunt și ei oameni. Uneori încalcă regulile și își urmează, în schimb, propriile conștiințe. Probabil că pot să fac ceva în privința asta, numai dacă-mi dai o declarație oficială. Însă cum stă treaba acum, nu putem decât să mergem pe probe și pe mărturisirea lui Conor. Astea fac din el un criminal triplu.

— Dar el n-a *omorât* pe nimeni! Ți-am *spus* ce s-a întâmplat. Ai zis că dacă-ți spun...

— Mi-ai relatat versiunea ta. Conor mi-a relatat-o pe-a lui. Probele n-o exclud pe niciuna, iar Conor e cel dispus să meargă în instanță. Asta înseamnă că versiunea lui atârnă mai greu decât a ta.

— Dar mă crezi. Nu? Dacă mă crezi...

A întins mâna spre a mea. Mi-a apucat degetele ca un copil. Ale ei erau atât de subțiri, că-i simțeam oasele, și teribil de reci.

— Chiar dacă te cred, nu pot să fac nimic în privința asta. Nu sunt un neavizat dintr-un juriu. N-am parte de luxul de a acționa conform propriei conștiințe. Treaba mea e să dau curs probelor. Dacă nu vrei ca Brennan să ajungă la închisoare, atunci trebuie să vii în instanță ca să-l salvezi, doamnă Spain. După tot ce a făcut pentru tine, cred că-i datorezi măcar atât.

Mi-am auzit vocea interioară spunând: pompos, fariseu, anost, mic ticălos umflat care își petrece anii de școală nărvindu-și colegii la păcatul alcoolului și dându-se cu capul de ușile vestiarului. Dacă aș fi crezut în blesteme, aș fi zis că ăsta era al meu: când contează cel mai mult, în momentele când știu cu cea mai mare claritate exact ce trebuie făcut, tot ce spun iese greșit.

Jenny a zis – către aparate și pereți, și în aer, la fel de mult ca pentru mine:

— O să fie bine pentru el.

Își planifica din nou sfârșitul.

— Doamnă Spain! Înțeleg un pic prin ce treci. Știu că, probabil, nu mă crezi, însă jur pe tot ce e sfânt că e adevărat. Înțeleg ce vrei să faci. Dar încă există oameni care au nevoie de tine. Încă există lucruri pe care trebuie să le faci. Nu poți să le lași, pur și simplu. Sunt ale tale.

Pentru o clipă, am crezut că Jenny m-a auzit. Ochii ei i-au întâlnit pe-ai mei, speriați și limpezi, ca și cum în acea clipă zărise o bucățică de lume încă rotindu-se, în afara acestei camere izolate: copii crescând prea mari pentru hainele lor și bătrâni uitând dureri vechi, iubiți care ajung să fie împreună și apoi să se despartă, valuri purtând pietre departe de nisip, frunze care cad ca să acopere semințele care germinează adânc în pământul înghețat. M-am gândit, pentru o clipă, că, printr-un miracol, găsisem cuvintele potrivite.

Apoi a coborât ochii și și-a luat mâna dintr-a mea – nu-mi dădusem seama până

atunci că fusese o strângere suficient de puternică pentru a răni.

— Nici măcar nu știu ce făcea Conor acolo. Când m-am trezit aici, când am început să-mi amintesc ce s-a întâmplat, am crezut că, probabil, n-a fost niciodată acolo, la urma urmelor. Că, pesemne, mi-am imaginat. Am crezut asta chiar până ai zis tu azi. Ce era...? Cum a ajuns acolo?

— Și-a petrecut o bucată de vreme în Brianstown. Când a văzut că tu și Pat aveți probleme, a venit să ajute.

Am văzut piesele puzzle-ului începând să cadă la locul lor, încet și dureros.

— Insigna, a zis Jenny. Insigna de la Jojo. A fost...? A fost *Conor*?

Îmi rămăsese prea puțină rațiune ca să-mi dau seama care răspuns era cel mai probabil să aibă efect asupra ei sau era cel mai puțin crud. Clipa de tăcere i-a răspuns.

— Of, Doamne. Și eu care am crezut...

Un suspin rapid, ascuțit, ca de copil rănit.

— Și intrările prin efracție?

— Nu pot să vorbesc despre asta.

Jenny a dat din cap. Valul ăla de rezistență îi uzase ultimele forțe. Nu părea să se mai miște.

— Bietul Conor, a zis ea încet după un timp.

— Da, am spus eu. Cred că da.

Am stat acolo mult timp. Jenny nu vorbea, nu se uita la mine. Terminase. Și-a lăsat capul pe spate pe perne și și-a privit degetele urmărind cutele cearșafului încet, constant, iar și iar. După o vreme, a închis ochii.

Pe coridor au trecut două femei, vorbind și râzând, cu tocurile pantofilor ciocnind vioi pe gresia pardoselii. Mă durea gâtul de la aerul uscat. Pe fereastră, lumina se schimbă. Nu-mi aminteam să fi auzit ploaia, dar frunzele arătau întunecate și ude, tremurând pe un cer pestriț, morocănos.

Capul lui Jenny a căzut într-o parte. Pieptul i-a fost cuprins de mici fiori neregulați, pe care fluxul și refluxul aerului respirat i-au îndepărtat treptat.

Încă nu știu de ce am rămas acolo. Poate fiindcă nu m-ar fi ținut picioarele să plec sau poate fiindcă mi-era teamă s-o las pe Jenny singură. Poate că o parte din mine încă spera că ea avea să vorbească în somn și să murmure parola secretă, chestia care ar fi deblocat codul, ar fi făcut o magie asupra dezordinii mișunând de umbre în alb și negru, și mi-ar fi arătat care era logica din toate astea.

Fiona era pe coridor, cocoșată într-unul dintre scaunele din plastic împrăștiate de-a lungul peretelui, înfășurându-și o eșarfa jerpelită, cu dungi, în jurul încheieturilor. Dincolo de ea, strălucirea ceroasă și verde a pardoselii se întindea pe ceea ce părea că erau kilometri.

Când am închis ușa după mine, a ridicat capul brusc.

— Ce face Jenny? E OK?

— A adormit.

Am tras alt scaun și m-am așezat lângă ea. Blana roșie de sibir mirosea a aer rece și a fum. Fusesse afară, la o țigară.

— Ar trebui să mă duc înăuntru. Se sperie dacă nu e nimeni acolo când se trezește.

— De când știi?

Fața Fionei s-a golit instantaneu.

— Ce să știu?

Existau o mie de modalități deștepte în care aș fi putut s-o fac. Nu-mi venea niciuna în cap.

— Sora ta a mărturisit că și-a omorât familia. Sunt destul de sigur că asta nu e o mare surpriză pentru tine.

Privirea goală nu s-a clintit.

— E tulburată de calmante. Habar n-are despre ce vorbește.

— Crede-mă, doamnă Rafferty, știa exact ce spunea. Toate detaliile din povestea ei se potrivesc cu probele.

— Ai terorizat-o. În starea în care e, ai fi putut s-o faci să mărturisească orice. Aș putea să te reclam.

Era la fel de epuizată ca mine. Nu putea nici măcar să fie tăioasă.

— Doamnă Rafferty. Te rog, să nu facem asta. Tot ce-mi spui aici e neoficial. Nici măcar nu pot să dovedesc faptul că am avut vreodată discuția asta. Asta e valabil și pentru mărturisirea surorii tale. Din punct de vedere legal, nu există. Încerc doar să găsesc o modalitate de a pune capăt porcăriei ăsteia înainte să facă mai multe pagube.

Fiona mi-a examinat fața, încercând să-și concentreze ochii roșii, obosiți. Luminile alea stridente îi făceau pielea să arate cenușie și poroasă. Arăta mai bătrână și mai bolnavă ca Jenny.

Un copil plângea pe coridor, cu suspine imense, lipsite de sens, ca și cum lumea se spulbera în jurul lui.

Ceva, habar n-am ce, i-a spus Fionei că vorbeam serios. Neobișnuită, crezusem când o intervievasem. Perceptivă. Pe-atunci nu fusesem mulțumit, dar, în cele din urmă, fusesse în avantajul meu.

A abandonat lupta și capul i-a căzut pe spate, pe perete.

— De ce a...? I-a iubit atât de *mult*. Ce naiba...? *De ce?*

— Nu pot să-ți spun asta. De când știi?

— De când mi-ai zis că Brennan a spus că el a făcut-o, a răspuns ea după o clipă. Știam că nu era el. Indiferent de ce s-a întâmplat cu el de când l-am văzut ultima oară,

chiar dacă ar fi avut vreo altă ceartă cu Pat și Jenny, chiar dacă și-ar fi pierdut complet mințile. El n-ar fi făcut asta.

Nu era nicio urmă de îndoială în vocea ei. Pentru o clipă ciudată, epuizată, i-am invidiat pe amândoi, pe ea și pe Conor Brennan. Cam totul în viața asta e perfid, gata să se răsucescă și să-și schimbe forma în orice clipă. Mi s-a părut că toată lumea ar fi fost un loc diferit dacă ai fi avut pe cineva de care să fii sigur, sigur până în măduva oaselor, sau dacă tu ai putea să fii așa pentru altcineva. Știu soți și soții care sunt așa. Știu parteneri.

— La început am crezut că inventai, dar eu sunt destul de bună să-mi dau seama când oamenii mint. Așa că am încercat să mă gândesc de ce ar spune Conor asta. Pesemne că ar fi făcut-o ca să-l protejeze pe Pat, să nu-l lase să ajungă la închisoare. Dar Pat era mort. Rămânea Jenny.

Am auzit sunetul mic, dureros de înghițire.

— Deci, am știut, a zis ea.

— De-asta nu i-ai spus lui Jenny că Brennan a fost arestat.

— Da. Nu știam ce-ar face – dacă ar încerca să recunoască, dacă s-ar speria și ar face o recădere sau ceva...

— Ai fost sigură imediat că era vinovată. Ai fost absolut convinsă că Brennan n-ar face asta, dar n-ai simțit la fel cu privire la propria soră.

— Crezi că ar fi trebuit?

— Nu știu ce ar fi trebuit să gândești.

Regula numărul ceva: suspiecții și martorii trebuie să creadă că ești atoateștiutor. Nu-i lași niciodată să te vadă altfel decât sigur pe tine. Nu mi-am mai amintit de ce asta conta.

— Doar mă întrebam care e diferența, am adăugat eu.

Și-a răsucit eșarfa în jurul mâinii, încercând să găsească vorbele. După o clipă a zis:

— Jenny face totul cum trebuie, și îi merge bine totul. Așa a fost mereu viața ei. Când, într-un final, ceva n-a mers bine, când Pat a rămas fără loc de muncă... N-a știut cum să se descurce. De-asta mi-a fost teamă că avea să înnebunească pe vremea când zicea că intrase cineva prin efracție. Am fost îngrijorată când Pat și-a pierdut locul de muncă. Și am avut dreptate. Ea și-a pierdut echilibrul. E asta...? De asta a...?

N-am răspuns. Fiona a zis, încet și cumplit, strângând eșarfa tare:

— Ar fi trebuit să știu. A reușit de minune să se ascundă, însă dacă i-aș fi acordat mai multă atenție, dacă aș fi fost acolo mai mult...

Nu mai putea să facă nimic. Nu i-am zis. Aveam nevoie de vinovăția ei. În schimb, am întrebat:

— I-ai pomenit lui Jenny despre asta?

— Nu. Iisuse, nu. Altfel m-ar fi trimis la dracu' și mi-ar fi zis să nu mă mai întorc niciodată, sau mi-ar fi spus...

O tresărire.

— Crezi că vreau s-o aud vorbind despre așa ceva?

— Dar altcuiva?

— Nu. Cui? Asta nu prea e ceva care poți să le spui colegelor de apartament. Și nu

vreau nici ca mama să știe. Niciodată.

— Ai vreo dovadă că ai dreptate? Ceva ce a zis Jenny, ceva ce ai văzut? Sau e doar instinctul?

— Nu. Nicio dovadă. Dacă mă înșel, o să fiu – Doamne, aș fi atât de fericită.

— Nu cred că te înșeli. Dar e o problemă aici: nici eu n-am dovezi. Mărturisirea lui Jenny în fața mea nu poate să fie folosită în instanță. Probele pe care le avem nu sunt de-ajuns s-o arestăm, ce să mai vorbim s-o condamnăm. Dacă nu pot să obțin ceva mai mult, are să plece de-aici liberă.

— Bine.

Fiona a zărit ceva pe fața mea, sau a crezut că zărea, și a ridicat obosită din umeri.

— La ce te aștepți? Știu că, probabil, ar trebui să mergă la închisoare, însă nu-mi pasă. E sora mea, o iubesc. Și dacă e arestată, mama are să afle. Știu că n-ar trebui să sper să scape cineva cu asta, dar eu sper. Iată.

— Și Conor? Mi-ai spus că încă ții la el. Chiar ai de gând să-l lași să-și petreacă restul vieții în închisoare? Nu că ar fi mult timp. Știi ce cred alți infractori despre criminalii de copii? Vrei să știi ce le fac?

A făcut ochii mari.

— Așteaptă. N-ai să-l trimiți pe Conor la *închisoare*. Știi că n-a *făcut* el asta.

— Nu eu, doamnă Rafferty. Sistemul. Nu pot să ignor, pur și simplu, faptul că am mai mult decât suficiente dovezi ca să-l acuz. Dacă e condamnat sau nu, e treaba avocaților, a judecătorului și a juriului. Eu lucrez doar cu ce am. Dacă n-am nimic împotriva lui Jenny, atunci trebuie să merg pe Conor.

Fiona a clătinat din cap.

— N-ai să faci asta, a zis ea.

Certitudinea suna din nou în vocea ei, limpede ca bronzul lovit. Părea un cadou ciudat, cald ca o mică flacăară, într-un loc rece în care nu m-aș fi așteptat niciodată să-l găsesc. Pentru femeia asta cu care nici măcar n-ar fi trebuit să vorbesc, pentru femeia asta care nici măcar nu-mi plăcea, pentru ea, dintre toți oamenii, eu eram o certitudine.

— Nu, am spus eu.

N-am putut să mă conving s-o mint.

— N-am s-o fac.

Ea a dat din cap.

— Bine, a replicat ea cu un mic oftat obosit.

— Nu pentru Conor trebuie să-ți faci griji. Sora ta planifică să se sinucidă cu prima ocazie.

Am spus-o cât de brutal am putut. M-am așteptat la șoc poate, la panică, dar Fiona nici măcar nu s-a uitat în jur. A continuat să privească pe coridor, la afișele murdare care proclamau puterea lipsită de pericol a dezinfectantului de mâini.

— Cât timp e în spital, n-are să facă nimic, a zis ea.

Știa deja. M-a lovit că ar fi putut, de fapt, să-și dorească să se întâmple – de milă, cum voia Richie, sau ca pedeapsă, sau din cauza unui amestec feroce de emoții între surori, pe care nici măcar ea nu l-ar înțelege vreodată.

— Deci ce ai de gând să faci când îi dau drumul?

— S-o veghez.

— Doar tu? Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână?

— Eu și mama. Ea nu știe, însă își imaginează, după ce s-a întâmplat, că Jenny s-ar putea...

Fiona a smucit din cap și s-a concentrat mai tare pe afișe.

— O s-o veghem.

— Pentru cât timp? Un an, doi, zece? Și când trebuie să pleci la serviciu și mama ta trebuie să facă un duș sau să doarmă?

— Poți să angajezi asistente medicale. Îngrijitoare.

— Dacă ai câștigat la loto, poți. Ai verificat cât de mult costă?

— O să găsim banii dacă trebuie.

— Din asigurarea de viață a lui Pat?

Asta a redus-o la tăcere.

— Și ce se întâmplă dacă Jenny concediază asistenta? E un adult liber. Dacă nu vrea să aibă cineva grijă de ea, și amândoi știm că n-o să vrea, nu poți să faci nici pe dracu'. Între ciocan și nicovală, doamnă Rafferty. Nu poți s-o ții în siguranță dacă n-o închizi.

— Închisoarea nu e chiar sigură. O s-o veghem noi.

Marginea ascuțită a vocii ei îmi spunea c-o aveam.

— Probabil, pentru o vreme. S-ar putea săptămâni sau chiar luni. Dar mai devreme sau mai târziu, o să vă luați ochii de pe minge. Poate că iubitul tău are să sune dorind să stea de vorbă cu tine sau prietenele tale au să te convingă să ieșiți pentru o băutură și un râs, și tu ai să te gândești: „*Doar de data asta. Doar de data asta îmi dă drumul viața din cârlig. N-o să mă pedepsească fiindcă vreau să fiu un om normal, doar pentru o oră-două. Mi-am câștigat dreptul ăsta*”. Poate o lași pe Jenny doar un minut. N-are nevoie de mai mult de un minut să găsească dezinfectantul sau lamele de ras. Dacă cineva se gândește destul de serios să se sinucidă, o să găsească o modalitate s-o facă. Și dacă se întâmplă pe schimbul tău, o să-ți petreci restul vieții sfâșiată în bucăți.

Fiona și-a înfipt mâinile adânc în mânecile hainei.

— Ce vrei?

— Vreau ca Brennan să spună cinstit tot ce s-a întâmplat în noaptea aia. Vreau să-i explici exact ce face. Nu doar că împiedică cursul justiției, ci o lovește în dinți. Îi lasă pe Pat, Emma și Jack să se ducă în pământ, în timp ce cea care i-a ucis scapă basma curată. Și o lasă pe Jenny să moară.

Una e să faci ce-a făcut Conor într-un moment de coșmar, de panică și groază urlătoare, cu Jenny trăgând de el cu mâini însângerate și cerșind, alta e să stai în lumina rece a zilei și să lași pe cineva pe care-l iubești să sară în fața autobuzului.

— Dacă vine din partea mea, o să creadă că doar încerc să-l fac de cap. De la tine, o să considere justificat, am sugerat eu.

Un colț al gurii Fionei a zvâcnit în ceea ce era aproape un mic zâmbet amar.

— Nu prea-l înțelegi pe Conor, nu?

Aș fi putut să râd.

— Sunt destul de sigur că nu-l înțeleg, nu.

— El nu dă doi bani pe cursul justiției sau pe datoria lui Jenny față de societate, sau

pe oricare dintre chestiile astea. Lui îi pasă doar de Jenny. Cred că știe ce vrea ea să facă. De-asta a mărturisit în fața voastră: ca ea să poată să aibă șansa.

Ticul ăla nervos din nou.

— Probabil că o să creadă că sunt egoistă, că încerc s-o salvez doar fiindcă o vreau eu aici. Poate că sunt. Nu-mi pasă.

Încerc s-o salvez. Ea era de partea mea. Numai de-aș fi găsit o modalitate să folosesc asta.

— Atunci, spune-i că Jenny e moartă deja. El știe că o să iasă din spital în orice zi. Spune-i că i-au dat drumul, iar ea a profitat de prima șansă. Dacă ea nu mai e, să mai fie protejată, s-ar putea la fel de bine ca el să meargă mai departe și să-și salveze propriul fund.

Fiona deja scutura din cap.

— Ar ști că mint. O cunoaște pe Jenny. Nici vorbă ca ea să... Ea n-ar pleca fără să lase un bilet ca să-l disculpe. În niciun caz.

Am coborât vocile, ca niște conspiratori.

— Atunci, crezi că ai putea s-o convingi pe Jenny să facă o declarație oficială? Implor-o, fă-o să se simtă vinovată, vorbește despre copii, despre Pat, despre Conor. Spune tot ce trebuie să spui. Eu n-aș avea nicio șansă, dar dacă vine de la tine...

Ea încă mai clătina din cap.

— N-are să mă asculte. Tu ai face-o dacă ai fi în locul ei?

Ochii amândurora s-au îndreptat spre ușa închisă a salonului.

— Nu știu, am răspuns eu.

Aș fi clocotit de frustrare – pentru o clipă, m-am gândit la Dina ronțăindu-și brațul – dacă mi-ar mai fi rămas energie.

— Habar n-am.

— Nu vreau ca ea să moară.

Dintr-odată, vocea Fionei era groasă și șovăielnică. Era gata să plângă.

— Atunci, ne trebuie probe.

— Ai zis că nu *ai* niciuna.

— N-am. Și în punctul ăsta n-o să obținem nimic.

— Atunci, *ce facem?*

Și-a apăsât degetele pe obraji, ștergându-și lacrimile.

Când am respirat, am simțit că am tras ceva mai volatil și mai violent decât aerul, ceva care ardea pe drumul spre sângele meu, printre membrane.

— Nu pot să mă gândesc decât la o singură soluție posibilă, am spus eu.

— Atunci, fă-o. Te rog.

— Nu e o soluție bună, doamnă Rafferty. Dar, extrem de rar, situațiile disperate cer măsuri disperate.

— Cum ar fi?

— Rar, și vreau să *spun foarte* rar, o probă esențială apare pe ușa din spate. Prin canale care ar putea să nu pară sută la sută legale.

Fiona s-a holbat la mine. Obrajii îi erau încă uzi, însă uitase de plâns.

— Vrei să spui că ai putea...

S-a oprit, a început din nou cu mai multă atenție.

— OK. Ce vrei să spui?

Se întâmplă. Nu des, nici pe departe atât de des cum ai crede, probabil, dar se întâmplă. Se întâmplă fiindcă polițiștii în uniformă lasă niște șmecherași să le intre pe sub piele. Se întâmplă fiindcă un leneș imbecil precum Quigley devine gelos pe detectivii adevărați și pe rata lor de rezolvare. Se întâmplă fiindcă un detectiv știe, de fapt, că tipul ăsta e pe cale să-și bage soția în spital sau e proxenetul unui copil de doisprezece ani. Se întâmplă fiindcă cineva decide să aibă încredere în mintea lui dincolo de regulile pe care a jurat să le respecte. Eu n-o făcusem niciodată. Crezusem întotdeauna că dacă nu poți să rezolvi în mod corect, nu meriți să rezolvi deloc. Nu fusesem niciodată tipul care se uită în altă parte când batista pătată de sânge e mutată în locul potrivit sau pliculețul de cocaină cade sau martorului i se sugerează ce să declare. Nimeni nu-mi ceruse vreodată, probabil ca să nu-i dau pe mâna Afacerilor Interne, și le fusesem recunoscător că nu mă obligaseră s-o fac. Dar știam.

— Dacă ar fi să-mi aduci o dovadă care o leagă pe Jenny de crimă, în curând – să spunem, după-amiază –, atunci am putea s-o plasăm în stare de arest înainte să fie externată din spital. Din acel moment, ar fi sub supraveghere împotriva sinuciderii.

Mă gândisem la asta tot timpul ăla în liniște, când mă uitasem la Jenny dormind.

Am văzut clipitul rapid. După un moment lung, Fiona a întrebat:

— Eu?

— Dacă aș fi putut să descopăr cum să fac asta fără ajutorul tău, n-aș fi vorbit cu tine.

Fața i s-a strâns, vigilentă.

— De unde să știu că nu mă provoci?

— Să ce? Dacă aș fi vrut doar să rezolv cazul și aș fi căutat pe cineva s-o ia în barbă, n-aș fi avut nevoie de tine. Îl am pe Conor Brennan, bine ambalat și gata de plecare.

Un hamal a împins un cărucior zăngănitor spre capătul coridorului, și am tresărit amândoi.

— Și eu risc la fel de mult ca tine, am precizat eu mai liniștit. Dacă decizi vreodată să spui cuiva despre asta – mâine sau luna viitoare, sau peste zece ani –, atunci o să mă confrunt cel puțin cu ancheta Afacerilor Interne, și în cel mai rău caz mă gândesc la o revizuire a fiecărui caz pe care l-am atins vreodată și a acuzațiilor penale pe care le-am făcut. Îmi pun în mâinile tale tot ce am obținut, doamnă Rafferty.

— De ce?

Erau prea multe răspunsuri. Din cauza acelui moment, încă licărind mic și mistuitor de luminos în mine, când îmi spusese că era sigură de mine. Din cauza lui Richie. Din cauza Dinei, a buzelor ei colorate de vin roșu, spunându-mi „*Nu există niciun de ce*”. În cele din urmă, i l-am dat pe singurul pe care puteam să-l împărtășesc.

— Am avut o probă care ar fi fost de-ajuns, însă a fost distrusă. Din vina mea.

— Ce au să-i facă? Dacă e arestată. Cât timp...? a întrebat Fiona după o clipă.

— O să fie trimisă la un spital de psihiatrie, cel puțin la început. Dacă e găsită aptă să fie judecată, apărarea ei are să pledeze fie nevinovată, fie nebunie. Dacă juriul descoperă că a fost nebună, atunci se întoarce în spital, până când medicii decid că nu

mai e un pericol pentru ea sau pentru alții. Dacă e găsită vinovată, atunci o să stea în închisoare, probabil, zece-cincisprezece ani.

Fiona s-a strâmbat.

— Știu că pare timp îndelungat, dar putem să ne asigurăm că primește tratamentul de care are nevoie, și când o să fie cam de vârsta mea, o să fie liberă. Poate s-o ia de la început, cu tine și cu Conor acolo s-o ajute.

PA^{73} a țipat, cerându-l pe doctorul Cumva la Accidente și Urgențe, mă rog, ceva de genul ăsta.

Fiona nu s-a clintit. În cele din urmă, a dat din cap.

Fiecare mușchi al ei era încă bine întins, dar îi dispăruse circumspecția aia de pe față.

— OK, a zis ea. O fac.

— Vreau să fii sigură.

— Sunt sigură.

— Atunci, uite cum vom face.

Simțeam cuvintele grele ca pietrele, trăgându-mă la fund.

— O să-mi spui că te duci la Ocean View, ca să iei schimburi pentru sora ta – cămașa de noapte, articole de toaletă, iPod-ul, cărți, orice crezi că s-ar putea să aibă nevoie. O să-ți spun că locuința e încă sigilată și nu poți să te duci acolo. În schimb, am să mă ofer să mă duc eu, să intru în casă și să iau orice are nevoie Jenny – te iau cu mine, ca să te asigur că iau ce trebuie. Poți să-mi faci o listă pe drum. Scrie-o, ca s-o arăt oricui întreabă.

Fiona a dat din cap. Mă urmărea ca un salahor la o scurtă întâlnire, în stare de alertă și atentă, memorând fiecare cuvânt.

— Revederea casei are să-ți reîmprospăteze memoria. Brusc, o să-ți amintești că în dimineața în care polițiștii în uniformă au găsit cadavrele, și i-ai urmat pe ofițeri în casă, ai luat ceva găsit în capul scărilor. Ai făcut-o în mod automat. Casa fusese întotdeauna atât de îngrijită, încât orice era pe jos părea nelalocul lui, așa că l-ai băgat în buzunarul hainei fără ca măcar să-ți dai seama ce-ai făcut – mintea ta era la altele, la urma urmelor. E logic pentru tine?

— Ce am luat? Ce e?

— Jenny are niște podoabe pentru mâini în caseta cu bijuterii. E vreuna pe care o poartă des? Nu una dintre chestiile alea solide de le ziceți brățări. Avem nevoie de un lanț. Unul puternic.

Fiona s-a gândit.

— Are o podoabă-talisman. E un lanț gros din aur. Pare destul de puternic. Pat i l-a dat lui Jenny la aniversarea de douăzeci și unu de ani, și după aceea i-a dat talismane cu vreo ocazie specială – cum ar fi o inimă, când s-au căsătorit, și inițiale, când s-au născut copiii, și o căsuță, când au cumpărat casa. Jenny îl poartă des.

— Perfect. ăsta e un alt motiv pentru care l-ai luat. Știai că însemna foarte mult pentru Jenny, ea n-ar fi vrut să-l știe aruncat pe jos. Când ai văzut ce s-a întâmplat, lanțul ți-a fugit din minte. În mod natural, nu te-ai mai gândit de-atunci. Dar în timp ce mă aștepți să ies din casă, osă-ți aduci aminte. O să cauți în buzunarele hainei și o să-l găsești. Când mă întorc la mașină, mi-l predai, în ideea că s-ar putea să fie de folos.

— Cum o să te ajute?

— Dacă totul s-a întâmplat exact cum am descris, atunci n-o să poți să afli cum s-ar potrivi lanțul investigației noastre. Deci e mai bine să nu știi. Mai puține șanse să faci vreo gafa. O să fii nevoită să ai încredere în mine.

— Ești sigur, nu? Are să funcționeze? N-o să meargă totul prost? Ești sigur?

— Nu e perfect. Unii oameni, eventual și procurorul, or să creadă că ai știut tot timpul și l-ai reținut în mod deliberat. Iar unii or să se întrebe dacă nu e un pic cam prea convenabil ca să fie adevărat – departamentul politică nu trebuie să știe detalii. Pot să te asigur că nu sunt probleme reale – n-o să fii arestată pentru ascunderea probelor sau obstrucționarea justiției, nimic de genul ăsta –, dar nu pot să te asigur că n-o să ai parte de o perioadă grea cu procurorul sau cu apărătorul, în caz că se ajunge atât de departe. Ei pot să încerce chiar să sugereze că ar trebui să fii suspectată, având în vedere că, dacă Jenny ar fi murit, tu ai fi fost beneficiarul.

Ochii Fionei s-au deschis larg.

— Nu-ți face griji. Îți promit că nu există nicio cale să se poată ajunge acolo. N-o să intri în necaz. Doar îți spun în avans: nu e perfect. Dar e cel mai bine din tot ce pot să fac.

— OK, a zis Fiona respirând adânc.

S-a îndreptat în scaun și și-a împins părul de pe față cu ambele mâini, gata de acțiune.

— Ce urmează acum?

— Trebuie s-o facem, conversațiile și ce am menționat. Dacă trecem prin fiecare pas, atunci o să-ți amintești detaliile când o să dai declarația sau când o să fii examinată încrucișat. O să pari sinceră, fiindcă o să spui adevărul.

A dat din cap.

— Deci, unde te duci, doamnă Rafferty?

— Dacă Jenny doarme, trebuie să mă duc la Brianstown. Are nevoie de niște lucruri din casă.

Avea vocea inexpressivă și goală, cu nimic altceva rămas în ea decât un sediment de tristețe.

— Mi-e teamă că nu poți să intri în casă. Încă e scena crimei. Dacă ajută, pot să te duc eu acolo și să iau tot ce-ți trebuie.

— Ar fi bine. Mulțumesc.

— Haide să mergem.

M-am ridicat, sprijinindu-mă de perete ca un om bătrân. Fiona și-a încheiat haina, și-a înfășurat eșarfa în jurul gâtului și a strâns-o bine. Copilul s-a oprit din plâns. Am stat acolo, pe coridor, o clipă, ascultând la ușa lui Jenny pentru o chemare, o mișcare, ceva care să ne țină acolo, însă nu s-a auzit nimic.

O să-mi amintesc de călătoria aia tot restul vieții. Era ultimul moment în care aș fi putut să dau înapoi: să luăm lucrurile lui Jenny, să-i spun Fionei că am zărit o fisură în marele meu plan, s-o las înapoi la spital și să zic la revedere. Pe drumul spre Portul Sfârâmat din acea zi am fost ce-mi dorisem toată viața mea de adult să devin: un

detectiv criminalist, cel mai bun din echipă, cel care găsește rezolvările și o face pe drumul drept. Când am plecat de-acolo, eram altceva.

Fiona s-a înghesuit în portiera pasagerului, cu ochii pe geam. Când am ajuns pe autostradă, am luat o mână de pe volan, mi-am scos agenda și pixul și i le-am dat.

Ea a pus agenda pe genunchi, și am păstrat viteza constantă în timp ce scria. Când a terminat, mi le-a dat înapoi. Am aruncat o privire rapidă la foaie: scrisul ei de mână era citeț și rotunjit, cu mici înflorituri rapide la cozi. „*Cremă hidratantă (de pe noptieră sau din baie). Blugi. Bluză. Pulover. Sutien. Șosete. Pantofi (tenisi). Haină. Eșarfă.*”

— O să aibă nevoie de haine ca să părăsească spitalul. Oriunde s-ar duce de-acolo, a explicat Fiona.

— Mulțumesc, am zis eu.

— Nu pot să cred că fac asta.

Faci ce trebuie. A venit aproape automat.

În schimb, am adăugat:

— Îi salvezi viața surorii tale.

— O arunc în închisoare.

— Faci tot ce poți. Asta e tot ce poate să facă oricine dintre noi.

— Când eram copii, obișnuiam să mă rog ca Jenny să facă ceva îngrozitor, a zis ea dintr-o suflare, ca și cum cuvintele s-au forțat să iasă. Eu eram mereu în necaz – nimic important, nu eram vreo delincventă, doar mărunțișuri, mă purtam obraznic cu mama sau vorbeam în clasă. Jenny nu făcea nimic rău, niciodată. Nu era mironosiță, toate îi ieșeau firesc. Obișnuiam să mă rog să facă ceva cu adevărat îngrozitor, doar o singură dată. Apoi aș fi spus, și ea ar fi avut probleme, și toată lumea ar fi zis: „Bravo, Fiona. Ai făcut ce trebuie. Fată bună”.

Avea mâinile împreunate strâns în poală, ca un copil la spovedanie.

— Să nu mai spui niciodată povestea asta, doamnă Rafferty.

Vocea mi-a ieșit mai ascutit decât voiam. Fiona și-a întors ochii la geam.

— N-am s-o mai spun.

După asta n-am mai vorbit.

Când am cotit spre Ocean View, cineva ieșea de pe un drum lateral, alergând din greu. Am apăsat frânele, dar era un alergător, privind fără să vadă, cu nările dilatate ca un cal în fugă. Pentru o clipă, am crezut că-i auzeam prin geam icnetele grozave. Apoi a dispărut. A fost singura persoană pe care am văzut-o. Vântul bătând dinspre mare zgâlțâia gardurile legate cu lanțuri, ridica buruienile înalte din grădinile de pe panta abruptă, le izbea de geamurile mașinii.

— Am citit în ziar că se vorbește despre distrugerea cu buldozerul a locurilor ăstora, a proprietăților-fantomă, a spus Fiona. Doar le pun la pământ, pleacă și pretind că nu s-a întâmplat niciodată.

Pentru o ultimă clipă, am văzut Portul Sfărâmat așa cum ar fi trebuit să fie. Mașinile de tuns iarba zumzăind și radiourile transmițând ritmuri rapide și melodioase, în timp ce bărbații își spală mașinile pe alei, copiii mici țipând și dând ocoluri pe scutere, fetele alergând cu părul în cozi de cal sărind, femeile stând aplecate peste garduri ca să facă schimb de știri, adolescenții împingându-se, chicotind și flirtând la fiecare colț, culoarea

explodând din vase cu mușcate și mașini noi și jucării pentru copii, miros de vopsea proaspătă și grătar risipindu-se în vântul marin. Imaginea a sărit atât de puternic din aer, că am văzut-o mai clar decât toate conductele ruginite și murdăria din gropile pline.

— Păcat, am zis eu.

— E o soluție bună. Asta ar fi trebuit să se fi întâmplat în urmă cu patru ani, înainte ca locul ăsta să fi fost construit vreodată: să ardă planurile și să plece. Mai bine mai târziu decât niciodată.

Luasem pulsul proprietății. Am ajuns la casa familiei Spain din prima încercare, fără s-o întreb pe Fiona despre direcție – ea dispăruse din nou în mintea ei, și eram bucuros s-o las acolo.

Când am parcat mașina și am deschis portiera mea, vântul a năvălit înăuntru, intrându-mi în urechi și în ochi precum apa rece.

— Mă întorc în câteva minute. Fă mișcările ca și cum cauți ceva în buzunar, în caz că se uită cineva.

Draperiile familiei Gogan nu s-au mișcat, dar, oricum, era o chestiune de timp.

— Dacă vine cineva la tine, nu vorbești cu ei.

Fiona a dat din cap afară pe geam.

Lacătul era încă la locul lui. Vânătorii de suvenire și profanatorii de morminte își așteptau momentul. Am găsit cheia luată de la dr. Dolittle.

Când am pășit înăuntru, la adăpost de vânt, tăcerea instantanee mi-a făcut urechile să țiuie. Am scotocit prin dulapurile de bucătărie, fără să mă deranjez să nu mă ating de stropii de sânge, până am găsit un sac de gunoi. L-am luat la etaj și am aruncat lucrurile înăuntru, lucrând rapid – Sinéad Gogan era, probabil, de-acum lipită de fereastră și ar fi fost fericită să spună oricui întreba exact cât timp petrecusem aici. Când am terminat, mi-am pus mânușile și am deschis caseta cu bijuterii a lui Jenny.

Lanțul-talisman era într-un compartiment mic, gata să fie purtat. Inima de aur, căsuța de aur, strălucind în lumina moale ce trecea prin abajurul crem. E-ul buclat, cu fragmente de diamant sclipind, J-ul emailat în roșu, stropii de diamant care fuseseră pentru aniversarea de douăzeci și unu de ani a lui Jenny. Mai era loc rămas pe lanț pentru toate chestiile minunate care ar fi putut încă să se întâmple.

Am lăsat jos sacul de gunoi și am luat lanțul în camera Emmei. Am aprins o lumină – n-aveam de gând să fac asta cu draperiile trase. Camera era cum o lăsaserăm, eu și Richie, când terminaserăm căutarea: ordonată, plină de grijă și iubire, și roz. Doar patul dezvelit îți spunea că aici se întâmplase ceva. Pe monitorul de pe noptieră licărea un avertisment: „12°. *PREA FRIG*”.

Peria de păr a Emmei – roz, cu un ponei pe spate – era pe dulapul ei cu sertare. Am ales cu grijă firele de păr, potrivit lungimile, ținându-le în sus – erau atât de fine și de bălaie, încât în unghiul greșit dispăreau în lumină – ca să le găsesc pe cele cu rădăcini și căpețele de piele încă atașate, când la o periere neglijentă trăsese prea tare. În cele din urmă, am selectat opt. Le-am netezit împreună într-un mic sistem de închidere, am ridicat rădăcinile între degetul mare și arătător și am înfășurat celălalt capăt în lanțul-talisman. Am avut nevoie de câteva încercări – pe lanț, pe cataramă, pe inimioara de

aur – înainte să le prind destul de bine în bucla care ținea J-ul emailat, când o smucitură a tras firele de păr dintre degete mele și le-a făcut să fluture pe aur.

Mi-am pus lanțul în jurul unei mâini și am tras până când o za s-a curbat și s-a rupt. Mi-a lăsat un semn roșu în palmă, și mi-am amintit că încheieturile lui Jenny erau acoperite de vânătăi și zgârieturi unde Pat încercase s-o țină. Oricare dintre ele, estompată de celelalte, ar fi putut să provină de la brățară.

Emma se luptase. Cooper ne zisese asta deja. Pentru o clipă, ea reușise să-și smulgă perna de pe față. În timp ce Jenny bâjbâia s-o pună la loc, brățara i se agățase în părul fluturând al Emmei. Fetița o apucase cu mâna, o trăsese până când o za slabă se îndoise, apoi ea își pierduse aderența. Mâna îi fusese prinsă din nou sub pernă. Nu lăsase în asta decât câteva fire din propriul păr. Brățara rămăsese pe încheietura mâinii lui Jenny cât timp terminase ce făcea. Când se dusesse la parter să-l găsească pe Pat, zaua îndoită se desfăcuse.

Probabil că n-ar fi fost de-ajuns pentru o condamnare. Părul Emmei s-ar fi putut agăța în brățară când Jenny i-l periașe înainte de culcare, în acea ultimă seară. Zaua ar fi putut să fie prinsă de un mâner al ușii când se grăbea jos, ca să vadă ce era cu agitația. Totul curgea cu îndoială rezonabilă. Dar împreună cu toate celelalte, ar fi fost de-ajuns s-o arestez, s-o acuz, s-o țin în arest preventiv în timp ce aștepta procesul. Asta putea să dureze un an sau mai mult. Până atunci, Jenny avea să petreacă destul timp cu diferiți psihiatri și psihologi, care s-o bage sub un duș de medicamente și consiliere și toate cele, care să-i dea o șansă să facă pasul înapoi de pe muchia aia bătută de vânt. Dacă se răzgândea în privința muritului, avea să pledeze vinovată. N-avea pentru ce să iasă afară, și dacă pleda vinovată, lua umbra bănuiei atât de pe Pat, cât și de pe Conor. Dacă nu se răzgândea, atunci cineva avea să observe ce planifica – în ciuda a ceea ce cred unii, cei mai mulți specialiști în afecțiuni mintale își cunosc meseria – și urma să facă tot ce putea ca s-o țină undeva în siguranță.

Îi spusese adevărul Fionei: nu era perfect, nici pe departe, însă în cazul ăsta nu mai exista loc pentru perfecțiune.

Înainte să plec din camera Emmei am tras la loc una dintre draperii și am stat la fereastră, privind afară la rândurile de case terminate pe jumătate și la plaja de dincolo de acestea. Iarna începuse să se arate. Era abia ora trei, dar lumina deja aduna acea melancolie de seară și albastrul dispăruse din mare, lăsând-o de un cenușiu agitat brăzdat de spumă albă. În ascunzătoarea lui Conor, foile din plastic erau umflate de vânt. Casele din jur aruncau umbre nebune pe drumul neasfaltat. Locul semăna cu orașul Pompeii, ca și cum erau conservate niște descoperiri arheologice, ca să le permită turiștilor să umble pe-acolo – cu gura căscată și gâtul întins, încercând să-și imagineze dezastrul ce golise locul de viață – pentru doar vreo câțiva ani, până când se transforma în praf, până când mușuroaiele se ridicau în mijlocul bucătăriei și iedera se răsucea în jurul dispozitivelor de lumină.

Am închis cu blândețe ușa Emmei după mine. Pe palier, lângă un colac de cablu de alimentare care ducea în baie, prețioasa cameră video a lui Richie era îndreptată spre trapa podului și clipea cu un ochi mic roșu, pentru a demonstra că înregistra. Un mic păianjen cenușiu construise deja un hamac de pânză între camera video și perete.

În pod, vântul intra prin gaura de sub streășină cu o tânguire ascuțită și vibrantă ca de vulpe sau de *banshee*^[74].

Am mijit ochii în sus, la trapa deschisă. Pentru o clipă, am crezut că vedeam ceva mișcându-se – o deplasare și o întrepătrundere de nuanțe întunecate, un spasm deliberat –, însă când am clipit, nu erau decât întunericul și curentul de aer rece.

A doua zi, odată ce cazul era închis, aveam să-l trimit pe tehnicianul lui Richie să ia camera video înapoi, să inspecteze fiecare cadru și să-mi scrie un raport în trei exemplare despre orice văzuse.

Nu exista niciun motiv pentru care n-aș fi putut să iau micul monitor încorporat și să derulez chiar eu filmul pe repede înainte, îngenunchind acolo, pe palier, dar n-am făcut-o. Știam deja că nu era nimic acolo.

Fiona stătea rezemată de portiera pasagerului din dreapta, cu ochii în gol la scheletul casei unde vorbisem cu ea în prima zi, cu o țigară trimițând un fir subțire de fum printre degetele ei.

Când am ajuns la ea, a aruncat țigara într-o groapă umplută pe jumătate cu apă tulbure.

— Uite lucrurile surorii tale, am zis eu ridicând sacul de gunoi. Asta voiai sau vrei altceva?

— Astea sunt bune. Mulțumesc.

Nici măcar nu s-a uitat la ele. Pentru o clipă amețită, am crezut că se răzgândise.

— Ești bine?

— Uitându-mă la casă, mi-a adus aminte. În ziua în care i-am găsit – pe Jenny, Pat și copiii – am luat asta.

A băgat mâna în buzunar, încovoiată ca și cum ținea ceva. Am întins palma strânsă în jurul brățării, ca s-o protejez de privitori și de vânt, și ea și-a deschis-o pe-a ei, goală, deasupra acesteia.

— Ar trebui s-o atingi, pentru orice eventualitate, am sfătuit-o eu.

Ea și-a împreunat mâna în jurul brățării, strâns, pentru un moment.

I-am simțit chiar și prin mănuși degetele înghețate.

— De unde ai asta? am întrebat-o eu.

— În dimineața aia, când polițiștii au intrat în casă, i-am urmat. Am vrut să știu ce se întâmpla. Am văzut asta la baza scărilor, chiar pe treapta de jos. Am luat-o – Jenny n-ar fi vrut să fie călcată în picioare. Am pus-o în buzunarul hainei. Am o gaură în buzunar, așa că s-a dus în căptușeală. Am uitat de ea până acum.

Avea vocea subțire și calmă. Urletul neîncetat al vântului o făcea să lunece departe, în betonul crud și metalul ruginit.

— Mulțumesc, am zis eu. O să mă uit la ea.

Am ocolit mașina spre partea șoferului și am deschis portiera. Fiona nu s-a mișcat. Până n-am introdus brățara într-o pungă de probe, n-am etichetat-o cu atenție și nu mi-am pus-o în buzunarul hainei, nu s-a îndreptat să se urce în mașină. Tot nu se uita la mine.

Am pornit mașina și am plecat din Portul Sfărâmat, ocolind gropile și întinderile de

sârmă, cu vântul încă lovind în geamuri ca o bilă de demolări. Fusesse atât de simplu.

Locul pentru rulote era mai departe de plajă decât casa familiei Spain, poate chiar cu o sută de metri spre nord. Când eu și Richie mersesem prin întuneric spre ascunzătoarea lui Conor Brennan și înapoi, cu el între noi și cazul nostru cu totul rezolvat, probabil, trecusem prin locul unde obișnuia să stea rulota familiei mele.

Pe mama o văzusem ultima dată în fața rulotei, în ultima noastră seară la Portul Sfărâmat. Familia mea fusese la Whelan, pentru o cină mare de rămas-bun. Eu îmi făcusem rapid câteva sandviciuri cu șuncă, în bucătărioara noastră, și eram gata să ies, să mă întâlnesc cu gașca jos, la plajă. Ascunseserăm sticle cu cidru și pachete cu țigări în dunele de nisip, le semnalizaserăm cu pungă din plastic albastre legate în iarbă. Cineva urma să aducă o chitară. Părinții mei ziseseră că puteam să stau afară până la miezul nopții. Mirosul de deodorant Lynx Musk persista în rulotă, firul de lumină abundentă care trecea prin geamuri lovea în oglindă, astfel că a trebuit să mă las în jos și într-o parte ca să-mi dau părul cu gel în formă de țepușe făcute cu grijă. Valiza lui Geri era deschisă pe patul ei, și împachetase deja jumătate dintre lucruri. Pălăriuța albă a Dinei și ochelarii de soare erau aruncați pe al ei. Undeva, copiii râdeau și o mamă îi chema la masă. Un radio îndepărtat cânta melodia *Orice face ea e magic*, și am fredonat în șoaptă cu el, cu vocea mea cea nouă și profundă, și m-am gândit la felul în care Amelia își dădea părul pe spate.

Mi-am îmbrăcat jacheta de blugi în timp ce alergam pe treptele rulotei, și apoi m-am oprit. Mama stătea afară, într-unul dintre scăunelele pliante, cu capul dat pe spate ca să vadă cum cerul căpăta culoarea piersicii și a aurului. Avea nasul ars de soare, și părul moale și blond îi cădea din coc după o zi de plajă, construit de castele de nisip cu Dina, plimbat de mână cu tata pe marginea apei. Briza îi ridica și-i răsucea tivul fustei lungi de bumbac bleu cu flori albe.

„Mikey, a zis ea, zâmbindu-mi. *Ești tare chipeș.*”

„Credeam că ești sus, la bar.”

„Prea multă lume.” Asta ar fi trebuit să fi fost primul meu indiciu. „*E așa de frumos aici. Atât de pașnic. Uite.*”

Am aruncat o privire politicoasă spre cer. „*Da. Drăguț. Mă duc pe plajă, îți aduci aminte că ți-am zis? O să fiu...*”

„*Stai aici cu mine un minut.*” A întins o mână, făcând semn.

„*Trebuie să plec. Băieții sunt...*”

„*Știu. Doar câteva minute.*”

Ar fi trebuit să știu. Dar păruse atât de fericită în săptămânile astea două. Era întotdeauna fericită la Portul Sfărâmat. Astea erau singurele două săptămâni din an în care puteam să fiu un tip normal. Nimic de care să mă protejiez, în afară de a zice ceva stupid în fața băieților, niciun secret în minte, în afara gândurilor la Amelia, care mă făceau să roșesc în momente nepotrivite, nimic pe care să stau cu ochii, în afară de îngâmfatul de Dean Gorry, care o plăcea și el. Eram relaxat. Tot timpul anului vegheasem și muncisem atât de din greu. Credeam că meritam asta. Am uitat că Dumnezeu sau lumea, sau orice sculpta normele în piatră nu-ți dădea liber de la buna

purta.

M-am așezat pe marginea celui alt scaun și am încercat să nu mă legăn. Mama s-a lăsat pe spate și a oftat, un sunet mulțumit, visător. „*Uită-te la asta*”, a zis ea, și a întins brațele spre agitația și curgerea apei. Era o seară blândă, cu valurile ca lavanda plescăind și aerul dulce și sărat precum caramelul, doar o ceață înaltă și subțire către apus, care să spună că vântul ar fi putut să se întoarcă la noi și să piște cândva peste noapte. „*Nicăieri nu e ca aici, sunt sigură. Mi-aș dori să nu mă mai întorc niciodată acasă. Tu nu?*”

„*Da. Probabil. E drăguț.*”

„*Ia spune-mi. Fata blondă, cea cu tatăl drăguț, care ne-a dat lapte în ziua aia când am fugit. E prietena ta?*”

„*Iisuse! Mamă!*” M-am foit jenat. N-a observat.

„*Bine. E bine. Uneori mă tem că n-ai prietene fiindcă...*” Alt oftat mic, în timp ce-și dădea părul de pe frunte. „*Oh, asta-i bine. E o fată frumoasă, are un zâmbet minunat.*”

„*Da, am presupus.*” Zâmbetul Ameliei, modul în care ochii ei veneau pieziș să-i întâlnească pe-ai mei, curba buzei care mă făcea să vreau s-o mușc.

„*Să ai mare grijă de ea. Tatăl tău a avut mereu mare grijă de mine.*” Mama a zâmbit, a întins mâna peste decalajul dintre scaune ca s-o bată pe-a mea. „*Așa să faci și tu. Sper că fata știe cât e de norocoasă.*”

„*Plecăm în doar câteva zile.*”

„*Aveți de gând să continuați să vă vedeți?*”

Am ridicat din umeri. „*Nu știu. Ea e din Newry.*” Aveam deja în cap să-i trimit Ameliei o compilație de melodii, scriind adresa cu cea mai bună caligrafie a mea, imaginându-mi dormitorul de fată în care avea s-o asculte.

„*Țineți legătura. O să aveți copii frumoși.*”

„*Mamă! Abia ne-am cunoscut...*”

„*Nu se știe niciodată.*” Pe chip i-a trecut ceva rapid și fragil ca umbra unei păsări pe apă. „*Nu se știe niciodată, în viața asta.*”

Dean avea un milion de frățiori și surioare, părinților lui nu le păsa unde era el. Probabil era deja întins pe plajă, pregătit și așteptând să profite de șansă.

„*Mamă, trebuie să plec. OK? Pot?*” Stăteam pe jumătate de scaun, cu picioarele fixate în pământ, gata să mă năpustesc prin dune. Și-a întins din nou mâna prin gol, a apucat-o pe-a mea. „*Nu încă. Nu vreau să stau singură.*”

M-am uitat la poteca spre Whelan, rugându-mă, dar era goală. „*Tata și fetele se întorc dintr-o clipă-n alta.*”

Știam amândoi că avea să fie mai mult de-atât. La Whelan se duceau toate familiile din parcul de rulote. Dina avea să alerge jucându-se prinselea și țipând cu ceilalți copilași, tata avea să joace darts, Geri avea să stea pe zidul de-afară flirtând doar încă un minut. Mâna mamei încă era înfășurată în jurul alei mele. „*Trebuie să vorbesc cu tine despre niște chestii. Chestii. E important.*”

Capul meu era plin de Amelia, de Dean, de mirosul sălbatic al mării care-mi alegea prin sânge, de tot gustul decidru de mere din lume al nopții și de râsetele și misterul care mă așteptau în dunele alea. Am crezut că voia să vorbească despre iubire, fete,

poate, Doamne ferește, despre sex. „Da, OK, doar că nu acum. Măine, când ajungem acasă – chiar trebuie să plec, mamă, serios, mă întâlnesc cu Amelia...”

„O să te aștepte. Stai cu mine. Nu mă lăsa singură.”

În voce i se ridica prima notă de disperare, contaminând aerul ca fumul toxic. Mi-am smuls mâna de sub a ei, de parcă mă ardea. A doua zi, acasă, aș fi fost pregătit pentru asta, însă nu acolo, nu atunci. Lipsa de eleganță a gestului a lovit-o ca un bici peste față, uimindu-mă, indignându-mă, orbindu-mă. „Mamă. Nu.”

Mâna ei încă era întinsă spre a mea, gata să apuce. „Te rog, Mikey. Am nevoie de tine.”

„Și ce?” Asta a explodat din mine, m-a lăsat fără respirație și gâfâind. Voiam s-o pocnesc, ca s-o dau la o parte din calea mea, din lumea mea. „Sunt atât de al dracului de sătul să am grijă de tine! Tu ar fi trebuit să ai grijă de mine!” Fața ei, uimită, cu gura căscată. Lumina apusului îi poleia cărunțeala din păr, făcând-o să arate tânără și sclipitoare, gata să dispară în strălucirea orbitoare. „Of, Mike. Of, Mike, îmi pare atât de rău...”

„Da. Știu. Și mie.” Mă foiam pe scaun, stacojiu de rușine și ostilitate, și de jenă hidoasă, murind chiar mai rău de nerăbdare să scap de-acolo. „Iartă-mă. N-am vrut.”

„Ai vrut. Știu că ai vrut. Și ai dreptate. Nu tu ar trebui să ai... Of, Doamne. Of, iubitele, îmi pare atât de rău.”

„E OK.” În dune se mișcau sclipiri luminoase de culoare, în fața lor întinzându-se umbre cu picioare lungi, în timp ce alergau spre apă. O fată râdea. N-aș fi putut să spun dacă era Amelia. „Pot să plec?”

„Da. Sigur. Du-te.” Și-a răsucit mâna printre florile de pe fustă. „Nu-ți face griji, Mike, iubitele. N-am să-ți mai fac asta. Îți promit. Să ai o seară superbă.”

Când am sărit în sus – deja ducându-mi o mână prudentă la păr, pentru o ultimă verificare, trecându-mi limba peste dinți ca să mă asigur că erau curați –, m-a prins de mânecă. „Mamă, am să...”

„Știu. Doar o clipă.” M-a tras în jos, și-a presat mâinile pe obrajii mei și m-a sărutat pe frunte. Mirosea a ulei de bronzat din nucă de cocos, a sare, a vară, a mama.

Ulterior, lumea l-a acuzat pe tata. Reușiserăm el, eu și Geri să ne păstrăm secretul în siguranță, între propriii patru pereți. Prea bine. Nimeni nu bănuise vreodată zilele în care mama nu putea să se oprească din plâns, săptămânile în care stătea în pat cu ochii în perete. Dar pe-atunci vecinii își vedeau de treabă sau aveau grijă unii de alții, nu sunt sigur cum era. Toată strada știa că erau săptămâni când nu ieșea din casă, zile în care abia reușea doar un salut slab sau când își lăsa capul în jos și fugea de ochii lor curioși.

Adulții încercau să fie subtili, însă fiecare condoleanță avea o întrebare în subsidiar. Băieții de la școală nici măcar nu încercau, jumătate din timp. Toți voiau să știe aceleași lucruri. Când își ținea capul în jos, voia să-și ascundă ochii învinețiți? Când nu ieșea din casă, aștepta să i se vindece coastele? Se ducea în apă fiindcă o trimitea tata?

Am închis gura adulților cu o privire goală și rece. Mi-am bătut măr colegii care deveneau prea ostentativi, până în ziua în care mi s-au isprăvit punctele de simpatie și profesorii au început să-mi dea detenție fiindcă mă băteam. Trebuia să ajung acasă la timp, ca s-o ajut pe Geri cu Dina și cu casa – tata nu putea s-o facă, abia dacă putea să

vorbească. Nu-mi permiteam să stau în detenție. Atunci, am început să învăț să mă controlez.

În adâncul meu, nu-i condamnam că întrebau. Părea o simplă indiscreție senzuală, dar chiar și atunci înțelegeam că era mai mult. Aveau nevoie să știe. Cum i-am zis lui Richie, raportul cauză-efect nu e un lux. Renunță la el, și rămâi paralizat, agățându-te de vreo plută mică înclinându-se nebunește și la întâmplare pe întinderea nesfârșită a mării negre. Dacă mama ar fi intrat în apă fără motiv, atunci puteau și ei să facă așa, în orice noapte, în orice clipă. Așa puteau și ei. Când nu vedem un model, potrivim piesele împreună până când una prinde contur, fiindcă așa trebuie să facem.

Mă băteam cu ei fiindcă modelul pe care-l vedeau era greșit, și nu reușeam să le spun în niciun fel. Știam că aveau dreptate în legătură cu asta: lucrurile nu se întâmplă fără motiv. Eram singurul din lume care știa că motivul eram eu. Învățasem cum să trăiesc cu asta. Găsisem o cale, încet și cu cantități imense de muncă și de durere. Nu era chip să trăiesc fără ea.

Nu există niciun de ce. Dacă Dina avea dreptate, atunci lumea era de nelocuit. Dacă ea greșea, dacă – și asta trebuia să fie adevărat – lumea era normală, și numai galaxia ciudată din capul ei se învârtea fără motiv în afara oricărei axe, atunci toate astea erau din cauza mea.

Am lăsat-o pe Fiona în fața spitalului. Când am tras mașina, am zis:

— Am nevoie să vii și să dai o declarație oficială despre găsirea lanțului.

I-am văzut ochii închizându-se pentru o clipă.

— Când?

— Acum, dacă nu te superi. Pot să aștept aici cât lași lucrurile surorii tale.

— Când ai de gând să...?

A înclinat bărbia spre clădire.

— Să-i spun?

S-o arestez.

— Cât mai repede posibil. Probabil mâine.

— Deci am să vin după aceea. O să stau cu Jenny până atunci.

— S-ar putea să-ți fie mai ușor să vii în seara asta. S-ar putea să ți se pară greu să fii cu Jenny acum.

— S-ar putea, da, a rostit Fiona fără nicio tonalitate.

Apoi a coborât din mașină și a plecat, ținând sacul de gunoi cu ambele brațe, lăsându-se pe spate ca și cum era prea greu.

Am dus Beemerul în parcul de mașini și am așteptat în fața zidului castelului, ascuns în umbră, ca un băiat de la colț, până se încheia schimbul și băieții plecau acasă. Apoi m-am dus să-l găsesc pe superior.

O'Kelly era încă la biroul lui, cu capul aplecat într-un cerc de lumină al lămpii, mișcându-și pixul de-a lungul rândurilor unei declarații. Avea ochelarii de citit pe vârful nasului. Lumina galbenă, confortabilă îi scotea în evidență ridurile adânci din jurul ochilor și al gurii, șuvițele albe din păr. Părea un bătrân dintr-o carte cu povești, bunicul

înțelept care știa cum să rezolve tot.

Pe fereastră, cerul era de un negru cald de iarnă și umbre începeau să se adune în jurul stivelor zdrențuite de fișiere rezemate în colțuri. Biroul semăna cu locul la care visasem odată, când eram puști, și-mi petrecusem ani încercând să-l găesc, un loc în care fiecare detaliu neprețuit îl păstrasem în memorie, un loc ce deja mi se dizolva printre degete, era deja pierdut.

M-am mișcat în ușa și O’Kelly a ridicat capul. Pentru o fracțiune de secundă, a părut obosit și trist. Pe urmă, toate astea s-au șters și fața i-a redevenit goală, extrem de lipsită de expresie.

— Detectiv Kennedy, a zis el scoțându-și ochelarii de citit. Închide ușa.

Am închis-o în urma mea, am rămas în picioare până când O’Kelly a arătat cu pixul spre un scaun.

— Quigley a fost la mine în dimineața asta, a spus el.

— Ar fi trebuit să mă lase pe mine.

— Așa i-am zis și eu. Și-a pus fața de călugăriță și a spus că n-avea încredere în tine că o să dezvălui adevărul.

Idiotul dracului.

— A vrut să-și relateze el primul versiunea, mai curând.

— Abia aștepta să te bage în rahat. Practic, a vomat ca să nu scape ocazia. Uite care e treaba totuși. Quigley mestecă o poveste care-i convine lui, da, dar nu-l știu să inventeze de la zero. E prea atent cu propriul fund.

— Nu inventează.

Am căutat punga cu probe în buzunar – părea că trecuseră zile de când o pusesem acolo – și am așezat-o pe biroul lui O’Kelly. N-a ridicat-o.

— Spune-mi versiunea ta. O să am nevoie de o declarație scrisă, însă vreau să aud mai întâi.

— Detectivul Curran a găsit asta în apartamentul lui Conor Brennan, în timp ce eu eram afară, vorbind la telefon. O unghie lăcuită care se potrivește cu ale lui Jennifer Spain. Lâna se potrivește cu cea de pe perna folosită pentru a o sufoca pe Emma Spain.

O’Kelly a fluierat.

— Ei, pe dracu’. Mama. Ești sigur?

— Mi-am petrecut după-amiaza cu ea. N-are să mărturisească în arest, dar mi-a povestit totul, neoficial.

— Ceea ce nu ți-e de niciun folos fără asta.

A dat din cap spre plic.

— Cum a ajuns în apartamentul lui Brennan dacă nu el e omul nostru?

— A fost la locul faptei. El a încercat s-o termine pe Jennifer Spain.

— Mulțumesc lui Jaysus pentru asta. Cel puțin n-ai arestat un nevinovat. Un proces mai puțin, oricum.

O’Kelly s-a gândit la asta și a mormăit:

— Continuă. Dacă detectivul Curran a găsit asta, și-a dat imediat seama ce înseamnă. Și atunci? De ce dracu’ n-a predat-o?

— Era nehotărât. În opinia lui, Jennifer Spain a suferit destul și arestarea ei n-ar fi

servit la nimic. Cea mai bună soluție ar fi fost să-l eliberăm pe Conor Brennan și să închidem dosarul, cu implicația că autorul era Patrick Spain.

O’Kelly a pufnit.

— Frumos. Pur și simplu, frumos. Al dracului mâncător de rahat. Deci iese, rece ca un castravete, cu năzbâția asta în buzunar.

— O ținea ca probă până se decidea cum s-o întrebuințeze. Noaptea trecută, o femeie care mă cunoaște și pe mine a fost acasă la detectivul Curran. A observat plicul și a considerat că n-ar fi trebuit să fie acolo, așa că l-a luat cu ea. A încercat să mi-l predea în dimineața asta, dar a interceptat-o Quigley.

— Tânăra asta, a zis O’Kelly.

Apăsa capul pixului cu degetul mare, uitându-se la asta ca la ceva fascinant.

— Quigley încerca să-mi spună că ați avut o nebunie în trei – a zis că e îngrijorat, fiindcă echipa ar trebui să își mențină moralitatea, tot rahatul ăla de băiat de altar. Care e adevărul?

O’Kelly fusese întotdeauna bun cu mine.

— E sora mea, am răspuns eu.

Asta i-a atras atenția.

— Doamne sfinte! Aș zice că lui Curran îi lipsesc niște dinți de-acum, nu?

— N-a știut.

— Asta nu-i o scuză. Crai mizerabil.

— Domnule, aș vrea s-o țin pe sora mea departe de asta, dacă e posibil. Nu e sănătoasă.

— Așa a zis și Quigley, da.

Numai că, probabil, nu cu aceleași cuvinte.

— Nu e nevoie s-o implici în asta. IA^{75} s-ar putea să vrea să discute cu ea, însă o să le spun că n-ar veni cu nicio noutate. Tu asigură-te că nu se duce să vorbească totuși cu vreun ticălos de la presă, și o să fie bine.

— Mulțumesc, domnule.

O’Kelly a dat din cap.

— Asta, a zis el mișcând plicul cu pixul. Poți să juri că n-ai mai văzut-o până azi?

— Jur, domnule. N-am știut că există până când Quigley n-a fluturat-o în fața mea.

— Când a cules-o Curran?

— Joi dimineață.

— Joi dimineață, a repetat O’Kelly.

În glasul lui apăruse ceva de rău augur.

— Deci a ținut-o două zile întregi. Voi doi v-ați petrecut fiecare moment de veghe împreună, vorbind despre nimic altceva decât despre cazul ăsta – sau cel puțin așa sper –, și Curran avea tot timpul răspunsul în buzunarul treningului său lucios. Spune-mi, detectiv, cum dracu’ ți-a scăpat asta?

— Am fost concentrat asupra cazului. Am observat...

O’Kelly a explodat.

— Dulce Iisuse! Ce ți se pare că e năzbâția asta? Ficat tocat? ăsta e blestematul de caz. Și nu e vreun rahat de caz de drogați, unde nu-i pasă nimănui dacă iei ochii de pe

minge. Au fost omorâți *copii* aici. Nu crezi că ăsta ar fi putut să fie un moment bun să te porți ca un blestemat de detectiv și să stai cu ochii pe ce se întâmplă în jurul tău?

— Știam că era ceva în mintea lui Curran, domnule. Nu mi-a scăpat asta. Dar nu eram de aceeași părere. Credeam că Brennan era omul nostru și că ar fi fost o pierdere de vreme să căutăm în altă parte. Curran credea că Patrick Spain era un suspect mai bun și că ar trebui să ne petrecem mai mult timp cu el. M-am gândit că asta era explicația.

O'Kelly a respirat adânc ca să se abțină să mă dojenească, însă n-a pus inimă în asta.

— Fie Curran merită un Oscar, fie tu meriți un șut bun în fund, a zis el, dar îi dispăruse căldura din voce.

S-a frecat la ochi cu degetul mare și arătătorul.

— Oricum, unde e idiotul?

— L-am trimis acasă. N-aveam de gând să-l las să mai atingă și altceva.

— Al naibii de corect. Găsește-l, spune-i să-mi raporteze la prima oră de dimineață. Dacă scapă cu viață din asta, îi găsesc un birou frumos unde poate să scrie hârtii până termină IA cu el.

— Da, domnule.

Trebuia să-i trimit un SMS. N-aveam niciun chef să mai vorbesc cu Richie, niciodată.

— Dacă sora ta n-ar fi ciordit proba, ar fi predat-o Curran, în cele din urmă? a întrebat O'Kelly. Sau ar fi aruncat-o în toaletă și și-ar fi ținut gura închisă pe vecie? Tu l-ai cunoscut mai bine decât mine. Ce crezi?

Ar fi predat-o azi, domnule. Mi-aș paria salariul pe-o lună pe asta...

Toți partenerii ăia pe care îi invidiam ar fi făcut-o fără să ezite o clipă, dar Richie nu mai era partenerul meu, dacă fusese vreodată.

— Nu știu, am răspuns eu. N-am nicio idee.

O'Kelly a mormăit:

— Nu că ar conta în vreun fel. Curran e terminat. L-aș trimite învărtindu-se înapoi la departamentul de unde a venit dacă aș putea să finalizez asta fără ca IA, ofițerii superiori și presa să-mi facă fundul arșice. Din moment ce nu pot s-o fac, o să devină din nou polițist în uniformă, și o să-i găsesc vreo gaură plină de drogați și de pistolari unde să-și aștepte pensionarea. Dacă își cunoaște interesul, o să-și țină gura și o să accepte.

A lăsat un spațiu, în caz că voiam să pornesc o ceartă. Ochiul lui mi-a spus că ar fi fost inutil, dar, oricum, n-aș fi făcut-o.

— Cred că asta e rezolvarea corectă.

— Șezi binișor. IA și ofițerii superiori n-au să fie fericiți nici cu tine. Curran e încă în perioada de probă. Tu ești responsabilul. Dacă ancheta asta ajunge la toaletă, numai tu ești de vină.

— Sunt de acord, domnule. Însă nu cred că a ajuns încă la toaletă. În timp ce eram la spital, cu Jennifer Spain, am dat peste Fiona Rafferty – asta e sora. Ea a cules asta de pe holul familiei Spain, în dimineața în care am fost chemați la fața locului. A uitat până azi.

Am scos plicul cu lanțul în el și l-am pus pe birou, lângă celălalt. O mică parte detașată din mine a fost capabilă să se bucure de cât de stabilă îmi era mâna.

— A identificat lanțul ca fiind al lui Jennifer Spain. Judecând după culoare și lungime, părul prins în el i-ar putea aparține fie lui Jennifer, fie Emmei, dar tehnicienii n-ar trebui să aibă nicio problemă să ne spună căreia dintre ele. Părul lui Jennifer e mai deschis la culoare. Dacă e al Emmei – și așa paria că e –, atunci încă avem cazul în mână.

O’Kelly m-a privit îndelung, apăsând capul pixului, cu ochii ăia pătrunzători și mici nemișcați într-ai mei.

— Asta e al dracului de convenabil.

A fost ca o întrebare.

— Doar foarte norocos, domnule.

După alt moment lung, a dat din cap:

— Ai face bine să joci la loto în seara asta. Tu ești cel mai norocos om din Irlanda. Nu trebuie să-ți spun eu în cât de mult rahat ai fi fost dacă nu apărea năzbâția asta.

Extravagantul Kennedy, cea mai dreaptă săgeată din câte există, douăzeci de ani de serviciu, și n-a pus nici vârful piciorului dincolo de linie.

După fărâma asta de suspiciune, O’Kelly s-a gândit că eram la fel de pur ca zăpada. Așa avea să se întâmple cu oricine altcineva. Nici chiar apărarea nu și-ar pierde vremea încercând să conteste proba. Quigley avea să se plângă și să insinueze, însă nimeni nu-l bagă-n seamă pe Quigley.

— Nu, domnule, am zis eu.

— Predă-o la camera de probe, repede, înainte s-o dai în bară cumva. Apoi du-te acasă. Dormi un pic. O să ai nevoie de talentele tale să te aperi la întâlnirea cu IA de luni.

Și-a pus ochelarii de citit pe nas și și-a aplecat din nou capul peste declarație. Terminaserăm.

— Domnule, trebuie să mai știți ceva.

— Of, Iisuse. Dacă mai e vreun rahat nenorocit în porcăria asta, nu vreau să aud.

— Nu, domnule. Când o să închei cazul ăsta, o să-mi depun demisia.

Asta l-a făcut pe O’Kelly să ridice capul.

— De ce? a întrebat el după o clipă.

— Cred că e timpul pentru o schimbare.

Ochii ăia pătrunzători uitându-se la mine.

— N-ai încă treizeci de ani vechime. N-o să primești nicio pensie până la șaiszeci de ani.

— Știu, domnule.

— Ce-ai să faci în schimb?

— Nu știu încă.

M-a privit, lovind cu pixul în pagina din fața lui.

— Te-am trimis prea devreme din nou pe teren. Credeam că ești din nou capabil de luptă. Aș fi putut să jur că mureai de nerăbdare să pleci de la birou.

Era ceva în vocea lui care ar fi putut să fie îngrijorare sau, poate, chiar compasiune.

— Așa e.

— Ar fi trebuit să văd că nu erai gata. Acum, porcăria asta ți-a zdruncinat nervii. Asta-i tot. Câteva nopți de somn bun, câteva halbe cu băieții și o să fii bine.

— Nu e așa de simplu, domnule.

— De ce nu? N-o să-ți petreci următorii câțiva ani împărțind un birou cu detectivul Curran, dacă asta te îngrijorează. A fost greșeala mea. O să le spun asta ofițerilor superiori. Nu vreau mai mult decât tine să ți se dea un șut ca să ajungi să faci treabă de birou. Să rămân cu potopul de idioți de acolo.

O’Kelly și-a smucit capul spre camera echipei.

— N-am să te las să fii tratat prost. O să-ți iei o săpuneală, o să pierzi câteva zile de concediu – sigur ți-ai păstrat, oricum, o grămadă, este? – și totul are să revină la normal.

— Mulțumesc, domnule. Apreciez asta. Dar n-am nicio problemă cu asumarea vreunei vini. Aveți dreptate. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta.

— Asta e? Ești supărat fiindcă ai ratat o chichiță? Pentru numele lui Dumnezeu, omule, l-ați rezolvat. Deci o să încasezi niște ironii de la băieți: Detectivul Perfect călcând pe o coajă de banană și căzând cu picioarele în sus. Numai dacă ar fi sfinți ar da cu piciorul la o șansă ca asta. O s-o scoți la capăt. Vino-ți în fire și nu-mi servi marele discurs de adio.

Nu era vorba doar că aș fi pătat tot ce aș fi atins vreodată – dacă asta ieșea la iveală, atunci nicio rezolvare cu numele meu pe ea n-ar fi fost în siguranță. Doar că, undeva mai adânc decât logica, știam că aveam să pierd următorul caz și pe următorul, și pe cel care urma. Problema era că eram periculos. Era așa de ușor să pășești peste linie când nu exista nicio altă cale. Atât de natural. Poți să-ți spui cât dorești: *„Numai de data asta. N-o să se mai întâmple. Asta a fost altceva”*. O să fie întotdeauna „alt” numai de data asta, alt caz special care necesită doar un pas mic mai departe. Nu e nevoie decât de prima găurică în dig, atât de mică, încât n-o să facă niciun rău nimănui. Apa are s-o găsească. Are să dibuie fisura, are să împingă, să erodeze, stupid și neîncetat, până când digul pe care l-ai construit se va prăbuși făcându-se praf, și toată marea are să se năpustească urlând peste tine. Singura șansă să oprești asta e la început.

— Nu e îmbufnare, domnule. Când am greșit înainte, am încasat ironiile. Nu mi-a fost ușor, dar n-am murit. Poate că aveți dreptate. Poate că m-au lăsat nervii. Nu pot să spun decât că ăsta nu mai e locul potrivit pentru mine.

O’Kelly și-a învârtit pixul între degete și s-a uitat să vadă ce nu-i spuneam.

— Trebuie să fii al dracului de sigur. Dacă te răzgândești odată ce pleci, n-ai niciun drept să te întorci. Gândește-te la asta. Gândește-te mult și bine.

— Așa am să fac, domnule. N-am să plec până nu se încheie cu totul procesul lui Jennifer Spain.

— Bine. Între timp, n-am să spun nimănui asta. Vino înapoi la mine oricând dorești și spune-mi că te-ai răzgândit, și n-o să mai vorbim despre asta.

Știam amândoi că n-aveam să mă răzgândesc.

— Mulțumesc, domnule. Apreciez asta.

O’Kelly a dat din cap:

— Ești un polițist bun. N-ai ales cazul potrivit să-l bulești, da, însă ești un polițist bun. Nu uita asta.

Am aruncat o ultimă privire la birou înainte să închid ușa în urma mea. Lumina

cădea blând pe cana masivă verde pe care O’Kelly o avea de când mă alăturasem echipei, pe trofee de golf pe care le ținea pe raft, pe plăcuța de identificare a ofițerilor superiori pe care scria DET. SUPT.^[76] G. O’Kelly. Am tot sperat că într-o zi asta avea să fie biroul meu. Mi l-am imaginat de atâtea ori: fotografiile înrămate ale Laurei și ale copiilor lui Geri pe birou, cărțile mele vechi și mucegăite de criminologie pe rafturi, poate un bonsai sau un mic acvariu cu pești tropicali.

Nu că îmi doream ca O’Kelly să plece. Nu-mi doream. Dar trebuie să-ți păstrezi visurile vii, altfel se vor pierde pe drum. Asta fusese al meu.

M-am urcat în mașină și m-am dus acasă la Dina. Am încercat apartamentul ei și toate celelalte apartamente din clădirea ei ieftină și jengoasă, mi-am vârat legitimația sub nasul rataților păroși. Niciunul dintre ei n-o văzuse de zile întregi. Am încercat acasă la patru dintre foștii ei, am avut parte de multe, de la interfon trântit în nas la „Când apare, spune-i să-mi dea un telefon”. Am trecut prin fiecare colț al cartierului lui Geri, încercând fiecare bar unde ferestrele luminate s-ar fi putut să-i fi atras atenția Dinei, fiecare spațiu verde care ar fi putut să arate liniștitor. Am încercat acasă la mine și în toate pasajele din apropiere, în care ființe abjecte subumane vând fiecare lucru abject pe care pot să pună mâna. Am încercat telefonul Dinei de mai multe zeci de ori. M-am gândit să încerc la Portul Sfărâmat, însă Dina nu șofa, și pentru un taxi era prea departe.

În schimb, am condus în jurul centrului orașului, aplecat pe geamul mașinii, ca să verific fața fiecărei fete pe lângă care treceam – era o noapte friguroasă, toată lumea era înfășurată strâns în căciuli, fulare și glugi. De câteva zeci de ori, vreo fată subțire și grațioasă mă făcea aproape să mă sufoc de speranță înainte să-mi întind gâtul destul de mult ca să-i zăresc o bucățică din chip. Când o fată mică și închisă la culoare, cu tocurea și o țigară a țipat la mine să mă car, mi-am dat seama că era după miezul nopții și cum arătam. Am tras la marginea drumului și am stat acolo îndelung, ascultând căsuța vocală a Dinei și uitându-mă cum răsuflarea mi se transforma în abur în frigul din mașină, înainte să mă conving să renunț și să merg acasă.

Cândva, după ora trei dimineața, când eram de mult culcat în pat, am auzit pe cineva umblând la ușa apartamentului meu. După câteva încercări, o cheie s-a întors în broască și o bandă de lumină alburie de pe coridor s-a întins pe jos în camera mea de zi.

— Mikey? a șoptit Dina.

Am rămas nemișcat. Banda de lumină s-a îngustat până a dispărut și ușa s-a închis cu un clic. Pași atenți de-a lungul pardoselii, faza pe vârful picioarelor. Apoi silueta ei în ușa dormitorului meu, o condensare subțire de întuneric, legănându-se un pic șovăitor.

— Mikey, a zis ea doar un pic mai tare ca o șoptă de data asta. Ești treaz?

Am închis ochii și am respirat uniform. După un timp, Dina a oftat, un sunet mic și epuizat, ca de copil după o zi lungă de joacă afară.

— Plouă, a spus ea aproape către sine.

Am auzit-o așezându-se pe jos și trăgându-și cizmele, troncănitul fiecăreia dintre ele pe pardoseala laminată. S-a urcat în pat lângă mine și a tras plapuma peste noi, ținând marginile strâns. Și-a împins spatele pe pieptul meu, insistent, până când mi-am pus

brațul în jurul ei. Apoi a oftat din nou, și-a cuibărit capul adânc în pernă și și-a băgat în gură vârful gulerului hainei, pregătită de somn.

În toate orele alea pe care eu și Geri ni le petrecuserăm punându-i întrebări, în toți anii ăștia, astea erau cele pe care nu fuseserăm niciodată în stare să i le punem: „*Te-ai tras înapoi, la marginea apei, când valurile deja ți se înfășurau în jurul gleznelor? Ți-ai răsucit brațul din degetele ei calde și ai fugit înapoi, în întuneric, în iarba șuierătoare care s-a închis în jurul tău și te-a ascuns bine de chemarea ei? Sau ăsta a fost ultimul gest pe care l-a făcut ea înainte să depășească marginea: a deschis mâna și te-a lăsat să pleci, a țipat la tine să fugi, să fugi?*”

Aș fi putut să întreb în noaptea aia. Cred că Dina ar fi răspuns.

Am ascultat micile zgomote scoase de suptul gulerului, cum i se calma respirația și se cufunda în somn. Mirosea a aer rece sălbatic, a țigări și a mure. Haina îi era îmbibată de ploaie, înmuindu-mi pijamaua și răcindu-mi pielea.

Am stat întins nemișcat, uitându-mă în întuneric și simțindu-i părul ud pe obraz, așteptând zorii.

Mulțumiri

Le datorez mulțumiri enorme multor oameni: Ciara Considine, de la Hachette Books Irlanda, Sue Fletcher, de la Hodder & Stoughton, și Josh Kendall, de la Viking, pentru că au fost genul de editori pe care fiecare scriitor visează să-i aibă; Breda Purdue, Ruth Shern, Ciara Doorley și toată lumea de la Hachette Books Irlanda; Swati Gamble, Kerry Hood, Emma Knight, Jaime Frost și toată lumea de la Hodder Stoughton; Clare Ferraro, Ben Petrone, Meghan Fallon și toată lumea de la Viking; minunatele nașe zâne de la Agenția Anderson Darley, în special Maddie, Rosanna, Zoe, Kasia, Sophie și Clare; Steve Fisher, de la Agenția pentru Artele Spectacolului; Rachel Burd, pentru copyediting și cu ochi de detectiv pentru detalii; dr. Fearghas Ó Cochláin, fiindcă a răspuns la întrebări care l-au pus, probabil, pe vreo listă. Alex French, pentru partea de calculator, atât practic, cât și verbal; David Walsh, responsabil pentru toate fragmentele corecte de procedură a poliției și de niciunul dintre cele incorecte; Oonagh „Sandbox” Montague, Ann-Marie Hardiman, Kendra Harpster, Catherine Farrell, Dee Roycroft, Mary Kelly, Susan Collins și Cheryl Steckel, pentru râs, discuții, halbe, îmbrățișări și o grămadă de alte chestii bune; David Ryan; ♦❧□○☞⌚⌛ ○⌛ □◆◆ ◆❧✕• ✕■ ♦✕■☹☞✕■☹♦; părinții mei, Elena Hvostoff-Lombardi (fără de care această carte ar fi fost terminată în jurul anului 2015) și David French; și, ca întotdeauna și în mai multe moduri decât pot să enumăr, soțului meu, Anthony Breatnach.

Mick „Scorcher“ Kennedy este un bun polițist, fapt în urma căruia ajunge unul dintre detectivii de frunte în Departamentul de Omucideri și i se încredințează cel mai mare caz al anului: Patrick Spain și cei doi copii ai lui sunt găsiți morți, iar soția e internată la Reanimare. La prima vedere, Scorcher și partenerul lui, Richie Curran, cred că este un caz ușor de rezolvat. Dar prea multe mici indicii nu pot fi explicate.

„*Liniștea umbrelor* este conceput în jurul unei intrigi fascinante și pline de suspans, al unor personaje credibile și al unui stil narativ precis, meșteșugit și liric. Autoarea dezvoltă abil un parcurs care se îndreaptă neîncetat dinspre o tragedie de familie spre latura sumbră a muncii de poliție, dar și spre amărăciunile unei generații.“

PATRICK ANDERSON, *Washington Post*

„Thrillerul Tanei French despre investigarea de către o echipă de polițiști a unei crime cvadruple în Dublin o pune pe autoare în topul jocului ei... De obicei, French excelează în schițarea și în crearea unor personaje dinamice.“

Publishers Weekly

editura rao

ISBN 978-606-609-891-5

9 786066 098915

WWW.TRO.FO

- ^[1] În original, Scorchers, definit ca un apelativ usturător; numele unui cântăreț de rapp și actor din Enfield, Anglia, dar și al unui film din 2002 cu dezastre naturale, de aici și aluzia că Extravagantul poate fi numit, eufemistic, și un dezastru când apare (n.red.).
- ^[2] Zona aflată în vestul regiunii Country Longford, Irlanda (n.red.).
- ^[3] ASAP (abr.) – As soon as possible (engl.) – Cât se poate de urgent (n.tr.).
- ^[4] Denumire dată automobilelor care au în spate încă o ușă, care se deschide prin ridicare (n.tr.).
- ^[5] Special Detective Unit (SDU) (în irlandeză, Aonad Speisialta Bleachtaireachta) este principala agenție de securitate autohtonă din cadrul Garda Síochána, poliția națională din Irlanda (n.red.).
- ^[6] Resuscitare cardio-pulmonară (n.tr.).
- ^[7] Obsessive Compulsive Disorder – (abr., engl.) Tulburare obsesiv-compulsivă (n.tr.).
- ^[8] Oprit (engl.) (n.tr.).
- ^[9] Folosiți la joacă de copii (n.tr.).
- ^[10] *Hairball*, ghem de păr sau din blana animalelor, se formează în stomacul acestora, în special la pisici, și deseori este vomat când devine prea mare (n.red.).
- ^[11] Camera de Primiri Urgențe (n.tr.).
- ^[12] *The Waltons* este un serial de televiziune american care prezintă familia Walton dintr-o comunitate rurală din Virginia pe vremea Marii Crize și a celui de-al Doilea Război Mondial. În context e vorba de viața grea dusă de familia Walton în acea perioadă (n.red.).
- ^[13] La locul lor (lat.) (n.tr.).
- ^[14] Țesătură groasă de bumbac, asemănătoare cu moltonul (n.tr.).
- ^[15] Personaj din romanele de suspans ale lui Thomas Harris (n.red.).
- ^[16] Nimic (span.) (n.tr.).
- ^[17] „Bucătărie Albastră” (fr.) (n.red.).
- ^[18] Un fel de chifteluțe din piept de pui, prăjite (engl.) (n.red.).
- ^[19] Băutură răcoritoare acidulată din Irlanda (n.red.).
- ^[20] Binary Large Object (BLOB) – Colecție de date binare stocate ca o singură entitate într-un sistem de management al bazelor de date. BLOB-urile sunt, de obicei, imagini, clipuri audio sau alte obiecte multimedia, deși și codul binar executabil este uneori stocat ca BLOB. Baza de date suport pentru BLOB-uri nu e universală (n.tr.).
- ^[21] Aluzie la filmul *The Cable Guy*, comedie din anul 1996, cu Jim Carrey în rolul principal (n.red.).
- ^[22] Personaj fictiv și antagonistul principal din seria de filme *Coșmar pe Strada Ulmilor* (*Nightmare on Elm Street*), ce debutează în 1984 (n.red.).
- ^[23] Marcă de îmbrăcăminte și încălțăminte deținută de compania americană Deckers Outdoor Corporation (n.red.).
- ^[24] Pantofi pentru tine (engl.) (n.tr.).
- ^[25] Rapid (ital.) (n.tr.).
- ^[26] Rorschach (inițial Walter Joseph Kovacs) este un personaj ficțional și un antierou al benzilor desenate din miniseria *Watchmen* publică de DC Comics în 1986 (n.red.).
- ^[27] Closed-circuit television (abr.) – Televiziune cu circuit închis (engl.) (n.red.).
- ^[28] Accident and Emergency – Accidente și Urgențe (engl.) (n.tr.).
- ^[29] Michael Valentine „Val” Doonican este un cântăreț irlandez, născut în 3 februarie 1927 (n.red.).
- ^[30] Iată! (fr.) (n.red.).
- ^[31] Pictor american, figură majoră a mișcării expresioniste abstracte (n.tr.).
- ^[32] Film de comedie australian din 1986 (n.red.).
- ^[33] Pre-Rafaeliți, un grup de pictori englezi, poeți și critici, fondat în 1884, cu scopul de a reforma arta. Ei respingeau ceea ce numeau reproducerea mecanică a operelor artiștilor manieriști care i-au succedat lui Rafael și Michelangelo (n.red.).
- ^[34] De zi (fr.) (n.red.).
- ^[35] Băutură din lămâie folosită uneori pentru calmarea problemelor la stomac (n.tr.).
- ^[36] Termen folosit pentru două tehnici rapide de a găti „chao” și „bao”, cu cantități mici de ulei și temperatură foarte ridicată (n.red.).

- {37} Un fel de cereale pentru micul dejun, constând, de obicei, din fulgi de ovăz, zahăr brun sau miere, fructe uscate și nuci (n.tr.).
- {38} În vânătoarea de fantome, o pată rece este o zonă presupusă de frig, localizată, sau o scădere bruscă a temperaturii mediului ambiant, în conexiune cu o presupusă activitate paranormală (n.tr.).
- {39} Rozător agil, asemănător cu un șoarece, cu coadă stufoasă, care trăiește în Africa și Eurasia (n.tr.).
- {40} Nah (argou, engl.) – Nu (n.red.).
- {41} Lipsa oxigenului (n.tr.).
- {42} Pe numele lui Kon-El, Superboy e un băiat din benzile desenate din SUA (n.red.).
- {43} Ke-mo sah-bee, Kemo sabe sau Komosabe, termen din limbajul amerindienilor Toto, tradus prin „prieten credincios” (engl.) (n.red.).
- {44} Intravenos (n.tr.).
- {45} Do It Yourself – Fă-o cu mâinile tale (abr., engl.), metodă de a crea, modifica sau repara ceva cu ajutorul experților, un fel de bricolaj (n. red.).
- {46} Too Many Informations – Prea multe informații (engl.) (n.tr.).
- {47} Biscuiți tradiționali britanici (n.tr.).
- {48} Contact direct (engl.) (n.red.).
- {49} Jaf în care dintr-un tren poștal din Marea Britanie a fost sustrasă, undeva între Glasgow și Londra, în dreptul Podului Bridego Railway, Ledburg, în apropiere de Mentmore, în Buckinghamshire, suma de 26 de milioane de euro, în dimineața zilei de joi, 8 august 1963 (n.red.).
- {50} Breaking and Entering (engl.) – Intrare prin efracție (n.tr.).
- {51} Serial american de televiziune transmis între anii 1969–1974 și având în centru o familie eterogenă cu șase copii (n.tr.).
- {52} Jerry Springer Show – Talk-show american în format tabloid (n.tr.).
- {53} Grup compus din deținuți care nu au niciun tratament specific, precum izolare, custodie de protecție sau supraveghere împotriva sinuciderii (n.tr.).
- {54} Theodore John „Ted” Kaczynski, cunoscut sub numele „Unabomber”, matematician american și criminal în serie (n.tr.).
- {55} Străjerul naturii (engl.) (n.tr.).
- {56} Femeie fatală (fr.) (n.red.).
- {57} Ozzy Osbourne (n. 3 decembrie 1948), solistul vocal și fondatorul celei mai cunoscute formații de heavy metal din toate timpurile, Black Sabbath (n.red.).
- {58} Personaj principal dintr-o serie de cărți pentru copii scrisă de Hugh Lofting, începând cu anul 1920 (n.red.).
- {59} Ronan Patrick John Keating (n. 3 martie 1977), renumit cântăreț de origine irlandeză, compozitor și filantrop (n.red.).
- {60} Creatură fantastică, drăcușor din folclorul englezesc (n.red.).
- {61} Bigfoot (n.tr.).
- {62} Christopher Ashton Kutcher (n. 7 februarie 1978), actor american, comediant, producător, fost model (n.red.).
- {63} Postarea unui link înșelător, cu un subiect care promite să fie interesant, dar care se dovedește, de fapt, a fi clipul single-ului de debut al lui Rick Astley, *Never Gonna Give You Up* (n.tr.).
- {64} Positive Mental Attitude – Atitudine Mentală Pozitivă (abr., engl.) (n.red.).
- {65} Economist american, fost președinte al Rezervei Federale a Statelor Unite (1987–2006). S-a sugerat că una dintre principalele cauze a crizei creditelor ipotecare *subprime* a fost politica flexibilă și ușor accesibilă de acordare a împrumuturilor de către Rezerva Federală în timpul mandatului lui Greenspan (n.tr.).
- {66} Anna Sergheevna Kurnikova (n. 7 iunie 1981), fostă jucătoare profesionistă rusă de tenis (n.tr.).
- {67} Persoană fără identitate cunoscută, în limbaj polițienesc (n.red.).
- {68} „Full Fathom Five” („La zece metri adâncime”) este a doua strofa din *Cântecul lui Ariel*, din piesa *Furtuna*, de W. Shakespeare, mai bine cunoscută decât prima și de multe ori prezentată singură. I se adresează personajului Ferdinand care, împreună cu tatăl lui, tocmai trecuse printr-un naufragiu în care se presupunea că tatăl lui se înecase la zece metri adâncime (n.tr.).
- {69} Sir David Attenborough, redactor științific și cercetător naturalist britanic (n.tr.).
- {70} Trimiterea către cineva de mesaje și fotografii cu conținut sexual explicit (n.tr.).

- [{71}](#) Chief Executive Officer – Director general (abr., engl.) (n.red.).
- [{72}](#) Celebru chef britanic (n.tr.).
- [{73}](#) Asistenta medicală (n.tr.).
- [{74}](#) Zână prevestitoare de moarte, în folclorul irlandez si scoțian (n.tr.).
- [{75}](#) Internal Affairs – Afacerile Interne (n.tr.).
- [{76}](#) Detectiv Superintendent (engl.) (n.tr.).